

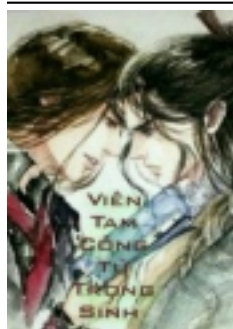
Viên Tam Công Tử Trọng Sinh

Contents

Viên Tam Công Tử Trọng Sinh	2
1. Chương 1: Gặp Nhau	2
2. Chương 2: Quả Nhiên Là Tương Khắc	7
3. Chương 3: Nghĩ Cách Bảo Đảm Bình An	12
4. Chương 4: Không Phải Ai Cũng Giống Vậy	18
5. Chương 5: Đối Với Người Bất Nhân	23
6. Chương 6: Phẫn Nộ	28
7. Chương 7: Bị Mù	33
8. Chương 8: Trở Mặt Không Nhận Người	37
9. Chương 9: Có Qua Có Lại	42
10. Chương 10: Bốn Điểm Đáng Nghi Ngờ	46
11. Chương 11: Trăm Tình Đoạn Ái	51
12. Chương 12: Uống Thuốc	55
13. Chương 13: Không Cần Bạc Dãi Chính Mình	60
14. Chương 14: Mộng Như Không Mộng	65
15. Chương 15: Gió Thổi Mưa Rơi	69
16. Chương 16: Biến Khéo Thành Vụng	74
17. Chương 17: Đồ Vô Sĩ	79
18. Chương 18: Thư Sinh Hại Người	83
19. Chương 19: Vào Hang Dẫn Thỏ Đi	88
20. Chương 20: Bức Xác Chết Vùng Dãy	93
21. Chương 21: Hành Động Liều Lĩnh	99
22. Chương 22: Nam Việt Công Chúa	104
23. Chương 23: Còn Sống	109
24. Chương 24: Ta Không Cho Phép, Người Không Được Chết	114
25. Chương 25: Bị Ám Sát	119
26. Chương 26: Cùng Nữ Nhân So Thẹn Thùng	125
27. Chương 27: Công Tử Phong Lưu Chịu Thua	130
28. Chương 28: Gió Đông Áp Gió Tây	135
29. Chương 29: Núi Lỡ	140
30. Chương 30: Đề Nghị Hợp Tác	145
31. Chương 31: Nam Nhân Của Ta	150
32. Chương 32: Dung Tầm Mất Tích	155
33. Chương 33: Mạn Đổi Đào	160
34. Chương 34: Ra Lệnh Triệu Hồi	165
35. Chương 35: Nói Thật	169
36. Chương 36: Định Hi Vương	173
37. Chương 37: Cảm Hận Dâng Cao	178
38. Chương 38: Muốn Ở Bên Kia Cả Đời Sao?	183
39. Chương 39: Không Muốn Vũ Nhục Chính Mình	189
40. Chương 40: Dung Sói Viên Thỏ	193
41. Chương 41: Người Ta Lo Lắng Chính Là Người	198

42. Chương 42: Tin Chiến Thắng	205
43. Chương 43: Sung Sướng Lan Trần	211
44. Chương 44: Tin Tưởng	215
45. Chương 45: Trời Tối Mây Gió Ùn Ùn Kéo Đến	221
46. Chương 46: Về Nhà	226
47. Chương 47: Mỹ Nam Kế Càng Hữu Dụng	231
48. Chương 48: Thắng Thắn	236
49. Chương 49: Bỏ Nhà Đi	241
50. Chương 50: Say Rượu	245
51. Chương 51: Tương Kế Tự Kế	250
52. Chương 52: Ngọc Tỷ Trấn Quốc	255
53. Chương 53: Sự Thật	260
54. Chương 54: Tạm Chia Tay	265
55. Chương 55: Pn1: Tần Sơ	270
56. Chương 56: Pn2: Dung Tuyền	277

Viên Tam Công Tử Trọng Sinh

Giới thiệu

Thể loại : đam mỹ, trọng sinh, ngược luyến tình thâm, gương vỡ lại lành, kiếp trước kiếp này, cung đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-tam-cong-tu-trong-sinh>

1. Chương 1: Gặp Nhau

Trời đổ tuyết, cả không gian mênh mông đều là màu trắng xóa. Cho dù phía trước chính là cây bạch mai đang trổ hoa cũng bị tuyết nuốt chửng vào bên trong. Màu trắng chói lòa nhìn lâu đôi mắt cũng đau lên.

Viên Tri Mạch cúi đầu xoa xoa đôi mắt, lại nhìn chằm chằm tay áo màu xanh của mình, nhìn hồi lâu mới miễn cưỡng giảm đi sự chói mắt xuống một chút. Sau đó tiếp tục vẽ bức tranh hoa mai còn dang dở chưa xong.

“Tam ca, đều là muội không tốt, muội không nên..... muội không nên tranh cãi với Tam di nương, làm hại ca ca chịu khổ.”

Viên Hiểu Vân mếu máo đứng bên cạnh, khuôn mặt nhỏ sớm đã bị lạnh làm đỏ bừng, nhưng động tác mài mực trên tay không dám dừng. Trời giá rét vừa lơ đãng mực liền sẽ đông lại.

Viên Tri Mạch nghe vậy gác xuống bút, xoay người nhìn về phía tiểu muội.

Giữa trời đông, một thiếu niên dáng người mảnh khảnh trong chiếc áo màu xanh mỏng manh hơi rộng, khí chất thanh nhã, gương mặt tuấn tú. Nhưng lúc này trên gương mặt thanh tuấn thần sắc lại đậm.

“Đây là suy nghĩ của muội trong nửa canh giờ sao?”

Viên Hiểu Vân có chút ủy khuất cúi đầu, hốc mắt ửng đỏ.

Năm trước, sau khi Tam ca khỏi bệnh nặng, tỉnh lại liền không còn ôn nhu bao dung giống như trước kia. Ngược lại mọi chuyện đều nghiêm khắc, quả thực giống như thay đổi thành người khác.

Vừa ngừng đầu thấy Tam ca vẫn nhìn mình như cũ, nàng thấp thỏm bất an nắm vạt áo ngấp ngừng.

“Muội..... muội không nên nóng nảy, không nên tranh cãi khi Tam di nương nói Tam ca vẽ tranh không bằng Tứ ca, tổ mẫu cũng sẽ không bắt Tam ca vẽ hoa mai.....”

Ngày mùa đông có tuyết mà ra ngoài vẽ bạch mai, thực dễ làm tổn thương đôi mắt, mà đôi mắt Tam ca vốn dĩ đã không phải thực tốt.

Viên Tri Mạch thở dài nhìn tiểu muội. Ánh mắt phức tạp mà ủ dột. Trên thế gian này cái gì cũng có thể mặc kệ, nhưng không thể mặc kệ muội muội, đây là người thân duy nhất trên thế giới này của mình.

Viên Tri Mạch sao không muốn làm ca ca tốt, nhưng một ca ca tốt lại để muội muội duy nhất chết thảm trong đấu đá tranh giành của đại gia tộc. Nếu như thế, Viên Tri Mạch tình nguyện làm một ca ca độc ác.

Ánh mắt dừng ở bức tranh bạch mai chưa vẽ xong. Đã vẽ ra bạch mai lại không phác họa được khí chất mạnh mẽ của hoa mai. Mọi thứ như chìm vào tĩnh lặng, đã trải qua vật đổi sao dời lòng người thật thê lương.

“Định Hi Hầu Dung Viên thị, con Thái phó Viên Thế Bật triều Văn Cảnh cùng chính thê, thuần lương thực đức, mười tám tuổi gả cho Định Hi Hầu, xử sự chu toàn lễ nghĩa, cần kiệm, ôn nhu. Khang Càn năm thứ ba, Định Hi Hầu khởi sự mưu phản, Dung Viên thị đại nghĩa diệt thân, Định Hi Hầu thất bại tự sát. Xét thấy người này cơ khổ trung nghĩa, gia phong nhất phẩm Thái phó.”

Giọng oang oang tuyên chỉ vang lên ở trước giường người nọ. Mọi người khom lưng tạ ơn, vui mừng vô hạn. Lại không người nào biết kỳ thật người nọ còn có ý thức đủ để nghe từng câu từng chữ vó vẩn kia vào trong tai, nghe rõ ràng vô cùng. Thì ra là đơn bạc nhạt nhẽo như vậy. Bất đắc dĩ bỏ xuống những gì thuộc về vị hôn phu Định Hi Hầu, trút một hơi cuối cùng.

Khi mở mắt ra, lại kinh ngạc phát hiện mình về năm mười bảy tuổi, không còn là Dung Viên thị, mà trở lại là Viên Tri Mạch.

Hắn trọng sinh.

“Tam ca.....”

Giọng tiểu muội thấp thỏm lo âu triệu hồi người đang có chút thất thần. Cúi đầu nhìn về phía tiểu muội, bởi vì đứng ngoài gió lạnh nửa ngày mà hai má đỏ bừng. Rốt cuộc Viên Tri Mạch vẫn có chút không đành lòng, ngồi xổm xuống vỗ về khuôn mặt nhỏ lạnh lẽo, ôn nhu nói.

“Vân Nhi, muội sai không phải tranh đấu, mà là không có nghĩ tới đường lui. Vân Nhi, Tam ca chỉ hy vọng muội có thể bảo vệ tốt cho mình.”

Viên Hiểu Vân vẽ mặt ngây thơ mờ mịt, theo bản năng bắt lấy vạt áo Tam ca.

“Muội có Tam ca.”

Ánh mắt tiểu muội tín nhiệm sùng bái làm lòng Viên Tri Mạch hơi hơi mềm nhũn. Nhưng ngay sau đó cảnh ở đời trước khi tiểu muội bị chết thảm trong miếu lại hiện lên trước mắt, ánh mắt ôn nhu đổi thành lạnh lùng. Viên Tri Mạch kiên định đẩy tay muội muội ra.

“Nhưng Tam ca cũng không thể bảo vệ muội cả đời.”

Viên Tri Mạch đứng lên, tầm mắt nhìn cảnh mai bị phủ tuyết trước mặt. Mấy cành mai khẳng khiu trụi lá chống chọi giữa mùa đông khắc nghiệt. Tuyết trắng xóa, cành cứng cáp, cánh hoa mai run run nhẹ nhàng, đó là khí khái thanh cao vô tận. Hình ảnh sức mạnh và sức sống mãnh liệt của hoa mai trong gió tuyết hiện ra trên giấy.

Bức tranh Hoa Mai Trong Tuyết của con Chính thê Viên gia đã làm Định Hi Hầu bị khuynh đảo. Người này đã cùng Định Hi Hầu có một đoạn giai thoại hoang đường, là vì nguyên nhân này Viên Tri Mạch bắt đắc dĩ vẽ ra Hoa Mai Trong Tuyết.

Hoài niệm kia giấu ở trong lòng, yêu không được càng không thể hận, cuối cùng gián tiếp khiến nam nhân của mình chết trên tay mình.

Trong lòng tràn ngập bi thương, Viên Tri Mạch dứt khoát sửa lại bức tranh, trước ánh mắt hoảng sợ của muội muội.

Sau một lúc lâu, Viên Tri Mạch cuộn tròn bức tranh đã khô lại, khéo môi cong lên một nụ cười chua xót, nắm bàn tay lạnh lẽo của tiểu muội.

“Chúng ta đi thôi.”

“Tam ca, bức họa kia..... Vì sao?”

Viên Hiểu Vân sợ hãi nhìn bức họa cuộn tròn trong tay Viên Tri Mạch, cảm thấy Tam ca thật là càng lúc càng kỳ quái.

“Bà sẽ tức giận.”

“Vân Nhi, có đôi khi chúng ta vì không để phạm sai lầm, cần thiết phải học buông bỏ. Hiểu không?”

Viên Tri Mạch cười cười, tận hết sức lực đem ý nghĩ của mình giáo huấn cho muội muội. Năm đó chính là nói quá ít, bảo hộ quá nhiều, mới khiến Vân Nhi ngây thơ không biết thế sự. Tính cách của con cháu nhà quyền quý không nên có, chính là ngây thơ, đặc biệt là những đứa con không có mẫu thân bên cạnh.

“Tam ca, thành người kỳ quái.”

Viên Hiểu Vân nỗ lực ghi nhớ, nhưng tuổi quá nhỏ vẫn chưa hiểu hết lời ca ca dạy, nàng nhăn cái mũi.

“Bà khẳng định sẽ tức giận.”

Viên Tri Mạch cười cười, nắm tay muội muội chậm rãi rời khỏi. Họ vừa mới biến mất, một tiếng cười đột nhiên vang lên.

“Đây là thiếu gia của Viên phủ, thật kỳ quái, tuổi không lớn, lại như ông cụ non, quả thực so với mấy ma ma trong phủ còn lẩm lờ hơn.”

Một thân ảnh màu tím xuất hiện, nam nhân có vẻ đẹp ma mị bình yên ngồi ngay ngắn ở trong đình. Ngũ quan thanh tú tới cực điểm, lại không có vẻ nữ khí, toàn thân toát ra khí chất tôn quý làm người ta nín thở.

“Thiếu chút nữa đông chết ta.”

Nam nhân thấp giọng lẩm bẩm, rất có hứng thú nhìn bóng một lớn một nhỏ đã đi xa, dần dần biến mất. Người có đôi mắt phương xinh đẹp lười biếng để lên trên bàn nửa bình trà lạnh.

“A Tuyền, hẳn chính là con Chính thê của Thái phó sao?”

“Thất thúc, đừng uống nước trà lung tung bên ngoài.”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, Dung Tuyền trong một bộ y phục trắng chậm rãi đi đến, đuôi áo khoác thêu hình lá trúc bay bay theo gió. So với nam nhân áo tím lười nhác tùy ý, mỗi tiếng nói cử động của hắn đều lộ ra ưu nhã cao quý, khí chất lạnh lẽo. Hắn nhìn phương hướng Viên Tri Mạch biến mất, đáy mắt lạnh lẽo thoáng gợn sóng.

“Thanh Bình là do Chính thê Vương thị của Thái phó sinh ra.”

“Hả?”

Dung Tầm đem phản ứng của cháu trai chỉ nhỏ hơn hắn một tuổi thu vào đáy mắt. Lòng mi dài hơi hơi rủ xuống, trong khoảnh khắc đẹp như tranh vẽ, nhìn nghiêng nghiêng đẹp không gì sánh được.

“Người và hắn rất thân sao? Gọi Thanh Bình thật thuận miệng. À, nhiều năm không về kinh, thật sự cảnh còn người mất.”

Thần sắc Dung Tuyền bình tĩnh như nước, không hề biến đổi.

“Thầy con là Thái phó, nên con thường xuyên ra vào phủ Thái phó, hẳn lại là con Thái phó tất nhiên so với người khác thân hơn một chút.”

“Hả, đúng không?”

Mi mắt Dung Tầm cong cong khi cười khiến khuôn mặt xinh đẹp càng tỏa sáng làm động lòng người.

“Ta còn tưởng rằng con không muốn thấy hấn, cho nên lôi kéo ta lên trên mái đình ngắm cảnh tuyết.”

“Thất thúc hiểu lầm rồi, núi giả trong phủ Thái phó là cảnh đẹp nhất nhì trong kinh thành, tuyết phủ kính càng thêm phong vị.”

Dung Tuyền giải thích.

“Nếu Thất thúc muốn gặp Viên Tri Mạch, con liền sai người gọi hấn đến.”

“Gọi lại đây.....”

Dung Tầm nhìn qua một bên, âm cuối kéo thật dài, như thật sự suy xét kiến nghị này.

Dung Tuyền rũ mắt, bình tĩnh nhìn cái ly trên bàn, như có hứng thú nghiên cứu hoa văn trên ly.

Dung Tầm lưỡi biếng đứng lên.

“Thôi.”

Hấn nhẹ nhàng cười, thông thả ung dung đi hướng ngược lại với Viên Tri Mạch.

“Lần sau có rảnh sẽ gặp.”

Hấn như tự nói với chính mình.

“Đạo lý quân tử không đoạt người, bốn quận vương cũng biết mà.”

Đi hai bước, đột nhiên Dung Tầm quay đầu lại, cười như không cười.

“Nhưng mà A Tuyền, con chính là hoàng thái tôn mà bệ hạ đã chọn lựa, thật sự có thể vì mỹ nhân không chọn giang sơn sao?”

Dung Tuyền ngơ ngẩn nhìn bóng dáng Dung Tầm đi xa dần, trên mặt vẫn luôn bảo trì biểu tình thanh lãnh, nháy mắt có chút thay đổi. Hấn quay đầu nhìn về phương hướng Viên Tri Mạch đã biến mất, lẩm bẩm nói nhỏ.

“Ta có thể, nhất định có thể.”

Ở một nơi khác.

“Đây là tranh con vẽ sao?”

Khuôn mặt Viên Thái phó trầm xuống, trong tay cầm bức họa bị cuộn tròn đập thật mạnh vào đầu Viên Tri Mạch. Viên Tri Mạch không né tránh.

“Đúng vậy.”

Khi quyết định xoá và sửa lại bức vẽ này, Viên Tri Mạch cũng đã biết là sẽ bị phụ thân trách mắng.

“Ta vốn dĩ cho rằng con là đứa ít làm ta lo nhất, không nghĩ tới lại thành như vậy!”

Giọng Viên Thái phó như gầm lên. Ông vốn đi thỉnh an mẫu thân, trùng hợp nghe mẫu thân cảm khái nói đứa nhỏ này không bằng trước đây. Ông lại xem bức họa này mới biết được đứa con thứ ba của mình đã tệ hại thành cái dạng này.

“Con như vậy, sao không nghĩ sẽ làm thất vọng mẫu thân dưới chín tuổi!”

Viên Tri Mạch không nói một tiếng, chỉ cúi đầu.

Viên Hiểu Bình vẫn luôn đứng ở một bên mở miệng nói.

“Phụ thân đừng nóng giận, cũng có thể bởi vì Tam đệ bệnh nặng mới khỏi, bị ngâm trong nước lâu như vậy, thân thể còn chưa có khôi phục.”

Hắn dừng một chút lại nói.

“Hay để Tam đệ nghỉ một chút được không?”

Khỏe miệng Viên Tri Mạch giật giật. Nếu đổi thành lúc trước Viên Tri Mạch nghe được đại ca nói như vậy nhất định cảm động rơi nước mắt xối xả, cảm thấy đại ca là toàn tâm toàn ý suy xét cho mình.

Hiện giờ đã chết qua một lần, mới hiểu được có người khẩu phật tâm xà, trong ngoài không đồng nhất.

Vì cái gì mình sinh bệnh, vì cái gì mình rơi xuống nước, chỉ sợ chuyện này quanh co lòng vòng chính là bị người nào đó cố ý bày ra như vậy. Cho dù cuối cùng sự việc cũng không như ý bọn họ, nhưng khi nghe Viên Hiểu Bình nói câu đó không thể nghi ngờ là đã làm phụ thân liên tưởng tới phương diện kia.

Quả nhiên, sắc mặt Viên Thái phó so với vừa rồi càng âm trầm hơn, trên tay gân xanh cũng lộ ra, chứng tỏ rất tức giận.

Viên Tri Mạch muốn giải thích thì Tứ đệ Viên Hiểu Phong đã nói chen vào.

“Phủ Thái tử đưa tới không ít đồ bổ, nghe nói có công phẩm, nếu dùng chúng Tam ca sẽ khôi phục nhanh hơn.”

Hắn cười cười quay đầu nhìn Viên Tri Mạch.

“Tam ca nói xem có đúng không?”

Viên Tri Mạch lạnh lùng nhìn khuôn mặt có bảy tám phần tương tự khuôn mặt mình. Mẫu thân của hai người bọn họ là tỷ muội ruột thịt, tuổi của hai người cũng không cách biệt lắm, nên so với các huynh đệ khác gương mặt họ càng giống nhau. Ở đời trước cũng chính là người này đã hãm hại Viên Tri Mạch bị đánh rơi vào địa ngục.

Viên Hiểu Phong cười khê bổ sung.

“A, ta nhớ ra rồi, lần này Tam ca rơi xuống nước chính là bởi vì hoàng trưởng tôn, trách không được Thái tử quan tâm như vậy.”

Viên Tri Mạch hơi hơi cắn răng, còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe một tiếng gầm lên.

“Người là đứa nghiệt tử!”

Viên Thái phó xem việc Viên Tri Mạch không nói lời nào giống như chịu tội. Lại nghĩ tới hôm qua Thái tử điện hạ ám chỉ những cái đó, càng khiến cho sự tức giận tăng thêm. Viên Thái phó trong cơn nóng giận cầm chặn giấy bằng ngọc trên án thư ném về phía Viên Tri Mạch!

Viên Tri Mạch mở to mắt nhìn chặn giấy bay đến trước mặt, đáy mắt xẹt qua tia đau đớn cùng bi ai, cũng không có ý tránh né, chỉ lẳng lặng nhắm mắt lại, chờ đợi đau đớn.

Một màn này rất quen mắt, đời trước khi lựa chọn gả vào Hầu phủ, phụ thân cũng từng giận tím mặt, cầm một khối ngọc thạch làm chặn giấy đập vào đầu Viên Tri Mạch khiến máu chảy lênh láng, phải dưỡng thương gần nửa năm.

Nhưng đau đớn cũng không có đến, chỉ có một vạt áo lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt, cũng ngửi thấy một mùi hương quen thuộc. Viên Tri Mạch rơi vào một cái ôm ấm áp, giọng nói quen thuộc mang theo ý cười vang lên.

“Viên Thái phó đang làm cái gì đây? Chấp hành gia pháp? Lỡ đã thương chẳng phải là phải đau lòng chết sao?”

Viên Tri Mạch mở mắt ra, đập vào mắt đầu tiên là một đôi mắt phương xinh đẹp đen nhánh như là mã não đen, một khuôn mặt đẹp ma mị làm người ta mê luyến.

“Đây, người có khỏe không?”

2. Chương 2: Quả Nhiên Là Tương Khắc

Viên Tri Mạch ngưng nhìn người trước mặt, đột nhiên có chút hoảng hốt mê loạn, theo bản năng nắm giữ cánh tay Dung Tầm. Cảm giác ấm áp chân thật làm trái tim Viên Tri Mạch đập thành thịch, như muốn thoát khỏi lồng ngực, nước mắt cũng muốn tuôn trào.

Hắn còn sống, vẫn còn tồn tại, không có bởi vì ngu xuẩn mà chết không được toàn thây. Dung Tầm sống sờ sờ trước mắt!

Dung Tầm kinh ngạc nhìn Viên Tri Mạch trong lòng ngực mình. Nhưng hắn địa vị tôn quý diện mạo xuất chúng, cũng thường xuyên gặp được loại tình huống này. Tuy rằng trong lòng nói thầm, nhưng cũng không cho rằng kỳ lạ, lại là trời sinh tính cách đa tình, đôi mắt phượng hơi nheo lại, giọng cũng trầm vài phần, mang theo sự quyến rũ hút hồn.

“Người có khỏe không?”

Viên Tri Mạch ngưng ra, ngay sau đó đột nhiên rất muốn cười. Dung Tầm mỗi lần gặp được đối tượng mình yêu thích đều sẽ thành cái bộ dáng này. Đời trước nhìn thật chán ghét, nhưng hiện tại thoát nhìn lại hết sức đáng yêu, giống như người qua đường gặp con mèo bị bỏ rơi.

Viên Tri Mạch cong cong môi, thật sự cười lên tiếng.

Vốn dĩ trong phòng rất im ắng, một tiếng cười này giống như hòn đá nhỏ ném vào mặt hồ phẳng lặng, nhảy mất nổi lên gợn sóng lan tỏa khắp mặt hồ!

Viên Thái phó vội cùng những người khác quỳ rạp xuống đất.

“Vi thần bái kiến Duệ Quận Vương!”

Một bên cắn răng mở miệng hướng về phía Viên Tri Mạch gầm nhẹ.

“Nghịch tử còn không mau thỉnh an Duệ Quận Vương, còn ra thể thống gì!”

Không đợi Viên Thái phó nói xong, Viên Tri Mạch đã rời khỏi ôm ấp của Dung Tầm, tay áo khẽ nhúc nhích, quỳ xuống bên cạnh Viên Hiểu Bình, Viên Hiểu Phong, vội nói.

“Thảo dân bái kiến Duệ Quận Vương, vừa mới thất lễ, xin Quận vương chớ trách.”

Trong giọng nói có sợ hãi cùng bị kinh hách.

Cảm giác được ánh mắt Dung Tầm dừng ở trên người mình một chút, Viên Tri Mạch vẫn không nhúc nhích, chỉ là rũ mắt xuống trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Dung Tầm tính thích khiêu chiến. Ở đời trước nghịch duyên bắt đầu cũng chính bởi vì Viên Tri Mạch tự giữ khí khái, không chịu giống người khác cúi đầu xưng thần với Duệ Quận Vương. Cho nên gọi lên ý chí chiến đấu vô hạn của Duệ Quận Vương. Hắn vắt hết óc để đem người thu vào tay.

Hiện tại nghĩ lại, Viên Tri Mạch thấy nếu lúc trước mình biểu hiện ngoan một chút, chỉ sợ Dung Tầm sẽ không liếc mắt nhìn mình một cái.

Vậy mình phải tỏ ra hiền ngoan một chút đi. Quả nhiên, ngay sau đó ánh mắt trên đỉnh đầu liền dời đi, vạt áo thêu hoa văn màu đen chậm rãi lướt qua trước mắt. Dung Tầm tươi cười thân thiết đi đỡ Viên Thái phó.

“Đều đứng lên đi, Viên Thái phó, phụ thân nói ngài là thiên hạ đệ nhất đại nho, ta phải đến đây hướng ngài học tập. Ngài làm như vậy ta cũng không dám nhận. Mau mau xin đứng lên.”

Viên Tri Mạch chau mày, đời trước Định Hi Hầu xác thật là để Dung Tầm vào kinh học, nhưng hắn không chịu vào phủ, càng không xuất hiện vào hôm nay Sự tình như là đã thay đổi từ khoảnh khắc bức họa bị thay đổi, ngay cả Viên Tri Mạch cũng không biết. Không biết là tốt hay là không tốt, chỉ có thể theo dõi xem thay đổi thế nào.

“Đó là do Hầu gia không chê, thiên hạ đệ nhất đại nho, vi thần trăm triệu lần không dám nhận.”

Viên Thái phó vội vàng kính cẩn khiêm nhường. Tuy rằng tự biết khả năng mình không thua kém, nhưng Định Hi Hầu là đệ nhất phiên vương, trấn thủ Định Hi binh nhiều tướng mạnh, có thể làm sư phó cho Định Hi Hầu tương lai thật sự là vinh quang không nhỏ.

Tuy rằng trong lòng mừng thầm, nhưng Viên Thái phó nào dám làm càng trước mặt Dung Tầm, tự mình lui một bước rồi đứng lên. Vừa ngẩng mặt lên lại thấy tầm mắt Dung Tầm dừng ở bức họa vừa rồi, trước mắt Viên Thái phó tối sầm.

“A, Quận vương, cái kia.....”

Dung Tầm đã cảm lên, sau đó..... thực không nể mặt mũi cười to!

“Đây là tác phẩm của ai, quả nhiên xuất sắc!”

Vừa nói, một tay giơ lên.

Trên mặt trắng giấy Tuyên Thành có cây mai ngạo nghễ đứng trong tuyết, vốn không có vấn đề gì, nhưng thân cây mai kia thẳng tắp như chiếc đũa, nhánh lại thô giống răng cưa. Còn chưa tính có nhiều đóa hoa mai lớn bé, cái lớn như mẫu đơn, cái nhỏ chỉ li ti. Đứa bé mới bắt đầu học vẽ cũng có thể làm tốt hơn cái này.....

Liếc mắt thấy Viên Hiểu Bình, Viên Hiểu Phong còn có hạ nhân bốn phía vì nhần nhện nén cười mà biểu tình thật cổ quái, Viên Tri Mạch cong khóe môi. Tuy rằng bức họa là cố ý làm sai nhưng bị bêu riếu trước mặt nhiều người thì thật là..... Trên khuôn mặt trắng nõn hơi đỏ lên, Viên Tri Mạch cúi đầu, nỗ lực đè nén xúc động muốn tiến lên cắn chết Dung Tầm, cụp mi rũ mắt nói.

“Bức họa xấu xí này do thảo dân vẽ, đã làm Quận vương chê cười.”

Viên Thái phó tiếp lời.

“Khuyến tử học thức thô thiển, làm bẩn mắt Quận vương, xin Quận vương đừng trách.”

Nói xong ông còn hung hăng trừng mắt nhìn Viên Tri Mạch.

“Còn không nhanh lui xuống, còn ở nơi này khiến ta mất mặt xấu hổ làm cái gì?”

Viên Tri Mạch còn chưa có kịp trả lời, Dung Tầm đã chen vào nói.

“Viên Thái phó nói sai rồi, đường nét rất độc đáo, kết cấu độc đáo, lại phá cách. Bốn quận vương từ trước đến nay chưa từng thấy. Cái này làm cho bốn Quận vương nhớ tới lời tiên sư Trí Thông pháp sư đã nói. Chúng ta làm việc tuyệt đối không nên bảo thủ, không chịu thay đổi, không tiếp thu cái mới để có tầm nhìn xa thì không thể có sự nghiệp to lớn!”

Dung Tầm đứng đỉnh cầm theo bức họa ‘đường nét rất độc đáo, kết cấu độc đáo, lại phá cách’ đi một vòng trầm trồ tán thưởng trước những cặp mắt mở to kinh ngạc, còn đi đến vỗ vỗ bả vai Viên Tri Mạch đang đứng ngây người, đồng dạng hùng hồn nói.

“Đại Ung thịnh thế, cần những người như ngươi, nhất định phải tiếp tục hăng hái hướng về phía trước..... Người tên là gì? Bộ đáng thật không tệ, về sau đi theo làm thư đồng cho bốn vương đi.”

“.....”

Tuy rằng Duệ Quận Vương Dung Tầm tán thưởng bức họa của Viên Tri Mạch hết lời, nhưng vẫn không làm Viên Thái phó lui lửa giận. Ông thậm chí cho rằng Duệ Quận Vương dùng những lời tán thưởng để ám chỉ ngược lại, kỳ thật chính là chê cười ông không biết dạy con. Đương nhiên, mọi người cũng đều cho là như vậy. Cho nên, Viên Tri Mạch đã bị phạt đi chép sách trăm trang.

Chép sách đối với Viên Tri Mạch là chuyện thực mới lạ. Đời trước luôn hiếu học cần cù, hơn nữa tư chất thông minh, trước nay luôn là hình mẫu mà phụ thân muốn chúng huynh đệ học tập, căn bản không có bị Viên Thái phó phạt.

Cho nên, nhìn thấy một chồng giấy Tuyên Thành thật dày còn có một quyển sách thật dày thực sự làm Viên Tri Mạch chìm vào sâu não. Sau đó lần thứ hai phát hiện mình muốn cắn chết Dung Tầm.

Quả nhiên mình cùng hắn là tương khắc!

Đêm khuya tĩnh lặng, thư phòng càng yên tĩnh cực kỳ, một thiếu niên trong bộ áo xanh ngồi ngay ngắn dưới ánh đèn chầm chậm chép sách. Ông tay áo cuộn lên lộ ra cánh tay trắng sáng như ngọc, gương mặt nghiêng nghiêng, tạo ra một góc cạnh tuyệt đẹp, thanh thoát trầm lắng giống như mặt trăng trên trời.

“Người chép như vậy, muốn chép tới khi nào?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên, Viên Tri Mạch ngẩng đầu, vừa nhìn thấy đã lộ ra vẻ kinh ngạc. Ở đầu tường đối diện có một thiếu niên tuần tú mặc đồ đen ngồi vắt vẻo, đôi mắt sáng lấp lánh.

“A Yến?”

Trưởng Tôn Yến là con của Tướng Quân Trần Bắc Trưởng Tôn Hưng cùng chính thê. Bởi vì hai nhà ở sát vách, thân phận cũng giống nhau, tuổi cũng xấp xỉ, cho nên từ nhỏ Viên Tri Mạch và Trưởng Tôn Yến thân thiết hơn so với những người khác, còn rất hợp ý. Nhưng từ khi hắn..... quan hệ của hai người dần dần xa cách. Sau đó Viên Tri Mạch gả vào Định Hi Hầu phủ, quan hệ hai người càng thêm lạnh nhạt. Nhưng Viên Tri Mạch nhớ rõ ở đời trước vào thời điểm mình sắp chết, Trưởng Tôn Yến không màng hiềm khích, từ chiến trường gấp trở về tiễn mình một đoạn đường. Tuy rằng A Yến đến trước giường hung hăng mắng chửi một trận nhưng tình nghĩa đó Viên Tri Mạch vẫn nhớ rõ.

“A Yến, sao ngươi lại tới đây? Ta nhớ rõ..... Ngươi không phải cùng thúc phụ đi Bắc Cương tuần tra sao? Không phải một hai năm cũng chưa về sao?”

“Ngươi quan tâm làm gì!”

Trưởng Tôn Yến có chút xấu hổ, thô lỗ bĩu môi. Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy hoa mắt, vừa rồi thiếu niên còn ở đầu tường giờ đã đứng ở trước mặt mình.

“A Yến, công phu của ngươi thật sự càng ngày càng tốt.”

“Công phu của ta không cần ngươi khen? Lão tử còn không cần đứa ngu ngốc như ngươi tới dạy!”

Trưởng Tôn Yến quét mắt nhìn Viên Tri Mạch từ trên xuống dưới, thô lỗ nói.

“Ngươi sao còn chưa có chết? Bị té hồ lại bệnh nặng cũng không chết được, kẻ ngu xuẩn quả nhiên mệnh dài!”

“.....”

Viên Tri Mạch đem những lời vũ nhục toàn bộ nuốt vào, một tay bắt lấy tay Trưởng Tôn Yến.

“Ngươi tới đúng lúc, mau tới giúp ta chép sách!”

“Quên đi, lão tử không rảnh giúp ngươi.”

Trưởng Tôn Yến trừng mắt, kiêu ngạo lãnh khốc xoay người liền đi. Làm cho người ta quả thực kinh ngạc, gần nửa đêm không ngủ được trèo tường vào Viên phủ lại chỉ vì nói vài câu vô nghĩa sao? Viên Tri Mạch đương nhiên không cho hắn đi rồi, chạy nhanh đến kéo lấy hắn, gương mặt thanh tú nở cười.

“A Yến, ngươi không giúp ta chép sách, vậy ngươi đi giúp ta tìm cái gì ăn, ta sắp chết đói rồi”

Trưởng Tôn Yến cổ quái trừng mắt, ánh mắt kia rõ ràng viết ‘ngươi kỳ thật không phải Viên Tri Mạch mà là giả mạo’.

Viên Tri Mạch không thèm để ý, thản nhiên để hắn nhìn. Có bản lĩnh ngươi nhìn ra linh hồn ta đã không còn là Viên Tri Mạch mười bảy tuổi.

Trưởng Tôn Yến phồng chùng cũng không thấy cái gì, hậm hực hừ một tiếng, dùng sức đẩy tay Viên Tri Mạch ra, thoáng một cái biến mất ở trong bóng đêm.

Viên Tri Mạch mỉm cười ngồi vào bàn, yên tâm thoải mái chờ bữa ăn khuya.

Ở đời trước thường bị Trương Tôn Yến ức hiếp, nhưng trong lòng Viên Tri Mạch vẫn luôn rất rõ ràng, A Yến kỳ thật khẩu xà tâm Phật, ngoài miệng không lưu tình nhưng tâm địa quá mềm. Có đôi khi Viên Tri Mạch cũng hoài nghi vì cái gì A Yến kiên trì lựa chọn cuộc sống chinh chiến. Nơi có nhiều máu tanh như vậy kỳ thật không thích hợp với hắn.

Bỗng nhiên nhớ tới cái người thật sự thích hợp với chém giết, ngoài mặt âm áp nhưng tâm địa lạnh lùng. Viên Tri Mạch hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, đáy mắt lướt qua một tia nghi hoặc, miệng thì thảo.

“Người rốt cuộc muốn làm cái gì, Dung Tầm.”

Người khác không biết, nhưng Viên Tri Mạch biết rõ, Dung Tầm nhìn như phong lưu ăn chơi trác táng lười nhác tùy ý, nhưng trên thực tế văn thơ thi họa tài nghệ vượt xa nhiều người. Đừng nói là bức tranh tùy tiện kia, dù Viên Tri Mạch dốc toàn lực vẽ, chỉ sợ cũng không đạt được tiêu chuẩn của Dung Tầm.

Dung Tầm nói lung tung một hồi, cuối cùng còn kiên trì muốn Viên Tri Mạch làm thư đồng cho hắn, rốt cuộc chỉ là đơn thuần muốn cho Viên phủ không mặt mũi, hay kỳ thật chỉ vì đánh răn động rừng, phục mạch ngàn dặm?

Viên Tri Mạch khe khẽ thở dài, chỉ cảm thấy đầu có chút đau. Trước nay Viên Tri Mạch chưa bao giờ nhìn thấu tâm tư Dung Tầm. Cho dù đến khi cho rằng đã hiểu hắn, cũng không đoán được hắn muốn gì. May mắn trọng sinh, vốn dĩ cho rằng đã đem quan hệ của hai người hoàn toàn chặt đứt, không nghĩ tới vận mệnh lại an bài như vậy.

Vốn dĩ chỉ muốn an tĩnh làm con heo nọc, nhưng vận mệnh dường như không chấp nhận cho Viên Tri Mạch an nhàn qua ngày.

“Ở thật xa cũng nghe thấy người thở dài, người có cần chán ghét lão tử như vậy không?”

Trương Tôn Yến nhanh như mũi tên bắn ra, hai tay vũng vàng bưng khay, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Viên Tri Mạch ngửi mùi đồ ăn, không khỏi cười.

“Người rất có bản lĩnh, từ chỗ nào tìm tới nhiều đồ ăn như vậy.”

Liếc mắt bên trái khay đã thấy một hồ lô đựng rượu, ánh mắt Viên Tri Mạch sáng lên.

“Rượu hoa lê sao?”

Mở nắp đây ra mùi thơm ập vào trong mũi, Viên Tri Mạch thèm thuồng, không vội ăn, tự mình rót một ly uống cạn. Rượu chảy vào cổ họng xuống bụng, lực phủ ngũ tạng lập tức nóng lên, Viên Tri Mạch thỏa mãn nhắm mắt thở dài.

“Thật là rượu ngon.”

Người trước mặt không nói nên lời, vừa mở mắt đúng lúc thấy Trương Tôn Yến như bị sét đánh. Trương Tôn Yến trợn mắt há hốc mồm.

“Viên Tri Mạch, người phát điên cái gì, người không phải không uống rượu sao!”

Viên Tri Mạch chợt nhớ tới, ở đời trước khi mười bảy tuổi thật sự là mình không uống rượu. Bản thân nghiện rượu cũng là do đau buồn Dung Tầm. Đột nhiên nhớ tới năm đó Viên Tri Mạch thấy mặt nóng lên, biểu tình cũng trở nên có chút không được tự nhiên.

Vốn dĩ do uống rượu, hơn nữa trong lòng không được tự nhiên nên khuôn mặt trắng nõn hơi hơi phỉm hồng, cổ cũng bị nhiễm đỏ ửng. Vừa lúc lại ngồi hơi nghiêng người, càng hiện ra eo thon vai mỏng. Trăng đêm mờ ảo càng làm cảnh vật thêm một chút phong tình!

Trương Tôn Yến nhìn thiếu niên dưới ánh trăng đêm càng thêm tinh xảo đặc sắc, trong lòng không khỏi hoảng hốt, thiếu niên học võ thể nhưng chân đứng không vững, theo quán tính làm bàn ăn nghiêng về phía trước, trực tiếp đổ ập vào người Viên Tri Mạch!

Viên Tri Mạch hoảng sợ nhìn bàn ăn đổ lại đây, lập tức lui ra sau!

Trưởng Tôn Yến cũng kinh ngạc nhảy dựng, lập tức tiến lên muốn cứu Viên Tri Mạch. Cùng lúc đó, một thân ảnh màu tím như gió xuyên vào cửa sổ, trước khi Trưởng Tôn Yến bỏ nhào đến xách Viên Tri Mạch lên, đã có người ra tay trước.

“À? Trộm uống rượu sao?”

Đôi mắt phượng hẹp dài tà mị chớp nhẹ nhàng, dưới ánh đèn ánh mắt rạng rỡ, sánh chói loá.

Viên Tri Mạch kinh hồn buột miệng thốt lên.

“Còn không phải đều tại người.”

“A, trách ta?”

Dung Tầm nhướng mày, rất có hứng thú nhìn về phía thiếu niên trong lòng ngực.

Có thể do vừa uống rượu nên hai má Viên Tri Mạch hồng hồng, môi không tô son mà đỏ chót, làn da mịn màng trơn bóng, đôi mắt hơi ướt át, mày nhăn lại kiên cường nhưng không kiêu ngạo. Cảm giác bên nhau thật thoải mái, cố tình làm người ta nhìn không được muốn hôn lên một cái.

Viên Tri Mạch đã bình tĩnh lại, thâm mắng mình thật sự ngu xuẩn giống heo, nhanh chóng muốn bứt ra lui về phía sau.

Dung Tầm mê mẩn nhìn Viên Tri Mạch, trong lúc nhất thời không để ý Viên Tri Mạch muốn thoát ra, cánh tay chặt chẽ để ở eo Viên Tri Mạch không chịu buông. Hình ảnh này rơi vào mắt người khác liền thành khinh bạc suông sã.

Người khác không phải người khác, chính là người đã ra tay chậm trễ, Trưởng Tôn Yến.

Ánh mắt Trưởng Tôn Yến sâu thẳm lạnh lẽo, rống lên một tiếng trực tiếp đánh qua một chương.

“Buông hẩn ra!”

Lòng Dung Tầm ngứa ngáy khó nhịn, đột nhiên cảm giác có một luồng kinh phong ập vào trước mặt, lập tức lui lại. Vừa ngước mặt liền nhìn thấy ngọc bội bên hông Trưởng Tôn Yến đang đưa, tâm niệm vừa động, liền ôm Viên Tri Mạch xoay chuyển, đem người đưa về phía sau.

Viên Tri Mạch hoảng sợ nhìn Trưởng Tôn Yến, sợ hãi kêu lên.

“A Yến, đừng xúc động, đây là Duệ Quận Vương!”

Trưởng Tôn Yến hơi kinh hãi, hẩn cũng không phải không hiểu chuyện, tất nhiên biết Duệ Quận Vương có địa vị gì, lập tức xoay chuyển phương hướng chướng đánh ra. Nhưng không biết sao thành thế này, vốn hẩn còn cách Dung Tầm một khoảng, lại đánh lên lưng Dung Tầm!

Phụt

Dung Tầm chỉ cảm thấy một ngụm máu tanh trào lên cổ họng, hẩn cũng không tính toán muốn nhẩn, nhưng muốn nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Viên Tri Mạch.

“Anh hùng cứu mỹ nhân, không uống công.”

Trong mơ mơ hồ hồ hẩn nghe thấy Viên Tri Mạch kinh hoàng kêu.

“Dung Tầm!”

A, giọng cũng không tồi, kêu lên thật đúng là làm người có cảm giác.

Viên Tri Mạch áy náy nhìn Trưởng Tôn Yến quỳ gối một bên, thở dài nói.

“A Yến, xin lỗi, lần này lại liên lụy người.”

Bởi vì Trưởng Tôn Yến thành công đánh hôn mê Duệ Quận Vương, Thái phó phủ cùng Tướng quân phủ đều bị kinh động. Trấn Bắc Tướng Quân thiếu chút nữa chém chết nghiệt tử nhà mình. Viên Thái phó thiếu chút nữa dùng nghiến mực đập chết Viên Tri Mạch. May mắn có người bên cạnh người liều mạng ngăn cản, nếu không chỉ sợ lúc này phải có hai cỗ quan tài đặt song song.

Cũng bởi vì Dung Tầm còn hôn mê, Viên Tri Mạch cùng Trương Tôn Yến đều tạm thời bị phạt quỳ gối chờ xử trí.

Trương Tôn Yến xoa xoa đau nhức đầu gối, hừ một tiếng.

“Không liên quan người.”

Hắn giơ bàn tay lên, tất cả đều là tức giận, hắn nhớ rõ ràng khoảng cách còn ấy tấc, khẳng định là người nợ cố ý đụng vào. Trương Tôn Yến tuy rằng lỗ mãng, nhưng không có ngu xuẩn.

“Người sao quen biết Duệ Quận Vương?”

Viên Tri Mạch đem chuyện xảy ra vào ban ngày đơn giản nói một lần, Trương Tôn Yến nghe xong, đáy mắt chợt lóe lên, bình tĩnh nói.

“Viên Tri Mạch, người sắp làm ta không nhận ra, nếu không phải ta xác nhận là người, cũng đã hoài nghi người là người khác.”

Viên Tri Mạch nhàn nhạt nói một câu.

“A Yến, ta đã chết qua một lần.”

3. Chương 3: Nghĩ Cách Bảo Đảm Bình An

Trương Tôn Yến bỗng chốc quay đầu, đôi mắt đen trở nên sâu thẳm cuộn cuộn cảm xúc, loại làm người ta đoán không được.

“Viên Tri Mạch, người thật sự để ý người kia như vậy, để ý đến tình nguyện đi tìm chết sao?”

Viên Tri Mạch ngơ ngác ngẩng đầu.

“Cái gì?”

“Ta ở biên cương đã nghe nói người bởi vì người kia mà nhảy hồ tìm chết, người còn muốn giấu ta!”

Trương Tôn Yến cắn răng, gầm nhẹ.

“Hắn rốt cuộc có cái gì tốt, trừ bỏ thân phận tôn quý còn có ích lợi gì! Viên Tri Mạch, người rốt cuộc có xem lão tử là huynh đệ hay không!”

Giận tới cực điểm, cũng đã quên là bị phạt quỳ, phất tay muốn bỏ đi. Viên Tri Mạch nhanh tay tóm chặt hắn, đỡ khốc đỡ cười.

“Diên sao, chúng ta còn bị phạt quỳ mà, người đi ra ngoài không phải tìm thêm phiền phức à!”

Lôi kéo Trương Tôn Yến quỳ xuống, thấy sắc mặt hắn vẫn khó coi, Viên Tri Mạch cười khổ thở dài.

“A Yến, người khác không biết, người sao cũng đã quên ta biết bơi.”

Đêm khuya yên tĩnh không tiếng động, đình viện to như vậy giọng thanh đậm kéo lên âm cuối mang theo không chấp nhận.

“Đương nhiên biết!”

Trương Tôn Yến hừ một tiếng.

“Người biết bơi lợi là nhờ ta dạy. Người lần trước nhảy cầu cũng không có việc gì.....”

Giọng đột nhiên im bặt, hắn quay đầu, lộ vẻ không dám tin!

Viên Tri Mạch hơi hơi mỉm cười, nụ cười chua xót.

“Có một số việc không nên hỏi, không nên nói..... A Yến, người trước nay đều rõ ràng hơn so với ta.”

“Là hấn làm?”

“Không phải.”

Viên Tri Mạch phủ định dứt khoát. Thấy Trương Tôn Yến tỏ vẻ không tin, Viên Tri Mạch thở dài.

“Tin tưởng ta, thật sự không phải hấn. Loại chuyện này, hấn không làm.”

Không thể nói cho A Yến là ở đời trước đã biết đến chuyện này.

“..... Đó là ai?”

Viên Tri Mạch né tránh ánh mắt của Trương Tôn Yến.

“A Yến, chuyện này người cũng đừng quản, ta không chết đối với những người đó là trả thù lớn nhất rồi.”

Trương Tôn Yến đã rõ tính tình của Viên Tri Mạch, biết mình không có khả năng từ trong miệng Viên Tri Mạch biết thêm được gì. Cảm xúc quay cuồng, nhưng trên mặt thần sắc đã dần dần khôi phục bình tĩnh, sau một lúc lâu Trương Tôn Yến nói.

“Vậy người tính toán làm sao đây? Nếu bọn họ còn muốn mạng người, người thoát được một lần trốn không được lần thứ hai. Như vậy đi, qua mấy ngày nữa ta đi biên cương, người dứt khoát đi cùng ta đi.”

Viên Tri Mạch lắc đầu.

“Không cần, bọn họ lần này rút dây động rừng, Dung Tuyền sẽ không mặc kệ, trong thời gian ngắn nữa thôi bọn họ sẽ phải ứng phó lửa giận của hấn, cần bản không rảnh đi đối phó với ta.”

“Người...!”

Trương Tôn Yến giận lên.

“Người đã bị như vậy còn không chịu rời xa hấn! Dung Tuyền nếu thật sự để ý người, người sẽ không bị rơi xuống nước mà bệnh nặng. Người một hai phải đem mạng mình dâng cho hấn có phải hay không!?”

“A Yến, người hiểu lầm ý của ta, ta đối với hấn...”

Ngửa đầu nhìn trăng tròn sáng tỏ trong trời đêm, Viên Tri Mạch hơi hơi mỉm cười.

“Từ rất sớm cũng đã buông xuống, có thể còn... bắt quá cũng là nghĩ đến tình bạn nhiều năm thôi, không có quan hệ tình yêu. Cho nên Ta chuẩn bị đi thi khoa cử.”

“A?”

Trương Tôn Yến hôm nay bị sét đánh thực sự nhiều, có chút ngẩn người.

“Ừ, đậu tiến sĩ, được ra khỏi kinh đô, thanh tĩnh làm một quan viên nhỏ.”

Viên Tri Mạch nhớ tới chính mình đời trước luôn hy vọng xa vời như vậy, khóe môi thỏa mãn khẽ nhếch lên.

“Mua một trang viên nhỏ xây một cái nhà, trồng một giàn nho mấy khóm hoa cúc, giàn nho bên cạnh giếng nước, còn có bàn đá ghế đá, khi nhàn rồi không có việc gì thì ngắm trăng đọc sách.....”

“ Một mình?”

Bên cạnh có người nói nhỏ. Viên Tri Mạch cười.

“Đương nhiên không phải một mình, nói không chừng chờ ta có tiền, ta còn có thể tìm một thê tử, cùng ta ngắm trăng ngâm thơ”

Vừa quay đầu lại đã thấy một khuôn mặt tuần tú phóng đại, sắc mặt còn hơi hơi tái nhợt, đôi mắt phượng dưới ánh trăng lóe sáng, môi mỏng hơi hơi cong lên. Trên khuôn mặt tuần mỹ tất cả đều mang theo ý cười.

“Tìm thê tử không thú vị nhiều, bốn quận vương ở cùng người.”

Viên Tri Mạch kinh hoảng thiếu chút nữa trái tim rụng xuống. Dung Tầm đến đây lúc nào? Hấn rốt cuộc nghe bao nhiêu!

Không dám nghĩ nhiều, Viên Tri Mạch nhanh chóng kéo tay Trưởng Tôn Yến quỳ xuống đất thỉnh an. Một âm thanh té ngã vang lên, quay đầu nhìn lại Viên Tri Mạch đã thấy Trưởng Tôn Yến chân giơ cao, mặt úp xuống đất, tư thế cứng đờ khá buồn cười, đúng là không thích hợp!

Khó trách vì sao Dung Tầm đến đây Trưởng Tôn Yến lại không phản ứng, nguyên do là sớm đã bị điểm huyết!

Gương mặt Trưởng Tôn Yến đã đen lại, trừng mắt nhìn Viên Tri Mạch, mắt như có ngọn lửa lớn, cơ hồ muốn đốt cháy hết thầy!

Viên Tri Mạch ho khan một cái, nhanh chóng đem ý cười nuốt trở về. A Yến đã bị ghen cứng mà mình lại cười, A Yến phỏng chừng tức chết. Chạy nhanh đến đỡ Trưởng Tôn Yến trở lại tư thế quỳ Viên Tri Mạch cúi lạy Dung Tầm.

“Bái kiến Duệ Quận Vương. Hôm nay Trưởng Tôn Yến cũng là vô ý lỡ tay, kính xin Duệ Quận Vương.....”

“Ta đói bụng.”

Dung Tầm lại cười, mắt cũng nheo lại. Khóe miệng Viên Tri Mạch không thể không chế mà giật giật.

“Thảo dân đi tìm người làm.”

“Ta muốn đi bên ngoài ăn hoành thánh, nghe Dung Tuyền nói trong kinh đô có một quán hương vị rất ngon, ta phải đi đến đó ăn.”

Dung Tầm túm chặt tay Viên Tri Mạch, không cho phân trần, lôi kéo người ra bên ngoài.

“Người đi ăn cùng ta, hiện tại phải ăn!”

Viên Tri Mạch bị túm chặt thất tha thất thểu đi theo, quay đầu lại nhìn tượng gỗ Trưởng Tôn Yến khó xử nói.

“Duệ Quận Vương, A Yến.....”

“Người còn dám nói một câu, ta liền cho hấn đi Thanh Phong Lâu làm vũ kỹ nhảy múa giúp vui!”

Dung Tầm tiến đến bên tai Viên Tri Mạch nhỏ giọng hừ hừ, vừa lòng khi phát hiện thân thể Viên Tri Mạch cứng ngắc.

“Bốn Quận vương tuy rằng chỉ là Quận vương nhỏ nhỏ, nghĩ thế nào cũng vẫn là người hoàng tộc, người cho rằng ấu đả với Quận vương là tội danh nhỏ sao? Tiểu Mạch Nhi.”

Viên Tri Mạch ngẩn ra. Đời trước hấn thích gọi Viên Tri Mạch như vậy, Viên Tri Mạch đã phản đối cũng không ăn thua, cuối cùng chỉ có thể mặc kệ.

Vận mệnh thật trêu chọc, trong mơ hồ lại thấy năm đó quanh co khúc khuỷu, Viên Tri Mạch không khỏi có chút giật mình.

Dung Tầm bắt người đi, chờ Viên Tri Mạch nhận ra thì bản thân đã ngồi ở Thanh Phong Lâu, nhìn một đám tiểu quan diện mạo thanh tú đang cởi bỏ áo quần vũ thoát y.

Mũ và áo giáp đã sớm tháo ra bỏ đầy đất, nhóm tiểu quan giơ tay nhắc chân, lột bỏ từng lớp áo quần, mơ hồ có thể thấy được làn da trắng nõn. Có thể nói khi nữ tử mặc quần trang sẽ có thêm một phần anh khí, nhưng áo giáp vẫn là thuộc về nam nhân, mà nam nhân lại mặc áo giáp vũ thoát y trong tiếng nhạc chiến ca lại càng có sự dụ hoặc câu nhân.

Chỉ là.....

Dung Tầm cười cười nói.

“Tiểu Mạch Nhi, người cảm thấy vũ điệu này thế nào, thật ra ta cảm thấy Trưởng Tôn Yến rất thích hợp với vũ điệu này.”

“Thảo dân tên Viên Tri Mạch, tên họ do phụ mẫu ban cho, xin Duệ Quận Vương đừng loạn xưng hô.”

Dung Tầm lơ đãng nhìn nhóm tiểu quan hiện tại chỉ còn một mảnh vải nhỏ xíu che bộ vị. Đôi mắt Viên Tri Mạch chỉ hé mở, sợ là còn nhỏ hơn lỗ kim.

“Thân phận Trường Tôn Yến là tôn quý, Quận vương đừng nói đùa như thế.”

Dừng một chút, Viên Tri Mạch hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhìn thẳng.

“Không biết Viên Tri Mạch có thể làm cái gì cho Duệ Quận Vương? Xin Duệ Quận Vương nói thẳng.”

Tuy Viên Tri Mạch đoán không ra tâm tư của hắn, nhưng cũng biết hắn làm như vậy khẳng định có động cơ không đơn giản.

Dung Tầm cũng không đáp lời, thông thả ung dung lột vỏ nho, quả nho tím đen thật nổi bật trong mấy ngón tay trắng. Tỉ mỉ tách hạt và thịt quả nho, ngón tay Dung Tầm vân vê rồi đưa qua.

“Há miệng.”

Viên Tri Mạch cúi đầu nhìn quả nho, liếc mắt nhìn Dung Tầm rồi nhanh chóng quyết định há miệng ngậm lấy. Người này tính tình bướng bỉnh, mình không ăn, Dung Tầm sẽ có một ngàn loại cách ép buộc ăn.

Quả nhiên, Dung Tầm lộ ra một chút tiếc nuối, tựa hồ rất tiếc hận vì đối phương quá hợp tác. Hắn cười như không cười.

“Ta biết chất nhi tôn quý của ta thích người.”

Ánh mắt Viên Tri Mạch khẽ lay động, không nói.

Dung Tầm nhàn nhạt nói.

“Yên tâm, ta không tính đi đoạt người, càng không có ý đoạt người của chất nhi.”

Hắn ngáp một cái, lưỡi biếng chống cằm nhìn ngọn đèn.

“Sự tình sau này tính sau, mặc kệ các người nên đôi nên cặp cũng tốt, mỗi người một ngã cũng thế, cùng ta không quan hệ.”

Viên Tri Mạch nhíu mày nhìn qua.

“Việc ta muốn người làm là trong khoảng thời gian ta ở kinh đô, suy tính cách bảo đảm bình an cho ta.”

Viên Tri Mạch hoảng sợ ngẩng đầu nên mắt bị ngọn đèn sáng rực rỡ của Thanh Phong Lâu chiếu loá mắt. Dung Tầm cũng không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng thưởng thức ly rượu có màu đỏ như máu trong cái ly bạch ngọc. Ly rượu đỏ như máu, càng tăng thêm vẻ ưu nhã khiếp người của Dung Tầm, như là muốn đem cả phòng hoa lệ nhấn chìm xuống!

Lòng phập phồng lo lắng, Viên Tri Mạch đã biết lần này Dung Tầm vào kinh trên thực tế chính là làm con tin. Định Hi Hầu quyền lực quá lớn, trong tay cầm trọng binh, đừng nói là bệ hạ mà cả triều văn võ đều không chấp nhận được. Không thể để Định Hi Hầu bên ngoài tiêu dao, cho nên mượn danh Thái hậu đón Duệ Quận Vương vào kinh.

Nhưng chỉ cần Định Hi Hầu không có tâm phản, Duệ Quận Vương vẫn là quận vương tôn quý ai dám làm gì hắn. Hắn nói như vậy..... là cho thấy Định Hi Hầu thật sự có tâm làm phản sao?

Đời trước Định Hi Hầu đúng là làm phản, nhưng là ở nhiều năm sau. Lão Định Hi Hầu không biết vì sao lại chết ở trong cung yến, Dung Tầm nổi giận nên khởi binh tạo phản, làm Đại Ung sóng gió hỗn loạn, cuối cùng.....

Viên Tri Mạch buồn bã, tim cũng nhói đau, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói.

“Duệ Quận Vương địa vị tôn quý, sao yêu cầu thảo dân bảo vệ? Thảo dân văn không được võ không xong, có gì để bảo vệ?”

“Chỉ bằng Viên Tri Mạch.”

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Dung Tầm sáng quắc, nhìn thẳng tắp cơ hồ nhìn thấu tâm tư người ta. Hắn từ từ nói.

“Phụ thân ngươi là Thái phó đương triều, dẫn đầu quan văn. Ngươi là tình nhân của hoàng trưởng tôn, người thừa kế Đại Ung hoàng triều trong tương lai. Còn có Trưởng Tôn Yến con Trần Bắc tướng quân luôn che chở ngươi. Một người có thể tác động ba thế lực như thế sao không thể bảo hộ ta?”

Viên Tri Mạch không lời gì để nói, sau một lúc lâu mới ổn định giọng nói.

“Quận vương thật là quá đề cao thảo dân. Phủ Thái phó cũng không phải chỉ có một mình ta là con nối dõi, có ta hay không cũng có khác gì. A Yến tuy rằng là người phủ Trần Bắc Tướng Quân, nhưng Trưởng Tôn tướng quân từ trước đến nay không thích con nối dõi liên quan đến chính vụ. Còn chuyện của hoàng trưởng tôn càng là lời nói vô căn cứ, Duệ Quận Vương cơ trí sao lại có thể tin tưởng lời đồn đãi?”

“Tiểu Mạch Nhi, đây là không chịu sao?”

Dung Tầm nhìn chăm chú thiếu niên mỉm cười trước mặt. Áo xanh nhạt lộ vẻ phong độ trí thức, rõ ràng đang ở chỗ ăn chơi trác táng mà thản nhiên mỉm cười. Lại làm người ta hoảng hốt cảm thấy hình như có luồng gió mát lướt qua, không bụi bặm, khí chất độc đáo lạnh lùng, trách không được làm Dung Tuyền nhớ mãi không quên.

Hắn trước khi tới kinh đô đã nghe nói Dung Tuyền đối với một thiếu niên rất để ý. Vốn dĩ hắn cũng không có để ý, sau khi gặp ở đình viện, nghe Viên Tri Mạch dạy dỗ tiểu muội, Dung Tuyền lại tỏ thái độ như vậy hắn liền biết đồn đãi không giả. Sau đó vừa vặn gặp được Viên Thái phó xưa nay ổn trọng cẩn thận lại nổi giận dạy con, có yêu thương mới rằng dạy, Viên Thái phó nhất định là rất coi trọng đứa con trai này. Mà phát hiện Trưởng Tôn Yến lại càng ngoài ý muốn.

Như vậy người này tồn tại với hắn mà nói không thể nghi ngờ là cực hữu dụng.

Viên Tri Mạch cười khổ.

“Không phải ta không chịu, thật sự là..... ô..!”

Viên Tri Mạch chưa nói xong đã bị cắt ngang. Môi Dung Tầm đã áp sát vào môi Viên Tri Mạch. Mùi hương nhàn nhạt của rượu cộng thêm khí thể hùng mãnh làm Viên Tri Mạch choáng váng, muốn giãy giụa nhưng thân thể bị Dung Tầm kiềm chế chặt chẽ ở trong ngực, căn bản không thể động đậy. Dung Tầm bá đạo công thành chiếm đất, không lưu tình mà lại rất có kỹ xảo khiến cho Viên Tri Mạch bị mơ hồ, cảm thấy toàn thân không tự chủ nhũn ra. Trước mắt là ngọn đèn chói mắt, đầu óc như muốn nổ tung, tiếng đàn sáo tựa hồ ở cách xa, trong trời đất chỉ còn lại có hai người bọn họ mà thôi.....

Bỗng nhiên nhớ tới đời trước ở thời điểm cuối cùng trước khi xuất phát, Dung Tầm cũng làm hành động vô nghĩa như vậy, phảng phất như sớm biết rằng vĩnh viễn sẽ không gặp nhau nữa.

“Cuộc đời này của ta may mắn lớn nhất là gặp ngươi.”

Một thân áo giáp, Dung Tầm đứng trước ngựa, nhàn nhạt nhìn mình, sau lưng hắn là ánh chiều tà, là khói báo động cuộn cuộn, là tiếng la rần rần của quân vạn, là không khí lan tràn mùi máu làm người ta muốn nín thở.

“Nhưng bất hạnh lớn nhất cũng là gặp ngươi. Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ không quen biết Viên Tri Mạch.”

Nhấn tâm nói lời đoạn tuyệt, cục diện hai người sinh ly tử biệt cũng là do hắn tạo ra!

Tay Viên Tri Mạch run lên, một dòng nước trong trẻo chậm rãi chảy ra từ khóe mắt mờ lung. Không quan tâm gì hết, trở tay ôm eo Dung Tầm, dùng hết sức siết chặt, khiến Dung Tầm nhìn không được nhú nhú mày. Vừa mở mắt mới phát hiện thiếu niên trong lòng ngực vẻ mặt lộ ra tuyệt vọng thống khổ điên cuồng. Rõ ràng người thống khổ là thiếu niên, cũng không biết vì cái gì thống khổ như một mũi nhọn đâm vào hắn, làm lòng hắn từng đợt co rút đau đớn.

“Duệ Quận Vương, ngươi tới sớm thật. Xin lỗi, xin lỗi, trong nhà có việc, ta đã tới chậm.”

Bỗng nhiên có giọng nói trong trẻo vang lên.

“A.....”

Viên Tri Mạch đột nhiên cả kinh. Có người!

Nhưng còn chưa có kịp phản ứng đã bị Dung Tầm đè xuống, bị bắt bó quỳ gối, một kiện áo khoác đã phủ lên che lại đầu và mặt Viên Tri Mạch. Dung Tầm nhàn nhạt nói.

“Là ta tới sớm, Mạnh Thiếp, ngồi đi.”

Mạnh Thiếp là tiểu hầu gia con của Trưởng Công chúa và Giang Dương Hầu sao?

Trong lòng Viên Tri Mạch chợt lạnh, đột nhiên hiểu vì sao Dung Tầm dẫn mình đến nơi đây, vì cái gì đột nhiên hôn. Hắn muốn cho tất cả mọi người ngộ nhận là mình cùng hắn có quan hệ mờ ám. Đến lúc đó dù mình thề thốt phủ nhận cũng vô dụng.

Đời trước Dung Tầm cũng dùng chiêu này làm mình bất đắc dĩ phải gả cho hắn. Kiếp này, còn muốn sử dụng một lần nữa sao? Quả nhiên, Mạnh Thiếp tò mò hỏi.

“Vị này chính là...?”

Viên Tri Mạch chậm rãi nhắm mắt lại, máu toàn thân như đông lạnh, đáy lòng đều là bi ai. Viên Tri Mạch giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng Dung Tầm dùng một tay chặt chẽ đè người xuống, giọng trêu đùa phong lưu.

“À, không có gì, chỉ là tiểu quan Thanh Phong Các mà thôi, ta thấy mặt mũi không tồi, liền triệu lại đây.”

Mắt phượng hơi rũ xuống, ánh mắt nhìn người quỳ bò ở dưới đất. Rõ ràng hắn phải xuống tay lại không thể. Ánh mắt hơi trầm xuống.

Hắn vốn dĩ thật sự phải làm theo kế hoạch, nhưng chuyện tới trước mắt, hắn lại đột nhiên không muốn làm như vậy. Hắn nhẹ nhàng vỗ bả vai thiếu niên, động tác thật nhẹ nhàng. Mạnh Thiếp biết Duệ Quận Vương yêu thích nam sắc phong lưu đa tình, lại không nghĩ tới đối với tiểu quan cũng săn sóc như vậy. Lại nhìn thiếu niên nửa quỳ kia, tuy rằng không rõ diện mạo, nhưng tóc đen bóng dài hơi rũ xuống, vòng eo tinh tế, bởi vì quỳ nên cái mông hơi vểnh lên, căn tròn khêu gợi

Mạnh Thiếp không tự chủ nuốt nước miếng, hắn tuy rằng cũng không thích nam sắc, vì cho rằng nam nhân không mềm mại xinh đẹp bằng nữ nhân. Nhưng nhìn bóng dáng này lại cảm thấy nam nhân cũng có chỗ đáng yêu, quả thực không kém nữ nhân là mấy. Hắn nhin không được nói.

“Không biết tiểu quan tuyệt sắc cỡ nào lại có thể làm Duệ Quận Vương khen ngợi, không biết bản hầu có vinh hạnh.....”

“Hắn uống say, chờ lần sau sẽ để tiểu hầu gia nhìn tốt hơn.”

Mạnh Thiếp híp híp mắt. Uống say sao? Vừa rồi không phải là ôm hôn sao?

Tuy rằng biết Dung Tầm tìm có, nhưng hắn vẫn không từ bỏ ý định, cười nói.

“Trước nay đều nói mỹ nhân say là câu nhân nhất, Duệ Quận Vương tuyển người tất nhiên là quốc sắc thiên hương. Vậy người say kia khẳng định càng là bệ nguyệt tu hoa.”

“Đương nhiên là bệ nguyệt tu hoa,”

Nhận thấy được thân thể người đang cúi đầu quỳ gối lại căng chặt lên, đôi mắt phượng hẹp dài liếc Mạnh Thiếp một cái.

“Nhưng Dung Tầm lại có cái tật xấu, không thích người khác chia sẻ đồ vật của mình, tiểu hầu gia cũng là người có cá tính, nên hiểu rõ.”

Mạnh Thiếp giật mình, không khỏi có chút không vui, cười như không cười nói.

“Dung Tầm, chúng ta là quan hệ gì, cả một tiểu quan cũng chia sẻ không được sao? Thật đúng là làm vi huynh thất vọng buồn lòng mà.”

4. Chương 4: Không Phải Ai Cũng Giống Vậy

Mắt phượng của Dung Tầm bỗng nhiên thoáng hiện một tia chán ghét lẫn phần nộ, ngay sau đó liền trở lại tươi cười.

“Sao lại như thế chứ? Mạnh huynh cũng quá coi thường Dung Tầm, bắt quá chỉ là một tiểu quan mà thôi.”

Trái tim Viên Tri Mạch đau đớn, toàn thân lạnh lẽo. Quả nhiên, vì ích lợi trước mặt, hắn vẫn không ngại giẫm đạp bất cứ cái kia.

Mạnh Thiếp tươi cười có chút đắc ý.

“Một khi đã như vậy.....”

Nói xong liền động thủ kéo áo khoác ra. Khi áo khoác bị xốc lên lộ ra một phần sườn mặt tuyệt đẹp với làn da trắng như tuyết, đột nhiên Mạnh Thiếp thở dốc dùng sức kéo...

Một bàn tay vươn tới đè lại áo khoác sắp bị xốc lên hết. Mạnh Thiếp không khỏi giận dữ hô to.

“Người?”

“Mạnh huynh, vốn dĩ nhìn cũng không sao, chỉ là.....”

Hắn dùng một ngón tay ngoắc ngoắc.

“Mạnh huynh đưa lỗ tai lại đây.”

Họ nói chuyện rất nhỏ, Viên Tri Mạch bị đè ở trong áo khoác nghe không rõ ràng lắm. Ngay sau đó liền nghe thấy Mạnh Thiếp hoảng sợ cười to.

“Đã nghe nói Dung Tầm trước nay phong lưu, thì ra cũng chơi đến mức này? Ha ha ha.....”

Dung Tầm cười khở.

“Vậy thì không cần sợ không nghe lời? Ai da, thể diện của ta hoàn toàn nhờ Mạnh huynh, còn xin Mạnh huynh bảo mật cho ta. Nếu việc này truyền tới tai phụ vương ta, chỉ sợ ông thế nào cũng sẽ chém đứt chân của ta.”

“Ha ha ha..... Đó là đương nhiên.”

Mạnh Thiếp thấy Dung Tầm nói như vậy thì lửa giận cũng ném đến sau đầu.

“Được tính sẽ mau phát huy, ta không quấy rầy người làm chuyện tốt, ta ở chỗ này chờ!”

“Ta đây đi một chút liền tới ngay.”

Dung Tầm vẽ mặt cảm kích, bắt tay Mạnh Thiếp, sau đó liền đem người đang quỳ rạp trên mặt đất cùng với áo khoác bế lên. Tay chạm vào mới phát hiện người này toàn thân lạnh lẽo, áo lụa hơi mỏng tựa hồ đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

Xác định Mạnh Thiếp nghe không được, hắn cười nói.

“Sao bị dọa thành như vậy?”

Viên Tri Mạch dựa vào lòng ngực Dung Tầm, có chút tức giận thấp giọng nói.

“Để ta đi về.”

“Hiện tại cũng không phải thời điểm trở về, yên tâm ta sẽ để người trở về.”

Rời xa tiếng đàn sáo réo rắt, Dung Tầm nhẹ nhàng đi vào một gian phòng, đóng cửa phía sau lưng lại, xốc cái áo khoác ra. Viên Tri Mạch theo bản năng nhắm mắt, vừa mở mắt liền thấy trên mép giường đặt nguyên bộ ngọc thể nhiều màu sắc với các kích thước khác nhau. Mặt vốn dĩ tái nhợt lập tức đỏ ửng, theo bản năng lui về phía sau.

Co rụt lại vừa lúc đụng phải một đồ vật cứng rắn, Viên Tri Mạch hít một hơi, mặt lập tức đen một nửa. Một bức tranh sinh động như thật treo lác lác ở đầu giường.....

“Nhìn không ra Tiểu Mạch Nhi đối mấy thứ này có hiểu biết sao?”

Dung Tầm đứng ở đầu giường cười cười, mắt phượng hẹp dài có chút trào phúng, trong giọng nói có chút hệt hắng.

“Xem ra chất nhi của ta nhìn cổ hủ không thú vị, trong khuê phòng lại không thiếu lạc thú.”

Không biết vì sao trong lòng Dung Tầm đột nhiên có chút bức bối, cái ý niệm này làm hắn thực không vui.

Viên Tri Mạch đem tầm mắt tránh khỏi những đồ vật làm người ta mặt đỏ tim đập, chống cánh tay ngồi dậy, vừa nghe lời này, nhện không được cắn răng nói.

“Đừng nghĩ ai cũng giống mình!”

Viên Tri Mạch biết nhiều đồ vật như vậy còn không phải bởi vì đời trước hắn ban tặng sao?

Dung Tầm đột nhiên dùng tay chế trụ bả vai Viên Tri Mạch. Viên Tri Mạch bị bất ngờ không kịp phòng ngừa ngã về phía sau, Dung Tầm thu thế không kịp ngã về phía trước. Hắn phản ứng cũng nhanh, chống một tay liền đứng lên, nhưng thoáng nhìn thấy Viên Tri Mạch mặt ửng đỏ trong lòng lại động, để mình ngã lên trên người Viên Tri Mạch, cười như không cười nhìn chằm chằm người dưới thân.

“Tiểu Mạch Nhi, sao ta cảm thấy ngươi rất hiểu ta? Ngươi gặp ta khi nào? Sao ta không biết?”

Viên Tri Mạch thầm mắng mình hồ đồ, Dung Tầm khôn khéo giống quỷ, mình còn nhiều lần sơ hở, miễn cưỡng cười cười nói.

“Tên tuổi Duệ Quận Vương thật lớn, như sấm bên tai, thảo dân.....”

“Ta cho phép ngươi xưng tên, một câu thảo dân hai câu thảo dân, thật không hiểu ngươi là thật sự tuân thủ lễ nghĩa, hay là cố ý cùng ta phân rõ ranh giới.”

Viên Tri Mạch không được tự nhiên, lập tức nghe lời sửa miệng.

” Tri Mạch làm sao dám, nếu Duệ Quận Vương có lệnh, ta sao dám không tuân, ta.....”

Nói xong Viên Tri Mạch khẽ nhếch miệng, biểu tình có chút quái dị.

Dung Tầm nhìn biểu tình có chút ngốc của thiếu niên, vừa buồn cười, cũng cảm thấy bộ dạng này so với ngày thường đoan chính đáng yêu hơn nhiều. Đúng là làm lòng người ta ngứa ngáy khó nhịn, làm người ta nhện không được muốn..... thân hơn một chút. Nhưng.... chỉ tiếc, đây là hoa đã có chủ, dù lòng hắn ngứa ngáy khó chịu cũng sẽ không đi đoạt người của chất nhi.

Bất quá hắn cũng hoài nghi kết quả có hậu của hai người này. Đại Ung cũng không bài xích nam tử thành thân cùng nam tử, nhưng hoàng tộc cần con nối dõi. Cho nên trong hoàng tộc Đại Ung người nào cưới nam thê sẽ bị cướp đoạt quyền kế thừa. Dung Tuyển thân phận là hoàng trưởng tôn, trừ phi hắn nguyện ý đem giang sơn chấp tay giao cho người khác, nếu không hắn không thể nào cưới nam thê. Hơn nữa Viên Tri Mạch cũng không phải loại người chịu hạ thấp mình làm thiếp.

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, có người bước nhanh vào, vừa thấy tình hình trước mắt không khỏi sửng sốt.

“Dung gia.....”

Dung Tầm xoay người ngồi dậy. Vì ánh nến mờ ảo nên da thịt trông mịn màng như ngọc, cổ áo lụa màu tím hơi mở rộng, tóc đen rũ ở hai bên xương quai xanh duyên dáng. Bộ dạng bốn phần lười nhác sáu phần tà mị làm cho Yến Kỉ vừa đẩy cửa tiến vào nhìn đến ngơ ngẩn. Phong hoa như vậy, tình xảo như vậy, trên đời có người nào có thể so với người này.

Dung Tầm ngồi dậy Yến Kỉ theo bản năng qua đi, lại ngẩn ngơ.

Một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi thật thanh tú còn chưa trưởng thành hoàn toàn, thân hình mảnh khảnh, ngũ quan cũng không tính tuyệt sắc nhưng đôi mắt nhìn như gây thơ lại chứa sự kiên cường không hề kiêu ngạo. Nhìn người này sẽ nhớ tới cây trúc, từ thân đến lá đều xanh non, thanh nhã tú dật làm người ta không tự chủ được cứ muốn ngắm nhìn.

Hai người này ở cùng một chỗ, Yến Kỉ đột nhiên nhớ tới một câu “duyên trời tác hợp”.

“Đồ vật chuẩn bị xong rồi sao?”

Yến Kỉ giật mình một cái lấy lại tinh thần, tự biết mình đã thất thố, chạy nhanh đến cung kính khom người, đem đồ vật trong tay để ở trên bàn.

“Đều đã chuẩn bị xong.”

“Vậy còn không mau làm đi.”

“Dạ.”

Yến Kỉ nhu thuận đáp ứng, bước nhanh đến mép giường, hướng về phía Viên Tri Mạch ôn hòa cười.

“Vị công tử này đi theo ta, thời gian cấp bách, chúng ta phải tranh thủ thời gian.”

Viên Tri Mạch nhíu mày nhìn Dung Tầm, Yến Kỉ vội nhỏ giọng nói,

“Công tử xin đừng trách, quần áo trên người của công tử Hầu gia đã nhìn thấy, nô tài phải cùng công tử đổi quần áo.”

Dung Tầm lườm biếng liếc hần.

“Người thật sự cho rằng Mạnh Thiếp sẽ tin? Hay là người thật sự chuẩn bị cùng ta xuân phong nhất độ? Người nếu nguyện ý, ta đương nhiên cũng không thêm để ý, Yến Kỉ người có thể.....”

Lời nói còn chưa xong, Viên Tri Mạch không chút do dự lập tức đứng dậy.

Dung Tầm hừ một tiếng, sắc mặt hơi có chút khó coi. Sao nhìn hần như rắn rết? Chạy nhanh như vậy, thật cho rằng hần sẽ ăn người sao?

Yến Kỉ hiển nhiên là biết hầu hạ người, rất mau hai người đã đổi xong quần áo. Lúc này Viên Tri Mạch mới phát hiện Yến Kỉ có thân hình không khác mình lắm, tướng mạo cũng thanh tú xinh đẹp.

Đời trước không nghe nói bên cạnh Dung Tầm có người như vậy, chẳng lẽ là nuôi dưỡng ở bên ngoài? Trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái.

Yến Kỉ liếc mắt một cái, đột nhiên nói.

“Công tử không cần để ý, Yến Kỉ thân phận ti tiện, trăm triệu lần không xứng với Dung gia.”

Viên Tri Mạch thấy xấu hổ lợi hại, sau một lúc lâu mới nói.

“Ta... cùng hần không quan hệ.”

Yến Kỉ bình tĩnh liếc mắt nhìn hai người một cái.

Viên Tri Mạch đối với Dung Tầm có thể thần nhiên trả lời, đối với ánh mắt tìm tòi của Yến Kỉ lại có chút chột dạ, có chút không được tự nhiên ho khan một tiếng, nhanh chóng cúi đầu làm bộ mặc áo khoác. Viên Tri Mạch lại không nghĩ tới áo khoác này so với áo bình thường mềm mại hơn, tay chân Viên Tri Mạch trở nên vụng về buộc dây áo vài lần vẫn rơi rớt tan tác thậm chí không nở nhìn.

Sắc mặt Viên Tri Mạch càng có chút khó coi. Bản thân đọc ngàn cuốn sách, hạ bút có thần, có thể trừ tính tiêu diệt đệ nhất phiên vương Đại Ung, lại không thể làm một việc mặc áo bình thường sao?

Yến Kỉ thấy vậy chạy nhanh đến hỗ trợ.

“Đây là dùng tơ tằm Tô Châu làm thành, rất mềm nhẵn tinh tế, nếu không quen sử dụng sẽ rất khó làm cho chỉnh chu. Lúc trước ta vừa mới đến ước chừng hơn một tháng mới thuần thục việc này.”

Nói chuyện rất thoả đáng lại chân thành, ánh mắt thật trong sáng, Yến Kỉ khiến Viên Tri Mạch không khỏi nhìn thêm mấy lần. Yến Kỉ cúi đầu, đường cong sườn mặt nhu thuận, có thể thấy được rất nhiều lòng tự, mười ngón linh hoạt giống như con bướm bay lượn..... Viên Tri Mạch đột nhiên có chút cảm khái, trách không được Dung Tầm nuôi dưỡng hần ở bên ngoài. Yến Kỉ đúng là một tri kỉ tốt hơn so với một thư sinh không làm được việc gì như mình.

Yến Kỉ mặc áo xong, lại đội mũ cho Viên Tri Mạch, rồi vỗ vỗ tay, lập tức có một người đi đến.

“Công tử đi theo hần là được, hần sẽ đưa công tử từ đường hầm đi ra ngoài, sẽ có kiệu chờ sẵn, họ sẽ trực tiếp đưa công tử về phủ.”

Viên Tri Mạch gật đầu, xoay người đi ra ngoài cửa. Hành động không chút do dự của Viên Tri Mạch làm Yến Kỉ ngốc lảng, buột miệng thốt lên.

“Công tử không lo lắng cho Dung gia sao? Lần này Dung gia đắc tội Mạnh gia, không cẩn thận.....”

Viên Tri Mạch thần nhiên nói.

“Chuyện lần này để hần bị giáo huấn, cũng không phải chuyện xấu. Hần an phận làm Quận vương thì cái gì cũng tốt.”

Người phía sau không trả lời, Viên Tri Mạch kinh ngạc quay đầu lại liền thấy Yến Kỉ mới vừa rồi còn đứng giờ có chút vô lực chống tay trên bàn, khuôn mặt trắng nõn đã nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng, ánh mắt vốn bình tĩnh cũng hiện lên mờ lung. Viên Tri Mạch lấp bắp kinh hãi bước đến đỡ lấy Yến Kỉ.

“Sao lại thế này?”

Hô hấp của Yến Kỉ hơi khó khăn.

“Công tử.....đi nhanh đi....không còn sớm.”

Giấy giụa muốn đứng dậy, đột nhiên trong ống tay áo Yến Kỉ rơi xuống một cái lọ nhỏ. Theo bản năng hần định nhặt lấy, lại bị Viên Tri Mạch giành trước đoạt đi, mở nắp ngửi ngửi. Một mùi thơm ập vào mũi, mùi thơm nhập vào mũi trong khoảnh khắc, đầu liền choáng váng, thân thể không tự chủ được mềm nhũn ra.

Viên Tri Mạch rơi vào trong một lồng ngực, mùi hương thanh nhã dường như đè ép mùi thơm kia xuống. Dung Tầm lấy lọ nhỏ trong tay Viên Tri Mạch, trên mặt thoáng không vui.

“Thứ này mà cũng dám động?”

Viên Tri Mạch lắc đầu, đột nhiên dùng sức thoát ra khỏi ôm ấp của hần, hét lên.

“Người có biết thứ này không thể dùng bậy hay không?”

Bây giờ đã hiểu lời Mạnh Thiếp nói là có ý tứ gì.

Thứ trong lọ kia là Diễm Tình Hợp Hoan Tán, là xuân dược bí truyền trong hoàng tộc Đại Ung, trước nay dùng để đối phó các phi tần không chịu thuận theo. Dược tính của thuốc này rất mạnh, đối với thân thể sẽ có tổn thương, nữ tử dùng sẽ không thể mang thai, còn nam tử dùng thì vĩnh viễn không thể cưới vợ sinh con.

Viên Tri Mạch không nhìn Dung Tầm chạy đi đỡ Yến Kỉ sắc mặt ửng hồng đi ra ngoài.

“Hiện tại giải độc còn kịp, đừng để bị nặng hơn.”

Dung Tầm thoáng kinh ngạc, Diễm Tình Hợp Hoan Tán chỉ có trong hoàng tộc Đại Ung mới biết, xem như bí mật với người ngoài, không nghĩ tới Viên Tri Mạch biết rõ ràng. Nhưng ngay sau đó kinh ngạc đã bị tức giận đè ép đi xuống, hần hảo tâm suy nghĩ cho Viên Tri Mạch còn phải bị Viên Tri Mạch trách cứ là sao?

Hần hừ một tiếng, ngồi xuống ghế, cũng không ngăn cản Viên Tri Mạch đỡ Yến Kỉ ra cửa, sắc mặt tuấn mỹ hơi hơi khó coi, cũng hiện vài phần tính trẻ con.

Nhưng Yến Kỉ lại cản trở động tác của Viên Tri Mạch, thở phì phò cầu xin.

“Công tử cũng đừng quản tiểu nhân, Mạnh gia nếu đã biết Diễm Tình Hợp Hoan Tán, cho dù lừa gạt được lúc này, ngày sau nhớ tới tùy tiện tìm cái cớ điều tra thân thể tiểu nhân thì sẽ không tốt. Công tử yên tâm, thuốc này là Dung gia cho người điều chế, nhìn mãnh liệt như vậy, nhưng không hại thân. Sau này chỉ cần điều trị sẽ không đáng ngại.”

Viên Tri Mạch sững sốt.

“Nhưng.....”

Dung Tầm lạnh lùng nói.

“Người muốn làm người tốt thì dứt khoát tự người uống một viên đi, ta cũng không cần tìm người thế thân.”

Viên Tri Mạch giật mình, vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của Dung Tầm, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác uly khuất.

Viên Tri Mạch cảm thấy vì ở đời trước Dung Tầm không tin mình, lại bị mối thù giết phụ vương kích thích mà đi tạo phản. Viên Tri Mạch luôn buồn bực vì bị tội danh bỏ phụ cầu vinh, cuối cùng còn trọng sinh trở lại năm mười bảy tuổi!

Viên Tri Mạch ở trước mặt người khác là thủ lễ nhẵn nại, nhưng ở trước mặt Dung Tầm hoặc là gặp được Dung Tầm lại rất dễ dàng bị kích động.

Cắn chặt răng, Viên Tri Mạch đưa tay đoạt lấy lọ thuốc trong tay Dung Tầm. Dung Tầm không nghĩ tới người này thật sự sẽ ra tay, cũng không phòng bị nên bị đoạt mất. Hoảng sợ khi thấy Viên Tri Mạch định lấy thuốc trong bình, không kịp nghĩ nhiều, Dung Tầm duỗi tay ra điểm huyệt ngũ của Viên Tri Mạch.

“Ôi, tuổi không lớn, tính tình thật đúng là....”

Dung Tầm không nề hà ôm thiếu niên đã hôn mê.

“Cũng không biết là ai có thể quả được tính tình này, thứ này cũng dám lấy uống vậy.”

Nhìn Yến Kỉ một cái, Dung Tầm bế Viên Tri Mạch lên.

“Ta đưa hấn đi ra ngoài, người đi nằm nghỉ đi.”

“Dạ.”

Khi Dung Tầm trở về. Yến Kỉ vội muốn tiến lên hầu hạ, Dung Tầm vẫy vẫy tay.

“Đi nằm đi, hôm nay vất vả cho người.”

“Dung gia chớ có nói như vậy, mạng Yến Kỉ là Dung gia cứu về.”

Yến Kỉ tuy rằng mặt ửng hồng, toàn thân bủn rủn khô nóng giống như lửa đốt, chậm chậm dựa trụ giường, trên mặt thần sắc lại bình thản.

“Chỉ là.....”

“Có chuyện cứ nói, đừng có dồng dài.”

“Dung gia đừng trách, ta chỉ là cảm thấy Viên công tử tính tình.....”

Yến Kỉ nghĩ nghĩ, lại không biết nên dùng từ như thế nào, khó xử nhíu mày. Dung Tầm tiếp lời.

“Lòng dạ không đủ thâm sâu, dễ lộ cảm xúc ra ngoài phải không?”

Yến Kỉ có chút xấu hổ nói.

“Viên công tử tính tình chất phác, sự việc trọng đại, Dung gia đem người ta kéo vào, nếu hơi vô ý chỉ sợ.....”

“Yên tâm, hấn rất thông minh.”

Dung Tầm cười tươi, mắt phượng cũng lộ vẻ tin tưởng.

“Hấn lộ ra cũng chỉ là chút râu ria, những gì quan trọng một chữ hấn cũng không lộ, vậy mới nói hại chết người không đền mạng.”

Yến Kỉ ngơ ngẩn nhìn Dung Tầm sau một lúc lâu, mới có chút chần chờ mở miệng.

“Dung gia hình như rất hiểu Viên công tử? Ngài trước kia đã gặp qua hấn?”

Dung gia là lần đầu tiên tới kinh đô, ngăn ngừa hai ngày sao có thể quen thuộc một người như vậy?

“Sao có thể, ta là lần đầu tiên thấy hấn.....”

Dung Tầm không nói hết câu, đôi mắt phượng hẹp dài bỗng nhiên đăm chiêu.

Viên Tri Mạch là bị tiếng khóc kinh hoàng của nhũ mẫu đánh thức.

Chống cánh tay ngồi dậy, lúc này Viên Tri Mạch mới phát hiện trời đã sáng.

Mình trở về khi nào? Không phải ở Thanh Phong Các sao?

Viên Tri Mạch xoa xoa đầu, ký ức cuối cùng còn ngừng ở việc đoạt lọ thuốc, tiếp theo không ấn tượng. Thân thể cũng không có cảm giác không thoải mái, xem ra không có uống thuốc. Có phải Dung Tầm ngăn cản, sau đó đưa mình trở về hay không?

Bên ngoài Dương nhũ mẫu còn khóc không ngừng, lải nhải không biết nói cái gì, Viên Tri Mạch nhú nhú mày, cất giọng nói,

“Nhũ mẫu, tìm ta có việc gì?”

Bên ngoài có tiếng khóc, rèm cửa bị người xốc lên, gió lạnh ùa vào, Dương nhũ mẫu kinh hoàng thất thố bỏ nhào vào bên giường.

“Tam thiếu gia, đã xảy ra chuyện, tiểu thư đã xảy ra chuyện!”

5. Chương 5: Đối Với Người Bất Nhân

Nghe nhũ mẫu khóc lóc kể lể, sắc mặt Viên Tri Mạch liền thay đổi.

“..... Đều do lão nô không tốt, nếu lão nô theo sát tiểu thư thì sẽ không gây ra họa lớn như vậy. Tiểu thư sao lại đẩy cháu gái yêu quý của Hữu Thừa tướng xuống nước được, cũng không biết có chuyện gì hay không. Nếu tiểu thư xảy ra cái gì không may, lão nô thật có lỗi với phu nhân dưới chín suối.....”

Dương nhũ mẫu nghiêng ngả lão đảo, nước mắt lã chã đi theo ở phía sau Viên Tri Mạch. Vốn là người trung hậu lại nhất gan, bị sự việc xảy ra thành linh làm kinh sợ, luống cuống tay chân, một bước cũng không rời tiểu chủ nhân, mọi hy vọng đều đặt ở trên người Viên Tri Mạch.

“Nhũ mẫu mau đi tìm Trưởng Tôn thiếu gia, nói ta có việc cần hẩn hỗ trợ, nhanh lên đi.”

Trưởng Tôn tướng quân cùng Hữu Thừa tướng là anh em cột chèo, nên Trưởng Tôn Yến cùng con cháu Hữu Thừa tướng là quan hệ họ hàng thân thích, có hẩn ra mặt cầu xin sẽ dễ dàng hơn một chút.

Dương nhũ mẫu nghe Viên Tri Mạch nói xong liền dừng khóc, vội vã đi tìm Trưởng Tôn Yến. Viên Tri Mạch cũng không kịp thay quần áo chạy nhanh đến chỗ tổ mẫu.

Đến cổng viện Viên Tri Mạch điều chỉnh hô hấp bình thường lại mới đi vào. Bên trong có rất nhiều người hầu, tốp năm tốp ba tụ lại to nhỏ bàn tán, vừa thấy Viên Tri Mạch tiến vào lập tức không nói chuyện nữa, chỉ dùng ánh mắt cổ quái dò xét.

Viên Tri Mạch cũng không để ý họ, chậm rãi đi ở hành lang. Còn chưa tới cửa phòng Viên lão phu nhân đã gặp Lục Bình, nha hoàn thân cận của Viên lão phu nhân bưng chậu nước rửa mặt đi ra. Lục Bình ngẩng đầu lên thấy Viên Tri Mạch, sắc mặt cũng có chút thay đổi, nhỏ giọng nói.

“Tam thiếu gia, đang mặc quần áo gì vậy? Lão phu nhân hiện tại đang rất giận đó!”

Viên Tri Mạch ngẩn người, cúi đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện quần áo không thích hợp. Lúc nãy do vội vàng chạy tới đây quên thay quần áo, trên người vẫn mặc đồ đã đổi với Yến Kỉ. Quần áo này tất nhiên không hợp với một công tử thể gia, kiểu dáng dụ hoặc câu nhân. Tuy rằng thoát nhìn cùng bình thường không có gì khác biệt, nhưng chỉ cần hơi cúi người, cổ áo to rộng có thể đổ xuống làm lộ ra cảnh xuân khiến người ta kinh diễm.

Vân Nhi đã thương người ta vốn dĩ đã chọc trưởng bối tức giận, bây giờ mặc quần áo này đi vào chỉ sợ lại gây lớn chuyện!

Viên Tri Mạch nhìn Lục Bình với ánh mắt cảm ơn, lập tức xoay người định đi vào. Không nghĩ tới Tam di nương Liễu thị ngồi dựa cửa sổ đã thấy một thân diễm sắc, vui sướng khi người gặp họa cất cao giọng nói.

“Ồ, kia không phải Hiểu Đường sao, xảy ra chuyện lớn như vậy mà huynh trưởng giờ mới đến.”

Viên Tri Mạch thoáng lộ vẻ tức giận, dừng bước lại.

Quả nhiên sau đó đã nghe thấy giọng phẫn nộ của Viên Thái phó vang lên.

“Còn không mau chạy nhanh vào! Lớn không an phận, nhỏ cũng gây chuyện!”

Viên lão phu nhân giọng cũng run rẩy.

“Hiểu Đường tới sao? Còn không mau vào, cẩn thận kéo bị lạnh.”

Viên Tri Mạch giật mình, không biết làm sao, tầm mắt dừng ở chậu nước trong tay Lục Bình. Nước, lập tức Viên Tri Mạch nhìn nàng với ánh mắt cầu xin.

Lục Bình sững sốt, có chút do dự nắm chặt cái chậu.

Viên Tri Mạch vội vàng gật đầu. Lục Bình cắn răng một cái, giơ tay đem chậu nước đã lạnh lẽo trong tay hắt vào người Viên Tri Mạch!

“Ào”

Một tiếng động vang lên, lập tức Viên Tri Mạch bị ướt hoàn toàn từ đầu tới chân. Nước lạnh thấu xương Viên Tri Mạch không kiềm chế được rung mình một cái, mặt vốn trắng bệch đã tím tái.

Lục Bình làm bộ sợ hãi kêu lên.

“Ai da, Tam thiếu gia, nô tỳ đáng chết không thấy người, Tam thiếu gia ướt hết toàn thân, coi chừng bị bệnh!”

Viên lão phu nhân đau lòng cháu đích tôn, ở trong phòng liên tục nói.

“Còn không mau đi đổi quần áo! Bệnh mới khỏi đừng để bệnh lại.”

Viên Tri Mạch phối hợp đánh hắt xì một cái.

“Vây Hữu Đường đi về đổi quần áo trước, xin phụ thân và tổ mẫu thứ tội.”

Nhìn Tam di nương ngồi bên cửa sổ dường như còn muốn nói chuyện gì, Viên Tri Mạch ôn hòa tươi cười, cất giọng.

“Tam di nương, vừa rồi lúc tới đây con gặp Phúc Tường, hắn nói đang vội vã đi bốc thuốc, không biết đại ca bị bệnh gì, sợ là trời lạnh nên bị phong hàn.”

Liễu thị sắc mặt khê biến, nhìn mọi người trong phòng miễn cưỡng cười cười giải thích.

“Cũng không phải là bị phong hàn, chỉ cảm lạnh một chút.”

Liễu thị cắn răng nhìn về phía Viên Tri Mạch ngoài cửa sổ với ánh mắt ác độc.

“Hữu Đường còn không mau đi thay đổi quần áo, đừng để bị bệnh.”

“Dạ.”

Viên Tri Mạch tỏ ra kính cẩn cung kính khom người, không để ý tới ánh mắt oán độc của Liễu thị. Bệnh khó nói của Viên Hữu Bình trong nhà không mấy người biết được, nhưng thực không khéo Viên Tri Mạch chính là một trong số đó.

Người đã bắt nạt từng trách ta vô nghĩa.

Nhìn Liễu thị cười cười, Viên Tri Mạch mang thân y phục ẩm ướt chạy nhanh trở về. Đi ra không bao lâu, bị gió lạnh thổi tới làm cái lạnh như ngấm vào trong xương cốt, hắt xì một cái. Viên Tri Mạch nhin không được cười khổ, chỉ sợ phải bệnh thêm một thời gian.

“Thanh Bình.”

Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên từ phía sau.

Thân thể Viên Tri Mạch cứng đờ, cũng không biết là bởi vì y phục bị ẩm ướt hay là duyên cớ khác, từng đợt lạnh lẽo nẩy lên trong lòng làm Viên Tri Mạch nhận không được phải rung mình.

“Người làm sao vậy? Sao cả người ướt hết.”

Một thiếu niên tuấn nhã khoác áo kết hạt châu bước nhanh từ phía sau vòng đến trước mặt Viên Tri Mạch. Khoảng cách hai người rất gần, gần đến có thể thấy sợi chỉ vàng thêu hoa văn trên cổ áo.

Tuy rằng cổ tình bình tĩnh, nhưng không giấu được vẻ tôn quý uy nghiêm, phong thái thanh nhã xuất chúng làm người khác phải chới mắt.

Hoàng trưởng tôn của Đại Ung hoàng triều, Dung Tuyền.

Dung Tuyền ngơ ngẩn nhìn người trước mắt ướt đầm. Bởi vì quần áo ướt nên dán chặt vào người Viên Tri Mạch, lộ ra dáng vẻ gầy gò khiến người ta đau lòng.

Hắn chưa bao giờ thấy Thanh Bình mặc áo màu tím, vốn dĩ cho rằng Viên Tri Mạch mặc áo xanh đã là đẹp nhất. Hiện giờ tuy rằng cả người ướt đầm lại phẳng phất diễm sắc từ trong xương cốt lộ ra. Không biết có phải là ảo giác hay không, hắn đột nhiên cảm thấy người trước mắt rõ ràng rất quen thuộc nhưng hình như lại xa lạ. Có một người cũng giống như vậy, nhưng trong lúc nhất thời lại nhớ không nổi là ai.

Dung Tuyền ngây ra, Viên Tri Mạch lại tỉnh táo hơn, lập tức lui về phía sau một bước, kéo rộng khoảng cách của hai người, quỳ xuống đất hành lễ.

“Thảo dân tham kiến Hoàng trưởng tôn.”

Dung Tuyền nhìn thiếu niên áo tím bình tĩnh quỳ trên mặt đất, người từ trước đến nay luôn kiên định nhẫn nại lúc này lộ ra vẻ đau xót.

“Người cùng ta, nhất định phải xa lạ đến mức này sao?”

Viên Tri Mạch không nói, thần sắc bình tĩnh. Tình cảm của bọn họ ở đời trước đã kết thúc khi Dung Tuyền vì áp lực gia tộc mà buông xuôi, hay là khi Viên Tri Mạch quyết định gả vào Định Hi Hầu phủ liền đoạn tuyệt, hoặc là vào đêm hôm đó ở Dịch Đình Hồ đã tiêu vong.

Ánh mắt Dung Tuyền càng đau xót.

“Vốn dĩ chính là ta đối với người không câu nệ lễ nghĩa, nếu thật sự người muốn như vậy, ta... ta đành nhận.....”

Hắn lão đảo lui về phía sau vài bước, đau đớn nhìn chằm chằm thiếu niên quỳ trên mặt đất, giơ tay lên kéo áo khoác quý giá trên người mình phủ lên người Viên Tri Mạch.

“Người thân thể yếu kém, bệnh nặng mới khỏi, đừng để bị cảm lạnh.”

“Đa tạ Hoàng trưởng tôn quan tâm.”

“Ta mới vừa đi Tướng phủ xem qua, cháu gái Tướng gia còn hôn mê, Tướng gia thương yêu đứa bé này nhất..... Ta sẽ tận lực vì người hòa giải, nhưng mà.....”

Dung Tuyền dừng một chút mới nói.

“Hữu Đường à, người phải có sự chuẩn bị.”

Dung Tuyền đi khỏi thật lâu, Viên Tri Mạch mới chậm rãi đứng lên, liếc mắt nhìn áo khoác trên người.

Có lẽ Dung Tuyền cũng không biết, áo khoác này là quà sinh nhật mà Viên Tri Mạch hao hết tâm tư tặng cho Dung Tuyền vào hai năm trước. Chẳng qua lúc trước Dung Tuyền cao cao tại thượng không hề để ý đến Tam công tử con của Thái phó, cũng không biết có một người yên lặng đứng nhìn, chỉ dám đem tình ý giấu ở đáy lòng.

Như vậy cũng tốt, châu về Hợp Phố (vật về chủ cũ).

Viên Tri Mạch cười cười, kéo kín áo khoác chạy nhanh trở về chỗ của mình. Trong viện im ắng Viên Tri Mạch cũng không để ý nhiều, vội vàng vào tìm quần áo để thay. Vừa mới cởi áo ngoài ra, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười nhạo.

Viên Tri Mạch giật mình quay đầu lại đã thấy Dung Tầm dựa vào bình phong cười như không cười nhìn mình. Đôi mắt phượng xinh đẹp như mang theo lửa, không kiêng nể gì nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, ngả ngón như xem hàng.

“Tiểu Mạch Nhi, thân thể này cũng thật ốm yếu.”

“Dung Tầm!”

Viên Tri Mạch kinh hồn, kéo áo che nửa ngực đã bị lộ ra.

“Xin đi ra ngoài cho!”

“Sao không hỏi xem ta tới làm gì? Đuổi người đi như vậy, có tốt không?”

Dung Tầm nhìn chằm chằm, cũng không tính toán dừng lại, vừa xoay đầu đã kinh ngạc phát hiện áo khoác kia có kiểu dáng quen mắt, hình như là giống cái áo mà đứa cháu trai tôn quý thường xuyên mặc.

Hả?

Dung Tầm nheo mắt, ánh mắt mang theo ý nguy hiểm.

Tiểu Mạch Nhi mới trở về là đi gặp Dung Tuyền sao? Tốc độ mau lẹ này thật làm lòng người ta không thoải mái. Đi vội vã về thay quần áo là vì có hẹn với Dung Tuyền à. Dung Tầm thấy mình chịu trăm cay ngàn đắng ở Thanh Phong Các, ngược lại Tiểu Mạch Nhi lại cùng nam nhân khác khanh khanh ta ta, còn nhăn mặt cho hắn xem?

Từ một suy ra ba, đáy lòng Duệ Quận Vương lập tức sinh ra cảm giác không vui. Hắn mặc kệ việc người ta sẽ không vui, cũng mặc kệ việc xảy ra ở Thanh Phong Các sẽ gây ra phiền toái sau này, cũng mặc kệ lát nữa còn có chuyện quan trọng phải làm, chỉ muốn đến nhìn người này một cái mà thôi.

Duệ Quận Vương không vui hậu quả là dù Viên Tri Mạch đỏ bừng mặt rống giận vẫn làm ngơ.

“Này, quần áo đã ướt còn không mau đổi đi, bị cảm lạnh thì không tốt.”

Tiểu Mạch Nhi da mặt thực mỏng, hắn cũng không vội chậm rãi chờ.

Viên Tri Mạch trở mặt nhìn Dung Tầm da mặt dày như tường thành kia. Quả thực tức giận muốn bốc khói, nhưng đánh thì đánh không lại, mắng thì mắng không được.

Viên Tri Mạch cắn răng một cái, xem như Dung Tầm vô hình, dứt khoát xoay người cởi quần áo. Dung Tầm đã có chút giật mình, hắn vốn dĩ đoán chắc Viên Tri Mạch da mặt mỏng khẳng định không chịu, không nghĩ tới thật sự dũng cảm cởi áo ở trước mặt người khác.

Dung Tầm hừ một tiếng, thật sự mặt dày vô sỉ đứng xem người ta thay quần áo. Nhìn một hồi hô hấp có chút nhanh, đột nhiên cảm giác có chút không đúng rồi.

Viên Tri Mạch sinh ra trong nhà phú quý, tuy rằng mẫu thân mất sớm, nhưng là con vợ cả tất nhiên không ai dám bạc đãi. Cho nên được chăm sóc rất chu đáo, làn da bình thường trắng nõn bóng loáng. Tuy rằng Viên Tri Mạch gầy nhưng không có gầy đến mức trơ cả xương, cũng không có cơ bắp nổi lên, thậm chí có chút cân xứng mềm mại.

Nhìn từ phía sau bả vai mảnh khảnh vòng eo thon nhỏ, chỗ mông hơi phồng lên, hai chân thon dài thẳng tắp. Tuy rằng mỗi chỗ đều chỉ nhìn thoáng qua, nhưng loại nửa che nửa hở này còn dụ hoặc lợi hại hơn so với trực tiếp cởi hết quần áo. Cũng không phải Dung Tầm chưa thấy qua mỹ nhân, nhưng trước nay chưa có lần nào cảm thấy kinh tâm động phách như vậy.

Mắt phượng chậm rãi mở to, Dung Tầm có chút ai oán cúi đầu nhìn phía dưới của mình đang rất có tinh thần. Quả thực hận không thể nhào qua đi đem Viên Tri Mạch ăn sạch sẽ ngay tại chỗ.

Viên Tri Mạch nào biết đâu rằng tâm tư Duệ Quận Vương đã sớm chuyển sang ý niệm xấu xa, đổi quần áo xong liền đi ra ngoài, đi đến trước mặt Dung Tầm cũng không nói lời nào, trực tiếp lạnh lùng đẩy vật chắn đường sang một bên.

Lúc đó Dung Tầm đang phát ngốc, bị Viên Tri Mạch đẩy như vậy đã thật sự lui lui, một chân dẫm lên áo khoác, liền trượt ngã. Viên Tri Mạch không nghĩ tới việc mình đẩy một cái lại khiến Dung Tầm té ngã, cũng đã quên thân thể mình ốm yếu, theo bản năng kéo người lại. May mắn Dung Tầm cũng phản ứng nhanh duỗi tay ra đem Viên Tri Mạch kéo vào trong lòng ngực, dùng mũi chân xoay chuyển vững vàng đứng trên mặt đất.

“Tiểu Mạch Nhi đúng là rất quan tâm..... A, trên người của người sao nóng như thế này?”

Người trong lòng cực nóng làm Duệ Quận Vương nghiêm túc đưa một tay sờ trán Viên Tri Mạch, nóng như có thể nấu chín trứng gà.

“Đã bị bệnh?”

Viên Tri Mạch có chút đau đầu, kỳ thật từ buổi sáng đã có chút không thoải mái. Hôm qua bị chép phạt cả buổi tối, còn bị phạt quỳ gối trong viện, vừa mới rồi bị dội nước y phục ẩm ướt, lại ở ngoài gió lạnh lâu như vậy. Bệnh nặng mới khỏi đã lặn lộn trong trời đông giá rét không việc gì mới là lạ.

Nhưng lúc này không có rảnh để ý tới sức khỏe của mình, việc của tiểu muội quan trọng hơn.

“Không cần Quận vương nhọc lòng.”

Dùng hết sức lực toàn thân đẩy Dung Tầm ra, Viên Tri Mạch đi đến cửa, vừa ngược mắt nhìn đã bị ánh mặt trời làm hoa mắt, may mắn Dung Tầm đứng lúc ở phía sau đỡ lấy mới không té ngã.

Dung Tầm thật sự hơi bức, nhìn người nằm ở trong lòng ngực sắc mặt đỏ bừng như tôm nướng.

“Dung Tuyền tốt như vậy sao, đáng giá để người liều mạng như thế!”

Viên Tri Mạch ý thức hơi có chút mơ hồ, nhin không được muốn cười. Hôm qua A Yến cũng hỏi câu tương tự, thì thào nói.

“Sao tất cả mọi người đều cho rằng ta yêu Dung Tuyền, ta rõ ràng là yêu Dung.....”

Trái tim Dung Tầm đột nhiên nhảy dựng, như là có thứ gì bóp nghẹt!

Đáng tiếc Viên Tri Mạch còn chưa nói xong, đã bị một giọng nữ cao vút cắt ngang.

“Tam thiếu gia, Tam thiếu gia!”

Dương nhũ mẫu nghiêng ngả lão đảo từ cửa chạy vào, vừa thấy một màn trước mắt nhất thời sững sờ ở tại chỗ, không biết là nên tiến hay là nên lui.

Viên Tri Mạch có chút kinh sợ quét mắt nhìn Dung Tầm, vừa rồi mơ màng hồ đồ thiếu chút nữa nói ra miệng. Viên Tri Mạch nhanh chóng rời khỏi vòng tay Dung Tầm, nói cảm tạ, rồi bước nhanh đến chỗ Dương nhũ mẫu.

“Trưởng Tôn Yến nói như thế nào?”

Dương nhũ mẫu sợ hãi nhìn chằm chằm Dung Tầm. Không biết vì sao vị công tử cao quý này nhìn mình như vậy, quả thực cảm thấy công tử như muốn đem mình băm cho chó ăn!

“Người của Trưởng Tôn phủ nói Trưởng Tôn thiếu gia đắc tội Duệ Quận Vương, dù Duệ Quận Vương đại nhân đại lượng không cùng hấn so đo, nhưng Trưởng Tôn tướng quân sợ Trưởng Tôn thiếu gia gặp rắc rối nên đêm hôm qua liền phái người đem Trưởng Tôn thiếu gia về biên quan rồi. Thiếu gia, vừa rồi ở Trưởng Tôn phủ lão nô nghe người ta nói cháu gái Hữu Thừa tướng hình như không tốt, còn nghe nói Hữu Thừa tướng muốn lấy mạng đền mạng!”

Viên Tri Mạch choáng váng, trước mắt tối sầm!

Dương nhũ mẫu khóc nức nở.

“Thiếu gia, phải làm sao bây giờ?”

Viên Tri Mạch hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng nói.

“Đừng sợ, ta đi hỏi tiểu muội một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chờ ta gặp được tiểu muội rồi nói.”

Nói xong Viên Tri Mạch đi thẳng ra ngoài, không hề quay đầu nhìn lại.

“Dạ.”

Dương nhũ mẫu vội vã đi theo thiếu gia, đột nhiên có người từ phía sau gọi lại.

“Người đứng lại cho ta.”

Giọng nhẹ nhàng nhưng làm thân thể Dương nhũ mẫu cứng đờ, thật sự không dám động đậy.

Dung Tầm chậm rì rì đi đến trước mặt Dương thị.

“Nói cho ta nghe xem, rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

6. Chương 6: Phần Nộ

Chờ Viên Tri Mạch chạy tới chính phòng, Viên Thái phó đã đi đến Tướng phủ, Viên lão phu nhân cũng bởi vì mệt mỏi đã về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn Liễu thị ngồi trong phòng chờ xem náo nhiệt.

Liễu thị còn ghi hận lời Viên Tri Mạch đã nói mới rồi, vừa thấy người tiến vào lên hô lên.

“Ôi chao, Tam thiếu gia đã đổi quần áo xong rồi à, trang phục thật đúng là tuần tú, trách không được.....”

Che lại môi ngăn không cười ra tiếng, nét mặt lộ vẻ ái muội trào phúng.

Viên Tri Mạch thần sắc không đổi, lễ phép thỉnh an.

“Tam di nương, biết Hiểu Vân ở chỗ nào không? Con có việc muốn hỏi muội ấy một chút.”

Liễu thị lại cười một tiếng.

“A ha, một đôi huynh muội tình thâm, thật đúng là làm người ta hâm mộ nha, muội muội ở.....”

Lời còn chưa dứt đã nghe một giọng nói vang lên.

“Tỷ tỷ, thợ may lại đây đang đợi ở trong phòng.”

Giọng tuy nhẹ nhàng nhưng mang theo uy lực, một người thiếp khác của Viên Thái phó từ ngoài cửa đi vào, do được bảo dưỡng tốt nên vẫn xinh đẹp kiều mĩ, căn bản nhìn không ra đã sinh một trai một gái.

Viên Thái phó tổng cộng có một chính thê, hai người thiếp, ba con trai, hai con gái. Chính thê là Sở thị cũng là mẹ ruột của Viên Tri Mạch và Viên Hiểu Vân. Trước đây Sở thị là trưởng nữ của Ngự Sử Ương Châu lại chịu gả cho Viên Thái phó nghèo hèn, tính tình Sở thị cũng ôn hòa khoan dung rộng lượng. Cũng bởi vậy cho nên dù bà đã qua đời nhiều năm, Viên Thái phó vẫn muốn để trống vị trí chính thê, đối với Viên Tri Mạch cũng rất coi trọng.

Liễu thị là tỷ nữ theo Viên Thái phó từ nhỏ, cũng là người sinh con trai lớn cho Viên Thái phó vốn dĩ là nhị phòng, nhưng bởi vì Viên Thái phó cưới muội muội cùng cha khác mẹ với Sở thị nên bị thành tam phòng. Đáng thương cho Viên Hiểu Bình là con trai lớn nhưng không có địa vị gì, cũng bởi vì chuyện này trong lòng Viên Hiểu Bình cùng Liễu thị đều ghen ứ. Đời trước Viên gia bị cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt cũng chính bởi vì đôi mẫu tử này.

Hiện giờ chủ mẫu Viên gia chính là nhị phòng Tiểu Sở thị. Tiểu Sở thị xử sự chu đáo nói chuyện thỏa đáng, tuy rằng không là chính thê nhưng trên thực tế cũng tương tự như vậy. Tứ công tử Viên Hiểu Phong cùng

ngũ tiểu thư Viên Hiểu Nhã đều là do Tiểu Sở thị sinh, bởi vì hai người này tư chất xuất chúng, cũng được Viên thái phó rất yêu thích.

Liễu thị cũng có chút sợ Tiểu Sở thị, vừa thấy Tiểu Sở thị sắc mặt cũng không tốt, hậm hực nói thầm hai tiếng, mang theo người hầu đi ra ngoài. Tiểu Sở thị nhìn về phía Viên Tri Mạch.

“Hiểu Vân quỳ ở từ đường. Con đi xem muội muội, lát nữa tới gặp ta, ta muốn hỏi con một chuyện.”

Viên Tri Mạch sửng sốt, nói cảm ơn, nhanh chóng chạy vào từ đường. Quả nhiên thấy tiểu muội quỳ gối trong từ đường. Vừa thấy Viên Tri Mạch đến Viên Hiểu Vân lập tức đưa tay bắt lấy ống tay áo Viên Tri Mạch.

“Tam ca!”

Viên Tri Mạch nghiêng người tránh, Viên Hiểu Vân không bắt được liền ngã xuống đất. Nhìn thấy thần sắc Viên Tri Mạch lạnh lẽo Viên Hiểu Vân vẫn luôn cố nén lập tức thút tha thút thít, nước mắt rơi lả tả, bò dậy.

“Tam ca, muội biết sai rồi, muội không nên đẩy Triệu Khánh Nhi xuống nước, chỉ là quá tức giận muốn đẩy một chút, thật sự không biết Triệu Khánh Nhi sẽ rơi xuống nước.”

Viên Tri Mạch hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

“Vì sao đẩy người ta?”

“Bởi vì.....”

Viên Hiểu Vân ngập ngừng rũ mắt.

“Tóm lại Triệu Khánh Nhi là người không tốt! Dám nói hươu nói vượn!”

“Viên Hiểu Vân!”

Viên Tri Mạch không nghĩ tới đến lúc này rồi mà tiểu muội còn già mồm, nhất thời theo bản năng tát một cái. Phía sau đột nhiên có một tiếng quát chói tai.

“Còn mặt mũi đánh muội muội!”

Tiểu Sở thị đứng ở cửa, gương mặt xinh đẹp trở nên sắc bén.

“Những việc này còn không phải do con gây ra sao. Hiểu Vân gây ra tai họa lớn như vậy, tất cả đều là bởi vì con không biết làm ca ca!”

Viên Tri Mạch chấn động, mờ mịt vô thức nhìn một lớn một nhỏ.

“Nhị di nương.....”

“Gọi ta là dì! Bây giờ ta không phải nhị di nương!”

Ngực Tiểu Sở thị phập phồng.

“Quỳ xuống cho ta!”

Viên Tri Mạch giật mình, lập tức ngoan ngoãn quỳ xuống.

Tiểu Sở thị bước nhanh đến trước mặt Viên Tri Mạch lạnh giọng quát.

“Hôm nay coi như ta thay mẹ con hỏi con một chuyện. Con cùng Hoàng trưởng tôn rốt cuộc là quan hệ gì? Con có biết hiện tại đã có lời đồn không? Nếu Hiểu Vân không vì bệnh vực con đã không gây ra họa! Con đúng là nghịch tử, mẫu thân nơi tuổi vàng trông cậy vào con quang tông diệu tổ, mà con đang làm cái gì, dám cùng nam nhân có quan hệ không rõ ràng, người kia còn là Hoàng trưởng tôn! Con không muốn sống cũng đừng liên lụy cả nhà già trẻ lớn bé Viên gia!”

Tức giận tới cực điểm, giọng run nhè nhẹ.

“Con..... Con.....”

Viên Tri Mạch bị Tiểu Sở thị giáo huấn mà thấy thẹn, lại không biết nên nói cái gì, nhìn thấy thân thể di lung lay liền chạy nhanh đến đỡ lấy.

“Di đừng tức giận, đều là con không tốt.....”

“Ta không cần người đỡ, ta thấy người thật đáng ghê tởm!”

Tiểu Sở thị nói xong, dùng sức đẩy Viên Tri Mạch!

Viên Tri Mạch vốn dĩ đang bị phong hàn, bị đẩy một cái liền lão ngã xuống đất. Nhưng thân thể đau cũng không đau bằng lòng đau khi nghe lời nói lạnh lùng của Tiểu Liễu thị. Viên Tri Mạch chết lặng quỳ rạp trên mặt đất, chỉ hận không thể chết đi!

Tiểu Sở thị nhìn thấy Viên Tri Mạch bất động, hiểu lầm là đối phương cam chịu, liền lấy cây roi đánh tới.

“Ta sẽ thay tỷ tỷ đánh chết nghịch tử này, người hại chính mình còn chưa đủ, hiện tại còn hại Hiểu Vân! Nó chính là muối muối duy nhất của người, sao nhẫn tâm như vậy! Người có biết Triệu Khánh Nhi vừa mới chết, Hữu Thừa tướng đã nói muốn một đồng nữ chôn cùng! Đây không phải là muốn mạng Hiểu Vân sao!”

Viên Tri Mạch vẫn không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất. Tiểu Sở thị xuống tay lại không lưu tình, đánh một hồi áo xanh đã loang lổ vết máu nhìn thấy mà ghê người!

Viên Hiểu Vân bị dọa khóc lớn.

“Nhị di nương, nhị di nương đừng đánh Tam ca!”

Vừa nói xong liền liều mạng bổ nhào vào người Viên Tri Mạch.

“Nhị di nương, là con gây ra họa, đừng đánh Tam ca!”

Tiểu Sở thị không ngờ Viên Hiểu Vân lao tới, không kịp thu tay lại! Viên Tri Mạch đột nhiên giật mình một cái lấy lại tinh thần, nghiêng người đem tiểu muội kéo vào trong ngực, đồng thời đôi mắt cảm thấy một trận đau rất, máu bỗng chốc chảy ra!

“Tam ca!”

“Hiểu Đường!”

Viên Hiểu Vân cùng Tiểu Sở thị đồng thời kinh hô, Viên Tri Mạch có chút mờ mịt ngẩng đầu, nhưng trước mắt chỉ là một màu đỏ, căn bản không thấy rõ hai người họ.

“Tiểu Mạch Nhi!”

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, trong giọng điệu rõ ràng là hỗn loạn kinh hoảng cùng tức giận.

Viên Tri Mạch quay đầu, dường như thấy được một bóng dáng màu tím xông tới. Tới rất nhanh quả thực là giống như một cơn gió, Viên Tri Mạch liền rơi vào một lòng ngực quen thuộc, mũi cũng ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhàng mát lạnh, đau đớn dường như giảm đi không ít.

“Duệ Quận Vương, nơi này là từ đường Viên gia, ngài không nên vào.”

Dung Tầm quả thực bị lời này làm cho muốn cười.

“Lúc này mà còn rảnh rỗi nói chuyện đó với ta sao?”

Đôi mắt phượng ngập tràn lửa giận, Dung Tầm cảm thấy trái tim mình như bị chém một đao, mới vừa rồi còn êm đẹp như thế nào lại máu chảy người?

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, mang theo sát khí lạnh thấu xương nhìn Tiểu Sở thị đang run rẩy, roi mây dính máu rớt trên mặt đất. Tiểu Sở thị không chút nghi ngờ, Duệ Quận Vương sẽ thật sự giết mình!

“Là phu nhân đánh?”

Tiểu Sở thị là một người luôn bình tĩnh, nhưng lúc này không tự chủ được cảm thấy sợ hãi, theo bản năng lui một bước. Nhưng cũng chỉ là lui một bước mà thôi.

“Đây là chuyện của Viên phủ, không cần nhọc lòng Duệ Quận Vương lo lắng.”

Dung Tầm biết Viên phu nhân nói có lý, nhưng lửa giận trong lòng lại rất mãnh liệt.

“Nhưng nếu ta một hai phải lo thì sao?”

Vừa dứt lời, ông tay áo đột nhiên bị người kéo một cái. Viên Tri Mạch mặt đầy máu nhú mày mở miệng, giọng có chút cầu xin hẳn.

“Dung Tầm, giúp ta tìm đại phu đi, trên người ta đau.”

Giọng vẫn thanh lãnh lại giấu không được suy yếu. Trong lòng Dung Tầm tê rần, cũng bất chấp Tiểu Sở thị nói.

“Được rồi, ta mang người đi xem đại phu.”

Bé ngang Viên Tri Mạch lên, Dung Tầm liền đi ra ngoài.

Viên Tri Mạch trong lòng thầm thở dài. Dung Tầm là người vô pháp vô thiên lại lạnh nhạt, nếu thật sự cùng dì dỗi đầu, chỉ sợ dì sẽ không được tốt.

Đời trước Dung Tầm sợ nhất bộ dạng này của Viên Tri Mạch, thật không nghĩ tới chiều này còn dùng được sau khi trọng sinh. Cái này làm cho Viên Tri Mạch thật không biết là phúc hay là họa, nên khóc hay cười.

Dung Tầm đi hai bước, Tiểu Sở thị chắn trước mặt bọn họ.

“Hiếu Đường là người Viên gia, Viên gia sẽ tự mời đại phu, không cần Duệ Quận Vương nhọc lòng!”

Dừng một chút, Tiểu Sở thị cắn răng nói.

“Duệ Quận Vương, xin đừng làm hỏng danh dự của Hiếu Đường!”

Viên Tri Mạch giật mình, trong lòng cảm thấy ảm áp. Tuy rằng dì đánh rất mạnh tay, nhưng nhất cử nhất động không có chỗ nào mà không phải là vì mình suy xét. Vẫn là dì suy xét chu toàn, nếu hôm nay bị Dung Tầm ôm đi ra ngoài, danh dự vốn dĩ không được tốt lắm, có khả năng bị hủy hoại hoàn toàn.

Viên Tri Mạch vừa định nói với Dung Tầm buông mình xuống, liền nghe giọng Dung Tầm vang lên.

“Ta cưới hẳn là được rồi!”

Viên Tri Mạch chấn động. Tiểu Sở thị sửng sốt.

Ở cửa từ đường, Dung Tuyền đứng ngơ ngẩn tại chỗ. Ngơ ngẩn nhìn Viên Tri Mạch thân thể đầy máu bị Dung Tầm ôm vào trong ngực, hoảng hốt vì dường như nghĩ mình nghe lầm. Áo trắng bay bay trong gió lạnh, sắc mặt cũng trắng bệch như tuyết.

Dung Tầm cũng nhìn Dung Tuyền, ánh mắt có chút ảo não chật vật, nhưng ngay sau đó liền biến mất không thấy. Tuy rằng hẳn buột miệng thốt ra, nhưng nói ra xong trong lòng càng vui vẻ, cảm thấy vốn dĩ nên như thế.

Viên Tri Mạch mở miệng mắng.

“Đừng nháo!”

Hai chữ này nghe vào tai người có tâm tư thành ý nghĩa ái muội sâu xa, lại rất thân mật.

Môi Dung Tuyền hơi run run, khuôn mặt càng trắng bệch không còn chút máu, một bàn tay xiết chặt khung cửa, mu bàn tay có gân xanh hơi lộ ra.

Thanh Bình..... thật sự quyết định buông tay sao?

Tuy rằng biết Thanh Bình đã buông tay, nhưng trơ mắt nhìn người ta nằm ở trong lòng Dung Tầm. Dung Tuyền đột nhiên cảm thấy tim mình đóng băng, lại có chút vỡ vụn. Hẳn..... đột nhiên có chút không cam lòng.

Sắc mặt Tiểu Sở thị cũng hơi đổi, nhìn Dung Tầm, lại nhìn hoàng trưởng tôn đứng ở cửa, ánh mắt cũng chậm rãi trở nên kinh hãi, trong lòng vốn dĩ không xác định đột nhiên đã rõ ràng.

Dung Tầm nói ra lời kia đã đoán trước sẽ bị từ chối. Nếu đồng ý vậy không phải là Tiểu Mạch Nhi rồi. Mà Tiểu Mạch Nhi lại không có cự tuyệt hẳn, lại ở trước mặt Dung Tuyền, điều này chứng minh hẳn còn chưa thất bại.

Kỳ thật hẳn đã hiểu lầm ý của Viên Tri Mạch. Viên Tri Mạch không thấy rõ, phía sau lưng lại đau rất, chỉ biết ở cửa có người đứng, tưởng là gia đình nên không nghĩ nhiều.

Viên Tri Mạch cũng không biết một câu của mình nói ra lại làm cho ba người kia kinh ngạc, cũng không thêm để ý kéo kéo tay áo Dung Tầm.

“Đưa ta về phòng, dì giúp con tìm đại phu đi.”

Tâm tình Dung Tầm rất tốt, lập tức đồng ý, rồi ôm người đi. Khi đi đến trước mặt Dung Tuyền thì dừng một chút, quét mắt qua nhàn nhạt nói.

“Đã buông tay thì nên dứt khoát, đừng để mất mặt.”

Dung Tuyền cũng không biết mình làm thế nào trở lại Càn Khôn Cung. Nơi cung điện tráng lệ nhưng không khí lạnh lẽo, cung nhân cúi đầu làm việc, không dám có tiếng động. Bốn phía lạnh lẽo như là một khối băng, hẳn chậm rãi lấy lại bình tĩnh. Sao hẳn cảm thấy mình như đã chết.

Hắn đột nhiên đẩy tất cả những đồ vật trên bàn xuống đất. Tiếng động leng keng vang lên làm tất cả mọi người thấp thỏm lo âu quỳ xuống, không ai dám tiến đến hỏi một câu. Hẳn nhìn mà càng thêm phiền chán.

“Cút, cút hết ra ngoài!”

Khi tất cả mọi người lui ra ngoài hết, cung điện to như vậy càng thêm tĩnh mịch. Oán khí trong lòng lại dâng cao không áp xuống được. Hình ảnh Thanh Bình rúc vào trong lòng ngực Dung Tầm không ngừng hiện lên ở trước mắt, làm hẳn hận muốn hủy đi hai mắt của mình!

Hắn không cam lòng, hẳn thật sự không cam lòng! Thanh Bình là của hắn, chứ không phải của thúc thúc phong lưu khắp thiên hạ kia!

Phần nô bộc phát, Hoàng trưởng tôn xưa nay luôn giữ được bình tĩnh đã không còn. Bình cổ, tranh chửi, những vật trang trí quý giá trong khoảnh khắc bị hủy hoại, bị đập nát. Cung điện vừa rồi còn tráng lệ nhảy mất thành một đồng hỗn độn.

Hắn đưa tay tóm mũ quan tượng trưng cho hoàng tộc trên đầu hung hăng muốn ném xuống đất!

“Chủ tử, không được!”

Nội thị đẩy cửa liền thấy một màn này, kinh hoảng nghiêng ngã lão đảo chạy qua, liều mạng ngăn chặn tay Dung Tuyền.

“Thứ này không được hủy!”

Hai mắt Dung Tuyền đỏ au, dùng chân đá văng nội thị.

“Vì cái gì không được! Cùng lắm thì ta không làm hoàng trưởng tôn thôi!”

“Chủ tử, không thể, nhất định không thể! Không thể!”

“Có cái gì không thể!”

Một tiếng quát đột ngột vang lên, Trưởng công chúa nghiêm nghị đứng ở cửa.

“Ngươi không cần thì cứ đập phá! Phá hết cho ta!”

Dung Tuyền sững sờ, nội thị thừa dịp hẳn sững sờ cướp được mũ quan giấu trong lòng ngực, vội bỏ tới chỗ Trưởng công chúa, lại không dự đoán được Trưởng công chúa tiếp nhận mũ quan lên dùng sức ném trên mặt đất!

Kim quan bị ném mạnh một cái, lập tức lồm vào một bên, đá quý lăn đầy đất.

“Người không đập để ta giúp người đập! Bất quá chỉ là một cái kim quan bị đập hư! Nếu người thật sự không muốn làm Hoàng trưởng tôn nữa, người hãy tìm một sợi dây thừng đi ra Ngọ Môn treo cổ đi! Thuận tiện cũng đem những người chúng ta toàn bộ treo cổ hết!”

Dung Tuyền dường như bình tĩnh lại, sau một lúc lâu, mới thì thào nói.

“Hoàng cô cho rằng con sợ chết sao?”

7. Chương 7: Bị Mù

Nữ nhân tôn quý nhất Đại Ung hoàng triều, trưởng nữ của hoàng đế, Trưởng công chúa Dung Nghi Nguyên.

Thân thể Dung Nghi Nguyên hơi lão đảo, sắc mặt cũng trắng vài phần, hít một hơi thật sâu, đẩy cung nữ nâng đỡ mình ra, trầm giọng nói.

“Các người đi ra ngoài hết.”

Mọi người lập tức nổi đuôi nhau rời khỏi. Cánh cửa điện đóng lại, phòng trở nên tối hơn, chỉ còn ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ. Trong đại điện là một mảnh hỗn độn âm trầm, có vẻ vô cùng lạnh lẽo quỷ dị.

Dung Nghi Nguyên chậm rãi đi đến trước mặt Dung Tuyền, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú như ngọc, sau một lúc lâu, trong ánh mắt có nhiều loại cảm xúc đan xen, có thương tiếc, có đau thương, có phẫn nộ, có bất đắc dĩ, cuối cùng biến thành nghiêm nghị kiên quyết. Dung Nghi Nguyên đột nhiên giơ tay lên, tát một cái thật mạnh vào mặt Dung Tuyền!

Dung Tuyền đột nhiên bị đánh không kịp phòng ngừa, lão đảo lui về phía sau, gò má đỏ lên một mảnh, khoe miệng có máu chảy ra. Hắn cũng không tức giận chỉ bị thương nhìn Dung Nghi Nguyên.

“Hoàng cô.....”

“Con muốn làm hắc thất vọng sao!?”

Dung Tuyền chấn động, bị chất vấn mà tổn thương. Vốn cho rằng không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng đây lòng lại chậm rãi nhói đau. Hô hấp của hắn trở nên khó khăn, mồ hôi to to thở phì phò, như là cá rời khỏi nước, thì thào nói.

“Con.....”

“Con thật sự cho rằng, lần này phụ hoàng triệu Dung Tầm trở về để làm gì!?”

Dung Tuyền bỗng chốc ngẩn đầu, trong mắt đều là không thể tin.

“Con thật sự cho rằng vị trí Hoàng trưởng tôn sẽ dễ dàng ngồi!? Con cho rằng giang sơn Đại Ung nhất định là của con sao!?”

“..... con tình nguyện không cần!”

“Con không có tư cách không cần! Đây là giang sơn của hắc, con cho dù chết cũng phải bảo vệ cho hắc!”

Thần sắc Dung Tuyền sầm sầm, lão đảo rồi ngã ngối trên mặt đất. Bàn tay đè lên mảnh sứ vỡ, máu chảy ra hắc lại không có cảm giác đau, máu từ lòng bàn tay chảy xuống uốn lượn trên nền nhà.

Dung Nghi Nguyên nhìn mà đau lòng, cuống quýt lấy khăn tay bọc vết thương lại. Mặt Dung Tuyền tái nhợt không còn một chút máu, trên mặt vẫn còn in dấu tay hồng hồng.

“A Tuyền, không phải hoàng cô muốn ép con. Chúng ta đã ở trên bờ vực thẳm, không thể lui, bước sai một bước sẽ tan xương nát thịt. A Tuyền, chúng ta thật sự thua thì không dậy nổi, thật sự.....”

Giọng hoàng cô tựa như rất xa, lại như rất gần, Dung Tuyền không nghe rõ lắm. Hắn nhìn tia sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ, tấm màn mỏng bay bay. Hắn như thấy được thiếu niên tuần tú quật cường kia quay đầu lại cười với hắn. Một thân áo xanh, phong tư trong sáng, nụ cười ấm áp làm người ta muốn tới gần.

“Tại hạ là Viên Tri Mạch, tự là Thanh Bình.”

Mà hiện giờ sự ấm áp ấy thật sự sẽ xa hắn sao?

Hắn đột nhiên lẩm bẩm.

“Hoàng cô, nếu con dâng cơ, có phải có thể lại có được hắn hay không?”

Dung Nghi Nguyên hoảng sợ phát hiện ánh mắt Dung Tuyền sâu thẳm nhìn không thấu bên trong, sự bình tĩnh đó làm người ta cảm thấy sợ hãi. Loại ánh mắt này, Dung Nghi Nguyên đã từng gặp trước kia. Đó là vào một ngày long trời lở đất, rốt cuộc vô lực xoay chuyển, Dung Nghi Nguyên cũng chỉ có thể trở mặt nhìn người nọ từng bước một đi đến chỗ hủy diệt.

Ánh mắt dữ dội tương tự, cảm giác dữ dội tương tự.

“A Tuyền, hoàng đế Đại Ung không thể cưới nam hậu!”

“Vậy sao?”

Dung Tuyền khẽ cười, chậm rãi đẩy tay Dung Nghi Nguyên ra, lưng lay đứng lên.

“Hoàng cô yên tâm, chuyện các người muốn con làm, con sẽ làm. Chuyện con muốn làm, ai cũng cản không được.”

Dung Nghi Nguyên thất hồn lạc phách trở lại phủ công chúa của mình, trở lại trong phủ mới biết được Hữu Thừa tướng Lưu Diễm đã ở trong phủ chờ mình rất lâu.

“Hữu Thừa tướng nén bi thương, người chết không sống lại được, nghĩ nhiều càng thêm đau lòng. Người đâu, dâng trà.”

Mặt Lưu Diễm lộ vẻ đau xót.

“Khánh Nhi bạc mệnh, chỉ là đáng thương trưởng tử của lão thần, vốn chỉ có một trai một gái, hiện giờ chỉ còn lại có một con trai.”

Dung Nghi Nguyên thở dài.

“Hữu Thừa tướng, đây là ngoài ý muốn. Vốn tưởng rằng Khánh Nhi biết bơi, nhiều lắm chỉ bị ngất vì sắc nước mà thôi, ai biết được sẽ xảy ra sự tình này.”

“Chỉ sợ có người cố ý làm khó dễ, hại Khánh Nhi mất mạng!”

Lưu Diễm bình tĩnh nhìn về phía người ngồi ở ghế chủ tọa, ánh mắt lạnh lẽo.

“Trưởng Công chúa chớ trách lão thần đa tâm, nhưng Khánh Nhi chết quá mức kỳ quặc, lão thần muốn hỏi Trưởng Công chúa một câu. Thật sự là ngoài ý muốn, hay là có nguyên nhân khác?”

Dung Nghi Nguyên đang bưng trà uống, nghe vậy nhàn nhạt liếc mắt một cái.

“Hữu Thừa tướng là nghi ngờ ta sao?”

Lưu Diễm rung mình, nhớ tới thủ đoạn của vị Trưởng Công chúa này, cắn chặt răng.

“Lão thần không dám, chỉ là.....”

“Ta chỉ nói một câu, người chết không sống lại được. Ngày mai Lễ Bộ Thượng Thư sẽ cáo lão hồi hương, Lưu Thị lang công lao lớn lại là Trạng Nguyên tất nhiên sẽ là người tiếp nhận vị trí Lễ Bộ Thượng Thư. Nhà có chuyện vui cũng coi như là trấn an đau buồn mất con của Lưu Thị lang. Hữu Thừa tướng là lão thần ba triều, là trụ cột của Đại Ung hoàng triều, đừng vì thương tâm khổ sở mà quên bổn phận.”

Lưu Diễm sững sờ, chậm rãi đè nén cảm xúc, bình tĩnh nhìn nữ nhân tôn quý kia. Cuối cùng lấy hết dũng khí miễn cưỡng nói.

“Lão thần ngu muội, chỉ là muốn hỏi....”

Dung Nghi Nguyên quét mắt một cái.

“Tôi thời điểm tự nhiên ngươi sẽ biết. Hiện tại ngươi chỉ cần biết giết người thì đền mạng thiếu nợ thì trả tiền là chuyện đương nhiên.”

“..... dạ.”

Đợi Lưu Diễm lui ra ngoài, Mạnh Thiếp xuất hiện ở bên cửa, nét mặt phong lưu trêu đùa đã thay đổi thành cung kính.

“Mẫu thân, Lưu Diễm có tin được không? Vạn nhất bị người ta tra ra, chẳng phải là liên lụy chúng ta sao?”

“Không cần ngại, ta rất rõ tính cách của hắn. Thiếp Nhi à, mỗi người đều có chỗ để dùng, chỉ cần biết lợi dụng đó mới là đại tài.”

Dung Nghi Nguyên mỗi một xoa xoa cái trán, Mạnh Thiếp lập tức tiến lên nhẹ nhàng ấn huyệt.

“Nếu nó có một nửa hiếu thuận và hiểu chuyện như con, ta cũng không cần đau đầu như vậy.”

Mạnh Thiếp cười cười.

“Do nó còn nhỏ tuổi mà thôi.”

“Đã hai mươi mốt tuổi mà còn nhỏ sao, tự nhiên hồ đồ nói không muốn làm Hoàng trưởng tôn!”

Dung Nghi Nguyên thở dài.

“Thôi, không đề cập tới nữa, thật là làm ta đau đầu. Lần này cũng may là có con, nếu không phải con biết được quan hệ của Dung Tầm cùng Viên Tri Mạch, chúng ta cũng không thể tìm được đột phá này. Dung Sở so với trong tưởng tượng của chúng ta khó đối phó hơn nhiều.”

“Con cũng chỉ là may mắn mà thôi, nếu không phải ở Thanh Phong Các thấy được Dung Tầm ôm một người đi ra ngoài, sau đó đi tìm hiểu nguồn gốc, sợ là cũng không biết người kia lại là Tam công tử của Viên phủ.”

Mạnh Thiếp nhớ tới ngày ấy nhìn thấy dáng người kia tức giận, đáy mắt hơi bốc hỏa, đột nhiên lòng ngứa ngáy khó nhịn, hô hấp cũng khó khăn.

Dung Nghi Nguyên nhắm hai mắt, cũng không nhận thấy được thần sắc của Mạnh Thiếp.

“Cho người theo dõi Dung Tầm, hôm nay A Tuyền từ Viên phủ trở về liền không vui, sợ là lại xảy ra chuyện gì.”

“Dung Tầm rất xảo trá, từ ngày gặp ở Thanh Phong Các đến nay hắn luôn cố ý tránh con. Bất quá mẫu thân yên tâm, con biết nên làm cái gì.”

Trở lại Viên phủ.

“A.”

Viên Tri Mạch mơ hồ trợn mắt, nhưng mắt không mở được, lúc này mới cảm giác được mí mắt bị bịt kín, theo bản năng đưa tay lên sờ, sờ được bằng vải.

Ý thức đột nhiên trở về, lại nghĩ tới đã bị dì đánh một roi mây vào mặt, lúc ấy nhìn thấy máu, cho nên..... Viên Tri Mạch lâm bầm.

“Mù sao?”

“Ái chà.”

Một giọng nói vang lên, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt quen thuộc, một bàn tay không khách khí gõ gõ lên trán Viên Tri Mạch.

“Ngươi chịu tỉnh rồi sao?”

Viên Tri Mạch vẫn không nhúc nhích khi bị hấn chằm chọc, đối phó với loại người này không thể phản kháng, càng phản kháng hấn đánh càng chặt, phương pháp tốt nhất chính là không để ý tới hấn.

Quả nhiên, cái tay kia chỉ chọc chọc trên mặt một lần rồi hậm hực thu trở về. Nhưng ngay sau đó Viên Tri Mạch liền hối hận. Người này nghiêng người nằm xuống bên cạnh, còn mặt dày vô sỉ đem Viên Tri Mạch kéo vào trong ngực, còn cướp đoạt một nửa chăn.

“Thôi được rồi, ta hai ngày rồi chưa chợp mắt, thật mệt mỏi.”

Viên Tri Mạch giật giật khoe miệng, mắt đã mù còn bị người này ức hiếp nên tức giận thành phần nộ, không thể nhịn được nữa, đá một cái!

Người nào đó đột nhiên bị đá không kịp phòng ngừa, thật sự bị đá xuống giường, một tiếng “phịch” vang lên.

Viên Tri Mạch còn chưa có kịp tỏ vẻ vui mừng, lại nghe người nọ cười nhẹ.

“Khinh thường, bắt kính, phải đánh.”

Hành động đi đôi lời nói, Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy tay bị người kéo lên, trời đất đảo lộn một cái, ngay sau đó nằm sấp trên ngực Dung Tầm. Viên Tri Mạch còn chưa có phản ứng gì, móng đã đau xót, thật sự bị đánh không chút lưu tình!

Viên Tri Mạch đen mặt.

“Dung Tầm!”

Dung Tầm chặt chẽ chế trụ bả vai Viên Tri Mạch không cho lộn xộn, tràn ngập hứng thú nhìn thiếu niên trong ngực. Gương mặt hơi hơi đỏ bừng lên, nhìn gần mới phát hiện làn da thiếu niên cực đẹp, trắng nõn mịn màng như gốm sứ, hơi đỏ ửng càng khiến người ta mê mẩn.

Tuy là như thế, tay không có ngừng động tác, đánh một cái lại nói một câu.

“Đứa bé ngu ngốc này, bị đánh sao không né?”

Viên Tri Mạch quả thực tức điên rồi, hận không thể cắn chết người nằm phía dưới.

“Dung Tầm, ta cảnh cáo.....”

Dung Tầm không nhanh không chậm, giơ tay lại đánh một cái.

“Đứa bé ngu ngốc này, rõ ràng phát sốt còn liều mạng.”

Viên Tri Mạch thấy khó chịu, trái đánh một cái phải đánh một cái, tuy rằng đánh không đau, nhưng vẫn tổn thương nghiêm trọng lòng tự tôn của một thiếu niên quật cường. Huống hồ nếu đem tuổi tác đời trước ra nói, thì hiện giờ nói như thế nào cũng đã gần ba mươi tuổi, lại bị người ta dè ra đánh vào mông, quả thực là không thể nói lý.

Tránh cũng tránh không được, mắng cũng vô dụng, bực tới cực điểm, Viên Tri Mạch cúi đầu cắn Dung Tầm. Đáng tiếc vị trí cắn sao có chút không đúng, không cắn được bả vai, ngược lại dính sát vào một chỗ mềm mại hơi lạnh, đó là môi. Người nọ liền tùy tiện đưa đầu lưỡi tiến vào miệng Viên Tri Mạch!

Viên Tri Mạch cắn răng mím môi, đầu lưỡi kia lập tức cũng không kiêng nể gì toàn bộ chen vào. Tựa như đoán chắc rằng Viên Tri Mạch không dám cắn, hấn mặt dày vô sỉ tấn công, động tác cuồng bạo mà không mất ôn nhu, lại rất có kỹ xảo không cho đối phương có cơ hội đẩy ra.

Ký ức kiếp trước cùng mắt không thể thấy càng làm sự sợ hãi dâng trào. Rõ ràng thấy như trở lại khoảng khắc hấn quăng mũ cối giáp liều tới cuối cùng. Cũng không biết chính mình triển miên cùng Dung Tầm bao lâu, một chút lý trí cũng biến mất, một sợi nước bọt trong suốt sáng long lanh từ khoe miệng hai người trượt xuống, thực mau liền thấm vào vạt áo.

Đôi mắt hẹp dài của Dung Tầm như lóe sáng, một tay ôm thiếu niên trong lòng ngực, một tay khác theo vạt áo sờ đi vào. Mới vừa sờ đi vào liền cảm giác được thiếu niên cứng đờ, tựa như có chút dấu hiệu tỉnh táo lại.

Thật vất vả mới đến bước này, Dung Tầm sẽ không thể cho phép Viên Tri Mạch tỉnh táo lại. Nụ hôn sâu quen thuộc lại tiếp tục, quả nhiên thiếu niên trong lòng ngực vừa rồi còn có chút cứng đờ, thân thể lại mềm xuống. Hắn lập tức đưa tay tiến vạt áo lót mỏng manh, không ngừng vuốt ve thân thể hơi lạnh, tới tới lui lui vỗ về chơi đùa.

Theo động tác của Dung Tầm, trong thân thể Viên Tri Mạch phảng phất có một ngọn lửa bùng lên. Bởi vì mắt không thể thấy cảm xúc càng thêm rõ ràng, làm Viên Tri Mạch không tự chủ được rên rỉ nhỏ, khó chịu ngưỡng cao cổ, không chút phòng vệ lộ ra vẻ yếu ớt!

Dung Tầm mở miệng liếm phần da thịt lộ ra.

Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy một luồng khí nóng từ cổ nhanh chóng lan tràn đến toàn thân. Âm thanh rên rỉ nhẹ nhàng, yếu ớt gục đầu xuống, từ cổ đến lỗ tai là một mảnh ửng đỏ. Vì vạt áo bị xốc lên lộ ra phần da màu hồng phấn mềm mại mê người. Dung Tầm liếm mất một cái toàn thân trên dưới lập tức phấn chấn, móng vuốt của lang không khách khí hạ xuống thăm dò.

“Tam ca, nên đổi thuốc!”

Viên Hiểu Vân bưng thuốc đứng ở cửa, gương mặt nhìn hai nam nhân dính sát vào nhau, quần áo không chỉnh tề, gương mặt nhỏ đỏ bừng!

“Câm miệng! Đóng cửa!”

Viên Hiểu Vân lập tức run rẩy xoay người đóng cửa, khi quay đầu nhìn lại, màn đã bị thả xuống, một bóng người đi tới, khí thế làm người ta phát run.

Duệ Quận Vương ngồi xuống ghế, tùy tiện kéo vạt áo lại, sau đó thực thân thiết hướng về phía Viên Hiểu Vân cười cười.

“Người chính là tiểu nha đầu giết cháu Tướng gia sao? Tới đây nói cho ta nghe toàn bộ quá trình.”

8. Chương 8: Trở Mặt Không Nhận Người

Viên Hiểu Vân trợn mắt há hốc mồm trước nụ cười thân thiết của nam nhân này. Nàng biết thân phận người này tôn quý cỡ nào, cũng nghe nói về lời tuyên cáo của Dung Tầm ngày đó. Vì sao chuyện nàng giết người nghiêm trọng như vậy, nam nhân này lại nói thực đơn giản nhẹ nhàng, giống như ăn cơm cùng cái trắng vậy?

Nàng ngập ngừng muốn nói thì một giọng nói nhàn nhạt cắt ngang.

“Vân Nhi, mời Duệ Quận Vương đi ra ngoài.”

Dung Tầm cùng Viên Hiểu Vân đồng thời quay đầu, trên mặt đều tràn đầy kinh ngạc. Viên Tri Mạch chỉ lộ ra sắc mặt khó coi, giống như sắp có bão táp xảy ra, âm cuối cất cao đầy nguy hiểm.

“Hà?”

Tiểu Mạch Nhi vừa rồi mới ở trong lòng ngực hắn mềm thành một đoàn, sau một hồi công phu liền trở mặt không nhận người? Thật không ngoan. Phải dạy dỗ!

Dung Tầm tự suy diễn ra một đồng phương thức để dạy dỗ, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm thân hình mảnh khảnh sau màn. Ánh mắt cực nóng như muốn đem tấm màn kia đốt cháy sạch. Nhưng người bên trong cố tình ngồi không dao động, không nhúc nhích.

“Hiểu Vân, tiễn khách.”

“Tiểu Mạch Nhi, người nói trở mặt liền trở mặt? Cũng quá tuyệt tình đi?”

Giọng Viên Tri Mạch lạnh như băng tiếp tục nói.

“Tiễn khách!”

Ánh mắt Dung Tầm đầy nguy hiểm. Hắn cũng là thiên chi kiêu tử sống trong nhung lụa, nếu không phải bởi vì Viên Tri Mạch luôn làm hắn có chút cảm giác thương tiếc, hắn căn bản lười quan tâm đến chuyện nhà Viên gia. Nhưng luôn bị người này không nể mặt mũi, ghét bỏ, trái tim Duệ Quận Vương không phải yếu ớt vẫn có chút khó chịu.

“Nếu ta không chịu đi thì sao?”

Viên Hiểu Vân không biết làm sao đứng ở chính giữa, tiễn cũng không phải, không tiễn cũng không phải, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

“Tam... Tam ca?”

Màn đột nhiên bị xốc lên, thiếu niên có băng vải che mắt bước nhanh xuống giường. Người rõ ràng nhìn không thấy, lại giống như có thể nhìn thấy rõ, đi đến trước mặt Dung Tầm, còn mang theo khuôn mặt hơi đỏ ửng, thần sắc lạnh như băng, ép giọng thấp xuống đủ để hai người có thể nghe được.

“Ngài không phải là muốn thân thể ta sao? Ta cho ngài là được, hà tất cố ý làm ra một bộ dáng giả nhân giả nghĩa như vậy!”

Dung Tầm bỗng chốc lạnh lùng, trong lòng phát lên một ngọn lửa giận. Hắn lo trước lo sau để nghe được một câu như vậy sao? Theo bản năng nên phát tay bỏ đi, mắt lại nhìn quét qua thiếu niên bị băng kín nửa khuôn mặt. Chính điều này làm cơn tức trong khoảnh khắc tan thành mây khói, có chút bất đắc dĩ nhìn lên trời tỏ vẻ xem thường, không giận mà cười.

“Người muốn ta đi như vậy sao?”

“Viên phủ là miếu nhỏ, dung không được tôn đại Phật như Duệ Quận Vương ngài.”

Giọng Viên Tri Mạch bình tĩnh như cũ.

Đôi mắt Dung Tầm mãnh liệt, gắt gao nhìn chằm chằm thần sắc bình tĩnh của thiếu niên. Sau một lúc lâu, không rõ ý vị từ một tiếng, xoay người liền đi.

Tiếng bước chân quen thuộc dần dần đi xa, ngay sau đó là tiếng cửa phòng đóng lại thật mạnh. Người tuy rằng đi rồi, nhưng mùi thơm quen thuộc vẫn lưu lại trong không khí như cũ, vẫn như cũ làm người ta cảm thấy thư thái.

Tuy rằng tự mình đuổi người, nhưng khi người thật sự đi rồi, Viên Tri Mạch đột nhiên sinh ra một cảm giác mất mát ngơ ngẩn, loại cảm giác này tràn ngập toàn thân, trái tim cũng không thở nổi.

Nhưng không đuổi không được.

Viên gia bị Lưu gia kiện tụng, mặc kệ cuối cùng kết quả là như thế nào, nếu Định Hi Hầu phủ nhúng tay vào, nói không sẽ bị người ta bắt được nhược điểm cấu kết nội thân. Bao nhiêu đôi mắt nhìn Định Hi Hầu phủ, Viên Tri Mạch không thể kéo Dung Tầm vào được.

Đời trước đã phụ lòng lão Hầu gia giao phó. Đời này, Viên Tri Mạch không thể liên lụy Định Hi Hầu phủ.

Khe khẽ thở dài, trên mặt rốt cuộc giấu không được thần sắc ngơ ngẩn, tập tễnh đi vào không cẩn thận đụng tới chân bàn, thiếu chút nữa té ngã. May nhờ có Viên Hiểu Vân nhanh tay đỡ lấy. Viên Hiểu Vân bất an nhìn nơi nào đó, ngập ngừng nói.

“Tam ca, vì sao muốn đuổi Duệ Quận Vương đi? Muội không rõ.”

Viên Tri Mạch sờ đầu tiểu muội, miễn cưỡng cười cười.

“Hắn có chuyện nên làm, chuyện của chúng ta nên tự chúng ta giải quyết.”

Viên Hiểu Vân cúi đầu, hốc mắt hơi đỏ.

“Tam ca đánh muội đi, muội biết lần này mình thật sự gây đại họa.”

Viên Tri Mạch đem tiểu muội ôm vào trong lòng ngực. Bởi vì nhìn không thấy, ngược lại càng có thể cảm giác được tiểu muội run rẩy cùng sợ hãi. Viên Tri Mạch khe khẽ thở dài, vuốt ve khuôn mặt nhỏ non nớt của tiểu muội.

“Là Tam ca không tốt, chuyện này cũng không thể trách muội, muội làm như vậy cũng đều là vì Tam ca..... Nào, cùng Tam ca nói chuyện, rốt cuộc là chuyện như thế nào.”

Quá trình giết người rất đơn giản. Sinh hoạt trong gia đình quý tộc hết thấy đều nhàm chán vô cùng, những tiểu thư khuê các càng nhàm chán, bởi vậy có dịp là tụ hội phát sinh. Viên Hiểu Vân tham gia tiệc Thường Mai (ngắm hoa mai) do trưởng nữ của Công Bộ Thị Lang mời. Viên Hiểu Vân ở trong tiệc ngắm hoa ngẫu nhiên gặp được Lưu Khánh Nhi đang cùng một đám tiểu thư luôn mở miệng vũ nhục Viên Tri Mạch. Viên Hiểu Vân nhất thời phần nộ liền đẩy nàng một cái, lại không nghĩ rằng Lưu Khánh Nhi sẽ rơi xuống nước, hơn nữa bởi vì vậy mà bỏ mạng.

Chuyện này chỉ là một cuộc gây gổ lại thành bi kịch. Nhưng mà có chỗ nào đó không đúng. Nhưng không đúng chỗ nào Viên Tri Mạch nhất thời cũng nghĩ không ra.

Viên Tri Mạch nhíu mày suy nghĩ, Viên Hiểu Vân đã đem thuốc mỡ tới.

“Tam ca, bôi đi, đại phu nói phải bôi thuốc đúng hạn, bằng không sẽ lưu sẹo.”

“Lưu sẹo?”

Viên Tri Mạch theo bản năng sờ sờ hai mắt của mình.

“Đúng rồi, ta có bị mù không?”

“..... không biết.”

Viên Hiểu Vân hàm hồ đáp, đem nắp bình đặt vào tay Viên Tri Mạch.

“Đại phu nói trên lưng Tam ca có rất nhiều vết thương, không bôi thuốc đúng hạn sẽ lưu sẹo.”

“Lưu sẹo thì sao?”

Viên Tri Mạch không để ý lắm, bắt quá là lưu sẹo mà thôi, lại không phải nữ nhân, không cần thiết quá để ý.

“Ừ, đặt xuống đi.”

“Nhưng mà..... nhưng mà.....”

Viên Tri Mạch cảm thấy kỳ lạ khi tiểu muội nhà mình ấp a ấp úng, chỉ bôi thuốc mỡ mà thôi, sao nhiều lời như vậy? Bắt quá cũng không nghĩ nhiều.

“Vậy muội đi tìm một gia đình lại đây giúp ta bôi thuốc đi. Đợi lát nữa đại phu đến đây, ta sẽ hỏi lại.”

“..... A...”

Viên Hiểu Vân theo bản năng nhìn nhìn ra bên ngoài, có chút chần chờ.

“Tam ca, muội... muội đi gọi người.”

Viên Tri Mạch không có ý kiến, nghe cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, nghĩ là Viên Hiểu Vân đi ra ngoài.

Một lúc sau cửa phòng lại bị đẩy ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Viên Tri Mạch cũng không để ý, nghĩ là lại có gia đình nào vào, còn đang chìm trong suy tư chuyện vừa rồi có chỗ nào không thích hợp. Người vào đã thuận thực cởi bỏ áo ngoài, khiến ngực chợt lạnh, lúc này Viên Tri Mạch mới nhận ra có người đã cởi áo của mình.

“Không cần cởi, miệng vết thương phần lớn ở lưng, xóc áo lên là có thể thấy.”

Ý nghĩ đó là Dung Tầm làm Viên Tri Mạch không khỏi lắc đầu. Dung Tầm này lại vô sỉ, lại muốn làm ra loại sự tình gì.

Động tác dừng lại một chút, nhưng vẫn thực nghe lời không hề cời áo nữa, đỡ Viên Tri Mạch nằm trên giường, xốc áo phía sau lên. Thuốc mỡ lạnh lẽo chậm rãi bôi lên miệng vết thương, cảm giác lạnh lẽo làm toàn thân cứng đờ, cũng có chút thoải mái, Viên Tri Mạch nhin không được thở ra.

Dung Tầm đang ở chỗ nào?

Dung Tầm đang uống rượu. Hắn ngồi ngay ngắn ở trên nóc nhà của Viên Tri Mạch. Sau giờ Ngọ ánh mặt trời nhiều nhất, hắn nằm phơi nắng ấm áp, cũng không lấy chén, một tay cầm bầu rượu giữa đầu uống.

Hắn vừa rời đi, nhưng cũng không đi xa, chỉ là đi hầm rượu Viên phủ lấy một bình rượu ngon, uống để xoa dịu tâm tình khó chịu.

Hừ hừ, muốn hắn nghe lời sao? Hắn không nghe lời thì sao? Hắn muốn nhúng tay thì ai có thể ngăn được hắn?

Hắn một ngum rồi lại một ngum, một hồi đã uống hết hai bình rượu cống phẩm Hoa Lê. Hắn đã thật sự ở bên cạnh canh giữ Viên Tri Mạch hai ngày hai đêm, vậy mà người ta căn bản không tin. Bị vất vả cả ngày hơn nữa lại uống rượu làm buồn ngủ dâng lên, ánh mắt Dung Tầm cũng híp híp lại.

Hắn híp mắt nhìn Viên Hiểu Vân vội vàng đi ra ngoài, lại híp mắt nhìn một gia đình cúi đầu đi vào. Hắn lung lay muốn đi xuống, há mồm liền ngửi thấy mùi rượu, cúi đầu ngửi ngửi, lại nghĩ Viên Tri Mạch thân thể yếu, vừa mới tỉnh lại nếu ngửi thấy mùi rượu sẽ không thoải mái.

Dung Tầm khó có chuyện vì người khác suy xét như thế, tự nhận mình săn sóc quá chu đáo, dứt khoát nằm trên nóc nhà, chuẩn bị ngủ nửa canh giờ rồi đi xuống.

Chính vì thiện tâm như vậy thiếu chút nữa gây thành đại họa.

Vốn đang cảm thấy rất thoải mái Viên Tri Mạch đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp. Một cổ nhiệt khí chậm rãi từ miệng vết thương truyền ra khắp cơ thể, từng chút từng chút hội tụ phía dưới bụng. Hơn nữa vừa rồi bị Dung Tầm trêu chọc còn chưa có tiêu hết, toàn thân đều bắt đầu nóng lên, nơi nào đó không tự chủ được bắt đầu ngẩng đầu!

Có vấn đề!

Trong đầu xuất hiện ý niệm này, Viên Tri Mạch đột nhiên xoay người, dùng sức đẩy người phía sau ra, nhưng tay lại đụng vào một bộ ngực mềm mại. Một giọng nói nhỏ nhàng, một thân thể mềm mại tiến vào trong lòng ngực Viên Tri Mạch.

“Viên thiếu gia, nô gia tới hầu hạ ngài.”

Nữ nhân này là ai?

Viên Tri Mạch kinh hãi, sắc mặt trắng bệch, lập tức lui lại, nhưng lửa nóng trên thân thể lại không tự chủ được mong mỗi thân thể mát lạnh của nữ nhân kia. Người này hiển nhiên cũng là tay già đời, lập tức quẩn lấy Viên Tri Mạch.

“Viên thiếu gia, ngài yên tâm, Xuân Nương không phải lần đầu hầu hạ quý công tử như ngài, nhất định sẽ làm ngài vừa lòng.”

Vừa nói, một bàn tay linh hoạt tiến vào vạt áo Viên Tri Mạch, một bàn tay đánh bạo đi xuống sờ đến vật nóng hổi, khóe miệng liền cười.

“Viên thiếu gia phản ứng thật đúng là mau, ta còn đang định đổi loại Thôi Tình Phấn khác. Nhị phu nhân không chịu làm, hiện tại xem ra đúng là không cần.”

Nhị di nương? Vì cái gì?

Viên Tri Mạch sợ hãi cả kinh, không nghĩ nhiều, thở phò phò đẩy Xuân Nương.

“Cút ngay!”

Xuân Nương ai oán khi bị đẩy ra. Nhưng khi thân thể nữ nhân vừa rời khỏi, cả người Viên Tri Mạch lại khô nóng giống như là bị thiêu cháy, lục phủ ngũ tạng như muốn thành than. Nhưng cho dù là thành than cũng không thể chạm vào người này!

Bất chấp quần áo không chỉnh tề, Viên Tri Mạch thất tha thất thểu chạy ra bên ngoài!

Nhưng đi không được mấy bước, Xuân Nương lại giống như dây mây quấn lên cổ Viên Tri Mạch, xúc tua đều là da thịt mềm mại trơn trượt. Nữ nhân này đã đem quần áo trên người cởi ra toàn bộ!

“Cô nương, xin tự trọng!”

“Tự trọng cái gì? Nhị phu nhân nói chỉ cần hôm nay có thể cùng thiếu gia thành chuyện tốt. Sau này sẽ ở bên cạnh thiếu gia, thiếu gia yên tâm, tuy rằng Xuân Nương là người chốn phong trần nhưng tuyệt đối sẽ không làm hại thiếu gia.”

Thân thể kiều mị chen vào trong lòng ngực Viên Tri Mạch, tay thuần thục kéo vạt áo Viên Tri Mạch ra.....

“Râm!”

“Hiếu Đường!”

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, một thân ảnh màu đen như gió xoáy xông thẳng vào.

“Các người đang làm cái gì?”

A Yến? Thần trí Viên Tri Mạch mơ mơ màng màng đột nhiên bừng tỉnh, theo bản năng muốn mở miệng kêu cứu, nhưng không thể nói rõ ràng, cứ ú ớ.

Xuân Nương cũng kinh hãi lắp bắp. Nàng đã ở kỹ viện mấy năm, tuy rằng vẫn chưa phá thân, nhưng thủ đoạn không gì không biết. Thấy có người xông tới, đoán chắc Viên Tri Mạch lúc này vô lực bèn dứt khoát ôm Viên Tri Mạch lần một vòng, làm cả người Viên Tri Mạch đè ở trên người nàng.

“Vị thiếu gia này, chúng ta đang làm gì ngài xem không ra sao?”

Sau đó nói với Viên Tri Mạch.

“Thiếu gia, ngài đừng nóng vội, chúng ta từ từ tới.”

Trưởng Tôn Yến trợn mắt há hốc mồm nhìn Viên Tri Mạch ghé vào nữ nhân quần áo hỗn độn. Đôi mắt đen hơi hơi phấp phồng, hẩn ở biên cương vừa nghe nói Viên Hiếu Vân giết người liền liều mạng trở về, cười ngựa ba ngày ba đêm không chớp mắt, cũng chưa về nhà mình, không nghĩ tới vừa vào phòng liền thấy cảnh tượng như thế này. Hẩn há miệng thở dốc.

“Hiếu Đường.....”

Viên Tri Mạch lại không để ý tới hẩn, tay còn để trên vai trần của nữ nhân, thở dốc nhìn thật là háo sắc. Xuân Nương lúc này còn phối hợp rên rỉ, giọng kiều mị như sắp chảy thành nước.

Trưởng Tôn Yến rốt cuộc chịu không được, dậm chân, xoay người liền đi ra ngoài. Nhưng hẩn còn chưa đi ra khỏi phòng, một thân ảnh màu tím mang theo mùi rượu lướt qua xông thẳng vào tách hai người kia ra, ngay sau đó một giọng nói ẩn chứa tức giận cùng trêu đùa vang lên.

“Thật là ngốc, chỉ một nữ nhân cũng không đối phó được, thật không biết nên nói như thế nào.”

Trưởng Tôn Yến sững sốt, vừa quay đầu lại đã thấy một cái bóng trắng bay thẳng qua, hẩn theo bản năng đưa tay tiếp, cúi đầu lại thấy thân thể nữ nhân kia, theo bản năng liền định quăng ra ngoài. Nhưng hẩn không phải Dung Tầm, tuy rằng là ném, nhưng không có vút, cuống quýt buông nữ nhân để một đống bên cạnh, nhắm mắt cởi áo khoác đắp lên người nữ nhân. Quay đầu nhìn lại, trong phòng không còn người nào.

9. Chương 9: Có Qua Có Lại

Nhìn lại phòng trống rỗng, Trương Tôn Yến đã biết sự tình không đúng, liếc mắt thấy Xuân Nương đang muốn chuồn êm. Hắn xoay người rút đao bên hông ra khỏi vỏ, trầm giọng nói.

“Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Nói!”

Được rèn luyện ở biên quan nên sát khí tỏa ra làm Xuân Nương sợ tới mức hai chân run run, không tự chủ được quỳ trên mặt đất, lắp bắp đem thuốc mỡ nâng lên, cũng nói toàn bộ sự việc là do Tiểu Sở thị phân phó. Còn chưa có nói xong, chỉ nghe một tiếng.

“Đáng chết”.

Thiếu niên đứng ở trước mặt lạnh lùng, thần sắc phức tạp không biết suy nghĩ cái gì, sát khí trên người ngập trời làm nàng hít thở không thông.

Xuân Nương rùng mình, mặt trắng bệch, muốn ngất đi. Đáng tiếc nàng không thể ngất, bởi vì Trương Tôn Yến để đao lên cổ nàng, giọng lạnh lẽo không có chút cảm xúc nào.

“Muốn sống thì nghe ta phân phó.”

Xuân Nương run như cây sậy.

“Ta...ta nhất định nghe lời...nhất định nghe lời!”

Trương Tôn Yến hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại ở nền tuyết ngoài sân, đáy mắt từ trước đến nay lạnh nhạt lại dậy sóng phập phồng, sau một lúc lâu, hắn chậm rãi nhắm mắt, vẻ mặt kiên quyết.

“Người nghe đây, đợi lát nữa sau khi rời khỏi đây.....”

Dung Tầm quả thực cảm thấy mình ôm một cục than nóng phỏng tay. Sức nóng kia thực sự cũng sắp đốt tới trên người hắn, muốn đem hắn bức điên.

Dung Tầm chưa bao giờ là người đạo đức quân tử. Hiện giờ ôm người đẹp trong lòng ngực, lại đang động tình, nếu đổi là dĩ vãng, hắn nhất định yên tâm sung sướng ăn sạch. Nhưng nhìn bộ dáng thiếu niên trong lòng ngực bộ hắn không cách nào xuống tay được? Trực giác nói cho hắn biết, nếu thật sự ăn, chỉ sợ hậu quả sẽ thực thảm thiết. Hắn thở dài.

“Ta gặp được người, sao chưa từng có chuyện tốt?”

Tuy lời như thế, đáy mắt lại là sự ghen ghét mà bản thân hắn cũng không thể nào biết được.

Viên Tri Mạch không an phận ở trong lòng ngực Dung Tầm vụn vụn. Vốn có chút lý trí, nhưng bị Dung Tầm ôm, mùi hương quen thuộc làm Viên Tri Mạch an tâm rất nhiều. Hiện tại cũng nhìn không thấy, chỉ có thể theo bản năng cọ xát trên người Dung Tầm, nhưng bởi vì Dung Tầm không phối hợp, lửa nóng sắp làm Viên Tri Mạch phát điên, không chỗ giải quyết, chỉ có thể khóc nức nở.

“Dung Tầm..... Dung Tầm..... Ta thật là khó chịu.....”

Chỉ nghe được trên đỉnh đầu một trận thở dài.

“Xứng đáng.”

Đồng thời, nơi nào đó nóng như lửa bị bàn tay lạnh lẽo nắm chặt, thân thể thiếu niên theo bản năng run lên, môi đỏ bừng hơi hơi mấp máy, hai má đỏ hồng, chỉ có thể vô lực bám vào bả vai nam nhân trước mặt. Người nọ rất có kỹ xảo vỗ về chơi đùa, rốt cuộc thiếu niên chưa có hưởng qua tư vị tình dục, sau một hồi công phu cảm thấy đại não một trận tê dại, trống rỗng, một cảm giác hưng phấn từ mũi chân đến đỉnh đầu, nháy mắt toàn thân nảy lên!

Dồn dập hô nhỏ một tiếng, thân thể mềm nhũn, rốt cuộc Viên Tri Mạch không động dậy nổi.

Dung Tầm thu hồi tay, bắt đắc dĩ ngó bàn tay dính nhờn nhờn.

“Việc này cũng làm cho người, ta thiếu nợ người sao?”

Lại cười khỏ cúi đầu nhìn phía dưới của mình, hần kêu rên phần hận cầm tay Viên Tri Mạch, hung tợn cắn răng nói.

“Có qua phải có lại!”

Viên Tri Mạch là thư sinh, trên tay trừ bỏ vết chai mỏng do cầm bút thì láng mịn như ngọc rất mềm mại, hơn nữa lòng bàn tay nóng hổi. Dung Tầm cảm thấy sáng khoái thấu tâm, bên hông dùng một chút lực, không đến một hồi, trên quần áo màu xanh của Viên Tri Mạch liền có đốm trắng như hoa mai tràn ra.

Nghe được tin Yến Kỉ mang theo giải được chạy tới, đẩy cửa phòng liền ngửi thấy một mùi vị làm người không thể không biết là gì. Trên giường, thiếu niên quần áo tán loạn lộ ra hơn phân nửa thân thể nằm trong lòng ngực nam nhân áo tím. Sau lưng thiếu niên có vài vết máu nhìn thấy ghê người, trên mặt cũng có băng vải bịt kín, băng vải quấn quanh đầu lộ ra lỗ tai đỏ bừng.

Nam nhân áo tím quần áo cũng tán loạn. Hần nhắm hai mắt ngủ, sườn mặt tinh mỹ, tuy vậy một bàn tay chặt chẽ choàng bên hông thiếu niên, gương mặt mỹ lệ đến yêu mị có chút mệt mỏi, nhưng lộ vẻ sung sướng thỏa mãn nhiều hơn.

Yến Kỉ đột nhiên rất muốn rời khỏi, theo bản năng lui ra sau, gót chân đụng tới cửa phòng phát ra một tiếng vang nhỏ.

Dung Tầm nhanh chóng mở mắt ra, lườm biếng nhìn Yến Kỉ, rồi lập tức ngồi dậy. Hần ngồi dậy động tác có lẽ là lớn, Viên Tri Mạch bị kinh động a ư một tiếng, theo bản năng liền hướng tới trong lòng ngực Dung Tầm rút vào, vốn đã khôi phục bình thường sắc mặt lần thứ hai hơi hơi hồng nhuận.

“Tiểu tổ tông, người lại lẩn lộn, ta sợ người sẽ xảy ra chuyện.”

Dung Tầm không biết nên khóc hay cười, giật nhẹ khóe miệng. Đã làm bao nhiêu lần, hần cũng mệt quá sức, vị tiểu tổ tông này lại còn có tinh lực lẩn lộn?

“Còn thất thần làm gì, còn không mau tới giải.”

Yến Kỉ cuống quýt chạy tới, đem thuốc đã chuẩn bị dứt cho Viên Tri Mạch uống. Viên Tri Mạch thống khổ lắc lắc đầu, ngay sau đó giống như hết sức, nặng nề ngủ. Mặt vừa rồi còn ửng hồng lộ ra suy yếu trắng bệch.

Dung Tầm nhú nhú mày.

“Thuốc này sẽ không có việc gì chứ.”

Yến Kỉ vội nói.

“Dung gia yên tâm, đây chính là thuốc của kỹ phương, chẳng qua liều mạnh một chút, hơn nữa.....”

Hần dừng một chút, mới nói.

“..... sau này cũng sẽ không có tác hại gì lớn, nhiều nhất là thân thể suy yếu, điều trị mười ngày nửa tháng cũng không có việc gì.”

“Người ở tại chỗ này chiếu cố hần, ta sẽ đi nói là người ở nơi này.”

“Dạ.”

Yến Kỉ vừa thấy Dung Tầm đứng dậy, lập tức đến buồng trong lấy quần áo hầu hạ Dung Tầm thay đổi.

“Nhưng Dung gia, nơi này dù sao cũng là nhà ngài, lần này ngài đem Viên thiếu gia mang lại đây, chỉ sợ không thể gạt được người có tâm dòm ngó.”

Dung Tầm không để ý, cười lạnh.

“Không thể gạt được thì không gạt đi, sợ là lần trước Mạnh Thiếp đã theo dõi ở đây. Gần đây tai mắt Mạnh gia không ít. Mạnh Thiếp tung tăng nhảy nhót, còn không phải là muốn bắt nhược điểm của ta sao?”

Yến Kỉ lộ vẻ sầu lo.

“Vậy lần này án mạng Viên gia cùng Tướng gia phủ..... Dung gia ngài thật sự muốn nhúng tay sao? Sợ là xuống tay, có một số việc giấu không được.”

Mắt phượng hơi hơi nheo lại, như suy tư gì đó nhìn về phía Yến Kỉ, ánh mắt mang theo ý vị sâu xa.

“Ý của người là không muốn ta nhúng tay vào việc của Viên gia?”

Đáy lòng Yến Kỉ run lên, cắn cắn môi, lấy hết can đảm nhìn về phía Dung Tầm.

“Yến Kỉ lớn mật..... Nhưng nô tài xác thật cảm thấy không ổn.”

Dung Tầm nhìn chằm chằm Yến Kỉ sau một lúc lâu, chậm rì rì thu hồi ánh mắt, cười như không cười nói.

“Nếu không phải biết tâm tư của người, ta thật sự cho rằng người ghen với Tiểu Mạch Nhi. Yến Kỉ có chút không giống người nha.”

Yến Kỉ lấy lại thần sắc, hơi hơi ngửa đầu, gương mặt thanh tú lộ ra tươi cười chua xót.

“Ta đã sớm không giống mình.”

“Thế sự trêu người, yên tâm, ta sẽ cho người thứ người muốn.”

Dung Tầm trầm mặc sau một lúc lâu, nhìn phượng xa mỉm cười.

“Ta biết nên làm như thế nào. Có đôi khi câu cá cũng cần mồi.”

“Vậy sao?”

Ánh mắt Yến Kỉ ngưng tụ, bỗng chốc lướt qua mấy phần phức tạp quang mang, ngay sau đó liền giấu đi.

“Yến Kỉ cầu mong tâm nguyện của Dung gia sẽ thành công, một đường trôi chảy.”

Hắn dừng một chút.

“Chỉ là hy vọng Dung gia thật sự trong ngoài như một, ngàn vạn lần đừng giống hần, bị tư tình che tâm ý.”

Dung Tầm bước một bước, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng mang theo lạnh lẽo làm người ta rùng mình. Từ trước đến nay Yến Kỉ nhu thuận lúc này lại bình tĩnh, đôi mắt âm trầm như nước, nói từng câu từng chữ.

“Dung gia, ta chính mắt thấy hần từ vị trí chí tôn rơi xuống địa ngục, đi sai một bước vạn kiếp bất phục. Dung gia với Yến Kỉ có ân cứu mạng, Yến Kỉ không muốn Dung gia giẫm lên vết xe đổ, hồng cơ nghiệp lớn.”

“.....”

Biểu tình Dung Tầm âm u, ánh mắt đen tối không rõ, mơ hồ có chút chật vật.

“Yên tâm, lòng ta hiểu rõ.”

Vừa quay đầu nhìn lại giường, ánh mắt bỗng chốc ngưng trọng, vẫy vẫy tay với Yến Kỉ.

Yến Kỉ sửng sốt, nhìn nhìn trên giường, đáy mắt lướt qua kinh ngạc ảo não, không cần phải nhiều lời nữa, lập tức khom người lui ra ngoài.

Dung Tầm đi đến bên giường, từ trên cao nhìn xuống, nhìn không chớp mắt thiếu niên vẫn không nhúc nhích trên giường. Không nói lời nào, ánh mắt cực nóng mang theo ác ý nhìn từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, không kiêng nể gì như muốn đem quần áo hơi mỏng trên người thiếu niên lột sạch.

“Người xem đủ rồi chưa!”

Giọng nói mang chút tức giận thanh lãnh bỗng chốc vang lên, còn mang theo chút mệt mỏi khàn khàn, kỳ lạ là Dung Tầm lại cảm thấy quen thuộc dị thường.

Viên Tri Mạch bị bực trong chăn, gian nan ngồi dậy, trên mặt lộ vẻ tức giận. Cả người lúc này vùi vào chăn, càng làm thân hình có vẻ nhỏ bé, khuôn mặt tiêu tụy, trên mặt còn có chút ứng đỏ, không những không làm cho người ta cảnh giác, chỉ khiến người ta cảm thấy đáng yêu.

Ít nhất, Duệ Quận Vương gia cảm thấy không tệ.

Tâm tình Duệ Quận Vương đột nhiên biến đổi thực tốt, chậm rì rì ngồi xuống ở bên cạnh.

“Đương nhiên không nhìn đủ. Ta nói này Tiểu Mạch Nhi, chúng ta cũng đã thân mật như vậy, ngươi hà tất xem ta là người ngoài?”

Hắn cũng không lo lắng Viên Tri Mạch nghe được cái gì, mà hắn cùng Yến Kỉ cũng không có nói cái gì. Mặt khác, hắn không biết vì sao có thể chắc chắn người này sẽ không hại hắn.

Sắc mặt Viên Tri Mạch lập tức xanh trắng đan xen, chỉ nhớ rõ dây dưa cùng Xuân Nương, sau đó ký ức có chút mơ hồ. Mơ hồ nhớ được mình trần trọc một hồi, đặc biệt cực độ mệt mỏi, cũng có cực độ vui thích quen thuộc, sau đó là cảm giác hư không. Nhưng sau khi có cảm giác vui thích của đời trước qua đi, lại cảm thấy chỗ khó nói nào đó không khỏe. Trong trí nhớ cảm giác có chút lệch lạc, thế cho nên hiện tại cũng mơ hồ.

Chẳng lẽ.....

Trong lòng bỗng chốc nghĩ đến một ý niệm không thể tưởng tượng, có chút kinh ngạc ngẩn đầu. Nhưng mắt lại nhìn không thấy thần sắc của Dung Tầm, nên không có biện pháp nhìn ra cái gì tới, há miệng thở dốc, muốn hỏi lại không biết nên hỏi như thế nào, có chút gian nan.

Hỏi sao đây, chẳng lẽ hỏi Dung Tầm rằng có phải ngươi bị ta đè dưới thân hay không?

Dung Tầm rất thông minh, nhìn sắc mặt Viên Tri Mạch xanh xanh trắng trắng, mắt phượng hẹp dài lập tức lộ ra vẻ xảo trá. Tròng mắt xoay chuyển, hắn lập tức làm bộ dựa vào trên người Viên Tri Mạch.

“Tiểu Mạch Nhi, ta bị ngươi lấn lộn eo rất mỏi, ngươi giúp ta xoa xoa đi.”

Nói xong, túm lấy tay Viên Tri Mạch để bên hông hắn.

Viên Tri Mạch một đưng tới eo Dung Tầm giật mình nháy mắt hoàn hồn, gương mặt đỏ bừng, bất chấp quần áo không chỉnh tề, xoay người cất bước chạy ra bên ngoài!

Dung Tầm nhìn thỏ con chạy trốn chết cười ha ha!

Viên Tri Mạch mắt mù nên lạc đường, kinh hoảng thất thố va phải ba cây cột, đưng phải sáu người. Cuối cùng vẫn là Dung Tầm tìm cổ kiệu đưa hồi phủ. Trước khi đi còn thâm tình lôi kéo tay dẫn dò Viên Tri Mạch phải cố gắng điều trị, nói người trẻ tuổi mà quá độ thân thể sẽ không tốt. Vì ngày tháng lâu dài sau này của bọn họ, nhớ phải chú ý bản thân. Thái độ quan tâm này quả thực giống như vị hôn phu.

Viên Tri Mạch ngơ ngác ngồi vào trong kiệu ngăn người. Tự hỏi, chẳng lẽ mình thật sự đè Dung Tầm sao?

Đời trước thật sự là không có loại kinh nghiệm này, nên căn bản không biết áp xong nam nhân sẽ có phản ứng gì, cũng không thể nào đi hỏi. Mà dựa theo tính cách của Dung Tầm, tuyệt đối không phải người bị áp. Huống hồ Dung Tầm từ nhỏ luyện võ, không phải loại thư sinh yếu đuối có thể áp được.

Nhưng nếu không áp, thì khoái cảm là từ đâu tới, ý thức thật không rõ ràng, hay là bá vương ngạnh thượng cung?

Nhớ tới lời lẽ quan tâm lưu luyến của Dung Tầm trước khi đi, Viên Tri Mạch không tự chủ được rung mình. Đột nhiên cảm thấy thực may mắn vì mình bị mù, bằng không thể nào cũng phải bị Dung Tầm làm nôn ói tới chết.

Dung Tầm nói mắt chỉ là tạm thời mù, chỉ cần kiên nhẫn điều trị là có thể khôi phục. Nhưng không biết vì sao, Viên Tri Mạch cảm thấy giọng điệu của Dung Tầm không thành thật tựa như còn ẩn giấu cái gì.

Cổ kiệu đột nhiên dừng lại, tiếng kiệu phu vang lên ở bên ngoài.

“Tam công tử, phía trước phong lộ, không qua được.”

“Sao lại thế?”

Trước nay bốn phương thông suốt, sao lại phong lộ?

Viên Tri Mạch nghiêng tai lắng nghe, trong tiếng ồn ào mơ hồ nghe thấy tiếng khóc tiếng kêu la của nữ nhân, như là không ít người.

“Hình như là phu nhân của Lưu Thị lang mang quan tài để ở cổng quý phủ, còn có không ít người ở cổng khóc tang, nói muốn cùng Viên Thái sư nói chuyện.”

Viên Tri Mạch nhíu nhíu mày, lập tức phân phó kiệu phu đi cửa sau. Nhưng đi đến cửa sau mới phát hiện, cửa sau bị người Lưu gia lấp kín.

Lúc này, cũng không thể cùng Lưu gia đối diện xung đột.

“Tam công tử, nếu vậy chúng ta quay về trước?”

Kiệu phu ở bên ngoài nhỏ giọng nói.

Viên Tri Mạch cúi đầu suy nghĩ một lát.

“Đi, đi Trưởng Tôn tướng quân phủ.”

Lời còn chưa dứt, cửa kiệu bị người xốc lên, mang theo gió cát cùng lệ khí. Một người bước nhanh đến, giữ chặt cổ tay Viên Tri Mạch.

“Mau xuống dưới.”

“A Yến?”

Viên Tri Mạch vui vẻ, không chút do dự đi theo Trưởng Tôn Yến xuống kiệu. Kiệu phu muốn ngăn, lại bị Trưởng Tôn Yến trừng một cái.

“Trở về nói cho chủ tử nhà ngươi, chuyện của Viên phủ không cần hấn nhúng tay, Viên Tri Mạch càng không cần hấn quản! Tránh xa Hiểu Đường một chút, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Kiệu phu ngơ ngác nhìn hai thiếu niên nhập vào trong đám người, sau một lúc lâu, hấn sờ sờ cái mũi. Chủ tử, ngài bị uy hiếp.....

10. Chương 10: Bốn Điểm Đáng Nghi Ngờ

Viên Tri Mạch bị Trưởng Tôn Yến lôi đi, nhìn không thấy, chỉ cảm thấy bốn phía thực an tĩnh. Không biết đi vòng vèo bao lâu, vòng tới vòng lui vòng đến choáng váng đầu, Viên Tri Mạch thổ hổn hổn chống tay vào tường không chịu đi.

“A Yến, ngươi rốt cuộc muốn mang ta đi chỗ nào?”

Trưởng Tôn Yến dừng bước, có chút hận sắt không luyện được thành thép, trừng mắt nhìn thiếu niên bên cạnh.

“Mới đi bao lâu mà ngươi đã đi không nổi, chờ sau này về biên cương, thì ngươi phải làm sao đây!”

“Biên cương? Ta?”

Hơi hoảng sợ.

“Ta đi biên cương làm cái gì, ngươi cho rằng ta là người sao? Ngươi mau mang ta trở về, Vân Nhi sẽ sợ hãi.”

“Ngươi trở về thì có ích lợi gì. Phụ thân ngươi nếu không bảo vệ được muội muội ngươi thì còn là Thái phó à!”

Trưởng Tôn Yến nhìn chằm chằm bằng vải trên mặt Viên Tri Mạch. Gương mặt tuần lãnh lộ ra ý vị phức tạp, đáy mắt đều là đau đớn, nói như cầu xin.

“Hiểu Đường, cùng ta đi biên cương được chứ, biên cương trời cao đất rộng, so với nơi này bị dè nén thì tốt hơn nhiều.”

“..... A Yến?”

Viên Tri Mạch nhíu mày.

“Người hôm nay làm sao vậy? Có phải người đã biết cái gì không?”

Trưởng Tôn Yến cứng ngắc, trong lúc nhất thời có chút khó mở miệng, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn người bạn trúc mã trước mặt, ảo não như muốn dùng kiếm cắt cổ. Hắn bắt quá nhất thời xúc động, muốn giúp Hiểu Đường kết thúc việc này, thật sự không lường trước sự tình sẽ biến thành cái dạng này.

Viên Tri Mạch tuy rằng nhìn không thấy, nhưng nghe giọng nói của Trưởng Tôn Yến đại khái đoán ra nhất định có cái gì không không ổn, trong lòng đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu.

“Nói, rốt cuộc chuyện sao thành thế này!”

“Ta, ta.....”

Muốn nói cái gì đó, lại thấy ở giao lộ xuất hiện một người chậm rãi đi đến. Trưởng Tôn Yến đột nhiên không nói, đem Viên Tri Mạch bảo hộ sau lưng, ánh mắt như có lửa, giọng lạnh lùng nói.

“Tôi làm cái gì?”

“Ai vậy?”

Viên Tri Mạch nhíu mày hỏi.

Một mảnh yên tĩnh, không ai trả lời, Viên Tri Mạch chần chờ rồi nhẹ giọng hỏi.

“Dung Tuyền sao?”

Nhớ lại lần đầu tiên Viên Tri Mạch nhìn thấy Dung Tuyền là khi mới mười tuổi. Lúc đó Viên Thái phó mới vừa được thăng chức làm Thái phó cho Hoàng trưởng tôn. Vì là con chính thê Viên gia nên theo quy tắc Viên Tri Mạch được vào cung học, miễn cưỡng cũng coi như là thư đồng của Hoàng trưởng tôn.

Lúc đó Viên Tri Mạch đối với Hoàng trưởng tôn này rất là chướng mắt mắt. Người gì cả ngày trưng ra bản mặt ít nói ít cười, giống ông lão càng chướng mắt.

Lúc đó, Viên Tri Mạch cùng Trưởng Tôn Yến thường xuyên trộm mắng sau lưng hắn. Trộm mắng nhiều lần, tất nhiên sẽ bị người khác nghe thấy, một lần ngẫu nhiên, bọn họ bị cáo tội đại bất kính.

Tuy rằng Hoàng trưởng tôn chỉ là Hoàng trưởng tôn, nhưng rốt cuộc là người hoàng tộc, dù có khả năng là người kẻ vị hay không còn chưa biết, nhưng bọn họ dám lăng nhục, cũng coi như là tội khi quân.

Viên Tri Mạch cùng Trưởng Tôn Yến rất sợ, bọn họ quỳ phía sau trưởng bối hai nhà, vốn tưởng rằng mạng nhỏ lần này khó giữ, nhưng Hoàng trưởng tôn đã quỳ xuống cầu xin. Hoàng trưởng tôn cầu xin thì tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha. Viên Tri Mạch cùng Trưởng Tôn Yến bị ăn một trận roi mây.

Trưởng Tôn Yến da dày thịt thô mấy ngày thì không có sao, nhưng Viên Tri Mạch yếu ớt, phải nằm trên giường dưỡng bệnh hơn một tháng. Thật vất vả mới đi học trở lại, đúng lúc phải kiểm tra bài, người duy nhất có thể trông cậy vào là Trưởng Tôn Yến, thì học hành rơi rớt. Người từ nhỏ kiêu ngạo như Viên Tri Mạch đã hốt hoảng, lại không cam lòng đi hỏi người khác, liền muốn khóc.

Đang lúc cấp bách, Hoàng trưởng tôn từ trước đến nay ít nói lại đưa bài cho Viên Tri Mạch, gương mặt tuần tú hơi hơi hồng.

“Ta không đọc được, người tự nhìn đi.”

Từ ngày ấy, Viên Tri Mạch mới biết Hoàng trưởng tôn gọi là Dung Tuyền. Dung Tuyền, Dung Tuyền, hai chữ ngắn ngủn liền trói buộc Viên Tri Mạch cả đời.

Cho nên cho dù đời trước hận hắn, hận tới cực điểm. Nhưng mỗi khi nhớ tới năm đó, thiếu niên then thừng hai má ửng đỏ đứng dưới cây hoa đào, chỉ cảm thấy năm tháng ấy thật hồn nhiên ấm áp. Ít nhất năm đó còn ngây thơ, bọn họ đã gắn bó với nhau trải qua ngày tháng tươi đẹp.

Trở lại hiện tại, sau một lúc trầm tĩnh Dung Tuyền lên tiếng, trong giọng nói không giấu sự quan tâm.

“Đôi mắt của người.....”

Viên Tri Mạch sững sốt, theo bản năng xoa xoa bằng vải bịt mắt.

“À, không có việc gì.”

“Vây là tốt rồi.”

Dung Tuyền miễn cưỡng cười cười, giương mắt nhìn về phía vẻ mặt cảnh giác của Trương Tôn Yến.

“Trương Tôn, người không cần nhìn ta như vậy, chuyện này là người gây ra. Nếu không phải nể mặt Trương Tôn tướng quân, người cho rằng ta sẽ tha cho người!”

“Chuyện này ta tự mình sẽ giải quyết, không nhọc lòng ngài lo lắng!”

Viên Tri Mạch càng nghe càng hồ đồ, trong lòng bất an dần dần tăng thêm.

“Từ từ, các người rốt cuộc đang nói cái gì, nói rõ ràng đi!”

Trong Viên phủ.

Trên dưới một mảnh tĩnh mịch. Tiếng khóc tang của Lưu gia loáng thoáng từ bên ngoài thấu vào, phảng phất có tiếng trống thùng thùng làm người ta hoảng sợ run rẩy.

Viên Hiểu Vân quỳ gối, trên gương mặt hồng hào đáng yêu đã sớm không còn chút máu, trầm mặc không nói, mồ hôi bất lực chờ đợi trưởng bối tuyên cáo vận mệnh của mình.

“Người nhà Hữu Thừa tướng chặn cửa không chịu buông tha, một hai nói lấy mạng đổi mạng, nếu không thì phải đáp ứng điều kiện của bọn họ. ”

Liễu thị cố làm ra vẻ đau buồn lau lau khóe mắt.

“Lão gia, Vân Nhi tuổi nhỏ như vậy, có nên đáp ứng điều kiện bọn họ hay không?”

Lời vừa dứt, liền bị Tiểu Sở thị lạnh lùng liếc một cái.

“Nếu thật sự đáp ứng, còn thể thống gì! Thể diện Viên gia còn hay không!?”

Liễu thị vẫn sợ Tiểu Sở thị, không dám nói, chỉ hậm hực hừ nhẹ,

“Hắn dám gọi người kỹ viện về nhà còn bận tâm thể diện cái gì?”

Tiểu Sở thị sắc mặt khế biến, gọi Xuân Nương tới vốn dĩ chỉ vì muốn trừ bỏ tiếng xấu đoạn tụ của Viên Tri Mạch nào biết rằng bị người Lưu gia thuận thế leo lên, còn đưa ra cái điều kiện như vậy.

Cũng tại Xuân Nương đáng chết, ra bên ngoài nói hươu nói vượn, làm hiện tại mọi người đều biết!

Tiểu Sở thị miễn cưỡng ổn định tinh thần, quay đầu nhìn về phía Viên Thái phó.

“Lão gia, việc này cần thận suy tính, kỳ thật là họ đang khiêu khích. Chuyện trước đây do hộ vệ cứu giúp trẻ, dù cáo trạng nha môn, chúng ta cũng không sợ. Thị phi đúng sai, chúng ta sẽ nói rõ ràng trắng đen.”

Tiểu Sở thị cắn răng nói từng chữ.

“Nhưng nếu Hiểu Đường thật sự cưới Lưu Khánh Nhi. Việc minh hôn này, Hiểu Đường về sau sẽ như thế nào đây! Nếu con nhà mình cũng không bảo hộ được, về sau lão gia ở trong triều còn mặt mũi gì, còn chỗ đứng nào?”

Liễu thị bùng miệng cười.

“Sớm biết rằng thế này cứ để cho người ta hiểu lầm Hiểu Đường cùng Hoàng trưởng tôn, so với hiện tại bị người ta ép buộc cưới một cái bài vị thì tốt hơn.”

Vui sướng khi người gặp họa liếc nhìn Tiểu Sở thị.

“Ồ Đại Ung, minh hôn chính là không thể thành thân, chuyện này tương đương với việc cốt nhục của đại tỷ bị chặt đứt. Nếu đại tỷ còn sống, có phải sẽ tức đến ngất xỉu hay không!”

Tiểu Sở thị nắm chặt quyền, móng tay dài đâm vào lòng bàn tay, trên mặt đỏ bừng.

“Lão gia, Hiểu Đường là đích tôn Viên gia, không thể cưới cái bài vị kia!”

“Vậy Nhị tỷ tình nguyện bỏ mạng sống Hiểu Vân sao? Lưu gia hùng hổ, cũng không phải là người lương thiện đâu.”

“Viên gia mà sợ Lưu gia sao?”

Người vẫn luôn im lặng, Viên Thái phó trán nổi gân xanh tức giận trừng hai thiếp thị.

“Cãi đủ chưa! Câm miệng hết cho ta! Các người cho ta an tĩnh chút đi!”

Viên Hiểu Vân quỳ trên mặt đất mờ mịt nhìn mấy trưởng bối náo loạn, nàng cắn cắn môi, ánh mắt trẻ con lại chứa đựng sự kiên quyết không phù hợp tuổi.

Nàng tuổi tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng cũng biết mình hôn ở Đại Ung đại biểu cho cái gì. Đại Ung thờ phụng thần phật, mình hôn chính là cùng quỷ thần kết duyên, từ đây không thể gả cưới, kỳ thật cũng chính là biến tướng của xuất gia làm tăng.

Tam ca sao lại có thể xuất gia làm tăng?

Viên Hiểu Vân quỳ thẳng thân thể, khẩu đầu thật mạnh, cái trán trắng nõn lập tức đỏ bừng một mảnh.

“Phụ thân, con không muốn Tam ca cưới cái bài vị, họa là con tạo ra, con sẽ chôn cùng nàng ta là được!”

Viên thái phó trong lòng nhảy dựng, còn chưa có phản ứng đã thấy đứa con gái mới quỳ trên mặt đất đột nhiên đứng lên, đâm đầu vào trụ nhà. Tiểu Sở thị sợ hãi hô lên.

“Ngăn lại, còn không mau ngăn lại cho ta!”

Nhưng tất cả mọi người đều đứng xa Viên Hiểu Vân, động tác Viên Hiểu Vân lại đột ngột, không ai tới kịp!

Đột nhiên ngoài cửa có một bóng đen bay vào như mũi tên hướng thẳng đến chỗ Viên Hiểu Vân. Chỉ nghe “phịch” một tiếng, Viên Hiểu Vân mềm mại ngã xuống đất, may mắn người nọ đứng lúc vót lấy tiểu cô nương.

“Sao tính tình giống ca vậy, thích đâm đầu vào tường không chịu quay đầu lại.”

“A Yến, Hiểu Vân thế nào?”

Giọng trong trẻo vang lên, Viên Tri Mạch được người dìu đi vào.

Trưởng Tôn Yến cố ôm Viên Hiểu Vân hôn mê đi đến bên cạnh Viên Tri Mạch.

“Không có việc gì, chỉ là bị bất tỉnh, ngủ một giấc thì không có việc gì.”

Nghe Trưởng Tôn Yến nói như vậy mọi người lập tức nhẹ nhàng thở ra. Lúc này mới phát hiện người đỡ Viên Tri Mạch tiến vào là Hoàng trưởng tôn Dung Tuyền. Một đám lập tức hoảng hốt quỳ xuống thỉnh an loạn thành một đồng, chỉ có Tiểu Sở thị đứng thẳng nhìn chằm chằm Viên Tri Mạch, hít một hơi, người xưa nay lãnh lệ uy nghiêm hốc mắt đã hơi hơi đỏ.

Viên Tri Mạch xác nhận Viên Hiểu Vân không có việc gì, nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó quỳ xuống.

“Phụ thân, Vân Nhi bị oan uổng!”

Viên Thái phó nhìn đứa con với băng vải trên mặt chỉ cảm thấy lòng đau xót. Sớm biết rằng sẽ xảy ra những việc này, năm đó không nên đáp ứng Thái tử đi làm Thái phó!

Ông nhìn đứa con quỳ trên mặt đất, vì bị băng vải bịt kín chỉ lộ ra cánh môi hơi mỏng cùng cằm nhon nhọn, nhìn có bảy tám phần giống phu nhân đã mất của mình, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, vậy vậy tay,

“Đứng lên đi, sinh ra nghiệt tử đúng là oan nghiệt!”

Trưởng Tôn Yến luống cuống tay chân muốn kéo Viên Tri Mạch lên. Nhưng Viên Tri Mạch lại đẩy tay Trưởng Tôn Yến ra, gần từng chữ một.

“Phụ thân, việc này bắt đầu từ con, con muốn tự gánh trách nhiệm.”

Viên Thái phó lại giận dữ.

“Gánh trách nhiệm? Người gánh nổi sao!?”

Viên Tri Mạch thực bình tĩnh.

“Chuyện này kỳ thật con vẫn luôn cảm thấy không đúng. Con suy nghĩ hai ngày, cuối cùng nghĩ ra vài điều. Tuy rằng Hiểu Vân được nuông chiều, nhưng cũng không phải loại người dễ xúc động, nếu không phải tức khí tới cực điểm, tuyệt đối không có khả năng động thủ. Đây là điểm đáng nghi ngờ thứ nhất.”

Viên Thái phó sững sốt.

Viên Tri Mạch tiếp tục nói.

“Điểm đáng nghi ngờ thứ hai chính là việc lúc đó tham dự tiệc rất nhiều người, nô bộc càng nhiều, Hiểu Vân đẩy Lưu tiểu thư xuống nước vì sao không có ai ở bên cạnh? Nhũ mẫu, nha hoàng đều bị lưu lại trong đình hỗ trợ thu dọn đồ vật, khiến người ta thực khó hiểu.”

Người luôn trầm mặc là Dung Tuyền chợt giật mình nhìn về phía thiếu niên. Không biết vì sao hắn cảm thấy Thanh Bình không giống người mình biết trước nay.

Tuy rằng Thanh Bình tùy ý tiêu sái, nhưng tất cả đều bởi vì biết phía sau có hắn chống lưng, trên thực tế mọi việc đều hỏi hắn dựa theo ý hắn. Nhưng lần này xảy ra chuyện, từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng cầu xin hắn, hiện giờ đỉnh đặc nói chuyện lưu loát, lại có lẽ có tiết, như một người trưởng thành.

Trưởng Tôn Yến ngó thần sắc như bưng tỉnh của Dung Tuyền, khinh thường hừ một tiếng. Đã không biết quý trọng hiện giờ làm một bộ thương tâm cho ai xem? Hắn ôm kiếm đi lên phía trước đứng, vừa lúc ngăn trở tầm mắt của Dung Tuyền. Hắn nghiêng đầu đón nhận ánh mắt bỗng chốc lạnh lẽo của Dung Tuyền, bĩu môi.

Dung Tuyền nắm tay giấu ở trong tay áo xiết chặt, hít một hơi thật sâu, dứt khoát quay đầu nhìn bông tuyết bay bay ngoài cửa sổ.

Trưởng Tôn Yến cười thỏa mãn đắc ý.

Viên Thái phó nhìn thấy hai công tử tôn quý ngằm cạnh tranh mãnh liệt, nhất thời thấy đau đầu. Lại nhìn đứa con nhà mình, đột nhiên rất muốn nôn ra máu. Nếu Viên Tri Mạch là nữ khẳng định Viên Thái phó sẽ rất vui mừng, nhưng con nhà mình rõ ràng là con trai!

Xưa nay đều nói hồng nhan họa thủy, Hiểu Đường là nam nhi, cũng là họa thủy!

Viên Tri Mạch nào biết xung quanh mình có những sự việc gì xảy ra, tiếp tục nói.

“Con trước khi trở về có đi hỏi Trưởng Tôn tiểu thư, cũng nghe nói sự tình phát sinh lúc ấy. Nghe Hiểu Vân kêu cứu liền có người lập tức nhảy xuống nước cứu người, Lưu tiểu thư là lập tức được cứu, theo lý mà nói, dù không biết bởi cũng không có khả năng nghiêm trọng như vậy.”

Viên Thái phó càng nhìn con nhà mình càng thấy giống họa thủy, thậm hận phụ nhân mình cho Hiểu Đường dung mạo đẹp như vậy làm gì, nếu tướng mạo giống ông thì sẽ không có nhiều thị phi!

“Dù không chết đuối, bị phong hàn cũng vậy, thiên kim tướng phủ được nuông chiều từ bé, sao chịu được hàn khí!”

“Đây là điểm đáng nghi ngờ thứ tư.”

Viên Tri Mạch từ tay áo lấy ra một tờ giấy.

“Đây là ghi chép của đại phu bắt mạch cho Lưu tiểu thư. Đại phu này nói đêm đó Lưu tiểu thư sốt cao mà chết. Nhưng không ai biết được đại phu có thói quen bắt mạch và ghi lại trong sổ. Thực không khéo, phương thuốc cũng được lưu lại ở dưới.”

Viên Tri Mạch lạnh lùng cười.

“Con đã hỏi qua y quán, đây chính là phong hàn bình thường, làm người ta ba ngày năm ngày không khỏe là có, chết người thì tuyệt đối không có khả năng!”

Ba người đều cả kinh, Viên Thái phó vội đứng lên.

“Thứ này ở đâu có?”

Viên Tri Mạch hơi ngập ngừng.

“..... Một... bằng hữu đưa cho.”

11. Chương 11: Trảm Tình Đoạn Ái

Bằng hữu là ai, không cần nói cũng biết.

Trường Tôn Yến hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong lòng ngực lộ ra hàn khí dày đặc. Hắn âm thầm cân nhắc, nếu có thời gian sẽ cùng “bằng hữu” loè loẹt kia “giao lưu” một chút.

Mây Dung Tuyền cũng nhíu chặt lại, trong lòng không vui, phần còn lại là kinh hãi. Dung Tầm biết được chuyện này cùng lúc với hắn, hắn còn chưa có manh mối, ngăn ngừa hai ngày Dung Tầm lại tìm được chứng cứ quan trọng.

Đệ nhất phiên vương Đại Ung quả thực..... danh bất hư truyền.

Cách đó không xa, trong phủ Tả Thừa tướng, Mộ Dung Đan Thanh đang chơi cờ cùng Dung Tầm. Đột nhiên hất hất xì hai cái, tay cầm quân cờ cũng run lên, bàn cờ trong nháy mắt bị trộn lẫn, căn bản nhìn không ra vừa rồi quân đen vây quanh quân trắng hay quân trắng chiếm ưu thế. Dung Tầm lại cười ha ha.

“Nhìn này hất xì thật không đúng thời điểm, tay run quá, lại đánh một ván khác đi.”

Huyệt Thái Dương của Mộ Dung Đan Thanh giật giật, hắn chưa thấy qua có người hất xì đánh tay mà xóc bàn cờ lên. Bàn cờ này là một khối ngọc, không có mười cân cũng có tám cân!

Hắn khinh thường liếc mắt.

“Lưu gia đã đến Viên phủ náo loạn rồi, người không sợ Viên Tri Mạch thật sự cười bài vị Lưu Khánh Nhi sao? Người cho kết luận mạch chứng kia hắn biết nên làm như thế nào sao?”

“Ta cùng Tiểu Mạch Nhi không có quan hệ, đừng vu hãm ta!”

Duyệt Quận Vương nghiêm mặt nhìn bạn hữu uy hiếp mình, mắt phượng híp lại như mắt hồ ly, lại nhìn xa xôi, biểu tình kiêu ngạo.

“Tiểu Mạch Nhi..... rất thông minh.”

Trở lại Viên phủ.

Viên Tri Mạch không cần đôi mắt cũng có thể cảm nhận được hai ánh mắt lạnh như băng phía sau chiếu vào người mình. Nếu dám đem bọn họ đến đây, tất nhiên nắm chắc sẽ bịt kín được hai cái miệng kia. May mắn hai người này chỉ dùng ánh mắt lạnh nhìn, không có mở miệng vạch trần thân phận Dung Tầm. Viên Tri Mạch rất hài lòng, khoe môi cong cong.

“Thứ này từ nơi nào tới?”

Viên Thái phó khiếp sợ nhìn tờ kết luận mạch chứng.

Ông là quan văn, thời trẻ cũng đọc qua y án, tất nhiên nhìn ra được kết luận mạch chứng đại biểu cho cái gì. Vừa rồi Viên Tri Mạch nói ông còn nghi ngờ một chút, xem xong kết luận mạch chứng quả thực chứng minh Lưu tiểu thư khỏe mạnh. Viên Thái phó tuy là quan văn, nhưng cũng là quan lớn, nếu thật sự kết luận mạch chứng của Lưu Khánh Nhi là đúng, thì trong đó chính là rắp tâm, không cần nói cũng biết.

“Bằng hữu kia từ chỗ nào mang tới vật này, kết luận mạch chứng thật sự là của Lưu tiểu thư sao? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Vì cái gì muốn hãm hại Viên gia?”

Viên Tri Mạch hơi hơi quay đầu lại như nhìn Dung Tuyền. Thân thể Dung Tuyền cứng đờ, sống lưng đột nhiên lạnh buốt.

“Phụ thân còn nhớ rõ năm trước con rơi xuống nước không?”

“Ý của con nói....”

Gương mặt Viên Thái phó xanh mét, gần từng chữ một.

“Có người không muốn con cùng Hoàng trưởng tôn qua lại thân mật, cho nên muốn con rơi xuống nước mà chết. Một lần không thành, liền mượn cơ hội hãm hại Vân Nhi, lấy mạng sống Vân Nhi để áp chế con?”

Ánh mắt Viên Thái phó rơi xuống người phía sau Viên Tri Mạch. Dung Tuyền hít một hơi thật sâu.

“Không biết là người phương nào?”

Sắc mặt Dung Tuyền không biến, nhưng trong lòng kỳ thật đã có sóng ngầm cuộn cuộn, tầm mắt dừng ở trên người thiếu niên mặc áo xanh gầy yếu phía trước. Đột nhiên như bừng tỉnh ngộ, đã hiểu vì sao vừa rồi Thanh Bình không có cự tuyệt hẳn đưa về Viên phủ, thì ra nguyên nhân là muốn phá lớp che đây này.

Hắn nghĩ hẳn biết là ai làm.

Trên đời này chỉ có hoàng cô biết Thanh Bình có tầm quan trọng đối với hắn, cũng chỉ có hoàng cô coi Thanh Bình là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, không trừ không được. Kỳ thật lần trước Thanh Bình bị rơi xuống nước, trong lòng hắn liền mơ hồ có ý niệm này. Nhưng khi hắn đi hỏi hoàng cô lại phủ nhận, hiện giờ sự thật bày ở trước mắt, hắn không thể không chấp nhận.

Nhưng hắn làm sao mở miệng?

“Phịch” một tiếng, vừa quay đầu lại hai đầu gối Viên Thái phó đã chấm đất, Dung Tuyền kinh ngạc nhảy dựng, cuống quýt đi đỡ.

“Thái phó đừng làm thế!”

“Lão thần sai rồi.”

Viên Thái phó lại không chịu đứng lên, gương mặt già nua lộ ra thê lương.

“Lão thần chưa bao giờ muốn đắc tội với người nào. Lão thần không biết dạy con, Hiểu Đường hồ đồ rước lấy họa ngập trời, nhưng tiểu nữ vô tội. Kính xin Hoàng trưởng tôn giơ cao đánh khẽ tha Vân Nhi một lần. Nếu muốn tánh mạng, lão thần dù mất mạng già cũng nguyện dùng này mạng này để đổi!”

“Thái phó!”

Sau lưng Dung Tuyền lại vang lên giọng Viên Tri Mạch.

“Triều đình luôn đấu đá, hiện tại truy cứu rốt cuộc là ai quấy phá cũng vô bổ. Ta lấy kết luận mạch chứng ra chẳng qua muốn cho ngài biết việc này sau lưng có ẩn tình. Thảo dân vô đức vô năng, chỉ nguyện cuộc sống sau này bình an qua ngày, thật sự không muốn dính thị phi. Nếu Hoàng trưởng tôn còn niệm tình bằng hữu, xin Hoàng trưởng tôn nói giúp thảo dân vài câu, thảo dân sẽ an phận thủ thường, trăm tình đoạn ái!”

Dung Tuyền ngơ ngẩn nhìn Viên Tri Mạch, vốn dĩ theo bản năng sẽ đi đỡ, lại bị thiếu niên lùi tay về tránh né. Trong lòng hắn như kim đâm, đau nhói, theo bản năng lui một bước.

Viên Tri Mạch quỳ trước mặt hắn lời nói khẩn thiết, lộ vẻ chỉ vì muốn bảo toàn tánh mạng. Hắn là Hoàng trưởng tôn mà vô năng, cả người mình thích cũng bảo vệ không được. Thanh Bình rời xa hắn, quả thật là sáng suốt.

Hắn nghe thấy giọng mình như gần như xa, mơ hồ không rõ.

“Được.”

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cười khổ. Quả thực thấy mình vô liêm sỉ, tình cảm của Dung Tuyền mà cũng có thể lợi dụng.

Chỉ có Dung Tuyền, mới có thể ngăn được thủ đoạn của Trương công chúa. Vì an toàn cho người nhà mình, Viên Tri Mạch thấy cần thiết phải làm như vậy.

“Đa tạ Hoàng trưởng tôn.”

Lời còn chưa dứt, Viên Tri Mạch đã bị một lực mạnh mẽ kéo lên. A Yến quát khê, mơ hồ bên tai có tiếng gió, Viên Tri Mạch liền bị một lực mạnh mẽ thô lỗ đẩy đến phía sau, đồng thời có một tiếng “phịch” vang lên, Dung Tuyền bị đẩy đụng phải án thư.

“Hoàng trưởng tôn, hại người còn chưa đủ sao?”

Giọng A Yến lạnh như băng.

Viên Tri Mạch nhú mày, muốn trách cứ A Yến làm vậy, lại nghe tiếng động khác, Dung Tuyền đã đứng lên, giọng nhẹ nhàng.

“Thanh Bình, chờ ta, chờ ta cường đại có thể bảo hộ ngươi. Có thể chờ ta hay không?”

Giọng Dung Tuyền chua xót, mang theo ghen ngào cầu xin. Một người tôn quý như vậy lại ăn nói khép nép làm người ta cảm thấy đáng thương.

Trưởng Tôn Yến lạnh lùng nhìn không được quay đầu nhìn thiếu niên biểu tình bình tĩnh ở bên cạnh. Đáy mắt phức tạp, cuối cùng hơi trầm xuống, con ngươi ngăm đen không thể nhận ra cảm xúc.

Viên Thái phó thở dài, quay mặt đi không đành lòng nhìn, chỉ cảm thấy mình đã già.

Viên Tri Mạch biểu tình không đổi, nhưng trong lòng lại đau đớn, nhắm mắt lại. Nếu có thể, Viên Tri Mạch cũng không muốn tổn thương Dung Tuyền như vậy.

“Dung Tuyền, thật sự không có khả năng.”

Viên Tri Mạch nói câu tiếp theo thật nhẹ nhàng nhàn lại làm mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Ta đã quyết định, ta sẽ cưới bài vị của Lưu Khánh Nhi.”

Khi Dung Tầm nhận được tin tức là đang ở quán hoành thánh. Duệ Quận Vương có sở thích khác người thường, không thích món ăn trên quý mỹ vị. Hôm nay hắn rất có hứng thú đi ăn hoành thánh. Khi đang chờ bưng ra bát thứ hai, chợt nghe thuộc hạ tới báo cáo, trong phút chốc thân ảnh màu tím xẹt qua bầu trời đêm. Hắn chạy như bay chân quả thực không chạm đất, tạo nên một cơn lốc xoáy nho nhỏ, cảm xúc tức muốn hộc máu.

Trương Tam bị tiếng gió làm kinh hoảng không ngừng bảo vệ sạp hoành thánh nhà mình.

“Gặp quỷ, yêu ma từ nơi nào tới!”

“Cũng không phải là yêu ma.”

Trên một chiếc bàn đặt bên ngoài quán có hai người trẻ tuổi, cũng đều là công tử bộ dáng phú quý văn nhã. Một người khoác áo lông cáo, một người trẻ tuổi hơn mặc một thân áo bào vương giả đầu đội kim quan, khuôn mặt xinh tươi, nụ cười biếng cười giống tiểu hồ ly chưa trưởng thành.

“Ổ Định Hi đã nghe nói đại ca coi trọng một nam nhân, vì hắn vận dụng không ít chiêu trò. Ta cho là tin đồn nhảm, thì ra là thực. Đan Thanh, người thật là không tốt, loại chuyện này cũng không nói cho ta biết.”

Nam nhân ngồi đối diện cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn hoành thánh. Người này ăn bát hoành thánh với dáng vẻ phong nhã.

“Cố làm ra vẻ.”

Mộ Dung Đan Thanh ăn xong dùng khăn lau miệng.

“Tin tưởng ta, ta thật sự không biết đại ca của ngươi lại như vậy. Tuy rằng hắn đã giải thích, nói là hắn cố ý lộ ra cái đuôi cho người ta nắm, nhưng theo ý ta đó hoàn toàn chỉ là che giấu, trăm lợi mà không có một hại.”

Dùng một chút, hắn thành tâm thành ý nói.

“May mắn có ta làm người tốt giúp hẩn che lấp. Chỉ sợ cả ta cũng bị người khác nghi ngờ. Đại ca người từ khi bị ngã ngựa đầu óc đã có vấn đề, làm việc càng ngày càng theo cảm xúc.”

Không đợi tiểu hồ ly phản bác, Mộ Dung Đan Thanh cười như không cười chống cằm nhìn thiếu niên xinh đẹp đối diện.

“A Duyệt, thích nam nhân thì người thực không thể tiếp thu sao?”

Tiểu hồ ly không phải người khác, chính là Tứ công tử Định Hi Hầu, huynh đệ ruột của Dung Tầm. Dung Duyệt năm nay mới mười lăm tuổi.

“Kỳ thật thích nam nhân cũng không sao cả, chỉ cần ở mặt trên là được, dù sao nam nhân hay nữ nhân đều giống nhau.”

Mộ Dung Đan Thanh dùng ngón tay gõ mặt bàn, ánh mắt hơi lóe lên, đồng tử ẩn chứa sắc thái nguy hiểm. Không thích nam nhân không quan trọng, tính hướng có thể thay đổi, nhưng vấn đề trên dưới thật sự phải suy nghĩ nghiêm túc, phải phí một phen công phu.

Mới nói chuyện vui vẻ cùng thiếu niên Dung Duyệt một chút, tiểu hồ ly bỗng nhảy lên, vẻ mặt hứng thú bừng bừng.

“Ta phải đi xem Viên Tam công tử kiên trì muốn cưới bài vị kia, nói không chừng cũng là loại ta thích.”

Loáng lên một cái, liền không thấy bóng dáng.

Trương Tam bưng ba bát hoành thánh đi ra, sững sốt.

“Khách quan, hai vị khách quan kia đâu? Hoành thánh.....”

Vị khách vẻ mặt ôn nhuận thoáng cái mặt mũi hung tợn, nhưng nháy mắt lại bộ dáng nói cười như xuân. Mộ Dung Đan Thanh cười gõ gõ mặt bàn.

“Đặt lên bàn, ta sẽ thay bọn họ ăn toàn bộ.”

Sống lưng Trương Tam phát lạnh, không tự chủ được rung mình.

Ở Viên phủ.

Viên Tri Mạch có chút bất đắc dĩ đối diện nữ nhân này giờ không nói gì, ôn nhu khuyên nhủ.

“Dì, chuyện này con đã suy nghĩ kỹ, không liên quan dì.”

Trong lòng âm thầm tính nhẩm, đây là vị thứ hai đi khuyên bảo mình. Mà nhiều ngày nay thân thể không tốt chút nào, phát sốt chưa khỏi lại bị thương, chạy tới chạy lui, thật lòng Viên Tri Mạch muốn ngủ một giấc.

Sắc mặt Tiểu Sở thị trắng bệch như tờ giấy, dùng sức xoắn khăn tay, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói,

“Ta biết con oán ta, nhưng ta cũng không có cách nào khác. Mẫu thân con chỉ có một đứa con trai, ta không cho phép con cùng..... cùng.....”

“Dì suy nghĩ giống con. Con cũng không hy vọng liên lụy mọi người, đây là con đường giải quyết nhanh nhất.”

Dừng một chút, biểu tình hơi chút có chút không được tự nhiên.

“Hơn nữa có lẽ dì không biết, con căn bản không có chạm vào Xuân Nương,”

Cho dù có thể đoán được vẻ kinh hãi trên mặt dì mình, nhưng Viên Tri Mạch khẽ cười nói tiếp.

“Xuân Nương nói ra bên ngoài như vậy là vì bị A Yến dùng kiếm ép buộc. Mọi người đều muốn con thoát khỏi tiếng xấu đoạn tụ, ân tình này con vẫn luôn nhớ kỹ.”

“Vây, vậy.....”

Viên Tri Mạch thở dài.

“Chỉ là con thật sự thích nam tử.”

Từ đời trước như vậy, hiện giờ cũng không đổi, chẳng qua là che giấu mà thôi. Ở đời trước gả cho Dung Tầm, tất cả mọi người cho rằng Viên Tri Mạch vì đại nghĩa, nhẫn nhục mà làm, đúng là oan ức cho Dung Tầm khi bị mọi người mắng không ít.

Tiểu Sở thị hít vào một hơi, biểu tình như muốn ngắt đi. Tuy rằng trong lòng hiểu rõ, nhưng nghe Viên Tri Mạch nói như vậy vẫn cảm thấy nhận không được.

“Con.....”

“Cho nên, dì à, mình hôn có thể trấn an Lưu gia, có thể làm cho những người đó thu tay lại, Viên gia cũng không mất mặt. Một tên mà hạ được ba con điều thì có gì không ổn? Nếu dì sợ con sau này không ai kế thừa, thì sau khi Hiểu Phong có con nối dõi, có thể cho con một đứa, như vậy chẳng phải cũng được rồi sao.”

Tiểu Sở thị ngơ ngẩn nhìn biểu tình kiên định của thiếu niên trước mặt, biết Viên Tri Mạch đã hạ quyết tâm, lão đảo ngả ngồi ở trên ghế, hai hàng lệ chảy dài trên má.

“Con... đứa nhỏ này.....”

Thật vất vả mới tiến Tiểu Sở thị về. Ngoài cửa là một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang. Không khí mát lạnh sạch sẽ, cảm giác hào sảng, hương mai nhàn nhạt làm người ta không tự chủ được cảm thấy tinh thần sảng khoái, buồn ngủ cũng tiêu sạch sẽ.

Viên Tri Mạch dứt khoát ngồi xếp bằng ở cạnh cửa, đưa tay sờ sờ, quả nhiên sờ được một hồ lô bị gió thổi đến lạnh lẽo. Đây là hồ lô đựng rượu Hoa Lê mà A Yến để lại đây. Người nọ tuy rằng tức giận muốn chém người, nhưng vẫn trộm đưa rượu tới. Bất quá xem ra vẫn giận không ít, rượu đưa tới, mặt không lộ.

Nắp mở ra hương thơm tinh khiết của rượu tỏa ra trong không khí, thấm vào ruột gan, Viên Tri Mạch lập tức tươi cười lộ ra vẻ vừa lòng. Rượu ủ lâu năm, hẳn là thứ trân quý của phủ Trưởng Tôn tướng quân.

Đáng tiếc rượu còn chưa tới miệng, đã bị người cướp đi. Ngay sau đó cánh môi lạnh lẽo liền áp lên, như là mạnh mẽ hung mãnh tùy ý đoạt lấy. Trong miệng người nọ có chứa rượu, rượu dường như đã bị hâm nóng lên, chất lỏng nóng bỏng dây dưa ở môi răng hai người. Đến cuối cùng cũng không biết là ai đã nuốt xuống.

Dung Tầm nheo mắt nhìn cánh môi thiếu niên sưng đỏ, giọng lạnh buốt.

“Mình hôn? Bài vị? Bài vị có thể hôn người sao?”

Viên Tri Mạch thở phì phò, may mắn sau lưng là ván cửa, nếu không đã sớm bị người vô lại này xô ngã trên mặt đất.

“Bài vị ít nhất sẽ không làm giả, kết luận mạch chứng kia kỳ thật là giả mà.”

12. Chương 12: Uống Thuốc

“Tiểu Mạch Nhi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu,”

Dung Tầm lập tức hơi nheo mắt. Cười ha ha, đôi tay không khách khí sờ loạn trên người Viên Tri Mạch. Cảm giác ẩm ướt trơn mịn làm hắn thấy toàn thân sảng khoái, cũng nóng lên.

Duyệt Quận Vương từ lúc rời quán hoành thánh liền bắt đầu suy nghĩ cách. Nhưng đi trên đường đầu óc lại trống trơn, căn bản không có nghĩ ra cái gì. Trực giác nói cho hắn biết Viên Tri Mạch này tính tình cố chấp, quyết định sự tình tuyệt đối không sửa đổi, nếu muốn thì phải xuất cao chiêu.

Khi Duyệt Quận Vương vô sỉ tiến vào Viên phủ đã thấy thiếu niên áo xanh ngồi xếp bằng, da trắng như ngọc, khí độ thanh nhã, đầu óc vốn trống trơn lập tức nhảy ra một chiêu.

Ý tưởng của Duyệt Quận Vương chính là đem người ăn sạch, sự thật đã định, không thể sửa đổi.

Khó có được lúc người này ngoan ngoãn nghe lời, vẫn không nhúc nhích để hấn sờ.

Ngoan ngoãn nghe lời sao?

Duyệt Quận Vương đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, theo bản năng cúi đầu, trong khoảnh khắc có một mùi thơm lạ lùng ập vào mặt. Hấn theo bản năng ngừng thở, nhưng đã muộn, nhất thời tay chân nhũn ra.

Hấn đề lên người Viên Tri Mạch, thiếu chút nữa không đứng lên được. Viên Tri Mạch lẩm bẩm.

“Dung Tầm, có phải béo lên hay không? Quá nặng.”

Tay chân nhũn ra không thể động đậy, đôi mắt Dung Tầm như phun lửa, trừng Viên Tri Mạch.

“Người, đây là thứ gì!”

“Một loại Nhuyễn Cốt Tán, đã qua nhiều năm ta đã quên tên rồi.”

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng đáp, quơ quơ bình nhỏ trong tay. Võ võ Duyệt Quận Vương không thể động đậy, cảm thấy hiệu quả không tồi, rất là vừa lòng.

Viên Tri Mạch thích tìm kiếm cái lạ, từ trước đến nay yêu thích xem tạp thư, khi nhàn rỗi không có việc gì dựa theo ghi chép trong sách điều chế lung tung. Loại này để trong ngăn tủ đã lâu.

Sờ sờ tay áo biểu tình hơi hơi cứng nhắc. Sau đó xoay người một cái thoát khỏi Duyệt Quận Vương. Duyệt Quận Vương ngã xuống, đầu đụng phải bậc cửa, hấn hít hà một hơi, mặt mũi hung tợn, gầm nhẹ một tiếng.

“Viên Tri Mạch!”

“Ai da.”

Viên Tri Mạch bình thản lên tiếng, ngồi ở một bên sờ soạn tìm bình rượu Hoa Lê, đem lên uống một ngụm. Rượu vào miệng chảy xuống cổ họng, nhất thời cảm thấy lục phủ ngũ tạng không chỗ nào không thông thoáng, thoải mái thở dài.

Hơi nghiêng đầu, tuy rằng nhìn không thấy người trước mắt, nhưng Viên Tri Mạch cảm giác thấy được gương mặt tức giận của Duyệt Quận Vương.

Liếm khước môi còn dính rượu, Viên Tri Mạch chậm rãi nói.

“Dung Tầm, Trưởng công chúa là người giáo quyết, rất cẩn thận. Bà ta có ý định đối phó ta, sẽ để lại kết luận mạch chứng sao? Trừ phi là cố ý để lộ, nếu không thì tuyệt đối là giả.”

Viên Tri Mạch kéo kéo môi.

“Nhưng ta nghĩ hiện tại Trưởng công chúa rất hận ta, hấn là có khả năng làm lớn chuyện một chút.”

“Kết luận mạch chứng đương nhiên là thật, Tiểu Mạch Nhi ngoan, đỡ ta dậy, cái trán đau quá.”

Duyệt Quận Vương đang trong tư thế bất nhả, mông hướng lên trời mặt úp xuống, đè ép tức giận xuống nước cầu xin. Mà người bên cạnh lại có ý chí sắt đá, chỉ nghiêng đầu một chút, rồi tự uống rượu.

Dung Tầm không động đậy được, bị bắt buộc nhìn mấy con kiến bò trên bậc cửa. Mới đầu chỉ là hai con kiến đánh nhau, chớp mắt một cái, lại phát hiện một con kiến bò tới, số lượng gia tăng thành đàn, thậm chí hai con đánh nhau cũng quay đầu chuyển hướng sang bên này, giống như hấn là con mồi to lớn, tính toán.....

Dung Tầm nổi da gà lập tức không tự chủ được bắt đầu rùng lên.

“Viên Tri Mạch!”

“Dung Tầm, tính tình gì mà.....”

Viên Tri Mạch có chút bất đắc dĩ thở dài, lẳng lặng nói.

“Bản thân là con chính thê của Định Hi Hầu thì phải hiểu chứ. Định Hi là đất phì nhiêu nhất của Đại Ung, hiện giờ triều đình cầu an ổn, tất nhiên sẽ không động đến Định Hi. Nhưng Định Hi chính là một phần của

triều đình, nhưng cũng là đe dọa. Định Hi lực lượng càng lớn, càng khiến triều đình nghi ngại. Khả năng gì có thể xảy ra trong lòng người biết rõ ràng. Vì sao biết rõ còn cố phạm?”

Dung Tầm nghe mà ngẩn ra, cả đàn kiến trước mắt cũng quên, cau mày suy tư.

“Tiểu Mạch Nhi, người xác định chúng ta trước đây chưa từng gặp nhau sao?”

Lời này không giống như than thở, mà giống như là giáo huấn, hơn nữa lộ ra vẻ quen thuộc tự nhiên. Cứ như bọn họ đã ở chung tám năm hay mười năm. Nói chuyện hoàn toàn không có kiêng kị.

Người bên cạnh im lặng, lại uống rượu.

Trong lòng Dung Tầm có loại dự cảm không tốt lắm.

“Người nhanh thả ta ra!”

“Sao nói nhảm nhiều vậy, ta chế ra thuốc này, chưa từng có giải được, người lại không phải không biết.”

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng cười, từ trong tay áo chậm rãi đem ra một vật, là một viên thuốc màu xanh lóng lánh.

“Dung Tầm, ta kỳ thật hy vọng dừng tới bước này.”

Dung Tầm quét mắt nhìn thấy, trong lòng càng khẩn cấp.

“Trong tay người cầm thứ gì?”

“À, không có gì, chỉ là một viên thuốc nhỏ.”

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng cười, sờ soạng đầu Duệ Quận Vương đồng thời đã vô tình quấy nhiễu đàn kiến trên mặt đất. Đàn kiến lập tức loạn thành một đồng, hùng hổ chuẩn bị tấn công địch. Đương nhiên, không ai để ý.

“Đây là phương thuốc ta bào chế năm mười lăm tuổi. Ta trộn ít thảo dược của Viên phủ cùng dược liệu Trường Tôn Yến cho, còn có dược liệu quý hiếm từ Hoàng Trường tôn phủ và trong hoàng cung, luyện suốt ba tháng trời chỉ ra được một viên này.”

Hiệu quả thần kỳ của viên thuốc có thể tạm thời đã quên.

Nhưng có hiệu quả.

Đã được chứng minh bằng thử nghiệm.

Ở đời trước viên thuốc này được Viên Tri Mạch dùng sau khi Dung Tầm chết. Lúc ấy Viên Tri Mạch đau buồn, muốn chết theo Dung Tầm, nhưng khi đó ông trời lại không cho chết, liền nảy sinh ý định uống viên thuốc này. Hiệu quả không tồi, ý thức mơ hồ, thật sự đã quên mọi việc, vẫn luôn duy trì trạng thái đó đến ngày chết. Đến lúc đó mới nhớ tới rất nhiều chuyện trong dĩ vãng trước kia.

Cuối cùng tổng cộng là tám tháng.

Viên Tri Mạch cũng không hy vọng xa vời sẽ có tác dụng với Dung Tầm, nhưng chỉ cần chống đỡ qua ngày mình cùng bài vị Lưu Khánh Nhi bái thiên địa đã cảm thấy mỹ mãn. Đến lúc đó dù Dung Tầm vô pháp vô thiên cũng bị lễ pháp Đại Ung áp chế hẳn, cũng không thể quá mức tùy ý làm bậy.

“Rốt cuộc là cái gì!”

Dự cảm xấu của Dung Tầm càng lúc càng rõ ràng, nhìn Viên Tri Mạch quả thực giống như muốn giết người.

Có lẽ do đã uống rượu, nên tiếng gầm gừ của Dung Tầm rơi vào trong tai Viên Tri Mạch thành tiếng than nhẹ. Viên Tri Mạch có chút say, nghiêng một cái đè lên trên người Dung Tầm, thực kiên nhẫn, thực bình thản, như trấn an xoa xoa đầu tóc đã rối lên của Dung Tầm.

“Yên tâm, sẽ không chết người, ta đã thử qua, hương vị không tồi.”

Tóc thiếu niên hơi rũ xuống, vạt áo sớm đã tán loạn, lộ ra vùng cổ như ngọc, từ trên xuống dưới làn da đỏ hồng. Bởi vì che mắt, ngược lại tăng thêm chút câu nhân, làm người nhìn nhin không được muốn nhảy dựng.

Tuy là Dung Tầm bị khống chế, ánh mắt vẫn thâm sâu, nơi nào đó có chút ngo ngoe rục rịch.

“Tiểu Mạch Nhi.....”

“Ồ, ngoan.”

Viên Tri Mạch cho viên thuốc vào miệng, nhấp ngụm rượu môi di chuyển tới.

Đồng thời lúc đó, cổ Dung Tầm có một trận đau đớn.

Hai huynh đệ kiến rớt cuộc ra tay tấn công kẻ thù, cẩn thận sâu xuống.

Ý tưởng vốn luôn hoàn mỹ.

Viên Tri Mạch vốn nghĩ sẽ rất tốt, muốn thừa dịp chuốc rượu sẽ đem viên thuốc dứt cho Dung Tầm. Nhưng khi hành động lại phát hiện muốn đem ý tưởng biến thành sự thật thì có chút khó khăn.

Bởi vì Duệ Quận Vương không hợp tác.

Kiên quyết cắn răng, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Răng hai người va chạm, thiếu chút nữa Viên Tri Mạch nuốt viên thuốc. Liên tục ho khan vài cái, thật vất vả mới đem viên thuốc ho văng ra. Viên thuốc nằm lòng bàn tay, do được bao bọc bởi một lớp nước bọt càng trở nên bóng loáng.

Người ta không mở miệng, không nhét thuốc được, Viên Tri Mạch lộ vẻ ảo não, hận chính mình do dự không quyết đoán. Vừa rồi vì sao không trực tiếp nhét vào miệng, dây dưa khiến cho người ta có cơ hội phòng bị.

“Há mồm!”

Dung Tầm tuy rằng biết rõ Viên Tri Mạch nhìn không thấy, nhưng vẫn nhàn hạ thoải mái đối phó Viên Tri Mạch, cổ tình không mở miệng.

Trực giác nói cho hắn biết thứ đó không được uống.

Viên Tri Mạch cũng đã uống không ít rượu, trong đầu cũng nảy sinh ác ý, cúi đầu cắn Dung Tầm ý đồ làm hắn đau sẽ mở miệng ra. Đáng tiếc người kia không kêu một tiếng. Viên Tri Mạch liều mạng cắn, sau một hồi liền hậm hực nhả ra, nửa oán giận nửa tức giận nói.

“Không phải thứ tồi tệ, sao không chịu nuốt?”

Đánh cũng đánh không được, hôn lại không mở miệng. Viên Tri Mạch liền đẩy Dung Tầm, leo lên ngồi trên người hắn, tay cầm viên thuốc, lòng sinh hờn dỗi. Cũng không phát hiện mình lẫn lộn một hồi, vạt áo bị rượu dính ướt đã sớm tán loạn càng mở rộng hơn, hơi hơi cúi người là có thể thấy được khoảng ngực trắng nõn, áo lót màu trắng nửa che nửa khấp, như vậy càng quyến rũ chết người.

Dung Tầm thâm mắng một tiếng yêu tinh, ngó người ngồi trên bộ vị của mình. Hắn mặc dù muốn thà chết chứ không chịu khuất phục nhưng trên người lại có yêu tinh cọt cọt cọt cọt, trên cổ còn bị đau. Những đau đớn đó đã bắt đầu lan tràn bốn phía, không cần nhìn hắn cũng biết là bị kiến cắn.

Đổi lại là người khác cùng lắm thì chính là đau một trận thì thôi. Nhưng Duệ Quận Vương thể chất đặc thù, đối với kiến quả thực là căm thù đến tận xương tủy, một khi bị cắn nhẹ thì cả người ngứa ngáy, nặng thì mất nửa cái mạng.

Động lại không động được, mắng cũng không thể mắng. Trước có sói sau có hổ, Dung Tầm đau chịu nổi, nghẹn khuất đôi mắt cũng phát sáng, không tự chủ được bắt đầu ngẩng đầu uốn ngược.

Một hồi lâu Viên Tri Mạch mới phát hiện mình ngồi vị trí không đúng lắm, có thứ gì cứ dính sát vào mông, độ nóng cách lớp quần mà cũng cảm nhận được. Cảm giác này quá mức quen thuộc, quen thuộc này làm Viên Tri Mạch đỏ mặt, theo bản năng luống cuống bò xuống khỏi người Dung Tầm. Bò đến một nửa chân lại bị vướng, lại ngồi phịch xuống!

Vị trí thật tốt, quả là hoàn hảo không thể miêu tả.

“Ui!”

Dung Tầm rên một tiếng, cũng không biết là đau khổ hay vui thích, hay là vui thích trộn lẫn đau khổ, quả thực không thể miêu tả.

“Sẽ gãy....!”

Giọng nói còn chưa dứt, một cái hôn lập tức tiến đến. Hắn còn không kịp ngậm miệng, đầu lưỡi Viên Tri Mạch đã tấn công tiến vào. Đầu lưỡi mang theo viên thuốc, như muốn cho hắn nuốt vào.

Dung Tầm cố nhịn đau, đầu lưỡi lập tức phản công. Một người tấn công ào ạt. Một người kinh nghiệm phong phú trăm trận trăm thắng. Dịch tiến ta lui, dịch lui ta tiến, xa xa gần gần, đánh rút củi dưới đáy nồi. Hai người dùng binh pháp giao chiến, thế lực ngang nhau, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

“Đại ca, ở bên ngoài đánh đã chiến không tốt đâu?”

Một giọng nói hài hước đột nhiên vang lên.

Viên Tri Mạch kinh ngạc nhảy dựng, đầu lưỡi lui lại. Viên thuốc vốn vẫn luôn ở trong miệng Dung Tầm lập tức chui vào trong miệng Viên Tri Mạch.

Sắc mặt Viên Tri Mạch lập tức thay đổi, vào thời điểm máu chốt phản ứng lại chậm, chỉ có thể ngây ngốc bị động thừa nhận.

Đột nhiên Dung Tầm đảo đầu lưỡi liền đem viên thuốc trở về trong miệng mình. Viên Tri Mạch rõ ràng có thể nghe thấy âm thanh nuốt xuống.

Viên Tri Mạch đột nhiên ngồi dậy.

“Người, người.....”

Dung Tầm khe khẽ thở dài.

“Còn không phải là thuốc sao, nếu ngươi một hai bắt ta uống, ta uống là được. Đúng ý rồi mà.”

Hắn nhìn về phía đệ đệ đang hứng thú bưng bưng xem diễn.

“A Duyệt, đỡ ta dậy, chúng ta đi về.”

Dung Duyệt chạy nhanh đến nâng đại ca mình dậy, trộm liếc mắt nhìn Viên Tri Mạch ngồi ở một bên. Hắn cảm thấy người đại ca coi trọng thật đúng là xinh đẹp, xinh đẹp khiến tâm hắn cũng ngứa ngáy.

Dung Duyệt ngoan ngoãn chào hỏi.

“Đại tẩu, chúng ta đi về trước đây.”

Dung Tầm cũng không lên tiếng, cũng không biết là hôn mê hay là không để ý đến hắn. Hai người rời khỏi, trong viện lại khôi phục yên tĩnh, yên tĩnh như chết chóc.

Viên Tri Mạch ngơ ngác ngồi ở trên bậc cửa, có chút mờ mịt ngẩn đầu, trong lòng nói không nên lời là cái tư vị gì.

Rõ ràng được như ý tưởng, trong lòng lại như bị xéo một khối thịt, trống rỗng đau xót.

Nhịn không được phỉ nhổ mình, cười khổ một tiếng.

“Viên Tri Mạch, ngươi thật là làm ra vẻ.”

Những ngày kế tiếp không hề có gì biến đổi, trước mắt vẫn tối đen, cảm thấy thời gian chưa từng trôi qua, nhưng chớp mắt đã qua mười lăm mười sáu ngày.

Mình hôn xem như đã định rồi.

Lấy cớ đã đồng ý mình hôn rồi, cũng không nên làm ầm ĩ, Viên Tri Mạch thu lại kết luận mạch chứng từ chỗ Viên Thái phó, thu trở về xong liền đốt. Kỳ thật cẩn thận nghĩ lại thấy bản thân cũng suy nghĩ quá nhiều,

Trưởng công chúa nếu chú ý tới thể lực của Định Hi Hầu cũng sẽ không cần mảnh giấy nhỏ này. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui đột vẫn an tâm hơn.

Viên Thái phó cùng Lưu gia nói mấy điểm đáng ngờ, Lưu gia tự biết đuối lý, hướng hồ minh hôn đã định, hơn nữa Trưởng công chúa không có động tĩnh, trong lúc nhất thời gió êm sóng lặng.

Không biết Văn Cảnh Đế từ nơi nào nghe được chuyện này, còn rất là tán thưởng, lệnh Khâm Thiên Giám tính giờ lành, đó là ngày hai mươi tám tháng chạp, còn đặc biệt quyết định để Hoàng Trưởng tôn chủ trì, cũng thông báo cho tổ chức long trọng.

Tuy rằng Viên Tri Mạch thật sự không biết chuyện này vì sao được Hoàng đế để tâm, nhưng chắc chắn có liên quan Trưởng công chúa, có lẽ sợ mình đối ý.

Sau khi Thái giám truyền chỉ ra cửa, Viên Tri Mạch mới đi về phòng, lại nghe phụ thân thở dài.

“Hiếu Đường, con cùng ta lại đây.”

13. Chương 13: Không Cần Bạc Đãi Chính Mình

Viên Tri Mạch giật mình, đã nhiều ngày không gặp Viên Thái phó, hôm nay khó có được rảnh rỗi. Viên Tri Mạch cung kính đáp ứng, được người đỡ vào thư phòng.

Viên Thái phó cho mọi người lui ra hết mới nhìn về phía Viên Tri Mạch đứng ở đối diện. Trên gương mặt thanh tú của Viên Tri Mạch hơi hơi đỏ ửng, hơn nữa trên mặt vẫn còn băng gạc, ngoan ngoãn đứng yên có vẻ còn nhỏ hơn so với ngày thường một chút.

Viên Thái phó không nói lời nào, Viên Tri Mạch cũng không vội, đứng an tĩnh như cũ, thoát nhìn yếu ớt vô hại.

Viên Thái phó không khỏi xoa xoa cái trán.

Đứa nhỏ này vốn dĩ đã cứng cỏi, sau khi khỏi bệnh nặng từ có chút kiêu ngạo tính cách trở nên trầm ổn, càng giống mẫu thân sớm đã mất của nó.

Hiện giờ đứa con đứng ở nơi đó, thế nhưng làm Viên Thái phó nhớ tới thiếu nữ năm xưa. Người đã đứng trước mặt ông, nói cười vui vẻ, rồi lại có biểu tình bình tĩnh.

“Ta muốn công tử cưới ta, chọn một ngày lành, công tử có thể mang sính lễ đến.”

Chỉ là giọng nói tiếng cười không còn ở bên tai, giai nhân đã sớm rời xa, thiên sơn mộ tuyết vô tung ảnh.

Ông khe khẽ thở dài, ngồi xuống.

“Đôi mắt thế nào?”

Viên Tri Mạch sờ sờ băng gạc.

“Vết thương đã tốt, đại phu nói không có tổn thương đến con ngươi. Nhưng cũng không biết vì sao lại nhìn không thấy, nghe nói bởi vì máu bầm gây trở ngại, chờ máu bầm tan hết sẽ khỏi.”

Viên Tri Mạch không nhắc tới ngữ khí thấp thỏm sợ hãi của đại phu lúc ấy. Cũng không thể hiểu được triệu chứng mất mù này sao làm khó vị đại phu có năm mươi năm làm nghề y.

Viên Thái phó nhíu nhíu mày.

“Nếu không tốt hơn thì đổi đại phu khác, đôi mắt rất quan trọng, qua loa không được.”

“Dạ.”

Phụ tử hai người lại không nói chuyện, thư phòng chìm vào yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Viên Thái phó lần thứ hai mở miệng, giọng gian nan.

“Hiếu Đường, chuyện minh hôn.... con thật sự cam tâm tình nguyện sao?”

Viên Tri Mạch ngẩn ra, vốn tưởng rằng phụ thân giao phó công việc trong minh hôn. Không nghĩ tới lại nghe được một câu trịnh trọng này, hướng hồ hiện giờ thánh chỉ đã ban, dù muốn đổi ý, chỉ sợ cũng không thể. Trong lòng Viên Tri Mạch đoán không ra hàm ý trong lời này của phụ thân, cũng không kịp nghĩ nhiều, hai đầu gối quỳ xuống.

“Con làm bản Viên gia, hiện giờ minh hôn là một cách thoát khỏi đường cùng trong lúc mọi việc đang rối tung. Làm Viên gia bị xấu hổ là con bất hiếu.”

Dù trong khoảng thời gian này luôn ngốc nghếch sống qua ngày, cũng biết bên ngoài lưu truyền bao nhiêu lời khó nghe. Mỗi người đều nói Viên Thái phó nịnh nọt, nhất như chuột, hi sinh con vợ cả. Chuyện nhìn vào như cao thượng, thực tế là chuyện chó má ngu xuẩn. Trong khoảng thời gian này Viên Thái phó sống cũng không yên ổn.

Viên Tri Mạch cũng đau lòng, cũng áy náy, dập đầu một cái thật mạnh lạy Viên Thái phó.

“Con thật vô năng, làm hỏng thanh danh phụ thân rồi.”

Viên Tri Mạch dừng một chút, đè thấp giọng nói.

“Nhưng chuyện này xác thật là con cam tâm tình nguyện.”

Viên Thái phó vội đi đến đỡ Viên Tri Mạch đứng lên.

“Cái gì thanh danh với không thanh danh, bất quá là lời bàn luận vô cơ mà thôi. Ta tuy rằng cổ hủ, nhưng tự hỏi điểm này vẫn là biết nhìn nhận.”

Nhìn chằm chằm gương mặt cực kỳ giống mẫu thân của Viên Tri Mạch, Viên Thái phó thở dài.

“Ngày đó ở thư phòng con nói những lời đó, ta liền biết trong lòng con có chủ ý. Tính cách của con cùng mẫu thân con tương tự, năm đó nàng một hai phải gả cho ta, nàng thật sự gả cho ta. Con muốn kiên trì minh hôn, dù ta muốn ngăn chỉ sợ cũng ngăn không được đâu.”

Viên Tri Mạch hơi có chút xấu hổ, trầm mặc không nói.

Lúc ấy xác thật Viên Tri Mạch cũng nghĩ tới nếu phụ thân không đồng ý, sẽ tự mình trực tiếp đi Lưu gia nói chuyện này.

Viên Thái phó quét mắt nhìn, làm bộ không phát hiện.

“Huống hồ ta cũng có chút suy tư. Ngày ấy ta cũng thấy biểu tình của Hoàng Trưởng tôn cùng con. Hoàng Trưởng tôn nguyên ý vì con chống lại Trưởng công chúa, hẳn có tâm tư gì, ta là người từng trải, ta hiểu rành mạch. Cho dù hiện tại hấn trắng tay, nhưng ngày sau giả sử hấn bước lên ngôi Hoàng đế, có cả thiên hạ, khó tránh khỏi sẽ không có tâm tư.”

Dừng một chút, giọng lại sâu kín.

“Năm đó làm Thái phó cho Thái tử, thời gian ta ở hoàng cung không ngắn. Ta biết nơi đó có bè lũ xu nịnh, ta không rõ ràng lắm, ta cũng không muốn con ở nơi đó bị nhiễm bẩn.”

“Phụ thân.....”

Viên Tri Mạch thấy cảm động, vốn tưởng rằng Viên Thái phó bản tính khắc nghiệt, không nghĩ tới vẫn luôn suy xét cho mình nhiều như vậy.

Viên Thái phó vỗ vỗ bả vai con trai, tiếp tục nói.

“Huống hồ nếu thiên tử nhìn trúng một người, đừng nói là lão thần, dù con cưới người khác cũng ngăn không được. Thà rằng dứt khoát cùng thần quý thành thân. Đại Ung coi trọng Thần Phật, thiên tử dù làm bậy, cũng không đến mức hồ đồ lấy cơ nghiệp giang sơn ra vui đùa. Một khi đã như vậy, chuyện minh hôn này không phải không thể. Quét sạch sẽ, dứt khoát một chút! Hơn nữa.....”

Viên Thái phó tạm dừng hơi lâu làm Viên Tri Mạch nhin không được hỏi.

“Có việc gì sao?”

Biểu tình Viên Thái phó trong lúc nhất thời có chút quái dị, nhưng ngay sau đó liền che đi, lấy lại thái độ đoan chính ngày thường.

“Không có gì, chỉ là trong lúc nhất thời nghĩ đến chuyện khác.”

Ho khan một tiếng, giọng nói bỗng chốc thay đổi.

“Tuy rằng con cam tâm tình nguyện, nhưng..... sau này sợ là con sẽ khổ.”

Viên Tri Mạch giật mình sửng sốt. Viên Thái phó nói chính là về phương diện kia, làn da trắng nõn lập tức hơi hơi đỏ lên, có chút xấu hổ ngập ngừng.

“Cái này lòng con hiểu rõ.”

Viên Thái phó cũng cảm thấy mình nói cùng con chuyện này có chút xấu hổ, nhưng không đề cập tới, trong nhà chỉ sợ cũng không ai nói ra. Ông ho khan, không được tự nhiên nói.

“Minh hôn xong thì phải toàn tâm toàn ý tuân thủ bốn phận, bất kể nam nữ đều không thể quá mức thân mật. Ta biết Nhị nương con đã làm chuyện hồ đồ, nhưng hiện tại còn cách ngày thành hôn hơn mười ngày, nếu con có cái gì muốn làm, nên liền làm đi.”

Viên Tri Mạch kinh ngạc há mồm, còn chưa có phản ứng, trong tay liền bị nhét vào một chồng ngân phiếu thật dày. Viên Thái phó mặt hơi đỏ lên, vẫn trầm giọng nói.

“Ngàn vạn lần đừng bạc đãi chính mình.”

Dứt lời, ông liền sai bước đi ra ngoài, bỏ lại Viên Tri Mạch cầm một chồng ngân phiếu đứng ở tại chỗ.

Đây là có ý gì?

Viên Tri Mạch thật vất vả tỉnh táo lại. Có người vào diu trở lại phòng mình. Vừa vào phòng ngồi xuống, mới bưng ly trà lên cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Viên Hiểu Bình sai bước đi vào, trên mặt nửa là hâm mộ nửa là đồng tình.

“Tam đệ, người đi chỗ nào, là quan quán hay là kỹ viện? Phụ thân để ta dẫn người đi.”

Trước kia hắn đi kỹ viện nhất định phải lén lút, sợ bị Viên Thái phó biết sẽ đánh gãy chân. Ngược lại hiện giờ Hiểu Đường được cho đi quang minh chính đại, mà phụ thân tự mình giao phó hắn dẫn người đi. Hiểu Đường dùng hơn mười ngày này ăn chơi thống khoái đâm dĩa bù đắp vài thập niên thanh tâm quả dục sắp tới. Viên Hiểu Bình lại cảm thấy lén vẫn tốt hơn.

Tay Viên Tri Mạch run lên, ly trà trên tay đổ một nửa. Khóe miệng co giật một chút, muốn mở miệng giải thích nói mình không muốn đi, Viên Hiểu Bình đã hưng phấn nói nhỏ.

“Đi kỹ viện đi, nam nhân không mềm mại như nữ nhân. Ta quen mấy chỗ không tồi, dù thối tiêu hay quay tay công phu đều thật là lợi hại. Hiện giờ người nhìn không thấy, để các nàng hầu hạ đi.”

“Đại ca, ta thật sự không cần.....”

“Vì cái gì không cần, ta cũng cùng người đi.”

Một giọng nói lạnh như băng quen thuộc đột ngột vang lên.

Trưởng Tôn Yến tiến vào.

Tay Viên Tri Mạch run lên, leng keng một tiếng, ly trà rơi xuống đất.

Họ đến Cát Tường Như Ý Lâu, tú bà là Xuân Phong ma ma hôm nay gặp được một bàn khách hàng kỳ quái.

Cát Tường Như Ý Lâu là thanh lâu quy mô lớn nhất kinh đô Đại Ung. Có hoa khôi xinh đẹp khuynh thành, lại có quan nhi ôn nhu hoà thuận, nam nữ đều có, cần cái gì có cái đó. Thường nói là nam nhân, dù nữ nhân

tới cũng có thể tìm được thứ tốt cho mình. Cho nên Xuân Phong ma ma cũng nhìn quen việc đời, cái gì chưa thấy qua, nhưng hôm nay lại cảm thấy quái dị không thể nói.

Kỳ thật quái cũng không thể nói hết, chỉ ba người khách thật sự có chút chói mắt.

Trong bàn chỉ ngồi ba người, trong đó có một vị khách quen, là đại công tử của Viên Thái phó. Bình thường đều là lén lút vào lén lút rời đi, khi trên giường hưng hân dưới giường bộ dáng đáng khinh làm Xuân Phong ma ma ấn tượng đặc biệt sâu.

Hắn còn thiếu hai ba trăm lượng bạc, đợi lát nữa phải nói các cô nương đòi lại.

Nhưng hai vị kia....

Bên trái là thiếu niên khoảng mười bảy tám tuổi, một thân y phục đen không giận mà uy phong, giống như tượng điêu khắc. Trên mặt hoàn toàn không có bất cứ biểu tình gì, trong tay là trường kiếm, tuy rằng chưa rút ra nhưng hắn chỉ ngồi ở chỗ kia, toàn thân đều phát ra khí thế làm người ta né xa ba thước. Nhìn tư thế này không giống như là tới chơi, mà như là tới giết người.

Ngồi ở giữa Viên đại công tử cùng hắc y thiếu niên là vị thiếu niên áo xanh. Thiếu niên tướng mạo thực tuấn tú, ngũ quan cũng nhu hòa trầm ổn, tướng mạo tinh xảo đẹp hơn cả cô nương, lại làm người cảm thấy thanh nhã không có bất cứ nữ khí nào.

Thiếu niên lẳng lặng ngồi ở nơi đó, trong tay là một ly trà xanh, khéo môi mang theo chút bất đắc dĩ, sườn mặt thanh nhã mềm mại, trong sáng vô tư. Đột nhiên làm Xuân Phong ma ma sinh ra một loại ảo giác ‘Cát Tường Như Ý Lâu không phải thanh lâu, kỳ thật là thư lâu hoặc là trà lâu’.

Ba người này tới đây làm chi?

Kỳ thật không chỉ có Xuân Phong ma ma cảm thấy vớ vẩn, bị một trái một phải hai vị hộ pháp kẹp ở bên trong, Viên Tri Mạch cũng cảm thấy vớ vẩn. Bản thân khi nào đồng ý đến thanh lâu. Hai vị này cũng không tránh khỏi quá mức tổn hại ý nguyện của người ta đi?

Viên Tri Mạch mở to mắt, trước mắt vẫn một mảnh đen nhánh. Chẳng qua mấy ngày trước đây đều mang băng gạc, bởi vì đại ca nói sẽ phá hư tình thú nên tháo ra.

Thật là.....

Viên Tri Mạch thực khắc chế chính mình không chửi bậy, quả thực buồn bực sắp học máu, loại chuyện này cũng có thể ép buộc sao?

“Hiếu Đường, ngươi muốn nam hay là nữ? Ta thấy Thượng Vân không tồi, thân mềm mại lại có công phu thối tiêu tốt.”

Viên gia đại thiếu gia cực kỳ nhiệt tình đề cử cho đệ đệ nhà mình, còn quan tâm hỏi Trưởng Tôn Yến mặt lạnh một hai phải cùng đi theo đến đây.

“Trưởng Tôn thiếu gia muốn một người sôi nổi hay không? Thôi, vẫn là tìm người ôn nhu đi. Người cùng Hiếu Đường đều là lần đầu tiên, nam nhân lần đầu tiên đặc biệt quan trọng.....”

“Ta không cần.”

Trưởng Tôn Yến xụ mặt lạnh lùng nói. Nhớ tới lần đó cũng không tính là thể nghiệm tốt, trong mắt xẹt qua một chút chán ghét.

“Ta đã thử rồi.”

Đang ở uống trà Viên Tri Mạch phun ra một ngụm, kinh hãi quay đầu.

“Khi nào? Sao ta không biết?”

Trưởng Tôn Yến nhìn cặp mắt đen sáng ngời tràn ngập tò mò. Tuy rằng biết người này nhìn không thấy, trên mặt vẫn có chút không được tự nhiên, rống lên.

“Ngươi quan tâm cái rắm!”

Viên Tri Mạch bĩu môi, quyết định không so đo, ôn tồn nói.

“Nếu người cũng không muốn, chúng ta trở về đi.”

Đáng tiếc còn chưa có đứng lên, bả vai đã bị người nhấn một cái thật mạnh đè xuống. Hơi thở Trưởng Tôn Yến gần trong gang tấc.

“Người hôm nay nhất định phải chọn nữ nhân, nếu không người đừng nghĩ đi.”

“.....”

Viên Tri Mạch quả thực muốn nôn ra máu, chết lặng.

“Chính mình không muốn, đừng đẩy cho người khác. A Yến, người hà tất làm khó ta?”

Nếu không phải người này dùng võ công áp chế, Viên Tri Mạch sao có thể ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này.

Trưởng Tôn Yến liếc mắt nhìn Xuân Phong ma ma thương lượng cùng Viên Hiểu Bình. Hắn đột nhiên cúi thấp người nhỏ giọng dùng âm thanh mà chỉ hai người nghe.

“Ta tình nguyện tuyển nữ nhân cho người, cũng không cần theo chân bọn họ chọn thứ không rõ ràng!”

Viên Tri Mạch ngẩn ra.

Không khí đột nhiên trầm mặc cổ quái, phẳng phất ngưng tụ nặng nề làm người ta hít thở không thông.

Đại Ung tuy rằng dân phong khai sáng, nam nam gả cưới cũng có phát sinh, nhưng rốt cuộc vẫn là số ít. Trên thực tế con nối dõi rất quan trọng, đại đa số người vẫn cho rằng nam nam gả cưới không con nối dõi, hơn nữa nam nữ khác biệt, cưới hỏi đằng hoàng nam thê thậm chí nam phu địa vị thậm chí còn kém một thị thiếp.

Sau một lúc lâu, Viên Tri Mạch mấp máy môi, mang theo chút bất đắc dĩ.

“A Yến, ta biết khả năng này làm người có chút khó có thể tiếp thu, nhưng ta..... kỳ thật không hối hận. Nếu người thật sự không tiếp thu được chuyện này, ta.....”

Vốn đang có chút xấu hổ Trưởng Tôn Yến trừng lớn hai mắt, ngơ ngác nhìn người thiếu niên bên cạnh rõ ràng có thần sắc bất đắc dĩ đầy thương cảm. Lập tức ý thức được Viên Tri Mạch hiểu lầm ý của hắn, hắn gãi gãi tóc, buột miệng nói.

“Ta mới mặc kệ người có thích nữ nhân hay không, ta chỉ là.....”

“Hôm nay vận khí thật là không tốt, xin hỏi nguyện ý cho ngồi chung bàn được không?”

Một giọng nói thanh nhã ngữ khí thông thả ung dung vang lên, cổ tình không khách khí, một câu vô cùng đơn giản đúng lúc cắt ngang câu nói của Trưởng Tôn Yến.

Một công tử tuấn tú phe phẩy quạt giấy chậm rì rì đẩy cửa ra, chậm rì rì tiến vào. Không giống muốn tìm bàn, kỳ thật giống người đã bao hết chỗ này. Hắn công khai tiến vào như vậy thật sự là có chút vô ý, thái độ của hắn lại tự nhiên, đừng nói Viên Tri Mạch cùng Trưởng Tôn Yến, ngay cả Viên Hiểu Bình cũng ngẩn đầu.

Tất cả mọi người nhìn công tử này. Da mặt hắn thật dày kinh người, hắn vẫn duy trì nhàn nhã thậm chí thông thả bước đi, mỗi bước lại làm vạt áo bay bay, thật là phong lưu nho nhã.

“Người không thể đi nhanh một chút sao?”

Đã có người không hiểu phong tình, cất cao giọng tùy tiện nói.

“Mặt sau còn đau à? Ta đã nói người không được, người một hai phải thử!”

Sắc mặt công tử kia hơi cứng đờ, quạt trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

Viên Tri Mạch vừa nghe giọng kia, sắc mặt cũng hơi thay đổi, theo bản năng nắm chặt khăn trải bàn.

Trưởng Tôn Yến có chút kinh ngạc, không rõ Hiểu Đường vì sao thay đổi sắc mặt. Nhưng hắn phản ứng cũng mau, nghiêng người một cái che ở trước mặt Viên Tri Mạch, giọng lạnh lùng nói.

“Nơi này chúng ta đã bao, mời hai vị đi ra bên ngoài tìm đi.”

Phía sau công tử kia lộ ra một gương mặt xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, một đôi mắt phượng kinh người. Là một thiếu niên mười lăm sáu tuổi. Thiếu niên nhìn chăm chăm Trưởng Tôn Yến, tỏ ra chán ghét, vẫy vẫy tay nói.

“Ta không tìm người, ta là tới tìm đại tẩu.”

“Ai là đại tẩu?”

14. Chương 14: Mộng Như Không Mộng

Dung Duyệt quét mắt nhìn Trưởng Tôn Yến từ trên xuống dưới, đôi mắt xinh đẹp lộ vẻ thực kiêu căng.

“Không phải người.”

Nhìn thấy hình bóng quen thuộc sau lưng Trưởng Tôn Yến, ánh mắt hần sáng lên, thích thú vội vàng đi qua.

“Đại tẩu!”

Đáng tiếc còn chưa sờ đến góc áo, đã bị một chưởng đánh úp vào mặt. Trưởng Tôn Yến không nói một câu quyền đã đến trước mặt. Dung Duyệt xoay người gọn gàng né được.

“Kẻ phá đám.”

Trưởng Tôn Yến cũng kinh ngạc vì thân thủ của Dung Duyệt, trên mặt thần sắc lại không biến, hờ hững như băng.

“Đi ra ngoài.”

“Chết tiệt, người nói ta đi ra ngoài ta liền đi ra ngoài thì bốn thiếu gia chẳng phải là quá thật mất mặt sao?”

Dung Duyệt liếc mắt nhìn vị công tử phía sau.

“Ô, kiếm của người không phải là Long Tuyền Ngâm đó sao, đưa ta mượn coi.”

Lời còn chưa dứt, hần cúi mình một cái, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt bóng trắng nhoáng lên, kiếm mới vừa rồi đặt trên bàn đã vào trong tay Dung Duyệt rồi. Hần còn dường như cười trộm vài tiếng, xoay người một cái nhảy qua cửa sổ.

Trưởng Tôn Yến sắc mặt khê biến, Long Tuyền Ngâm chính là bảo kiếm gia truyền, đánh mất chính là chuyện lớn. Hần không kịp hỏi lập tức đuổi theo.

Viên Tri Mạch nghe động tĩnh, vừa buồn cười lại bất đắc dĩ. Bên cạnh có một tiếng vang nhỏ, như có người ngồi xuống. Người nọ cũng không nói lời nào, như là đang đánh giá. Viên Tri Mạch rũ mắt, làm như không biết.

Tuy rằng đôi mắt không thể nhìn, nhưng người đến là ai, Viên Tri Mạch vẫn có thể đoán được.

Là Mộ Dung Đan Thanh.

Đại Ung có hai Thừa tướng, một văn một võ, tạo thành hai thế cân bằng. Hữu Thừa tướng Lưu Diễm xuất thân khoa cử, coi trọng luân thường huyết mạch truyền thừa, trước nay duy trì ý kiến Dung Tuyền kế thừa đại thống. Mà Tả Thừa tướng Mộ Dung Duẫn lại bất đồng, bản thân là võ tướng, có công lớn lao, trước nay đều kiên trì cho rằng kế thừa vương vị phải là người có đức có tài. Đời trước cũng dốc hết sức đưa Định Hi Hào tiếp quản ngôi vị Hoàng đế, cuối cùng Định Hi Hào chết đột ngột tại tiệc rượu. Thái tử kế vị, Mộ Dung Duẫn tất nhiên bị liên lụy, bị tuyền tì tìm cái cớ sung quân đến biên cương, cuối cùng chết ở chiến trường, cũng coi như là da ngựa bọc thây.

Mộ Dung Đan Thanh là con út của Mộ Dung Duẫn. Nghe nói năm đó lúc sinh ra là khi Mộ Dung phu nhân cùng tướng quân Mộ Dung Duẫn trấn thủ biên quan. Năm đó man di tấn công biên cương vào ban đêm, Mộ Dung phu nhân trong lúc lẩn trốn vì sinh non mà bỏ mạng. Bởi vì chiến loạn mà Mộ Dung Duẫn lạc mất con, vốn tưởng rằng đã chết, không thể ngờ hai mươi lăm năm sau, Mộ Dung Đan Thanh tay cầm tín vật trở về Tả tướng phủ.

Từ khi hắn trở về, Tả Thừa tướng vốn còn trung lập, thái độ liền chuyển đổi một phát sang ủng hộ Định Hi Hầu.

Mộ Dung Đan Thanh làm việc này không phải vì Dung Tầm, mà vì sư đệ Dung Duyệt. Dung Duyệt và Mộ Dung Đan Thanh là huynh đệ đồng môn. Người này mặt trắng lại lương bạc xảo trá, thật sự làm người ta không nghĩ ra hắn vì sao thích Dung Duyệt đơn thuần trong sáng.

Chỉ tiếc đời trước Định Hi Hầu đoạt quyền thất bại, huynh đệ Dung Tầm phản hận khởi binh tạo phản. Dung Duyệt và ngàn binh lính gặp mai phục, bị trúng mấy mũi tên mà chết. Viên Tri Mạch đến bây giờ còn nhớ rõ năm đó Mộ Dung Đan Thanh nhìn thấy thi thể Dung Duyệt thì rơi vào tình trạng thảm thiết, điên cuồng cười to, sau một đêm đầu bạc như tuyết, vô cùng bi phần!

Hơn nữa..... Viên Tri Mạch theo bản năng xoa xoa ngực, chỉ cảm thấy ngực còn đau, giống như năm đó sau khi Dung Tầm chết Mộ Dung Đan Thanh đâm một nhát kiếm vào ngực mình, cảm giác rất thật không chút nào giả dối.

Người ngồi bên cạnh thiếu chút nữa lấy mạng nhỏ của mình, cảm giác này quả thực kỳ diệu.

Viên Tri Mạch vẫn đang suy tư. Mộ Dung Đan Thanh cũng đang đánh giá Viên Tri Mạch. Làm đồng minh với Dung Tầm, hắn đại khái cũng biết chuyện của Viên Tri Mạch. Hiện giờ xem ra, người này tướng mạo xuất chúng, tâm tính cũng vững vàng, đúng là thanh lãnh quả quyết.

Mộ Dung Đan Thanh lắc lắc quạt xếp, dường như trong đôi mắt hơi lóe sáng.

Loại người này đối với chính mình cũng có thể ngoan độc xuống tay, thì đối với người khác càng có thể dễ dàng xuống tay. Dung Tầm nếu thật sự dính vào, hắn chỉ sợ bị người này nắm trong tay điều khiển. Thân là bạn, hắn nên làm người tốt giúp đỡ, hay nên ra tay đoạn tình tuyệt ái?

Quả nhiên là vấn đề khó khăn.

Mộ Dung Đan Thanh lắc lắc quạt xếp, liếc mắt nhìn phía đối diện, trên mặt lập tức tươi cười.

“Tại hạ là Mộ Dung Đan Thanh, Viên Tam công tử đang muốn chọn tri tâm vừa ý sao? Tại hạ bất tài có thể hỗ trợ không?”

Viên Tri Mạch hơi quẩn bách, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác quái dị bị người bất gian. Huống hồ gì người này có thể không có tâm tư tốt, hơi hơi cẩn thận nói.

“Không cần Mộ Dung công tử lao tâm...”

Nhưng lời nói còn chưa nói xong, đã bị Viên Hiểu Bình bán đứng.

“Muốn muốn muốn, đương nhiên muốn, Mộ Dung công tử, hôm nay xin công tử hỗ trợ một chút!”

Vừa đẩy Xuân Phong ma ma chạy qua, vừa đến bên Viên Tri Mạch thấp giọng nói.

“Ngốc tử, nghe nói Mộ Dung công tử chính là người am hiểu xem tướng mạo, ngươi là lần đầu tiên, chọn cho tốt về sau sẽ có ích!”

Mặt Viên Tri Mạch hơi hơi hồng.

“Đại ca, ta.....”

“A, người này không tồi, môi hồng răng trắng sắc mặt hồng nhuận.”

Mộ Dung Đan Thanh hoàn toàn không để ý, phe phẩy quạt xếp tự nói.

“Đáng tiếc, sợ việc quá dễ dãi sẽ không như ý, cũng không sạch sẽ lưu loát, loại sự tình này nên tìm đúng người mới được.”

Viên Tri Mạch nhảy dựng.

“Cái thân thể này đầy đà, ôm tuyệt đối sẽ mềm mại, chỉ tiếc hàm dưới hơi nhọn, dễ dàng kiêu ngạo, hoàn toàn không để ý tới người khác, tâm ngoan ý lạnh, vô tình đã thương người.”

Viên Tri Mạch càng khấn trương. Người này ngấm ngấm hại người rồi cuộc muốn nói cái gì?

“Vị này là cô nương hoa khôi đó, bộ dáng rất tốt.”

Mộ Dung Đan Thanh tiếp tục chỉ trích.

“Thoạt nhìn nhu nhược vô hại, nhưng không biết được lúc nào có thể cho khách một đao một kiếm hoặc là.....”

Đôi mắt nghiêng nghiêng đảo qua.

“Hoặc là sau khi phục được gị đó, giết người một cách vô hình. Viên Tam công tử, người nói đúng không?”

Ngón tay Viên Tri Mạch run lên, trong lòng cười lạnh.

Tới bệnh vực kẻ yếu sao?

A, thật đúng là đối xử chân thành như huynh đệ tốt.

Xuân Phong ma ma ngo trái ngo phải, đã sớm hiểu vị công tử con tướng gia này kỳ thật không có hứng thú đối với các cô nương, trong lòng nói thầm là hẳn hướng tới ai đây, trên mặt lại không dám biểu lộ nhiều, cười làm lành.

“Mộ Dung công tử sao lại nói vậy, chỗ chúng ta là nơi làm ăn buôn bán đường hoàng, cũng không dám phạm tội.”

Mộ Dung Đan Thanh trên mặt mang nụ cười, ngữ khí lại lạnh lẽo.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, loại chuyện này ai biết được? Ta quen biết một bằng hữu, đào tìm đào phổi, của cải cũng móc ra vì một người. Mấy ngày trước đây lại bị người ta đập ngã, hiện giờ còn nằm ở nhà kìa. Đáng thương cho một người khỏe mạnh, đào mắt cũng chỉ dư lại một hơi tàn.”

Thân thể Viên Tri Mạch cứng đờ, nhưng ngay sau đó liền đem khiếp sợ đè ép xuống.

Không có khả năng. Nếu thật sự xảy ra chuyện, không có khả năng một chút tin tức cũng không truyền ra ngoài. Duệ Quận Vương thân phận tôn quý, sao một chút phong phanh cũng không lộ ra?

Viên Hiểu Bình cười nói.

“Tướng gia danh tiếng hiển hách quen biết cũng rộng, bằng hữu kia còn thừa một hơi cũng có thể cứu trở về được. Khiến Mộ Dung công tử lo lắng, vị bằng hữu kia nhất định bỏ cực thái lai Thần Phật phù hộ.”

“Tâm bệnh còn cần tâm được trị, loại chuyện này ta có lòng nhưng chỉ có thể đứng xem vô phương giúp đỡ.”

Mộ Dung Đan Thanh nặng nề thở dài.

“Hẳn lại không phải người địa phương, nếu thật sự đi ra đường nói không chừng chúng ta còn phải tìm đưa trở về.....”

Leng keng!

Một tiếng giòn tan vang lên, ly trà nóng rơi xuống đất, Viên đại thiếu gia quay đầu nhìn lại.

“Ô, Hiểu Đường, sao không cẩn thận như thế, nhìn này ướt hết rồi. Sắc mặt của người sao khó coi như vậy?”

Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng từ sống lưng chảy ra, không tự chủ được rung mình.

“Không có gì, chỉ trượt tay thôi.”

Nửa vạt áo bị ướt, Viên Tri Mạch miễn cưỡng cười cười.

“Đại ca, ta đi về đổi quần áo trước, quần áo ướt cũng khó chịu.”

“Ướt thì có gì vội vàng, dù sao đợi lát nữa cũng phải.....”

Viên Hiểu Bình ái muội cười, lại phát hiện Viên Tri Mạch thật sự sờ soạn đi đến cửa, hần lập tức nóng nảy.

“Ai da, Hiểu Đường, đây chính là ý của lão gia.....”

Lời còn chưa dứt, trong tay Viên Hiểu Bình đã được nhét vào một chồng thật dày ngân phiếu. Viên Tri Mạch tận lực điều chỉnh hô hấp.

“Đại ca ở nơi này chờ ta, đợi lát nữa ta trở lại, chọn được ai thì làm chủ giúp ta.”

Viên Hiểu Bình ước lượng số ngân phiếu, lập tức mặt mày hớn hở.

“Thôi, ta đưa người trở về đợi lát nữa thì cùng nhau trở lại đây, đôi mắt của người cũng không có tiện.”

“Không cần, ta lập tức trở lại.....”

Viên Tri Mạch tâm hoảng loạn vội vàng đi ra ngoài, lại không lưu ý đường, một trận trời đất quay cuồng. Dường như có người đột nhiên vọt đến, lại ngửi được một mùi hương quen thuộc, lại tựa hồ có người kinh hô cái gì. Viên Tri Mạch mất đi ý thức, rốt cuộc không cảm giác được gì nữa.

Đầy trời cát vàng ập vào trước mặt, cờ trắng bay phất phơ. Một quan tài màu đen chậm rãi di chuyển tới, Viên Tri Mạch liều mạng chạy trốn, nhưng quan tài kia càng ngày càng gần, căn bản không cho cơ hội né tránh.

Viên Tri Mạch tro mắt nhìn rất nhiều người mình không biết xóc nắp quan tài lên. Bên trong có một người nằm, một thân nhung giáp dính đầy vết máu, nhưng khuôn mặt kia vẫn tuấn mỹ yêu nghiệt như vậy. Viên Tri Mạch cho rằng nháy mắt tiếp theo nhất định hắn sẽ mở mắt ra, mặt dày vô sỉ mà hướng mình cười nói.

“Ta dọa người thôi.”

“Dung Tầm!”

Viên Tri Mạch tê tâm liệt phế kêu to ra tiếng! Nhưng mà, Viên Tri Mạch chỉ rơi vào tuyệt vọng.

Người trong quan tài người đột nhiên mở mắt, đôi mắt phượng xinh đẹp giống pha lê sáng lấp lánh, người nọ run run ôm chầm Viên Tri Mạch.

“Ngoan, ta không phải ở chỗ này sao?”

Trong phút chốc, Viên Tri Mạch cảm thấy vui mừng vì bị mất mà tìm được, mừng như sắp điên, liều mạng ôm cổ Dung Tầm.

“Người còn sống, người còn sống!”

Trái tim giống như nhảy lên, thật hứng khởi, cả người vùi vào trong lòng ngực Dung Tầm, đem môi hung hăng đè lên môi của hắn.

Dung Tầm lập tức hung mãnh dị thường hôn đáp lại. Môi răng dây dưa, đầu lưỡi quấn quanh ở bên nhau, chặt chẽ đến hít thở không thông. Hôn làm hai người đồng thời đều cảm giác được vui vẻ.

Viên Tri Mạch đắm chìm ở trong hơi thở Dung Tầm, hôn hôn cả người run rẩy, kích động đến lung lay đưa tay cởi đai lưng của Dung Tầm xuống.

Đáy mắt Dung Tầm lóe lên tia hoang mang, vừa sung sướng vừa buồn cười. Hắn bắt đầu giúp đỡ Viên Tri Mạch cởi quần áo. Thực mau trên mặt đất đã đầy quần áo, hai người quấn lấy nhau, làn da ma sát vào nhau làm người ta rung mình khoái cảm. Ngay sau đó Viên Tri Mạch cảm thấy eo mình bị nhẹ nhàng nhấc lên, chỗ ở phía sau truyền đến đau đớn vì bị xé rách. Viên Tri Mạch thống khổ kêu rên một tiếng.

“Đau.”

“Đừng sợ đừng sợ, lập tức sẽ tốt thôi.”

Dung Tầm thấp giọng dỗ dành, một bàn tay trấn an vuốt ve đằng trước. Bàn tay to thực mau khiến cho nơi đó sinh ra biến hóa, Viên Tri Mạch cảm thấy cả người vui sướng tràn trề. Sức lực toàn thân cũng theo

dòng nhiệt kia tan ra, eo mềm nhũn, Viên Tri Mạch mềm mại nằm ở trên người Dung Tầm không thể động dậy.

“Này, như vậy thì không được. Thôi...”

Dung Tầm bắt đắc dĩ thở dài.

“Hôm nay không mang đồ vật tạm tha cho người.....”

Không biết qua bao lâu, Viên Tri Mạch đột nhiên bật ngồi dậy. Bốn phía thật yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe thấy gió bên ngoài cửa sổ, ngẫu nhiên còn có tiếng than cháy nổ lách tách.

Vừa rồi, vừa rồi.....

Theo bản năng đưa tay xuống tìm tòi, xúc cảm lạnh lẽo trơn trượt làm mắt Viên Tri Mạch đỏ bừng. Vừa rồi mơ thấy quan tài chứa Dung Tầm, sau đó Dung Tầm tỉnh lại, bọn họ còn..... Nhưng đó là mộng sao? Chân thật như vậy, chân thật làm người ta vui sướng tràn trề, khoái cảm cũng.....

“Tam công tử đã tỉnh? Làm ta sợ muốn chết. Sao để ngã xuống lâu. Ngày mai nhũ mẫu nhất định đi lấy tạ Bồ Tát, mấy ngày nay lẫn lộn.....”

Viên Tri Mạch giật mình, lúc này mới nhớ tới việc mình trượt chân té ngã. Mình trượt chân ngã xuống vì sao có loại mộng này, hơn nữa chân thật như vậy?

Quá hoang đường!

Vỗ vỗ mặt, làm cho mình thanh tỉnh, nhưng Viên Tri Mạch nhận không được hỏi.

“Nhũ mẫu, vừa rồi có người tới sao?”

“Không có, ta vẫn luôn ở bên ngoài, không gặp người nào. Làm sao vậy?”

“À, không có việc gì, không có việc gì.”

Mặt Viên Tri Mạch ửng đỏ, không thể nói cho nhũ mẫu mình hoài nghi vừa rồi có người vào cùng mình điên loạn đảo phượng.

“Hiện tại là giờ nào? Ta ngủ đã bao lâu?”

“Hiện tại mới canh bốn, đại phu nói chỉ là trầy xước ngoài da, công tử muốn ngủ tiếp hay không?”

“Mới canh bốn à, vậy nhũ mẫu cũng đi nghỉ ngơi đi, ta ngủ tiếp một chút.”

Viên Tri Mạch một lần nữa nằm trên giường. Tiếng bước chân của nhũ mẫu dần dần xa. Viên Tri Mạch nhắm mắt hay mở mắt đều là một mảnh tối đen, dứt khoát nhắm mắt lại, đặt tay lên ngực. Ngực hơi hơi đau đốn, như còn có thể cảm giác được trận tê tâm liệt phế vì gào thét.

15. Chương 15: Gió Thổi Mưa Rơi

Màn lụa đỏ phát phơ, ánh nến mờ ảo, trong căn phòng hoa lệ tràn ngập mùi huân hương. Từng tiếng gầm trầm thấp cùng với tiếng khóc nức nở vọng ra từ sau màn, tựa như là rơi vào cực độ thống khổ, lại như là chìm vào cực độ vui thích.

“Bệ, bệ hạ..... A..... Ân..... A!”

Màn lại đột nhiên bị xóc lên, nam nhân phát tiết xong không lưu tình chút nào đứng lên, dùng một chân đá thiếu niên còn chưa đạt tới đỉnh xuống.

“Cút đi.”

Thiếu niên gương mặt trắng nõn ngã quỳ rạp trên mặt đất, mắt còn mông lung, chưa tiêu tán dư vị, làm thân thể hắn còn không tự chủ được run rẩy, dưới thân không ngừng tràn ra chất dịch màu trắng ngà, nhìn thật dâm mỹ.

“Bệ, bệ hạ.....”

Hắn không rõ, sao nam nhân vừa rồi còn yêu thương hắn liền thay đổi sắc mặt. Hắn hèn mọn quỳ rạp trên mặt đất, muồn túm ống quần của người kia. Đáng tiếc chưa đựng tới liền bị hai nội thị không lưu tình chút nào kéo đi, chất lỏng màu trắng ngà vẽ một đường dài càng tăng thêm vài phần mê loạn.

Nam nhân râu tóc đã hoa râm ngồi ngay ngắn trên giường, hứng thú rã rời nhìn thiếu niên mà hắn sủng ái một tháng kêu khóc khi bị kéo đi, đáy mắt tất cả đều là tàn nhẫn.

“Đại Ung không có mặt hàng tốt sao?”

Mắt đảo qua nhìn trên bàn đối diện, có một tấu chương tạ ơn bút pháp tuấn dật tiêu sái ghi một chữ Viên.

“Viên sao?”

Ở một nơi khác.

Mộ Dung Đan Thanh tâm tính xảo trá nham hiểm, hắn tuyệt đối không có khả năng làm chuyện ngu xuẩn tổn công vô ích. Ngày đó bọn họ vừa đến hắn liền theo sau. Mộ Dung Đan Thanh cố tình nói úp mở là có ý gì? Ngày đó khi Dung Tầm rời khỏi đúng là có vẻ không khỏe lắm.....

Tuy rằng biết rõ ràng Mộ Dung Đan Thanh nói có thật có giả, cũng biết rõ thuốc kia không có di chứng gì, cũng biết nếu Dung Tầm xảy ra chuyện đã sớm làm dư luận xôn xao, tuyệt đối sẽ không an tĩnh như vậy. Nhưng Viên Tri Mạch vẫn cứ không tự chủ được lo lắng cho hắn.....

“Tam ca, Tam ca.....”

“Vừa rồi không tập trung, tiếp tục nói đi, ta cẩn thận nghe.”

Viên Tri Mạch xấu hổ phát hiện mình lại thất thần. Viên Tri Mạch đã hỏi qua đại ca chuyện ngày hôm đó, đúng là Viên Hiểu Bình mang mình về nhà. Duệ Quận Vương cũng chưa từng đến đây. Nhưng không biết vì sao Viên Tri Mạch luôn cảm thấy tâm trạng không yên, như có chuyện gì đó phát sinh.

Viên Hiểu Vân cắn cắn môi, hốc mắt đã hơi đỏ.

“Tam ca có phải không muốn nhìn thấy muội hay không?”

Viên Tri Mạch ngẩn ra, rồi đưa tay ra kéo muội muội đang trước người mặt vào lòng, quả nhiên sờ đến mặt đầy nước mắt. Viên Tri Mạch khẽ thở dài, ôn nhu lau nước mắt cho nàng.

“Nói bây giờ đó, muội là người Tam ca thương nhất, Tam ca sao có thể không muốn thấy muội?”

“Nếu không phải muội, Tam ca cũng sẽ không ủy khuất mình cưới một cái bài vị.”

“Tam ca không ủy khuất.”

Viên Tri Mạch khẽ cười.

“Có một số việc do người sắp xếp, tránh cũng không tránh được cứ coi là số mệnh đi. Ta cũng không giải thích được, chờ muội lớn sẽ hiểu.”

Viên Hiểu Vân ngây thơ mở miệng gật gật đầu.

“Đúng rồi, muội vừa rồi nói cái gì mà quần áo tiến cung?”

“À,”

Viên Hiểu Vân lúc này mới nhớ tới chính sự, vội lau lau nước mắt.

“Phụ thân nói ngày mai tiến cung tạ ơn, quần áo mặc tiến cung để tạ ơn đã chuẩn bị xong, Nhị di nương hỏi Tam ca muốn thử một lần hay không.....”

“Tiến cung?”

Viên Tri Mạch nhú nhú mày. Trong lòng âm thầm hồ thẹn vì mình gần đây thật là hồ đồ, loại chuyện này cũng đã quên sạch sẽ.

Đột nhiên nghĩ đến, tiến cung tạ ơn, có thể gặp người kia không?

Viên Tri Mạch rũ mắt, đáy mắt bỗng chốc chợt lóe lên.

Ở một chỗ khác.

“Vô sĩ.”

Giọng trầm thở dài.

“Bỉ ổi.”

Một tiếng mắng cất cao.

Trên giường trải tấm lông dê vàng, một người lười nhác chậm rì rì trở mình, giọng trầm thấp hơi khàn có vẻ lười nhác.

“Hai người các người đủ rồi đó, ta chính là người bị bệnh, đang hấp hối, nếu làm ta tức chết rồi, xem các người hưởng nơi nào khóc.”

Mộ Dung Đan Thanh cười nhạo, quạt xếp nhẹ phe phẩy.

“Người có sức lực làm tặc, sao không sức lực tức giận? A Duyệt, ngàn vạn lần đừng học đại ca người. Hắn bị chết, tuyệt đối là tự tìm. Đúng rồi, ngày mai bệ hạ triệu người vào cung, người chuẩn bị rồi chứ”

“Hả, ta cái dạng này còn phải đi chơi cờ, gần vua như gần cọp, quả thực không tốt.”

Lười nhác ngáp một cái.

“Không phải nói rõ mắt mặt xấu hổ, đưa dê vào miệng cọp sao. Không đi.”

“À, nếu như vậy ta đi từ chối thay cho người.”

Mộ Dung Đan Thanh không để ý, nắm lấy Dung Duyệt chậm rãi từ từ đi ra ngoài, liếc mắt nhìn người nằm lười trên giường cố tình đè thấp giọng nói.

“Nghe nói ngày mai có người muốn phụng chỉ tạ ơn. Không đi thì không đi, khỏi trước mặt mọi người động dục mà xấu hổ.”

“..... A.”

Chăn bị tung lên, người trong chăn sắc mặt hơi trầm xuống.

“Từ từ, người đó muốn gặp hắn? Nói cho ta nghe rõ ràng một chút đi, rốt cuộc sao lại thế này!”

Ở phủ Công chúa.

“Con nói là bệ hạ triệu Viên Tri Mạch?”

Trưởng công chúa chậm rãi xoay người, thức ăn cho cá trong tay còn chưa có thả ra. Cá trong hồ nhảy lên không ngừng, bọt nước văng tung tóe lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Mạnh Thiếp gật đầu, có chút nghi hoặc.

“Bất quá chỉ là phụng chỉ tạ ơn, mẫu thân vì sao để ý như vậy?”

“Có thể không để ý được sao?”

Trưởng công chúa lạnh lùng cười.

“Con nghĩ bệ hạ thật sự là muốn gặp Viên Thái phó kia. Hắn bất quá chỉ là muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là cái dạng tuyệt sắc gì mà làm Hoàng trưởng tôn mê muội? Con nghĩ trong cung có những nội thị trẻ tuổi tuổi nào đều là để chơi sao?”

Mạnh Thiếp cả kinh, lập tức nhìn chung quanh, may mắn hạ nhân đã sớm lui ra xa, hắn hạ giọng.

“Mẫu thân hôm nay tâm tình không tốt, Thái tử cứ cữu cữu bên kia.....”

“Hừ!”

Trưởng Công chúa buông tay.

“Tổ tôn ba đời đều là một cái đức hạnh. Nếu không phải ta chống chọi, Đại Ung sớm hay muộn sẽ vào tay người nhà Định Hi Hầu.”

Mạnh Thiếp cả kinh.

“Mẫu thân nói cẩn thận! Mẫu thân là lo lắng bệ hạ..... bệ hạ đã hạ thánh chỉ, sẽ không làm ra loại chuyện đó đâu.”

“Phân phó xuống, ta ngày mai tiến cung.”

Trưởng Công chúa không đáp, mỗi một xoa xoa huyết Thái Dương.

“Mặc kệ có tâm tư đó hay không, ta cũng phải áp xuống. Thật vất vả mới giải quyết xong chuyện của Dung Tuyền. Nếu thật sự xảy ra chuyện nữa sợ sẽ không xong.”

Mạnh Thiếp trầm ngâm một lát.

“Vậy có cần thông báo cho Hoàng trưởng tôn hay không? Vạn nhất sự tình tới rồi không thể văn hồi, con sợ Hoàng Trưởng tôn sẽ kìm nén không được.”

“Ồ đồ, thật vất vả mới làm hấn đứng vững, gọi hấn đến chỉ thêm loạn! Phân phó xuống, mặc kệ ngày mai xảy ra chuyện gì, không cho bất luận tin tức nào tới chỗ Dung Tuyền. Con bưng bít kín mít cho ta, nếu lọt chút ít nào ra ta không tha con đâu.”

“Dạ.”

Đại Ung lập quốc chỉ mới năm mươi năm, có lẽ chế độ lễ nghi điều lệ đều phỏng theo tiền triều, ngay cả thỉnh an diện kiến cũng vậy.

Viên Tri Mạch một mình ngồi ở Gia Khánh Các chờ. Viên Thái phó tuy rằng chỉ là quan văn tứ phẩm nhưng thân phận cao quý. Ông đã là Thái phó của Thái tử, lại đứng đầu các sư phó trong các lớp học hoàng gia. Tuy rằng bình thường không cần tham gia lâm triều, nhưng mỗi mùng một mười lăm vẫn phải tham gia.

Gia Khánh Các có đốt hương, Viên phủ cũng thường xuyên dùng loại này. Ngày thường không cảm thấy cái gì, nhưng vì ở đây là Gia Khánh Các, trong hoàng cung Đại Ung, Viên Tri Mạch liền cảm thấy người không được tự nhiên.

Ký ức đời trước cứ ẩn hiện trong đầu làm đầu phát đau, đáy lòng sinh ra chán ghét, Viên Tri Mạch hận không thể lập tức rời khỏi nơi này.

Nhưng mà không thể đi.

Bản thân không là phu nhân Định Hi Hầu Viên thị, mà là Viên Tam công tử Viên Tri Mạch. Sau lưng là gia tộc nếu làm tức giận hoàng quyền Viên gia sẽ tan nhà nát cửa. Ở đời trước cũng chọc giận quan cao, hậu quả làm Định Hi phải nộp lên trên toàn bộ ba năm thuế má, Dung Tầm bắt đắc dĩ ở trong cung cùng người nọ nửa tháng.

Nhớ tới nửa tháng hải hùng kia, sắc mặt Viên Tri Mạch trầm xuống.

Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói ngập ngừng.

“Viên thiếu gia, mời dùng trà.”

Viên Tri Mạch ngẩn ra, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Giọng này quá quen tai.

Viên Tri Mạch nghĩ có lẽ người này bị thần sắc của mình dọa sợ, hít thật sâu một hơi, thật vất vả mới đưa đáy lòng dậy sóng đè ép xuống, nhàn nhạt nói.

“Để đó đi. Người đi xuống đi.”

“Dạ.”

Ninh Thiệu cung kính buông khay trà. Hấn chỉ là tiểu nội thị thấp kém nhất Gia Khánh Các, tiến cung chỉ ba tháng, cũng sớm đã có thói quen bị mọi người quát mắng. Nhưng không biết vì cái gì, hấn cảm thấy vị

Viên thiếu gia trước mắt đối với hắn có khúc mắc, thậm chí có địch ý. Nhưng hắn cũng không nhớ rõ hắn có đắc tội với vị công tử này.

Trong lòng âm thầm cân nhắc, Ninh Thiếu lại không dám nói nhiều, cung kính lui ra ngoài. Khi hắn lui ra ngoài lại lơ đãng đụng phải một người, hắn chỉ kịp thấy người nọ trên người khoác áo lông cáo màu bạc, liền kinh sợ quỳ xuống tại chỗ, cả người run rẩy.

“Nô tài đáng chết.....”

Hắn tuy rằng chỉ ở chỗ này ba tháng, nhưng cũng biết mấy người này không phải người bình thường, nơi này mỗi một người đều là chủ tử, đều có thể lấy tánh mạng hắn.

Người tới nhẹ hô một tiếng.

“Ngẩng đầu lên xem.”

Giọng rất trẻ tuổi, hơi khàn, lại dễ nghe.

Ninh Thiếu run run ngẩng đầu, mí mắt xác thật không dám nâng lên, không dám hô hấp sợ chọc giận người này.

“Thật đúng là có vài phần giống, đi xuống đi.”

Người kia cười khê, Ninh Thiếu cũng không biết hắn đang cười cái gì. Nghe được cho đi xuống, hắn vội nhanh lui ra, đi rất xa hắn mới dám quay đầu lại. Lúc này mới phát hiện người kia còn đứng ở bên ngoài Gia Khánh Các, nhìn không chớp mắt lại không biết đang xem cái gì.

Người trẻ tuổi kia vóc dáng cao gầy, một thân áo khoác lông cáo đẹp đẽ quý giá, mái tóc đen như mực dùng kim quan cố định, trên cổ mang hai cái đuôi cáo màu trắng. Có thể thấy sừng mặt tinh xảo tuyệt mỹ của người kia. Khóe môi của hắn hơi hơi nhếch lên, lại không biết bị cái gì chọc cười, vừa rồi còn có chút lười nhác mặt mày bỗng chốc sinh động lên. Cho dù cách xa như vậy, Ninh Thiếu cũng có thể cảm giác được vị kia thật chuyên chú cùng ôn nhu.

Nhìn cái gì vậy?

Ninh Thiếu nghĩ nghĩ, lúc này mới nhớ tới bên trong chỉ có Viên công tử phụng chỉ đến tạ ơn. Hắn bưng tỉnh tựa hồ nhìn thấy chuyện không nên thấy, không ngừng cúi đầu lui, lui lại mấy bước rồi lại nhịn không được quay đầu nhìn. Từ trước đến nay ánh mắt hèn mọn khiếp nhược bỗng nhiên ầm ầm lập lòe, mang theo chút áp lực không những ghen ghét lẫn phần nộ.

Vì sao đồng dạng là người, mệnh lại bất đồng?

“Lạch cạch.....”

Một quả quýt màu vàng tròn trịa bị người nào đó dùng chân đá một cái lăn mấy vòng. Thực không may người nào đó cúi xuống nhặt quả quýt trên đất.

Viên Tri Mạch ngồi tại chỗ, không cẩn thận làm quả quýt lăn ra khỏi lòng bàn tay mình, gương mặt thanh tú hiện lên vẻ quẫn bách. Trước nay Viên Tri Mạch có tật xấu là say kiệu, cho nên mỗi lần đi kiệu đều sẽ mang theo một quả quýt, nhét vào trong tay áo cũng không sợ người khác nhìn thấy. Nhưng không hiểu vì sao ở đây lại phát gốc cũng trở nên vụng về, quả quýt cất giấu trong tay lăn ra ngoài.

Trong hoàng cung một vật nhỏ rơi xuống đất đều có người nhặt lên, đây lại là một quả quýt lớn lăn trên mặt đất. Nơi này lại chỉ có một người, người khác vừa thấy liền biết là ai làm rơi, chuyện này cũng quá mất mặt đi. Nếu là ngày thường còn dễ xử, hiện giờ đôi mắt không thấy, chẳng lẽ phải quỳ rạp trên mặt đất sớ?

Nhớ tới cái dáng vẻ tương đối không thể diện, khóe miệng Viên Tri Mạch giật giật. Cúi đầu suy nghĩ một lát, Viên Tri Mạch bắt đầu bước từng bước nhỏ tiến về phía trước.

Người mù thì đáng vẻ cứng đờ.

Vì thế có cảnh tượng trong Gia Khánh Các có một thiếu niên áo xanh bắt đầu bước từng bước nhỏ đi vòng vòng tại chỗ, động tác cứng đờ, biểu tình lạnh lùng, cái trán đổ mồ hôi. Thiếu niên tự cho là đi rất nhiều

bước rồi, kỳ thật chỉ là tại chỗ đi vòng tròn, đổi tới đổi lui bất quá chỉ thành hình vuông thôi. Nhìn thật giống con mèo tự đuổi theo cái đuôi của mình.

Bên ngoài Gia Khánh Các, một quả quýt căng tròn màu đỏ tươi nằm ở lòng bàn tay trắng nõn của một người. Người kia ánh mắt dâm tà, không lưu tình chút nào bóc vỏ, nén cười nhìn vào trong phòng, vừa vui vẻ ăn quýt vừa xem con mèo họ Viên xoay vòng tròn.

Cảnh này thật là mỹ diệu.

Chỉ tiếc cảnh này chỉ bảo trì một lát, người bên ngoài ăn quýt xem diễn đột nhiên nghiêng đầu, nhìn xa xa thấy có bóng người đi tới. Trên mặt hần hơi biến sắc, lại nhìn con mèo họ Viên, đưa tay gõ thật mạnh vào cửa sổ!

Viên Tri Mạch cả kinh quay đầu.

“Ai?”

Ngay sau đó nghe thấy tiếng bước chân, Viên Tri Mạch bất chấp hỏi lại, lập tức sờ soạn đến vị trí ngồi. Vừa mới ngồi xong, liền nghe tiếng bước chân mấy người vang lên ở bên ngoài. Ngay sau đó có người xóc màn lên, hình như có người muốn nói chuyện, nhưng giọng nói vừa mới cất lên, liền nuốt xuống. Ngay sau đó, liền nghe giọng một người.

“Người là Viên Tri Mạch muốn cưới bài vị sao?”

Giọng kia già nua, như không đủ khí lực, như thật là hiền lành.

16. Chương 16: Biển Khéo Thành Vụng

Mí mắt Viên Tri Mạch run lên, ngón tay trong tay áo hơi hơi run rẩy, đáy lòng lại lạnh lùng cười.

Lại làm một bộ cải trang vi hành, thật là không sợ phiền toái.

Trong phút chốc đáy lòng sinh ra các loại ý niệm: táo bạo, phẫn nộ, sát khí, khinh thường, rồi lại trong giây lát đè ép xuống. Viên Tri Mạch vội vàng đứng lên, cố tình hướng tới phương hướng khác nghiêng đầu. Ánh mắt không có tiêu cự đều là mờ mịt, trên mặt làm bộ kinh ngạc, cung kính nói.

“Là.... ngài là.....”

Văn Cảnh Đế đi qua nhìn, thấy rõ thiếu niên, trên mặt rõ ràng lộ vẻ thất vọng.

Hắn vốn dĩ cho rằng người có thể làm Dung Tuyền mê muội phải là thiếu niên tuyệt đỉnh. Hiện giờ xem ra, cũng chỉ như vậy, tuy rằng diện mạo thanh tú trong trẻo, nhưng có lẽ bởi vì gần đây sinh bệnh nên thất sắc, cũng không bằng với những nam sủng trong cung, thậm chí mắt hơi sưng vù xanh tím, cả người thoát nhìn tiêu tụy thậm chí bình thường.

Dung Tuyền nhìn trúng người như vậy sao?

Văn Cảnh Đế nhàn nhạt nhìn nội thị bên cạnh.

Nội thị nhận thấy được ý niệm của quân chủ, nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hắn cũng chỉ nghe nói mà thôi, nào đâu biết rằng Viên Tam công tử sẽ là cái dạng này.

Viên Tri Mạch nhận thấy được Văn Cảnh Đế trầm mặc, đáy lòng lại một trận cười lạnh, cũng biết bộ dáng của mình hiện tại có bao nhiêu tiêu tụy, hẳn là sẽ không được Văn Cảnh Đế từ trước đến nay yêu thích sắc đẹp để mắt. Đó là lý do vì sao Viên Tri Mạch cố thức trắng cả đêm.

Quả nhiên, hơi tạm dừng một lúc, Văn Cảnh Đế ho khan.

“Ta cùng với phụ thân ngươi giao tình cũng sâu, lại đây ta nhìn xem.”

Viên Tri Mạch “ạ” một tiếng, lập tức câu nệ nghiêm túc hành lễ, ngay sau đó liền kính cẩn đứng ở một bên, hoàn toàn làm một bộ dáng khiêm tốn thậm chí có chút chất phác.

“Ngồi đi, không cần giữ lễ tiết.”

Viên Tri Mạch cuống quýt lui về phía sau một bước.

“Nếu là cùng phụ thân có giao tình vậy là trưởng bối, Hiểu Đường không dám thất lễ, xin nghe phân phó.”

“Người tuổi tác cũng gần bằng tôn tử của ta, không cần khách sáo như thế.”

Văn Cảnh Đế vẻ mặt ôn hoà cười cười, cầm tay Viên Tri Mạch. Người trẻ tuổi này da thịt sáng mịn làm ông ta nhìn không được muốn sờ thử. Ánh mắt như lóe lên, tuy rằng người này tướng mạo tạm được, nhưng có thể nhìn ra là nhân tài.

Thân thể Viên Tri Mạch cứng đờ, nam nhân kề sát mình bàn tay già nua nóng hổi, cùng mùi huân hương trên người cho dù muốn che giấu cũng không được. Một mùi hủ bại khiến người ta buồn nôn ghê tởm, cảm giác ghê tởm nháy mắt lan tràn toàn thân trên dưới, lên tới cổ họng muốn nhổ ra. Viên Tri Mạch giật mình, theo bản năng liền đưa tay lên!

Đồng thời, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, mang theo lười nhác cùng ý cười.

“Thì ra Hoàng bá phụ ở chỗ này, làm chất nhi đi tìm!”

Viên Tri Mạch có chút khó tin, nghiêng đầu, Văn Cảnh Đế buông lỏng tay cũng không tự biết. Ngửi thấy một mùi hương dễ chịu quen thuộc, có vạt áo lướt qua cổ tay, một cổ lực đánh úp lại, Viên Tri Mạch lão đảo ngã ngồi trên mặt đất.

“Viên Tri Mạch, người thật to gan, sao ngồi ở chỗ này?”

Giọng Dung Tầm nghiêm khắc.

“Thấy bệ hạ cũng không biết quỳ xuống, khi quân phạm thượng. Người đâu, còn không mau lôi ra cho ta!”

Viên Tri Mạch run lên, thật vất vả mới khắc chế xúc động, trong đầu cảm xúc đấu đá lung tung, ngực phập phồng.

Dung Tầm không phải đã uống viên thuốc kia sao, phải quên mình mới đúng, sao còn nhận ra mình?

Nhưng Viên Tri Mạch cũng lập tức phản ứng, kinh sợ quỳ xuống.

“Thảo dân Viên Tri Mạch tham kiến bệ hạ, không biết là bệ hạ giá lâm, thảo dân tội đáng chết vạn lần!”

“Là trẫm đùa trước thôi. Dung Tầm đừng trách lầm người ta.”

Văn Cảnh Đế đậm đậm cười, ánh mắt dừng ở bên người chất nhi, đáy mắt xẹt qua một tia kinh diễm. Tuy rằng vẫn luôn biết Dung Tầm dễ nhìn, nhưng hôm nay hắc khoáng áo lông cáo trắng, trường bào màu tím bên trong, dưới chân là giày thêu hoa văn mây tía càng tăng thêm vẻ thanh nhã phong lưu. Dáng người Dung Tầm cao ráo, thon gọn, tóc đen búi gọn gàng dùng tử kim quan buộc chặt lên, lộ ra khuôn mặt không hề tì vết. Mắt phượng hơi hơi nhếch lên làm người nhìn cảm thấy tư dung tuyệt thế, vẻ lười biếng quý khí làm người ta hoa mắt say mê.

Quay đầu lại liếc nhìn thiếu niên áo xanh mộc mạc, tướng mạo bình thường quỳ trên mặt đất. So sánh Dung Tầm cùng Viên Tri Mạch, liền cảm thấy không nên nhìn. Văn Cảnh Đế giống như hoàn toàn không thèm để ý Dung Tầm, đáy mắt bỗng nhiên lạnh lùng.

“Người lui xuống trước đi.”

Viên Tri Mạch thoáng chần chờ, nhẹ giọng đáp ứng, rồi bị nội thị dìu đi ra ngoài. Khi đi ngang qua chỗ Dung Tầm bước chân bỗng chốc dừng một chút, ánh mắt hơi liếc qua một bên, tựa hồ ẩn chứa sâu lo quan tâm.

Dung Tầm thấy ánh mắt của Tiểu Mạch Nhi hoàn toàn không giống người mù, hơi hơi nheo mắt một chút, trong lòng nhất thời dở khóc dở cười. Người này tính cách rất dứt khoát, lúc này ngược lại chần chờ, quả thực muốn bị đánh mả.

Dung Tầm không khách khí định phất tay đuổi người. Tay chưa giơ lên, đột nhiên quét mắt nhìn Văn Cảnh Đế bên cạnh. Văn Cảnh Đế tựa như cũng không để ý, trên gương mặt già nua còn treo nụ cười hiền lành, thoạt nhìn thật sự giống người không quan tâm sắc dục, một quốc quân ngu ngốc.

Nhưng nếu vị Hoàng bá phụ này thật sự ngu ngốc sao có thể an ổn ngồi trên ngôi vị Hoàng đế mấy mươi năm. Là vị Hoàng đế đầy dã tâm, giỏi giấu giếm, vị hoàng tử kia hoàn toàn không phải địch thủ của hắn.

Chuyện của hắn cùng Tiểu Mạch Nhi thời gian trước, Hoàng bá phụ một chút tin tức cũng không biết sao?

Cái ý niệm này nháy mắt xuất hiện trong đầu, Dung Tầm đột nhiên thấy bi ai. Hắn quan tâm sẽ bị loạn, như là..... biến khéo thành vụng!

Nếu đã thành vụng..... thì phải chuyển hướng, hắn đột nhiên hô lên.

“Người đứng lại đó cho ta!”

Viên Tri Mạch đã sắp đi tới cửa, chợt nghe được Dung Tầm cười nói.

“Viên Tri Mạch là người mà Hoàng bá phụ mới tuyển chọn sao?”

Sắc mặt Văn Cảnh Đế hơi trầm xuống. Hậu cung của hắn nuôi dưỡng nam sủng là chuyện bí mật, hiện giờ bị Dung Tầm tùy tiện lấy ra nói, đáy lòng có chút không vui. Nhưng vừa thấy Dung Tầm không chút để ý, bộ dáng lưỡi biếng, hắn lại cảm thấy không thể tức giận, còn cảm thấy vui vẻ, trên mặt lại mang theo nụ cười.

“Nói hươu nói vượn, đây là con chính thê của Viên Thanh, người nếu còn dám nói bậy, có tin trầm đá người bay ra ngoài.”

Dung Tầm làm như bưng tỉnh, khoe miệng lưỡi biếng lộ ra nụ cười xấu xa.

“Con đương nhiên biết hắn là con Viên Thanh. Nếu Hoàng bá phụ không thích thì ban cho con đi. Hiện giờ ở kinh đô cả thị thiếp ấm giường con cũng chưa có. Trời đang giá rét, người cô đơn cũng dễ sinh nhảm chán.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Viên Tri Mạch sùng sốt, cả Văn Cảnh Đế cũng sùng sốt. Ông ta vốn hoài nghi Dung Tầm đến là vì giải vây cho người này, không nghĩ tới Dung Tầm trực tiếp muốn có người, thật có chút khác biệt với suy nghĩ trước đây. Đứa cháu trai này thật là càng ngày càng nhìn không thấu. Ánh mắt Văn Cảnh Đế khẽ động.

“Nói bậy, hắn là con trọng thần, không lâu nữa phải cưới cháu gái Lưu Diễm, chiếu chỉ cũng đã hạ, sao lại tùy tiện muốn có?”

Dung Tầm lưỡi nhác cười nói.

“Vì sao không được, hắn đã sớm là người của con.”

Gia Khánh Các nháy mắt một trận tinh mịch!

Ngoài cửa Gia Khánh Các có mấy người, trong đó có Viên Thái phó và Hữu Thừa tướng dẫn đầu. Họ đứng tại chỗ không thể động đậy, bọn họ vốn đến tìm Viên Tri Mạch, nào biết rằng sau khi bãi triều bệ hạ đã đi trước đến chỗ này, càng không biết sẽ nghe được lời này của Dung Tầm.

Không khí như là bị cái gì xé rách, vắng lặng nặng nề, thậm chí khiến người ta hít thở không thông. Hàn khí lạnh lẽo quét qua bầu trời, che lấp mặt đất, tất cả mọi người bị hoá thành băng đá.

Đại Ung dân phong thông thoáng, lại không câu nệ lễ tiết, nếu hai người là ý hợp tâm đầu, lại không phải là người kế thừa tổ nghiệp, đã có con nối dõi thì có thể thành thân.

Nhưng hai người này, một người là Duệ Quận Vương địa vị tôn quý cao cao tại thượng, tương lai chắc chắn kế nghiệp đệ nhất phiên vương. Một người là con chính thê của Thái phó đương triều, sắp minh hôn thành con rể Hữu Thừa tướng. Dung Tầm tùy tiện nói ra như vậy sao có thể không khiến cho người ta khiếp sợ.

Viên Tri Mạch đã sớm xoay người, đột nhiên cúi giận chính mình vì sao nhìn không thấy, thế cho nên căn bản không có biện pháp nhìn thần sắc tìm ra manh mối, cũng không có biện pháp phỏng đoán ý định của Dung Tầm.

Huống hồ..... đời này, hai người không có quan hệ gì. Chỉ có một lần đó bị trúng thuốc, hay là mình đã làm Dung Tầm rồi?

Dung Tầm mở to mắt nói dối, bản lĩnh cũng càng lúc càng cao thâm. Viên Tri Mạch cũng không thể tưởng tượng, chỉ biết cắn răng, còn chưa có nghĩ được trả lời như thế nào.

Hôm nay vốn là cố tình làm cho mình tiều tụy, hiện tại càng thêm yếu ớt đáng thương. Hơn nữa trên mặt hơi hơi đỏ ửng, trong mắt người khác thật sự có vài phần giống như bị ác bá cường đoạt. Bộ dáng diêm dāng đáng yêu rõ ràng là đã cam chịu lời Dung Tầm nói.

“Người, các người.....”

Lưu Diễm nhảy ra phá vỡ cục diện bế tắc. Muốn Viên Tri Mạch cùng cháu gái mình hôn là chủ ý vốn của Trương công chúa, hần vốn dĩ cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền. Không nghĩ tới người Viên gia biết rõ tình huống có gian trá còn đáp ứng, hần cũng có được tiện nghi.

Hiện giờ Dung Tầm nói như vậy, không khác gì nhúng đầu hần vào chậu nước bẩn, Lưu Diễm suýt nữa hộc máu. Những quan viên xung quanh đều dùng ánh mắt cổ quái lẫn đồng tình nhìn đại thần trước nay luôn cổ hủ. Ngẩng đầu nhìn Văn Cảnh Đế, trong phút chốc lâm vào bi thương, Lưu Diễm hướng về phía Văn Cảnh Đế quỳ xuống,

“Bệ hạ, xin vì lão thần làm chủ!”

Viên Tri Mạch kinh ngạc nhảy dựng, kinh ngạc quay mặt nhìn về phía Lưu Diễm. Trước mắt một mảnh đen nhánh, không thấy được trước mắt rốt cuộc đứng bao nhiêu người, bên hông đột nhiên căng cứng, cả người Viên Tri Mạch liền lọt vào trong một lòng ngực quen thuộc, còn chưa có kịp giãy giụa, chỉ cảm thấy thân thể tê rần cứng đờ, đầu gối chột đau, lão đảo liền quỳ bò trên mặt đất.

Người nọ cũng lập tức quỳ xuống bên cạnh, đem Viên Tri Mạch ôm vào trong ngực, giọng lạnh lùng mang theo tức giận.

“Hữu Thừa tướng, ta thông cảm nỗi đau của ngài, nhưng cháu gái ngài gặp nạn rõ ràng là bởi vì hộ vệ cứu giúp không kịp, lại gặp lang băm nên tính mạng không giữ được. Ngài vì sao phải liên lụy tiểu thư Viên gia, rõ ràng đã biết ta cùng Hiếu Đường có tình, một hai bắt hần cưới bài vị. Ngài làm như vậy là khinh người Định Hi, hay là khinh Hoàng bá phụ! Ngài thân là Hữu Thừa tướng, khi quân phạm thượng, lại vô pháp kỷ, còn dám thỉnh bệ hạ làm chủ!”

Khóe miệng Viên Tri Mạch giật giật. Người này xảo ngôn nói chuyện vắn vẹo, thật sự bản lĩnh càng cao, chút chuyện này cũng có thể lôi kéo thành khi quân phạm thượng. Bất quá xem tình hình hiện tại, người này muốn huỷ hoại cuộc hôn sự.

Hần thật vất vả cực khổ khổ đi đến bước này, cũng không thể làm hỏng! Viên Tri Mạch cắn răng nói.

“Bệ hạ.....”

Vừa mở miệng đã im bật. Viên Tri Mạch cứng đờ, trong lòng mắng to Dung Tầm vô sỉ dâm tiện. Tên này không chỉ có điểm huyết, cả huyết á khẩu cũng phong bế!

Dù Viên Tri Mạch mắng trong lòng. Dung Tầm lại không có làm chuyện xấu, tự giác tỏ ra sẵn sàng dịch chuyển thân thể cứng đờ của Viên Tri Mạch về tư thế thoải mái, làm xong đột nhiên cảm thấy chính mình quả thật là nam nhân tốt, dù việc nhỏ cũng biết suy xét chu đáo.

Ngẩng đầu nhìn Lưu Diễm ánh mắt lại lạnh lẽo.

“Lưu Diễm, ngươi rốt cuộc có gì muốn nói!”

Lưu Diễm đã sớm bị Dung Tầm chất vấn mà cứng lưỡi. Hần hết thấy đều là nghe Trương công chúa giao phó, nào biết rằng Duệ Quận Vương có quan hệ cùng Viên Tri Mạch. Ngay người một lúc lâu, hần mới phản ứng.

“Bệ hạ thánh minh, vi thần thật sự là cái gì cũng không biết! Rõ ràng là Viên gia chủ động muốn cùng cháu gái thần kết thân!”

Dung Tầm lạnh lùng hừ một tiếng.

“Thật đáng buồn cười, người Lưu gia khiêng quan tài chặn cửa nhà người ta một ngày một đêm, đây rõ ràng là uy hiếp, còn dám nói Viên gia chủ động?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người ở đây càng thêm cổ quái. Kỳ thật chuyện hai nhà Lưu Viên trong triều mọi người đều biết, lại không dễ nói ra. Hiện giờ Dung Tầm nói trắng ra, trong lúc nhất thời làm nhiều người cảm thấy khóai ý. Lần này đến Gia Khánh Các, trừ bỏ mấy vị nhất thời tò mò muốn gặp Viên Tri Mạch, còn lại mấy người là quan văn có giao tình cùng Viên Thái phó.

Thần sắc Viên thái phó phức tạp nhìn Dung Tầm.....

Lưu Diễm cứng ngắc, sợ hãi nhìn về phía Văn Cảnh Đế.

“Vi thần lúc trước xác thật không biết sự tình.”

“Lúc trước không biết, vậy sau đó thì sao?”

Dung Tầm giảo hoạt, thuận thế leo lên, lập tức túm cái đuôi không buông tay.

Lưu Diễm mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Chuyện này, chuyện này..... đều là con cháu lão thần sót ruột, nhất thời xúc động phần nộ, lão thần về phủ sẽ trách phạt!”

“Nếu nhà ngài bức bách sao nói Viên gia chủ động? Nếu không tồn tâm tư, Viên gia cần gì phải bắt Hiếu Đường cưới bài vị! Hữu Thừa tướng, đây không phải khi quân phạm thượng thì là cái gì!”

“Không phải, đây không phải ý ta?”

“Không phải ý tứ của ngài, thì là ý của ai?”

“Là.....”

“Đủ rồi.”

Văn Cảnh Đế vẫn luôn im lặng đã cất giọng cất ngang lời Lưu Diễm. Lưu Diễm run lên, bỗng chốc lạnh cả người. Nghĩ mà sợ, hắn bị Duệ Quận Vương nói thiếu chút nữa khai ra sự thật.

Dung Tầm cũng đã rũ mắt, mắt phượng chợt lóe lên tia trào phúng. Hoàng bá phụ quả nhiên là nhân vật lợi hại. Khóe mắt thoáng nhìn người trong lòng ngực, năm ngón tay trắng nõn để trên sàn nhà đen nhánh càng thêm xinh đẹp. Tâm tình Dung Tầm đột nhiên tốt lên, thừa dịp người này không động đậy được, hắn vươn tay nắm bàn tay kia, ngón tay hai người đan xen vào nhau, cảm giác lạnh lẽo lại thay thế bằng hơi ấm lan tràn đến lòng ngực.

Văn Cảnh Đế đảo mắt qua, đem hành động mờ ám của Dung Tầm thu vào đáy mắt, đôi mắt già nua hơi lóe sáng.

“Tuổi lớn, việc này làm ta đau đầu, chuyện này cần xem xét lại, từ từ quyết định. Dung Tuyền khi nào trở về?”

Nội thị vội nói.

“Bệ hạ, Hoàng Trưởng tôn đi Thông Châu thị sát tình hình thiên tai, sợ là ngày mai mới có thể trở về.”

“Nếu ngày mai trở về, việc này để cho Dung Tuyền tra xét, đều lui hết đi.”

17. Chương 17: Đồ Vô Sĩ

Sắc mặt mọi người đều hơi đổi.

Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhiều nhất bất quá là vụ án liên quan trọng thần triều đình. Văn Cảnh Đế sao bỏ qua Thái tử trực tiếp để Hoàng trưởng tôn xử lý. Không thể nghi ngờ là hướng mọi người truyền một tín hiệu.

Lưu Diễm quỳ rạp trên mặt đất thần sắc buông lỏng, trên mặt ẩn hiện vẻ hưng phấn.

Dung Tầm nhẹ nhàng nheo mắt, vẻ mặt rạng rỡ, khoe môi lộ ra nụ cười.

Tất cả quan viên có mặt tại đây quay sang nhìn nhau.

Viên Thái phó vẫn luôn trầm mặc không nói, sống lưng hơi hơi cứng đờ, tựa như cũng bị kinh ngạc.

Viên Tri Mạch nhíu nhíu mày suy nghĩ.

Cây cao đón gió, xà nhà cao hơn đầu người là điều đương nhiên. Dung Tuyền chỉ là Hoàng trưởng tôn, sớm như vậy đã có phe phái trong triều đình. Thái Tử điện hạ yếu đuối vô năng mọi người đều biết, nhưng là phụ thân của Dung Tuyền. Thái Tử điện hạ dù sao cũng là người được lựa chọn đầu tiên cho vị trí kế thừa ngai vàng, vì vậy khó tránh không làm cho người ta nghĩ nhiều. Huống hồ, Lưu Diễm là người của Trưởng Công chúa, cũng xem như nhân lực của Dung Tuyền. Văn Cảnh Đế làm như vậy mục đích là gì?

Mãi suy nghĩ, Viên Tri Mạch cũng chưa biết Văn Cảnh Đế đã rời khỏi. Còn chưa có tìm ra trong đó có ý gì, bên hông chợt bị xiết chặt, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Viên Tri Mạch sắc mặt biến đổi. Người này lại muốn làm cái gì?

“Chúng ta đi trước, các người chậm rãi quỳ.”

Giọng Dung Tầm vừa buồn bực vừa lười nhác, liền ôm người đi ra ngoài.

Mọi người giương mắt cứng lưỡi nhìn hai người thái độ không e dè. Họ vốn có thần sắc cổ quái lại càng thêm cổ quái, tuy rằng Đại Ung dân phong cởi mở, nhưng như vậy cũng không tránh khỏi quá mức.....

Viên Thái phó sắc mặt cũng thay đổi, bất chấp những người khác, chạy đuổi theo.

“Hiếu Đường!”

Viên Tri Mạch cứng đờ, thân không thể cử động, miệng không thể nói, dù biết phụ thân đã nổi điên cũng không có biện pháp giải thích. Tong phút chốc đáy lòng Viên Tri Mạch đủ các loại cảm xúc: có vỡ vụn, có phẫn nộ, có xấu hổ và có giận dữ, đến cuối cùng chỉ có thể thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Dung Tầm có tính tình cổ quái, hoàn toàn không thể nói lý, nếu đối kháng là tự mình chuốc lấy cực khổ. Thôi, chờ huyết đạo được giải lại nghĩ cách đi giải thích.

Quả nhiên, Dung Tầm ôm người cười hì hì quay đầu lại về mặt mặt dày vô sỉ.

“Viên Thái phó, ngài cũng muốn giống mấy ác nhân kia, đi chia rẽ uyên ương sao?”

Viên Thái phó sắc mặt trắng bệch, thân thể khẽ run.

“Ta, ta.....”

Dung Tầm lộ vẻ mặt đứng đắn.

“Ngài nếu thật sự muốn cho hắn thành thân, ta ở rể cũng được. Con ngài cưới ta tốt hơn cưới cái bài vị kia nhiều. Yên tâm, ta sẽ đối đãi với hắn thật tốt.”

Viên Thái phó thiếu chút nữa bị chính nước miếng của mình sặc chết. Muốn đệ nhất phiến vương Đại Ung ở rể, ông tự nhận còn không có gan lớn như vậy. Nói xong câu đó, thấy mắt hoa lên, người vốn đứng ở cửa đã không còn bóng dáng.

Lưu Diễm cắn răng từ trên mặt đất bò dậy.

“Viên Thanh, người thật độc!”

Viên Thái phó sững sốt, vội nói.

“Hữu Thừa tướng, chuyện này ta thật sự.....”

“Hừ! Lão phu tin người là quân tử thành tâm thành ý, hiện giờ xem ra, cũng chỉ là tiểu nhân nịnh nọt!”

Viên Thái phó ghen hòng trôn trối nhìn Lưu Diễm phát tay áo bỏ đi, gân xanh trên trán nổi lên. Mọi chuyện vốn dĩ đã êm đẹp sao náo loạn thành cái dạng này. Nhìn mọi người thần sắc cổ quái, Viên Thái phó có khổ nói không nên lời, chuyện này thật sự ông hoàn toàn không biết gì cả, nhưng hiện giờ chỉ sợ muốn giải thích cũng không giải thích được.

Ông nhịn không được cười khổ lắc đầu, tạm biệt vài vị đồng liêu, một mình đi theo hướng khác.

Đường này cực ít người đi qua, tuyết đọng cũng chưa hoàn toàn được dọn sạch, khung cảnh có vẻ hiu quạnh cô lãnh. Viên Thái phó ở ngẩn đầu, ánh mắt rơi xuống mái hiên đỏ sẫm cũ kĩ cách đó không xa. So sánh với những tòa lầu các huy hoàng trong hoàng cung chỗ này lộ ra sự cũ nát mốc meo, giống như người ở bên trong, rõ ràng kim tôn ngọc quý lại cố tình bị chậm rãi lãng quên.

Quên đi sao, thật bi thảm.

Ánh mắt Viên Thái phó càng thêm phức tạp, thở dài, chậm rãi đi vào. Ông cũng không phát hiện có một đôi mắt gắt nhìn mình, ánh mắt mang theo ý vị sâu xa, giống một con sói hoang đang định kiếm ăn, nháy mắt có thể kéo người vào địa ngục.

Ngoài đường phố.

“Người không cần nhìn ta như vậy, ta sẽ xấu hổ.”

Khóe miệng Viên Tri Mạch giật giật.

“Ta nhìn không thấy.”

“Nhưng mà đôi mắt kia nhìn chăm chăm ta, ta sẽ xấu hổ.”

Dung Tầm làm bộ dáng then thùng, đưa tay vào ống tay áo móc ra nửa quả quýt ăn còn dư.

“Ăn quả quýt không? Tướng công?”

“Dung Tầm, người tốt cuộc..... ôi....”

Trong miệng đã bị một múi quýt nhét vào, vị ngọt thanh tràn ra ở trong miệng. Còn chưa kịp nuốt vào, miệng đã bị người ta phong bế. Người nọ mỉm cười lắm bầm.

“Ta thay người phá vỡ cục diện, sao người còn chưa thưởng cho ta?”

Viên Tri Mạch sững sốt, còn chưa có phản ứng, đầu lưỡi Dung Tầm đã nửa cưỡng bách nửa dụ dỗ thâm nhập. Viên Tri Mạch tức giận muốn mắng lại bị cường thế ép nuốt lời vào cổ họng, đầu lưỡi run rẩy mặc hấn dây dưa.

Dung Tầm mặc dù có chút không phúc hậu, nhưng chỉ có lúc này hắn mới có thể cảm thấy mình được Tiểu Mạch Nhi tiếp nhận.

Nhớ tới viên thuốc kia, thật ra hắn đã giấu ở dưới lưỡi căn bản không nuốt vào, cho nên viên thuốc không phát huy công hiệu. Lại nhớ đến người này quyết định cưới cái bài vị, Dung Tầm nghiêng răng, đột nhiên cảm thấy người này thật sự phải được dạy dỗ.

Nghe bên ngoài đường phố ầm ĩ, ánh mắt Dung Tầm hơi lóe lên, đột nhiên quỳ xuống, cách quần áo há mồm cắn một cái!

Viên Tri Mạch bị kinh hách, bỗng nhiên mở to mắt, hít một hơi.

“Dung Tầm!”

Cho dù mùa đông quần áo mặc rất dày, cũng không cảm giác đau đớn gì, nhưng bọn họ đang ở trong kiệu, bên ngoài là phố xá âm ỉ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng kiệu phu nói cười hi hi ha ha. Loại tội ác này làm người phát điên, dù cách lớp quần áo dày Viên Tri Mạch vẫn có thể cảm giác được nhiệt khí cuộn cuộn trong miệng Dung Tầm không ngừng truyền tới bộ vị!

Đúng là quá mức!

Vô sỉ!

Dung Tầm thông thả ung dung ngẩng đầu nhìn người mặt đỏ bừng lên, nhẹ nhàng liếm liếm miệng mình, mắt phượng hẹp dài rực rỡ lấp lánh, giọng lười biếng tà mị.

“Người dù sao cũng muốn cưới bài vị, cái này có là cái gì đâu?”

Viên Tri Mạch muốn tránh, nhưng căn bản không động đậy được. Dung Tầm ngồi xổm, tuy rằng động tác không có quá khích, nhưng Viên Tri Mạch lại có thể cảm giác được hơi thở nóng hổi của người nọ, nước bọt cũng thấm ướt vải lụa, dán ở trên người thật khó chịu. Ngoài kiệu ồn ào, bên trong kiệu im ắng, thậm chí có chút khuất nhục mà ngồi tại chỗ này. Trong lòng Viên Tri Mạch đột nhiên trào ra một trận ghen khuấy phần nộ thậm chí cảm thấy bị ai.

Con mẹ nó lẩn lộn lâu như vậy là vì cái gì? Người này chỉ cần cho hả giận thôi sao? Sao hắn muốn biến mình thành cái dạng này?

Viên Tri Mạch của hiện tại làm cái gì đều lo trước lo sau, sợ đầu sợ đuôi, tự mình cũng chán ghét mình!

Hắn cho rằng mình muốn như vậy!

Mình chỉ không muốn dẫm vào vết xe đổ như đời trước, không muốn thấy hắn lại chết ở trên tay mình một lần nữa!

Các loại cảm xúc phần nộ ghen khuấy như con ngựa hoang thoát cương tung hoành ngang dọc.

“Ta.....”

Khoảnh khắc lời chửi thốt ra, cổ kiệu đột nhiên run lên, Viên Tri Mạch giật mình một cái, tinh thần cũng tỉnh táo. Nhìn trước mắt tối đen như mực, cảm xúc nháy mắt lại bị đè ép xuống, Viên Tri Mạch nhắm mắt lại, cắn răng thấp nói.

“Chuyện của ta, không cần người nhọc lòng quản.”

“Đáng chết!”

Dung Tầm thấp giọng chửi một tiếng.

Viên Tri Mạch sửng sốt, còn chưa có phản ứng, thân thể cứng đờ không thể động đậy đã được thả lỏng. Ngay sau đó liền bị Dung Tầm nhét vào trong lòng ngực, giọng trầm thấp mà lạnh lẽo.

“Ôm chặt ta.”

Viên Tri Mạch căng thẳng, theo bản năng ôm Dung Tầm. Dung Tầm cúi đầu nhìn thiếu niên thành thật nghe lời trong lòng ngực, đáy mắt xẹt qua một ý cười, nhưng ngay sau đó đã bị lạnh lẽo thay thế.

Hắn một tay ôm Viên Tri Mạch, một tay mở cửa kiệu, gọn gàng nhảy ra ngoài, quét mắt nhìn đường phố hỗn loạn. Nhóm kiệu phu cùng với những sát thủ đánh nhau. Hắn cũng không quay đầu lại trực tiếp chạy về phía đông bắc!

Một hắc y nhân lập tức hung mãnh truy đuổi, tay Dung Tầm khẽ vung lên, trong khoảnh khắc máu văng tung tóe. Một tiếng thét thảm thiết, hắc y nhân đã ngã xuống đất không dậy nổi. Một kiệu phu lập tức nhảy tới bảo vệ phía sau lưng Dung Tầm.

“Quận vương, ôi...!”

Kiệu phu kêu rên, không màng trường kiếm đâm vào bụng mình, trở tay chém hai hắc y nhân truy kích lại đây.

“Đi!”

“Được, các người cố chống đỡ!”

Dung Tầm không chút do dự, giơ tay lên bắn ra một tín hiệu cầu cứu, pháo sáng nháy mắt nổ tung ở trên bầu trời. Trong vòng một nén nhang đội cứu viện lập tức tới, hắc ôm Viên Tri Mạch nhanh chóng chạy vào một hẻm nhỏ. Những hắc y nhân này muốn mạng của hắn, chỉ có hắn rời khỏi thì mọi người mới an toàn.

Kinh đô đường chi chít, ngã rẽ cũng nhiều vậy mà hắn lại như rất quen thuộc, động tác dưới chân không ngừng. Sau giây lát đã đi xa chiến trường chém giết, có thể nghe thấy tiếng đao kiếm đan xen tiếng gào thét ở rất xa.

“Dung Tầm! Dừng, dừng lại!”

“Đừng lo, chúng ta có thể đến chỗ an toàn.”

Trước khi vào kinh, hắn đã sớm chuẩn bị, đừng nói là ám sát nho nhỏ này, dù Trưởng Công chúa huy động lực lượng ra cũng phải nhìn xem có xứng không!

Viên Tri Mạch liếc mạng túm chặt áo Dung Tầm, cắn răng gặm nhẹ.

“Không thể đi! Bên cạnh người có phản đồ! Nơi đó khẳng định đã sớm có người mai phục!”

Về mặt Dung Tầm kích động.

“Người nói vậy gì đó?”

Viên Tri Mạch gặm nhẹ.

“Tin ta đi! Trong các người có gian tế, người hiện tại đi chỉ có nhận lấy cái chết!”

Dung Tầm hơi thở bỗng chốc lạnh, bình tĩnh nhìn thiếu niên trước mặt thở phì phò. Trong ngõ nhỏ tối tăm, ánh mắt Viên Tri Mạch trấn tĩnh biểu tình rất bình thản, hoàn toàn không giống như là đang giả bộ.

Nhưng người đều từ Định Hi mang đến đây, là thân tín hắn một tay huấn luyện, cùng ăn cùng ở cùng tiến cùng lui, sao có thể có gian tế.

Mắt phượng cuộn cuộn pháp phòng gió lốc, giọng lạnh lùng nói.

“Là ai?”

“Ta cũng không biết là ai, ta chỉ biết là có người như vậy.”

Tin tức này là ở đời trước sau khi Dung Tầm chết Viên Tri Mạch mới biết. Điều này cũng giải thích được vì sao nhất cử nhất động Định Hi Hầu phủ đều bị Dung Tuyền nhìn thấu hết. Nhưng bởi vì Dung Tầm chết trận, cận vệ bên người cũng chết toàn bộ nên căn bản không biết người kia rốt cuộc là ai!

Dung Tầm nhú nhú mày.

“Là ai?”

“Ta không biết.”

“Người không biết. Người bảo ta cùng người ở chỗ này chết, mà không phải mau chóng đến nơi an toàn sao?”

“Dung Tầm, hãy tin ta!”

Hắn không thể mạo hiểm, vừa rồi chuyện ám sát tới quá đột nhiên, quá trùng hợp, làm hắn không tự chủ được muốn đến nơi có thể tin tưởng.

Dung Tầm bình tĩnh nhìn thiếu niên bướng bỉnh cố chấp trước mặt. Sau một lúc lâu, trên mặt lướt qua vẻ bất đắc dĩ.

“Ta tưởng tin người, nhưng chúng ta ở chỗ này càng nguy hiểm. Huống hồ, ta không thể không đi, ta đã hẹn bọn họ ở nơi đó, nếu thật sự có mai phục, chết không phải một mình ta, là mọi người Định Hi!”

Cho dù thật sự là có bấy rập, cho dù âm mưu đã biến thành dự mưu, có một số việc cũng không thể không làm, ít nhất hẳn không có biện pháp trơ mắt nhìn các huynh đệ chịu chết!

Viên Tri Mạch sao đã quên người này nhìn như phong lưu thực tế trọng tình nghĩa. Nếu không có bấy rập hẳn còn không đi, hiện giờ nghe nói có bấy rập, người này sợ không thể không đi!

“Người chẳng lẽ không có biện pháp thông báo cho họ?”

Dung Tầm rất bất đắc dĩ buông tay.

“Ta hôm nay vào cung gấp, chỉ mang theo một pháo lệnh, vừa rồi đã dùng.”

“Người.....”

Viên Tri Mạch giật mình, mới định nói cái gì đó, đột nhiên nhảy bèn nhận thấy được luồng khí. Tâm niệm vừa động, đột nhiên quơ tay qua, vừa lúc bắt lấy một góc áo, không đợi người nào đó xé góc áo, tay chân gọn gàng ôm lấy eo Dung Tầm, bình tĩnh ngưỡng mặt.

“Muốn đi thì cùng đi.”

Dung Tầm định chuẩn êm, cứng lưỡi nhìn con bạch tuộc trong lòng ngực.

“Tiểu Mạch Nhi, có phải thấy được hay không?”

Tuy rằng tình huống có chút không đúng, Viên Tri Mạch vẫn không khỏi muốn cười.

“Người nếu mà dám đánh ta ngất xỉu, mặc kệ người có việc gì hay không, ta tỉnh lại chuyện thứ nhất làm đó là tự sát. Dung Tầm, người biết tính tình ta, ta nói được thì làm được.”

Dung Tầm vốn đã giơ tay lên phải hạ xuống, nhin không được vỗ trán.

“Người vai không thể mang tay không thể xách, lại không thể nhìn, người ở lại chỗ này, nếu thật sự có chuyện gì, người còn có thể giúp ta tìm cứu binh. Người nên nghĩ cho đại cục.”

“Viên Tri Mạch bắt quá là phé vật, chờ ta tìm được cứu binh, chỉ sợ người đã chết liền tra cũng không được.”

“Vậy người cùng ta đi có ích lợi gì? Không có gì dùng được.”

Viên Tri Mạch cười cười ngẩng đầu lên, khoe môi nhẹ nhàng khẽ nhếch lên.

“Ít nhất, lúc cần thiết có thể cùng người chết.”

Đôi mắt thiếu niên trong suốt, vẻ mặt dứt khoát kiên quyết còn có bình tĩnh, khoe môi tươi cười. Ở nơi tối tăm lại phẳng phất có một đóa hoa phát sáng, nháy mắt bốn phía đều sáng lên! Thanh đậm, mà tươi sáng, làm người ta không tự chủ được nhớ tới ngày tháng yên bình.

Dung Tầm ngơ ngẩn nhìn, bỗng nhiên cảm thấy, cuộc đời này sợ là hẳn chưa gặp qua cảnh đẹp như thế này.

“Tiểu Mạch Nhi, kỳ thật người thích ta?”

18. Chương 18: Thư Sinh Hại Người

Viên Tri Mạch không trả lời, chỉ càng ôm chặt.

Bên tai có tiếng gió gào thét, động tác Dung Tầm thực linh hoạt, cho dù ôm thêm một người vẫn di chuyển nhẹ nhàng vững vàng, cả tiếng thở dốc cũng không có.

Hắn mỉm môi, khoe môi khẽ nhếch lộ ra nụ cười.

Tuy rằng vừa rồi nói như rất có lý, nhưng Viên Tri Mạch biết mình làm như vậy kỳ thật rất ngu xuẩn. Nếu phỏng đoán sai lầm còn tốt, nếu thật sự có việc đó thì một mình Dung Tầm có lẽ có thể miễn cưỡng chạy trốn, nhưng có thêm người vướng víu chạy trốn không thể dễ dàng, có khi sẽ bị liên lụy.

Nhưng thật sự ngồi một chỗ chờ đợi, cái tư vị này thật là quá gian nan.

Động tác Dung Tầm chậm dần rồi ngừng lại, chân Viên Tri Mạch dẫm lên mặt đất cứng rắn. Bốn phía an tĩnh, không phải ảo giác sao cảm thấy trong không khí này có chút không bình thường, lại không nhận ra rốt cuộc là cái gì.

“Tôi rồi?”

Dung Tầm ừ một tiếng, ôm người nấp vào một góc khuất nhìn về phía cửa. Cửa nhà vẫn đóng kín, nhìn không ra có bất cứ cái gì bất thường. Nếu có khả năng bị mai phục, hẳn tất nhiên sẽ không ngốc mà mạo hiểm đi vào.

Viên Tri Mạch đột nhiên nói.

“Người bên trong có biết ta hay không?”

“Chắc là không biết.”

Lời vừa nói ra, Dung Tầm liền nhú mày.

“Người muốn làm cái gì?”

“Ta đi thăm dò xem, nếu không có cái gì người hãy đi ra.”

Viên Tri Mạch thực bình tĩnh.

“Dung Tầm, chúng ta không có thời gian để lãng phí.”

“Đừng làm vậy!”

Sắc mặt Dung Tầm biến đổi, mắt phượng hơi bốc hỏa. Người này nghĩ như thế nào mà đòi đi ra, nếu thật sự có mai phục, hẳn cả tư cách cầm đao cũng không có.

Viên Tri Mạch nghiêng đầu nhìn, tuy rằng mắt nhìn không thấy, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng biểu cảm. Ánh mắt như lưỡi đao thành công đem kêu gào của Dung Tầm đổ trở về, như là hiểu rõ ý nghĩ của hắn, nhàn nhạt nói.

“Ta yếu kém cả tư cách cầm đao cho người cũng không có.”

Dung Tầm cứng đờ, tròn mắt xoay chuyển, nghĩ thầm người này chẳng lẽ thành con giun trong bụng hắn?

Viên giun đưa căn bản không để ý tới hắn, tiếp tục nói.

“Nhưng người đừng quên, bọn họ không quen biết ta. Ở trong mắt bọn họ, ta chỉ là một người qua đường, bọn họ không cần thiết vì một người qua đường làm hỏng kế hoạch. Huống hồ, ta còn có cái này.”

Nâng ống tay áo lên, Viên Tri Mạch từ tay áo móc ra một cái bình nhỏ, mở nắp cho Dung Tầm xem. Bên trong là những viên thuốc màu vàng.

Dung Tầm hoảng sợ trở mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy toàn thân nổi da gà.

“Đây là cái gì? Người lúc nào cũng mang theo cái này à?”

Hắn khắc sâu trong trí nhớ lọ thuốc bột làm bản thân mình tê liệt, hơn nữa nếu không phải hắn nhảy bèn không nuốt viên thuốc màu xanh kia, hiện tại chỉ sợ đã sớm.....

Cho đến nay y quan trong phủ hắn còn chưa có bào chế ra được thuốc có công hiệu lợi hại như vậy.

Thư sinh mà muốn hại người, lại dùng độc được hại người.

Viên Tri Mạch kinh ngạc liếc mắt qua, đẩy nắp bình thuốc trong tay, nghiêm túc giải thích.

“Đây là loại giống thuốc bột lần trước người đã thử qua, có thể dùng cho ba đến bốn người. Nếu thật sự không được, ta có thể nuốt cái này vào, ta sẽ giả chết. Cho nên hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Nghĩ nghĩ, Viên Tri Mạch sờ soạn vén tay áo bên trái lên lộ ra một vật nhỏ bằng ngón tay hơi nhọn, một thanh chủy thủ mỏng như cánh ve.

“Nếu thật sự không được nữa, ta còn có chủ thủ, hẳn là có thể tự cứu.”

Vì hôm nay phải tiến cung mấy ngày trước đã mất công chuẩn bị đồ vật mang theo phòng thân. Hiện giờ cũng coi như có công dụng.

Dung Tầm đã không nghĩ sẽ hỏi vì cái gì mang theo chủ thủ, chỉ nhìn chăm chăm bình thuốc viên, rồi lại lâm vào trận trầm mặc. Quả thực không biết nên khen người này là cẩn thận, hay nói gan lớn, loại chủ ý này cũng có thể nghĩ ra được. Hẳn nuốt nuốt nước miếng, nhin không được hỏi.

“Người lần trước cho ta uống rốt cuộc là cái gì?”

Viên Tri Mạch đang đem đồ vật nhét trở lại túi bên trong tay áo, nghe được lời này động tác hơi dừng lại.

“Nếu người không nuốt, nói cũng không có ý nghĩa gì. Dung Tầm tránh ra.”

Dung Tầm nhìn chăm chăm động tác của Viên Tri Mạch, nói chính xác là nhìn chăm chăm tay áo kia, âm thầm đưa tay qua, miệng lại nói.

“Người sao biết ta không nuốt?”

“Bởi vì ta tin tưởng khả năng của chính mình, dù người thiên phú dị bẩm cũng không có khả năng đã dùng mà không có tác dụng gì.”

Viên Tri Mạch cười cười, tay trái duỗi ra nắm lấy bàn tay kẻ cắp, trên mặt lướt qua vẻ bất đắc dĩ.

“Dung Tầm, lúc này không phải thời điểm đùa. Trong lòng người cũng rất rõ, đây là biện pháp tốt nhất.”

Dung Tầm không thể tưởng tượng nhượng mảy. Hiện tại hẳn hoài nghi Viên Tri Mạch kỳ thật đã sống cùng hẳn mười bảy mười tám năm, vì người này quá hiểu hẳn. Sự hiểu biết này quả thực làm người ta hoảng sợ. Hẳn có thể khẳng định nếu Viên Tri Mạch là địch chỉ sợ hẳn đã sớm luân hồi vài lần.

Mưu kế bị người vạch trần, hẳn dứt khoát xoay lại nắm tay Viên Tri Mạch, trầm giọng nói.

“Dù ta không có cách nào, ta cũng không có túng đến mức đem người của ta đi ra ngoài chịu chết.”

“Ta không phải chịu chết.”

“Người mà ta còn trị không được, sao trị.... đừng..... ôi...”

Dung Tầm kêu rên, vành tai bị người nào đó găm cắn, cảm giác tê dại nháy mắt tràn ngập toàn thân, eo mềm nhũn, sức lực không còn. Trong nháy mắt, Viên Tri Mạch đã thoát khỏi kiềm chế của hẳn, linh hoạt bước đi trên đường.

“Cốt kết.....”

Cánh cửa phía trước vốn đóng chặt chậm rãi mở ra!

Dung Tầm sắc mặt đột biến, vội vàng chạy đi kéo người cả gan làm loạn kia lại. Nhưng phía sau đột nhiên vụt ra một bóng người, động tác còn nhanh hơn so với hẳn, nhảy ra kéo thiếu niên áo xanh trở về.

Gần như cùng lúc, một hắc y nhân sải bước từ cửa đi ra!

Đúng là kinh tâm động phách!

Dung Tầm nhìn về phía Dung Duyệt nhẹ nhàng thở ra, đưa tay tiếp nhận Viên Tri Mạch, rồi thủ thế.

Dung Duyệt gật gật đầu, ba người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Một lúc sau.

“Thông báo mọi người chưa?”

Địa điểm liên lạc bị tiết lộ đã hoàn toàn chứng thực lời Viên Tri Mạch phỏng đoán, trong những người của hẳn thật sự có gian tế.

“Đã thông báo.”

Mộ Dung Đan Thanh ngồi vào ghế dựa, phe phẩy quạt trả lời, trên mặt lộ vẻ trào phúng.

“Không có biện pháp, không thể bởi vì một người mà làm những người khác đều chôn cùng. Thật.... thật không cam lòng mà.”

Dung Tầm mày nhíu chặt, thần sắc càng thêm băng lãnh.

“Điều tra ra là ai chưa?”

Mộ Dung Đan Thanh lắc lắc đầu, không chút để ý nói.

“Những người đó đều rất khó tra, có cảm giác không đúng liền uống thuốc độc, bảy mươi ba người, một người sống cũng không lưu lại cho chúng ta. Nếu không phải A Duyệt thoáng nhìn thấy các người trốn ở trong góc không đi vào, nên vào bên trong xem xét, chỉ sợ phải thua hoàn toàn.”

Liếc mắt qua.

“Đừng nhìn ta như vậy, ảnh vệ tổng cộng ba trăm bảy mươi hai người, lúc chọn lọc rất khắc nghiệt, nhiều năm như vậy, nếu muốn tra ra một hai con ruồi bọ thật đúng là không dễ dàng. Huống hồ chuyện này còn không thể lộ ra ngoài, chỉ dựa vào vài người chúng ta, khó càng thêm khó!”

Hoàn toàn một bộ dạng bất lực cùng bất đắc dĩ.

Đáng tiếc lời nói còn chưa xong đã bị người túm áo. Dung Tầm một tay chống lưng ghé dựa, một bàn tay nắm cổ áo, mắt phượng hẹp dài lạnh lẽo sắc bén, thái độ lại lười nhác như là người sau khi uống rượu.

“Khó sao? Thật khó sao? Nếu vậy ta để A Duyệt đi tra?”

Sắc mặt Mộ Dung Đan Thanh hơi đổi, ngay sau đó híp mắt cười.

“Dung Tầm, hẳn chính là đệ đệ ruột của ngươi, ngươi làm như vậy mà được sao?”

“Chỗ nào không được? Ảnh hưởng đến vinh nhục của Định Hi Hầu phủ, Dung Duyệt tốt xấu cũng là người trong phủ, làm chút chuyện có cái gì không được?”

Dung Tầm cười thoải mái.

Mộ Dung Đan Thanh thăm mắng một tiếng vô sỉ. Hắn cắn răng nói.

“Hiện tại ta thật sự muốn lập tức xuất hiện một người có thể trị ngươi.”

Ý cười trên mặt Dung Tầm chợt tắt, hàm lực buông tay, như suy tư gì rồi thở dài, uể oải ngồi trở lại ghế.

“Hình như thật sự xuất hiện rồi.”

“Ngươi đùa à?”

Từ trước đến nay Mộ Dung Đan Thanh thấy người chịu khổ luôn vui mừng, thấy Dung Tầm chịu khổ càng vui mừng gấp mười lần, lập tức bày ra thái độ vui vẻ, hai mắt sáng quắc.

“Người như thế nào trị được ngươi?”

Dung Tầm khinh bỉ liếc mắt nhìn bằng hữu của mình, hoàn toàn không nghĩ sẽ nói ra người có thể quản chế mình với con hồ ly này bây giờ. Lại thấy tên này há mồm, mặt thật sự chướng mắt, liền dùng chân đá một cái ghế về phía Mộ Dung Đan Thanh. Mộ Dung Đan Thanh nhẹ nhàng tránh được, quạt xếp nhẹ lay động, đúng là tiêu sái tùy ý không nên lời.

“Huynh đệ, ngươi cũng không cần.....”

“Á...!”

Một tiếng thét chói tai vang lên!

Dung Tầm quay đầu lại nhìn, trong phút chốc tim rạn nứt!

Mộ Dung Đan Thanh cũng thay đổi sắc mặt!

Ở chỗ cửa là Viên thiếu gia được một gia đình chậm rãi đi vào. Lúc họ vừa bước chân vào cái ghế dựa bay thẳng đến, mang theo lực phá hủy mạnh mẽ, gia đình sớm bị dọa thét chói tai!

Dung Tầm trong lòng căng thẳng, chỉ kịp khẽ hô một tiếng “cẩn thận”, sau đó liền nhìn thấy Viên Tri Mạch kéo tên gia đình hướng sang một bên trốn. Cái ghế nhanh chóng đập vào ván cửa thật mạnh, sau đó ghế dựa bị nát, ván cửa bị nứt ra, người choáng váng.....

Sự việc phát sinh trong tích tắc, chờ mọi người phản ứng thì hết thấy cũng đã thành kết cục đã định.

Mộ Dung Đan Thanh há miệng thở dốc. Không phải nói Viên Tam công tử là thư sinh, hơn nữa mắt không thể thấy sao? Thân thủ nhanh nhẹn như vậy, nếu không phải bởi vì thân thủ gọn gàng, hẳn quả thực hoài nghi việc này được tập qua rất nhiều rất nhiều lần.....

Ván cửa lung lay, thiếu niên áo xanh mặt trầm như nước đi ra, thuận tay còn không quên tiện thể mang theo gia đình bị dọa đến mềm chân. Ánh mắt trong trẻo nhìn nhặt quét qua xung quanh.

“Không có võ trường sao, một hai phải ở chỗ này khoa chân múa tay?”

Giọng thiếu niên tuy rằng trong trẻo bình đạm, trong yên tĩnh lại rất có vài phần uy nghi, quả thực rất có tư thế một chủ nhà.

“Còn không mau đem nơi này thu dọn đi, mặt đất hỗn độn rất đẹp mắt sao?”

Tư thế này.....

Mộ Dung Đan Thanh đồng tình liếc mắt nhìn Dung Tầm còn trong hoảng sợ, đột nhiên đã hiểu câu vừa rồi của Dung Tầm là có ý gì. Người này quả thực là trời sinh để trị Duệ Quận Vương xưa nay lười nhác tùy ý rồi!

Dung Tầm lúc này mới phản ứng, nhảy một cái vội vàng đến ôm Viên Tri Mạch, trên mặt bộc lộ nôn nóng.

“Người có sao hay không, vừa rồi có bị thương không.....”

Quét mắt thấy lòng bàn tay Viên Tri Mạch chảy máu vì vừa rồi nắm vào cánh cửa mà bị mảnh gỗ nhọn đâm vào, Duệ Quận Vương nhất thời đau lòng.

“Người thật là, không có việc gì nắm cái cửa làm chi, tay người bị đứt khiến ta đau xót quá!”

Viên Tri Mạch âm thầm trợn trắng, bất đắc dĩ nói.

“Nếu ta không nắm cửa, hiện tại sợ là đã bị cái ghế dựa đập chết.”

Tính khí Quận Vương này không khác đời trước, hơi chút không vui liền đập đồ vật, bộ dạng bên ngoài là lười nhác vô lại, bên trong lại là tính tình trẻ con.

Dung Tầm cứng ngắc, hậm hực giải thích.

“Ta chỉ là tùy chân đá, không phải hướng về phía người.....”

Hắn thật cẩn thận đỡ Viên Tri Mạch ngồi xuống ghế, đầu ngón tay nhẹ nhàng phủi những mảnh gỗ nhỏ. Còn không quên trừng mắt nhìn Mộ Dung Đan Thanh đang đứng bên cạnh xem kịch vui. Ánh mắt hung ác như muốn giết người. Cút!

Mộ Dung Đan Thanh bĩu môi, một thân nổi da gà. Hắn cho rằng ta muốn ở tại chỗ này xem sao. Dung Tầm như mấy đại thẩm, quả thực quá mất mặt.

“Dung Tầm, loại việc tinh tế này nên giao cho đại phu làm đi, người tay thô vụng về đừng làm vết thương nặng thêm.”

Viên Tri Mạch hiểu ý Mộ Dung Đan Thanh, trong lòng cười cười, cũng không muốn làm ảnh hưởng đến việc của Định Hi.

“Ta chỉ là lại đây chào từ biệt, ta phải đi trở về.”

Nhưng vừa mới đứng lên, Viên Tri Mạch đã bị Dung Tầm cường ngạnh áp chế ngồi xuống, để sát mặt vào bên tai nhỏ giọng nói.

“Người đã đồng ý chết cùng ta, chuyện Định Hi không muốn biết sao?”

Mặt Viên Tri Mạch hơi đỏ lên, hận mình lúc ấy bị điên nên nói những lời đó, trong mắt lướt qua vẻ xấu hổ.
“Duệ Quận Vương hiểu lầm, đây là hai việc khác nhau, nếu đổi ta thành người khác cũng sẽ làm như vậy.....”

“Người dám bước một bước, ta liền dám đi Viên phủ cầu hôn!”

Viên Tri Mạch cứng đờ, vẻ mặt phần nộ ngẩng đầu trừng mắt.

“Dung Tầm!”

Dung Tầm mất diếc tai ngơ, nhanh chóng kiểm trụ người ta, vỗ vỗ bả vai nhuần khí, rồi nhìn về phía Mộ Dung Đan Thanh.

“Không cần kiêng dè.”

Mộ Dung Đan Thanh rất khinh thường bĩu môi.

“Dung Tầm, đã có gian tể như vậy mấy chỗ khác ở kinh đô nên làm gì bây giờ? Dưới tầng hầm ngầm còn giấu không ít thứ tốt.”

Tầm mắt ở trên người Viên Tri Mạch, rồi lại không thấy manh mối gì.

Dung Tầm không chút để ý nói.

“Huỷ đi, giữ lại không có gì tác dụng.”

Người vừa rồi còn choáng váng, Viên Tri Mạch nghe lời này, bất chấp giấy giụa, nhúu nhúu mày, kinh ngạc nói.

“Vì cái gì muốn huỷ?”

Định Hi mua mấy tòa nhà này làm căn cứ bí mật đã tiêu phí rất nhiều tiền của, nhân lực vật lực đều xây dựng tốt nếu huỷ hoại không phải quá mức đáng tiếc sao.

Dung Tầm nhẹ nhàng cười cười.

“Người khác đã biết, giữ lại còn có ích lợi gì? Tiểu Mạch Nhi, dũng khí của tráng sĩ chặt tay ta có.”

“Cái này sao tính như tráng sĩ chặt tay?”

Viên Tri Mạch không biết nên khóc hay cười, cúi đầu trầm ngâm một lát.

“Thay vì huỷ hoại, kỳ thật giảm thiểu thiệt hại một chút.”

Dung Tầm nhướng mày.

“Làm sao?”

“Ít nhất, có thể bán đi thu lại tiền.”

19. Chương 19: Vào Hang Dẫn Thỏ Đi

Bán dinh thự.

Mấy địa điểm Dung Tầm dùng làm nơi liên lạc không có chỗ nào không phải là khu đặc địa của kinh đô. Bốn phía thông suốt đường đi thuận tiện, vốn dĩ có thể bán giá cao. Hơn nữa bên trong cất giấu không ít vũ khí, nhân mã linh tinh. Đó là trang bị của Dung Tầm để đối đầu với Trưởng công chúa và những thế lực chống đối Định Hi.

“..... Chuyện này các người có thể ký thác cho những môi giới ngầm ở kinh đô xử lý, cũng giữ được bí mật. Nhưng chỉ cần các người dụng tâm thu xếp cũng sẽ không gây nghi ngờ, cũng không ai tìm hiểu ra manh mối gì, như vậy bọn họ sẽ tin là thật, giá đương nhiên càng cao.”

Viên Tri Mạch cười cười.

“Bất quá trong phòng các người vẫn phải có chút đồ vật, tốt nhất hủy những thứ đặc biệt quan trọng, lưu lại thứ không quan trọng lắm. Như vậy, cũng coi như không phụ người đã trả bạc.”

Trầm giọng nói xong ý nghĩ của chính mình, Viên Tri Mạch lúc này mới phát hiện trong phòng thực tĩnh lặng. Nếu không phải tay Dung Tầm còn khóa chặt trên eo, quả thực Viên Tri Mạch đã cho rằng hai người này đã rời khỏi.

“Cái kia... chỉ là ý nghĩ của mình ta, các người nếu cảm thấy không ổn, không cần....”

Ánh mắt Dung Tầm xán lạn.

“Tiểu Mạch Nhi, người kỳ thật là quân gia quý phủ.”

Tính toán chi li, suy nghĩ cẩn thận, nào phải tiểu công tử thế gia văn nhược, quả thực là thương gia bản lãnh. Nếu không biết Viên Thái phó thanh liêm quý nhả, Viên phủ xưa nay lẽ nghi gia truyền, hẳn quả thực cho rằng đây là kinh nghiệm truyền nhiều đời.

Mộ Dung Đan Thanh cũng xem đủ rồi.

“Viên Tam công tử đại tài, tại hạ bội phục!”

Người bản lãnh có thể biến phế thành bảo, giữ được tài sản, cũng không phải ai cũng có thể học được. Nếu Dung Tầm có thể thật sự đem người này nắm trong tay, hẳn có thể đoán được tương lai Định Hi Hầu phủ hưng thịnh mức nào.

Khóe miệng Viên Tri Mạch hơi giật giật, nghiêng răng nghiêng lợi, nhớ tới đời trước.

Định Hi tuy rằng là đệ nhất đất phiên của Đại Ung, nhưng kỳ thật rất nhiều địa phương hoang vu cần cỗi, thuế cũng không tính nhiều, còn phải nộp lên quốc khố, lại nuôi quân phòng vệ. Sinh hoạt hàng ngày ở Định Hi Hầu phủ thậm chí còn không bằng Viên phủ. Định Hi từ trên xuống dưới đều tiêu tiền như nước, là gia chủ bắt buộc phải học lo liệu mọi sự.

Nhớ tới những ngày đó ngẩng đầu nhìn sổ sách cúi đầu xem bàn tính, Viên Tri Mạch đột nhiên cảm giác mình hôm nay tựa hồ lại làm một chuyện ngu xuẩn. Sống lưng phát lạnh, Viên Tri Mạch nhanh chóng dùng sức đẩy tay Dung Tầm để ở bên hông ra.

“Duệ Quận Vương, ta đi trước.”

Dung Tầm phát giác ánh mắt nhìn người của mình thật sự là tốt, vô tình đào được một nhân tài tề gia trị quốc, làm sao để người đi, gắt gao chế trụ không bỏ, cột nhà nói.

“Đi cái gì mà đi, sớm hay muộn đều là người của ta.....”

Hắn trừng mắt nhìn Mộ Dung Đan Thanh đang xem kịch, ra hiệu. Cút, nhanh cút đi, đừng quấy rầy chúng ta nói chuyện yêu đương!

Mộ Dung Đan Thanh khinh miệt liếc mắt một cái, phe phẩy quạt xếp bỏ chạy lấy người. Quả thực mắt mắt nam nhân.

Viên Tri Mạch cố sức tránh bạch tuộc... vừa then.... lại quẩn.... cũng bực.... rồi giận, mặt đỏ bừng nói.

“Dung Tầm buông tay! Người như vậy còn thể thống gì!”

Đáng tiếc da mặt Duệ Quận Vương quá dày, thuận thế leo lên, dứt khoát đem người nào đó ôm vào trong lòng ngực mình, cười dâm tà.

“Người là người của ta, sợ cái gì chứ?”

Cúi xuống cắn cắn vành tai.

“Người không biết, lần trước bộ dáng run rẩy của người có bao nhiêu đẹp, khi ra bộ dáng có bao nhiêu..... Người chắc còn nhớ rõ đi, nhìn người mặt đỏ, hay chúng ta thử lại.....”

“Người dám!”

“Hoàng Trưởng tôn giá lâm!”

Giọng tùy tùng cất cao vang lên!

“Đáng chết!”

Dung Tầm vội vàng cường bách nhét Viên Tri Mạch vào phòng ngủ. Hắn cũng khóa cửa lại, rồi phân phó thuộc hạ canh phòng nghiêm ngặt.

Viên Tri Mạch đã vô lực, trong lòng mắng chửi hắn, suy sụp ngồi xuống vỗ trán cắn răng. Người này thật là càng lúc càng vô lại, đem mình nhốt tại nơi này, có thể quan cả đời sao, đầu óc thật sự bị té ngựa hỏng rồi à?

Ngồi một hồi lại đứng dậy, bức bối mò mẫm đi xoay quanh, Viên Tri Mạch muốn trở về, việc này đã náo loạn, thật sự sợ phụ thân đã phát điên. Dung Tầm hồ nháo, sự tình làm loạn hết, thật đúng là không biết nên giải quyết như thế nào cho xong việc!

Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói nhỏ, Viên Tri Mạch kinh ngạc quay đầu lại, còn chưa kịp mở miệng đã bị người che lại.

“Đừng kêu!”

Ở bên ngoài.

“Không biết Hoàng Trưởng tôn điện hạ hôm nay vì sao đến đây?”

Dung Tầm thấy mi không thấy mắt. Ngoài mặt cười nói phần nhiều là giả dối. Hắn càng nhìn càng thấy vị cháu trai này không vừa mắt. Cái mũi không bằng hắn, đôi mắt không bằng hắn, cũng không thấy có bao nhiêu ngọc thụ lâm phong, Tiểu Mạch Nhi nhà hắn lúc trước sao nhìn trúng được vậy?

Thần sắc Dung Tuyền không thay đổi, lạnh lùng nhìn vị hoàng thúc này, thật vất vả mới đè ép cơn giận xuống, nhàn nhạt nói.

“Hôm qua Hoàng tổ phụ đã đem vụ Định Hi, Viên gia, Lưu gia giao cho ta. Hôm nay ta tới, chỉ là đến hỏi hoàng thúc từ khi nào cùng Viên Tri Mạch thân mật như vậy? Ta cùng Hiểu Đường quen biết đã lâu, chưa từng biết được có chuyện này.”

Hôm qua hắn thu được tin tức, đã làm rơi một chén trà nóng, khiếp sợ sau đó là tức giận. Hắn vốn dĩ đã buông tay kế hoạch đã tính toán trước, nào biết đâu rằng Dung Tầm đột nhiên chặn ngang.

Dung Tầm không chút để ý quét mắt qua, cười nói.

“Ta cùng Tiểu Mạch Nhi tất nhiên là lương tình tương duyệt. Ta còn tưởng rằng ngày ấy ở Viên phủ người đã thấy rõ rồi. Sao hôm nay còn tới hỏi ta?”

Dung Tuyền cứng nhắc, miễn cưỡng đè nén ngọn lửa trong lòng xuống, giọng lạnh lùng nói.

“Ta từ nhỏ đã quen biết Thanh Bình, bản tính hắn thế nào ta biết rõ ràng. Hắn chính là người trọng tình, với tình cảm càng lâu càng chú ý coi trọng. Có lẽ nhất thời bị mê hoặc, nhưng nếu bởi vì loại việc vặt này mà quyết định sai lầm về việc chung thân, thật sự là quá mức lỗ mãng.”

“Đó là bởi vì hắn chưa gặp được đối tượng.”

Dung Tầm lười nhác cười.

“Huống hồ ta ít nhất là người sống, có máu có thịt cũng biết yêu thương, so với lạnh lẽo vô tình không biết quý trọng.....”

Dừng một chút, hắn cười như không cười, ung dung thưởng thức bộ dáng biến sắc của Hoàng Trưởng tôn, mới chậm rãi tiếp lời.

“So với bài vị lạnh lẽo vô tình không biết quý trọng cùng yêu thương thì ta tốt hơn. Bài vị còn không phải là khối gỗ chết sao? Ném cũng không động đậy, đúng không Dung Tuyền?”

Lời này đã xem như khiêu khích rõ ràng. Sắc mặt Dung Tuyền xanh trắng đan xen, bàn tay trong tay áo xiết chặt nắm đấm, áp chế cảm xúc.

“Vậy hoàng thúc xác định muốn sống cùng hần? Đừng quên, hoàng thúc chính là con vợ cả, tương lai phải kế thừa vương vị, sao có thể cưới nam thê!”

Dung Tầm nhẹ nhàng cười, ý vị thâm trường nhìn về phía Dung Tuyền.

“Vì sao không thể, Dung Tuyền, ta cũng không phải là Hoàng Trưởng tôn.”

Mũi tên bắn ra trúng giữa hồng tâm.

Trong đại sảnh không người nói chuyện, trong lúc nhất thời yên tĩnh đáng sợ.

Dung Tầm cảm thấy mỹ mãn thưởng thức sắc mặt xanh trắng đan xen của người nào đó, cảm thấy mỹ mãn uống trà Xuân Thương, cảm thấy mỹ mãn vì địch thủ thực sự yếu thế. Nhân hạ rất nhiều, hần rất thâm tình dặn dò người hầu dâng trà.

“Trà này không tồi, mang cho Viên công tử một ít đi, hần thích uống trà.”

“Không cần.”

Dung Tầm nhướng mày, quay đầu lại nhìn Dung Tuyền vừa lên tiếng.

Dung Tuyền đột nhiên thoải mái, sắc mặt khôi phục bình thường, bộ dáng lại trầm ổn đạm nhiên, thậm chí còn nhân nhật cười.

“Thanh Bình không thích uống loại trà này. Hần tì vị yếu, trà này tuy là cực phẩm của Định Hi nhưng không hợp với hần. Hần thích Bích Ngọc Xuân của Thông Châu hơn.”

Hần chậm rì rì bưng chén trà lên.

“Ta lần này trở về tiện thể mang về cho hần không ít, sợ là lúc này hần đã uống rồi.”

Dung Tầm giật mình, muốn phản bác. Đảo mắt qua thấy Dung Tuyền cười như không cười, trong lòng hần đột nhiên sinh ra dự cảm xấu.

“Dung Tuyền, hôm nay ngươi đến đây làm gì? Chỉ là để nói lời này thôi sao?”

“Tất nhiên là vì..... nghe nói hoàng thúc sau giờ Ngọ thiếu chút nữa chết trên đường phố, lòng ta thập phần lo lắng.”

Dung Tầm hồ nghi nhìn qua. Hần không nhớ rõ hần cùng Dung Tuyền cảm tình tốt đến mức này..... đường đường là Hoàng Trưởng tôn tước của vãn an..... Tiểu Mạch Nhi..... Tiểu Mạch Nhi... Dung Tuyền.....

Trong đầu mấy ý niệm lóe lên, Dung Tầm nhướng mày.

“À, Dung Tuyền hôm nay là tới đòi người sao?”

“Thanh Bình có ý thì cái gì cùng không cần. Nếu muốn chạy tự nhiên không người có thể cản. Hoàng thúc là người tinh tường mà cả điểm này cũng không hiểu. Ta thật thương cảm cho hoàng thẩm tương lai.”

Dung Tuyền cười cười nhìn sắc mặt thay đổi của Dung Tầm, tâm tình rất là thoải mái.

Dung Tầm đột nhiên minh bạch vì sao Dung Tuyền ngồi ở chỗ này bất động. Dung Tuyền nếu dám nói như vậy khẳng định có tính toán trước. Tiểu Mạch Nhi đã đi, hiện tại sợ cũng không còn đuổi kịp rồi. Dung Tuyền đá hần cú này thật muốn học máu.

Hần cắn răng.

“Kẻ muốn cho người muốn nhận, người ngoài sao hiểu được loại tình thú chốn khuê phòng. Truy đuổi vòng vòng mới là lạc thú, Dung Tuyền ngươi không hiểu đâu.”

“Đúng không?”

Dung Tuyền cười cười, chậm rãi uống ngụm trà.

“À, trà này xác thật không tồi.”

“Gia, trà này còn muốn tặng hay không?”

Hạ nhân không hiểu ra sao, ấp úng dò hỏi.

Trên mặt Dung Tầm nổi lên một tầng hắc khí, hận không thể đá một cái, cắn răng nói.

“Tặng. Đưa đi Viên phủ. Định Hi có những đặc sản gì thì đi tặng hết cho ta. Xuất giá tòng phu, sau này phải sống ở đó, trước tiên phải thích ứng!”

“Hắc xì.”

Đang ngồi bình yên trong xe ngựa, Viên Tri Mạch đột nhiên hắt xì, cũng không biết mình sắp bị người ta nhúng tay vào thói quen ẩm thực.

“Người lại làm sao vậy?”

“Không có gì, sợ là bị cảm lạnh.”

Viên Tri Mạch xoa xoa cái mũi, nhịn không được tò mò.

“A Yến, người nghĩ như thế nào lại cùng Dung Tuyền thông đồng. Ta chưa bao giờ biết quan hệ các người lại tốt như vậy. Ta vừa rồi thật sự bị dọa.”

“Ta cùng hắn không quan hệ, người của hắn cản trở cho ta vào hang dẫn thổ đi.”

Dẫn thổ? Vào Định Hi Hầu phủ dẫn thổ đi?

Viên Tri Mạch sững sốt, nhịn không được cười.

“Bọ ngựa bắt ve núp sau chim sẻ. Không nghĩ tới Dung Tuyền là Hoàng Trưởng tôn lại có thủ đoạn lợi hại a.”

Người trước mặt im lặng như không để ý. Viên Tri Mạch sờ sờ cái mũi, âm thầm lẩm bẩm. A Yến gần đây tính tình trầm lặng rồi. Sờ soạng một lúc lâu mới sờ đến rèm che cửa sổ, vén rèm lên liền có một luồng gió lạnh ập vào mặt, Viên Tri Mạch không tự chủ được rung mình.

“Ui lạnh!”

“Vô dụng!”

Trưởng Tôn Yến không kiên nhẫn nữa. Mắng thì mắng, vẫn cởi áo khoác ném cho Viên Tri Mạch. Trời lạnh mà hắn chỉ mặc một bộ y phục màu đen đơn giản, càng tôn lên thân hình rắn chắc, một đôi mắt lạnh lẽo, toàn thân tràn ngập khí chất của người luyện võ, trên người có hốc bá chi khí.

Viên Tri Mạch cũng không khách khí, cảm thấy mỹ mãn đem mình bọc kín mít, nhờ có gió lạnh mà đột nhiên cảm thấy thân thanh khí爽.

“A Yến, lần này đa tạ người. Dung Tầm là kẻ điên, ta đúng là sợ hắn không chịu thả người.”

“Người cùng hắn.....”

Trưởng Tôn Yến há miệng thở dốc, lại không biết nên hỏi cái gì. Nhìn thấy vẻ mặt Viên Tri Mạch thanh thản trong lòng lại bốc hỏa, ghen đến khuôn mặt đen như đáy nồi.

Đang đi an ổn đột nhiên đi con ngựa kéo xe như phát điên. Viên Tri Mạch không kịp phòng ngừa bị quăng ngã. Rồi cảm thấy bị mạnh mẽ kéo lại, ngã nhào vào lòng ngực Trưởng Tôn Yến, mặt bị đập đau nước mắt lưng tròng ngẩng đầu.

“A Yến, người.....”

Trên môi tựa như có cái gì mềm mại lạnh lẽo lướt qua, mềm mại khác thường còn mang mùi rượu nhàn nhạt.....

Thân thể Viên Tri Mạch cứng đờ, trong lúc nhất thời tay chân cũng không biết nên như thế nào.

“Xin lỗi, ta thật không phải cố ý.....”

“Còn không phải là lau mặt sao, có cái gì cố ý hay không cố ý, huynh đệ mà.”

Giọng Trương Tôn Yến ngay sau đó vang lên, giống như không thềm để ý.

Mặt..... Viên Tri Mạch sững sốt, ngay sau đó liền cười.

“Ta đây lo lắng ngươi ghét bỏ ta. Ngươi cũng biết Dung Tầm làm ra những chuyện đó, có lẽ hiện tại tất cả mọi người cho rằng ta cùng Dung Tầm có quan hệ gì. Ta lo ngươi không còn nhận ta làm huynh đệ nữa.”

Trương Tôn Yến buông tay, quay mặt nhìn sang bên cạnh, sau một lúc lâu mới nói.

“Vậy ngươi thật sự cùng hắn.....”

Viên Tri Mạch trầm mặc một lát, lộ ra một nụ cười khổ.

“Ta thật không biết. Ngươi cũng biết ngày đó mà, ý thức ta có chút mơ hồ, cái gì cũng không nhớ..... ta nghĩ là có.”

Chẳng qua hoài nghi rốt cuộc là ai ở trên ai ở dưới.

“Vậy ngươi chuẩn bị giả cho hắn?”

Giọng Trương Tôn Yến có chút khàn khàn, tựa như áp ủ rất nhiều cảm xúc, làm người ta nhớ tới một hồ nước sâu, mặt trên gió êm sóng lặng bên dưới là sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Viên Tri Mạch cũng không để ý nhiều, khe khẽ thở dài.

“Ta không biết. A Yến, ta sống thật vất vả. Vốn dĩ tưởng yên phận sống qua ngày, lại xảy ra chuyện Hiểu Vân, ta liền nghĩ cưới cái bài vị cũng tốt, như vậy cũng nhẹ nhàng, cùng lắm thì sống một mình đến già..... A Yến, hiện tại thế cục đã hoàn toàn không khống chế, giống như là một cuộn chỉ rối, cắt không đứt, gỡ càng rối hơn. Nếu ta can đảm chết thì giải quyết được thế cục hỗn loạn này, đối với tất cả mọi người đều tốt. Nhưng ta thật vất vả mới sống lại, lại chết ta thật sự không cam lòng.”

Trương Tôn Yến xanh mặt quay đầu, đôi mắt đen còn có một chút ửng đỏ.

“Nói hươu nói vượn, cái gì chết với không chết?”

“Ta thuận miệng nói thôi. Ta sao chết được, đã chết có thể sống trở lại không..... Ai da, cũng không đúng!”

20. Chương 20: Bức Xác Chết Vùng Dậy

Chết giả, người khác có lẽ không thể, nhưng ta có thể!

Thật là hồ đồ.

Viên Tri Mạch ảo não vỗ đầu, đưa tay vào túi trong tay áo tìm thuốc chết giả.

Không có! Trống không, không có cái gì.

Viên Tri Mạch lục lợi mấy lần, cuối cùng vẫn là hết hy vọng thu tay lại, trên khuôn mặt thanh tuấn là một tầng hắc khí, như sắp học máu. Nhất định là Dung Tầm thừa dịp mượn gió bẻ măng. Đường đường là Quận vương gia, không đi tề gia trị quốc bình thiên hạ, chỉ có bản lĩnh trộm cắp là giỏi!

“Ngươi lại làm sao vậy?”

Trương Tôn Yến không quá để ý nhìn Viên Tri Mạch. Nếu không phải là Viên Tri Mạch, hắn đã sớm rời kinh đô rất xa. Hắn thuận miệng hỏi, cũng không trông cậy được trả lời.

Xe ngựa chạy nhanh về phía trước, từ xa nhìn cửa thành đứng sừng sững trong hoàng hôn. Tường thành đồ sộ, ánh chiều tà tỏa những tia nắng như mạ lên một lớp vàng lấp lánh xung quanh, khí thế phi thường.

Chỉ cần ra khỏi kinh đô, trời cao biển rộng, nơi nào không phải là chỗ dung thân. Ở kinh đô đầy thị phi, phụ thân hắn nói rất đúng phàm là người có giá trị lợi dụng đều sẽ sống thực tốt, thế sự đều chú ý cân bằng, triều đình đủ loại quan lại. Cho nên hắn không lo lắng Viên Tri Mạch rời khỏi sẽ nổi lên phong ba gì. Bất quá chỉ là một công tử thế gia, lại không phải nhân vật nổi danh. Huống hồ dù có phong ba thì thế nào, cũng sẽ không chết.

Kinh đô không thích hợp cho Hiểu Đường. Từ khi hắn bảy tuổi liền xác định, Hiểu Đường cốt cách quá sạch sẽ, sạch sẽ mà trọng tình, thông minh thì rất thông minh, nhưng một khi liên quan đến tình cảm liền ngốc làm người ta hận không thể một chân đá chết. Người như vậy không thích hợp ở kinh đô, trong cái chảo lớn đầy hỗn độn, hắn còn không thích hợp nữa là.

“À, ta vốn dĩ muốn giả chết.”

Một giọng nói nhẹ nhàng vô lực vang lên, không chút để ý như là đang nói ngày mai có mưa.

“Người biết ta thích xem sách tạp văn, trước kia đã theo sách làm ra tới mấy viên thuốc, hiệu quả không tồi. Hiện tại ta còn một viên, ta vừa rồi đột nhiên nhớ tới ta đã chết một lần, sau đó người lại đem ta đi ra ngoài, một công đôi việc.”

“A!”

Dây cương đột nhiên bị kéo, vó ngựa giơ lên cao làm xe ngựa bị lắc mạnh. Viên Tri Mạch nắm chặt cửa sổ của xe mới không bị quăng ngã ra ngoài, kinh hồn mất vía.

“Này, người làm cái.....”

Lời còn chưa dứt, bả vai nhói đau. Giọng A Yến mang theo kinh ngạc cùng vui sướng.

“Người thật sự có thứ này?”

“A Yến, người muốn làm cái gì?”

Viên Tri Mạch hít sâu một hơi cảm thấy mình quả thực ngu xuẩn khi nghĩ sẽ về nhà.

Hai người có ý tưởng tương đồng, đều là thừa dịp không ai biết giả chết, sau đó rời khỏi kinh đô, mai danh ẩn tích. Chẳng qua ý tưởng của Trương Tôn Yến quá mức cầu huyết. Nghe nói hắn đã tìm một cái xác có độ tuổi cùng vóc dáng gần giống Viên Tri Mạch, đến lúc đó chém mấy đao, chém thành huyết nhục mơ hồ vô pháp nhận dạng, rồi tuyên bố Viên Tri Mạch bị cướp giết.

Viên Tri Mạch suy nghĩ một lát, tiếc nuối lắc đầu.

“Suy nghĩ của người không được. Sự tình từ đầu đến đuôi có quá nhiều người liên lụy vào, cũng quá phức tạp, nếu có người muốn điều tra khẳng định là không thể gạt được.”

“Ta đây đi đem viên thuốc kia tới!”

Viên Tri Mạch không biết nên khóc hay cười, giữ chặt hắn.

“Ngốc quá, người cầm tới chẳng phải muốn cho Dung Tầm biết chúng ta làm cái gì sao? Huống hồ người vào Quận Vương phủ như vậy, đến lúc đó sự tình bị làm lớn lên ai cũng giấu không được.”

Câu này suy nghĩ một hồi lâu, Viên Tri Mạch lại nói.

“Thật sự không được đi, để ta làm một viên mới. Ta nhớ mang máng công thức không quá phức tạp, hắn không mất bao lâu. Nhưng sợ mấy ngày nay sẽ xảy ra chuyện, Dung Tuyên đã trở lại.....”

“Sẽ không đâu! Sau giờ Ngọ ta nghe lén được Nam Việt cùng Đông Việt nổi lên tranh chấp, Vương tử của Nam Việt là Tô Khắc Cáp chạy trốn tới Định Hi. Định Hi Hầu đã sai người hộ tống hắn tới kinh đô, sợ là hiện giờ đã tới Biện Kinh, sớm nhất đêm nay muộn nhất ngày mai khẳng định có thể tới kinh. Người cho rằng đến lúc đó còn có người sẽ quản chuyện của người sao?”

Viên Tri Mạch sửng sốt.

“Tô Khắc Cáp?”

“Người biết sao?”

Trong mắt Viên Tri Mạch lướt qua một chút cảm xúc phức tạp, thoáng như có nước trong mắt, rồi lại không thấy bóng dáng,

“À, không quen biết.”

Đương nhiên, không quen biết.

Vương tử Nam Việt vào kinh là đại sự, Viên Tri Mạch về Viên phủ, Viên Thái phó còn chưa có gặp đã bị triệu vào cung. Cho thấy Viên Thái phó rất được coi trọng, vì không phải văn thần có quyền nào cũng bị triệu vào cung.

Nửa đêm trèo tường vào Viên phủ, Trưởng Tôn Yển nghe nói Viên Thái phó cũng vào cung, thực khinh thường hừ một tiếng,

“Bất quá chỉ là một man di, trực tiếp đánh là được, Vương tử gặp nạn cũng để ý như vậy thật mất mặt!”

Viên Tri Mạch suy tư về âm mưu vào ban ngày rồi cuộc là ai chủ mưu, vốn dĩ cho rằng nhất định là Trưởng Công chúa nhưng nghĩ kỹ lại, cảm thấy không đúng. Trưởng Công chúa là người cẩn thận loại việc dễ dàng lộ ra sơ hở thật sự không hợp cá tính.

“Họ là dân tộc du mục, dân phong bư hãn xưa nay kiệt ngạo khó thuần. Hơn nữa bọn họ từ trước đến nay đều là địch yếu ta tiến địch cường ta lui, vừa thấy không địch lại liền trốn sâu vào thảo nguyên. Nếu Đại Ung muốn công phá toàn bộ thì chiến tranh nhất định kéo rất dài, dù Đại Ung hùng mạnh cũng không kéo dài nổi. Kỳ thật cũng may mắn từ trước đến nay bọn họ không hợp, luôn tranh đấu, nội chiến liên miên, nếu một ngày nào đó đột nhiên bọn họ tỉnh táo lại, chỉ sợ Đại Ung sẽ thảm.”

Không ai lên tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Người sao biết chuyện này? Người cùng phụ thân ta nói thật giống nhau.”

Không phải lời nói y hệt nhưng quả thực ý giống nhau như đúc.

Viên Tri Mạch trầm nghĩ đời trước tốt xấu gì cũng ở Định Hi nhiều năm, cũng biết Định Hi cùng ngoại ban có giao tiếp. Chưa thấy qua heo chạy cũng có ăn qua thịt heo? Lời này trăm triệu lần không thể nói, chỉ có thể tìm lý do có lẽ.

“Trong sách cũng có viết, ta tốt xấu cũng mang danh là tài tử.”

“Roẹt ”

Lời còn chưa dứt, một âm thanh vang lên! Viên Tri Mạch đau lòng nhú mày.

“Ai da, người cẩn thận một chút, những quyển sách đó đều là bản duy nhất!”

Trưởng Tôn Yển há hốc mồm nhìn trang sách trong tay bị xé thành hai. Vốn đang có chút áy náy, vừa ngẩng đầu thấy trước mắt một đống sách cũ nát dễ rách nhất thời ngữ khí độc ác.

“Hiểu Đường có bản lĩnh người tới đây!”

Viên Tri Mạch ho khan. Bản thân xem tạp văn quá nhiều, cũng thường xuyên có hứng thú làm vài thứ, nhưng mọi hứng thú đều không nhớ hết. Huống chi cách hiện giờ mười năm sau, dù cho ký ức tốt cũng không nhớ hết, lúc này lại nhìn không thấy, sao có khả năng từ mấy kệ sách tìm ra quyển sách kia? Viên Tri Mạch chỉ nhớ trong sách có một hình vẽ kỳ lân.

Tuy rằng lòng nghĩ như thế, vẫn nhanh chóng lấy lòng sờ soạn đưa tìm nước trà và điểm tâm đưa qua, cụp mi rũ mắt như gã sai vặt ở một bên nịnh bợ.

“ Không phải ta tới không được sao? A Yển, muốn ta giúp người xoa xoa bả vai hay không?”

Trong lòng không khỏi cảm khái, năm nay chết thật sự không dễ.

Đêm trăng thanh, dưới ánh sáng ngọn đèn dầu nhấp nháy, người nọ khom lưng dựa vào bên cạnh, khuôn mặt thanh tuấn cười cười lấy lòng. Khuôn mặt sáng ngời như tỏa sáng ra xung quanh, làm người nhìn muốn chìm đắm ở trong đó. Đôi môi mỏng căng mọng mê người, làm hấn nhớ lại hương vị kia, hình như rất mềm, còn mang theo mùi thơm giấy mới nhàn nhạt, làm người ta an tâm.....

“Khụ!”

Một tiếng ho đột nhiên vang lên!

Sắc mặt Trương Tôn Yến biến đổi, lắc mình một cái đem Viên Tri Mạch kéo đến phía sau, lạnh lùng trừng mắt nhìn người mới tới.

“Người tới làm cái gì!”

Nếu ánh mắt có thể giết người, người trước mắt đã sớm vỡ nát máu chảy thành sông.

Đáng tiếc người nào đó mặt dày cũng có gia truyền vô sỉ, cười hì hì hướng về phía Trương Tôn Yến giả cái mặt quỷ.

“Ta không phải tới tìm ngươi là được rồi, ta là tới tìm đại tẩu..... Hiểu Đường ca.”

Viên Tri Mạch từ sau lưng Trương Tôn Yến lộ đầu ra.

“Dung Duyệt?”

Không phải Dung Tâm?

Trong lòng buông lỏng rất nhiều lại mơ hồ có chút trống vắng, Viên Tri Mạch, kinh ngạc hỏi.

“Người tới làm cái gì?”

“Ai da, Hiểu Đường ca còn nhớ tên ta sao?”

Dung Duyệt không nghĩ tới Viên Tri Mạch còn nhớ hấn, hưng phấn vọt tới trước, đáng tiếc còn chưa vọt tới một nửa đã bị Trương Tôn Yến ngăn lại, không hô một tiếng quyền đã đánh tới. Dung Duyệt xoay người vừa di chuyển vừa nói.

“Hôm nay ta không muốn đánh nhau với ngươi, chỉ đem kiếm ném vào nhà xí thôi, lại không phải hổ phân, ngươi giận cái gì?”

Trương Tôn Yến nhớ tới ngày ấy Long Ngâm Kiếm bị treo ở trên tường nhà xí, khuôn mặt tuấn tú càng thêm âm lãnh.

Tuy Dung Duyệt công phu cao hơn Trương Tôn Yến không ít, trong lúc nhất thời cũng bị bức có chút chân tay luống cuống, kêu khổ không ngừng,

“Ai... ai... ai..., đừng đánh, đừng đánh, ta hôm nay thật sự có chính sự quan trọng cần nói!”

“Người Định Hi các ngươi có thể có chính sự gì.”

Trương Tôn Yến hừ lạnh một tiếng, tấn công bả vai Dung Duyệt, vừa tránh đòn hấn vừa oai oái kêu to.

“Ta tới trị đôi mắt cho Hiểu Đường ca, ngươi không nói lí như vậy sao!”

Trương Tôn Yến dừng động tác.

Viên Tri Mạch sững sốt.

Dung Duyệt hít một hơi, thật cẩn thận liếc Trương Tôn Yến, sợ hấn lại đánh một quyền.

“Đại ca nói đôi mắt là bởi vì độc trong cơ thể, lần trước khó thở công tâm độc dâng lên đôi mắt mới không thấy. Cho nên đại ca gọi ta từ Định Hi đến đây, để ta dùng nội lực đẩy độc ra.”

Viên Tri Mạch hoảng sợ ngẩng đầu.

Nhìn ra biểu tình của Viên Tri Mạch, Dung Duyệt vội nói.

“Ta nhất định giúp ca giải độc, việc này ta làm qua hai lần rồi, sẽ không có việc gì.”

Mắt đảo một vòng nhìn điểm tâm trên bàn, hân chưa ăn khuya đã bị đại ca đuổi ra ngoài, hiện giờ thật đói bụng. Nhìn thấy hai người ở đây không chú ý, hân lén lút đi đến bên cạnh bàn.

Vẫn luôn trầm mặc không nói Trương Tôn Yến bỗng nhiên quay đầu, trong giọng nói mang theo điểm giận.

“Cũng là người kia làm?”

Viên Tri Mạch xoa xoa đôi mắt, ngơ ngẩn lắc đầu, cười khổ.

“Ta cũng không biết chính mình trúng độc như thế nào, là ai ra tay? Dù đúng như vậy, cũng coi như là bên trong có lý do đi.”

Viên Tri Mạch vốn dĩ cho rằng cả đời mình là phải như vậy, nói không thất vọng là lừa mình dối người. Hiện giờ đột nhiên có người nhẩy ra nói hai mắt của mình là bởi vì trúng độc, đôi mắt có thể khôi phục..... cảm thấy có chút không thực tế, vớ vẩn.

Trương Tôn Yến sắc mặt trầm xuống, nắm chặt kiếm trong tay.

“Ta hiện tại liền đi làm xử lý người đó! Bà ta có quyền gì mà quyết định sinh tử của người khác!”

Viên Tri Mạch cuống quýt chặn hân.

“A Yến, đừng xúc động! Người đó không phải bá tánh bình thường.”

“Dù là Công chúa cao quý cũng không thể tổn hại mạng người, đã một lần rồi lại một lần, lão tử nhìn không thuận mắt!”

Trương Tôn Yến dùng sức vung ra, Viên Tri Mạch lão đảo thiếu chút nữa té ngã, vẫn là Trương Tôn Yến đứng lúc tiếp được.

“Hiện tại không phải thời điểm xúc động, Trương công chúa vừa chết, quyền lực chế hành liền sẽ tan rã, bên ngoài có man di ngo ngoe rục rịch, người muốn cho Đại Ung thật sự không xong sao!”

“Đều bây giờ người còn lo lắng cái này.....”

Trương Tôn Yến hung hăng trừng mắt nhìn Viên Tri Mạch một cái.

“Người đúng là ngu xuẩn! Cổ hủ!”

Viên Tri Mạch trong lòng bị thương, trong trí nhớ hình như cũng có người mắng mình như vậy. Hơi hơi cong môi lộ một nụ cười khổ.

“A Yến, chúng ta đều không muốn Đại Ung bị hủy hoại. Chúng ta đã từng nói qua sẽ là một văn một võ làm Đại Ung hưng thịnh.”

Trương Tôn Yến cứng nhắc, ngửa đầu nhìn bầu trời.

“Ôi, các người làm cái gì vậy?”

Trong miệng còn chứa điểm tâm, tay đầy mảnh vụn, Dung Duyệt cuối cùng cũng có thời gian quay đầu lại, kinh ngạc nhìn sắc mặt rất khó coi của hai người kia, chỉ cảm thấy không thể hiểu được.

“Là uống lộn thuốc, có cái gì mà kinh hãi?”

Trương Tôn Yến cùng Viên Tri Mạch ngẩn ra, đồng thời quay đầu.

“Người có ý gì?”

“Ta là nói độc trên người Hiếu Đường ca nha, còn không phải là bởi vì uống lộn thuốc sao?”

Dung Duyệt ăn no uống đủ xong còn ợ một cái, nghiêm túc hướng Viên Tri Mạch giải thích.

“Đại ca vốn dĩ cũng không rõ Hiếu Đường ca trúng độc gì, vẫn luôn nghĩ có ai cố ý hại, cho nên đề nén, cũng chưa nói ra vì sợ rút dây động rừng.”

Dung Duyệt phủi tay.

“Nhưng đại ca điều động lực lượng cũng không tra ra hung thủ. Trên đời này chỉ có hai loại khả năng đại ca điều tra không ra, một là người nọ còn lợi hại hơn đại ca, hai là kỳ thật không có người này. Sau đó cơ duyên vừa khéo đại ca phát hiện Hiểu Đường ca có tật xấu thích bào chế độc dược, lại cho người cẩn thận kiểm tra viên thuốc lần trước. Lúc này mới suy nghĩ cẩn thận suy đoán là bởi vì bào chế không đúng phương pháp, lại thích tùy tiện đem chính mình ra làm chuột để thử thuốc, những độc đó theo thời gian dài thấm vào trong thân thể, lại thêm bệnh nặng sức khỏe yếu, độc tố trong thân thể liền phát tác.”

“.....”

“.....”

Trưởng Tôn Yến ghen hòng trăn trối nhìn Dung Duyệt, lại nhìn Viên Tri Mạch với ánh mắt choáng váng.

“Thật hay giả?”

“Thật. Chúng ta còn tra xét bột phần cùng thuốc chết giả, cũng thấy đều là đồ vật tổn hại thân thể.”

Dung Duyệt nghĩ bọn họ không tin, thận trọng giải thích thêm, thuận tiện kiêu ngạo một chút.

“Bất quá Hiểu Đường ca yên tâm, có ta ở đây khẳng định sẽ không có việc gì, công phu của ta rất lợi hại!”

Viên Tri Mạch yên lặng buông tay Trưởng Tôn Yến ra, trán cũng nổi gân xanh, trầm mặc sau một lúc lâu mới nói.

“Đa tạ.”

Dung Tầm, người mới là chuột bạch, cả nhà người đều là chuột bạch!

“Không cần cảm tạ, người trong nhà mà.”

Dung Duyệt cười tủm tỉm, nhìn một đồng sách cổ trên mặt đất, mở ra một quyển thành linh đúng trang nói về công thức chế tạo thuốc dưỡng nhan. Hẳn quả thực có chút bội phục đối với Viên Tri Mạch, nhiều dược liệu lung tung rối loạn cũng dám bỏ vào trong miệng ăn?

“Ca ca còn nói, những thứ thuốc linh tinh gì đó thu được sẽ huỷ toàn bộ, cũng nói Hiểu Đường ca đừng lẩn lộn làm lại. Đại ca sẽ tìm ra biện pháp để giải quyết vấn đề, không được tự ngược bản thân. Hơn nữa nếu thật sự chết giả thành công, đại ca cũng có năng lực bức xác chết vùng dậy.”

“.....”

“Ta ca còn nói, Tô Khắc Cáp phải ở nhà ta, thời gian sắp tới chỉ sợ không đi tìm Hiểu Đường ca được, nói Hiểu Đường ca phải nhớ huynh ấy.”

“..... Dung Tầm còn nói gì khác không?”

Dung Duyệt rất đơn thuần ngửa đầu, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, vỗ tay một cái.

“Đại ca còn nói, Tiểu Mạch Nhi sinh ra là người của ta, chết cũng là ma của ta!”

Đại ca quả thực khí phách, không hổ là Định Hi Hầu tương lai!

Viên Tri Mạch kiềm chế xúc động sắp học máu, vẻ mặt ôn hoà ngoắc ngoắc ngón tay.

“Dung Duyệt, người trở về giúp ta chuyển cáo Dung Tầm một câu.”

Dung Duyệt sáng mắt chăm chú lắng nghe.

“Nói hẳn chết đi!”

Cùng lúc đó....

“Hắc xì”

Một tiếng hắt xì kinh thiên động địa vang lên. Tiếng đàn sáo bị âm thanh vang dội làm im bật, ca cơ vũ kỹ giữa sân đều sợ hãi dừng lại. Họ sợ làm người ngồi trên ghế thượng vị tức giận, người kia thể trạng to lớn hung thần ác sát vừa thấy đã biết không dễ chọc.

“Vương tử điện hạ, làm sao vậy? Chẳng lẽ không hợp khẩu vị của ngài?”

Giọng điệu lười nhác vang lên, nam tử trong bộ trường bào màu tím không chút để ý quét mắt phượng nhìn lướt qua, hơi hơi nướng mảy, xung quanh đều là tơ liễu phiêu tuyết, đều là thanh nhã phong tình.

Tô Khắc Cáp nuốt một ngụm rượu, khinh thường nhìn Dung Tầm.

“Không kính!”

Một nam nhân mà như đàn bà, thật mất mặt!

21. Chương 21: Hành Động Liều Lĩnh

Tô Khắc Cáp tùy tiện gác chân lên bàn, tư thái duy ngã độc tôn cuồng ngạo. Đôi mắt màu hổ phách kỳ dị lộ vẻ khiêu khích.

“Định Hi Hầu uy thế thật lớn, xưa nay thường nói hổ phụ không sinh khuyển tử. Không nghĩ tới Quận vương lại như vậy, thật là làm ta coi thường! Đại Ung quả thực làm ta thất vọng!”

Quan viên Đại Ung ngồi bên cạnh Dung Tầm sắc mặt đều biến đổi. Vị Vương tử Tô Khắc Cáp này rõ ràng là gặp nạn mà đến, tư thế lại không giống Vương tôn chư hầu còn muốn lớn tiếng. Không chỉ có nói rõ muốn ở trong phủ Định Hi Hầu ở kinh đô, mà đêm hôm khuya khoắc không ngủ một hai đòi phải chơi, còn muốn Duệ Quận Vương tiếp khách. Hiện giờ lại nói như vậy, không phải khiêu khích thì là cái gì?

Một vị quan viên Lễ bộ tuổi trẻ vội vàng hoà giải.

“Vương tử, Quận vương thân phận tôn quý, chuyện này tất nhiên là không quen thuộc.”

Trong lòng hắn âm thầm “phi” một tiếng. Vị Quận vương phong lưu nổi danh khắp kinh đô và vùng lân cận sao có thể không biết mấy việc này?

Tô Khắc Cáp cười ha ha.

“Chiến sĩ không biết chơi sao là nhân tài! Chơi cũng không biết chơi sao lãnh binh tác chiến. Hay là Quận vương đã thay đổi tính! Bị mắc mưu chúng ta thay lá cờ trên cột cờ!”

Lời này không chỉ là khiêu khích, đã như là uy hiếp.

Tuy rằng quan viên Đại Ung đều biết Dung Tầm ở kinh đô với thân phận là con tin, nhưng dù sao hắn cũng là người Đại Ung, chắc chắn là Định Hi Hầu tương lai, lại bị người ta trào phúng như vậy sao còn nhịn được.

Quan viên Đại Ung sắc mặt đều xanh mét, vẫn là quan viên vừa rồi nói chuyện đã lên tiếng.

“Nếu quả thực Nam Việt uy thế lớn, Tô Khắc Cáp Vương tử cũng có danh tiếng lớn, xem ra Đông Việt càng khó lường.”

Lời này vừa nói ra, đột nhiên không gian tĩnh lặng!

Tô Khắc Cáp bị buộc đến Đại Ung hoàn toàn là bởi vì Nam Việt đánh không lại Đông Việt. Một câu nói này rõ chính là đánh vào mặt Tô Khắc Cáp, không chỉ có Tô Khắc Cáp thay đổi sắc mặt, ngay cả quan viên kia cũng ý thức được mình không nên nói như vậy. Nhưng do Tô Khắc Cáp khiêu khích trước, quan viên kia vẫn tự tin, cũng không cam lòng yếu thế!

Không khí nhất thời giương cung bạt kiếm, tựa như gió lạnh tràn ngập, không ai dám thở mạnh. Trong sân ca cơ vũ kỹ sợ tới mức cả người phát run, những gương mặt xinh đẹp trắng bệch, thoát nhìn rất đáng thương.

“Thật mất hứng!?”

Từ này giờ vẫn chưa nói chuyện, đột nhiên Dung Tầm lưỡi biếng mở miệng, không chút để ý, như không phát hiện cục diện hiện tại, cho nên tất cả mọi người đều sửng sốt. Hắn rốt cuộc đang nói cái gì.

Tô Khắc Cáp quay đầu, đôi mắt màu hổ phách liếc xéo.

“Sao nào, Quận vương còn chuẩn bị mang ta đi chỗ khác chơi?”

Tô Khắc Cáp có diện mạo nam nhi thảo nguyên điển hình, vóc người rất cao, mày rậm sắc nhọn, ngũ quan sắc xảo. Đôi mắt màu hổ phách liếc nhìn lập tức mang theo lạnh lẽo sắc bén, làm người ta nhớ tới lang sói trên thảo nguyên, một loài vật xảo trá mà hung mãnh, đồng thời gọi nhớ tới thảo nguyên mênh mông bạt ngàn.

Định Hi Hầu tuy rằng vẫn luôn canh chừng họ, nhưng kỳ thật vẫn luôn rất kính trọng vị Thiết Huyết tướng quân này.

Hắn vốn tưởng rằng trưởng tử của Định Hi Hầu tất nhiên phải là người dũng mãnh oai hùng. Không nghĩ tới hôm nay vừa thấy mặt lại là nam nhân xinh đẹp gầy yếu, nói không thất vọng đó là gặt người. Hắn ác ý hừ một tiếng.

“Chỉ sợ Quận vương sống trong nhung lụa, cả nữ nhân cũng không biết chọn như thế nào, sao biết khoái lạc trên đời.”

“Ồ, vậy à.”

Dung Tầm lại hoàn toàn không thèm để ý, che miệng lưỡi biếng ngáp một cái, ngồi ngay ngắn. Hắn hôm nay mặc chính là trường bào màu tím sẫm, kim quan vấn tóc, càng tăng thêm vẻ xa hoa, văn thái phong lưu. Cả Tô Khắc Cáp cũng phải thừa nhận tướng mạo vị Quận vương này quả thực rất được.

“Nếu Vương tử diện hạ ngại nơi này không đủ thú vị, vậy đi chỗ khác chơi.”

Dung Tầm nhẹ nhàng cười, mắt phượng rạng rỡ, rất là chân thành.

Vừa dứt lời, một giọng nói thánh thót đột nhiên vang lên.

“Duệ Quận Vương người đừng dụ dỗ Tam ca. Hắn chính là lang không dám cắn thỏ. Hắn không phải không thích nữ nhân, hắn căn bản không dám thích, A San tỷ tỷ rất lợi hại!”

Tiếng chuông leng keng leng keng thật vui tai, một cô nương xinh đẹp trong trang phục sắc sỡ, cười tủm tỉm đi vào. Nữ nhân này không phải người Trung Nguyên với màu da tiểu mạch thật đặc trưng. Ngũ quan của nàng không thâm thúy bằng Tô Khắc Cáp, có nét mềm mại như người Trung Nguyên, mắt to cũng màu hổ phách, nụ cười sáng lạn làm trước mắt đều sáng ngời.

Tô Khắc Cáp tức giận trừng mắt nhìn muội muội.

“Tô Nhã Nhi, muội đến đây làm cái gì?”

Tô Nhã Nhi cũng không thèm nhìn tới ca ca, không chớp mắt nhìn chằm chằm Dung Tầm, ánh mắt tỏa sáng.

Dung Tầm nhướng mày, ánh mắt cô nương này cũng quá nóng rực.

“Duệ Quận Vương, ta thích người, người muốn ngủ cùng ta hay không?”

Trong một quán trà trên con đường nhộn nhịp trong kinh đô.

Viên Tri Mạch bọc người trong áo khoác. Tuy rằng ngồi ở trong quán trà, nhưng bởi vì ngồi gần bên cửa sổ nên thỉnh thoảng sẽ có gió lạnh thổi vào. Hiện tại thân thể thực nhược Viên Tri Mạch không dám coi thường.

Dung Duyệt ngồi bên cạnh ghé người vào lan can, vui vẻ phần chân nhìn xuống đường. Cũng không biết hắn đang xem cái gì, cười ngô nghê như là trẻ con.

Hôm nay Dung Duyệt quần lấy Viên Tri Mạch, kéo người ra ngoài xem hội đèn lồng. Tính tình huynh đệ Dung gia thực giống nhau, đều là người phiền toái.

Đã nhiều ngày Dung Tầm không có xuất hiện, Dung Duyệt lại như hồ dán không chịu buông. Đứa nhỏ này công phu rất tốt lại linh hoạt, là người rảnh rỗi nên cả ngày lẫn đêm giống cái đuôi theo bên cạnh Viên Tri Mạch. Ngẫu nhiên sẽ làm ầm ĩ chọc Viên Tri Mạch nói chuyện. Tình tình Dung Duyệt đơn thuần lại rộng rãi, hẳn lại tỏ ra thân thiết thật lòng, Viên Tri Mạch muốn đuổi hẳn cũng cảm thấy chính mình đuổi lý.

“Hạt dẻ.”

Một giọng nói ở bên cạnh vang lên, Viên Tri Mạch quay đầu nhìn lại, quả thực thấy Trương Tôn Yến đứng ở phía sau, trong tay còn cầm theo hai cái túi giấy nho nhỏ. Híp híp mắt, Viên Tri Mạch không khách khí đưa tay tiếp nhận một túi.

Biện pháp của Dung Duyệt thật hữu hiệu, tuy rằng đôi mắt còn chưa có khôi phục như cũ, nhưng đại khái đã khôi phục năm phần, miễn cưỡng cũng thấy được hình dáng, so sánh với trước kia đã rất tốt rồi.

Hạt dẻ mới rang, vừa mở túi giấy ra mùi thơm đã ập vào mặt, ngửi thôi đã khiến cho người ta cảm thấy thêm. Bóc vỏ một hạt cho vào miệng, vị ngọt bùi làm tâm tình Viên Tri Mạch đột nhiên tốt lên không ít, cười cười nhìn về phía Trương Tôn Yến.

“Người ở chỗ này làm cái gì? Sao không ở nhà đón ngày mồng tám tháng chạp?”

“Bọn họ đều bận.”

Trương Tôn Yến rất ít lời mà ý nhiều, ôm túi hạt dẻ khác ngồi xuống đối diện.

“Cha ta hai ngày nay cũng không thấy bóng dáng, cũng không biết bận cái gì.”

Tay Trương Tôn Yến lột vỏ những hạt dẻ, mắt nhìn miệng Viên Tri Mạch nhai hạt dẻ, không lên tiếng mà đem hạt dẻ đã bóc sạch vỏ đẩy qua.

Viên Tri Mạch cười tủm tỉm nhặt hạt dẻ ăn.

“Bọn họ bận rộn cũng tốt, rảnh rỗi tất cả lực chú ý sẽ tập trung trên người ta. Ta còn chưa biết nên làm cái gì bây giờ.”

Vừa nói, vừa híp mắt nhìn đường phố rực rỡ dưới lầu. Tuy còn chưa tính nhìn quá tốt, chỉ cảm thấy sự hoành tráng.

Ngày mồng tám tháng chạp ở Đại Ung có tập tục tổ chức hội đèn lồng, vừa lúc gần Tết Nguyên Đán nên đèn có đủ loại kiểu dáng và màu sắc. Trên đường đám đông bắt đầu khởi động, giọng cò kè mặc cả, tiếng cười nói, hết đợt này đến đợt khác, tiếng pháo nổ làm người ta cảm thấy vui vẻ.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt.

Rất là quen thuộc.

Dung Duyệt vui sướng đã kêu lên.

“Đại ca!”

Viên Tri Mạch ngăn ra. Người nọ quả thực dừng bước, hình như hướng bên này đi tới. Viên Tri Mạch nhìn Dung Duyệt, nhất thời có chút dở khóc dở cười, trách không được đứa nhỏ này hôm nay lại muốn ra chỗ này.

Trương Tôn Yến nhíu mày.

“Chúng ta đi thôi.”

“Tránh được nhất thời trốn không được một đời, không cần thiết.”

Viên Tri Mạch lắc đầu.

Cũng không biết nên làm sao với đứa nhỏ này. Dung Duyệt hưng phấn xông tới, mở miệng nói trước.

“Ồ, rất có duyên.”

“Là rất có duyên sao?”

Dung Duyệt nói không ngượng miệng chút nào, còn chuẩn bị ghé bên cạnh Viên Tri Mạch.

Ánh mắt Trương Tôn Yến lạnh lùng quét tới, ánh mắt như muốn giết người.

Dung Duyệt nhìn quần áo mới của mình, đắn đo suy nghĩ đánh nhau hay không đánh nhau đây, rồi hướng Trương Tôn Yến giả thành cái mặt quỷ, ngoan ngoãn ngồi bên trái Viên Tri Mạch.

“Hiếu Đường ca, ta đây có lòng tốt. Đại ca gần đây đào hoa rất vượng, vạn nhất nếu như bị người khác đoạt đi rồi Hiếu Đường ca phải làm sao đây?”

Nói xong còn bày ra một thái độ công thần.

Viên Tri Mạch dở khóc dở cười, nhất thời không lời gì để nói, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Ta giúp người gọi điểm tâm người thích nhất.....”

Lời còn chưa dứt, Trương Tôn Yến cùng Dung Tuyền đột nhiên đồng thời nhảy lên. Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy bóng người thoáng qua, đã không còn người, phía sau lại truyền đến một tiếng gầm.

“Người dám huỷ hoại roi của ta, hôm nay ta không tha cho người!”

Viên Tri Mạch hoảng sợ quay đầu lại. Trương Tôn Yến đã cùng một cô nương đủ mọi màu sắc đấu với nhau. Vừa rồi quán trà còn an tĩnh lập tức thành hỗn loạn, ghế dựa cùng bàn bay tán loạn, bát đĩa cùng ly chén rơi loảng xoảng. Một bóng người đen như mực, một bóng người sắc sỡ. Nếu không phải ra tay lấy mạng nhau thì nhìn thật đúng là rất đẹp.

Mọi người đã sớm bị kinh hãi dồn vào trong một góc tìm an toàn. Một đám bị hù khiến mồ hôi đầy đầu, chỉ hận sao hai vị sát thần kia không tránh ra khỏi cửa thang lầu, để cho bọn họ muốn chạy trốn cũng không được.

Viên Tri Mạch bị đám người đẩy đẩy, chân lão đảo một cái, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bàn tay đúng lúc túm chặt. Còn chưa kịp nói cảm tạ, đã bị người kia ôm đến chỗ không người để ý, hung hăng, thậm chí có chút ngang ngược hôn. Mùi hương quen thuộc ập vào mặt, miệng bị công thành chiếm đất không kiêng nể gì.

Viên Tri Mạch bị Dung Tầm tấn công mãnh liệt, hơi thở quen thuộc giống như thuốc nghiện, ý thức không tự chủ được chậm rãi mơ hồ, thân thể cứng đờ chậm rãi mềm nhũn. Nếu không phải Dung Tầm chống đỡ, có khả năng đã ngã xuống.

Dung Tầm một bên hôn một bên đưa tay tiến vào vạt áo. Bàn tay lạnh lẽo dù cách áo lót vẫn thấy lạnh, Viên Tri Mạch rùng mình. Trong cổ họng phát ra một tiếng khó khăn, nước bọt trong suốt rơi xuống dưới. Áo lót thuần trắng lập tức bị thấm nước tạo nên ấn ký trong suốt, thoát nhìn phá lệ dâm mỹ.

Ánh mắt Dung Tầm thâm trầm, đầu lưỡi dọc theo cổ liếm hôn xuống dưới. Hôn qua xương quai xanh, cuối cùng rơi xuống trên áo lót hơi mỏng, cách áo lót cần nơi nào đó, nhẹ nhàng cắn, đầu lưỡi lại đảo liếm quanh một vòng. Thân thể thiếu niên vốn mềm mại sắp ngã xuống, bỗng chốc co rút, theo bản năng bấu véo bả vai Dung Tầm, thấp giọng hô lên.

Viên Tri Mạch cảm thấy mình như bị đặt trong nước nóng, ý thức khi thì thanh tỉnh khi thì mơ hồ, chỉ cảm thấy một trận pháo hoa nổ vang rồi tỏa sáng trên bầu trời, ở trước mắt đủ mọi màu sắc.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.”

Dung Tầm lần thứ hai cúi xuống, cách áo lót liếm cần nơi nào đó, thực mau áo lót liền ướt một mảnh lớn, lờ mờ lộ ra một điểm đỏ thắm. Cảnh đẹp làm mắt phượng càng thêm thâm sâu, toàn thân nóng lên như muốn nổ tung, hận không thể liền đem nuốt người vào bụng.

Chỉ là, hiện tại không phải thời điểm.

Hắn vốn dĩ chỉ là muốn trừng phạt người này một chút, phạt làm sao cuối cùng chịu khổ vẫn chỉ là hắn. Vẫn không thể thật sự đem người này tử hình ngay tại chỗ, nếu làm vậy Tiểu Mạch Nhi sẽ hận chết hắn.

“ Rầm ”

“ Rắc ”

Hai cái bàn va vào nhau giữa không trung.

Viên Tri Mạch có chút mơ màng đột nhiên thanh tỉnh, nhìn chung quanh bốn phía. Sau một lúc lâu mới nhớ tới đây là quán trà, bọn họ đang ở chỗ ẩn núp, phía trước là đám người chen chúc. Tất cả mọi người đều chú ý hai bóng người đang đánh nhau, trong lúc nhất thời không có ai chú ý tới nơi này.

Nhưng mà ở nơi nhiều người như vậy, hẳn lại đám.....

Vừa thẹn, quần bách, lại bức tức, các loại cảm xúc đan chéo vào nhau, Viên Tri Mạch lập tức liều mạng đẩy Dung Tầm. Nhưng người nọ cánh tay cứng rắn, không khác con kiến đẩy xe.

“Dung Tầm!”

Dung Tầm kỳ thật không nghĩ buông ra, nhưng vừa thấy người trong lòng ngực sắc mặt trắng bệch, đôi mắt xinh đẹp ngấn nước, biểu tình sợ hãi cùng tức giận, cổ và vành tai đỏ bừng, nhìn đáng thương như con thú nhỏ gặp chuyện chấn kinh quá độ. Nhất thời tâm hắn mềm nhũn, nhỏ giọng nói.

“Được, được, được, là ta không tốt, ta sai rồi được chưa? Phải đem quần áo chỉnh lại một chút? Như vậy đi ra ngoài tất cả mọi người sẽ biết.”

Viên Tri Mạch cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện vạt áo bị xốc hơn phân nửa, gương mặt trắng bệch bắt đầu phiem hồng, tức giận trừng mắt nhìn Dung Tầm, rồi quay người đưa lưng về phía hắn sửa sang lại quần áo.

Thật vất vả sửa sang lại cho tốt, mới muốn đi ra ngoài lại bị Dung Tầm giữ chặt.

Viên Tri Mạch cho rằng Dung Tầm lại muốn làm gì nữa, sắc mặt lập tức lại thay đổi, mắt trừng to, lộ vẻ cảnh giác.

Dung Tầm bật cười.

“Sợ cái gì, ta còn có thể ăn người sao? Tóc rồi.”

Viên Tri Mạch ngẩn ra, còn chưa có phản ứng, ngọc trâm đã bị Dung Tầm gỡ xuống. Ngón tay mềm nhẹ lướt qua da đầu, mang theo ý vị khó tả. Động tác thuần thục ôn nhu, như đã làm qua hàng ngàn hàng vạn lần.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chậm rãi chiếu vào, quét một góc không người chú ý, một chút mờ ảo, tia sáng nghiêng nghiêng, bốn phía đều đột nhiên an tĩnh, thời gian như đình trệ.

Viên Tri Mạch ngơ ngẩn cảm thụ ngón tay nhẹ nhàng lướt qua da đầu. Đột nhiên có chút hoảng hốt, nhớ tới đời trước Dung Tầm cũng thích vuốt tóc cho mình, không cần dùng lược, ngón tay chậm rãi vuốt từng lọn tóc nhỏ. Động tác của hắn chậm rãi, bỏ thời gian chăm chút.

Viên Tri Mạch còn nhớ rõ năm đó, Dung Tầm mỗi lần vuốt tóc đều làm đau da đầu mình. Ước chừng hơn nửa năm, hắn mới luyện được tay nghề tốt. Hắn còn cùng Vương bà bà trao đổi kinh nghiệm, tìm ra được cách vuốt tóc yêu thích nhất. Hắn thường nói như vậy sẽ có vẻ trong sáng.

Qua một lúc, thái dương đột nhiên bị chạm vào. Viên Tri Mạch cứng đờ.

Dung Tầm vừa ý cười nói.

“Xong, như vậy quả thực trong sáng.”

Viên Tri Mạch khiếp sợ quay đầu lại, ánh mắt tất cả đều là khó tin.

22. Chương 22: Nam Việt Công Chúa

Ánh mắt Viên Tri Mạch quá mức khiếp sợ, còn mang theo lửa. Từ trước đến nay đối với Duệ Quận Vương mặt dày vô sỉ này Viên Tri Mạch luôn có chút ăn không tiêu.

Trong lòng âm thầm suy nghĩ, trên mặt chất đầy ái muội, Dung Tầm không khách khí ôm thiếu niên mảnh khảnh.

“Làm sao vậy, đột nhiên cảm thấy ta rất lợi hại, không muốn rời khỏi ta sao?”

“Người.....”

Viên Tri Mạch mới phát hiện giọng mình hơi khàn, cảm xúc chua xót khiếp sợ quay cuồng phập phồng. Cố mở miệng, nhưng một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể trắng bệch ngơ ngẩn nhìn Dung Tầm, sau một lúc lâu, lẩm bẩm.

“Là người sao?”

“Hả? Cái gì?”

Dung Tầm như không nghe rõ, nheo mắt nhìn Viên Tri Mạch, đưa tay xoa gương mặt tái nhợt không giống bình thường.

“Sao lạnh như vậy?”

Chẳng lẽ thật sự sợ hãi?

Duệ Quận Vương khó tránh có một chút áy náy, ăn nói khép nép cẩn thận lấy lòng.

“Vừa rồi chỉ là nhất thời không nhịn xuống được. Người xem ta sau đó không phải đã ngừng sao. Lần sau ta mà làm như vậy thì người liền đánh ta. Đừng sợ gì cả, không phải có ta ở đây sao.”

Viên Tri Mạch ngơ ngẩn nhìn Dung Tầm hết sức chuyên chú cẩn thận lấy lòng, khiếp sợ cũng giảm đi một chút.

Dung Tầm..... quá thần nhiên.

Thần nhiên làm người ta tìm không thấy dấu vết giả bộ.

Viên Tri Mạch rất quen thuộc người nam nhân này, quen thuộc mỗi tiếng nói, nhất cử nhất động. Hắn cái dạng này rõ ràng không phải giả vờ.

Bản thân tái thế làm người đã là vợ vẫn khó tin, sao có thể nghĩ Dung Tầm cũng..... Nhưng mà nếu mình có thể, Dung Tầm vì cái gì lại không thể..... Nhưng nếu Dung Tầm thật sự trọng sinh sao lại có bộ dạng cái gì cũng không có phát sinh..... Có lẽ mình đã suy nghĩ quá nhiều, hết thấy mọi chuyện chỉ là trùng hợp?

Một vài ý niệm lung tung rối loạn vụt ra, huyết Thái Dương từng đợt co rút đau đớn, dạ dày nhộn nhạo đột nhiên như có gì trào lên cổ, Viên Tri Mạch theo bản năng che miệng, đẩy Dung Tầm ra. Dung Tầm lạnh tay lẹ mắt ôm lấy, đưa tay vỗ vỗ lưng người bởi vì khẩn trương mà co rút dạ dày. Động tác thuần thục rất tự nhiên khiến hắn cũng giật mình, mắt phượng nhìn không được chớp chớp, hồ nghi hỏi.

“Tiểu Mạch Nhi, việc này ta trước kia đã làm có phải hay không?”

Viên Tri Mạch ngẩng đầu, mắt mông lung, thần sắc có vẻ đặc biệt phức tạp. Động tác vỗ vỗ đã đem thứ ghê tởm trong cổ đè ép xuống, nhưng lòng mềm như ngâm trong nước lại thành đặt ở trên lửa nung. Là cái tư vị gì cũng nói không nên lời, lẩm bẩm thấp giọng nói.

“Ta cũng không biết.”

Thật là hồ đồ.

Bên cạnh kêu lên một tiếng, cùng một tiếng kinh hô!

Viên Tri Mạch ngẩng đầu, vừa lúc thấy đuôi roi da của cô nương kia đánh trúng ngực Trương Tôn Yến. Trương Tôn Yến xoay người một cái ngã quỵ trên mặt đất!

Viên Tri Mạch đẩy mạnh Dung Tầm, vội vàng chạy qua đỡ lấy Trưởng Tôn Yến.

“Có sao hay không?”

Cúi đầu vừa thấy, Viên Tri Mạch nhất thời hít một ngụm khí lạnh. Đuôi roi mang theo móc câu, vạt áo của Trưởng Tôn Yến đã bị xé rách ra. Cho dù quần áo mùa đông rất dày, cũng có thể thấy máu tươi tràn ra!

“Đi, ta dẫn ngươi đi xem đại phu!”

“Không cần ngươi quan tâm!”

Trưởng Tôn Yến hung tợn đẩy, Viên Tri Mạch đột nhiên không kịp phòng ngừa, bị hất đẩy một cái lão đảo.

Trưởng Tôn Yến xẹt qua một tia hoảng loạn, theo bản năng liền đưa tay đỡ. Tay duỗi một nửa đã thu trở về, cứng nhắc nhìn Dung Tầm đứng lúc đỡ lấy Viên Tri Mạch. Đôi mắt đen bình tĩnh không gợn sóng cuộn trào ra các loại cảm xúc thâm trầm mà phức tạp, Trưởng Tôn Yến cắn cắn môi, lão đảo xoay người.

Dung Tầm nhìn bóng dáng kia, mắt phượng hơi nheo lại, xẹt qua một tia nghiền ngẫm. Vị Trưởng Tôn thiếu gia này, tựa như không phải giống như huynh đệ nhà.

Viên Tri Mạch lần thứ hai trong lòng ngực Dung Tầm giãy giụa ra, chạy tới dìu Trưởng Tôn Yến, rồi lại bị Trưởng Tôn Yến đẩy ra. Đẩy lại đỡ vừa đỡ lại đẩy, hai người giằng co một hồi lâu, Viên Tri Mạch không khỏi tức giận.

“Ngươi làm sao vậy!”

Tầm mắt Trưởng Tôn Yến vẫn luôn nhìn Dung Tầm ở phía sau Viên Tri Mạch. Nhớ tới vừa rồi trong lúc vô ý quét mắt thấy một màn kia, lần thứ hai xuất hiện cảm xúc nói không nên lời. Hắn cắn chặt răng, ngắc cổ lại lần nữa dùng sức đẩy Viên Tri Mạch ra.

“Không làm sao cả, chỉ là... chết tiệt, không muốn thấy ngươi! Ngươi đi theo ta làm gì, đi đi!”

Không lưu ý vết thương chảy máu không ngừng, hấn đau đến sắc mặt trắng bệch.

“Ngươi không muốn ta giết ngươi thì chạy nhanh! Cút một bên khang khang ta ta đi, lão tử không muốn gặp ngươi!”

Viên Tri Mạch đột nhiên đã rõ, Trưởng Tôn Yến khẳng định là thấy cái gì, theo bản năng muốn giải thích, nhưng hơi hé miệng lại không biết nói cái gì. Gương mặt thanh tuấn đỏ bừng, mờ mịt vô thức đứng ở tại chỗ ngốc nhìn Trưởng Tôn Yến chậm rãi đi xa. Đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Dung Tầm nhìn không đành lòng, ôm bờ vai của Viên Tri Mạch ôn nhu nói.

“Không liên quan ngươi.”

Viên Tri Mạch giật mình một cái lấy lại tinh thần, lần thứ hai đẩy Dung Tầm ra, vội vàng đuổi theo.

Liên tiếp bị đẩy ba lần, vẫn là bởi vì cùng một người mà bị đẩy, sắc mặt Duyệt Quận Vương hơi hơi biến đổi, mắt phượng hẹp dài lộ ra một chút nguy hiểm!

Dung Duyệt lén lút mò qua.

“Đại ca, đệ phát hiện trong mắt Hiếu Đường ca chỉ có Trưởng Tôn Yến, cũng không thấy huynh! Ôi...!”

Đứa nhỏ lẩm miệng che lại đầu nước mắt lưng tròng.

Viên Tri Mạch vội vàng đuổi theo, vừa đúng lúc đỡ lấy Trưởng Tôn Yến lão đảo sắp té ngã, đón nhận ánh mắt giận dữ, lại lộ ra nụ cười lấy lòng.

“Ta biết ngươi không muốn thấy ta, nhưng ngươi cái dạng này ta thật sự không yên tâm.....”

Trưởng Tôn Yến bình tĩnh nhìn thiếu niên áo xanh trước mắt tái nhợt lại cổ tình không chịu buông tay. Đôi mắt đen tràn ngập gợn sóng, ẩn chứa chút tuyệt vọng, cảm xúc phập phồng.

“Hiếu Đường.....”

“Này, các ngươi không được đi!”

Giọng nói nữ nhân cắt ngang lời hắn. Âm thanh leng ka leng keng vang lên, trên đỉnh đầu bóng người thoảng qua. Tô Nhã Nhi đã đứng ở trước mặt bọn họ, trong tay là roi da màu đen đuôi còn dính vết máu, từng giọt rơi trên mặt đất thoạt nhìn rất là ghê rợn.

Một cổ tức giận trào ra, Viên Tri Mạch nén giận che ở trước mặt Trương Tôn Yến.

“Cô nương cùng hắn có thù gì? Có chuyện gì hướng về phía ta!”

Tô Nhã Nhi vốn dĩ cũng áy náy đi tới nhìn xem, lại bị Viên Tri Mạch mặt đỏ hồng chặn lại, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

“Ta nào biết rằng hắn sẽ không tránh được!”

Rõ ràng có thể né tránh, ai biết người này lúc ấy phát ngốc! Nhìn chung quanh bốn phía như tìm cái gì trong đám người. Công chúa điện hạ được cưng chiều phụng trong lòng bàn tay mà lớn lên đâu chịu nổi loại ủy khuất này.

“Ai bảo hắn huỷ hoại roi của! Đó là phụ vương tặng cho ta! Người Đại Ung các người đều không phải người tốt!”

Dung Duyệt nhảy ra kêu to.

“Này này này, là người dám dùng roi đánh về phía Hiếu Đường ca trước!”

Viên Tri Mạch quét mắt nhìn Dung Duyệt, nhìn thấy trong tay hắn một đoạn cán roi, giờ mới sáng tỏ lý do vừa rồi A Yến cùng Dung Duyệt vì sao đột nhiên nhảy ra. A Yến bẻ roi này có thể nói là vì mình... hít một hơi thật sâu, Viên Tri Mạch lạnh giọng nói.

“Dung Duyệt!”

Dung Duyệt sửng sốt.

“Dạ?”

“Đem cán roi đã gãy của nàng đưa cho ta! Có chuyện gì, ta chịu trách nhiệm!”

“Dạ!”

Dung Duyệt nhanh nhẹn đáp ứng, lập tức cười tủm tỉm đi lên. Cùng lúc đó, một bóng người bay vút ra từ đám người, cướp cán roi trên tay Dung Duyệt.

“Đại ca?”

Tô Nhã Nhi nhìn Dung Tầm, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh, gò má ửng đỏ thẹn thùng.

Dung Tầm nhìn Viên Tri Mạch khẽ lắc đầu. Tô Nhã Nhi là Nam Việt công chúa, lúc này cùng Tô Nhã Nhi đối đầu thật sự không là quyết định sáng suốt.

Này tình hình thật đúng là thực quen thuộc.

Nam Việt công chúa, ngàn vạn ngọc quý, với thân phận kia có thể đem công lý tôn nghiêm nghiền thành bột phấn.

Ký ức đời trước cùng hiện giờ có sự trùng hợp. Tuy rằng biết rõ mình đã có chút mất đi lý trí, đáy lòng vẫn cứ không thể tự kiềm chế cảm xúc bị ai, thất vọng, phần nộ trào ra, cũng tùy ý để cảm xúc trực tiếp không chế lý trí.

Viên Tri Mạch thẳng eo, đáy mắt tràn ngập lửa, lại nhẹ nhàng cười.

“Một khi đã như vậy, ta đây phải xin lỗi công chúa điện hạ một tiếng, xin lỗi chúng ta đã làm bẩn roi của nàng phải không?”

Quán trà trong khoảnh khắc yên lặng.

Thiếu niên áo xanh rõ ràng đang cười, lại làm người ta cảm thấy lạnh. Quần chúng không liên quan xung quanh đều có thể cảm nhận được dù thiếu niên tươi cười lại không chút nào che dấu kiêu căng trào phúng.

Sắc mặt Tô Nhã Nhi biến đổi, chút áy náy còn sót lại trong phút chốc tiêu sạch sẽ, kiêu căng hừ một tiếng.

“Các người thật không xứng chạm vào!”

Trưởng Tôn Yến trầm xuống, dùng thân mình che chắn Viên Tri Mạch. Đón nhận ánh mắt kinh hãi của Viên Tri Mạch, hừ một tiếng, quay mặt đi không chịu nhìn.

Viên Tri Mạch thê lương trong lòng hơi ấm áp, nhẹ nhàng nói.

“Không có việc gì đâu.”

Trưởng Tôn Yến hừ một tiếng.

“Yên tâm, còn chưa chết được.”

Dung Duyệt liên tưởng đến một đôi ‘tình ý ngọt ngào’, đột nhiên có vai ác đến ức hiếp phá hoại tình cảm chân chính, mà đại ca nhà hắn là vai ác vạn ác đó. Hắn hận sắt không luyện thành thép, nhìn về phía Dung Tầm, lại rất buồn bực phát hiện đại ca đang ngẩn người.

Dung Tầm là thật sự phát ngốc.

Viên Tri Mạch dạng này hắn chưa có thấy qua. Cũng không biết vì sao lại cảm thấy, giống như đã từng quen biết. Hắn dè dè ngực, buồn bực không thoải mái, phẳng phất là áy náy lại như là đau lòng. Các loại cảm giác trộn lẫn làm người ta thấy xa lạ rồi lại quen thuộc, phiền lòng giống như đã từng trải qua.

Đáng tiếc hắn phát ngốc ở trong mắt người khác biến thành cam chịu.

Viên Tri Mạch hơi nhấp môi, trong lòng trào ra một trận bi ai. Sự đối lập dữ dội trong mọi chuyện, sinh ra giày vò, ảnh hưởng tình cảm đôi bên. Có thể nói bất đồng tư tưởng, bất đồng quan niệm chủ định bọn họ chỉ có thể càng ngày càng xa, cuối cùng đi đến kết thúc.

Trong phút chốc, Viên Tri Mạch đột nhiên nghĩ thông suốt.

Dù Dung Tầm thật sự lần thứ hai sống lại thì như thế nào? Hà tất vì hắn trở về mà cảm thấy hưng phấn, lo sợ hay nghi hoặc, thậm chí khấn nguyện. Mỗi quan hệ của bọn họ vĩnh viễn không thể kết thúc tốt đẹp. Mặc kệ là kiếp trước, hay là kiếp này, bọn họ chỉ có thể đứng ở hai phía đối lập, tổn thương lẫn nhau.

Thật khó khi vừa rồi lại bất tri bất giác nổi lên thói quen khiêu khích, ngu xuẩn đánh cuộc xem mình có vị trí gì trong lòng Dung Tầm. Tất nhiên lại bị Dung Tầm ảnh hưởng đến cảm xúc.

Viên Tri Mạch rũ mắt, ngọn lửa ở đáy lòng vừa mới bốc cháy lên chưa lâu đã bị lý trí chậm rãi áp xuống. Sắc mặt vốn có chút lạnh lẽo dần dần nhu hòa xuống, thậm chí còn nhìn Tô Nhã Nhi cười cười. Nụ cười thành khẩn và chân thành.

“Công chúa điện hạ, thật là xin lỗi. Ta nhất định sẽ bồi thường cho nàng một cây roi tốt nhất. Nhưng bằng hữu của ta bị thương, có thể để chúng ta đi về trước chữa thương được không?”

Tô Nhã Nhi sững sốt, không hiểu rõ vì sao người vừa rồi gương cung bật kiếm đột nhiên thay đổi sắc mặt. Nàng ngây ngốc gật gật đầu.

“Đa tạ.”

Dung Tầm lấy lại tinh thần khi nghe đến mấy câu này. Một cảm xúc nôn nóng bất an đột nhiên trào ra trong lòng, như chính mắt thấy thứ gì đó chậm rãi bị phá hủy..... Trực giác nói cho hắn biết cần phải làm chút gì, bằng không hắn sẽ hối hận.

Mắt thấy Viên Tri Mạch thật sự đỡ Trưởng Tôn Yến chuẩn bị rời đi, Dung Tầm nhảy dựng, buột miệng thốt ra.

“Người đứng lại đó cho ta!”

Ổng tay áo vung lên, trong tay xuất hiện một cán roi, là cán roi của Tô Nhã Nhi.

Trước mắt mọi người hắn bẻ thành mấy khúc!

Tô Nhã Nhi hét chói tai.

“Dung Tầm, người làm cái gì?”

Viên Tri Mạch giật mình quay đầu, dưới ánh mặt trời gương mặt thanh tuấn đã tái nhợt!

“Công chúa điện hạ, ta tốt xấu gì cũng là một trượng phu.”

Tô Nhã Nhi khiếp sợ nhìn cán roi trên mặt đất, lại nhìn mặt tái nhợt của Viên Tri Mạch, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác bất an.

“Người có ý gì?”

Khóe môi Dung Tầm hơi hơi cong lên, lộ ra nụ cười có chút giảo hoạt, mị hoặc nói không nên lời. Hắn mặt đối mặt với Tô Nhã Nhi, tầm mắt lại ở trên người Viên Tri Mạch.

“Trượng phu phải bảo hộ thê thiếp, nếu cả thê thiếp cũng bảo hộ không được, ta tồn tại còn có ý nghĩa gì?”

“Người, người nói.....”

Tô Nhã Nhi không tin, lại nhìn Dung Tầm rồi nhìn Viên Tri Mạch.

“Người, các người thật sự.....”

Dung Tầm một phen túm lấy Viên Tri Mạch còn sững sờ.

“Chính như công chúa nhìn thấy.....”

“Vụt..!”

Tiếng xé gió đột nhiên đến!

Viên Tri Mạch vừa rồi còn sững sờ đột nhiên nghiêng người lao đi. Đột ngột có cái gì lao đến đâm trúng bờ vai của Dung Tầm, thân thể lại như bị một cổ lực cuốn đi. Vạt áo màu tím phất qua gương mặt Viên Tri Mạch, mang theo mùi hương dễ chịu!

“Dung Tầm!”

Trong khoảnh khắc một tiếng nổ vang dội. Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy có một dòng khí cực nóng ập vào trước mặt, đột nhiên bị Dung Tầm vãn luôn đứng bên cạnh ôm lấy. Dù như vậy, dòng khí thật mạnh vẫn đẩy hai người bọn họ bay ra xa. Mặt đất chấn động không ngừng rung chuyển kịch liệt, đồ vật bị rơi trên đất, mọi người kinh hoảng thất thố kêu khóc thảm thiết.

Tia sáng lóe lên, hết thấy đều như ảo cảnh, trống rỗng!

Cuối cùng Viên Tri Mạch cũng có ý thức, mơ hồ nghe A Yến gọi tên mình.

Viên Tri Mạch tỉnh lại nhìn bốn phía lại là một mảnh tối đen, cũng không biết rõ mình rốt cuộc ở chỗ nào. Ho vài tiếng, cổ họng cảm nhận mùi máu tươi, tiếng nói cũng khàn không nghe rõ.

“Này?”

Trong một góc, có tiếng người sợ hãi vang lên, là Tô Nhã Nhi.

“Là ai đó?”

Viên Tri Mạch dùng sức nuốt máu trong khoang miệng xuống.

“Là ta, Viên Tri Mạch.”

Cái trán cũng ẩm ướt và đau đớn, đã chảy máu, trong lúc nhất thời Viên Tri Mạch có chút mờ mịt.

“Chúng ta bị làm sao vậy?”

Tô Nhã Nhi còn chưa có tới kịp mở miệng, ký ức cuối cùng trước khi mất đi ý thức đột nhiên hiện ra trong đầu. Viên Tri Mạch nhớ mình đã thấy một vật bay về phía Dung Tầm, sau đó là nổ mạnh, Dung Tầm ôm mình..... Đột nhiên Viên Tri Mạch bật ngồi dậy.

“Dung Tầm!”

Một mảnh yên tĩnh, không có người trả lời.

“Dung Tầm! A Yển! A Duyệt!”

Bốn phía không có hồi âm, yên tĩnh làm người ta có cảm giác khủng hoảng!

“Người đừng gọi, nơi này không có những người khác.”

Giọng Tô Nhã Nhi rất nhẹ nhàng, như là bị kinh hãi, lại như là đang cố tự trấn định.

“Những người khác, hình như đều đã chết.”

Đã chết?

Đại não Viên Tri Mạch như là bị bóp ra, rất đau. Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh năm đó, một quan tài đen nhánh, người trong quan tài không hề động. Viên Tri Mạch run rẩy, tức muốn hộc máu, khê quát.

“Người nói bậy gì đó! Cầm miệng cho ta hay không! Dung Tầm, Dung Tầm! A Yển! A Duyệt! Các người trả lời ta một tiếng!”

Tô Nhã Nhi không nói chuyện nữa, bốn phía cực kỳ yên tĩnh. Viên Tri Mạch chống cánh tay vội vàng đứng dậy, vừa mới đứng lên, cẳng chân đau nhức, đau đến nỗi không tự chủ được té ngã trên mặt đất. Vừa lúc bò dậy đã chạm vào một vật mềm mại, còn mang theo nhiệt độ cơ thể, không nhức nhích, cũng không kêu rên.

Viên Tri Mạch không tự chủ được run rẩy lên.

Người chết!

Máu toàn thân như đông lạnh!

Không đúng, Dung Tầm không có khả năng dễ dàng chết như vậy!

Lại dùng sức nuốt xuống máu nơi cổ họng, tay run rẩy sờ thi thể. Sờ đến máu ướt sũng, sờ đến cánh tay bị cuộn tròn, sờ đến eo người nọ có cọc gỗ, cuối cùng sờ đến một gương mặt xa lạ.

Gánh nặng toàn thân trong khoảnh khắc tan đi, suy sụp ngã ngổ trên mặt đất, lúc này mới phát hiện toàn thân đã ướt mồ hôi.

Không phải, không phải người quen!

Đối mặt một cái thi thể của người xa lạ, Viên Tri cảm thấy đáng tiếc, đồng thời trong lòng lại sinh ra cảm giác may mắn, thậm chí sung sướng.

23. Chương 23: Còn Sống

Chưa đến một canh giờ, tin tức quán trà ở chợ phía đông thành nỏ thành đồng đổ nát đã nhanh chóng lan truyền.

Nghe tin chạy tới, Tô Khắc Cáp khiếp sợ nhìn phết tích trước mặt, ngay sau đó nổi trận lôi đình túm chặt một người đứng gần hần nhất.

“Nhanh cứu người cho ta! Muội muội ta còn ở bên trong!”

“Cút ngay!”

Người nọ không khách khí đẩy tay hần ra, trên gương mặt thanh tú giống như có tầng băng. Trên ngực miệng vết thương đã hết chảy máu, nhưng bởi vì không có băng lại thoát nhìn hết sức ghê người! Đẩy tay Tô Khắc Cáp ra, hần cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục dọn những tấm ván gỗ!

Tô Khắc Cáp sửng sốt, còn chưa có kịp phát hỏa, phía sau có người kinh ngạc lên tiếng.

“Trưởng Tôn, người sao ở chỗ này?”

Dung Tuyền kinh ngạc nhìn Trưởng Tôn Yến một thân chật vật. Hắn là nghe nói Dung Tầm cùng Tô Nhã Nhi ở quán trà này bị nạn mà vội vàng chạy tới.

Trong lòng đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu. Dung Tuyền quát chói tai một tiếng.

“Trưởng Tôn!”

“Hắn ở bên trong.”

Trưởng Tôn Yến lúc này mới ngẩng đầu nhìn một cái, lần thứ hai cúi đầu nhặt nhặt thanh gỗ.

Uy lực thuốc nổ thật sự là quá mức lớn, quán trà hai tầng đã bị vỡ nát, căn bản không có biện pháp từ bên ngoài thấy rõ tình huống bên trong. Hiện tại việc có khả năng làm là dựa nhân lực từ từ dọn sạch.

Không cần Trưởng Tôn Yến nói rõ, Dung Tuyền biến sắc, như có một mũi nhọn đâm xuyên tim, ngực lan tràn đau đớn, tuyệt vọng cùng khủng hoảng.

Thanh Bình ở bên trong! Hắn ngơ ngẩn nhìn đồng hồ nổ nát trước mắt, bỗng chốc giật mình, hướng về bốn phía rống to những người còn đang ngẩn người, giọng lạnh lùng.

“Còn ngốc làm gì! Còn không mau cứu người!”

Tô Khắc Cáp nhìn Dung Tuyền bận rộn, đôi mắt màu hổ phách nhanh chóng lướt qua một tia cực kỳ phức tạp thâm trầm.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua, màn hơi hơi nhấc lên, Trưởng công chúa nhú mào nhìn Dung Tuyền mặt mày xám tro đứng giữa đồng hồ nổ nát, thở dài buông màn, cười khổ nói với người đối diện.

“Đứa nhỏ này rốt cuộc không thành châu báu.”

Người nọ ôn nhu nói.

“Nhưng hắn là Hoàng Trưởng tôn.”

Trưởng công chúa lắc đầu.

“Hoàng trưởng tôn mà sao do dự không quyết đoán, có lẽ hắn chỉ có thể làm Hoàng Trưởng tôn. Nếu lúc trước không phải người...”

Che lại miệng, trên mặt lướt qua vẻ mỗi mết.

“Chỉ tiếc Tô Khắc Cáp cùng Dung Duyệt không ở bên trong, thế sự thật là không thập toàn thập mỹ. Lần sau tìm thời cơ như vậy sợ là khó khăn.”

Người đối diện dừng một chút, sau một lúc lâu mới thở dài nói.

“Nóng vội.”

“Lần trước Thiếp nhi sai người trên đường hành thích Dung Tầm đã là lỗ mãng. Nó còn vận dụng con cờ mà ta giấu ở Định Hi. Dung Tầm sai người bán dinh thự của hắn ở kinh đô, hiển nhiên đã bắt đầu hoài nghi, ta không thể chờ hắn tìm tới cửa.”

Trưởng công chúa bắt đầu xoa xoa cái trán.

“Chỉ tiếc lần này tin tức tới quá muộn, bên này chuẩn bị hỏa dược không nhiều lắm. Nếu không cũng không cần ở chỗ này lo lắng đề phòng. Thật hy vọng lần này có thể giải quyết một lần. Ta thật là quá mệt mỏi.”

“Kỳ thật cũng không cần làm như thế, đồn đãi có lẽ chỉ là đồn đãi mà thôi.”

“Dù là đồn đãi cũng không thể!”

Sắc mặt Trưởng công chúa nghiêm nghị, sắc bén.

“Thiên hạ cần phải ở trong tay chúng ta, ta không thể mạo hiểm dù một chút!”

Người đối diện lại trầm mặc thật lâu, sau một lúc lâu mới khe khẽ thở dài.

“Có lẽ, ta lúc trước thật sự không nên nói với công chúa điều đó.”

Trong hoàng cung.

“Nổ thành đồng đồ nát?”

Sau bức màn giọng trầm thấp già nua vang lên, Văn Cảnh Đế chậm rãi vỗ về chơi đùa thiếu niên dưới thân. Ngón tay khô khốc chà xát trên da thịt bóng loáng nhu nhuận của thiếu niên, như là vỗ về chơi đùa đồ sứ tốt nhất. Thiếu niên nằm ở trong lòng ngực ngẫu nhiên hơi rung mình, lại cắn chặt môi kiềm chế âm thanh rên rỉ phát ra.

Nội thị đang nói cũng không dám ngắt đầu.

“Duệ Quận Vương cùng Tô Nhã Nhi công chúa đều ở bên trong. Nghe nói Viên Tam công tử cũng ở đó. Hoàng Trưởng tôn điện hạ đã chạy đến. Nhưng theo thám tử hồi báo nói quán trà đã thành một đồng đồ nát, sợ là dữ nhiều lành ít.”

“Viên tiểu tử kia cũng ở đó, thật sự là đáng tiếc một chút. Bất quá hoàng nhi lần này xuống tay thật sự ngoan độc. Thái tử có động tĩnh gì?”

“Thái Tử điện hạ hôm qua đã đi Thanh Sơn Tự lễ Phật, ở trong phòng ngồi thiền một ngày, chưa từng ra ngoài.”

“Hả, đúng không? Vậy là tốt rồi.”

Văn Cảnh Đế cười cười, tay vỗ về chơi đùa thiếu niên chậm rãi di chuyển xuống dưới. Đột nhiên cảm bộ vị của thiếu niên. Thân thể thiếu niên co rút đường như khe run lên, môi bị cắn sắp chảy máu, nhút nhát sợ sệt ngắt đầu, ánh mắt mờ mịt lung lớt ắt, có vẻ rất đáng thương.

Dáng vẻ này thực dễ dàng kích thích nam nhân chinh phục, Văn Cảnh Đế cũng không ngoại lệ, đôi mắt già nua sáng lên.

“Yến Kỉ, có biết hay không người cùng Viên tiểu tử kỳ thật có chút giống nhau.”

“Thảo dân chỉ là một tiểu quan, sao có thể dám so với Viên công tử. Nhưng nếu là bởi vì vậy mới có thể hầu hạ bệ hạ, Yến Kỉ thật vinh hạnh.”

Văn Cảnh Đế cười ha ha, dùng sức đem chân thiếu niên kéo ra, tiến vào thật sâu. Hai thân thể va chạm, tiếng thổ dốc cùng âm thanh ma sát chậm rãi tràn ngập trong đại điện.

Dưới đồng đồ nát.

Viên Tri Mạch chống tay chậm rãi ngồi thẳng lên, không hề mù quáng kêu loạn. Hiện tại đã có thể thấy rõ bốn phía, xem ra đôi mắt đã không có vấn đề, chỉ tại bởi vì nơi này không đủ ánh sáng. Cơ duyên vừa khéo bọn họ không bị đè bẹp, thật là vạn hạnh trong bất hạnh.

Hít một hơi thật sâu, Viên Tri Mạch nỗ lực bình phục cảm xúc, nỗ lực bắt đầu hồi tưởng tình huống lúc ấy, hiện tại không thể loạn, rối loạn chỉ có chết nhanh hơn.

Lúc đó Dung Duyệt cùng A Yến đều gần cửa, bọn họ là hai người thân thủ tốt, người khác trốn không thoát bọn họ hẳn là có thể chạy. Cho dù chỉ một người thoát cũng sẽ lập tức tìm người tới cứu. Huống hồ còn Tô Nhã Nhi ở nơi này, thân phận Nam Việt công chúa tôn quý, triều đình không có khả năng mặc kệ nàng.

Vấn đề là Dung Tầm ở chỗ nào.

Viên Tri Mạch nhớ rõ là có một mũi tên bắn lên vào. Dung Tầm bổ nhào vào trước mặt mình, nếu không đoán sai mũi tên kia có khả năng trúng Dung Tầm. Sau đó nổ mạnh, ý thức cuối cùng là ở cùng Dung Tầm. Nếu mình ở chỗ này, Dung Tầm không có khả năng cách rất xa, không có khả năng không nghe được tiếng gọi, trừ phi.....

Mạnh mẽ đè ép ý tưởng xấu xuống, Viên Tri Mạch hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói.

“Tô Nhã Nhi, trong tay nàng có mỗi lửa hoặc là đá lửa hay không, ta muốn nhìn xung quanh, Dung Tầm có khả năng bị ngất.”

Trong yên tĩnh mơ hồ nghe được Tô Nhã Nhi cười.

“Có thể sao? Người nghĩ thật tốt. Nhờ người, nếu ta chết, người giúp ta chuyển cáo đại ca ta, nhất định phải mang ta về Nam Việt.”

Giọng nói bình tĩnh khác thường, hoàn toàn không có hung hãn đánh đá như khi vung roi, ả ả mang theo chút tuyệt vọng.

“Đem ta an táng bên phụ vương cùng mẫu hậu, ta nhớ họ. Đại Ung sao có thể tốt với Nam Việt chúng ta chứ.”

Viên Tri Mạch nheo mắt.

“Người nói vậy gì đó?”

“Ta không có nói vậy. Ta không có mồi lửa, chỉ có cái này, là Hoàng đế bệ hạ các người ban thưởng.”

Tô Nhã Nhi không nói nữa, ngay sau đó là tiếng vang của vật gì đó va chạm mặt đất. Viên Tri Mạch nhìn thấy có chút ánh sáng. Ánh huỳnh quang xanh biếc lặn ra tới, chiếu sáng cánh tay trắng bệch của thiếu nữ.

Viên Tri Mạch trong lòng nhảy dựng, chống thân thể lê lét đi qua. Khoảng cách không tính xa nhưng giống như vạn dặm. Cẳng chân bị thương bắt đầu có cảm giác đau đớn, dần dần không còn cảm giác. Thật vất vả đi qua, nương theo ánh sáng dạ minh châu, Viên Tri Mạch tập trung nhìn, lại thấy căng thẳng.

Tô Nhã Nhi nằm ở nơi đó, trên người bị cái gì đó dè kín mít, chỉ lộ ra cánh tay, trên mặt đã không có chút máu, mắt màu hổ phách mở to tuyệt vọng. Khi thấy Viên Tri Mạch lại gần nàng hơi chút giật giật, ánh mắt hiện lên một chút mong đợi, ngay sau đó ảm đạm xuống.

“Người đi đi, ta ra không được.”

Viên Tri Mạch nhíu nhíu mày, không chút do dự khom lưng nhặt dạ minh châu, sau đó xoay người liền đi.

Tô Nhã Nhi không nghĩ tới Viên Tri Mạch thật sự liền đi như vậy, ngẩn ngơ nhìn ánh huỳnh quang càng lúc càng mờ nhạt. Bóng tối bao trùm, tiếng bước chân càng ngày càng xa, nàng rút cuộc tin tưởng người này cầm ánh sáng duy nhất của nàng đi mà không quay đầu lại. Bị người bỏ lại, tuyệt vọng cùng sợ hãi trong phút chốc lại bùng lên cơn giận trong lòng, làm nàng vô cùng phẫn nộ, buột miệng thốt lên.

“Hỗn đản, người là kẻ hèn! Người Đại Ung đều là thấy lợi quên nghĩa. Kẻ hèn!”

Trong giọng nói hỗn loạn mang theo tiếng khóc nức nở.

“ Xoẹt! ”

Một tiếng vang nhỏ, thật nhỏ nhưng đột nhiên sáng ngời chói mắt!

“Chúng ta vận khí không tồi, nơi này không chỉ có mồi lửa còn tìm được một cây nến. Nàng nhẫn nại một chút, ta đi xem có thể tìm người đem chúng ta ra ngoài hay không.”

Tô Nhã Nhi ngơ ngẩn nhìn gương mặt lem luốc tro bụi của thiếu niên, trên tay cầm một cây nến nhỏ đang chậm rãi dịch chuyển lại đây. Bước chân thiếu niên lảo đảo không xong, quần áo đều có dính máu và vết bẩn. Bộ dạng dơ không nhìn ra, nhưng dưới ánh nến, đôi mắt sáng kinh người, lông lánh ôn hòa bình tĩnh ảm đạm nhiên, phảng phất ở đáy mắt như hoàn cảnh của họ cũng không phải vấn đề lớn. Bọn họ không phải ở dưới đồng cỏ nát gian nan cầu sống, mà là ở hậu hoa viên trong sân vắng chầm chậm đi dạo. Làm người ta không tự chủ được cũng an lòng theo.

Viên Tri Mạch ngồi xổm xuống, đem viên dạ minh châu nhét vào trong tay Tô Nhã Nhi.

“Đây là vật ngự ban, tốt nhất đừng đánh mất.”

Vừa nói, vừa bắt đầu cố sức dọn gỗ đá trên người Tô Nhã Nhi. Nương theo ánh nến có thể xác nhận kia hẳn là cửa sổ cùng cột nhà đổ sập xuống. May mắn quán trà này có kết cấu một nửa tường gạch, nửa vách gỗ, khi nổ mạnh tuy rằng sức công phá mãnh liệt, nhưng bởi vì tường gạch chắc chắn, vẫn hình thành một ít góc chết. Bọn họ mạng lớn, đã bị dòng khí đẩy đến góc chết gần cửa sổ.

“Người sao còn ở nơi này?”

Viên Tri Mạch cũng không quay đầu lại, trên trán đã ra đầy mồ hôi, hàm hồ lên tiếng,

“Hả?”

Tô Nhã Nhi nhìn thiếu niên bận rộn, trong lòng đầy cảm xúc nói không nên lời, không biết vì sao tức giận hoàn toàn biến mất.

“Người sao không đi tìm hắc! Hắc có khả năng ở chỗ khác chờ người tới cứu. Người ở nơi này trì hoãn thời gian càng lâu, khả năng hắc chết lại càng lớn! Ta không cần người giả hảo tâm! Ta không cần người Đại Ung thương hại. Người thảo nguyên tôn quý nhất chim chóc! Ta không cần các người đồng tình.....”

Giọng nói đột nhiên im bặt.

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng chạm vào đầu nàng, như là đang đối phó một đứa bé làm nũng, ôn nhu xoa xoa.

“Ai da, đừng sợ, chúng ta đều sẽ không có việc gì.”

Hốc mắt Tô Nhã Nhi hơi nóng lên, lớn tiếng nói.

“Ta không có sợ! Ta muốn chiến đấu. Ta muốn báo thù. Ta muốn đoạt lại nhà của chúng ta! Ta không muốn làm con rối của Đại Ung!”

“Rất tốt. Cho nên nàng phải kiên trì, đừng thể cho phụ vương mất mặt.”

Viên Tri Mạch bình thần đáp, bót thời giờ nhìn về phía gương mặt thiếu nữ đã khôi phục một chút thần sắc nhưng vẫn cứ còn giận. Bởi vì là người thảo nguyên diện mạo thoát nhìn lớn hơn tuổi một chút, tuy nhiên Viên Tri Mạch nhớ rõ Tô Nhã Nhi so với mình nhỏ hơn hai tuổi, năm nay bất quá chỉ mười lăm, vẫn là trẻ con.

Nhịn không được muốn cười, hôm nay mình lại cùng đứa trẻ so đo, thật là càng sống càng đi lùi.

Ngồi dậy với ý đồ bẻ cái cột gỗ lên, Viên Tri Mạch lại phát hiện cái cột gỗ rất nặng, với sức lực của mình hiện tại căn bản dịch chuyển không được. Lại cúi đầu xem xét Tô Nhã Nhi đã lộ ra nửa người phía dưới, suy tư một lát, Viên Tri Mạch nhặt một khúc gỗ làm gậy, thận trọng nhìn về phía Tô Nhã Nhi.

“Còn có thể cử động không? Ta không có biện pháp ôm cây cột này lên, đợi lát nữa ta dùng khúc gỗ cạy nó lên, nàng phải nhích thân mình ra ngoài. Nhưng nàng phải biết nếu ta buông tay mà nàng không thể tránh ra, thì một lần nữa nàng sẽ bị đè, cũng có khả năng thật sự sẽ chết.”

“Không muốn không muốn! Không có khả năng, ta không động dậy nổi!”

“Nàng muốn để như vậy chết ở chỗ này, hay là thử một lần có lẽ có thể sống sót? Tô Nhã Nhi, chúng ta không biết bên ngoài khi nào có thể vào, chờ là vô dụng, chúng ta không thể cả dừng khí thở cũng không có.”

Viên Tri Mạch thấy khuyên bảo Tô Nhã Nhi, thật là vô vãn, bản thân mình không phải cũng đang sợ hãi sao. Trọng sinh lâu như vậy, thậm chí cũng không có ý tưởng đi thay đổi Dung Tầm. Từ đầu đến cuối đều là lùi bước trốn tránh, có thể nói là bịt tai trộm chuông, làm như cái gì cũng chưa phát sinh.

Viên Tri Mạch đã nghĩ thoáng, đã thông suốt.

“Ta đây thử xem.”

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng cười, đột nhiên dùng sức.

“Bắt đầu!”

Không biết là Viên Tri Mạch sức lực quá yếu, hay là Tô Nhã Nhi không dốc hết toàn lực, Tô Nhã Nhi khóc ròng nói.

“Vô dụng, ta ra không được! Ta làm không được!”

Cánh tay Viên Tri Mạch khẽ run, đột nhiên hít sâu một hơi.

“Mau!”

Khúc gỗ bởi vì chịu lực quá lớn đã phát ra tiếng rắc rắc, thậm chí Viên Tri Mạch có thể cảm giác được lòng bàn tay có chất lỏng chảy xuống, cuộn cuộn thấm vào thanh gỗ!

“Ta làm không được!”

“Nghĩ về phụ mẫu đi!”

Tô Nhã Nhi ngẩn ngơ. Trước mắt hiện lên hình ảnh phụ mẫu cười ngựa một trước một sau trên chiến trường. Nhưng mẫu hậu cũng đã chết, trần truồng bị những nam nhân đè ở dưới thân. Đầu phụ vương bị những người đó chặt bỏ, bị làm trái cầu đá tới đá lui.....

Nàng gào ra tiếng, thân thể như là có thêm sức mạnh từ ý chí, cả người linh hoạt đột nhiên vọt ra ngoài!

Nàng vừa vọt ra đồng thời thanh gỗ trong tay Viên Tri Mạch cũng đứt gãy, cột gỗ đập thật mạnh trên mặt đất. Viên Tri Mạch nhào lên phía trên chặt chẽ bảo hộ Tô Nhã Nhi!

Cột gỗ rơi xuống đất tạo ra một trận đất rung núi chuyển, bốn phía đều bắt đầu đóng băng, tiếng vang rầm rầm. Đá vụn gỗ vụn từ đỉnh đầu nện xuống tới tấp.

Nhưng chính trong hoàn cảnh hỗn loạn phức tạp như vậy lại nghe được một tiếng thở dốc cực thấp, có người đang lảo lảo mẩn.

“Lại làm sao vậy!”

Giọng trầm thấp mỗi một, như cực độ thống khổ, lại rất quen thuộc!

“Dung Tâm!”

Ngọn nến đã sớm tắt, chỉ có dạ minh châu trong lòng bàn tay Tô Nhã Nhi lóe ánh sáng. Ánh sáng chiếu ra cũng không tính rất rộng, nhưng có thể thấy một khoảng trống, vừa rồi bị đồ vật che khuất, hiện tại đã lộ ra.

“Dung Tâm!”

Không biết qua bao lâu, truyền đến một tiếng ho khan nhẹ nhàng. Rõ ràng nhẹ như vậy, ở trong tai Viên Tri Mạch lại rất rõ, tiếng nói quen thuộc còn mang theo ý cười.

“Không có việc gì, còn sống.”

24. Chương 24: Ta Không Cho Phép, Người Không Được Chết

Sáu chữ vô cùng đơn giản.

Trong phút chốc, Viên Tri Mạch như bị đánh trúng huyết đạo. Toàn thân mềm nhũn, thả lỏng, vui mừng mãnh liệt, đủ các loại cảm xúc ở trong thân thể tuôn trào. Tuy rằng vẫn luôn nói cho chính mình Dung Tâm nhất định còn sống, nhưng lại sợ không có khả năng. Muốn nói chuyện nhưng cổ họng lại như bị cái gì chặn lại, cũng nói không nên lời, Viên Tri Mạch há miệng, mặt mày xám tro, thoát nhìn rất ngốc.

“Người còn ngốc làm cái gì, còn không đứng dậy?”

Viên Tri Mạch lúc này mới nhớ tới mình còn đè trên người Tô Nhã Nhi, nhanh chóng đẩy rời mảnh vụn trên người xuống, luống cuống tay chân bò ra, áy náy nói.

“Xin lỗi, đã lỡ mẫn. Nàng không sao chứ?”

Tô Nhã Nhi bình tĩnh nhìn thiếu niên mặt mày lem luốc một thân chật vật. Vừa rồi người này đúng lúc che chở cho nên những mảnh vụn không nện ở trên người nàng. Nhìn dáng vẻ chật vật, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, ở trong bóng tối như ngôi sao lóe sáng trên bầu trời đêm. Ánh mắt dịu dàng nhu nhuận chứa đựng kiên định, ngược lại có vẻ rung động lòng người.

Là vì Dung Tầm sao?

Nàng hướng tầm mắt nhìn vào chỗ đã phát ra tiếng nói, đáy mắt xẹt qua một chút phức tạp. Không thể phủ nhận, nàng hiện tại thậm chí có chút ghen ghét Dung Tầm, vì có thể làm cho một người tốt thế này vì hấn lộ ra thân sắc như vậy.

Nàng chống cánh tay muốn ngồi dậy, Viên Tri Mạch nhanh chóng đỡ nàng. Nàng nhìn bàn tay duỗi ra, hơi chần chờ một lát, rồi cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Viên Tri Mạch.

Viên Tri Mạch nháy mắt có chút xấu hổ. Trong cuộc đời này ngoài mẫu thân cùng Hiếu Vân bản thân Viên Tri Mạch cũng không tiếp xúc thân thiết với nữ nhân nào, Tô Nhã Nhi xem như trường hợp đặc biệt.

Tô Nhã Nhi cố sức đứng lên, hoạt động tay chân, kinh hỉ phát hiện mình không có bị thương nặng, vừa rồi hấn là mạng lớn.

Viên Tri Mạch thực nhẹ nhàng thả ra.

“Giống như cũng không bị thương nặng. Như vậy đi, nàng ở chỗ này chờ ta một lúc, ta đi xuống nhìn Dung Tầm.”

Viên Tri Mạch rút tay ra, nhưng lại bị Tô Nhã Nhi chặt chẽ bắt lấy, không tránh được.

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tô Nhã Nhi, Viên Tri Mạch phát hiện nàng tóc tán loạn một thân chật vật, thoát nhìn vô cùng đáng thương, trong lòng mềm nhũn.

“Đừng sợ, chúng ta ở dưới này lâu như vậy, bên ngoài hấn là cũng có người sẽ vào đây.”

Tô Nhã Nhi mím môi, cổ chấp lắc đầu.

“Người không thể đi xuống! Không biết phía dưới có cái gì! Hơn nữa nhìn xem trên người của người bị thương nặng, đi xuống sẽ chết!”

Giọng Dung Tầm ngay sau đó lại cất lên, so vừa rồi còn cao hơn một chút.

“Tiểu Mạch Nhi bị thương phải không?”

Viên Tri Mạch sửng sốt, cúi đầu nhìn chính mình, căn bản thấy không rõ trên người mình có cái gì không đúng. Toàn thân cũng có chút tê dại, cũng không cảm giác được đau, cử động tay chân cũng không có gì không ổn.

“Ta không có việc gì.”

“Cẳng chân bị thương, vai bị thương, phần đầu bị thương, còn chưa tính trên người có mấy chỗ trầy xước ngoài da. Vậy mà không có việc gì sao?”

Nghe Tô Nhã Nhi nói, Viên Tri Mạch ngơ ngác cúi đầu, vẫn nhìn không ra cái gì.

“Không có gì. Ta là nam nhân, ta thật sự cảm thấy không có việc gì.”

“Đó là bởi vì người bị thương quá nặng!”

Tô Nhã Nhi không cho phản bác.

“Người cho rằng tình trạng của người hiện tại có thể đi xuống cứu người à? Người biết phía dưới có cái gì? Người không muốn sống nữa!”

Viên Tri Mạch bị Tô Nhã Nhi nói mà ngơ ngẩn, không rõ tiểu cô nương vừa rồi còn khóc kêu la vì sao trở nên hung hãn như thế. Hơi hơi hé miệng, Viên Tri Mạch còn chưa có kịp nói chuyện, đã bị Dung Tầm cắt ngang.

“Tiểu Mạch Nhi, ta không có việc gì, người xuống đây ta còn phải phân tâm chiếu cố người.”

Trong yên tĩnh hình như nghe thấy Dung Tầm cười, tựa như thật sự không có việc gì.

Viên Tri Mạch nghiêng tai nghe, mày lại nhẹ nhàng vừa nhíu lại.

“Thật sự không có việc gì?”

Nhìn Tô Nhã Nhi nhẹ nhàng cười cười, Viên Tri Mạch kiên định rút tay ra khỏi tay Tô Nhã Nhi. Nghĩ nghĩ, cởi áo ngoài trên người mình khoác lên trên vai Tô Nhã Nhi, thấp giọng nói một câu.

Tô Nhã Nhi sắc mặt biến đổi, đôi mắt màu hổ phách mở to tất cả đều là khó tin!

“Đương nhiên không có việc gì, ta là người như thế nào, có thể có chuyện gì?”

Sau thật lâu Dung Tầm mới trả lời. Đời này còn không có khốn khổ như vậy, nói một câu cũng không có sức lực. Nhưng hẳn thật sự cảm kích trận chấn động vừa rồi đã làm hẳn bình tĩnh, bằng không chỉ sợ hẳn đến chết cũng mơ màng hồ đồ. Hẳn thở hổn hển, cố sức điều chỉnh hơi thở nhẹ nhàng lại.

“Ta chỉ là mệt mỏi, phải nằm một hồi. Nếu ta được người cứu, chẳng phải là thật mất mặt sao? Người cùng ta trò chuyện là.....”

Giọng nói đột nhiên im bật, sự yên tĩnh có chút không bình thường. Viên Tri Mạch nhú mày, mở to mắt ra, hoảng sợ nhìn bóng tối, vụng về bám vào thanh gỗ chậm rãi đi xuống, động tác không một chút gấp gáp, thậm chí có chút chật vật khó coi!

Ngực bỗng chốc trào ra một loại nhiệt, thậm chí cảm giác bủn rủn. Cảm giác này xa lạ rồi lại có vẻ như có chút quen thuộc, giống như đã từng trải qua.

Cảm xúc mềm mại ấm áp giống như đã từng quen biết cũng không thể ngăn chặn Duệ Quận Vương tức giận.

“Con mẹ nó người xuống làm gì..... Ai da, cẩn thận bàn chân!”

Ngó thấy bóng người ở giữa không trung, giống như động tác tạp kỹ đi trên dây, Dung Tầm vội vàng nói.

“Bên trái bên trái, ai da. Đứng rồi, chính là chỗ đó.....”

Thật vất vả để người liều lĩnh kia an toàn xuống đất, Duệ Quận Vương cả người buông lỏng, kinh ngạc phát hiện thân thể mình mồ hôi ra ướt đầm. Trong lòng Dung Tầm không khỏi thở dài, người này muốn dọa người ta sao. Hẳn cười khổ.

“Người xuống đây là muốn hù chết người sao?”

“Nói cái gì thế!”

Viên Tri Mạch có chút bức, bước nhanh tới bên cạnh Dung Tầm. Nơi này tuy rằng là thấp ở dưới nhưng sáng hơn phía trên kia. Có thể là do ở nhà bếp nên bên kia có bếp lò, còn có than đang cháy, thỉnh thoảng còn có tiếng nổ tí tách giòn tan. Cũng vì gần bếp lò nên rất là nóng.

Dung Tầm nhìn người dịch đến trước mặt, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Sao thân thể đầy vết thương thế này!? Người ngồi xuống cho ta, đừng nhúc nhích!”

Vừa rồi nghe Tô Nhã Nhi nói còn chưa có cảm giác cái gì. Hiện giờ đứng trước mặt là một người thân thể đầy máu, nếu không phải xác nhận người này thật là Viên Tri Mạch, hẳn cũng khó nhận ra!

Viên Tri Mạch lại không để ý tới bản thân, chỉ cúi đầu cẩn thận xem xét thương thế của Dung Tầm.

Bởi vì dòng khí nóng bốc cháy nên quần áo trên người Dung Tầm đã rách nát, đặc biệt là phía sau lưng đến đùi. Làn da lộ ra đỏ bừng thoát nhìn hết sức bi thảm. Nhưng cái này cũng chưa tính là chết người, điểm chết người chính là mũi tên dài đâm vào phía sau lưng, máu tươi không ngừng chảy ra, trên mặt đất ướt một tầng lớn, căn bản không biết rốt cuộc chảy bao nhiêu máu.

Dung Tầm miễn cưỡng cười cười.

“Ta bộ dáng xấu xí cũng cho người xem rồi, người cũng không thể không cần ta.”

Lời còn chưa dứt trên mặt hẳn có giọt nước nhỏ xuống. Hẳn ngạc nhiên, nói không nên lời, cười khổ. Tiểu Mạch Nhi vì hẳn mà khóc, nếu là ngày thường, hẳn khẳng định vui mừng nhảy dựng lên. Chỉ tiếc, hiện tại đừng nói là nhảy dựng lên chúc mừng, dù muốn cất cao giọng kêu hai tiếng hẳn cũng làm không được. Đến cuối cùng, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

“Ta nói người đừng xuống đây.”

“Sau đó để ta ở trên kia chờ đến người chết sao?”

Viên Tri Mạch nhanh chóng áp nước mắt xuống, bình tĩnh hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhanh chóng cắn đầu ngón tay, hút thật mạnh một ngụm. Ngay sau đó cúi đầu, đem máu trong miệng đưa vào trong miệng Dung Tầm.

Sắc mặt Dung Tầm đột biến, theo bản năng muốn phản kháng, nhưng bởi vì không có biện pháp phản kháng, thực mau đã bị Viên Tri Mạch ép buộc há miệng. Không biết là do uống máu hay là duyên cớ khác, tinh thần Dung Tầm hơi chút tỉnh lại.

“Mạng của người hiện tại là của ta. Ta không cho phép, người không được chết.”

Dung Tầm sửng sốt, chợt buồn cười kéo kéo môi.

“Dùng mấy giọt máu mà người mua được ta sao. Ta thật đúng là không đáng giá.”

“Người vốn dĩ không đáng giá. Chỉ là hoa tàn liễu bại, ta không chê người, người nên cười trộm đi.”

Vừa nói vừa đưa tay thăm dò eo Dung Tầm, Viên Tri Mạch nhớ rõ Dung Tầm luôn mang theo chút thuốc trị thương bên mình.

Thật vất vả tìm được một bình nhỏ Viên Tri Mạch vui vẻ dùng sức kéo ra, có một tiếng xoẹt vang lên.....

Thân thể Viên Tri Mạch cứng đờ..... Vừa rồi dùng sức quá lớn, đã xé rách áo từ eo sườn đến đầu gối. Tất cả đều bị kéo xuống dưới, phía sau lưng thậm chí không nở nhìn, nhưng chính diện không bị thương cũng bị lộ ra hết da thịt.

Dung Tầm cúi đầu liếc mắt, rất là hổ thẹn ho khan.

“Ta thật sự xin lỗi, cho người xem nó không tinh thần như vậy.”

Da mặt Viên Tri Mạch hơi mỏng, bỗng nóng như lửa đốt, lúc này mới phát hiện mình ngây ngốc nhìn, cuống quýt đứng lên. Rồi lại không biết vướng cái gì, gót chân bị trượt người ngã về phía trước.....

Dung Tầm lập tức phát ra một tiếng thống khổ.

“Ui, Tiểu Mạch Nhi!”

Cú ngã này thật sự là quá đúng vị trí, đè lên thân dưới của Dung Tầm, hấn khê cử động làm những bọt nước phía sau lưng bị vỡ ra.

Viên Tri Mạch vừa then lại quần, cuống quýt xê dịch mặt, môi lơ đãng cọ qua vật mềm mại ử rử không có tinh thần. Vật kia lập tức có chút biến hóa, thiếu chút nữa chọc vào mắt!

Dung Tầm vô cùng ai oán, vô cùng vô tội.

“Ta không nhúc nhích.”

Ngụ ý, việc này cũng không phải ta sai.

Trên gương mặt thanh tú nhất thời có một trận hắc khí dâng lên, khóe miệng giật giật. Viên Tri Mạch lạnh mặt ngồi dậy, có chút buồn cảm thấy vải trước đó là áo dài đắp lên eo Dung Tầm, nhắm mắt làm ngơ.

Dung Tầm liếc mắt nhìn huynh đệ nhà mình, lại nhìn về phía thiếu niên vành tai đỏ bừng, đầu hơi cúi xuống, đôi môi phẫn hồng ướt át, thoát nhìn rất mềm mại..... Hấn thống khổ hô nhỏ một tiếng, dứt khoát nhắm mắt lại.

“Ui da, Tiểu Mạch Nhi, người kỳ thật là muốn hại chết ta có phải hay không? Hả?!”

Phía sau lưng đau đớn, hấn đau mà kêu rên, mồ hôi lập tức lặn xuống cái trán, theo bản năng nắm chặt thanh gươm bên cạnh.

“Kiên nhẫn một chút.”

Viên Tri Mạch đột nhiên dùng lực, đem mũi tên khảm tận xương thịt rút ra.

Dung Tầm mỗi mệ̣t rũ mặ́t, sức lực toàn thân tan rã.

“Đừng cố sức. Những người đó có ý định muốn làm ta chết.”

Lời còn chưa dứt, miệng vết thương phía sau lưng lập tức bị cái gì mềm mại áp lên, sắc mặt của hắn thay đổi, dùng sức giãy giụa.

“Người điên rồi, có độc!”

“Vậy thì thế nào?”

Viên Tri Mạch đệ̀ lại bạ̉ vai Dung Tầm không cho hắn lộn xộn, dùng sức hút máu từ miệng vết thương. Máu tanh vào miệng làm ý thức Viên Tri Mạch có chút choáng váng. Cứ hút rồi nhổ ra liên tục, cho đến khi máu không còn đen mà chuyển sang đỏ tươi.

Viên Tri Mạch nhanh chóng lấy ra hai viên thuốc, một viên cho vào miệng mình, một viên nhét vào trong miệng Dung Tầm.

Dung Tầm nuốt vào, nhẹ nhàng cười, trong giọng điệu dẫu không được mỗi mệ̣t.

“Lại là thuốc mà người bào chế lung tung rối loạn. Người không sợ độc chết ta sao?”

“Nếu chết, ta chết cùng người.”

Viên Tri Mạch xoa xoa cái đầu choáng váng, nhanh chóng lấy ra thuốc bột vừa cướp trên người Dung Tầm rải đều lên miệng vết thương, lại xé quần áo làm băng vải băng bó.

“Người trước kia đã học qua?”

Động tác của Viên Tri Mạch hơi dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn Dung Tầm.

“Dung Tầm, thật sự cái gì cũng không biết sao?”

Dung Tầm hơi hơi nheo mắt, không biết vì sao trong lòng đột nhiên nảy dựng, cố sức lấy lại bình tĩnh. Có lẽ máu độc bị hút ra nên hiện giờ tinh thần hắn tốt không ít.

“Ta phải biết cái gì?”

Từ khi bắt đầu quen biết hắn luôn cảm giác Tiểu Mạch Nhi có gì đó mà hắn chưa điều tra ra. Đối phương hỏi như vậy là thần nhiên hỏi sao? Đáy lòng hơi kích động, mắt phượng cũng sáng lên.

Viên Tri Mạch bình tĩnh nhìn, cuối cùng nhẹ nhàng cười.

“À, không có gì.”

Nói xong lại cúi đầu cố định chắc băng vải.

Nếu hắn thật là Dung Tầm trước kia tổn thương mình mười năm thì như thế nào, chuyện cũng đã qua. Viên Tri Mạch chỉ biết là Dung Tầm trước mắt này nguyện ý vì mình mà chết, hắn thật sự yêu mình. Như vậy là đủ rồi.

Viên Tri Mạch hơi hơi mỉm cười, lại dùng thuốc bột còn dư bôi lên vết thương trên đùi mình. Dù sao hiện giờ mình là người duy nhất có sức lực, cần phải bảo trì thể lực. Không thể phủ nhận, thuốc trị thương của Định Hi Hầu quả thật là rất tốt, vừa rồi còn cảm thấy tê dại lúc này chân đã có chút đau đốn, đau cũng là chuyện tốt.

Trong lòng buông lỏng rất nhiều, tuy rằng bốn phía vẫn hỗn loạn, Viên Tri Mạch lại cảm thấy trong lòng tràn đầy vui sung sướng. Đột nhiên cúi người, Viên Tri Mạch nhẹ nhàng hôn lên môi Dung Tầm, rất là ôn nhu chạm vào. Chỉ một cái chạm khẽ rất nhanh, lại làm Dung Tầm cứng đờ, đôi mắt sáng lên khác thường.

“Không đủ.”

“Ồ nháo.”

Mặt Viên Tri Mạch hơi đỏ lên, đưa tay đem Dung Tầm ngo ngoe rục rịch đẩy nằm xuống.

“Người ở chỗ này nghỉ ngơi, ta đi lên nhìn xem Tô Nhã Nhi.”

Dung Tầm đang chìm đắm trong tình cảm mãnh liệt nháy mắt bị một chậu nước lạnh tưới sạch sẽ.

“Ta sắp phải chết, người bỏ lại ta đi gặp nữ nhân khác!”

“Ta không phải giúp người bằng bó vết thương rồi sao? Ta chỉ đi lên nhìn xem,”

Viên Tri Mạch đỏ khóc đỏ cười.

“Tô Nhã Nhi dù sao cũng là cô nương, ở tình hình như thế này, nàng sẽ sợ.”

Nhìn chung quanh bốn phía, bốn phía trống trơn khoáng đạt, cũng không biết gió từ nơi nào truyền đến, không khí so với bên trên còn muốn tốt hơn.

“Như vậy đi, ta đi đem nàng xuống đây.”

Dung Tầm sắc mặt tối sầm.

“Không cho!”

Viên Tri Mạch nhàn nhạt liếc mắt qua, trong ánh mắt chính là ‘người là trẻ con’, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Người ở chỗ này chờ.”

Dung Tầm hừ một tiếng, cắn răng nhìn Viên Tri Mạch chậm rãi đi lên. Người nọ vẫn như cũ vụng về chật vật, nhưng hắn lại cảm thấy rất đẹp.

Nhìn bóng người mảnh khảnh dần dần biến mất, khóe môi hắn nhin không được cong lên. Trong bóng tối mắt cong thành trăng non, mang theo thỏa thuê đắc ý cùng thỏa mãn, như là hồ ly trộm được trứng gà.

Đánh bậy trúng bạ nha.

Lần này mặc kệ là ai giết hắn, Dung Tầm nhất định mang ơn đội nghĩa, nhất định phải cho hắn chết toàn thây!

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một tiếng kêu sợ hãi.

“Tô Nhã Nhi!”

Sắc mặt Dung Tầm biến đổi!

25. Chương 25: Bị Âm Sát

Dung Tầm cắn chặt răng, nhanh chóng mặc cái áo rách mà Viên Tri Mạch mới vừa ném ở trên người hắn. Cố gắng chống cánh tay đứng lên, dùng tốc độ nhanh nhất có thể nhảy đến lối nhỏ hẹp hướng lên trên.

Vừa mới nhảy lên liền nghênh đón một đường roi đánh vào trực diện, đường roi sắc bén dị thường, mang theo sát khí!

Hắn cũng không dám đối mặt trực tiếp với kẻ địch, thân mình uyển chuyển né tránh roi. Ánh sáng mờ ảo làm mất người ta không thể nhìn rõ mọi vật. Chỉ biết đang có hai người đấu với nhau, một người sử dụng roi, một người tay không. Trong đó một người là Tô Nhã Nhi, người kia là ai? Điều này hắn cũng không quan tâm.

“Tiểu Mạch Nhi!”

Trong góc có người trả lời.

“Ta ở chỗ này.”

Dung Tầm nhảy trực tiếp xẹt qua, một tay túm lấy, đem thân thể quen thuộc ôm vào trong lòng ngực, nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

“Đã bảo người đừng đi lên, người một hai phải đi lên. Đợi lát nữa ta giáo huấn người! Rốt cuộc sao lại thế này?”

Viên Tri Mạch vội vàng lắc đầu.

“Ta không biết. Ta vừa lên tới liền thấy có người tấn công. Tô Nhã Nhi cứu ta! Hiện tại làm sao đây?”

Dung Tầm nhíu mày nhìn chiến cuộc hỗn loạn phía trước. Ánh sáng thật sự là quá tối tăm, với nhãn lực của hắn cũng chỉ có thể thấy hai bóng người đan xen vào nhau. Đặc biệt là Tô Nhã Nhi trên tay cầm roi, uy lực thật lớn, tùy tiện xông lên chỉ chịu thiệt. Nhưng chỉ một lát đường roi vừa rồi còn sắc bén đã hơi suy yếu, hiển nhiên đã đến cực hạn.

Cứ như vậy thì không phải biện pháp.

“Người ở chỗ này chờ, ta không gọi người không được đi ra!”

Dung Tầm lách mình một cái, tay đứng lúc nắm lấy roi sắp đánh trên mặt hắn. Đột nhiên hắn sử dụng sức kéo Tô Nhã Nhi qua, đẩy đến bên cạnh Viên Tri Mạch.

“Ở bên cạnh đợi, đừng làm vướng bận!”

Tô Nhã Nhi bị hắn đẩy mà sửng sốt, lập tức hiểu được, thuận tay rút ra chủy thủ tùy thân giấu ở giày, đưa cho Dung Tầm.

“Cho người!”

Vừa nói xong liền lùi lại hỗ trợ hắn nhìn trận đấu.

Dung Tầm cũng không khách khí, lập tức dùng chủy thủ đâm về phía hắc y nhân. Hiện tại tình huống của hắn không tốt, không phải thời điểm đưa sức chịu đựng, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Hắc y nhân cũng thông minh, luôn đứng lúc rút ra, động tác trên tay lại không chút do dự, toàn bộ đều nhằm vào chỗ đau của Dung Tầm đánh. Qua mấy chiêu Dung Tầm đã ướt đầm mồ hôi, phía sau lưng đau đến xuyên tim, ý thức cũng không tự chủ được có chút tan rã.

Trong lòng Dung Tầm nhủ thầm, người này thân thủ tuyệt đối không thua gì hắn, hơn nữa như thực hiểu thói quen thủ pháp của hắn. Hiện giờ trên người hắn có thương tích, trên cơ bản hoàn toàn là dựa vào cảm giác, độ nhanh nhạy thua kém người này.

Một người như vậy, sao trốn ở chỗ này?

Bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng “xoẹt”, lửa bốc lên, đem không gian nhỏ hẹp trong nháy mắt được chiếu sáng.

Trong tay Viên Tri Mạch giơ cao cây đuốc. Không biết lấy quần áo ở đâu ra làm thành cây đuốc.

Hắc y người bật mặt tựa như kinh hãi lui lại, phía sau hắn lại không có đường lui. Tinh thần của Dung Tầm rung lên, chủy thủ nắm ở lòng bàn tay lập tức không lưu tình chút nào đâm tới!

Máu phun ra!

Hắc y nhân bật mặt thân thể cứng đờ, đánh ra một chưởng. Dung Tầm nghiêng người tránh, nhưng vẫn bị trúng bả vai. Âm thanh xương bả vai vỡ vụn vang lên thanh thúy ở trong không gian yên tĩnh. Hắn kêu rên, không tự chủ được lão đảo lui về phía sau, nửa quỳ trên mặt đất, nhổ ra một ngụm máu tươi.

Động tác hắc y nhân hơi cứng đờ, nhưng cũng chỉ là cứng đờ mà thôi, lại không chút do dự xoay người bỏ chạy!

Nhưng tốc độ của hắn, vẫn không nhanh bằng cây roi của Tô Nhã Nhi luôn canh giữ ở một bên. Nàng vung roi lên, đã xiết một vòng trên cổ của người kia. Người nọ lão đảo ngã trên mặt đất không động đậy.

Dung Tầm vội vàng chỉ vào người trên mặt đất.

“Đừng, đừng để cho hắn chết!”

Viên Tri Mạch lại bất chấp như vôi vàng bỏ nhào vào trước mặt Dung Tầm. Không biết vì sao nhìn thấy Dung Tầm không ngừng nôn ra máu, chân tay Viên Tri Mạch luống cuống căn bản không biết nên làm thế nào cho phải.

Vẫn là Tô Nhã Nhi túm người nọ lên, tháo khăn che mặt xuống. Đã muộn một bước, thất khiếu người nọ đã đổ máu, hơi thở thoi thóp, hiển nhiên đã nuốt thuốc độc.

Dung Tầm được Viên Tri Mạch đỡ ngồi dậy, bình tĩnh nhìn bộ dáng người kia. Mất phượng dần dần lạnh như băng, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lẽo.

“Cao Hổ, vì sao?”

Viên Tri Mạch sững sốt, chợt bừng tỉnh lại, có chút đau lòng ôm Dung Tầm. Người này là một trong những ảnh vệ của Dung Tầm. Những người này đều là Dung Tầm tự mình chọn lựa ra, tuy rằng là chủ tớ, nhưng bọn họ là từ nhỏ ở Định Hi trưởng thành. Cùng nhau bị mắng, cùng nhau đi săn sói, tình cảm này tuyệt đối không phải đơn giản.

“Chủ tử, xin lỗi. Ta thật sự không muốn làm như vậy, nhưng mà..... nhưng ta không có biện pháp!”

Tô Nhã Nhi kinh ngạc nhìn chung quanh, kinh hô ra tiếng.

“Là người của người!”

“Là ai?”

Dung Tầm cắn răng.

Nam nhân thân thể co rút một trận, trên mặt lộ ra hoảng hốt kỳ dị, tươi cười, mấp máy môi, máu không ngừng từ trong miệng chảy ra.

“Chủ.... chủ tử..... Xin lỗi..... Ta không thể nói..... Ta thật sự thích cuộc sống ở cao nguyên.....”

Thân thể lại một trận run rẩy mãnh liệt, rồi cứng đờ, rốt cuộc không động dậy nữa.

Dung Tầm ngơ ngẩn nhìn thi thể Cao Hổ. Người tuy rằng đã chết, nhưng máu vẫn chảy ra, thực mau liền thấm ướt một tảng lớn. Máu tươi thật chói mắt!

“Ta giết hắn.”

Sau một lúc lâu, Dung Tầm bỗng nhiên khe khẽ thở dài.

Viên Tri Mạch hoảng sợ nhìn Dung Tầm, dùng tay che mắt Dung Tầm lại.

“Dung Tầm, không liên quan người! Là hắn muốn giết người!”

Dung Tầm mềm mại rúc vào trong lòng ngực Viên Tri Mạch, cười khỏ ra tiếng.

“Nhưng cuối cùng, vẫn là ta giết hắn. Hắn vốn dĩ có cơ hội giết ta, nhưng hắn không có động thủ.”

Hắn kịch liệt đau đớn, trước mắt tối sầm, ý thức cuối cùng là Viên Tri Mạch hoảng sợ hô to.

“Dung Tầm!”

Tô Nhã Nhi thật cẩn thận đi vòng qua, thật vất vả nhặt gỗ vụn để đốt một đồng lửa. Bọn họ đã dịch chuyển xuống phía dưới. Ít nhất ở phía dưới không khí tốt hơn ở trên một chút.

Nàng ngẩng đầu nhìn tấm màn làm bằng quần áo cách đó không xa. Bên kia màn che, một người ngồi, một người nằm, hai bóng người nhìn rất rõ ràng.

“Thế nào?”

“Còn phát sốt.”

Giọng Viên Tri Mạch có chút mỗi mệ. Tô Nhã Nhi cắn cắn môi.

“Người cũng đừng quá lo lắng, nói không chừng đợi lát nữa liền có người tới cứu chúng ta. Đến lúc đó nhất định sẽ không có việc gì.”

“Ừ.”

Viên Tri Mạch cười khỏ, đem chút nước cuối cùng đút vào trong miệng Dung Tầm. Đây là túi nước mà bọn họ tìm được trên người một vị khách.

Quơ quơ túi nước trống trơn, đáy mắt Viên Tri Mạch lộ ra một chút tuyệt vọng.

Trúng độc, trọng thương, lao tâm lao lực quá độ. Các loại vấn đề đồng thời bộc phát ra, mạch Dung Tầm càng ngày càng yếu. Hắn sẽ không chịu được bao lâu.

“Sao yếu như vậy.”

Tô Nhã Nhi nâng má lấm bầm, tầm mắt nhìn vào màn che.

“Ta còn tưởng rằng Định Hi Hầu tương lai sẽ rất lợi hại. Không nghĩ tới hắn thật sự giống như ca ca nói, chỉ có một bộ dạng đẹp. Vừa rồi hắc y nhân kia thật là người của hắn? Nếu là người của hắn vì cái gì muốn giết người? Ta ở chỗ đó lâu như vậy, cũng chưa cảm giác được người kia tồn tại. Người vừa lên tới, hắn liền vụt ra.”

Viên Tri Mạch xóc màn che đi ra.

“Người nói hắn là muốn giết ta?”

“Phải, hắn muốn giết người. Chỉ muốn giết người. Hắn đối với ta cùng Duệ Quận Vương đều không có sát ý, ta có thể cảm giác được. Nhưng ta thấy rất kỳ quái, nếu hắn muốn giết người, vì cái gì ngay từ đầu không động thủ. Lúc ấy có thể thực nhẹ nhàng giải quyết người.”

Viên Tri Mạch trầm mặc, ngược lại nhìn về phía người hôn mê bất tỉnh. Dung Tầm ngủ cũng không yên ổn, mày cứ nhíu lại.

“Có lẽ, hắn để ta cứu Dung Tầm trước.”

“Vì sao? Hắn không phải đã phản bội Duệ Quận Vương? Vì cái gì muốn cho người cứu người?”

Tô Nhã Nhi liên tục đặt câu hỏi, trong lúc nhất thời Viên Tri Mạch á khẩu không trả lời được. Thanh gỗ trong tay lạch cạch một tiếng nổ tung, những đốm lửa nhỏ bay tung tóe. Tô Nhã Nhi chạy nhanh qua giúp, đôi mắt màu hổ phách sáng rực.

“Cho nên ta không thích người Đại Ung các người, quanh con vòng quá nhiều, luôn đa tâm như vậy. Nếu không phải ca ca kiên trì cho rằng các người có thể giúp chúng ta, ta sẽ không đến đây.”

“Nhân tâm là thực phức tạp, trên đời cũng không có trắng đen rõ rệt.”

Có lẽ, Viên Tri Mạch có thể hiểu tâm tư Cao Hổ, tình thế khó xử, khó lường toàn, bị dày vò thật sự làm người ta khó thừa nhận.

Bỏ thanh củi vào đống lửa, chuẩn bị lại đi tìm xem có đồ vật linh tinh nào hay không, vừa ngẩng đầu Viên Tri Mạch thấy Tô Nhã Nhi đang nghiêm túc suy tư, không khỏi bật cười.

“Nàng vẫn là dựa theo suy nghĩ của nàng đến đây đi, đừng nghĩ về người Đại Ung chúng ta thích quanh con vòng vòng nữa. Cứ nghĩ như nàng vẫn nghĩ, vậy sẽ tốt.”

“Ta phỏng chừng ta cũng nghĩ không rõ.”

Tô Nhã Nhi nhún nhún vai.

“Người đừng tìm, ta vừa rồi đi một vòng, cũng không tìm được nước. Nhưng thật ra rượu tìm được một đống, ta vừa rồi đã uống một chút, người muốn uống hay không?”

“Không cần.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Viên Tri Mạch đột nhiên đứng thẳng lên.

“Rượu?”

Dung Tầm mơ mơ màng màng bị Viên Tri Mạch kêu mà tỉnh. Ý thức còn không rõ ràng, mắt phượng không sáng ngời như ngày thường, mông lung. Bởi vì không thoải mái, hần nhú chặt mảy cùng cắn chặt răng, run nhẹ nhẹ. Sau một lúc lâu mới thấp giọng gọi.

“Đường Đường.”

Nghe xưng hô quen thuộc làm Viên Tri Mạch trong lòng đau xót. Đời trước Dung Tầm thích gọi như vậy, thân mật lại thân nhiên.

“Dung Tầm, người phát sốt, ta chỉ có thể dùng rượu giúp người hạ nhiệt độ.”

Nhìn thân thể Dung Tầm nổi lên bọt nước, bọt nước bình thường chạm vào đều sẽ đau, dính rượu chỉ sợ càng đau hơn. Nhưng hiện tại cũng không có biện pháp.

“Khả năng sẽ có chút đau.”

Khóe môi Dung Tầm cong cong, cổ sức vươn tay, chỉ chỉ môi mình, giọng run nhẹ nhẹ, hơi thở mỏng manh nói.

“Đau người liền hôn ta.”

Viên Tri Mạch sững sốt, lòng lại mềm như là ngâm mình ở trong nước, quay mặt đi xoa xoa hốc mắt, giọng hờn dỗi.

“Lúc này còn muốn chiếm tiện nghi, đến lúc đó đau cũng không thể kêu.”

Dung Tầm cong cong môi, ánh mắt ngoan ngoãn lại tín nhiệm nhìn Viên Tri Mạch.

Viên Tri Mạch cắn chặt răng, thật cẩn thận xé mở quần áo rách nát trên người Dung Tầm. Động tác của Viên Tri Mạch dù nhẹ, cũng không thể tránh khỏi lại chạm vào bọt nước bị vỡ ra. Dung Tầm khẽ rên, cơ bắp hơi hơi run rẩy, cái trán có mồ hôi chảy xuống, hiển nhiên là thống khổ.

Hiện tại đã đau như vậy, đợi lát nữa có rượu lên thì đau thành cái dạng gì, Viên Tri Mạch không dám tưởng tượng.

Nếu muốn dùng rượu hạ nhiệt độ, như vậy chỉ cần vuốt ở phần cổ, khuỷu tay, chỗ háng, dưới nách, mấy chỗ có mạch máu lớn là được. Nhưng mấy chỗ này lại cực kỳ mẫn cảm yếu ớt, đến lúc đó rượu cũng có thể dính chỗ bọt nước, cũng sẽ rất đau.

Tay Viên Tri Mạch run nhẹ nhẹ, có chút do dự.

“Hay.... chúng ta chờ một chút, có lẽ đợi lát nữa bọn họ xuống đây.”

Dung Tầm miễn cưỡng mở mắt ra, nói.

“Đừng đợi, chờ bọn họ xuống tới không chừng ta bị nóng thành ngốc tử.”

Hần tạm dừng một hồi lâu, nỗ lực nói.

“Ta chịu được.”

Mùi rượu tràn ngập không gian nhỏ hẹp. Thời điểm Viên Tri Mạch ấn xuống, thân thể Dung Tầm không tự chủ được run lên, cơ bắp toàn thân trong nháy mắt căng cứng, khớp hàm cắn chặt, ngẫu nhiên vang lên tiếng kéo kẹt, ngay sau đó liền bị áp xuống.

Sắc mặt Viên Tri Mạch trắng bệch, động tác trên tay lại không ngừng.

“Người kêu ra đi, đừng chịu đựng.”

“Có khác người ở đây.”

Dung Tầm thở dốc thấp giọng nói, miễn cưỡng cười cười.

“Không thể cho người mất mặt.”

Không khí trầm mặc đến hít thở không thông.

Tô Nhã Nhi thở dồn dập, giọng nói bực bội.

“Ta đi lên là được, ta che lại lỗ tai không nghe là được, người kêu đi!”

Ngay sau đó đó “loạt soạt” vài tiếng, Tô Nhã Nhi thật sự quay mặt bỏ đi.

Viên Tri Mạch quay đầu lại nhìn nhìn, cắn cắn môi, đáy mắt xẹt qua một sự dứt khoát. Ngửa đầu uống một ngụm rượu, cúi người áp lên đôi môi khô khốc của Dung Tầm, đem rượu rót qua. Ý đồ đem lực chú ý của hắn dời đi một ít, động tác bôi rượu lại không ngừng. Hôn một hồi hai người đều đã thở hồng hộc.

Dung Tầm cũng đã đau đến không sức lực nói chuyện. Viên Tri Mạch không ngừng sát rượu. Chờ vết vả làm xong, toàn thân Dung Tầm mềm nhũn, rốt cuộc chống đỡ không được hôn mê bất tỉnh.

Viên Tri Mạch thở hổn hển, ngồi bệt dưới đất, lúc này mới phát hiện toàn thân đã ướt đầm.

Thật vất vả thu dọn xong hiện trường, lại đem quần áo đắp lên trên người Dung Tầm, Viên Tri Mạch vỗ vỗ vào những thanh gỗ kêu.

“Tô Nhã Nhi, xuống dưới đi.”

Tô Nhã Nhi ôm một cái túi nho nhỏ nhảy xuống, mặt hơi đỏ lên, nhìn Viên Tri Mạch, ánh mắt có chút cổ quái.

“Ta quyết định, ta không chọn hắn.”

Viên Tri Mạch sững sốt, ngay sau đó liền khẽ cười.

“Nàng kỳ thật trước nay đã không chọn hắn.”

Tô Nhã Nhi đỏ đỏ miệng.

“Ai nói ta không nghiêm túc, ta vẫn luôn rất vừa ý hắn nha. Người nhìn hắn đi, rất đẹp, thân phận lại cao, còn có thể trợ giúp chúng ta đánh Đông Việt. Hơn nữa vừa rồi vẫn rất khí thế nam nhi, nói như thế nào cũng xứng đôi với ta mà.”

Viên Tri Mạch buồn cười.

“Nếu hắn bị hủy dung, lại không phải Duệ Quận Vương, nàng còn thích hắn không?”

Tô Nhã Nhi lắc đầu.

“Người suy nghĩ nhiều quá. Hắn chính là hắn, những cái như thân phận, tướng mạo đều là một phần thôi. Chúng ta lại không có biện pháp đem những cái đó cùng hắn tách ra, ta thích là thích cả con người. Tựa như ở thảo nguyên tuyển chọn nam nhân là nhà hắn có nhiều dê. Chúng ta không thể vì chứng minh mình có phải thích hắn hay không, để hắn giết đi. Ta sẽ không giống các người.....”

Nàng nghĩ nghĩ tìm từ.

“Thanh cao, à, thanh cao như vậy.”

Vừa nghe quan điểm thì lung tung rối loạn, cẩn thận ngẫm lại thì có chút đạo lý. Viên Tri Mạch cẩn thận nghĩ nghĩ, không khỏi tán phục.

“Nàng thực hiểu chuyện.”

Rồi nhin không được tò mò hỏi.

“Nếu như vậy, vì cái gì muốn từ bỏ?”

Tô Nhã Nhi nhướn mày, nghiêng đầu nở nụ cười.

“Bởi vì đột nhiên ta cảm thấy, người so với hắn càng tốt hơn.”

26. Chương 26: Cùng Nữ Nhân So Thẹn Thùng

Viên Tri Mạch mở to mắt, cứng lưỡi nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trước mắt. Quả thực có chút không tin vào lỗ tai mình, trong lòng chỉ cảm thấy mười phần vớ vẩn.

Đời trước nàng chính là người thiếp Dung Tầm quý nhất. Đối chọi cùng mình gay gắt gần mười năm, như Hán Sở phân tranh. Đời này nàng đột nhiên nhảy ra nói thích mình nhiều hơn so với Dung Tầm là sao?

Viên Tri Mạch cảm thấy mình hình như cũng bị Dung Tầm lây bệnh, sốt đến mơ hồ rồi.

Gương mặt xinh đẹp dính đầy bụi bặm của Tô Nhã Nhi đưa lại gần, nàng mỉm cười.

“Ta quyết định sẽ gả cho ngươi.”

“Ngươi dám!”

Giọng quát mong manh nhưng tuyệt đối là tức muốn học máu đột nhiên vang lên. Duệ Quận Vương hôn mê đột nhiên như gặp kỳ tích tỉnh dậy, xốc màn che lên, phần nộ trừng mắt nhìn Tô Nhã Nhi.

“Ngươi dám!”

Viên Tri Mạch chạy nhanh qua đỡ lấy Dung Tầm, vội vàng thấp giọng nói.

“Ngươi ngồi dậy làm cái gì?”

Đã bộ dáng này, còn cậy mạnh được sao?

Dung Tầm trở tay cầm tay Viên Tri Mạch, vô cùng đau đớn trừng mắt nhìn qua. Hắn bắt quá ngủ một chút, lại có người tới đào góc tường nhà mình, hơn nữa lại là nữ nhân! Trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không cần trêu chọc như vậy chứ!

“Hắn là người của ta!”

Tô Nhã Nhi hừ hừ, hoàn toàn không để ý.

“Trên thảo nguyên con lang ngốc nhất cũng biết lựa chọn đồ ăn ngon. Ngươi nhìn ngươi đi, ngươi có cái gì có thể so cùng ta? Nhìn bộ dạng của ngươi bây giờ đi, nói chuyện không nổi, trên người còn có nhiều bọt nước như vậy. Chờ bọt nước vỡ ra về sau toàn thân đều là sẹo, sẽ trở nên tiều tụy lại xấu xí. Ngươi không biết xấu hổ mà muốn cùng ta so sao!?”

Sắc mặt Dung Tầm nháy mắt xanh mét, tuy rằng đối với nam nhân mà nói tướng mạo trên cơ bản xem như mây bay. Nhưng mà một người từ nhỏ được mọi người tán thưởng đột nhiên bị một nha đầu không bằng hắn hạ thấp thành như vậy, đặc biệt còn ở trước mặt Tiểu Mạch Nhi....

Khóe miệng Viên Tri Mạch giật giật, nhanh chóng dè lại nam nhân đang phát hỏa, cũng nhắc nhở Tô Nhã Nhi.

“Tô Nhã Nhi, Dung Tầm đang bị thương.”

Nàng cùng một người trọng thương gần chết so sánh..... Thật là không đúng.

“Thôi đi, không tính bộ dáng xấu xí....”

Tô Nhã Nhi vẽ mặt khinh thường.

“Ngươi xem hắn, trong miệng nói ngươi là người của hắn. Vậy mà mấy ngày nay, mỗi ngày đều cùng ta du sơn ngoạn thủy, chăm sóc ân cần. Hơn nữa ta nghe nói hắn ở bên ngoài còn có rất nhiều nam thanh nữ tú. Loại người đứng núi này trông núi nọ, có mới nới cũ, một tay hoa tâm ăn chơi căn bản là bại hoại không dùng được. Ngươi đi theo hắn có cái gì tốt? Ta thì không giống vậy, ta thích một người liền sẽ thích cả đời, người thảo nguyên chúng ta là nhất dạ trung trinh!”

Sắc mặt Dung Tầm đã đen đến sắp không nhìn được. Hắn muốn phản bác lại không biết nên phản bác như thế nào. Tô Nhã Nhi nói là sự thật..... Hắn lập tức thực thận trọng nhìn về phía Viên Tri Mạch.

“Tiểu Mạch Nhi, ta trước kia đều là gặp dịp thì chơi.”

“Gặp dịp thì chơi thì không sao, nhưng khó đảm bảo một ngày nào đó sẽ từ giả trở thành sự thật!”

Dung Tầm thật sự có ý muốn giết người, đôi mắt nguy hiểm trừng Tô Nhã Nhi.

“Người cầm miệng cho ta!”

“Miệng trên người ta, ta nói hay không nói không quan hệ người!”

Viên Tri Mạch vỗ trán, huyết Thái Dương giật nảy lên. Không rõ cuộc đối thoại sao càng lúc càng thái quá mất phương hướng, càng lúc càng tệ.

Viên Tri Mạch âm thầm suy nghĩ có phải Dung Tầm bị sốt mà đầu óc thật sự bị mơ hồ. Hắn sao lại cùng một tiểu cô nương so đo thành như vậy, nói chuyện thì thô bạo cộng thêm trì độn.

Vừa dùng sức đè lại Dung Tầm, Viên Tri Mạch thấp giọng trách cứ.

“Đừng như vậy, người muốn bọt nước bị vỡ hết, tuột da ra có phải hay không!? Nhanh ngủ cho ta!”

Mắt Dung Tầm chuyển động, rồi vô cùng yếu ớt dựa vào Viên Tri Mạch.

“Đầu đau.”

Tô Nhã Nhi xì một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Sắc mặt Viên Tri Mạch biến đổi.

“Ai bảo người?”

Rồi muốn đỡ hắn nằm xuống. Dung Tầm không chịu, làm nũng ôm eo Viên Tri Mạch. Hắn gian nan cử động ở trên đùi Viên Tri Mạch, miễn cưỡng tìm tư thế thoải mái nằm.

“Ta muốn ngủ như vậy.”

Viên Tri Mạch nhìn người mặt dày vô sỉ ăn vạ làm nũng nằm trên đùi mình, trong phút chốc không biết nói gì. Dung Tầm thật sự bị sốt đến điên rồi.

Bả vai lại đột nhiên nặng, Viên Tri Mạch quay đầu nhìn lại. Thì ra là Tô Nhã Nhi đã vô cùng tự nhiên tựa đầu vào vai mình. Đón nhận ánh mắt khiếp sợ của Viên Tri Mạch, Tô Nhã Nhi e thẹn xấu hổ cười cười.

“Ta sợ quá, ta mệt mỏi quá.”

Vạn phần rứt rề, rồi lại kiêu ngạo liếc mắt nhìn Dung Tầm đang dùng ánh mắt giết người nhìn mình.

“Cùng nữ nhân so thẹn thùng, người thật ngu xuẩn. Còn nữa, ta có thể giúp hắn sinh con, người có thể sao?”

Giọng rất ngọt... rất ngọt ngào, nàng ngẩng đầu nói.

“Hiếu Đường, người tính toán muốn mấy đứa? Hai trai hai gái thì thế nào?”

“.....”

“.....”

Rầm một tiếng, phía đối diện sáng chói, vài người đồng thời tiến vào. Vừa vào liền thấy một màn cực kỳ quái dị trước mắt. Họ vừa đúng lúc nghe thấy Tô Nhã Nhi nói lời vừa rồi, tất cả đều câm lặng.

“.....”

Cứu viện tới, thật đúng lúc nha.

Thời gian trôi qua.

Nháy mắt đã sắp đến Tết Nguyên Tiêu.

Viên Tri Mạch vừa luyện chữ, vừa nghe Viên Hiếu Vân đọc dài.

Ở Đại Ung mười lăm tháng giêng là Tết Nguyên Tiêu. Đây xem như là ngày của nữ nhi. Đại Ung lễ giáo nghiêm ngặt, khuê nữ nhà thế gia từ trước đến nay không thể xuất đầu lộ diện, chỉ có ngày này có thể

quang minh chính đại đi ra ngoài du ngoạn. Ngày này còn có thả hoa đăng cầu phúc. Thông thường là để nam nữ thể hiện tình cảm, hoặc tìm người tâm đầu ý hợp. Cho nên ngày này đối với nữ nhi xem như ngày trọng đại.

Chẳng qua lần trước xảy ra chuyện lớn, xem chút nữa mất mạng nhỏ, còn rước lấy một đồng chuyện lung tung rối loạn, Viên Tri Mạch thật sự sợ đi ra ngoài.

Viên Tri Mạch rất là bất đắc dĩ thở dài. Hiện giờ đang là lúc chịu sóng gió. Đầu tiên là bài vị Lưu Khánh Nhi, sau đó là Dung Tầm, hiện giờ lại thêm Tô Nhã Nhi, thật là làm cho người ta hồ đồ.

Nhìn ánh mắt quái dị của hạ nhân trong phủ nhìn mình, Viên Tri Mạch có thể biết được lời đồn đãi lan truyền tới mức nào. Hiện giờ sợ là bản thân mình đã mang danh tiếng họa thủy linh tinh gì đó.

Duy nhất có một việc tốt. Hữu thừa tướng quỳ một ngày một đêm chủ động nhận tội cũng kiên trì hủy hôn. Ông ta bị phạt trưng cùm cắt bổng lộc ba năm. Lưu Diễm rốt cuộc là người thông minh, cũng biết mình hôn này là không thể, sớm thoát ra kịp lúc.

Chẳng qua giải quyết được Hữu thừa tướng, nhưng còn những mối nguy khác. Người sau lưng Cao Hồ là ai? Lần đó nổ lớn là ngẫu nhiên hay là cố tình. Nếu là cố tình thì muốn giết ai? Minh sao, là Tô Nhã Nhi, hoặc là Dung Tầm?

Cũng không biết Dung Tầm bấy giờ như thế nào. Thời gian gần đây phải dưỡng thương, Viên Thái phó cũng quản nghiêm, phủ Quận vương cũng không có người đến. Tính ra từ ngày được cứu đến nay chưa gặp Dung Tầm.

Nhưng mà Tô Nhã Nhi mấy ngày nay có đến, bộ dáng luôn vênh vác tự đắc, như thật sự quyết tâm phải gả vào Viên phủ.

Viên Tri Mạch gác xuống bút, bật cười nhìn tiểu muội mười tuổi nhà mình.

“Nói Trương thẩm mang muội đi không được sao, hoặc muội đi theo tứ tỷ của muội cũng được, vì cái gì nhất định phải ta đi?”

“Bởi vì muội muốn cùng ca thả hoa đăng cầu tình duyên mà!”

Âm thanh leng keng vang lên, một tiểu cô nương đột nhiên từ nóc nhà lộ đầu ra, không chút e lệ mỉm cười.

Đầu Viên Tri Mạch đau, đưa tay xoa xoa.

Đứa nhỏ này.....

Viên Tri Mạch cúi đầu dùng ánh mắt trách cứ nhìn Viên Hiểu Vân. Viên Hiểu Vân đỏ mặt.

“Tam ca, là nhị di nương nói muội giúp Tô Nhã Nhi tỷ tỷ.....”

Viên Tri Mạch bất đắc dĩ thở dài. Trong nhà trên dưới đều theo phe Tô Nhã Nhi, cũng không trách được Hiểu Vân.

“Muội đi chơi trước đi.”

Nhìn tiểu muội mặt đỏ rời đi, Viên Tri Mạch ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương ngồi ở trên mái nhà chơi với chim câu.

“Xuống đi, ngã xuống ta cũng mặc kệ.”

“Ta đâu có tệ như vậy.”

Tuy nói như thế, Tô Nhã Nhi vẫn cười hì hì từ nóc nhà nhảy xuống, rất tự nhiên quen thuộc đi đến trường kỷ ngồi xếp bằng.

“Người cùng ta đi xem hoa đăng đi. Ta thật sự có lòng tốt. Người xem, đã nhiều ngày nay, mỗi ngày ta đều tới thăm người. Cái tên Dung Tầm kia rõ ràng cũng đã có thể địch lại mà chỉ vào trong cung thôi, cũng không biết đến thăm người. Trong lòng hán kỳ thật không có người đâu.”

Viên Tri Mạch ngẩn ra, nhúu mày ngẩng đầu.

“Dung Tầm vào trong cung?”

Trong cung.

Hắn cúi đầu nhìn về phía bàn cờ, hơi hơi cười.

“Bệ hạ lại thắng.”

“Chưa hết ngày, sao con ủ rũ như vậy. Tính cách con thật sự không giống phụ vương mình.”

Văn Cảnh Đế hơi hơi giương mắt, đặt quân cờ màu đen trong tay xuống bàn cờ.

“Phụ vương vì bệ hạ mở rộng bờ cõi, trấn thủ một phương, tất nhiên có bá vương chi khí...”

Dung Tầm cười.

“Con phong hoa tuyết nguyệt, thích đón gió, ngắm trăng, yêu giai nhân rượu ngon, việc khai cương mở thổ không thích hợp. Tính cách con không quyết đoán như phụ vương. Khoảng thời gian trước đây, thường nghe phụ vương nói tuổi già sức khỏe kém, qua mấy năm nữa sợ không cỡi được chiến mã...”

“Thời gian thúc giục tuổi già, phụ vương con bất quá chỉ thua trăm mười tuổi mà thôi.”

Văn Cảnh Đế cảm khái. Yến Kỉ đứng hầu ở một bên lập tức mang trà ấm đưa lại. Hầu hạ Văn Cảnh Đế uống xong liền cung kính lui sang một bên, từ đầu đến cuối hắn chưa từng nhìn về phía Dung Tầm một lần.

Dung Tầm quét mắt qua.

“Mấy ngày không thấy, Yến Kỉ càng thêm phong tư yếu điệu, trong cung thật sự là tốt.”

Yến Kỉ hơi lộ ra hoảng sợ, còn mang theo chút quẫn bách, nhưng rồi chỉ an phận thủ thường cúi đầu đứng ở một bên, cũng không nói lời nào.

Văn Cảnh Đế vừa lòng nhìn qua, rất có hứng thú nhìn về phía Dung Tầm.

“Ồ, con biết hắn?”

“Tất nhiên là biết.”

Dung Tầm cười cười.

“Hoàng bá phụ đã quên con là tay ăn chơi phong lưu sao. Con và Yến Kỉ có duyên gặp gỡ vài lần. Ngày xưa nhìn lời nói cử chỉ đã thấy không tồi, quả thực khó gặp.”

Văn Cảnh Đế khẽ động, rồi cũng đề ép xuống.

“Thời gian trước bị thương đã khỏe chưa? Xem bộ dáng con hình như gầy không ít.”

“Đã khỏe rất nhiều.”

Dung Tầm cung kính đáp.

“Vậy là tốt rồi, cũng là chấn động không nhỏ. Ở kinh đô lại xảy ra loại chuyện này, trăm đã lệnh Hình bộ cấp tốc tra xét. Tất nhiên phải cho con lời giải thích hợp lý.”

Trong lòng Dung Tầm lạnh lùng hừ một tiếng, bên ngoài vẫn thản nhiên đón nhận ánh mắt Văn Cảnh Đế.

“Bất quá chỉ là việc nhỏ bình thường. Nhưng qua nhiều ngày dưỡng thương, con đột nhiên rất nhớ quê nhà, nhớ phụ vương cùng mẫu phi, cũng lo lắng sức khỏe của họ. Cho nên hôm nay tới diện kiến Hoàng bá phụ, thật ra muốn xin trở về thăm họ.”

“À, con muốn trở về?”

Ánh mắt già nua của Văn Cảnh Đế xẹt qua một chút sắc bén.

“Theo lý mà nói con cũng nên trở về thăm nhà. Chẳng qua kinh đô cách Định Hi quá xa, nếu con như vậy trở về trăm thật có chút không yên tâm.”

Hắn cúi đầu suy tư một lát, chậm rãi thấp giọng nói.

“Như vậy đi, trăm đã đồng ý với thỉnh cầu của Vương tử Nam Việt Tô Khắc Cáp, phái hai mươi vạn binh mã giúp hấn bình loạn. Đã nhiều ngày tuyển chọn tướng binh sĩ xuất chinh, cũng đã nhiều ngày rèn luyện. Chờ thêm mấy ngày, con theo bọn họ cùng nhau trở về.”

Sắc mặt Dung Tầm biến đổi, cũng nhanh chóng đem cảm xúc áp xuống.

Đội Dung Tầm đi rồi, ánh mắt Văn Cảnh Đế rơi xuống trên người Yến Kỉ.

“Người cùng Dung Tầm có quan hệ không tồi?”

Yến Kỉ cuống quýt quỳ xuống, giọng run run nói.

“Nô tài xuất thân phong trần, gặp Quận vương chỉ vài lần, không tính quen thuộc. Nô tài không phải cố ý muốn giấu giếm bề hạ. Nhưng nô tài... nô tài thật sự là hổ thẹn với xuất thân đệ tiện của mình, sợ bề hạ.....”

“Nếu trăm để ý cần gì phải lưu người bên cạnh chứ?”

Yến Kỉ trong lòng cả kinh. Dung gia nói quả nhiên không sai. Văn Cảnh Đế quả nhiên cái gì cũng biết..... Tâm tư đế vương đúng là khó dò.

Trong lúc nhất thời hấn không khỏi sợ hãi, thân thể không tự chủ được run nhẹ. Không phải nguy trang là thật sự sợ hãi.

Văn Cảnh Đế lại đột nhiên nói.

“Người cảm thấy hấn là cái dạng người gì?”

Yến Kỉ nghĩ nghĩ, tìm từ nói.

“Quận vương là người tốt.”

Văn Cảnh Đế như suy tư gì, trăm mặc một lát, bỗng nhiên cười khê.

“Người tốt sao?”

Yến Kỉ nhìn lão già nhưng ánh mắt vẫn có thần thái mạnh mẽ. Đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo. Ở bên cạnh người như vậy, hấn thật sự có thể như ý nguyện sao?

Đêm đen như mực.

Một bóng người xẹt qua phía chân trời. Ở trong bóng tối một thân ảnh như ẩn như hiện. Trong giây lát bóng dáng kia đã xuất hiện ở nóc nhà Viên phủ. Người này rất quen thuộc hoàn cảnh trong phủ. Nhảy qua mấy cái, hấn liền tới phía trên một căn phòng còn đèn sáng, lại rất an tĩnh, tựa như không có người ở.

Dung Tầm hít hít mắt.

Chẳng lẽ đi ra ngoài? Thật vất vả tới một chuyến, chẳng lẽ lại không được gì?

Xoay người nhảy xuống, từ cửa sổ tiến vào trong phòng. Trong phòng chỉ có hai ngọn đèn, mờ mờ ảo ảo thấy không rõ lắm, nhưng bốn phía an tĩnh, thật sự không có người ở.

Duyệt Quận Vương buồn bực thở hắt ra. Hấn trăm cay ngàn đắng tránh thoát những mật thám chạy ra một chuyến, dễ dàng lắm sao? Tiểu Mạch Nhi không phải nên ngoan ngoãn chờ hấn sao? Hôm nay chính là mười lăm tháng giêng Tết Nguyên Tiêu, lại chạy tới chạy lui, không phải không xem hấn vào mắt à.

Tướng công cực khổ ở bên ngoài dốc sức làm việc, trở về nhà phòng lại trống không lạnh lẽo..... Loại cảm giác này thực sự không tốt đẹp!

Đi! Nhất định phải đi!

Không đi ra sao ra dáng trượng phu. Không đi sao dạy dỗ cho người nào đó biết sự nghiêm khắc. Không đi hấn quả thật không phải nam nhân!

Khi Viên Tri Mạch mới bưng bình rượu vừa hâm nóng và thức ăn trở lại phòng, trong phòng vẫn an tĩnh như cũ. Nhíu nhíu mày, trong lòng Viên Tri Mạch không khỏi có chút mất mát.

Còn chưa có tới sao?

Cúi đầu nhìn cái khai trên tay, rượu và đồ ăn nóng hổi, Viên Tri Mạch bắt đầu suy xét có nên tìm A Yến tới cùng uống rượu hay không. Nhưng nhiều ngày nay A Yến bận rộn việc tuyển chọn và huấn luyện bộ binh, sợ là còn chưa có về phủ đâu. Xem ra mười lăm tháng giêng năm nay nhất định phải trải qua một mình rồi.

Đem đồ ăn tùy tiện để ở trên bàn, cầm đèn đi vào trong. Vừa nhấc mắt liền thấy trên giường có thứ gì vừa động dậy. Viên Tri Mạch kinh hãi lui về phía sau một bước, thiếu chút nữa quăng đèn, luống cuống tay chân chụp lại. Ánh sáng ngọn đèn dầu ổn định, thoáng nhìn trên giường có bóng người quen thuộc.

Dung Tầm?

Viên Tri Mạch cầm đèn đi qua, muốn nhìn rõ mặt người chiếm giường mình, còn đang ngủ say sưa nữa.

Cũng không biết nên khóc hay cười. Người này thật đúng là.....

Viên Tri Mạch đẩy đẩy Dung Tầm.

“Dung Tầm, Dung Tầm?”

Gần như là đồng thời, Dung Tầm vươn tay ôm eo đối phương. Viên Tri Mạch dùng sức vùng vẫy. Đúng là đứng thẳng không xong, người nào đó đã bị kéo xuống, khi bình tĩnh lại thì thân thể đã bị người kia đè lên. Mắt phượng hé mở, ánh mắt mông lung mơ hồ, hàm hồ lẩm bẩm.

“Đường Đường, ngoan.”

Viên Tri Mạch ngẩn ra, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt. Đời trước, người này cũng hay chơi xấu như vậy, luôn là nửa mộng nửa tỉnh không chịu rời giường. Quả thực là không có biện pháp với hắn.

27. Chương 27: Công Tử Phong Lưu Chịu Thua

“Nghĩ cái gì vậy?”

Một tiếng cười khẽ vang lên, nụ hôn ôn nhu triển miên.

Viên Tri Mạch hàm hồ nói một tiếng, rồi trở tay ôm cổ Dung Tầm.

Ánh mắt Dung Tầm sáng lên. Đây là lần đầu tiên Viên Tri Mạch không phản kháng. Duệ Quận Vương tự tin thuận thế leo lên, lập tức không chút khách khí tận tình nhắm nháp. Tận hưởng hương vị từ môi đến cằm, đến cổ, đồng thời đôi tay chậm rãi hướng vào vạt áo thăm dò, chậm rãi hướng lên trên vổ về chơi đùa. Hắn thật dễ dàng tìm được chỗ nho nhỏ nhô lên, nhẹ nhàng vuốt ve. Người dưới thân khẽ chấn động.

Viên Tri Mạch chấn kinh mở mắt ra, ánh mắt có chút ướt, nhìn thật mông lung, vội duỗi tay đè lại tay Dung Tầm. Hơi thở không xong, giọng Viên Tri Mạch cũng có chút yếu ớt.

“Không cần....”

Dung Tầm dụ dỗ, hôn lên cánh môi, trong mắt tất cả đều là mị hoặc.

“Cho ta đi....”

Mắt phượng mở to, ánh mắt lưu luyến, mang theo gợn sóng làm người ta không chế không được. Hắn khẩn thiết cầu xin, không phải cường ngạnh làm Viên Tri Mạch không thể chống cự được.

Viên Tri Mạch theo bản năng liếm liếm môi. Môi đã sớm bị hôn mà sưng đỏ, bị liếm càng thêm căng mộng. Hành động vô ý lại tạo mị hoặc gợi tình khiến cho người nào đó chịu không nổi.

Ánh mắt Dung Tầm tối tăm, mạnh mẽ áp sát thân thể Viên Tri Mạch, vẻ mặt đáng thương cầu xin.

“Đường Đường, ta biết người cũng thích ta mà. Ta thật sự chịu không nổi nữa.”

Vừa nói vừa cọ cọ Viên Tri Mạch.

“Người cũng có cảm giác có phải không?”

Thấy Viên Tri Mạch còn do dự, hần dút khoát bắt lấy tay Viên Tri Mạch đưa đến thăm dò huynh đệ của hần.

“Đường Đường, ta không chịu được.”

Lòng bàn tay đột nhiên đụng tới vật cứng rắn nóng rực. Cho dù là cách lớp quần áo thật dày cũng có thể cảm giác được độ ấm làm người ta phát điên. Mặt Viên Tri Mạch đỏ lên, vội phủ tay, nhưng tay bị Dung Tầm nắm chặt, căn bản vung không ra.

“Người cũng rất muốn có phải hay không?”

Dung Tầm lại dụ dỗ, một bàn tay tiến vào quần Viên Tri Mạch, không chút khách khí xoa nắn.

“Thực có tình thần nha!”

Thân thể Viên Tri Mạch cứng đờ, vì động tác của Dung Tầm mà khó nhịn, hơi hơi vặn vẹo. Trên khuôn mặt thanh tú lập tức đỏ bừng, môi đỏ như sắp chảy máu, thở hổn hển, đè lại tay Dung Tầm.

“Dung.... Dung Tầm.....”

Dung Tầm trở tay cầm lấy tay Viên Tri Mạch, cường chế chậm rãi vuốt ve.

“Người nóng quá.”

Tay trái của Viên Tri Mạch còn cách lớp vải, tay phải trực tiếp bị Dung Tầm ấn lên da thịt. Tuy rằng là của mình nhưng loại cảm giác này thực sự quá thẹn thùng.

Dung Tầm còn ngại không đủ, thân mình áp xuống, tay hai người cách lớp vải không ngừng vuốt ve, phát ra âm thanh sột soạt rất nhỏ.

“A.....”

Cảm giác sung sướng khiến người ta thẹn thùng trong nháy mắt xông lên đại não. Toàn thân Viên Tri Mạch bắt đầu run rẩy, tiếng khóc nức nở ở cổ họng, lại bị Dung Tầm nhẹ nhàng hôn lấy. Hần thấp giọng hỏi.

“Người muốn có phải không?”

“Tam thiếu gia!”

Bỗng nhiên có tiếng Trương thẩm vang lên ở bên ngoài!

Bị người phá đám, cảm giác sung sướng kích thích biến thành khủng hoảng cao độ.

Thân thể Viên Tri Mạch cứng đờ. Trước mắt tối sầm chợt sáng bừng, giống như có pháo hoa nổ tung làm người ta say mê, ý thức đều tan rã.

“Tam thiếu gia? Ngài ngủ rồi sao?”

Giọng Trương thẩm ở ngoài cửa lại vang lên.

Thần kinh Viên Tri Mạch tức thì căng chặt, hồ thẹn nhớ tới Trương thẩm còn ở bên ngoài nên vội vội vàng vàng lên tiếng.

“Ta.... ta phải ngủ.”

Vừa thẹn lại bức, cũng không biết từ đâu Viên Tri Mạch có sức lực đẩy Dung Tầm văng ra. Dung Tầm bị đẩy bất ngờ không kịp phòng ngừa, bị đẩy vừa vặn cái ót đụng phải thành giường, phát ra một tiếng vang!

“Tam thiếu gia, ngài làm sao vậy?”

Trương thẩm sợ hãi kêu lên.

“Không.... không có việc gì, ta chỉ là.... đầu đụng một cái.”

Viên Tri Mạch tâm hoảng ý loạn đem màn buông xuống, lại sợ Trương thẩm tiến vào thấy cái gì, cất giọng nói.

“Có chuyện gì sao?”

“Trưởng Tôn thiếu gia sai người đưa tới mấy bầu rượu, còn nói ngày mai có rảnh thiếu gia sang phủ bọn họ tìm hần một chút.”

A Yên? Hần có chuyện gì?

Viên Tri Mạch giật mình vội nói.

“Rượu để ở bên ngoài đi, ta đã ngủ.”

“À, dạ.”

Bên ngoài có vài tiếng lộc cộc vang lên, ngay sau đó tiếng bước dần dần đi xa. Viên Tri Mạch nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới cảm giác được có một tầm mắt lạnh lẽo gắt gao nhìn chằm chằm mình từ phía sau lưng. Vừa quay đầu lại, đối diện là Duệ Quận Vương mặt xanh mét.

Rồi chuyển sang đen thui, nhìn như là Diêm La.

Viên Tri Mạch lúc này mới nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lúc nhất thời có chút áy náy, cười gượng một tiếng.

“Người... muốn đi uống rượu hay không?”

Diêm La Dung gia đang có máu ghen ở cổ họng. Quả thực vô cùng đau đớn, oán hận làm bộ bóp chặt cổ Viên Tri Mạch.

“Lúc này mà người còn nói uống rượu? Uống rượu gì? Người không nói cái khác được sao?”

Loại thời điểm mấu chốt này mà lại..... muốn giết phu quân sao? Thật thiếu nhân đạo!

“Viên Tri Mạch!”

Một giọng nữ thánh thót đột nhiên vang lên. Một tiểu cô nương nước da ngăm ngăm hưng phấn xốc màn lên.

“Xem ta mua đèn lồng cho người nè! Á.... Dung Tầm, người ở chỗ này làm cái gì?”

Bình hoang mã loạn, đồ bay tứ tung!

Viên Tri Mạch vội trán nhìn căn phòng bị Tô Nhã Nhi vung roi ném đồ rơi rớt tan tác. Nhìn con ngựa hoang Tô Nhã Nhi bên kia sinh hồn đổi, nhìn lại bên này Dung Tầm đang khoái chí, đột nhiên Viên Tri Mạch cảm thấy đầu rất đau.

Đây là chuyện gì?

Viên Tri Mạch xoa xoa huyết Thái Dương, đột nhiên cảm thấy có chút ghen khuất. Thật không có biện pháp với hai vị này, Viên Tri Mạch không khỏi khẽ thở dài.

Viên Tri Mạch nghĩ nếu tính tình mình vô pháp vô thiên đã có thể trực tiếp cầm cái chổi đuổi người ra cửa. Nhưng mình lại là con nhà lễ nghi gia truyền, không làm được những chuyện lỗ mãng này.

Trái lo phải nghĩ, giả bộ nhìn không thấy Dung Tầm làm mặt quỷ ôm mấy bầu rượu Trưởng Tôn Yên mới vừa đưa tới.

“Tô Nhã Nhi, ném thử rượu ngon của Trưởng Tôn phủ đi.”

Tay Dung Tầm run lên, mắt phượng bốc hỏa nhìn qua, Viên Tri Mạch lại không nhìn hần. Trong lòng Viên Tri Mạch còn bức hần làm vậy, nếu không phải vừa rồi Trương thẩm đột nhiên xuất hiện, sợ là... sợ là đã.....

Trên mặt hơi hơi nóng lên, Viên Tri Mạch dứt khoát xoay người một cái đưa lưng về phía Dung Tầm, tự mình rót rượu cho Tô Nhã Nhi.

Sắc mặt Duệ Quận Vương đen thêm mấy phần, bắt đầu chậm rãi nghiêng răng.

Tô Nhã Nhi cười tủm tỉm, tiếp tục dùng ánh mắt khiêu khích Dung Tầm, uống một ngụm.

“Rượu ngon!”

Viên Tri Mạch ngạc nhiên nhìn cái chén không Tô Nhã Nhi đưa qua, chần chờ một chút lại rót cho nàng một chén, rồi khuyên nhủ.

“Rượu hoa lê tuy rằng vào miệng thanh đậm nhưng tác dụng chậm, nàng uống từ từ.....”

Cứng họng nhìn Tô Nhã Nhi lại đưa cái chén không, đột nhiên Viên Tri Mạch cảm thấy uống rượu cũng không phải ý kiến hay. Vị công chúa điện hạ này tửu lượng thật sự cao.

Vị công chúa điện hạ uống vài chén rượu vào bụng, hai mắt vẫn sáng rực, ánh mắt sắc bén như cũ, nhìn nhìn.

“Này, Viên Tri Mạch, quần áo bị cái gì? Rượu?”

Viên Tri Mạch cúi đầu nhìn đã thấy, quả nhiên chỗ eo có dấu vết, giống bị thấm nước. Sững sốt một chút, lúc này Viên Tri Mạch mới nhớ tới vệt nước này là gì, trên mặt lập tức nóng như lửa đốt, dường như đỏ bừng một mảnh!

Bả vai đột nhiên bị đè nặng, mùi hương quen thuộc thoang thoảng ở bên cạnh. Thân thể vừa mới trải qua châm ngòi như thế nên không tự chủ được mềm nhũn, vẫn là Dung Tầm chặn ngang đỡ lấy, ý vị thâm trường cười nói.

“Chịu không được?”

Viên Tri Mạch oán hận trừng mắt nhìn Dung Tầm, đỏ mặt cuống quýt đẩy ra, trốn đến một bên. Dung Tầm thỏa thuê đắc ý trong khoảnh khắc, quay đầu cười trộm, biểu tình trên mặt như hồ ly trộm trứng.

“Hai người các người làm cái quỷ gì?”

Tô Nhã Nhi mở to hai mắt hồ nghi nhìn qua nhìn lại. Viên Tri Mạch mặt càng hồng, lấy cớ đi lấy thêm thứ ăn liền đi ra ngoài. Dung Tầm rất ngạo mạn liếc mắt qua.

“Người quản được sao?”

Vung tay ném một bầu rượu qua, ác ý nói.

“Đây, không phải muốn uống rượu sao? Chúng ta cùng uống.”

“Ai sợ ai!”

Chờ Viên Tri Mạch thật vất vả tìm thêm được mấy món ăn trở về, đã cứng họng nhìn thấy Tô Nhã Nhi say rượu ghé vào bàn. Nhìn lại trên bàn toàn bộ là bầu rượu không. Sau đó tầm mắt rơi trên người Dung Tầm ôm bầu rượu dựa cái bàn cười. Sau một lúc lâu Viên Tri Mạch mới tìm lại được giọng của mình, ánh mắt hơi đỏ, có chút hỗn loạn lẫn tức giận.

“Cùng một tiểu cô nương so tửu lượng, người cũng không biết xấu hổ à?”

Ánh mắt Dung Tầm sáng kinh người. Hắn duỗi tay, giọng hơi khàn khàn, hiển nhiên cũng mang theo vài phần men say.

“Lại đây.”

Viên Tri Mạch cũng không để ý tới hắn. Trước tiên Viên Tri Mạch tìm chỗ sạch sẽ đắp cho Tô Nhã Nhi, tuy rằng đã vào xuân, nhưng vẫn còn lạnh. Còn chưa có xong, eo đã bị một người ôm, cả người Dung Tầm như dính ở trên thân thể Viên Tri Mạch, còn tính động tay động chân, khẩu khí không tốt lắm.

“Người không để ý tới ta!”

Ánh mắt Viên Tri Mạch hơi động, trở tay túm chặt tay Dung Tầm.

“Đi ra ngoài.”

Dung Tầm uống cũng không ít, ý thức cũng không thanh tỉnh bằng bình thường. Khó có dịp được Viên Tri Mạch đối xử ôn hòa nhu thuận làm tâm tình hắn rất tốt, lập tức thất tha thất thểu để Viên Tri Mạch đi ra ngoài. Cửa đẩy ra, một cơn gió lạnh đập vào mặt. Cái lạnh làm hắn không tự chủ được mà rùng mình, theo bản năng lui ra sau một bước.

“Ui, lạnh.”

Viên Tri Mạch nhìn hắn một cái, buông tay hắn ra, tiếp tục đi về phía trước.

Dung Tầm giật mình, ý thức mơ màng cuối cùng cũng có chút thanh tỉnh, chạy nhanh theo sau, có ý muốn kéo người trở về. Nhưng nhìn sắc mặt Viên Tri Mạch tựa như không đứng lắm, người xưa nay không sợ trời không sợ đất như Duệ Quận Vương lại có chút sợ. Hắn ngoan ngoãn nhu thuận đi theo sau người kia như tuý tùng. Vẫn luôn theo sau cho tới khi đến trong sân viện bên cạnh, Viên Tri Mạch mới dừng lại.

Dung Tầm nhẹ nhàng thở ra, lập tức thật cẩn thận đi lên gần kề.

“Đường Đường, chúng ta trở về đi.”

Giọng cất cao, mắt phượng mở to.

Viên Tri Mạch đang tháo đai lưng của mình. Đai lưng màu trắng thực mau liền rơi trên mặt đất, ngay sau đó là áo ngoài màu xanh, lộ ra áo màu nâu bên trong. Viên Tri Mạch nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói.

“Người không phải muốn làm sao? Vậy ở chỗ này đi.”

Vừa nói, vừa dùng sức kéo áo xuống, chỉ còn áo lót màu trắng trên người. Thân thể gầy gò bởi vì rét lạnh còn có chút phát run. Hơn nữa áo lót còn lưu lại vết bẩn, dưới ánh trăng có vẻ nhàn nhạt rất là dâm mỹ, rất dụ dỗ người.

“Như thế nào, còn chưa đủ?”

Dung Tầm giật mình một cái lấy lại tinh thần, nhanh chóng ôm chặt thân thể lạnh như băng của thiếu niên, nhỏ giọng chữ.

“Con mẹ nó, không muốn sống nữa có phải hay không!?”

Viên Tri Mạch dùng sức đẩy Dung Tầm ra, chống tay lên mặt bàn căn răng thấp nói.

“Người... con mẹ nó, không phải muốn sao!? Ta đây liền cho người, ở tại chỗ này! Trời đất làm chứng không phải càng tốt sao!”

Cũng không biết là lạnh hay giận mà thân thể nhỏ bé hơi hơi phát run. Vạt áo đã sớm tán loạn mở rộng lộ ra xương quai xanh, hàm răng cũng đánh vào nhau, hốc mắt hơi đỏ lên.

“Người lần này không cần, lần sau đừng có loạn phát xuân!”

Vừa nói vừa cởi áo lót.

Áo lót vốn dĩ đã rộng thùng thình, bị kéo một cái lập tức mở ra, thân thể trắng như ngọc ở dưới ánh trăng như phát sáng. Hai viên đậu đỏ bởi vì kích thích mà đứng thẳng, thật câu dẫn người.

Rõ ràng là thời khắc phong tình vạn chủng, Dung Tầm lại bị dọa hồn phi phách tán, không còn say mà hoàn toàn tỉnh táo. Trong lòng vừa thẹn vừa giận lại đau lòng ghen khuấy, hắn muốn phát hỏa, nhưng nhìn thấy Viên Tri Mạch vì lạnh mà xanh mét trong lòng lại nhũn ra. Hắn tự biết mình lần này làm hình như là quá mức một chút, nên xông lên cởi áo ngoài của mình phủ lên người Viên Tri Mạch.

“Người điên rồi!”

Thấy Viên Tri Mạch lại muốn giãy giụa, hắn cuống quýt ôm chặt không cho nhúc nhích, thấp giọng dỗ dành.

“Được được được, lần sau không như vậy? Ta cam đoan không lộn xộn, nếu lại hành động như vậy người liền đánh ta được chưa?”

Viên Tri Mạch ngẩng đầu, lãnh đạm nói.

“Người thật sự không cần?”

“Từ bỏ, từ bỏ.”

Dung Tầm quả thực muốn kêu Bỏ Tất. Nếu mỗi lần cầu hoan đều gặp phải trường hợp này, dù hẳn thật nhiều hứng thú cũng bị dọa không còn. Hắn ăn nói khép nép.

“Người đem quần áo mặc vào được chưa? Chúng ta về phòng có được hay không? Bên ngoài thật sự lạnh....”

Lời còn chưa dứt, miệng đã bị người dùng sức hôn. Viên Tri Mạch hôn không giỏi, ngây ngô thậm chí có chút vụng về, nhưng cuồng nhiệt. Dung Tầm bị hôn mà sững sốt.

Một vị công tử phong lưu bị biến thành củ cải trắng to, người luôn phản ứng nhanh nhẹn phút chốc cũng bị vị thiếu niên này làm cho ngây ngốc.

Thật vất vả phối hợp với nụ hôn của Viên thiếu gia, Dung Tầm hơi hơi hé miệng, giọng có chút nghẹn, biểu tình có chút ngốc, nhưng đôi tay còn phải che chở cho Viên thiếu gia đang thở hổn hển, để tránh cho thiếu niên đem quần áo cởi bỏ.

“Đường Đường?”

Viên Tri Mạch thở hổn hển ngẩng đầu.

“Muốn hay không, nói cho ta biết.”

28. Chương 28: Gió Đông Áp Gió Tây

Duyệt Quận Vương đã sớm choáng váng, ngơ ngác nói.

“Chỗ nào?”

Viên Tri Mạch cười cười, đuôi mắt hơi cong lại mang theo vài phần mềm mại mỉa ý. Như bầu trời trong trẻo giữa cái rét lạnh của mùa đông, sâu thẳm như ánh trăng rằm trong hồ nước không gợn sóng, như muốn câu hồn đoạt phách người ta đi.

Dung Tầm chớp chớp mắt, vẫn có chút ngốc. Thật ra Viên Tri Mạch bị hắn nhìn mà mặt đỏ lên, cắn cắn môi, ôm cổ Dung Tầm thấp giọng nói.

“Bên trái có cái phòng khách trống.”

Nháy mắt Duyệt Quận Vương như sống lại, nhanh chóng quyết định ôm người chạy đi.

Không đợi đóng cửa lại tự mình cởi quần áo xuống. Nhưng nhớ lại Viên Tri Mạch không thể chịu lạnh, vội ôm bảo bối đến trên giường, theo bản năng liền áp lên. Hắn đè ép một lúc mới nhớ tới cái gì, thân thể cứng đờ, lấm bầm hậm hực liền bỏ xuống.

“Ta đi đốt lò sưởi, nếu không lát nữa sẽ ngơ ngác bị đông cứng.”

Phòng này tuy rằng sạch sẽ nhưng không nhóm lò sưởi, nên vẫn có chút lạnh.

Viên Tri Mạch đỡ khóc đỡ cười kéo lấy tay hắn.

“Chỉ ở đây một chút mà thôi, không cần phải đi đốt lò sưởi.”

Mắt phượng của Dung Tầm như hổ rình mồi nhìn qua.

“Người là ám chỉ ta không thể kéo dài?”

Viên Tri Mạch bị sặc khí. Vì tỏ vẻ tôn trọng đối với Duyệt Quận Vương, lập tức thành thật cuốn chăn ngồi dậy nhìn Duyệt Quận Vương đi nhóm lò.

Bóng dáng người nọ không coi là vạm vỡ, dưới ngọn đèn dầu có vẻ hơi gầy. Hắn chỉ mặc một chiếc áo bông, cũng không sợ lạnh, chạy ra chạy vào, ngồi xổm trước lò, giống đứa trẻ đang chơi đùa.

Loại thời điểm này còn lo lắng cho đối phương có thể bị cảm lạnh, thì làm sao không khiến cho người ta mềm lòng.

Ngón tay vừa động, đột nhiên chạm được một vật cứng giấu ở túi trong tay áo Dung Tầm, trong lòng Viên Tri Mạch nhất thời hứng khởi sờ sờ lấy ra xem. Một cái bình sứ nhỏ nhỏ màu xanh, mở ra liền có mùi hương thanh đậm, chất lỏng sền sệt ướt, ở dưới ánh đèn rực rỡ lấp lánh.....

Mặt Viên Tri Mạch đỏ lên, nhét cái bình trở lại chỗ cũ. Người này thật không biết xấu hổ, đúng là có âm mưu từ sớm, cả thứ này cũng mang theo..... Viên Tri Mạch không biết sao mình lại thích người này? Trong lúc nhất thời có chút bực, trừng mắt nhìn Dung Tầm còn đang bận rộn nhóm lửa, dứt khoát lấy chăn bọc kín người, xoay lại không nhìn hấn nữa.

Chợt nhìn thấy gối đầu có thêu đôi uyên ương, Viên Tri Mạch nghĩ đúng là thật vừa khéo, ánh mắt không được tự nhiên chuyển động, mang theo một chút quần bách còn có chút ngọt.....

Sau một nén nhang.

Mí mắt Viên Tri Mạch có chút nặng, nghiêng đầu nhìn nhìn, người nào đó vẫn còn ngồi xồm.

Hai nén nhang.

Viên Tri Mạch ngáp một cái, quay đầu lại nhìn nhìn, người nào đó vẫn còn bận rộn.

Ba nén nhang.

Viên Tri Mạch không chịu nổi nữa, nhắm mắt ngủ.

Khi Viên Tri Mạch tỉnh lại thì người nọ đã nằm ở bên cạnh, cùng chung một cái gối đầu. Tóc hai người đan vào nhau, đầu nằm kề sát. Viên Tri Mạch nhìn thấy một đôi mắt mở to nhìn mình không chớp mắt. Trong đôi mắt kia tràn đầy thân mật, sủng ái, hấn lại không nói lời nào.

Hoảng hốt thế nhưng như là nhớ tới thời điểm mặn nồng đời trước, khi mình ngủ một giấc dậy, Dung Tầm cũng cười cười nhìn mình như vậy.

“Ngủ lâu như vậy cũng không sợ bị béo chết, đến lúc đó cũng đừng oán trách ta không cần người.”

Những chuyện như vậy lúc ấy xem là bình thường, hiện giờ nghĩ kỹ lại, đúng là kinh thiên động địa khắc cốt ghi tâm.

Viên Tri Mạch cong cong môi, nhẹ giọng nói.

“Sao không gọi ta tỉnh?”

“Thấy người ngủ ngon.”

Dung Tầm lời ít mà ý nhiều, ánh mắt tràn ngập oán hận trừng mắt nhìn bếp lò bên kia.

“Bếp lò kia nhất định là bị hư rồi.”

Viên Tri Mạch nhin không được cười, chủ động tiến vào trong lòng ngực hấn. Áo lót chưa có kéo lại, làn da hai người chạm vào nhau, ma sát mang theo một trận tê dại rất nhỏ.

“Làm đi.”

Đôi mắt Dung Tầm càng sáng, thâm thúy cơ hồ không thấy đáy, hô hấp cũng trở nên thô nặng. Hấn chăm chú nhìn thiếu niên trong lòng ngực, đột nhiên hít một hơi thật sâu, hấn lại duỗi tay đem áo lót của Viên Tri Mạch kéo kín lại.

“Sắp canh bốn, ta cũng phải đi rồi, cùng ta nói chuyện đi.”

Viên Tri Mạch sửng sốt ngẩng đầu, lần này thật sự kinh ngạc.

Dung Tầm đón nhận ánh mắt của thiếu niên. Ánh mắt kia trong trẻo như thủy tinh không nhiễm một chút tạp chất. Một người trong sáng sạch sẽ, không giống hấn từ lúc còn nhỏ đã phong lưu ăn chơi thành tính cách. Sau khi té ngã cũng may mắn làm đầu óc thanh tỉnh một chút, nhưng tỉnh quá trễ. Mặc kệ là thật hay là giả, đều đã nhuộm người dơ bẩn, làm sao còn bộ dạng sạch sẽ.

Hắn vốn muốn đem người này ăn sạch sành sanh, như vậy dù hắn đi cũng có thể an tâm. Nhưng vừa rồi bình tĩnh nhìn dung nhan người này ngủ, đột nhiên hắn có chút xấu hổ, đột nhiên không muốn huỷ hoại thiếu niên trong sáng này. Tiểu Mạch Nhi tính tình quật cường, nếu lần này trở về Định Hi mà có thể sống sót thì tốt, nếu không thể sống thì chẳng phải làm chậm trễ cả đời người ta sao?

Vụ nổ lớn rõ ràng là Trưởng công chúa làm, Hoàng bá phụ nhìn như hoa mắt ù tai, thực chất là tai thính mắt tinh sao có thể nhìn không ra. Hoàng đế bệ hạ có thể đem một quận vương nho nhỏ như xử lý rất dễ dàng. Nếu tiếp tục ở lại kinh thành hắn sẽ không được tốt. Hiện tại hắn phải đi theo đại quân về Định Hi, nói là thuận đường đồng hành, nhưng ai có thể biết hai mươi vạn đại quân sẽ không đến triệt hạ Định Hi.

Hai mươi vạn đại quân là cảnh cáo, cũng là uy hiếp. Xuất chinh kết cục không ngoài hai kết quả, một là hắn tiếp tục trở về làm con tin, hai là biến thành người chết.

Hai kết quả này đối với tương lai bọn họ mà nói đều không phải chuyện tốt.

Có lẽ còn có khả năng thứ ba, nhưng nguy hiểm cực kỳ cao, không chừng người đã chết còn bị bào mồ vớt xác.

Duyệt Quận Vương trước nay không kiêng hễ nể gì, gặp Viên tam công tử liền hình thành thói quen trái lo phải nghĩ, còn ở nơi này cảm thấy không thỏa đáng như một tiểu thê tử. Thật là thất bại, quá thất bại.

Dung Tầm vì cuộc sống bi thảm của mình mà thở dài, dùng sức ôm thiếu niên trong lòng ngực. Hắn đem cảm giác ở cổ người kia.

“Mấy ngày nữa ta phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Ừ.”

“Lần này cho thiếu. Người ở nhà chờ ta, lần sau trở về ta nhất định làm người ba ngày ba đêm không xuống giường được.”

Giọng Viên Tri Mạch có chút quái dị.

“Quá thời hạn không chờ.”

“Người dám!”

Vừa rồi còn đang cảm khái mình giống một tiểu thê tử, Duyệt Quận Vương nhất thời biến thành phu quân đồ kỵ. Đầu óc nóng lên, nhìn chung quanh cuối cùng tìm được một vật nhét vào tay Viên Tri Mạch.

“Đây là tín vật đính ước. Lần sau ta trở về, người tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị tốt, gia sẽ có thưởng!”

Viên Tri Mạch vuốt ve bình sứ nhỏ trong tay, mi cong cong thành đôi mắt cười. Nhưng mi cong đến một nửa liền rơi xuống, đầy mắt lướt qua một tia phức tạp hoang mang, trở tay ôm chặt eo Dung Tầm, đem mặt vùi vào trong lòng ngực hắn, Viên Tri Mạch rầu rĩ.

“Chỉ biết đùa giỡn.”

Canh năm chưa đến, Dung Tầm đã đi rồi.

Viên Tri Mạch ngửa đầu nhìn màn. Màn cũng thêu đôi uyên ương hạnh phúc dưới hồ sen. Nhìn một lúc, nước mắt không tự chủ được chảy xuống hai má, lại bị Viên Tri Mạch dùng sức lau đi, trong ánh mắt trong trẻo đều là kiên quyết.

Năm ngày sau.

Hai mươi vạn đại quân xuất chinh, nhắm thẳng hướng Định Hi mà đi.

Dung Tầm vẫn như cũ mặc một thân trường bào màu tím, kim quan bao quanh búi tóc, ung dung hoa quý, thể hiện phong lưu. Mỗi nơi hắn qua đều thu hút ánh mắt của người bên đường.

Nhìn một đám cô nương, thiếu niên thiếu nữ mê muội chạy ra xem náo nhiệt, người nào đó sắc mặt càng ngày càng đen. Cho đến khi đoàn quân ra khỏi cổng thành phía bắc, một khuôn mặt bình sĩ tuần tú đã đen như áo giáp, lạnh lùng kinh người!

Người nào đó oán hận chữ nhỏ.

“Đồ bạc tình phụ nghĩa!”

Văn Cảnh năm thứ hai mươi ba, Đông Việt chiếm lãnh địa của Nam Việt, trực tiếp làm cho cục diện hai mươi năm cân bằng bị sụp đổ. Vì ứng phó tình thế nghiêm trọng, Đại Ung xuất hai mươi vạn binh do đại tướng quân Trưởng Tôn Khải dẫn quân đi trợ giúp Nam Việt đoạt lại đất đai.

Hai mươi vạn đại quân đi thẳng đến biên quan Định Hi.

Đang là đầu xuân, vạn vật còn chìm trong hơi lạnh, trên nhánh cây ngọn còn đọng hơi sương. Liên tiếp hành quân hai mươi ngày, dần xa thành quách ồn ào náo động, khung cảnh càng trống trải. Đến ngày thứ hai mươi mốt, trời cao Tây Bắc đã mơ hồ có thể thấy được những dãy núi nhỏ bé. Nhưng ai cũng biết những dãy núi đó cao lớn hùng tráng cỡ nào.

Lướt qua dãy núi đó là biên quan Định Hi, lướt qua Định Hi đó là thảo nguyên mênh mông vô bờ.

Lúc này đã là hoàng hôn, bầu trời giống như dải lụa màu vàng kim, cảnh đẹp bao la hùng vĩ làm người ta hít thở không thông.

“A Đường, ở chỗ này nhìn cái gì? Trên mặt khó coi như vậy?”

Một giọng nói sang sảng đột nhiên vang lên. Một nam tử trẻ tuổi cường tráng nước da ngăm đen cười hì hì vỗ vỗ vào người đồng đội đứng im ở trên sườn núi, không biết đang xem cái gì.

“Chuẩn bị đi ăn cơm chiều.”

Người bạn đồng đội xoay người, trên khuôn mặt thanh tú đã biến mất sự chăm chú, khóe môi cong lên lộ ra nụ cười ôn hòa. Qua thời gian dài gian khổ bôn ba làm cho người này gầy một chút, làn da trắng nõn càng thêm mịn mà, cặp mắt kia trong trẻo mà có thần.

“Ta lập tức qua ngay.”

Tướng Kim không tự chủ được mà nín thở. Bọn họ đều là vệ binh bên cạnh Trưởng Tôn Giáo úy, A Đường là trước khi xuất phát mới vào. Một bộ ôn nhuận văn nhã của người đọc sách, tuổi cũng không lớn, hoàn toàn không giống như là người trong quân đội. Bọn họ vốn dĩ đoán người này chỉ chịu được dăm ba ngày liền không chịu nổi nữa bỏ trốn, không nghĩ tới người này kiên trì đến lúc này, không khỏi làm người ta tấm tắc khen.

Nhưng không biết vì cái gì, mỗi lần nhìn vào mắt người này hẳn sẽ cảm thấy co quắp bất an, tay chân cũng không biết nên để như thế nào.

“Không đi sao?”

Tướng Kim giật mình lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện A Đường đã đi trước vài bước, kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn. Tướng Kim xấu hổ ho khan, chạy nhanh đuổi theo, trộm nhìn sườn mặt thanh tú văn nhã của người bạn đồng hành, tìm cách gợi chuyện.

“A Đường, ngươi là công tử nhà giàu, cũng không giống như là người thích đánh giặc, vì cái gì muốn nhập ngũ?”

A Đường khẽ cười, tầm mắt nhìn về nơi xa.

“Không có biện pháp, không yên tâm để hắn đi một mình.”

Tướng Kim nghe không hiểu.

“Hắn?”

Lời còn chưa dứt, phía sau có người quát khê.

“Hiếu Đường!”

Tầng tầng lớp lớp tiếng bước chân, một thiếu niên mang giáp lạnh lùng bước nhanh đến trước mặt bọn họ. Thiếu niên mặt trầm như thiết, trên người là giáp sát bóng lưng, mang theo uy nghiêm làm người không thể coi thường!

Tướng Kim lập tức nghiêm trang chào.

“Giáo úy!”

A Đường cũng nói.

“Giáo úy.”

Trưởng Tôn Yến nhìn Tướng Kim gật đầu, ngay sau đó không khách khí túm Viên Tri Mạch đi về phía trước. Tướng Kim ngơ ngẩn nhìn hai người sóng vai đi trước mắt. Đột nhiên hắn nhớ tới lời A Đường mới nói vừa rồi..... Theo như lời A Đường thì “hắn” chính là chỉ Trưởng Tôn Giáo úy à..... Cho nên bọn họ..... vẫn luôn tươi cười thân thiết, còn đối với mình đều hậm hực.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng hô hoán, hắn quay đầu nhìn lại, rồi chạy nhanh lui qua một bên. Đó là một chiếc xe ngựa xa hoa phú quý từ từ lướt qua. Khi màn xe vô tình xốc lên, có thể thấy được bên trong là nhân vật quyền quý, bàn tay dài trắng nõn cùng với cổ tay áo màu tím có thêu hoa văn tinh xảo. Tuy rằng chợt xuất hiện rồi biến mất, nhưng xa hoa quý phái đã ập vào trước mặt.

Tướng Kim thoáng rũ mắt, kính cẩn cúi chào.

“Ai da”

Dung Tầm không chút để ý quét mắt nhìn binh sĩ bên ngoài. Hôm nay hắn phát ra tiếng thở dài không biết bao nhiêu lần.

Hắn hối hận. Hắn thật sự hối hận. Hắn nên đem người ăn sạch sẽ rồi hãy đi! Lúc ấy nhất thời mềm lòng, hiện tại tốt rồi, hối hận muốn phun ra máu. Kinh đô có Dung Tuyền còn chưa đủ, còn có nha đầu Tô Nhã Nhi chết tiệt kia. Trái có sói có phải có hổ, tiền đồ bất kham nha.....

Hắn sầu lo nhìn về phía đối diện.

“Đan Thanh, người nói ta hiện tại có nên trở lại, có còn kịp không?”

“Bên ngoài có ngựa.”

Mộ Dung Đan Thanh cũng không ngẩng đầu, tay trái cầm một lá thư, tay phải đem Dung Duyệt đã ngủ ngã xuống hướng vào trong lòng ngực kéo kéo. Dung Duyệt mơ mơ màng màng hương trong lòng ngực Mộ Dung Đan Thanh cọ cọ, rất ý lại ôm eo hắn.

Duyệt Quận Vương bị tiết mục ân ái trước mắt đã kích mà mắt đỏ lên, hậm hực nói.

“Hắn cũng không tới đưa ta. Ta lúc này chạy trở về không phải quá mất mặt sao?”

Mộ Dung Đan Thanh kinh ngạc ngẩng đầu, dùng ánh mắt trực tiếp biểu lộ ý ‘ người còn có mặt mũi sao ’

Mặt của người đã sớm ném đến chỗ đâu đâu. Còn nhớ tới mất mặt sao?

Dung Tầm nghiêm mặt, lời lẽ chính đáng giải thích.

“Đây là quan hệ phụ thê, không phải gió đông thổi bạt gió tây, chính là gió tây áp đảo gió đông. Ta đã bị hắn chèn ép rất nhiều lần, nếu lần này lại chạy trở về, ta hoàn toàn sẽ bị yếu thế! Làm phu quân không thể mất mặt như vậy!”

“Hắc xì!”

Viên Tri Mạch hắt xì thật mạnh, Trưởng Tôn Yến nhú mày quay đầu lại.

“Sao lại thế này? Nhiễm phong hàn? Còn không nhanh chân cút trở về cho ta!”

Tuy lời như thế, nhưng lại lấy từ trong lòng ngực một vật đưa qua.

“Ăn đi!”

Viên Tri Mạch tò mò lắc lư cái hủ.

“Lại mang cho ta món ngon gì?”

Cái nắp mở ra, một mùi hương ập vào mũi, cái hủ gốm sứ chứa nước canh gà, thịt gà trắng nõn ẩn hiện, trên mặt còn có chút gừng tỏi nhìn rất ngon miệng.

Bình tĩnh mà xem xét, thức ăn trong quân đội Đại Ung cũng không tính kém, có cá, có thịt, nhưng không đủ ngon. Người khác thì không sao, nhưng đối với người từ nhỏ sống trong sung sướng như Viên Tri Mạch mà nói, thì có chút khó nuốt. Mỗi khi ăn đều là vì lấp đầy bụng mà nuốt chửng.

“Ở nhà không cảm thấy cái gì, ra đây lâu như vậy mới cảm thấy nhớ.”

Viên Tri Mạch nhìn thức ăn tinh xảo trong lòng ấm áp, đứng dậy muốn đi tìm chén đĩa chia đều, lại bị Trưởng Tôn Yến lạnh mặt dè xuống.

“Ta ở bên ngoài ăn rồi, người ăn nhanh đi, bị người khác phát hiện không tốt.”

Mắt Viên Tri Mạch cong cong, cũng không ép buộc, chậm rì rì cắn thịt gà ăn.

Trưởng Tôn Yến nhìn chằm chằm sườn mặt của Viên Tri Mạch. Hình như gầy đi, nhưng so với bình thường rất có tinh thần, ánh mắt cũng nhiễm chút anh khí nam nhi quân ngũ, nhìn có vẻ hiên ngang.

Hắn ngày đó ở bộ binh phát hiện Viên Tri Mạch nhập ngũ hẳn thực bị sốc. Hắn nghĩ khi Hiểu Đường chịu đựng không được sẽ trở về, không nghĩ tới người này không những không chịu về, còn kiên trì đi theo đến đây. Hắn bắt đầu nghĩ chỉ có thể tìm cách đem Viên Tri Mạch đến bên cạnh mình, để có thể chiếu cố.

Nhưng dù như vậy, hắn cũng không thể quản được mọi chuyện, trong quân đội vốn dĩ chính là chỗ khắc nghiệt. Người này tính tình quật cường nhưng chưa từng chịu khổ, phỏng chừng cũng chịu không ít mệt mỏi.

Hắn bực bội gãi đầu.

“Ta không hiểu người, nếu lo lắng cho hắn thì cùng nhau đi có tốt không! Ở chỗ này chịu khổ chịu tội!”

29. Chương 29: Núi Lữ

“A Yến, kể trong cuộc thì mê, kể bâng quan thì tỉnh, ta ở bên cạnh hắn ngược lại là không tốt, ta có suy xét của ta.”

Trưởng Tôn Yến cảnh giác hỏi.

“Người muốn xem cái gì?”

Viên Tri Mạch chần chờ, há miệng thở dốc. Trưởng Tôn Yến nhìn bộ dáng liền tức khí.

“Thôi, ta không hỏi, dù sao người cũng không tin ta!”

Ánh mắt Viên Tri Mạch âm trầm nghiêm túc nhìn về phía Trưởng Tôn Yến.

“A Yến, lần này ta tới thật sự không chỉ vì Dung Tầm, có một số việc ta không có biện pháp giải thích, nhưng xin người tin ta.”

“Lão tử gốc mới tin người! Nhanh, ăn nhanh, sắp hạ trại rồi!”

Trưởng Tôn Yến vẫn giận chưa nguôi, hừ một tiếng, rồi rời khỏi sườn núi. Bóng dáng thiếu niên mặc giáp nhẹ thoạt nhìn cao ngạo lãnh trầm, mang theo sát khí dày đặc.

Viên Tri Mạch áy náy nhìn bóng dáng Trưởng Tôn Yến, trong lòng âm thầm thở dài. A Yến là người tốt, thật sự không muốn kéo A Yến vào chuyện thị phi đó.

Đời trước, Đại Ung cũng có chuyện xuất binh đánh Đông Việt, chẳng qua không phải năm nay, mà là 5 năm sau.

Đời trước Dung Tầm phụng mệnh về Định Hi, Viên Tri Mạch ở lại kinh thành. Sau đó lại nhận được tin tức Dung Tầm bị ám sát trên đường. Tuy rằng Dung Tầm được Tô Nhã Nhi trợ giúp may mắn không chết, nhưng bị thương nghiêm trọng. Kỳ thật năm đó dù Dung Tầm không có bởi vì tạo phản mà chết, dựa theo đại phu suy luận hẳn cũng tuyệt đối sống không quá 5 năm.

Từ chuyện đó trở đi, tính cách Dung Tầm càng thêm táo bạo vô chừng, vì thế mới đi tìm người kia, thế cho nên phạm phải sai lầm không thể tha thứ.

Tuy rằng những chuyện đó khiến tất cả người thân của Dung Tầm bị chết. Hơn nữa từ trên người bọn họ đều tìm được ấn ký thuộc về Đông Việt, nhưng Viên Tri Mạch cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Hiện tại việc cấp bách là trước khi những người đó động thủ phải tìm ra họ là ai, hơn nữa cần phải là người sống.

Tuy rằng Đại Ung xuất ra hai mươi vạn đại quân, nhưng bởi vì bọn họ thuộc về quân tiên phong. Nhóm người chủ yếu phụ trách nhiệm vụ bảo vệ Dung Tầm và Tô Khắc Cáp bất quá chỉ năm ngàn người, mà số người có thể tiếp xúc Dung Tầm và Tô Khắc Cáp số lượng càng không nhiều. Nhưng muốn từ những người này tìm ra mấy chục cá nhân thật sự là chuyện khó khăn.

Cũng không biết là bản thân lo lắng quá mức hay là những người kia ẩn thân quá tốt, mà đã hai mươi ngày, Viên Tri Mạch vẫn chưa tìm được một cái tên.

Lại thấy sắp đến Định Hi, Viên Tri Mạch không tự chủ được nôn nóng. Nếu đến lúc đó còn chưa thể tìm được những người kia, thì chỉ còn cách lộ mặt khiến Dung Tầm để ý.

Đang nghĩ ngợi rối rắm, một xe ngựa trắng lẹ xua hoa đã tiến vào khu dựng trại. MÀN xe kéo lên, một bóng dáng áo tím phong lưu nhảy xuống xe, nhanh chóng vọt vào lều trại rộng rãi được đắp bằng da trâu chắc chắn. Sắc mặt hắn rất khó coi, cũng không biết lại đang giận cái gì.

Tính tình này.....

Viên Tri Mạch bật cười.

Nghe được cách đó không xa Tướng Kim đang gọi mình, Viên Tri Mạch nhanh chóng ăn cho xong canh gà, rồi đến chỗ lều trại đơn sơ ở triền núi, ngồi xổm xuống giúp đỡ đồng đội nhóm lửa.

Nửa đêm, trời bắt đầu mưa.

Gió to mưa lớn. Cuồng phong cũng không biết kéo dài bao lâu.

Những lều trại của binh sĩ tuy rằng làm bằng da trâu, nhưng chỉ là lều trại hành quân, mưa lớn không bao lâu liền bắt đầu bị dột và chảy nước. Viên Tri Mạch lạnh cóng ôm tấm chăn mỏng ướt sũng, vừa lạnh lại khát, bên ngoài tiếng mưa rơi ầm ỉ nên ngủ không yên.

Nửa đột nhiên cảm giác mặt đất run nhẹ, cách đó không xa loáng thoáng có tiếng vang trầm đục.

Mu bàn tay đau nhói, Viên Tri Mạch bị đau trợn mắt, thì ra là trường kiếm của mình để ở mu bàn tay. Thanh kiếm này trước khi ngủ đã gác ở bên cạnh lều.

Nhìn kỹ mặt đất tựa như đang di động, cả lều trại đều run lên!

Trực giác cảnh báo không ổn, Viên Tri Mạch vội vàng lay tỉnh người bên cạnh.

“Mau đứng lên! Hình như đã xảy ra chuyện!”

Tướng Kim mơ hồ mở mắt ra.

“Làm sao vậy?”

“Không biết, có chuyện không bình thường!”

Viên Tri Mạch chạy đi lay tỉnh mấy người khác. Tướng Kim cũng hỗ trợ.

Mặt đất rung chuyển càng lúc càng rõ ràng. Mọi người cuống quýt liền chạy ra bên ngoài!

Ầm!

Một tiếng nổ vang thật lớn. Bùn đất từ trên núi ầm ầm ầm trượt xuống dưới, thế như chẻ tre, tốc độ nhanh mà con người không thể tưởng tượng, cuộn cuộn xông thẳng xuống. Nháy mắt mấy lần trại ở triền núi hoàn toàn bị vùi lấp!

“A Đường!”

Sắc mặt Tưởng Kim trắng bệch!

“Đường Đường!”

Dung Tầm đột nhiên mở mắt ra!

Mặt Dung Tầm tái xanh, đẩy chung trà mà người hầu đưa tới, có chút bực bội khoác thêm áo ngoài đứng dậy đi vòng quanh vài bước.

Hắn cảm thấy không yên tâm. Vừa rồi cảnh trong mơ quá mức mơ hồ, hắn nhớ không được trong mộng đã xảy ra cái gì, chỉ cảm thấy trái tim bị xiết chặt từng đợt, cổ họng bị nghẹn, cảm thấy rất khó chịu.

Bên ngoài dường như rất ồn ào. Tiếng mưa rơi tiếng gió vù vù truyền vào. Mành bị xốc lên. Mộ Dung Đan Thanh cầm ô từ ngoài trời mưa gió đi vào lều trại.

“Người tỉnh rồi?”

Hắn thuận tay tiếp nhận khăn nóng từ tay người hầu đưa qua.

“Mưa quá lớn, triền núi phía nam sụp một mảnh lớn, chôn vùi nhiều lều trại. Vùng phía bắc đất tơi, thảm thực vật lại thưa thớt, triền núi bị sụp lở không phải chuyện hiếm thấy. Đây đều là sơ sót.”

Lần này đi ra ngoài, Mộ Dung Đan Thanh lấy thân phận Thiếu Khanh Hồng Lư Tự cùng đi. Tuy rằng bản thân hắn cũng không thích thú, nhưng an nguy của Dung Tầm và Tô Khắc Cấp cũng coi như trong phạm vi quản lý của hắn. Hiện giờ xảy ra chuyện, hắn không thể thấy mà mặc kệ.

Dung Tầm tâm thần không yên gõ cái bàn. Ngoài trời mưa rơi như thác nước, cuồng phong gào thét, càng làm người ta thêm bực bội bất an.

Mộ Dung Đan Thanh dùng khăn lau mặt xong hàm hồ nói.

“Nghe nói chôn sống một Giáo úy cùng mấy quân lính. Đã phái người đi cứu, nhưng mưa quá lớn, hình như tình huống không tốt lắm.”

Dung Tầm đột nhiên đứng lên!

Mộ Dung Đan Thanh kinh ngạc.

“Thật đáng kinh ngạc, cũng có lúc người quan tâm mấy việc nhỏ nhặt này. Người bị chôn vùi là người người biết à?”

“Ta đâu rảnh rồi”

Dung Tầm bực dọc vẩy vẩy tay, mặc áo tơi vào, vội vàng đi ra ngoài.

“Ta về kinh một chuyến, chỗ này người giúp ta che giấu.”

Hắn phải tận mắt nhìn thấy Tiểu Mạch Nhi không có việc gì, nếu không hắn không an tâm.

Mộ Dung Đan Thanh kinh hãi hô to.

“Người điên rồi, thời tiết này người còn cười ngửa? Người không muốn sống nữa à!”

Lời còn chưa dứt Dung Tầm đã sải bước ra ngoài. Tiếng ngựa hí chột vang lên. Một người một ngựa đã biến mất ở bên trong màn mưa to.

Mộ Dung Đan Thanh ngăn cản không kịp, nắm chặt khăn, trợn mắt há hốc mồm nhìn màn mưa dày đặc. Sau một lúc lâu, hắn tỏ ra khinh bỉ vô hạn.

“Còn không biết xấu hổ nói cái gì gió đông áp gió tây. Đây rõ ràng là tự động nằm cho người ta leo lên đầu mà, không tiền đồ.”

Viên Tri Mạch mở mắt, bốn phía tối đen kinh người, dùng sức phun bùn trong miệng ra. Toàn thân trên dưới đều bị chôn ở trong đất, không thể động đậy. Cũng không biết là đau đến tê rần hay là không có bị thương, thật sự không có cảm giác đau. Chỉ có ngực âm áp, tựa như có người nào đó gắt gao ôm. Trong bóng tối thấy không rõ mặt.

“Là ai?”

Qua hồi lâu, trong bóng tối, người nọ gian nan mở miệng, giọng khàn khàn khó nhận biết.

“Ta.”

Viên Tri Mạch không nghĩ tới người bảo vệ mình là Trương Tôn Yến. Vội vàng nói.

“A Yến? Người thế nào?”

Trong bóng tối lại một trận yên tĩnh. Một hồi lâu Trương Tôn Yến mới thở hổn hển mở miệng, mơ hồ mang theo mùi máu.

“Không có việc gì.”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta là bị núi lở. Đất trên sườn núi chôn vùi lều trại.”

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng thở ra, đôi mắt đã dần dần thích ứng bóng tối, nhưng vẫn cảm thấy bốn phía tối đen như mực, an tĩnh dị thường. Cánh tay rút ra khỏi bùn đất ra, chống tay liền chạm được một bề mặt cứng rắn. Dù gì cũng bị mù một thời gian, Viên Tri Mạch có chút nghi hoặc sờ sờ.

“Giống như là tường gạch.”

Nhiu nhieu mày, lằm bằm lầu bầu.

“Ta nhớ rõ phía dưới triền núi hình như là có một giếng cạn, xem ra chúng ta bị lọt vào giếng.”

Trương Tôn Yến thực im lặng, không rên một tiếng.

“Sao không nói lời nào? Có phải chỗ nào bị thương hay không?”

Viên Tri Mạch nhận thấy được Trương Tôn Yến kỳ quái, mày nhăn càng chặt, kinh ngạc thấp giọng nói.

“Sao người xuống dưới này, ta nhớ rõ lều của người ở phía Bắc.”

“Ta không yên tâm cho người.”

Giọng thiếu niên lạnh nhạt có chút kiên cường. Hắn cố tình nói từng chữ, rất có khí phách, mang theo quyết đoán.

Không biết vì sao Viên Tri Mạch đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, nỗ lực lui lui, ý đồ rời rộng khoảng cách một chút. Nhưng bốn phía đều là bùn đất, căn bản không thể động đậy.

Viên Tri Mạch có chút xấu hổ nghiêng đầu, nhẹ nhàng cười.

“Đúng là huynh đệ tốt.”

Cổ đột nhiên nóng lên.

Viên Tri Mạch cứng đờ, hoảng sợ nói.

“A Yến... người!”

Trương Tôn Yến hôn lên cổ lạnh lẽo của Viên Tri Mạch, vụng về mà cường ngạnh mút khối da thịt kia. Bởi vì lạnh lẽo làn da càng có vẻ trơn mịn, có một hương vị nhàn nhạt làm người ta muốn ngừng mà không được.

“Trương Tôn Yến!”

Viên Tri Mạch dù ngu xuẩn cũng hiểu Trương Tôn Yến có ý gì. Cũng không biết vì sao rất tức giận, cùng lúc đó cổ bị một trận đau đốn, tựa như da bị xé rách, Viên Tri Mạch đau đốn kêu lên.

“A Yến!”

Máu tràn ngập trong miệng Trương Tôn Yến. Đột nhiên hắn ý thức được mình làm cái gì, theo bản năng liền nhổ ra, rồi nhớ tới cái gì, bỗng chốc rơi lệ. Không còn cần, hắn chậm rãi liếm chỗ da thịt bị hắn cắn phá. Vị máu mặn chát làm hắn hơi rùng mình, lòng trống rỗng.

Khi vị máu nhạt dần, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu. Trong bóng tối ánh mắt sáng kinh người, nhìn chăm chú người kẻ sát, trong giọng nói ba phần sợ hãi, ba phần tuyệt vọng, bốn phần mong mỏi.

“Hiếu Đường à, ta nên làm cái gì bây giờ..... Ta như vậy có phải không làm được huynh đệ tốt.....”

Hắn vốn vẫn luôn không rõ hắn đối với Hiếu Đường là tình cảm gì. Hắn cho rằng không rõ cũng tốt, hắn có thể vĩnh viễn ở cạnh huynh đệ này. Nhưng khi hắn nhìn thấy bên cạnh Hiếu Đường ngày càng nhiều người, nhìn thấy Hiếu Đường tập trung chú ý Duệ Quận Vương, đáy lòng ghen ghét giống như ác ma đua nhau kéo tới, không ngừng tra tấn hắn.

“Lần ở quán trà, ta không có biện pháp ở cùng người. Lúc này đây ta sẽ bên cạnh người. Nếu chúng ta may mắn không chết, người có phải không bao giờ muốn người huynh đệ này nữa hay không?”

Viên Tri Mạch muốn nói cái gì đó, hơi hơi hé miệng, rồi lại ngậm miệng.

Nên nói cái gì đây?

Nói có thể tiếp tục làm huynh đệ, hay nói từ đây cả đời không qua lại với nhau?

Trước nay không nghĩ tới Trương Tôn Yến đối với mình tồn tại loại tâm tư này. Viên Tri Mạch vẫn luôn cho rằng Trương Tôn Yến sẽ là bằng hữu vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, không rời bỏ.....

Lòng ngực nhói đau, cũng không biết là vì chính mình, hay là vì A Yến. Chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì đó bị vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. Viên Tri Mạch chậm rãi nhắm mắt lại, giọng nói mỗi một.

“A Yến..... Ta không biết.....”

Ánh mắt Trương Tôn Yến bỗng chốc buồn bã, rồi nháy mắt sáng bừng. Hắn mạnh mẽ vượt qua vòng rào an toàn kia. Nói không hối hận là giả, nhưng trong lòng lại không tự chủ được cảm thấy thỏa mãn, ít nhất hắn đã nói thì vĩnh viễn sẽ không hối hận.

“Người mà người thương chính là Duệ Quận Vương.”

Viên Tri Mạch ngẩn ra, chần chờ rồi nhẹ nhàng nói.

“Phải.”

“Triều đình chính sự ta không hiểu, nhưng thân phận của hắn đã định một đời không được an ổn. Người đi theo hắn, sẽ chịu khổ.”

Không đợi Viên Tri Mạch trả lời, Trương Tôn Yến chưa xốt tự giễu.

“Lời này quả thực là vô nghĩa, tính tình của người, ta rõ ràng nhất. Người thoát nhìn dễ chịu nhưng trên thực tế quật cường, không đâm đầu vào tường không quay đầu lại. Nếu người chọn hắn sẽ không quản chịu khổ, có khổ cũng chịu.”

Hắn dừng một chút rồi nói.

“Ở trong lòng của người, ta kém hơn hắn như vậy sao?”

Viên Tri Mạch trầm mặc một lát, nghiêm nghị nói.

“Người thực tốt, chỉ là.....”

“Không cần phải nói.... Còn nhớ chúng ta lúc trước nói cái gì không?”

Viên Tri Mạch sững sờ.

“Cái gì?”

“Chúng ta thề nguyện trung thành với Đại Ung, phải vì Đại Ung cúc cung tận tụy, muốn bá tánh an khang, quốc thái dân an. Nếu một ngày kia, Dung Tầm làm chuyện có lỗi với Đại Ung, ta nhất định sẽ giết chết hắn, khi đó người và ta là địch, hay vẫn kiên trì lời thề?”

Lời này chứa hàm ý làm sắc mặt Viên Tri Mạch đột nhiên biến đổi, vội la lên.

“Người có phải đã biết cái gì hay không?”

Lại là một trận trầm mặc làm người ta hít thở không thông. Giọng Trưởng Tôn Yển nhỏ đến không thể nghe thấy.

“Ta cái gì cũng không biết.”

Trong bóng tối, ánh mắt thiếu niên lạnh lùng mang theo vẻ cương quyết. Viên Tri Mạch ngơ ngẩn nhìn cặp mắt gần trong gang tấc, trong lòng ngũ vị tạp trần, nói không nên lời là cái tư vị gì. Trầm mặc một lúc lâu, sau đó thành tâm thành ý nói.

“Cám ơn.”

“Ta cái gì cũng chưa nói.”

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng cười cười, mới định nói cái gì đó, tầm mắt bỗng nhiên quét thấy một vật không biết là cái gì nện xuống. Trong lòng căng thẳng, cơ hồ là theo bản năng thân thể đột nhiên giãy giụa dùng sức chồm về phía trước!

Xương bả vai một trận đau đớn kịch liệt, Viên Tri Mạch có thể nghe thấy âm thanh xương cốt vỡ vụn. Trong yên tĩnh truyền đến tín hiệu!

30. Chương 30: Đề Nghị Hợp Tác

” Đùng đùng ”

Ánh mặt trời sáng chói!

Hai bàn tay to gần như kỳ tích từ ánh sáng vươn tới, nhanh nhẹn túm cánh tay Viên Tri Mạch cùng Trưởng Tôn Yển. Hai người còn chưa có phản ứng đã bị kéo ra bên ngoài. Phía sau vang lên mấy tiếng trầm đục, chỗ bọn họ vừa rồi ở đã hoàn toàn bị cát đá bùn đất che lại.

Hai khuôn mặt dính đầy bùn đất màu xám tro quỳ rạp trên mặt đất. Viên Tri Mạch và Trưởng Tôn Yển nhìn nhau, đều nhìn ra sự kinh sợ trong ánh mắt của nhau. Chỉ thiếu chút nữa, trong một cái chớp mắt, bọn họ đã bị chôn sống!

“Viên Tri Mạch?”

Một giọng nói trầm thấp của một nam nhân trẻ tuổi vang lên trên đỉnh đầu, không có một chút cảm xúc.

Bên cạnh có người thật cẩn thận trả lời, hắn dùng ngôn ngữ của người thảo nguyên để nói chuyện.

Viên Tri Mạch nghe giọng nói này rất quen, đáy lòng bỗng chốc lạnh lẽo. Vừa ngẩng đầu khoe mắt lướt qua một chút, theo phản xạ Viên Tri Mạch kéo mạnh Trưởng Tôn Yển. Trưởng Tôn Yển đang bò dậy bị kéo mạnh một cái khiến cho lão đảo. Một thanh đao đã kề sát cổ hắn!

Trưởng Tôn Yển phản ứng cũng mau, khuỷu tay vung lên, cướp được thanh đao thiếu chút nữa lấy mạng nhỏ của hắn. Trưởng Tôn Yển so chiều với người xa lạ đang tấn công hắn.

Một cổ hàn khí từ sau lưng phát lên! Trưởng Tôn Yển theo bản năng bước nhanh lui về phía sau!

Nhưng tốc độ của hắn mau, người kia tốc độ còn nhanh hơn. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện một bóng đen, một âm thanh chấn động vang lên, đao trên tay Trương Tôn Yến trong nháy mắt bắn ra ngoài. Một thanh đao đen nhánh trực tiếp để trên cổ hắn!

Trương Tôn Yến hoảng sợ nhìn thanh đao không chút lưu tình kia. Trong khoảnh khắc tâm lạnh như nước, nghĩ mạng mình phải bỏ ở tại chỗ này. Lúc này, hắn tự nhiên nghĩ đến thật may hắn đã thổ lộ cho Hiểu Đường biết tâm tư của mình, cho dù chết ở chỗ này, cũng không tính thực oan uổng.

Hắn nhắm mắt, chờ chết.

“Buông tay cho ta!”

Giọng Viên Tri Mạch vang lên trong yên tĩnh vừa lạnh lùng vừa cao vút.

“Bằng không Tô Khắc Cáp chỉ nhìn thấy thi thể của ta!”

Trương Tôn Yến ngẩn ra, chợt thấy nóng rất đau đớn, nhưng đao thật sự không có cắt sâu vào, chỉ là để ở cổ, tản ra sát khí lạnh thấu xương. Hắn ngẩng đầu nhìn chủ nhân cây đao. Người này tuổi tác cũng không lớn, bất quá chỉ hai mươi, mặc trên người trang phục nông dân bình thường, sắc mặt cứng nhắc cũng không có thần sắc dư thừa, giống như đeo mặt nạ.

“Các người là người của Tô Khắc Cáp?”

Người trẻ tuổi lại không nhìn Trương Tôn Yến, tầm mắt hắn rơi xuống Viên Tri Mạch đang che bả vai tập tễnh đứng lên. Ánh mắt Viên Tri Mạch lạnh nhạt, đáy mắt xẹt qua một tia sắc bén, giọng như cũ không có run rẩy.

“Người muốn bắt ta?”

Viên Tri Mạch miễn cưỡng đứng lên, trán đổ mồ hôi lạnh, sử dụng tay trái còn lành lặn cầm lấy trâm cài tóc để vào cổ họng mình. Toàn thân Viên Tri Mạch bối vì đau mà run nhè nhẹ. Vừa rồi vì bảo vệ Trương Tôn Yến vai phải bị cục đá đập vào nên bị thương, cánh tay phải giờ lên không được rũ ở bên eo.

Tuy là như thế nhưng thần sắc Viên Tri Mạch lại sắc bén vô cùng, cây trâm nắm trong tay cũng rất ổn định. Không thể nghi ngờ là ngay sau đó thật sự sẽ đem cây trâm đâm vào cổ.

“Ta chính là người mà người muốn bắt. Thả hắn đi!”

Người trẻ tuổi bình tĩnh nhìn Viên Tri Mạch một cái, ánh mắt lạnh nhạt, lại thoáng chút kinh ngạc.

“Người vì sao biết ta là người Nam Việt?”

Sắc mặt Trương Tôn Yến biến đổi.

“Các người thật sự là người của Tô Khắc Cáp? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Lời còn chưa dứt, ngực liền đau nhức, hắn bị người trẻ tuổi dùng chân đá bay ra ngoài. Lưng đập thật mạnh vào vách đá cứng, máu cuồn cuộn dâng lên, Trương Tôn Yến nôn ra một búng máu!

Viên Tri Mạch cả kinh, theo bản năng nhìn về phía Trương Tôn Yến. Trong giây lát trước mắt xuất hiện một thân ảnh, trong lòng Viên Tri Mạch thầm kêu không tốt, theo trực giác lui lại nhưng đã muộn.

Một tiếng vỡ nát giòn tan vang lên, trong một cái chớp mắt cây trâm còn ở trong tay Viên Tri Mạch đã bị bẻ thành hai đoạn, bị người trẻ tuổi tùy tiện ném trên mặt đất. Người trẻ tuổi quét mắt nhìn cây trâm, rất có kiên nhẫn hỏi.

“Người còn chưa có trả lời ta.”

“Sâm Cách. Ta không chỉ biết người là người của Tô Khắc Cáp.”

Viên Tri Mạch thở hổn hển tới gần người trẻ tuổi, đề thấp giọng để chỉ hai người họ có thể nghe được.

“Ta còn biết người là đệ đệ không cùng mẫu thân với hắn.”

Đời trước Viên Tri Mạch cùng người này giao tiếp không tính nhiều. Nhưng bởi vì Dung Tâm cùng Tô Khắc Cáp là quân đồng minh, Viên Tri Mạch cũng đại khái biết thân phận người này.

Hắn là con của Nam Việt Vương cùng mục dương nữ. Nhưng bởi vì vương hậu phản đối, mục dương nữ cũng là người cương liệt, nên nàng đã mang theo Sâm Cách rời khỏi Nam Việt.

Mười lăm năm sau, khi Tô Khắc Cáp đi săn thú đã bắt được đứa bé trà trộn trong bầy sói, liền đem đứa bé thu nhận, cũng gọi hắn là Sâm Cách.

Lại thêm năm năm, cơ duyên vừa khéo, Tô Khắc Cáp mới biết được người cùng mình có mối tình cảm luyện là huynh đệ. Huynh đệ loạn luân, loại chuyện này cho dù ở nơi có dân phong thô tục cũng coi như là đại sự. Cho nên thân phận Sâm Cách cũng từ cảm luyện biến thành cái bóng của Tô Khắc Cáp, từ đó biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Thật không nghĩ tới, hắn lại ở chỗ này.

Sâm Cách bị nói toạc bí mật, trên mặt lại như cũ không có một chút biểu tình, chỉ là gật gật đầu, con người màu hổ phách ngưng định như nước.

“Người còn chưa có trả lời ta.”

“.....”

Trần Viên Tri Mạch nổi gân xanh, đột nhiên cảm thấy mình thực ngốc, họ khan một tiếng, rồi nói.

“Tô Nhã Nhi.”

Không thể nói đây là ký ức đời trước, chỉ có thể ủy khuất cho Tô Nhã Nhi.

Sâm Cách gật đầu. Đột nhiên xoay người một cái, hắn dùng mũi chân nhắc thanh đao mà Trương Tôn Yến định sờ lần thứ hai lên, đá bay ra xa hơn ba trượng, lạnh lùng hạ lệnh.

“Dem hắn trói lại.”

Hắn ngừng đầu nhìn Viên Tri Mạch, nghiêm túc nói.

“Ta không giết hắn, người cũng không được chết.”

Viên Tri Mạch chỉ biết cười khổ.

Nhóm người Sâm Cách lần này tới đây là nhờ đào một đường hầm. Bởi vì thời gian cấp bách, đường hầm cũng không rộng lớn, chỉ có thể chứa một người đi, lo sợ oai vũ của Trương Tôn Giáo úy nên người của Sâm Cách dùng da trâu bó Trương Tôn Yến thành cái bánh chưng, rồi dùng sợi dây cột lại dắt đi về phía trước như dắt gia súc. Khuôn mặt Trương Tôn Yến đã sẫm đen đến không thể đen hơn, bất hạnh là Sâm Cách đã nhét vào trong miệng hắn một khối vải bố, nên dù muốn mắng người cũng mắng không ra lời, chỉ có thể đen mặt bị người kéo đi.

So sánh với đãi ngộ thảm thiết của Trương Tôn Yến, Viên Tri Mạch không chịu ngược đãi gì. Ai cũng đều nhìn ra được Viên Tri Mạch không có võ, lại bị thương không nhẹ, vũ khí duy nhất cũng bị bẻ thành hai đoạn. Quan trọng nhất chính là Sâm Cách đi ở phía sau, dù Viên Tri Mạch tính làm gì cũng không làm được.

Viên Tri Mạch cũng đã sớm từ bỏ ý nghĩ trốn đi, cũng không nghĩ dò hỏi Sâm Cách vì sao có thể tìm được mình. Có lẽ do từ nhỏ sinh hoạt với bầy sói nên trên người Sâm Cách có một loại khứu giác nhạy bén giống như dã thú.

“Lần này triển núi bị sụp đổ, có phải do các người gây ra hay không?”

Viên Tri Mạch vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, dù nơi này đất đai dễ dàng phát sinh đất lở. Nhưng nửa đêm dù mưa to nhưng không đến mức khiến cho đất lở như vậy. Hơn nữa phía nam có ruộng trên sườn dốc, rõ ràng vẫn có không ít cây cối.

“Phải.”

Viên Tri Mạch đột nhiên nắm chặt quyền, trừng mắt nhìn Sâm Cách.

“Các người điên rồi! Các người có biết các người làm như vậy sẽ hại chết bao nhiêu người!”

Sâm Cách kỳ quái nhìn thiếu niên trước mặt đột nhiên kích động lên. Nhưng kích động này lại không làm hắn phản cảm. Bên cạnh hắn có rất nhiều người thích vứt bỏ đồng loại, không giống như sói, cho nên Sâm Cách kiên nhẫn giải thích.

“Không có người chết. Hắn không nghĩ giết người.”

“Hắn?”

Lời còn chưa dứt, trên đỉnh đầu vang lên tiếng động, trong tối tăm đột nhiên có ánh sáng chói mắt. Viên Tri Mạch theo bản năng che mắt, chớp chớp mắt mới ngẩng đầu nhìn.

Tô Khắc Cáp đứng ở cửa đường hầm, trên thân khoác áo lông cáo lộ ra hơn phân nửa ngực. Ngũ quan sắc sảo đôi mắt màu hổ phách dưới ánh đèn lồng lấp lánh, càng thêm có vẻ kiêu căng cuồng ngạo.

“Ta đương nhiên không nghĩ giết người, người chết sạch rồi, ai thay ta đánh giặc?”

Cửa đường hầm là ở lều trại của Tô Khắc Cáp.

Hiển nhiên bọn họ đã sớm chuẩn bị, hủy sườn núi, bắt người, không để lại dấu vết.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, tiếng gió ồn ào, nhưng trong lều lại yên tĩnh kinh người.

Cũng không biết lúc này, Dung Tầm đang làm gì?

Cái ý niệm này chợt lóe ở trong đầu, rồi bị Viên Tri Mạch đè ép xuống, lạnh lùng nhìn Tô Khắc Cáp ngồi xếp bằng ở thảm lông dê uống rượu, cũng không nói lời nào.

Tô Khắc Cáp không nghĩ Viên Tri Mạch có năng lực, đảo mắt nhìn sinh ra một loại ý niệm khinh thường, không khỏi nhú nhú mày ác ý nói.

“Đã quên nói cho người biết, Duệ Quận Vương vừa rồi không biết vì sao trốn đi ra ngoài, xem phương hướng chắc là đi kinh đô. Mưa to gió lớn, cũng không biết có xảy ra cái gì ngoài ý muốn hay không?”

Thần sắc Viên Tri Mạch không biến đổi, nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

Tô Khắc Cáp không có khả năng động thủ với Dung Tầm. Vì Dung Tầm xảy ra chuyện, Tô Khắc Cáp cũng coi như là rơi vào khoảng không.

Nhưng không nghĩ tới cái liếc mắt này lại khiến Tô Khắc Cáp tức giận. Tô Khắc Cáp nhăn mày lại, quét mắt nhìn Trưởng Tôn Yến bị bó thành bánh chưng, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra.

“Giết hắn.”

Sắc mặt Viên Tri Mạch đột biến!

Người phụ trách trông giữ Trưởng Tôn Yến đã giơ đao lên, nháy mắt sẽ chém xuống!

“Leng keng”

Đao rơi xuống đất, đao dính máu.

Viên Tri Mạch thở phào một hơi, khẽ buông lỏng, mới phát hiện toàn thân đã ướt mồ hôi.

Trưởng Tôn Yến hoảng sợ nhìn về phía Sâm Cách che ở trước mặt hắn. Vừa rồi trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, người này lại dùng chính cánh tay trái của mình che chắn. Trên cánh tay trái của Sâm Cách máu chảy xuống, rơi cả trên mặt Trưởng Tôn Yến, những giọt máu dường như mang theo độ ẩm.

“Người.....”

Trưởng Tôn Yến há miệng thở dốc, mới phát hiện giọng mình khàn khàn, trợn mắt há hốc mồm nhìn Sâm Cách giống như núi che ở trước mặt. Đáy lòng Trưởng Tôn Yến đột nhiên sinh ra một loại cảm xúc quái dị nói không nên lời.

Tô Khắc Cáp nhướn mày, không vui nhìn về phía Sâm Cách, cả người tràn ra sát khí làm người ta kinh hãi.

“Sâm Cách, ngươi có biết người đang làm cái gì hay không?”

Sâm Cách cúi đầu quét mắt nhìn Trương Tôn Yến đang khiếp sợ. Trên mặt vẫn như cũ không có biểu tình dư thừa, Sâm Cách tùy tiện ôm cánh tay bị thương của mình.

“Ta đã đáp ứng với hần, sẽ không giết tên này.”

Nghênh đón ánh mắt cảm kích của Viên Tri Mạch là vẻ mặt như cũ. Hần cũng không cho rằng mình làm chuyện tốt, chỉ là làm việc mình đã hứa mà thôi.

Mây Tô Khắc Cáp bỗng chốc nhú lại, hơi thở càng lạnh thấu xương.

“Người làm trái ý ta?”

Sâm Cách ngừng đầu, biểu tình hồ hững lại không chút nào thoái thác.

“Ta đáp ứng hần trước.”

Tô Khắc Cáp nhìn chằm chằm người có cặp mắt tương tự hần, cơn tức giận nảy lên trong lòng, đột nhiên vỗ bàn.

“Cút đi ra ngoài đứng cho ta! Không được ta phân phó, người không được tiến vào!”

So sánh Tô Khắc Cáp giận tím mặt, Sâm Cách không có quá nhiều phản ứng, che cánh tay liền đi ra ngoài. Đi vài bước đột nhiên dừng lại, trước mặt mọi người dùng một tay xách cái bánh chưng Trương Tôn Yến cùng đi ra ngoài.

“Ta dẫn hần đi ra ngoài.”

“Chết tiệt, người buông hần ra cho ta!”

Tô Khắc Cáp xanh mặt rít gào.

“Ta đồng ý với người không giết hần là được!”

“Ta không tin người.”

Sâm Cách đáp lưu loát, bắt lấy người liền đi.

Viên Tri Mạch rất vui vẻ. Trương Tôn Yến thân phận cao quý, chỉ cần hần ra khỏi lều này, khẳng định có rất nhiều người phát hiện không đúng! Nhưng nháy mắt tiếp theo hy vọng đó hoàn toàn tan vỡ. Sâm Cách không biết từ nơi nào lấy ra cái túi to đem Trương Tôn Yến nhét vào, rồi để trên vai chạy đi.

Khóe môi Viên Tri Mạch giật giật, nếu không phải thời cơ không thích hợp, Viên Tri Mạch đã cười to....

Liếc nhìn sang Tô Khắc Cáp mặt tái xanh, đúng là rất tức giận, Viên Tri Mạch nhanh chóng đem ý cười áp xuống. Chồng cánh tay ngồi dậy, xương bả vai đau làm Viên Tri Mạch không tự chủ được nhíu nhíu mày. Từ khi gặp được Dung Tầm, vết thương lớn bé thì xuất hiện trên người, so với đời trước đúng là nhiều hơn. Người này quả nhiên là tai tinh!

Trong lòng thầm mắng Dung Tầm là tai họa, trên mặt thần sắc lại bình thản.

“Trương Tôn Yến thân phận cao quý, giết hần trừ việc chọc giận ta cùng Trương Tôn tướng quân thì không có bất luận tác dụng gì. Tô Khắc Cáp Vương tử cũng là người thông minh chắc không làm chuyện ngu xuẩn như vậy? Lần này lĩnh quân đi hỗ trợ ngài là Trương Tôn Khải, nếu ông ta biết cháu trai duy nhất chết ở trong tay ngài, ngài cảm thấy ông ta sẽ làm như thế nào?”

Tô Khắc Cáp không thể phủ nhận điều Viên Tri Mạch nói là đúng. Vừa rồi thật sự thiếu chút nữa hần đã làm sai..... Ánh mắt khẽ động, hần từ từ quét mắt qua.

“Người đừng quên, vừa rồi ở trong núi, nếu không phải người của ta đến kịp lúc các người đã sớm chết. Ta giết hần rồi tùy tiện đem xác bỏ trong núi thì ai có thể biết?”

“Đúng không ai biết.”

Viên Tri Mạch rũ mắt, đáy mắt lướt qua một tia kiên quyết, nhàn nhạt nói.

“Nhưng người muốn cùng ta hợp tác, cũng hoàn toàn không có khả năng.”

Thần sắc Tô Khắc Cáp ngưng trệ, nhướng mày nhìn về phía thiếu niên ốm yếu kia.

Ngày ấy hắn có gặp Viên Tri Mạch ở quán trà một lần. Lúc ấy rất hỗn loạn, hắn chỉ mơ hồ nhớ rõ đứa nhỏ này bộ dáng không tồi, cũng không có tâm tư đánh giá.

Tô Khắc Cáp bắt Viên Tri Mạch kỳ thật thuần túy là ý tưởng nhất thời xuất hiện. Ngày ấy ở quán trà sụp đổ, hắn tận mắt nhìn thấy Hoàng trưởng tôn Dung Tuyền cùng Trưởng Tôn Yến đều rất là coi trọng thiếu niên này, lệnh người đi tra xét mới biết được người này cùng Dung Tầm cũng có chút quan hệ. Trực giác nói cho hắn biết Viên Tri Mạch là một món lời, cũng không biết được về sau sẽ có tác dụng gì, cho nên hắn đặc biệt lệnh Sâm Cách đi bắt người. Chỉ là không nghĩ tới Viên Tri Mạch lẫn trong quân đội, phải mất một phen công phu Sâm Cách mới tìm được người.

Hiện giờ nhìn kỹ, có lẽ là do bị thương nên sắc mặt Viên Tri Mạch tái nhợt gần như trong suốt, thân hình gầy gò làm người ta cho rằng có thể dễ dàng bẻ gãy như trở bàn tay, càng có vẻ nhỏ bé, không giống như là mười bảy mà như là mười lăm. Tướng mạo tuy rằng nhìn non nớt, nhưng khí chất lại ung dung ngưng định, đậm nhiên trầm ổn, lại như là người ba mươi tuổi. Người này đúng là thú vị.

Tô Khắc Cáp nổi lên hứng thú, vẫy vẫy tay để người hầu lui ra ngoài, ngồi ngay ngắn lại.

“Ồ, người cùng ta có thể hợp tác cái gì?”

Viên Tri Mạch nhàn nhạt quét mắt qua, nói thẳng.

“Người bắt cóc ta, bắt quá muốn lợi dụng ta thoát ly kiềm chế Đại Ung đối với Nam Việt. Người thật sự đánh giá cao giá trị của ta, có thể so sánh với cùng vạn dặm giang sơn. Con người của ta căn bản không đáng giá nhắc tới à.”

“Tiếp tục.”

“Ta có thể giúp người từng bước thoát khỏi khống chế của Đại Ung. Tuy thời gian hơi lâu một chút, nhưng tuyệt đối là vĩnh viễn.”

“Ta vì sao phải tin người?”

“Chỉ bằng ta là Viên Tri Mạch.”

31. Chương 31: Nam Nhân Của Ta

Lời nói nhàn nhạt lộ ra cuồng ngạo. Thần sắc bình tĩnh tự nhiên, thông dong trấn định, làm người ta không tự chủ được tin tưởng hắn thật sự có thể làm mưa làm gió.

“Vậy người muốn gì?”

Viên Tri Mạch đứng thẳng người, ánh mắt kiên định, kiên quyết nói.

“Rất đơn giản, người từ bỏ hợp tác cùng Dung Tầm. Hắn có thể cho người, ta cũng có thể cho người, thậm chí có thể cho người nhiều hơn!”

Rất nhiều năm về sau, khi Tô Khắc Cáp cùng Viên Tri Mạch uống rượu nói chuyện, Tô Khắc Cáp đã thành thật thổ lộ.

“Ta vốn dĩ không nghĩ người quan trọng như vậy. Chỉ nghĩ đem người đổi chút lương thực.”

Viên Tri Mạch mặt không đổi sắc. Hắn lại nhìn chăm chú cười cười lấy lòng.

“Người biết đó đánh giặc khăng định là phải tổn thất vật lực tài lực. Hơn nữa đến lúc đó lãnh thổ của lão tử sẽ bị ảnh hưởng, đánh xong ít nhất phải chịu đối ba năm. Định Hi có tiền. Đại Ung có nhiều tiền.”

Nói cách khác Viên Tri Mạch chính là tiền.

Viên Tri Mạch sững sốt, nhất thời có chút dở khóc dở cười. Quả nhiên là bị âm mưu đời trước làm suy nghĩ đến điên rồi, luôn đem sự tình nghĩ đến phức tạp. Lại không biết ở trong mắt người khác mình căn bản không có cấp bậc.

Xoa xoa huyết Thái Dương, Viên Tri Mạch hỏi.

“Vậy người vì cái gì khăng khăng muốn giết A Yến?”

“Đó là bởi vì lão tử thuần túy bị thái độ của người làm tức giận. Lão tử chưa gặp con tin nào ngạo mạn như vậy.”

Tô Khắc Cáp cười lộ ra một hàm răng trắng.

“Vậy sau đó vì cái gì tin ta?”

“Không phải người nói ta tin người sao?”

“.....”

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Trở lại hiện tại. Mưa to suốt một đêm, bên ngoài cũng rồi ren một đêm, thật vất vả mới kiểm kê rõ ràng mọi thứ, đoàn quân tiên phong liền nổ tung.

Viên Tri Mạch mắt tích không có bao nhiêu người để ý. Viên Tri Mạch vốn dĩ chính là thủ hạ của Trưởng Tôn Yến. Người hầu cận họ Tần trước khi xuất chinh có mẫu thân đột nhiên bệnh nặng cho nên về nhà phụng dưỡng. Trưởng Tôn Yến liền đem thẻ bài của người nọ đưa cho Viên Tri Mạch.

Trưởng Tôn Yến mắt tích không để lại dấu vết. Tuy rằng hắn chỉ là Giáo úy lục phẩm, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ hắn là cháu trai duy nhất của Trưởng Tôn tướng quân, xảy ra chuyện gì ai cũng gánh không nổi trách nhiệm!

Vì thế sống phải thấy người chết phải thấy thi thể. Mọi người gấp rút đào chỗ trại bị đất lở. Tô Khắc Cáp Vương tử cũng sai người đến hỗ trợ. Đào suốt một ngày đã đào ra Trưởng Tôn Giáo úy sốt cao hôn mê sắp trở thành thi thể.

Khi mọi chuyện đã ổn, Tô Khắc Cáp nổi trận lôi đình chỉ vào Sâm Cách mắng.

“Người ngốc à, ta để người đứng ở ngoài, người đem hân mang ra ngoài làm gì! Cùng người dầm mưa à!”

Sâm Cách tự biết đuối lý, liếc mắt nhìn Trưởng Tôn Yến hôn mê yên lặng nghe mắng.

Viên Tri Mạch lòng nóng như lửa đốt nhìn Trưởng Tôn Yến sốt cao trên giường không lùi. Bởi vì lần này sự tình náo loạn cực lớn, Viên Tri Mạch cũng không muốn bị Dung Tầm phát hiện mình ở quân doanh, nên dứt khoát thay đổi thân phận ở lại bên cạnh Tô Khắc Cáp. Dù sao Tần Hiếu Đường chỉ là một tiểu binh, dù mắt tích cũng không ảnh hưởng đại cục, cũng không có ai để ý.

Xưa nay người không sinh bệnh, bệnh tới sẽ nặng hơn người bình thường. Quân y hoàn toàn bó tay không biện pháp, chỉ có thể không ngừng nấu đủ loại thuốc cho hắn uống, nhưng lại không có chút hiệu quả. Qua hai ngày, Trưởng Tôn Yến gầy đi một vòng, toàn thân nóng hổi đỏ bừng như là con cua luộc. Da môi và quanh miệng bong tróc chảy máu nhìn thật thê thảm.

Trưởng Tôn Yến hàm hồ nói mớ.

“Hiếu.... Đường.....”

“Ta ở đây.”

Trưởng Tôn Yến lại như không nghe thấy, chỉ biết gọi hàm hồ ở trong miệng, rồi rạc thành từng chữ. Hắn lại rất chấp nhất, lại làm người ta thêm chút chua xót. Tô Khắc Cáp ở bên cạnh nghe mà nhin không được nói.

“Tiểu tử này đối với người thật tình thâm. Người không biết lúc trước khi quán trà sụp đổ, hắn ở bên ngoài đào tìm người một ngày, cũng không nhìn đến tay mình bị thương.”

Viên Tri Mạch nhìn thiếu niên chìm trong hôn mê, trong lòng đau đớn. Nhưng có một số việc đã chủ định không có biện pháp lưỡng toàn, cả đời này chủ định là phải thiếu A Yến phần tình cảm này.

Bên ngoài đột nhiên có một trận tiếng động lớn, sấm nổ vang dội sét đánh chói lòa. Gần như là đồng thời với sấm sét, màn lều đột nhiên bị người xốc lên!

Sắc mặt rất khó coi, quần áo cũng rất khó nhìn, toàn thân đều thực chặt vật, Duệ Quận Vương nhìn chung quanh bốn phía, mắt phượng lạnh lẽo.

“Viên Tri Mạch ra đây cho ta!”

Trong phút chốc lặng ngắt như tờ...

Khuôn mặt Dung Tầm đen sì.

Hắn ở nửa đường gặp được ảnh vệ hắc lưu lại kinh đô. Từ sau vụ nổ quán trà, hắn liền phân công hai người chuyên môn phụ trách bảo vệ Viên Tri Mạch, nếu không có việc gì hai người cũng không cần báo cáo cho hắn thường xuyên. Hơn nữa trước khi đi mấy ngày Dung Tầm cũng thực sự bận rộn, cũng sơ sót.

Nào biết đâu rằng trước khi xuất chinh hai người này đã bị hắc y nhân đánh gãy quăng vào hầm tối. Chờ bọn họ từ hầm chạy ra ngoài thì đại quân đã xuất chinh, Viên Tri Mạch cũng không thấy bóng dáng. Hai người vừa thấy tình huống không ổn, ở kinh đô lại tìm không thấy người, không dám chậm trễ, lập tức cử một người vội vàng chạy đi báo tin. Nào biết đâu rằng vừa lúc Dung Tầm cũng trở về tìm người, họ gặp nhau trên đường.

Dung Tầm đem manh mối xâu chuỗi lại lập tức nhận định Viên Tri Mạch đã theo đoàn quân. Nhưng hắn ở chỗ Trưởng Tôn tướng quân cũng không có tra được tên Viên Tri Mạch trong danh sách. Vậy chắc chắn Viên Tri Mạch đã dùng thân phận người nào đó. Người có thể giúp Viên Tri Mạch chỉ có thể là Trưởng Tôn Yến.

Trưởng Tôn Yến đối với Viên Tri Mạch quan tâm như vậy tuyệt đối không có khả năng để xa tầm mắt. Mấy manh mối xâu chuỗi lại cho ra kết quả chỗ có Trưởng Tôn Yến tất nhiên có Viên Tri Mạch.

Tin tưởng vào điểm này, Dung Tầm lập tức trở về đoàn quân. Tiểu Mạch Nhi nhà mình lên đi theo nam nhân khác, còn trốn ở dưới mí mắt mình nhiều ngày không lộ mặt. Việc tài trời như vậy sao có thể không làm cho Duệ Quận Vương bốc lửa?

“Viên Tri Mạch ra đây cho ta!”

Tô Khắc Cáp ho khan, bảo đảm Viên Tri Mạch đã trốn kỹ, mới đi ra ngoài xem chuyện hiểm lạ.

“Duệ Quận Vương, Viên Tri Mạch là vị nào?”

Duệ Quận Vương đang tức giận đến mặt đen thui bị hắn hỏi buột miệng thốt lên.

“Nam nhân của ta!”

“Phụt.....”

Vừa hớp ngụm trà, Tô Khắc Cáp bị lời này mà phun ra!

Sâm Cách tay chân gọn gàng né tránh nước miếng của Tô Khắc Cáp. Hắn cau mày phỉ phỉ quần áo của mình, trừ phi bắt buộc, sỏi rất yêu quý bộ lông của mình.

Những người khác sắc mặt nhất thời cổ quái. Có người nhìn chung quanh, có người cúi đầu nhìn chân, họ đang cố che giấu khóe miệng run rẩy vì nén cười, nghẹn sắp chết.

Ngay cả người nào đó trốn ở bên trong nghe lén cũng bị giật mình, thiếu chút nữa lão đảo ngã xuống đất. Viên Tri Mạch đỡ trán thở dài. Lời này cũng dám nói ra, người này thật sự là điên rồi.

Viên Tri Mạch cúi đầu nhìn bàn tay, nhìn chân, còn nhìn chỗ bị thương ở bả vai. Cẩn thận suy nghĩ, Viên Tri Mạch quyết định vẫn nên đi trước sẽ tốt hơn. Người này điên lên thì khó nói sẽ làm cái gì. Nếu bị kẻ điên này bắt được sẽ như xuất sư chưa kịp làm gì thì đã chết.

Người nào đó lập tức nhanh chóng chạy.

Trong lều, Duệ Quận Vương cũng đã nhận thấy mình nói lời này bị những người ở đây hiểu theo nghĩa khác. Nhưng may mắn da mặt hắn rất dày, chuyện thể diện không quá để tâm. Hướng hồ Viên Tri Mạch vốn dĩ chính là nam nhân, chẳng lẽ nói thành nữ nhân? Căn cứ vào loại suy xét này hắn vẫn bảo trì biểu tình bình thản ung dung.

Sau đó hắn dùng một chân đá lên giường.

“Trưởng Tôn Yến, người đâu!? Đừng giả chết”

Giường xếp vốn không cứng cáp, chịu một cú đá của Dung Tầm liền kêu kệt một tiếng nát ra. Trưởng Tôn Yến hôn mê trên giường lăn xuống mặt đất, vẫn là Sâm Cách lạnh tay lẹ mắt nhảy đến đúng lúc ôm Trưởng Tôn Yến. Hắn lạnh lùng nhìn về phía Dung Tầm.

“Hắn đang sốt.”

Dung Tầm không rõ nguyên do nhúu mày.

“Phát sốt?”

Hắn về tới liền đi thẳng đến bên này, đối với chuyện núi lở coi như hoàn toàn không biết gì cả.

Đại phu vội nói.

“Mấy ngày trước đây núi lở, Trưởng Tôn Giáo úy vì cứu một binh sĩ mà bị vùi vào trong đất, vừa được cứu ra.”

Sắc mặt Tô Khắc Cáp hơi đổi, không kịp ngăn cản, thì đại phu quân y đã nói tiếp.

“Đáng tiếc binh sĩ kia không cứu ra được, sợ là đã không còn.”

Sắc mặt Dung Tầm bỗng chốc biến đổi.

“Là người nào?”

Trưởng Tôn Yến có thể vì người nào vào sinh ra tử. Trong quân doanh trừ Viên Tri Mạch còn có khác người sao?

Dung Tầm cảm thấy xương sống lạnh buốt, cứng đờ. Hắn bước đến túm vạt áo Trưởng Tôn Yến kéo ra khỏi lòng ngực Sâm Cách.

“Trưởng Tôn Yến, người nói rõ ràng đi, người người cứu rốt cuộc là ai!?”

Trưởng Tôn Yến mơ hồ mở mắt ra, ý thức vẫn có chút hỗn độn, lảo đảo.

“..... Hiểu Đường...”

Trong phút chốc, máu Dung Tầm ngừng chảy, ngơ ngác buông tay, môi hấp hấp, thân hình di chuyển. Tiếp theo hắn như mũi tên rời dây cung vọt ra khỏi lều!

Sâm Cách ôm lấy Trưởng Tôn Yến bị ném ra, nhúu mày nhìn bóng dáng Dung Tầm, lại nhúu mày nhìn về phía Tô Khắc Cáp.

“Hắn hiểu lầm.”

Hắn tuy rằng không rành thế sự nhưng cũng không ngốc. Hắn biết Dung Tầm hiểu lầm cái gì.

Tô Khắc Cáp không để ý nhún nhún vai.

“Vậy thì thế nào?”

Hắn khoanh tay trước ngực, hứng thú bưng bưng hết sức chuyên chú thưởng thức dáng vẻ chật vật khó gập của Dung Tầm. Tô Nhã Nhi xinh đẹp như hoa mà không cần lại muốn một người nam nhân. Bị thế là xứng đáng!

“Không nói cho hắn?”

“Người nọ cũng mặc kệ, chúng ta quản làm cái gì?”

Tô Khắc Cáp ngáp một cái, liếc mắt vào nơi ẩn nấp, cũng không biết nơi đó đã sớm không có người, chỉ còn lại không khí cùng cát bụi.

Viên Tri Mạch ngồi xếp bằng ở trong lều của Tô Khắc Cáp, trên đùi là bản đồ hành quân, nhưng cũng không có xem, cứ mãi cười khổ. Lần này Dung Tầm thật sự là điên rồi, sau này nếu muốn cho hắn người giết, sợ là chỉ có thể đem chính mình đóng gói dâng lên.

Nhịn không được lắc đầu, mọi việc vì hắn mà suy xét, mình còn phải chịu thiệt thòi. Cuộc mua bán này thật sự làm không có lời.

Thế sự chính là trời xui đất khiến như vậy, mấy cái ngẫu nhiên đan chéo vào nhau, sự việc khó lường, tạo thành đại họa không thể vãn hồi.

“Nghe nói bị chôn vùi là một Giáo úy cùng một binh sĩ.... Đã phái người đi cứu, nhưng mưa quá lớn tình huống hình như không tốt lắm..... Đáng tiếc binh sĩ kia không cứu ra được, sợ là đã không còn..... Hiểu Đường.”

Mấy câu nói đó giống như sét đánh không ngừng ở trong đầu Dung Tầm, mọi thứ như nổ tung. Ý thức của Dung Tầm thành một mảnh trống không. Nhưng kỳ dị là lại có rất nhiều hình ảnh không ngừng thoáng hiện ra. Những hình ảnh xa lạ lại có vẻ quen thuộc. Một vài cảnh tượng nhanh chóng mở ra, lại nhanh chóng biến mất, nhanh đến mức làm người ta không kịp nhìn kỹ. Trong đầu Dung Tầm rất lộn xộn, đầu nhức nhối, ngực âm ỉ đau. Tựa như có thứ gì muốn dâng lên tràn ra!

Hắn thất tha thất thểu thật vất vả chạy tới địa điểm núi lở ngày ấy, tận mắt chứng kiến đã không còn gì.

Lúc này đã qua ba ngày kể từ lúc núi lở. Hướng hồ quan trọng nhất là Trường Tôn Yên đã tìm được. Mất một sĩ binh cùng lắm thì cấp chút tiền an ủi. Cho nên đội ngũ tìm kiếm đã sớm trở về.

Bởi vì đêm qua lại có mưa, toàn bộ chỗ đất đã bị đào bới qua một lần lại bị nước mưa cuốn trôi thành sườn núi chênh vênh. Chỉ có thể nhìn thấy khe rãnh, giống như răng cửa dữ tợn sẽ ăn thịt người. Có mấy thân cây bị xóc rễ cây lộ ra khỏi đất, mấy cái lều trại rách nát bị người đào ném ở một bên.

Thoạt nhìn thật hoang tàn, tựa như không có gì có thể tồn tại ở chỗ này.

Dung Tầm chống một tay lên thân cây, ngơ ngẩn nhìn chốn hoang tàn trước mặt, đáy lòng trống rỗng, càng cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Hắn đi về phía trước một bước, rồi lại lui hai bước.

Không có khả năng. Tiểu Mạch Nhi sao có thể ở chỗ này? Tiểu Mạch Nhi tính thích sạch sẽ, sao có thể chịu ở trong đất không đi ra..... Không đúng, người được nuôi chiều từ bé như vậy, hơi chút mạnh tay đều có thể lưu lại vết bầm trên người, sao có thể ở trong quân đội chịu khổ nhiều ngày..... Khẳng định là đã bị Dung Tuyền đón vào trong cung, hoặc là bị Tô Nhã Nhi kéo ra ngoài chơi, khẳng định hắn nghĩ sai rồi.....

Phía sau đột nhiên có một tiếng gọi nhỏ.

“Quận Vương?”

Dung Tầm theo bản năng quay đầu lại, đã thấy một binh sĩ không quen biết. Người này trẻ tuổi, da ngăm đen, trong tay cầm cái rổ, trong rổ còn có nhang, nến, tiền giấy.

Ánh mắt Dung Tầm đau đớn nhìn nhang, nến, tiền giấy. Ngón tay bấm sâu ở trên thân cây tạo ra mấy cái lỗ thật sâu.

“Người tới nơi này làm cái gì?”

Tướng Kim cúi đầu nhìn cái rổ trên tay, lại nhìn hai mắt đỏ hoe của Duệ Quận Vương, theo bản năng nhỏ giọng nói.

“Hắn là vì cứu ta mới bị chôn vùi, nếu không phải hắn, chỉ sợ ta cũng bị chôn xuống đó. Tướng quân nói tìm không thấy, cho nên ta muốn đi đốt cho hắn chút tiền giấy.”

“Người biết hắn? Hắn.....”

Dung Tầm rung lên, ngực đột nhiên đau nhói, đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Tưởng Kim. Một hồi lâu mới nghe thấy giọng hân vang lên.

“Hắn bộ dáng thế nào?”

Tưởng Kim kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Dung Tầm thất thần, không rõ Dung Tầm hỏi làm gì.

“Hắn cỡ như ta, trắng nõn sạch sẽ, giống công tử sống trong nhung lụa..... Cười rộ lên má có lúm đồng tiền, đặc biệt thích sạch sẽ, vài ngày là phải thay quần áo,”

Hắn vắt hết óc nghĩ về bộ dáng đồng đội, sau một lúc lâu suy nghĩ lại nói.

“Ta hỏi hắn vì cái gì muốn nhập ngũ. Hắn nói không yên tâm để một người nào đó đi. Giống như trong quân doanh có người hắn quen biết. Nhưng lâu như vậy cũng không thấy người kia lại đây tìm hắn.....”

Dung Tầm như bị sét đánh, cứng đờ đứng ở nơi đó không nhúc nhích, trên mặt không còn chút máu!

Hai mắt Tưởng Kim cũng đỏ, giọng cũng có chút nghẹn ngào. Hắn đột nhiên lau nước mắt, nắm lấy tiền giấy trong rổ, dùng sức ném xuống sườn núi, lớn tiếng nói.

“A Đường, hắn không tới đưa người, ta đưa người! Người ở dưới nhanh chóng đi đầu thai, kiếp sau đầu thai chỗ tốt, ăn uống không lo, cả đời vui vẻ! Kiếp sau ngàn vạn lần đừng gặp được người như vậy, một người không lương tâm! Không đáng!”

Tiền giấy quảng đi bay trong trong khoảng không, màu trắng chói mắt, mờ ảo.

Dung Tầm lão đảo, hé miệng, phun ra một ngụm máu!

Binh sĩ bên cạnh kinh hoảng thất thố hô to, lại không biết kêu cái gì. Âm thanh như không đến trong tai, rất xa căn bản nghe không rõ ràng lắm.

Tình sâu không dài, chuyện tốt không lâu!

Bụng đột nhiên đau đớn!

Đau đớn cũng có vẻ mờ ảo làm người ta không cảm giác được. Hắn chậm rãi quay đầu lại, nhìn ánh mắt tàn nhẫn lãnh khốc của binh sĩ kia. Binh sĩ kia mở miệng nói cái gì đó.

Thì ra muốn giết hắn.

Dung Tầm đột nhiên cảm thấy có chút vớ vẩn, vớ vẩn làm hắn nhin không được cười cười. Tưởng Kim khiếp sợ đột nhiên lui một bước, dễ dàng trở tay rút trường kiếm từ thân thể của Dung Tầm ra bỏ xuống đất. Sau đó, một đôi tay đưa về phía trước đẩy thân thể ngã xuống...

32. Chương 32: Dung Tầm Mất Tích

Tưởng Kim khiếp sợ nhìn người kia lăn xuống theo sườn núi. Ánh mắt chợt lạnh lùng.

Cho rằng như vậy là có thể tránh được một kiếp, nghĩ thật sự đơn giản.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, bước đến hướng bên kia. Chân mới vừa nâng lên, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng động.

“Ai ở nơi đó?”

Một đội quân binh xuất hiện, ước chừng ba mươi người, là vệ binh tuần tra.

Tưởng Kim dừng bước chân, theo bản năng cầm trường kiếm, quét mắt nhìn thân thể xa đã không còn nhúc nhích.

Hắn vốn định ra tay ở Định Hi, lại không ngờ lúc ra bái tế A Đường liền đụng phải vị này. Không biết vì sao biểu tình của Duệ Quận Vương hoảng hốt, cũng coi như là cơ hội khó có được. Nếu lần này không nhờ cỏ tận gốc, khó nói lần sau sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Nhưng thật sự động thủ, nhất định sẽ bị những người này phát hiện. Nếu đánh bừa cũng không phải không có phần thắng, chẳng qua động tĩnh quá lớn, sợ là sẽ sinh chuyện xấu.

Trong lòng do dự một chút, hắn cẩn cẩn môi, dùng sức vùng vằng kiểm chém trên mặt đất!

Vùng núi này đất vốn là tơi, bị lực mạnh tác động làm đất đá lập tức ầm ầm đổ xuống. Trong khoảnh khắc Dung Tầm đã bị vùi lấp!

Tướng Kim lạnh lùng cười, nhìn thấy đội binh mã sắp đến, liền làm ra tư thế té ngã.

“Người thuộc đơn vị nào? Ở chỗ này làm cái gì?”

Đội trưởng quét mắt thăm dò triền núi, lại chỉ nhìn thấy đất đá sụp đổ hỗn độn, sợ là lại có dư chấn nhanh chóng cho mọi người lui lại.

Tướng Kim vội nhắc tay đưa rổ lên.

“Cận vệ của Trưởng Tôn Giáo úy, có một huynh đệ bị chôn vùi. Hiện tại Trưởng Tôn Giáo úy lại sốt cao không lùi, ta muốn đi rải ít tiền giấy cho hắn an tâm lên đường, thuận tiện nhờ hắn phù hộ Trưởng Tôn Giáo úy.”

Hắn còn lộ vẻ sợ hãi vô vô ngữ.

“Không ngờ triền núi nói sụp liền sụp, thiếu chút nữa bị chôn xuống.”

“Trưởng Tôn Giáo úy?”

Đội trưởng nhìn Tướng Kim, lại nhìn rổ tiền giấy nhang nến, trong lòng cũng có chút thông cảm, trầm giọng nói.

“Người chết không thể sống lại. Nếu bị cấp trên biết người lên ra ngoài đốt tiền giấy, thế nào cũng sẽ đánh người một trăm đại bản. Mau trở về! Lập tức sẽ nhổ trại, xuất phát!”

Tướng Kim sững sốt.

“Xuất phát? Bệnh của Trưởng Tôn Giáo úy?”

“Nghe nói phải vào trấn phía trước tìm đại phu xem một lần.”

Đội trưởng không kiên nhẫn đem Tướng Kim kéo tới, một chân đá qua.

“Người hỏi nhiều như vậy làm cái gì!? Đây là chuyện người nên quan tâm sao, còn không mau rút đi!”

“Dạ, dạ, dạ”

Tướng Kim chần chờ quét mắt nhìn cái mô đất nơi xa xa, trong lòng có chút do dự.

Để như vậy vạn nhất xảy ra sai lầm gì..... Nhưng nghĩ lại.... Một nhát kiếm kia khá sâu, lại bị chôn vùi, dù Đại La thần tiên cũng khó cứu. Huống chi lại không ai biết Duệ Quận Vương bị chôn ở phía dưới, sẽ không có sai lầm gì.

Nghĩ như thế, trong lòng buông lỏng, cũng không dám dừng lại, hắn xoay người liền đi.

“Tiểu tử, thật ra rất nghĩa khí.”

Đội trưởng nhìn bóng dáng Tướng Kim trong lòng có chút tán thưởng. Mới xoay người định rời đi, mũi chân dẫm phải một thứ gì đó, đội trưởng cúi đầu đã thấy một khối ngọc lộ ra.

“Ô, tiểu tử này lắm của cải, vừa thấy đã biết là thứ tốt. Tiểu tử.....”

Trước mặt đã không còn bóng người. Đội trưởng nhún nhún vai, đem ngọc cất vào trong lòng ngực, híp mắt ngẩng đầu nhìn đám mây đen, phun nước miếng.

“Mẹ nó, lại trời mưa. Đi mau, đi mau!”

Đội vệ binh nhanh chóng rời đi. Từ đầu đến cuối họ chưa nhìn về phía gò đất nhỏ một lần.

Vùng sườn núi một lần nữa lại yên tĩnh, ngẫu nhiên có đàn quạ bay qua, kêu quát quát.

Ngày mùa hè thời tiết thay đổi rất nhanh một hồi mưa một hồi nắng. Khí hậu phương Bắc cũng kỳ quái, ban ngày trời nắng nóng, đến lúc chạng vạng lại mưa to. Đoàn quân chuẩn bị lên đường lại không thể đi, lần thứ hai hạ trại, chờ hết mưa.

Viên Tri Mạch khơi cao bắc đèn, cũng không biết gió lạnh là nơi nào thổi tới, bắc đèn chợt lóe sáng lay động, lều phủ bằng da bị nước mưa đánh rầm rầm lung lay.

Vì trốn Dung Tầm, Viên Tri Mạch đã ở trong lều Tô Khắc Cáp trốn gần nửa ngày. Nơi này là doanh trường riêng của Tô Khắc Cáp người khác không thể tùy tiện vào.

Tô Khắc Cáp đã xuống trần đi uống rượu hoa. Sâm Cách lúc mang bữa tối cũng nói A Yến đã giảm sốt.

Dù là người có tính nhẫn nại, nhưng Viên Tri Mạch lại không biết vì sao vẫn cảm thấy có chút không yên, lo sợ bất an.

Dung Tầm có tiến bộ sao, không giống trống khua chiêng đi bắt người, học cách ôm cây đợi thỏ, đợi con thỏ là mình chui đầu vô lưới.

Viên Tri Mạch cười khổ, sớm biết vậy lúc đó cứ trực tiếp lộ diện. Hiện tại nhớ tới A Yến sốt cao, lại mong muốn gặp Dung Tầm. Loại cảm giác chờ đợi này thực sự là dày vò.

Nằm ở trong lều cuộn tròn, rồi đi vòng vòng, do dự một lúc lâu vẫn là không tìm được, Viên Tri Mạch đi đến cửa sổ của lều vén rèm lên nhìn ra bên ngoài. Đêm mưa an tĩnh, thật nhiều lều trại đèn còn sáng, rõ ràng là cảnh trí ấm áp, nhưng ở trong mắt Viên Tri Mạch lại chỉ cảm thấy mưa gió thê lương ảm đạm.

Thực dễ dàng nhìn ra lều trại của Dung Tầm trong mấy chục cái lều trại ở đây. Lều trại cũng còn đèn sáng, lại thực an tĩnh, đứng xa xa nhìn tựa như có bóng người. Bóng người nhoáng lên thực mau lại biến mất ở trong tầm mắt, lại cũng không biết trốn đến nơi nào.

Nhìn lều trại kia trong lòng Viên Tri Mạch không khỏi lo lắng. Bộ dáng Dung Tầm hôm nay vừa chặt vật lại tức giận, khẳng định là tìm được hai ảnh vệ bị A Yến quăng vào hầm. Ngày đêm cưỡi ngựa bốn ba, mà lần trước bị thương còn chưa có khỏe, vất vả như vậy cũng không biết thân thể mỗi một cỡ nào. Bữa tối cũng không thấy hắn đi ra, đồ ăn mang vào rồi cũng còn nguyên mang ra, sợ là cũng không có ăn.

Đáy lòng không khỏi có chút áy náy, Viên Tri Mạch mím môi, nhìn chằm chằm lều trại kia với thần sắc do dự. Vốn dĩ trốn Dung Tầm, nhưng nếu khiến hắn tức giận cũng không tốt, thật sự mất nhiều hơn được.

Viên Tri Mạch khe khẽ thở dài, than mình quá mức mềm lòng. Nếu Dung nông dân thích ôm cây đợi thỏ, thì Viên thỏ chỉ có thể ngoan ngoãn đâm đầu vào thân cây.

Khoác áo tơ thật dày, đội mũ trùm đầu, Viên Tri Mạch nhanh chóng vén rèm lên. Bên ngoài mưa đã nhỏ hơn, Viên Tri Mạch không chút do dự trực tiếp đi đến lều của Trưởng Tôn Yến.

Nếu đoán không sai, Dung Tầm hẳn là đi nơi đó.

Trong lều rất an tĩnh, chỉ có Sâm Cách canh giữ ở mép giường nhắm mắt dưỡng thần. Viên Tri Mạch bước vào đột nhiên hắn mở mắt, xoa xoa sống lưng cứng còng, ra dấu im lặng.

“Mới vừa ngủ.”

Viên Tri Mạch trong lòng buông lỏng, không dám đi qua, liền đứng ở cửa lều nhìn Trưởng Tôn Yến. Trưởng Tôn Yến bị sốt hai ngày, hiện giờ đã giảm một chút, cả người có vẻ khó an ổn, sắc mặt so với ban ngày đã tốt không ít. Bởi vì ngủ say nên ngũ quan có vẻ nhu hòa rất nhiều thoạt nhìn có vài phần trẻ con. Bên miệng cũng đã có vài lông tơ.

Viên Tri Mạch thành tâm thành ý nói.

“Đa tạ.”

Hai ngày này Sâm Cách ở bên cạnh chăm sóc A Yến, bằng không cũng thật sự không an tâm.

Sâm Cách chỉ gật đầu, lại nhắm mắt.

Trong lều lại an tĩnh, Viên Tri Mạch nhìn quét bốn phía, lại không có nhìn thấy người nào đó nhảy ra, trong lòng cảm thấy mất mát. Dung Tầm không ở chỗ này? Mình đã đoán sai?

“Hắn hiểu lầm.”

Sâm Cách đột nhiên lại mở miệng.

“Hắn đi tìm người.”

Viên Tri Mạch hoảng sợ, rồi lại như không hiểu. Sâm Cách vốn dĩ không thích nói chuyện, hắn cũng tự cho là mình đã giải thích rõ ràng liền tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Viên Tri Mạch dở khóc dở cười, nhìn chăm chăm Sâm Cách như mấy lão hòa thượng ngồi thiền. Suy nghĩ một chút mới nghĩ ra Sâm Cách đang nói Dung Tầm, Viên Tri Mạch không khỏi có chút ngượng ngùng, trên mặt hơi hơi nóng lên, trong lúc nhất thời không lời nào để nói, vội vàng lui đi ra ngoài.

Bên ngoài mưa lại lớn lên, nước mưa ào ào đánh vào trên mặt, đánh đến đầu óc choáng váng. Viên Tri Mạch chỉ có thể dựa vào trục gác miễn cưỡng đi đến lều trại của Dung Tầm.

Mưa to gió thật sự quá lớn, tiến hai bước lui hai bước, nghiêng ngã lão đảo, Viên Tri Mạch cười khổ buông tiếng thở dài. Quả nhiên thư sinh không làm được gì. Lê lét thất tha thất thểu đi về phía trước, dưới chân cũng không biết là vướng cái gì, bộp một cái ngã té, lại va vào một người khác.

Hai người đâm vào nhau cùng ngã lăn.

Viên Tri Mạch cuống chân cuống tay vội đứng lên, nương theo ánh sáng mờ nhạt nhìn thấy một khuôn mặt ngăm đen. Khuôn mặt rất quen thuộc, rõ ràng là Tưởng Kim.

Quần bách, cuống quít bò lên, nhanh chóng đem mũ kéo xuống che khuất mặt, đè thấp giọng nói.

“Xin lỗi.”

Tần Hiểu Đường đã bị chôn ở sườn núi, nếu lúc này bị người khác nhận ra thì lớn chuyện. Trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, lúc này người trong doanh trại đều nghỉ ngơi, binh lính bình thường không được tùy tiện ra ngoài. Lúc này mưa to gió lớn, Tưởng Kim vì cái gì lại ở chỗ này?

Tưởng Kim chậm rãi bò dậy, lạnh lùng liếc mắt một cái. Dưới ánh sáng mờ mờ sắc mặt hắn có vẻ tái nhợt, trên mặt tất cả đều là sắc bén lạnh đậm đầy sát khí!

Về mặt quá xa lạ làm Viên Tri Mạch cứng đờ, chỉ cảm thấy toàn thân như bị nhấn vào hồ băng. Quét thấy Tưởng Kim đã rút ra trường kiếm, trong lòng Viên Tri Mạch càng hoảng sợ, kinh hoàng nhủ thầm Tưởng Kim đối với mình có sát khí!

Ở trong ấn tượng của Viên Tri Mạch xưa nay, Tưởng Kim là người hàm hậu vui vẻ, đối đãi với mọi người rất nhiệt tình thân thiết. Nhưng lúc này Tưởng Kim xa lạ cả người đầy sát khí? Vì sao?

Cùng một gương mặt, khí chất hoàn toàn khác làm người ta cảm thấy nguy hiểm.

Mưa gió càng lớn hơn, cái lạnh như kim đâm vào làn da, không khí ngưng tụ thành băng, làm người ta không rét mà run.

Tưởng Kim cầm kiếm đi về phía trước một bước!

Viên Tri Mạch trong lòng căng thẳng, theo bản năng lui về phía sau một bước, chân lại bước sai, ngã xuống đất úp mặt vào bùn. Viên Tri Mạch không vội đứng dậy, nhanh chóng đưa tay tìm chủy thủ giấu ở ống tay áo!

Tưởng Kim hiện tại tâm tình cũng không tốt. Hắn vừa rồi thừa dịp nhàn rỗi lén chạy đi sườn núi xem xét. Đống đất chôn Duệ Quận Vương đã không thấy bóng dáng. Hắn tìm kiếm ở bốn phía một lần, lại chỉ tìm được một ít máu. Bởi vì trời mưa lớn, hắn không có biện pháp phân biệt được những dấu vết đó là cái gì tạo thành. Cũng không biết người đó là bị dã thú mang đi ra ngoài ăn, hay là được người cứu đi!

Nếu là lý do trước, vậy nhiệm vụ đã hoàn thành, hoàn toàn không cần phải ở lại chỗ này. Nếu là lý do thứ hai, hẳn có khả năng lập tức sẽ bị bại lộ, càng cần phải rời khỏi nơi này nhanh chóng! Không nghĩ tới đi một hồi đã bị cái người ngu xuẩn này đâm vào!

Tướng Kim từ trên cao nhìn xuống người chật vật trên mặt đất, thấy không rõ mặt mày, nhưng xem thân hình thì tuổi không lớn lắm. Hắn chỉ cần một động tác nhẹ nhàng là có thể lấy tánh mạng người này!

Người quỳ rạp trên mặt đất hơi hơi động, lộ ra cánh tay nhỏ dính đầy nước bùn, thoát nhìn rất mảnh khảnh. Rất giống cánh tay mấy ngày trước đây đẩy hắn ra khỏi lều trại..... Cứu mạng hắn.

Trong mưa gió, ánh chớp chợt lóe sáng!

Viên Tri Mạch thậm chí chưa kịp đem chủy thủ ra, trường kiếm lạnh ngắt đã ở trên vai. Nước mưa theo trường kiếm nhỏ giọt chảy xuống, một chút chảy vào áo trong lạnh lẽo. Viên Tri Mạch không khống chế được mình.

“Người.....”

“Ta tha cho người một cái mạng, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Giọng Tướng Kim thực lạnh.

“Cái gì?”

“Qua năm ngày nữa là thất đầu của binh lính bị chôn vùi kia. Người mua chút tiền giấy đến bên sườn núi đốt, tiền dư lại người đi chùa tìm người làm pháp sự.”

Tướng Kim ném nén bạc vào chỗ bùn đất trước mặt Viên Tri Mạch.

“Nếu ta phát hiện người không có làm, dù lên trời xuống đất, cũng sẽ lấy tánh mạng cả nhà già trẻ của người!”

Viên Tri Mạch hoảng sợ há miệng thở dốc, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Hắn hùng hổ như vậy chỉ vì đốt tiền giấy cho ” Tàn Hiếu Đường” sao?

Khiếp sợ cũng không che giấu giọng thật.

“Vì cái gì?”

May mắn mưa to gió lớn giọng người cũng có chút không rõ ràng, Tướng Kim cũng không phát hiện, lạnh nhạt nói.

“Không liên quan người!”

Có tiếng kiếm vào vỏ, Tướng Kim cũng không quay đầu lại xoay người liền đi, thực mau đã biến mất trong màn mưa.

Viên Tri Mạch ngồi trên mặt đất một lúc lâu, mới cố sức chậm rãi bò lên, toàn thân trên dưới đã ướt hoàn toàn, cũng thực lạnh. Chăm chú nhìn phương hướng Tướng Kim biến mất, mày Viên Tri Mạch nhíu lại, thần sắc cũng trở nên lạnh lùng.

Tướng Kim khẳng định không phải binh lính bình thường, xem thân thủ của hắn chắc chắn không kém Trương Tôn Yến. Một người như thế lại tình nguyện làm binh lính bình thường, hơn nữa che dấu rất tốt, người gần bên cạnh không có phát giác gì. Không đúng! Hắn vì sao giấu giếm thân phận, lại vì sao phải rời khỏi? Là bởi vì..... Nhiệm vụ đã hoàn thành?

Nhiệm vụ gì?

Một lòng bỗng chốc nôn nóng lên, tim đập dồn dập như muốn nhảy ra khỏi khoang miệng, một cảm giác bất an đột nhiên nảy lên trong lòng. Viên Tri Mạch đột nhiên đứng lên, vội vàng chạy về phía lều trại của Dung Tầm!

“Dung Tầm!”

Dùng sức xốc mình lên!

Hai người ngồi trong lều đồng thời quay đầu lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn Viên Tri Mạch. Dung Duyệt nhào lên trước.

“Hiểu Đường ca làm sao vậy!?”

Kỳ thật khó trách bọn họ kinh ngạc. Viên Tri Mạch lúc này đã hoàn toàn thành tượng đất. Đầu cổ đều là nước bùn, áo tơi cũng đang không ngừng nhỏ nước bùn, thậm chí lông dê dưới chân đã đọng một vũng bùn lầy!

Viên Tri Mạch thở phì phò nhìn chung quanh bốn phía, không thấy được bóng dáng quen thuộc, cảm giác tuyệt vọng trong lòng, sắc mặt trắng bệch.

“Dung Tầm ở chỗ nào?”

33. Chương 33: Mận Đồi Đào

Mộ Dung Đan Thanh nhú mày nhìn Viên Tri Mạch không nói lời nào. Kỳ thật từ đáy lòng, hắn cũng không thực thích Viên Tri Mạch. Đoạn tình cảm này hoàn toàn là Dung Tầm đơn phương làm ẩm ỉ, Viên Tri Mạch từ đầu đến cuối đều bài xích, kháng cự.

Dung Duyệt lại không có nghĩ nhiều, vội vàng nói.

“Chúng ta cũng đến tìm đại ca. Hôm nay đại ca đi quá nhanh, ảnh vệ cũng chưa theo kịp, nhưng đến bây giờ cũng chưa trở về!”

Viên Tri Mạch lão đảo, nhờ Dung Duyệt chống đỡ mới miễn cưỡng đứng thẳng, hít một hơi thật sâu rồi nói.

“Ta lo lắng Dung Tầm đã xảy ra chuyện.”

Mộ Dung Đan Thanh lạnh giọng nói.

“Người có chứng cứ gì?”

Viên Tri Mạch đem chuyện vừa rồi gặp được Tưởng Kim nói qua một lần. Sắc mặt Mộ Dung Đan Thanh biến đến rất khó xem, nhay bén bắt được một vài điểm mấu chốt trong đó.

“Người sao có thể khẳng định Tưởng Kim ẩn nấp ở trong doanh trại chính là vì xuống tay ở Định Hi? Là ai nói cho người? Người có phải biết cái gì hay không? Tưởng Kim là người của ai?”

“Ta không có biện pháp giải thích cho người.”

Viên Tri Mạch mím môi.

“Lúc này không phải lúc truy cứu, hiện tại quan trọng nhất chính là tìm được Dung Tầm!”

Mắt Dung Duyệt đã sớm đỏ hoe hướng về phía Mộ Dung Đan Thanh dậm chân kêu to.

“Ai nha, lúc này còn nghĩ nhiều như vậy làm gì! Nhanh đi tìm đại ca! Nếu đại ca xảy ra chuyện gì, ta hận người cả đời!”

Viên Tri Mạch nắm chặt Dung Duyệt.

“Không thể giống trống khua chiêng đi tìm! Mặc kệ Dung Tầm thế nào, thân phận của hắn là Duệ Quận Vương, lần này xuất chinh thân phận cao quý nhất! Nếu truyền ra ngoài quân tâm tất không xong. Bình giả kiêu kị nhất là quân tâm bất ngờ làm phản, chúng ta còn chưa có đánh đã bại! Càng không được để triều đình biết, sự việc sẽ càng lớn!”

Nuốt nước miếng, cổ họng đau lợi hại, giọng khàn khàn, Viên Tri Mạch tiếp tục nói.

“Hơn nữa nếu bị địch biết Dung Tầm mất tích, tình cảnh Dung Tầm càng nguy hiểm! Chúng ta cần để tất cả mọi người cho rằng Dung Tầm còn ở quân doanh!”

Mộ Dung Đan Thanh chấn động, kinh ngạc nhìn sắc mặt trắng bệch của Viên Tri Mạch. Hắn không thể phủ nhận Viên Tri Mạch suy xét tuyệt đối chính xác. Suy nghĩ vấn đề quá chu đáo chặt chẽ như vậy thì không thể là một công tử thế gia nuông chiều từ bé có thể làm được. Có năng lực xem xét thời thế phải là người cực kỳ thông minh, hoặc là người đã trải qua rèn luyện lâu dài mới có khả năng thấu đáo như vậy!

Dung Duyệt nghe Viên Tri Mạch nói có chút ghen ngạo, hoang mang lo sợ nhìn về phía Mộ Dung Đan Thanh.

“Không thể để tất cả mọi người đi tìm. Vậy.... Vậy phải làm sao đây?”

“Cải trang!”

“Cải trang!”

Viên Tri Mạch và Mộ Dung Đan Thanh cùng lúc mở miệng, ánh mắt hai người giao nhau, rồi lại đồng thời chuyển dời ánh mắt đến Dung Duyệt há miệng thở dốc.

“Vậy ai giả?”

Viên Tri Mạch gào to.

“Ta!”

Mộ Dung Đan Thanh chỉ một ngón tay.

“Hắn!”

Nhóm ảnh vệ bị phái đi ra ngoài. Một tổ chuyên môn phụ trách tìm kiếm Dung Tầm. Dựa theo Mộ Dung Đan Thanh suy luận, Dung Tầm đi ra ngoài gần nửa ngày, nhiều nhất là ba dặm. Những người này liền giăng lưới tìm kiếm, bất luận một góc ngách cũng không thể bỏ sót. Một tổ chuyên môn truy tìm Tưởng Kim. Dung Tầm mất tích tám phần có liên quan Tưởng Kim, chỉ cần tìm được Tưởng Kim là có thể tra ra manh mối Dung Tầm.

Lều trại an tĩnh kinh người, sau một nén nhang người phái ra ngoài chưa có trở về.

Mộ Dung Đan Thanh đi tìm tướng quân Trình Tam, người dẫn quân tiên phong lần này. Trình Tam là cháu của phu nhân Trương Tôn Khải, là người cẩn thận bản tính trung thành, đáng tin. Huống hồ Dung Tầm mất tích, Viên Tri Mạch giả trang Dung Tầm, chuyện này cần phải cho một người trong quân đội biết, nếu không rất nhiều chuyện khó giấu.

Dung Duyệt bị Viên Tri Mạch giao phó đi tìm Tô Khắc Cáp. Tô Khắc Cáp hiện giờ cùng Viên Tri Mạch liên minh, hắn lại là Vương tử Nam Việt, chuyện này cũng cần thiết phải biết. Hơn nữa Viên Tri Mạch nghe nói ban ngày Dung Tầm từ lều của Trương Tôn Yến trực tiếp chạy đi. Lúc ấy có Tô Khắc Cáp cùng mấy quân y ở đó. Từ chỗ họ hỏi mới có thể đại khái suy đoán ra Dung Tầm đi hướng nào.

Viên Tri Mạch một mình ngồi ở trong lều, đã rửa mặt sạch sẽ, còn thay quần áo của Dung Tầm. Quần áo của Dung Tầm khá rộng so với Viên Tri Mạch, nhưng may mắn đã vào đông vốn dĩ trời lạnh, bên trong mặc nhiều quần áo cũng nhìn không ra cái gì không đúng. Trên người có mùi thơm nhàn nhạt, từng chút từng chút lan tỏa ở trong không khí, giống như Dung Tầm ở bên cạnh.

Dung Tầm đang ở nơi nào?

Một ý niệm vừa mới nổi lên trong đầu đã bị Viên Tri Mạch mạnh mẽ áp xuống. Đồng thời còn đem tuyệt vọng cùng đau đớn dần dần lan tràn ra trong lòng cường chế xuống.

Không cần biết Dung Tầm ở nơi nào, chỉ cần ở chỗ này chờ hắn, hắn nhất định sẽ trở về.

Dung Duyệt hai mắt hồng hồng.

“Nếu đại ca đã xảy ra chuyện thì làm sao?”

Viên Tri Mạch mạnh mẽ trả lời.

“Dung Tầm sẽ không xảy ra chuyện.”

Dung Tầm sao có thể xảy ra chuyện. Nếu tính theo đời trước, hắn còn chừng chín năm sinh mạng. Trong chín năm hắn tùy ý làm bậy, hắn phong lưu thiên hạ, hắn kế thừa Vương vị, hắn khởi sự tạo phản. Đời này hắn còn có nhiều chuyện chưa có làm, hắn sao có thể có việc gì?

Một người keo kiệt so đo như vậy sao có thể cam tâm?

Người nọ luôn có chủ ý khiến người ta không thể nghĩ ra. Luôn dùng ngọn lửa nhiệt tình yêu thương để dọa người. Hắn có lạc thú gì là làm không biết mệt. Cho nên, lúc này đây kỳ thật cũng là đang dọa người thôi.

Nói không chừng hết thấy đều là tự bản thân mình buồn lo vô cớ. Nói không chừng, ngay sau đó hắn sẽ tùy tiện từ góc nào đó vọt ra, mặt dày vô sỉ cười cợt.

“Giật cả mình.”

Mảnh bống chốc bị người xóc lên!

Một người xuất hiện ở cửa!

Viên Tri Mạch nhảy dựng, vội vàng ngẩng đầu. Sau đó, bắt gặp một đôi mắt quen thuộc.

Người kia không có thần thái, thoạt nhìn có chút mệt mỏi.

“Người quả nhiên ở chỗ này.”

Mang chút thần thờ nhìn trường bào màu tím trên người Viên Tri Mạch.

Quan hệ họ đã thân thiết đến mức cùng mặc chung quần áo sao?

Viên Tri Mạch miễn cưỡng cười cười.

“Sao người lại tới đây? Sốt còn chưa có lui, lại đây làm chi, coi chừng bị phong hàn.”

Viên Tri Mạch nhú mày nhìn về phía Sâm Cách.

“Người sao đem hắn mang ra đây!”

“Hỏi hắn.”

Sâm Cách bĩu môi chỉ Trưởng Tôn Yến.

Trưởng Tôn Yến ho hai tiếng, nhìn chung quanh bốn phía.

“Duệ Quận Vương đâu?”

Viên Tri Mạch nhìn chăm chăm hắn, không chút do dự nói.

“Hắn mất tích.”

Trưởng Tôn Yến ngẩn ngơ, buồn bã mím môi.

“Chuyện quan trọng như vậy người lại nói cho ta. Ta thật sự nên cảm tạ người còn xem ta là huynh đệ. Ta nghĩ ta biết Dung Tầm đi chỗ nào.”

Viên Tri Mạch chấn động.

“Cái gì?”

“Ta tỉnh lại đột nhiên nhớ tới khi mình còn hôn mê có người hỏi ta đi cứu người nào, hình như là giọng Duệ Quận Vương.”

Trưởng Tôn Yến mệt mỏi dựa cái bàn. Thân thể hắn kỳ thật còn rất suy yếu, đầu còn rất đau.

“Cụ thể tình huống ta nhớ không rõ lắm, nhưng ta nhớ rõ ta đã đáp là Hiếu Đường.”

Viên Tri Mạch có dự cảm xấu.

“Người nói rõ ràng một chút!”

“Ta vừa rồi tỉnh lại quân y an ủi nói không cần thương tâm. Ta mới biết được trong mắt người bên ngoài người ta cứu đã bị chôn vùi trong đồng đất.”

Sâm Cách tiếp lời.

“Hắn hiểu lắm.”

Viên Tri Mạch ngơ ngác nhìn hai người trước mặt, đầu óc bị hồ đồ. Sau đó đã gắt gao bắt lấy vạt áo Sâm Cách nói.

“Vậy người vì cái gì không giải thích cho hắn?”

Sâm Cách lời ít mà ý nhiều.

“Lúc ấy người không phải ở chỗ ẩn nấp sao?”

Viên Tri Mạch ngơ ngẩn, sắc mặt trắng bệch. Lúc này mới nhớ tới bởi vì sợ hãi Dung Tầm mà rời đi trước, cho nên Dung Tầm hiểu lắm mình bị chôn ở sườn núi.....

“Nếu ta là Duệ Quận Vương, ta nhất định sẽ đi nơi đó tìm người.”

Trưởng Tôn Yến nhíu mày nhìn Viên Tri Mạch trước mặt có chút hoảng hốt. Hắn có chút không rõ Viên Tri Mạch vì sao lại có bộ dáng như vậy.

“Làm sao vậy? Người đi tìm hắn trở về là được, mưa lớn như vậy.....”

Lời còn chưa dứt, màn hình lại bị người xốc lên. Một ảnh vệ vệ vàng đi vào, trong tay cầm một mảnh ngọc.

“Viên công tử, đây là vật một tiểu đội trưởng tìm được. Hắn nói là Trưởng Kim làm rớt ở triền núi bên kia.....”

Hắn dừng một chút, nam nhân cao lớn thô kệch hốc mắt đã hơi hơi đỏ lên.

“Tiểu đội trưởng nói thời điểm nhóm của hắn đến chỗ kia, triền núi không biết vì sao lại sụp đổ.....”

Máu toàn thân Viên Tri Mạch như đông lạnh, cảm thấy giọng ảnh vệ rất xa, cả người đều hư không.

Sụp đổ.....

“Đại ca!”

Đột nhiên vang lên một tiếng gọi thê lương, Dung Duyệt mới vừa kéo Tô Khắc Cáp trở về đã nghe ảnh vệ nói rõ ràng. Hốc mắt hắn đỏ lên, thân hình như một mũi tên lao vào trong mưa gió!

Ảnh vệ lấp bắp kinh hãi, cuống quýt đuổi theo. Định Hi đã mất một vị tiểu chủ tử, khả năng lại mất người thứ hai!

Tô Khắc Cáp phản ứng cũng mau, lập tức hướng về phía Sâm Cách quát.

“Còn không mau đi hỗ trợ!”

Sâm Cách gạt gạt đầu, thân ảnh rất mau biến mất trong bóng đêm. Tô Khắc Cáp nhìn Viên Tri Mạch đứng tại chỗ nói.

“Chuyện này không thể lộ ra ngoài, quân tâm không thể loạn, ta đi hỗ trợ.”

Trưởng Tôn Yến lúc này cũng đoán được xảy ra chuyện gì, lo lắng quan tâm nhìn về phía Viên Tri Mạch. Ánh mắt hắn hỗn loạn lẫn đau đớn.

“Hiểu Đường, người muốn đi xem hay không?”

Viên Tri Mạch chờ đợi quay mặt đi. Như là bị đánh thức vệ vệ vàng hướng ra ngoài cửa, nhưng còn chưa tới cửa bước chân đột nhiên dừng lại, tay Viên Tri Mạch gắt gao bắt lấy khung lều trại, dùng sức siết chặt. Mu bàn tay xuất hiện gân xanh dữ tợn, tựa giầy giụa trong thống khổ!

Thời gian ngắn ngủi, cũng chỉ trong một cái chớp mắt, Trưởng Tôn Yến lại cảm giác đã là ngàn ngày.

Viên Tri Mạch chậm rãi quay đầu lại, chậm rãi đi trở về, chậm rãi ngồi vào vị trí Dung Tầm thường ngồi, chậm rãi bày ra tư thế Dung Tầm thường có.....

Trưởng Tôn Yến nhìn không đành lòng.

“Hiếu Đường, bắt quá qua một hồi sẽ không có việc gì.”

Rõ ràng nóng vội lại miễn cưỡng mình ngồi tại chỗ chờ đợi, thống khổ như vậy lại tỏ vẻ bình thường.

“Ta ở chỗ này chờ hẩn.”

Viên Tri Mạch nhìn chằm chằm mặt bàn, lúc này mới phát hiện trên mặt bàn có khắc chữ nho nhỏ. Là chữ Đường Đường, khắc rất cẩn thận, hiển nhiên là bỏ rất nhiều tâm tư.

“Hay là ta giúp người ở chỗ này, người đi nhìn xem?”

“Không cần.”

Ánh mắt Viên Tri Mạch trong trẻo bình tĩnh mà kiên định.

“Ta ở chỗ này chờ hẩn.”

Trưởng Tôn Yến chậm rãi nhắm mắt lại, thần sắc tuyệt vọng.

Sáng sớm mưa ngừng rơi.

Chỗ triển núi đã bị lật tung tìm kiếm. Mỗi một tấc đất đều đào lên. Mỗi một thân cây đều cắt thành vài đoạn. Mọi người hận không thể mọc ra thêm mấy cách tay, để nhanh chóng đào ra người nào đó.

Đương nhiên người được tìm kiếm chính là Tần Hiếu Đường đã mất tích mấy ngày trước. Bởi vì theo Duệ Quận Vương nói, người tên Tần Hiếu Đường là ân nhân cứu mạng hẩn. Duệ Quận Vương bị kẻ gian hãm hại, may mắn được Tần Hiếu Đường cứu, nhưng hẩn lại bị vùi vào trong đất. Đại ân không thể không báo.

Duệ Quận Vương bị thương, đã cùng Trưởng Tôn tướng quân nói chuyện một đêm. Họ đã quyết định hai mươi vạn đại quân lên đường, năm ngàn quân đóng ở lại chỗ này. Một là tiện cho Duệ Quận Vương dưỡng thương, hai là có thời gian tìm kiếm ân nhân cứu mạng.

Tuy rằng Duệ Quận Vương bị thương, nhưng hứng thú không giảm, thường xuyên che mặt đến các gia đình danh môn vọng tộc địa phương làm khách, tiện thể quan sát dân tình. Tô Khắc Cáp Vương tử là người trượng nghĩa, cũng lưu lại tiếp khách.

Duệ Quận Vương ngày ngày uống rượu, mấy ngàn người ngày ngày ở sườn núi tìm kiếm, phạm vi đã từ một vùng nhỏ biến thành một dặm. Nhưng vẫn như cũ không có tìm được tiểu binh tên Tần Hiếu Đường, không thấy người, không thấy thi thể.

Có binh lính lén bàn tán, nói nơi này mãnh thú rất nhiều, có lẽ Tần Hiếu Đường đã bị kéo đi ăn. Lời này truyền tới tai Duệ Quận Vương. Duệ Quận Vương hét lớn, nhẹ nhàng băng qua thưởng cho mấy binh lính kia một trăm đại bản, sau đó ngơ ngẩn đứng ở triển núi, đứng một lúc lâu, rồi nói ra một câu long trời lở đất.

“Ngày mai nhổ trại, đi biên quan, trong ba ngày phải đuổi kịp đại quân.”

Hôm sau đoàn quân lên đường.

Duệ Quận Vương ngồi trong xe ngựa, ngẫu nhiên nhấc màn xe lên nhìn, áo tím lay động nhẹ nhàng. Đúng là tuyệt đại phong hoa!

Dung Duyệt ngẩng đầu nhìn người đối diện, rốt cuộc nhịn không được nhào vào lòng Mộ Dung Đan Thanh, ôm Mộ Dung Đan Thanh gào khóc, vừa khóc vừa nói.

“Ta thay Hiếu Đường ca khóc. Hẩn không thể khóc, ta thay thế hẩn khóc! Ta muốn khóc đến khi cái người đại ca không lương tâm kia trở về. Nói mất tích liền mất tích, sao nhẫn tâm như vậy!”

Mộ Dung Đan Thanh thổn thức không thôi, ôn nhu vỗ lưng Dung Duyệt, phòng ngừa tiểu tử khóc nghẹn chính mình. Ánh mắt hẩn rơi xuống bóng người ở xe đối diện, khe khẽ thở dài.

Từ bỏ tìm kiếm đối với mọi người xem như giải thoát. Nhưng đối với Viên Tri Mạch mà nói, sự khủng hoảng mới bắt đầu. Phải ra quyết định từ bỏ dù không nỡ, dù tim đau ruột đứt cũng phải cắn răng thừa nhận!

Từ bỏ là một từ nói dễ dàng, lại khó làm nhất.

Hắn trong lòng than nhỏ, nhưng thật ra có chút bội phục Dung Tầm. Dung Tầm đã tìm được một người mạnh mẽ như sắt đá, mưa gió bão táp vẫn không ngã.

Chẳng qua nếu hắn biết sợ là phải đau lòng không chịu được. Người chỉ thích hợp phụng trong lòng bàn tay cứng chiều, lại bị tra tấn trắc trở.

Hắn thấp giọng lẩm bẩm.

“Dung Tầm, ngươi không trở lại, thật sự sẽ đau chết người, đồ chết bầm.”

34. Chương 34: Ra Lệnh Triệu Hồi

Kinh đô.

Trưởng công chúa phần nộ đem mật thư vứt trên mặt đất, gương mặt có chút dữ tợn.

“Phế vật! Tướng Kim là đệ nhất sát thủ mà, sao chỉ một người cũng giết không chết! Dung Tầm rõ ràng còn sống tốt! Hắn còn đi biên quan. Sát thủ mà chúng ta cho mai phục lại hoàn toàn vô dụng!”

Nam nhân đối diện nhặt mật thư lên, xem qua một lần, mày hơi nhíu nhíu, lại không nói lời nào.

“Ngươi nói một câu đi!”

Trưởng công chúa không kiên nhẫn nói.

Nam nhân này khẽ cười cười. Khuôn mặt thanh tuấn ôn hòa, nhìn tuấn dật thanh nhã. Bộ dáng rõ ràng giống Hoàng trưởng tôn Dung Tuyền như đúc, nhưng khí chất hai người lại hoàn toàn khác. Nếu Dung Tuyền là băng, người này là nước. Một người lạnh lẽo sắc bén, một người ôn nhuận tựa như ngọc. Nhờ khí chất có thể dễ dàng phân biệt hai người cho dù cùng một mẹ đẻ ra!

Hắn bình tĩnh nói.

“Không thích hợp.”

“Có cái gì không thích hợp?”

“Trực giác.”

Hắn trầm tư một lát, chợt buông tiếng thở dài.

“Cô cô còn nhìn không ra sao. Dung Tầm là đá mài dao của chúng ta. Hắn sẽ không uy hiếp đến vị trí của Dung Tuyền.”

“Vạn nhất có một ngày, đá mài dao quay lại đập vào tay chúng ta một cái thì sao? Định Hi thế lực quá lớn, ta không thể không phòng!”

“Ai da. Một khi đã như vậy, vậy như thế này đi.....”

Hắn nhẹ nhàng gõ mặt bàn, chậm rãi nói ra chủ ý của mình.

Thời gian trôi qua....

Đã qua tháng hai, toàn bộ cây khô đã bắt đầu chậm rãi đâm chồi. Những búp non xanh nhạt xinh đẹp cực kỳ. Mai đào đều nở rộ, thời điểm đầu xuân ấm áp, nơi đây hương hoa tràn ngập cũng làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

“Cao đại ca, đây là thuốc huynh cần, muốn ta giúp nấu hay không?”

Giọng một nữ tử then thùng. Thiếu nữ xấu hổ còn đỏ mặt nhìn nam nhân cao lớn trước mặt. Trong thôn không có nam nhân có khuôn mặt thế này, trần trên cũng hiếm thấy.

Cao Long tiếp nhận gói thuốc, cười nói.

“Không cần, chủ tử kén ăn uống, không vừa miệng sẽ không uống.”

“Hắn có thể phân biệt ra sao?”

Đã hơn nửa tháng, cũng không thấy khỏe, cũng không thấy tỉnh, còn không phải là xác chết sao?

Cao Long lại cười, chỉ nói.

“Lưỡi chủ tử rất kén chọn.”

Thật vất vả đem tiểu cô nương mặt đầy nghi hoặc lại hay tò mò hỏi chuyện đưa ra ngoài, Cao Long hơi suy sụp, có chút ai oán xoa xoa gương mặt mặt, bất đắc dĩ thở dài.

Thật sự còn là một anh hùng hảo hán đầu đội trời chân đạp đất hay không. Hắn đường đường là ảnh vệ Định Hi phủ, bởi vì không có tiền phải dựa vào nam sắc tranh thủ sự thương hại của người khác. Nếu lan truyền ra ngoài, hắn hoàn toàn có thể tìm dây thừng thắt cổ. Chờ chủ tử tỉnh lại, sau đó nhất định phải kể công, hắn vì chủ tử đã thành người bán rẻ tiếng cười.

Hắn vốn là người bị lưu lại kinh đô bảo vệ Viên Tam công tử. Đáng tiếc tài nghệ hắn không bằng người ta bị đánh ném vào hầm. Chạy tới báo tin dụng phải chủ tử, lại bị chủ tử ném ở quân doanh, hắn phải trăm cay ngàn đắng đuổi theo ở sau lưng chủ tử. Hắn còn chưa tới lều trại liền thấy chủ tử bị người ta ám sát. Lúc ấy chủ tử bị thương rất nặng, hắn không dám chậm trễ, để lại ký hiệu xong liền chạy đi tìm y quán.

Trước sau lẫn lộn hơn nửa tháng, thương thế chủ tử chưa khỏi sắc hắn cũng không dám tùy tiện rời đi. Hơn nữa khoảng thời gian trước mưa to làm đường núi bị sụp đổ, hắn bị nhốt thì thôi, cũng không thấy có người theo ký hiệu đến đây tìm! Ai da, lộ phí đã sớm dùng sạch sẽ, còn thiếu người ta không ít bạc. Bọn họ lại không tới, sợ bán rẻ tiếng cười cũng giải quyết không được.

Bọn hỗn đản, rõ ràng để lại ký hiệu lớn như vậy, cũng không biết đôi mắt bọn họ như thế nào mà không thấy!

Mắng thì mắng, Cao Long cũng nhanh chóng lấy gói thuốc đi nấu. Buổi tối hôm qua chủ tử lại bắt đầu phát sốt, sợ là miệng vết thương đã bị viêm dẫn đến biến chứng.

Hắn thật lo lắng chủ tử bị sốt sẽ thành ngốc nghếch.

Cách đó nhiều dăm.

Xa xa đã nhìn thấy thảo nguyên mênh mông, trong không khí đều là mùi hương cỏ xanh. Hai mươi vạn đại quân Đại Ung đóng ở Định Hi, chỉ chờ Định Hi Hầu am hiểu thảo nguyên xuất năm vạn binh sĩ tiến đến hội hợp. Hai mươi lăm vạn đại quân liền tiến quân thần tốc vào thảo nguyên!

Không khí chiến tranh tràn ngập, giáo mác khua vang.

Không biết sau trận chiến này sẽ có bao nhiêu cô hồn du đãng ở thảo nguyên. Sẽ có những phụ mẫu mất con, quả phụ mất tướng công, còn có những cô nhi đáng thương.

Ở trong một lều trại phía nam.

Dung Duyệt lòng nóng như lửa đốt trừng mắt nhìn những ảnh vệ trong một đêm tập hợp gần như đầy đủ.

“Các người trở về làm gì! Còn không mau đi ra ngoài tiếp tục tìm cho ta!”

Mấy ảnh vệ nhìn nhau, trong đó một người thấp nói.

“Duyệt thiếu gia, không phải đã gọi chúng ta trở về sao?”

Chân mày Mộ Dung Đan Thanh bỗng chốc nhíu lại, xẹt qua một tia cảnh giác.

Dung Duyệt giậm chân.

“Ta khi nào cho các người trở về!”

“Là ta cho họ trở về.”

Phía sau vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Viên Tri Mạch xuất hiện ở phía sau Dung Duyệt.

Trong khoảng thời gian này Viên Tri Mạch gầy kinh khủng, khiến đôi mắt to kinh người.

Dung Duyệt vừa thấy Viên Tri Mạch, khí thế lập tức đè ép xuống. Đã nhiều ngày qua hấn sợ gặp Viên Tri Mạch, cảm thấy bộ dáng bình tĩnh kia rất đáng sợ. Dung Duyệt ngập ngừng nói.

“Hiểu Đường ca, vì cái gì?”

Không chỉ có Dung Duyệt nghi hoặc, cả những ảnh vệ sắc mặt cũng có chút thay đổi. Bọn họ ở bên ngoài tìm kiếm Duệ Quận Vương nhiều ngày, không nghĩ tới đột nhiên có lệnh triệu tập. Một đám lòng tràn đầy vui mừng, còn tưởng rằng chủ tử đã trở về, lại không nghĩ tới lệnh kia là của Viên công tử.

“Ta yêu cầu bọn họ giúp ta làm chút chuyện.”

Viên Tri Mạch nhìn những người trước mắt đều thay đổi sắc mặt, cười cười.

Dung Duyệt há miệng thở dốc. Còn có chuyện gì quan trọng hơn so với tìm đại ca? Nhưng vừa thấy dáng người mảnh khảnh của Viên Tri Mạch trong lòng đau xót, ủy khuất cúi đầu không nói lời nào.

Viên Tri Mạch nhìn Dung Duyệt một cái, biết tiểu tử trong lòng không thoải mái, khe khẽ thở dài.

“A Duyệt hãy tin tưởng ta, trừ phi tất yếu, ta cũng không muốn đem ảnh vệ triệu hồi về. Hiện giờ chiến sự sắp xảy ra, chinh chiến trên thảo nguyên không giống nơi khác. Thảo nguyên hoang vắng, nếu không thể xác định thực lực của địch thì không khác mò kim đáy biển. Huống hồ tuy rằng những bộ tộc trên thảo nguyên không hợp nhau, nhưng lần này Đại Ung trợ giúp Nam Việt chống Đông Việt, khó bảo đảm lực lượng thứ ba sẽ không mượn gió bẻ măng. Đại Ung mặc dù có hai mươi lăm vạn quân, nhưng tùy tiện tiến công sẽ thực dễ dàng bị nhốt ở bên trong.”

Dung Duyệt cái hiểu cái không, trong mắt tất cả đều là nghi hoặc. Nhưng ánh mắt Mộ Dung Đan Thanh đứng ở một bên lại thay đổi. Lúc trước hấn cùng Dung Tầm đã suy xét đem ảnh vệ nhập vào trong quân. Thảo nguyên quá lớn, ảnh vệ cần thiết trở thành đôi mắt của đại quân. Thậm chí ngay từ đầu, ý tưởng của Định Hi Hầu khi huấn luyện nhóm người này cũng theo hướng đó.

Sau khi Dung Tầm mất tích, hấn cũng từng suy xét việc đem ảnh vệ về đây. Nhưng ảnh vệ nhận chủ, trừ phi Dung Tầm cùng lão vương gia hạ lệnh, căn bản không có người nào có thể khiến họ nghe theo. Lão vương gia ở Định Hi, hấn đã sai người đi tìm lão vương gia. Nhưng hấn thật sự không nghĩ tới, Viên Tri Mạch lặng yên không nói một tiếng, chủ động triệu nhóm ảnh vệ trở về.

Viên Tri Mạch lại nhìn về phía đám người đông đúc đứng đối diện, biểu tình nghiêm nghị hỏi.

“Đầy đủ rồi sao?”

Mấy thống lĩnh ảnh vệ lần thứ hai trao đổi ánh mắt. Tổng thống lãnh Bách Côn nhìn Viên Tri Mạch, không chút do dự nói.

“Ảnh vệ tổng cộng ba trăm bảy mươi hai người. Trừ mười hai người truy tìm tung tích Tướng Kim, ở kinh đô hai người, ở Định Hi bảy mươi hai người, còn lại đã đến đông đủ.”

Thông tin ám hiệu từ trước đến nay chỉ có ảnh vệ cùng chủ tử và lão chủ tử biết, ngay cả Duyệt thiếu gia cũng chỉ biết đại khái. Mà người trước mắt này lại biết sử dụng phương thức liên lạc, cùng với tiếng lóng. Nếu không phải chủ tử tín nhiệm, tuyệt đối không có khả năng biết rõ ràng như vậy. Chủ tử đã chọn người này, vậy người này cũng là chủ tử của bọn họ. Ảnh vệ từ trước đến nay tuân thủ thiết luật!

Mây Mộ Dung Đan Thanh nhăn cang chặt!

Viên Tri Mạch sững sốt.

“Kinh đô?”

“Là phải đi bảo vệ công tử.”

Viên Tri Mạch giật mình. Lúc này mới bừng tỉnh nhớ tới đúng là A Yến đã giúp mình giải quyết hai ảnh vệ. Họ còn chưa có ra tới sao?

Trong lòng lại một trận lo lắng, Viên Tri Mạch mím môi, đem sự đau đớn áp xuống vì có chuyện quan trọng phải làm.

Nhìn chung quanh bốn phía Viên Tri Mạch đồng dục nói.

“Ảnh vệ đều theo Dung Tầm rèn luyện ở thảo nguyên. Trưởng thành lớn lên ở đó, các người có thể biết biến hóa của thảo nguyên. Ta muốn cho các người trở thành đôi mắt, trở thành đôi cánh, trở thành móng vuốt của đại quân Đại Ung. Ta phải dùng thời gian ngắn nhất, ít tổn thất nhất đánh tan Đông Việt!”

Ảnh vệ cùng lớn tiếng hô.

“Rõ!”

“Bách Côn, người đem mọi người dựa theo sổ trường đặc biệt từng người chia làm ba mươi sáu tổ. Mỗi một tổ cần một thám báo, một đội quân mũi nhọn, một xạ thủ! Rõ chưa?”

“Rõ!”

Viên Tri Mạch gật đầu.

“Được rồi, một canh giờ sau ta muốn xem danh sách phân công, hai canh giờ nữa các người sẽ vào các doanh địa.”

Dừng lại một chút lại nói.

“Truy tìm Tướng Kim chỉ cần bốn người, còn lại tám người cộng thêm hai người ở kinh đô toàn lực tìm kiếm Dung Tầm. Có tin gì nhanh chóng hồi báo!”

“Rõ!”

“Giải tán”

Ảnh vệ lập tức tan ra, Mộ Dung Đan Thanh vẫn luôn im lặng không nói như suy tư gì, ngẩng đầu đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Vì cái gì?”

Viên Tri Mạch nhìn thẳng Mộ Dung Đan Thanh. Trong mắt Mộ Dung Đan Thanh đã hoàn toàn không có ý cười như ngày thường. Mà mang theo bình tĩnh trong suốt tự như có thể nhìn thấu tâm can.

Không khí đột nhiên ngưng tụ lại, dường như mang theo loáng thoáng gương cung bạt kiếm kịch liệt.

Dung Duyệt không rõ nguyên do, hiểu lầm Mộ Dung Đan Thanh tức giận Viên Tri Mạch quyết định như vậy. Theo bản năng, hấn lôi kéo tay Mộ Dung Đan Thanh.

“Đan Thanh, Hiểu Đường ca khẳng định có chủ ý.....”

Viên Tri Mạch lại đột nhiên nói.

“A Duyệt, có thể đi ra ngoài giúp chúng ta canh giữ hay không? Có một số việc, ta không muốn người khác nghe được.”

Dung Duyệt sửng sốt, lại nhìn hai người, do dự nhưng vẫn ngoan ngoãn đi ra ngoài canh cửa.

Mộ Dung Đan Thanh nhìn bóng dáng Dung Duyệt biến mất khỏi tầm mắt, xoay người nhìn về phía Viên Tri Mạch.

“Nói đi, người rốt cuộc giấu giếm cái gì.”

Khuôn mặt tươi cười như hồ ly hoàn toàn tan biến, thay thế là vẻ nghiêm túc trầm trọng.

“Vì sao người biết đến Định Hi sẽ có người hại Dung Tầm? Vì sao có thể điều động ảnh vệ? Vì sao phải tranh thủ thời gian tiêu diệt Đông Việt?”

Viên Tri Mạch bình tĩnh nhìn Mộ Dung Đan Thanh. Mộ Dung Đan Thanh từ trước đến nay tâm tư nhạy bén, thậm chí Dung Tầm cũng không bằng hẳn. Trong khoảng thời gian này lộ ra sơ hở rất nhiều, hơi lưu tâm là có thể tìm ra rất nhiều vấn đề. Mộ Dung Đan Thanh vẫn luôn nhẫn nại đến bây giờ, hơn nữa không có phản đối đã xem như tận tình tận nghĩa.

Viên Tri Mạch trầm mặc một chút, chớp chớp mắt, cười nói.

“Nếu ta nói cho người biết đây là kinh nghiệm đời trước, người có cảm thấy ta lừa người hay không? Nếu ta nói cho người biết ta muốn báo thù Dung Tầm, người tin hay không?”

Mộ Dung Đan Thanh đột nhiên nắm chặt quạt xếp trong tay, ngắc đầu trừng mắt!

35. Chương 35: Nói Thật

Hắn đứng trên mái đình trong một hoa viên. Tuyết mịn như muối phủ đầy núi giả, trắng cả mặt đất. Phóng tầm mắt nhìn ra xa đã nhìn thấy một thiếu niên chậm rãi đi tới. Bộ dáng thiếu niên khoảng mười ba bốn tuổi, trong tay là một bức họa cuộn tròn. Áo xanh xinh đẹp nho nhã, thân hình gầy gầy, khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười nhàn nhạt, lại không biết đang cười cái gì. Vô duyên vô cớ lại làm người nào đó cảm thấy thoải mái.

Người xinh đẹp phong nhã như vậy, hắn còn chưa có gặp qua, không nghĩ tới Đại Ung cũng có nhân vật như vậy?

Đây là con Viên thái phó sao? Nếu đúng vậy thì thật là làm người ta cảm thấy kinh ngạc. Viên thái phó là một người cổ hủ cứng nhắc cũng có thể sinh ra đứa con xinh đẹp như vậy?!

Người nọ bỗng trượt chân, ngã lún ra đất!

Hắn trước nay đều yêu thích sắc đẹp, lập tức muốn đến giúp đỡ. Mặc kệ thiếu niên này là con nhà ai, Dung Tầm đã thật vừa ý.

Còn chưa tiến lên, thiếu niên ngắc đầu nhìn trái nhìn phải, ánh mắt trong trẻo rục rồ lấp lánh. Giống chó con lẩn một cái trên mặt đất, tựa như muốn mượn thế đứng lên. Đáng tiếc thật sự đánh giá sai tình thế, đã quên phía sau chính là hồ. Lún một cái!

“Ừm! ”

Thiếu niên lún vào trong hồ!

“Phụt! ”

Hắn cố không cười, liền muốn từ nóc nhà xuống hỗ trợ. Hắn hoàn toàn đã quên mình mới vừa thiêu Tàng Họa Các của Viên phủ, trước mắt còn bị phụ vương nhà mình tróc nã.

Hắn còn chưa có rời khỏi nóc nhà, trong hồ rầm một tiếng, thiếu niên đột nhiên từ trong nước đứng lên. Tóc ướt đầm dề rơi tung. Quần áo ướt đẫm toàn bộ ở trên người làm lộ ra thân hình mảnh khảnh. Khuôn mặt nhỏ. Mắt to đen sáng kinh người.

Thiếu niên dùng sức vỗ vỗ mặt hồ.

“ A Yến đáng chết, cái gì mà phá chiêu, rõ ràng là lừa gạt ta!”

Dung Tầm chậm rãi mở mắt ra.

Đập vào mắt hắn là một đôi mắt nhỏ đen. Đôi mắt nhỏ sáng ngời yên lặng đối diện một lát, đáy mắt không có bất cứ kinh sợ gì, thoạt nhìn nhu thuận.

Nhưng ngay sau đó nó liền cúi đầu, từ từ bò xuống. Cái mũi phần hồng ướt át nhẹ nhàng cọ cọ, tựa như ngửi được cái gì. Lắc lư móng nhỏ tung ta tung tão bò đến bên gối đầu, móng vuốt nhỏ nhỏ không chút khách khí chụp lên cái chén sứ để bên cạnh gối!

Đáng tiếc nó thật sự là quá nhỏ, cái chén sứ quá lớn.

Xoảng một tiếng, nước thuốc màu đen trong chén văng ra tung tóe, tưới ướt người nó, lông ướt dầm dề dán ở trên người. Nó không vui lắc mạnh thân mình, lông ướt dựng thẳng. Nó phát ra một tiếng gầm gừ phần nộ nhẹ.

Thật giống....

Khóe môi Dung Tầm cong cong...

Tiểu động vật nhỏ trước mắt này thật giống Tiểu Mạch Nhi trong mơ. Điều là nho nhỏ, nhu thuận, rất có tinh thần. Rất khác Viên Tri Mạch ẩn nhẫn trong ẩn tượng. Thiếu niên kia hoàn toàn đầy tinh thần phần chấn cùng sức sống, khi vui vẻ hay giận dỗi đều làm người ta cười.....

“Con chó đáng chết này!”

Một tiếng rít gào đột nhiên vang lên, một người cao lớn giận dữ đi lại đây.

“Không muốn sống nữa à! Đây là thuốc ta nấu! Thuốc thì làm sao người có thể uống được!”

“A?”

Âm thanh nhẹ nhàng, yếu ớt vang lên ngay sau đó, ở trong yên tĩnh lại như sấm vang.

Cao Long cứng đờ, khiếp sợ nhìn nam nhân gầy gò nằm trên giường. Hắn hung hăng quăng chú chó nhỏ, chạy lại. Người xưa nay bình tĩnh kiên nhẫn trong nháy mắt hốc mắt đã hơi hơi đỏ, giọng cũng mang theo chút nghẹn ngào.

“Chủ tử! Cuối cùng.... Cuối cùng ngài đã tỉnh!”

Dung Tầm nhìn thuộc hạ trung thành và tận tâm trước mắt. Ánh mắt hơi nhu hòa, mấp máy môi, mới định mở miệng nói chuyện, đột nhiên ngửi được một mùi hương.....

Hắn quay đầu đã thấy.... Gương mặt tái nhợt vì mất máu lập tức lộ ra thần sắc không biết nên khóc hay cười, còn có nhàn nhạt bất đắc dĩ.

Cao Long nhìn theo ánh mắt của hắn, trong phút chốc mặt đen một nửa.

Kia là một cái móng chó dẩu lên, chân sau giơ lên, chuẩn bị tiểu vào chén sứ!

Cao Long hùng hổ đi đem con chó xách ra ngoài.

Dung Tầm có chút mệt mỏi, lại không dám ngủ. Hắn sợ hắn ngủ rồi sẽ lại chìm vào giấc mộng quá chân thật làm người ta kinh tâm kia.

Một giấc mơ dài. Cảnh trong mơ chuyển động không ngừng, có quyền lực, có mộng tưởng, có tiền tài, quyền thế, cừu hận, phản bội. Giống một vòng quay lớn chuyển động trên trục, khép kín, hết phần này đến phần khác. Vốn tưởng rằng đã tới giới hạn đau khổ rồi, xoay người mới phát hiện có nhiều thống khổ hơn đang chờ.

Đau đến khắc sâu trong xương cốt. Tương ái tương sát đến tuyệt vọng. Tự sa ngã ẩn nhẫn, lê thê dài dòng làm hắn cảm thấy hận chính mình không thể lập tức chết đi. May mắn, cảnh cuối cùng trong mơ hắn thật sự đã chết.

Mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng kỳ thật cũng coi như là hoàn toàn trừ tận gốc thống khổ. Nhưng người nọ thật đáng thương, bị bỏ lại một mình vĩnh viễn chịu thống khổ. Đây là chuyện bọn họ đã sớm rõ ràng.

May mắn..... Kia chỉ là mộng. May mắn..... Cảnh trong mơ không có trở thành hiện thực.

Hiện giờ hần lại là người chờ đợi, người nợ thật sự rời khỏi hần trước. Người nợ rời đi có thể nói là chôn vùi hy vọng của hần.

Tuy rằng đau lòng như đao đâm, nhưng có chút cảm thấy vớ vẩn, lúc này đi cũng tốt, tĩnh lại đối mặt nhiều thống khổ giày vò như vậy.

Cảnh trong mơ hần xem rất rõ ràng, người nợ rất thống khổ, khó xử bước đi. Hần cũng cảm thấy chính mình thật sự là quá tàn nhẫn, sao nhẫn tâm làm người mình yêu phải gian nan lựa chọn từng bước đi trên con đường đầy máu?

Như vậy cũng tốt, từ đây về sau, hần có thể tiếp tục đi làm xong những chuyện trong mơ chưa làm xong.

Chỉ là không biết hần có phải vất vả hay không?

Khi một lớp đất dày đè xuống nhất định rất thống khổ. Đường Đường nhìn quật cường, kỳ thật rất nhất gan, sợ tối, sợ xã giao, sợ những nữ nhân hần cố ý cười trở về, sợ hần chân trong chân ngoài, sợ hần thật sự đi trên tuyệt lộ. Nhưng cho dù luôn sợ như vậy, Đường Đường luôn giả bộ một bộ dạng vân đạm phong khinh khiến người khác nhìn không thấu. Khiến hần mỗi lần đều hận đến ngứa răng, luôn hận không thể xé rách mặt nạ kia.

Tiểu Mạch Nhi chờ ta thêm mấy năm đi. Chờ ta mấy năm, ta sẽ đi tìm người. Người phải ngoan ngoãn chờ ta, bằng không kiếp sau ta nhất định không tha cho người.

Trở lại nơi đóng quân, trong một lều trại phía nam, Viên Tri Mạch đang kể về chuyện đời trước cho Mộ Dung Đan Thanh nghe.

“Ta kỳ thật biết Dung Tầm là cố ý chọc giận ta, những nữ nhân đó đều là bài trí. Nếu hần muốn cưới nữ nhân, tội gì mặt dày mày dạn làm mọi cách cưới ta? Hần chỉ thích xem bộ dáng ta tức giận, kỳ thật Dung Tầm là người yếu đuối. Hần nhìn rất mạnh mẽ cường đại, trong lòng lại có chỗ hổng. Hần hy vọng ta có thể lấp đầy chỗ hổng đó. Nhưng khi đó ta cũng thực cứng nhắc, dù hiểu rõ cũng không chịu cùng hần trò chuyện. Cho dù biết rõ hần lập tức phải xuất chinh cũng không chịu gặp hần.”

Mộ Dung Đan Thanh gõ cây quạt, rũ mắt. Khi đáy mắt khiếp sợ đã chậm rãi rút đi, hần nhú mày nói.

“Sau đó hần gặp nguy hiểm ở Định Hi?”

Viên Tri Mạch xoa xoa huyệt Thái Dương, trong mắt là ngọn lửa sát khí.

“Lần đó ở Định Hi, Dung Tầm thập tử nhất sinh, may mắn có Tô Nhã Nhi cứu hần. Trên người sát thủ có ấn ký Đông Việt, hần là người Đông Việt.”

“Hần là?”

“Ta cũng không hoàn toàn tin tưởng đó là thật”

Viên Tri Mạch trầm mặc một lát mới nói.

“Người cũng biết triều đình đối với Định Hi như hổ rình mồi. Trừ khi Dung Tầm tất cả bọn họ rất có lợi. Vụ án kia trước khi ta chết cũng chỉ treo ở đó, rất giống với vụ án ở hiện tại.”

Ánh mắt Mộ Dung Đan Thanh có chút thay đổi, cây quạt gõ xuống lòng bàn tay, phát ra một tiếng vang nhỏ.

“Cho nên người quyết định đối phó Đông Việt trước, thay thế Dung Tầm báo thù?”

Hần dừng một chút, không đợi Viên Tri Mạch trả lời, liền sắc bén nhìn qua.

“Vậy đối phó xong Đông Việt thì như thế nào? Người muốn bắt tay với Nam Việt lao lực lượng cho chúng ta, hay muốn lợi dụng dẫn dụ hung thủ ra? Nếu thật sự là triều đình làm, người đối kháng là sẽ đi theo con đường của Dung Tầm, nếu im lặng thì cái gọi là báo thù không có một chút ý nghĩa.”

Sắc mặt Viên Tri Mạch hơi trắng bệch lại không nói lời nào, dưới ánh đèn có vẻ có chút chật vật.

Mộ Dung Đan Thanh đứng lên, nghiêm nghị nhìn về phía thiếu niên trầm mặc không nói.

“Viên Tri Mạch, ta mặc kệ người nói những lời đó rồi cuộc có bao nhiêu phần là thật, cũng mặc kệ người rồi cuộc có phải thật sự có tâm báo thù hay không. Nhưng người hẳn là phải rõ, trước mắt chỉ có hai con đường để đi. Một, lợi dụng lực lượng ảnh vệ đánh xong trận này, sau đó về kinh thành an phận làm Viên Tam công tử, trung quân ái quốc bình an sống qua ngày. Hai, người thay thế Dung Tầm, bất luận là vì báo thù hay là bảo vệ Định Hi, từ lúc này về sau chỉ có thể đối lập với triều đình, phản bội lại lời thề sống chết nguyện trung thành với Đại Ung. Đời trước, người lựa chọn điều thứ nhất, đời này, người chọn cái nào?”

Câu cuối cùng Mộ Dung Đan Thanh nói xong cũng không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài. Đi ra ngoài, hẳn liền thấy Dung Duyệt ngồi xổm phía trước, thân người nho nhỏ ở dưới ánh đèn tạo thành cái bóng thật dài. Hắn tiến lên ôm chặt, mới phát hiện sắc mặt Dung Duyệt hơi trắng bệch, đôi mắt cũng ướt.

Hắn thở dài, xoa xoa đầu Dung Duyệt.

“Đều nghe hết rồi?”

Dung Duyệt tội nghiệp gật gật đầu, mắt to ướt đầm dề thoát nhìn hết sức đáng thương.

“Hiếu Đường ca nói chính là sự thật sao. Ta đời trước, thật sự chết sớm như vậy?”

Lòng Mộ Dung Đan Thanh như là kim đâm rất đau. Hắn nghĩ thôi đã đau thành như vậy. Nếu thật sự phát sinh hẳn không dám tưởng tượng mình sẽ làm ra chuyện gì, hoặc là như Viên Tri Mạch nói, hẳn thật sự sẽ nổi điên. Dù không thoải mái, trên mặt lại mang theo nụ cười an ủi.

“Những cái đó đều là thật sự, cũng là chuyện đời trước, với chúng ta có quan hệ gì?”

“Nhưng mà.....”

Lời nói chưa xuất ra, âm thanh đã bị Mộ Dung Đan Thanh chặn lại. Ít khi cường ngạnh bá đạo lại làm như vậy cả Dung Duyệt cũng cảm nhận được hẳn trong lòng bất an. Dung Duyệt giương mắt nhìn Mộ Dung Đan Thanh, nhu thuận ôm eo Mộ Dung Đan Thanh eo. Thậm chí học theo động tác của Mộ Dung Đan Thanh, vụng về lấy lòng gặm cắn cánh môi của hồ ly. Dung Duyệt hàm hồ nói.

“Ta sẽ không chết. Võ công ta cao như vậy, sao có thể chết?”

Mộ Dung Đan Thanh cười cười, ôm càng chặt.

“Đúng, chúng ta bất tử.”

Viên Tri Mạch ngơ ngẩn nhìn theo hai bóng người kia đi xa dần, có chút mỗi một nhắm mắt lại. Trên gương mặt thanh tú đã không còn một chút hồng hào.

Vận mệnh thật là kinh người, vòng đi vòng lại, đã chạy tới lối rẽ như đời trước. Đi con đường nào, đi như thế nào?

Vẫn cho rằng chính mình đã làm tốt, mà khi nghe Mộ Dung Đan Thanh nói một câu vô cùng đơn giản mới phát hiện chính mình vẫn yếu kém như cũ.

Một bên là gia quốc. Một bên là thâm tình.

Không liên quan công bằng, không liên quan thị phi, chỉ là lựa chọn như thế nào mà thôi.

Hôm sau, năm vạn quân của Định Hi tới.

Ba ngày sau, hai mươi lăm vạn đại quân Đại Ung tiến vào thảo nguyên mênh mông!

Thảo nguyên nổi gió. Giáo khu. Ngựa hí. Sắp tới sẽ có một trận mưa máu gió tanh. Máu nhuộm đỏ một phần thảo nguyên!

Nửa tháng sau.

Cao Long xoa xoa tay khó xử nhìn người trước mặt, ôn tồn khuyên nhủ.

“Chủ tử, thương thế của ngài còn chưa có bình phục hoàn toàn. Ngài ở chỗ này chờ ta. Ta tìm kiệu lại đây, đường núi vừa mới thông, con đường gập ghềnh không dễ đi.”

Kỳ thật cũng không trách Cao Long lo lắng, Dung Tầm mới tỉnh nửa tháng, vết thương phía sau lưng miệng còn chưa có hoàn toàn khép lại, tổn thương nội tạng càng không cần phải nói. Lúc này đừng nói là đi, ngay cả đứng dậy cũng không nên! Dựa theo cách nói của Cao Long, nơi này tuy rằng đơn sơ, nhưng yên tĩnh, thảo được đầy đủ hết. Chính là chỗ dưỡng thương tốt.

Dung Tầm không chút để ý, vỗ vỗ chú chó nhỏ trong lòng ngực.

“Tiểu Đường Đường, ngươi cảm thấy hần nói có phải vô nghĩa hay không?”

“Gâu!”

Chú chó nhỏ từ cánh tay hần lộ đầu ra, dựng thẳng hai lỗ tai nho nhỏ, hướng về phía Cao Long hung tợn sủa lên. Nó đã được Dung Tầm nhận nuôi nhiều ngày qua, bây giờ đã trở nên mập mạp sạch sẽ.

“.....”

Cao Long chửi rủa trong lòng.

“Mẹ nó, sớm biết vậy lúc trước nên làm thịt con súc sinh này, hiện tại đúng là chó cậy thế chủ!”

Tiểu Đường Đường cũng nhận thấy Cao Long có ác ý, hung hăng nhe răng ra!

Dung Tầm bình thần sờ đầu nó.

“Tiểu Đường Đường ngoan.”

Tiểu Đường Đường lập tức không còn sinh sự, vênh vác tự đắc trừng mắt nhìn Cao Long một cái, lại lấy lòng liếm liếm tay Dung Tầm, lùi về trong lòng ngực Dung Tầm ngủ nướng.

Cao Long rơi lệ trong lòng. Hần bán rẻ tiếng cười còn chưa đủ, hiện tại còn phải bị một con chó khi dễ, còn có thiên lý hay không!

Dung Tầm cười càng sâu.

“Ngươi xem Tiểu Đường Đường cũng nói ngươi nhiều lời, còn không mau đi.”

Cao Long giật giật khóe miệng, thở dài, nhận lệnh dẫn đường.

Họ chậm rãi đi về phía trước, thôn nhỏ bị bỏ ở sau lưng. Dung Tầm đột nhiên quay đầu nhìn lại, nhìn thôn nhỏ vẫn an tĩnh như cũ. Hần vỗ vỗ đầu Tiểu Đường Đường trong lòng ngực, nhẹ giọng nói.

“Tiểu Đường Đường chào tạm biệt đi.”

Tiểu Đường Đường trong lòng ngực lộ đầu ra, đôi mắt đen nhỏ nhìn chăm chăm thôn, sủa gâu gâu vài tiếng, cũng không biết nó nói cái gì.

Dung Tầm cười khế, xoa xoa đầu nó.

“Dù luyến tiếc cũng vô dụng, chúng ta phải xuất phát thôi.”

36. Chương 36: Định Hi Vương

Viên Tri Mạch bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt mỗi một tiêu tụy lại lạnh lùng, lưng cực thẳng. Một sa đồ to, phía trên cắm đầy những lá cờ nhỏ màu xanh đỏ đan xen. Tình thế so với tướng tượng nghiêm trọng hơn nhiều.

Quân viễn chinh Đại Ung tuy rằng số lượng đông đảo, nhưng ở trên thảo nguyên mệnh mông nhìn có vẻ rời rạc. Huống chi quân Đại Ung là bộ binh, lại không quen thuộc địa hình khí hậu ở đây, như vậy rất bất lợi. Cho dù có ảnh vệ cùng quân Định Hi quân và một số quân Nam Việt còn sót lại gia nhập, nhưng cũng bị những đám người xuất quỷ nhập thần kia liên lụy chia năm xẻ bảy.

Đông Việt dùng những tiểu đội đánh đột kích đại quân số đông đi thành một đoàn của Đại Ung. Hai bên có phương pháp và quân số khác nhau, ai có thể trụ vững thì bên đó là người thắng.

Trưởng Tôn tướng quân tuy rằng đã cực lực co rút lại, nghiêm khắc chỉnh đốn nội bộ không thể liều lĩnh khinh địch. Nhưng vẫn không tránh được bị quân Đông Việt kéo giãn phân tán thành bốn năm phần. Qua nửa tháng cục diện đã bắt đầu giằng co.

Tuy rằng hiện giờ xem ra quân Đại Ung chiếm ưu thế, nhưng tình thế cứ như vậy cũng không lạc quan, dù thắng cũng thảm hại. Quân Đại Ung tuyệt đối không được thắng với kết quả thảm hại. Chi phí để mộ lính bị tổn thất là việc nhỏ, nếu lần đầu tiên chính diện đối địch có kết quả gian nan như vậy, sau này không có tác dụng trấn áp mấy bộ tộc thảo nguyên khác. Cho nên lúc này đây không chỉ phải thắng, mà phải thắng đẹp mắt!

“Cảm giác như thế nào?”

Định Hi Vương Dung Khánh Uyên sải bước đi vào. Một người hơn năm mươi tuổi, ngũ quan sắc bén kiên định lãnh khốc. Tóc hai bên thái dương đã bạc, nhưng tinh thần vẫn quắc thước như cũ. Long tinh oai vũ, cả người lộ ra khí thế của lão tướng trăm trận chiến có mệnh mề có sắc sảo.

Nghe nói Vương phi đã qua đời của ông từng là đệ nhất mỹ nhân Đại Ung. Dung Tầm, Dung Duyệt đều giống Vương phi. Nhưng mấy người con của thứ thiếp lại có bộ dáng của Dung Khánh Uyên.

Viên Tri Mạch không dám chậm trễ, chạy đến thỉnh an.

“Tham kiến Vương gia.”

Viên Tri Mạch rất tôn kính vị Vương gia này. Ông trấn thủ Định Hi hơn hai mươi năm, bảo vệ Đại Ung không phải chịu tập kích của những bộ tộc thảo nguyên. Vị Vương gia này tuy rằng tay cầm trọng binh, lại là người thành thật trung tâm, cũng chưa từng có dị tâm đối với ngôi vị Đại Ung. Ngay cả đời trước biết rõ Hoàng đế động thủ với mình, ông vẫn khẳng khái đi dự tiệc, hơn nữa giao phó Viên Tri Mạch nhất định phải canh giữ bên cạnh Dung Tầm.

Như hiện tại, ông biết trưởng tử mất tích, rõ ràng biết Dung Tầm thập tử nhất sinh, vẫn ngầm đồng ý cách làm của bọn họ. Hơn nữa còn đem Viên Tri Mạch điều đến chỗ mình đảm nhiệm chức Tham tướng bình thường không lộ mặt. Làm như vậy càng thuận lợi cho việc giả trang của Viên Tri Mạch.

Trung dũng ngay thẳng, đại công vô tư, sao không làm cho người ta kính trọng.

Dung Khánh Uyên cẩn thận đánh giá vẻ mặt tiêu tụy của Viên Tri Mạch, vỗ vỗ bờ vai nhú mào nói.

“Có phải lại không ngủ hay không? Đánh giấc chính là đua thể lực, bản thân mình suy sụp trước thì không tốt!”

Viên Tri Mạch cười khổ.

“Vãn bối vô năng, trận này là lần đầu tiên, không bị hù chết đã tính là gan lớn rồi.”

Dung Khánh Uyên cười ha hả.

“Tiểu tử, lá gan còn chưa đủ lớn à? Dám giả mạo Dung Tầm, lấy đầu mình cùng nhiều người ra đùa giỡn, quyết đoán như vậy lão phu cũng phải bội phục.”

Ông dừng một chút, tiếp tục cười nói.

“Nếu Dung Tầm biết con giả trang nó, không biết sẽ có biểu tình gì, lão phu thật sự muốn nhìn xem!”

Ngực Viên Tri Mạch đau xót, nhưng vẫn phối hợp cười cười.

“Con phỏng chừng hần sẽ tức giận. Trong khoảng thời gian này, ngày ngày không ra khỏi cửa, ai cũng nói Duệ Quận Vương tham sống sợ chết, chỉ dám trốn ở dưới cánh lão Vương gia.”

Dung Khánh Uyên lại cười ha ha.

“Ta hiểu con mình sinh ra mà. Tiểu tử kia mà cần thể diện cái gì. Nó tinh ranh gian xảo như quỷ! Khi còn nhỏ nó dẫn Dung Duyệt đi đánh nhau, đã dám dùng gạch đập đầu người ta!”

Nụ cười hơi thu lại, ông vỗ thật mạnh lên vai Viên Tri Mạch, trầm giọng nói.

“Tiểu quỷ đó sẽ không có việc gì đâu.”

Viên Tri Mạch nhìn người trước mặt nhẹ nhàng nói.

“Dạ, hần sẽ không có việc gì.”

Định Hi Vương vừa lòng gật đầu, cúi đầu nhìn về phía sa bàn, trên mặt thần sắc nghiêm túc.

“Trận này thế nào?”

Viên Tri Mạch chần chờ, rồi nói ra lo lắng trong lòng. Dung Khánh Uyên nghe xong lại trầm mặc không nói. Viên Tri Mạch chần chờ rồi bổ sung.

“..... Đây đều là suy đoán của văn bối, nếu có gì sai xin Vương gia đừng trách.”

Dung Khánh Uyên ngẩng đầu nói.

“Nếu đúng như vậy... thì kế tiếp phải làm sao?”

Viên Tri Mạch sững sốt, cúi đầu cẩn thận suy xét, thấp giọng nói.

“Chiến sự giằng co như vậy cũng không phải kể lâu dài. Những bộ tộc thảo nguyên cực kỳ coi trọng đầu lĩnh. Theo văn bối thấy, thay vì bị động, còn không bằng bắt vua giặc trước.”

Ánh mắt Dung Khánh Uyên chợt lóe sáng.

“Bắt đầu lĩnh nói đơn giản, nhưng thảo nguyên rộng mênh mông vô biên, chúng ta căn bản không có biện pháp tìm được A Khảm Mộc ở nơi nào. Dù tìm được rồi, nhiều người như vậy chạy tới, hần cũng đã sớm chạy thoát. Huống hồ A Khảm Mộc chính là đệ nhất dũng sĩ của các bộ tộc thảo nguyên, người bên cạnh đều là cao thủ, phải bắt hần bằng cách nào đây?”

Lời này có chút khảo nghiệm cùng ý bắt bẻ. Viên Tri Mạch ngẩng đầu nhìn vào mắt Dung Khánh Uyên, nói rõ từng chữ.

“Một tiểu đội tập kích bất ngờ, đại quân vây chặn, tất nhiên không thể làm quá phô trương.”

Mây nhú nhú, Viên Tri Mạch tiếp tục nói.

“Đại quân bao vây dễ dàng, nhưng tiểu đội quân này lại khó. Những người trong tiểu đội này cần phải hành động thần không biết quỷ không hay tìm được chỗ của A Khảm Mộc. Cho dù không thể tiêu diệt A Khảm Mộc, ít nhất cũng phải kéo dài thời gian để đại quân tới kịp. Nhiệm vụ của tiểu đội này thật sự là quá khó.”

Hơn nữa quan trọng là kết thúc nhiệm vụ mà có thể còn mạng sống thì xem như kỳ tích!

“Những người này cần phải quen thuộc địa hình, quen thuộc thói quen sinh hoạt của người Đông Việt, có võ công cao. Hơn nữa người dẫn đầu cần mạnh mẽ nhẫn nại khả năng ứng biến tốt. Tiểu đội này cũng không phải một sớm một chiều có thể huấn luyện thành.....”

Giọng nói đột nhiên im bặt, một ý niệm nổi lên trong tâm trí, Viên Tri Mạch ngẩng đầu nói.

“Vương gia!”

Dung Khánh Uyên nhìn mắt Viên Tri Mạch, đáy mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

“Không sai, ta để Dung Tầm huấn luyện ảnh vệ vốn dĩ chính là vì những lúc thế này. Chỉ tiếc chúng ta chờ đợi nhiều năm như vậy, chuyện tới trước mắt lại không thấy nó đâu.”

Viên Tri Mạch ngơ ngẩn nhìn vị lão tướng tóc bạc vì đã trải qua trăm chiến.

Đời trước Dung Tầm chưa có đến chiến trường đã bị người ám hại. Đại Ung cùng Đông Việt đánh rất gian nan, vẫn thắng nhưng rất thảm.

Viên Tri Mạch cũng không biết ảnh vệ và Dung Tầm kỳ thật có công dụng này! Trong lòng đột nhiên đau xót, xúc động lẫn phần nộ!

Một vị lão tướng toàn tâm toàn ý vì Đại Ung. Ông tình nguyện chịu trách nhiệm tích tụ lực lượng, tình nguyện đem chính con mình đưa vào thảo nguyên chịu gian khổ để huấn luyện. Chỉ vì Đại Ung mà đem chính trưởng tử ra chiến trường! Người trung can nghĩa đảm, cuối cùng lại bị mang danh cầu kết với bên ngoài âm mưu tạo phản. Cả đời chinh chiến chỉ đổi lấy một ly rượu độc quân vương ban cho!

Trách không được Dung Tầm phần nộ nổi điên. Đời trước chỉ oán trách Dung Tầm hành sự xúc động, hiện giờ mới hiểu được Dung Tầm đè nặng nhiều đau khổ!

Dung Khánh Uyên lại buông tiếng thở dài.

“Đáng tiếc. Con nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai đại quân lại xuất phát, đến lúc đó muốn nghỉ ngơi cũng nghỉ ngơi không được.”

“Dạ.”

Viên Tri Mạch gật đầu, đem mũ che mặt đội lên đầu, đi ra cửa. Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói.

“Dung Tầm nhất định sẽ trở về, tiểu Viên, lão phu xin con hãy chờ nó.”

Thấy Viên Tri Mạch kinh ngạc nhìn qua, Dung Khánh Uyên nhếch môi một cái.

“Đứa con này số khổ, mẫu thân qua đời sớm..... Ta rất có lỗi với nó.”

Lòng Viên Tri Mạch mềm nhũn, thận trọng gật đầu.

“Con sẽ chờ hân.”

Dung Khánh Uyên lại cười cười.

“Đa tạ.”

Viên Tri Mạch đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại. Trong ánh sáng mờ nhạt, lão tướng quân mặc nhung giáp nghiêm nghị đứng ở trước sa bàn. Sóng lưng cực thẳng, ông cúi đầu nhìn sa bàn, ngón tay không ngừng xoay vòng vẽ ra mấy cái khu vực người bình thường không để ý. Mày nhăn lại, cũng không biết ông đang suy nghĩ cái gì.

Không biết vì sao, đột nhiên Viên Tri Mạch cảm thấy có chút bất an.

Có lẽ đã nhiều ngày không ngủ tốt, Viên Tri Mạch lắc đầu, vén rèm lên đi ra ngoài.

Đêm thảo nguyên đen đến đáng sợ. Tiếng gió thổi đập vào lều phát ra tiếng phần phật, phần phật. Viên Tri Mạch đã nhắm mắt lại định ngủ, đột nhiên bừng tỉnh, đôi mắt trong trẻo trong đêm tối sáng kinh người, có chút mơ hồ hỗn loạn cùng sợ hãi!

Đột nhiên đã rõ vì cái gì bất an!

Viên Tri Mạch đột nhiên bò dậy, vội vội vàng vàng, không mang cả mũ che, liền chạy đến lều lớn cách đó không xa. Dùng sức xốc mình lên, bên trong quả nhiên trống không, không có ai!

Vương gia.....

Viên Tri Mạch căng thẳng, chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Thô lỗ túm chặt một bình sĩ canh gác.

“Vương gia đi chỗ nào?”

Bình lính kia cũng kinh ngạc, không rõ vị công tử xinh đẹp này sao xuất hiện ở đại doanh. Nhưng sắc mặt Viên Tri Mạch thật sự là quá khó coi, người lính theo bản năng duỗi tay chỉ chỉ, lắp bắp nói.

“Ta thấy Vương gia mang theo người đi bên kia!”

Viên Tri Mạch không nhiều lời, cuống quýt đoạt lấy một con ngựa, dùng mũi chân đá vào bụng làm con ngựa bị đau hí lên một tiếng, liền giống như mũi tên bắn lao vút đi!

Phi quá nhanh, Viên Tri Mạch không phát hiện một người cưỡi ngựa về doanh trại. Người nọ kinh hãi nhìn bóng dáng Viên Tri Mạch, không kịp nghĩ nhiều kéo cương ngựa quay đầu đuổi theo.

Cách doanh trại một đoạn đường, một nhóm người âm thầm đi trong bóng đêm.

“Vương gia, chuyện này chúng thuộc hạ làm là được rồi. Ngài là chủ soái quân Định Hi sao có thể mạo hiểm.”

Bách Uyên mày ủ mặt ề nhìn Dung Khánh Uyên.

Bọn họ hôm nay thu được tuyên triệu của lão vương gia, vội vàng trở về. Nào biết đâu rằng vừa mới về lại phải nhận mệnh lệnh.

Nhiệm vụ này rất nguy hiểm, bất quá cùng lắm thì mất tánh mạng là được. Nhưng lão vương gia thân phận tôn quý, dù lão vương gia nguyện ý, bọn họ cũng gánh không được trách nhiệm. Hắn từ lúc bắt đầu xuất phát liền khuyên nhủ, khuyên suốt đường đi, nhưng không có kết quả.

Dung Khánh Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

“Giao cho các người, ta không yên tâm.”

Bách Uyên á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói thầm.

“Vương gia, chúng thuộc hạ là chính ngài cùng Quận vương tự mình huấn luyện ra, ngài không tin.....”

Lời nói còn chưa nói xong, hắn nhảy bèn ngẩng đầu, đã thấy cách đó không xa một bóng đen phóng tới với tốc độ cực nhanh.

Bách Uyên bị sốc, theo bản năng nắm chặt dây cương.

“Hộ vệ!”

Mọi người lập tức bao quanh Dung Khánh Uyên. Dung Khánh Uyên tức giận chửi ầm lên.

“Mấy tên tiểu tử cút ngay cho ta, làm như lão tử sắp chết không bằng! Thời điểm lão tử đánh giấc các người còn chưa có sinh đâu!”

Nhóm ảnh vệ lại không để ý tới.

Rất nhanh bóng đen đã tới trước mặt họ. Người nọ từ trên ngựa nhảy xuống lão đảo bước đi.

“Vương gia, không thể!”

Bách Uyên nương ánh huỳnh trong tay nhìn người nọ, vừa thấy đã hoảng sợ.

“Viên công tử!”

Viên Tri Mạch mắt diếc tai ngơ, vội vàng đi qua mấy ảnh vệ tới chỗ dưới chân ngựa Dung Khánh Uyên.

Bách Uyên quét mắt nhìn về phía Viên Tri Mạch, trong lòng bình tĩnh, trên mặt lộ ra chút cổ quái.

Vị Viên công tử này vốn dĩ chính là thế gia công tử, thư sinh yếu đuối không quen cưỡi ngựa. Khi chạy tới có lẽ vì quá gấp cũng chỉ có mặc quần áo mỏng manh, hơn nữa ngựa cũng không đóng yên. Vị này chạy bằng bằng khó tránh bị cọ xát rách da, trách không được bị chảy máu nhiều như vậy. Da đùi da vốn bị thương, lại ma sát chắc chắn rất đau.

Viên Tri Mạch lại như không có cảm giác, ngẩng đầu nhìn Định Hi Vương.

“Vương gia, ngài thân phận tôn quý, trăm triệu lần không thể mạo hiểm!”

Mắt Bách Uyên sáng lên, trong lòng rơi lệ. Hắn nói nửa ngày, cuối cùng cũng có người hiểu cho hắn!

Dung Khánh Uyên cười to.

“Cái thân phận tôn quý gì chứ! Lão phu thấy chỉ có hư danh, có mấy mục đồng chăn trâu chưa biết gì mới nói tôn quý. Trên đời này có rất nhiều người so với lão phu càng tôn quý hơn! Lão phu chính chiến mấy chục năm, vượt qua biết bao lần đổi đầu sinh tử, có mưa gió nào chưa trải qua đâu! Việc nhỏ này lão phu còn không để ý trong lòng!”

“Nhưng ngài là Định Hi Vương, Thống soái quân Định Hi. Ngài mà đi, quân Định Hi cùng Định Hi làm sao đây?”

Viên Tri Mạch vội la lên!

“Tiểu Viên, rõ ràng đây là biện pháp duy nhất, không được ngăn cản ta. Ta ở Định Hi sinh sống hơn hai mươi năm, Dung Tầm còn không có kinh nghiệm phong phú bằng ta. Có thể tìm ra ai so với ta thích hợp hơn sao!?”

Lạnh lùng trừng mắt nhìn Bách Uyên nóng lòng muốn nói, ông lại nhìn về phía Viên Tri Mạch, trầm giọng nói.

“Huống hồ, Định Hi còn có Dung Tầm!”

Thân thể Viên Tri Mạch cứng đờ, ngực đau như bị búa tạ đập mạnh một cái, bất giác ngắc đầu. Dung Tầm đến bây giờ cũng chưa có tin tức, tuy rằng không muốn tin tưởng, nhưng trong lòng mọi người đã biết Dung Tầm rõ ràng.....

Định Hi Vương Dung Khánh Uyên ngồi trên cao lập tức thẳng sống lưng, một thân nhưng giáp không gian mà uy, trên mặt tràn đầy bình tĩnh, đáy mắt lại ảm ảm có chút chờ đợi.

Viên Tri Mạch theo bản năng lui một bước, trên mặt giấu không được sợ hãi.

“Vương gia.....”

Dung Khánh Uyên nhìn thiếu niên gầy gò phía dưới. Thiếu niên quật cường ngắc đầu, máu ướm đầm hai bên ống quần. Tuy rằng vẫn luôn biểu hiện thành thực, nhưng rõ ràng vẫn là trẻ con. Đứa nhỏ này, năm nay cũng mới mười tám, mà phải gánh trách nhiệm lớn thế này cũng không tránh khỏi quá mức chịu đựng.

Ông cũng cảm thấy mình thật ích kỷ và tàn nhẫn. Về nghiêm nghị cũng phai nhạt rất nhiều, giọng điệu nhẹ nhàng.

“Nếu không phải ý trời Dung Tầm cũng..... Định Hi Vương phủ nếu không có người bảo vệ an nguy Định Hi, thì làm Định Hi Vương có nghĩa gì. Tiểu Viên, việc này con quyết định.....”

Giọng nói đột nhiên im bặt!

Dung Khánh Uyên lão đảo một cái, kêu một tiếng, từ trên lưng ngựa ngã xuống. Nếu không phải Bách Uyên tiếp đúng lúc, sợ là đã sớm lăn lộn trên mặt đất.

Một thân áo giáp màu đen, thiếu niên lạnh lùng hờ hững thu tay.

Viên Tri Mạch khiếp sợ nhìn thiếu niên.

“A Yển!”

37. Chương 37: Cầm Hận Dâng Cao

Đã mấy ngày Viên Tri Mạch chưa gặp Trưởng Tôn Yển. Một là vì che giấu tai mắt, quan trọng hơn là vì nhận không nổi ân tình của Trưởng Tôn Yển. Căn bản không biết xử lý như thế nào đối với thay đổi tình cảm này, cũng không muốn để A Yển càng ngày càng lún sâu.

Trưởng Tôn Yển cũng có chút phức tạp. Hấn tình nguyện tự đập chết mình cũng không muốn biến thành cái dạng hiện tại. Nhưng lời đã nói ra như bát nước bị hắt đi không thể thu hồi.

Hắn trầm mặc một lát, lạnh lùng nhìn về phía Định Hi Vương đang dần tỉnh.

“Chuyện của nhà mình thì tự mình lặn lội, đừng kéo người khác xuống nước! Dù Dung Tầm thật sự đã chết, ngài còn có một đồng con trai, chẳng lẽ họ đều đã chết?”

Định Hi Vương bị chọc đến đau ngực, nhin không được mở miệng chữ nhỏ.

“Những thằng nhãi đó nếu có thể dùng, ta hà tất kéo tiểu Viên vào!”

“Ích kỷ! Hoa mắt ù tai! Vô tri!”

Trưởng Tôn Yến hoàn toàn không cho Định Hi Vương mặt mũi. Sắc mặt mấy ảnh vệ càng thêm khó coi, nhưng Định Hi Vương lộ vẻ tán thưởng.

Tính tình thật giống Trưởng Tôn lão tướng quân, dám nói dám làm!

Viên Tri Mạch nghe xong dở khóc dở cười, chạy nhanh đến nhìn Bách Uyên áy náy cười cười. Rồi vội vàng tiến lên kéo Trưởng Tôn Yến chuẩn bị phát hỏa với nhóm ảnh vệ.

Trưởng Tôn Yến trầm giọng nói.

“Định Hi Vương có liều mạng cũng làm không được. Ngài lại không thể chết, chuyện này cứ để ta làm. Ngài yên tâm, ta cũng ở biên cương lớn lên, cũng quen thuộc địa hình không thua Dung Tầm. Luận về võ nghệ, ta mạnh hơn so với ngài, nếu ta làm không được, ngài cũng làm không được!”

Lời này nói nhẹ nhàng bằng giọng, nhưng ngữ khí lại làm người ta bản phản bác không được.

Sắc mặt Viên Tri Mạch trắng bệch.

“A Yến!”

Dung Khánh Uyên sắc mặt nháy mắt xanh mét, chữ ằm lên.

“Hỗn tiểu tử, rõ ràng là ngươi sau lưng đánh lén!”

“Đánh lén cũng tránh không được, còn muốn tránh tên bắn lén của Đông Việt sao, nằm mơ!”

Trưởng Tôn Yến hừ một tiếng, tầm mắt dừng ở trên mặt Viên Tri Mạch, đáy mắt bỗng chốc hỗn loạn, có một chút đau đớn. Hắn dừng lại một chút mới nhẹ nhàng nói.

“Yên tâm, ta không chết đâu.”

Rồi đột nhiên Trưởng Tôn Yến dùng sức kéo dây cương, làm con ngựa giơ cao chân trước. Hắn nhìn ảnh vệ chung quanh vẫn chưa biết làm sao, quát lớn.

“Còn đứng ngốc làm gì, không đi mau, chờ Đông Việt đánh tới cửa sao!”

Bách Uyên ngăn người, chần chờ nhìn về phía Viên Tri Mạch.

“Viên công tử chuyện này.....”

Viên Tri Mạch ngẩn ra, lấy lại tinh thần, dùng sức mím môi, nắm chặt bàn tay. Lúc này mới phát hiện lòng bàn của mình ướt đầm mồ hôi.

Phải lập tức ra lựa chọn, một bên là Định Hi Vương tuổi già tôn quý, một bên là niên thiếu kiêu dũng Trưởng Tôn Yến. Dù là bên nào bị thương cũng là điều Viên Tri Mạch không muốn nhìn thấy.

Lần thứ hai Viên Tri Mạch hận chính mình vì sao chỉ là một thư sinh không thể dùng sức, chỉ biết lựa chọn căn bản cái gì cũng làm không được!

A Yến làm như vậy, hơn phân nửa là vì mình, chỉ vì không muốn mình bị buộc chặt vào cuộc tranh chấp giữa Định Hi Vương phủ cùng triều đình. Nhưng hắn đi như vậy rõ ràng thập tử nhất sinh..... Viên Tri Mạch này có tài đức gì?

Định Hi Vương cũng đang mắng chữ.

Tiếng gió trong thảo nguyên vắng vẻ truyền đến trong tai như gào thét. Hoảng hốt nhớ tới những năm tháng tóc để chỏm đã làm bạn, rồi cùng nhau lớn lên. Hai đứa trẻ nhỏ không biết trời cao đất dày lập lời thề vì nước quên thân, những trận cãi nhau ầm ĩ, những khi chơi đùa vui cười. Thời gian đã sớm trôi qua, những kỷ niệm thời thơ ấu đến lúc này mới biết là đáng quý.

Hít một hơi thật sâu, Viên Tri Mạch nhẹ nhàng gật gật đầu.

Trưởng Tôn Yến đột nhiên quay đầu lại, tầm mắt hai người giao nhau. Ở trong bóng tối dày đặc người khác không thể nào biết được ý vị, Viên Tri Mạch khẽ mấp máy môi. Ánh mắt Trưởng Tôn Yến bỗng nhiên lóe sáng, biểu tình trên mặt giãn ra, làm người ta không tự chủ được cảm thấy loá mắt.

Bách Uyên đột nhiên cảm giác không thoải mái. Người này không phải ở trước mặt hắc đào góc tường chủ tử mình chứ. Chủ tử chưa biết sống chết đã bị đội nón xanh sao?

Thị vệ trung thành lập tức nổi giận, tùy tay điểm huyết lão vương gia đang kêu gào, rồi nhảy lên lưng ngựa, rất là vô sỉ chắn giữa Trưởng Tôn Yến cùng Viên Tri Mạch.

“Vậy còn chờ cái gì, đi thôi!”

“Đi!”

Viên Tri Mạch nhìn theo đội binh mã nhanh chóng biến mất ở trong bóng tối, mắt bỗng nhiên hơi lập loè.

Định Hi Vương thâm ý nhìn Viên Tri Mạch.

Liên tiếp ba ngày, không có bất cứ tin tức gì truyền về. Đội binh mã kia như biến mất bên trong thảo nguyên, không còn tung tích.

Đại quân viễn chinh Đại Ung cùng quân Đông Việt vẫn giằng co. Tuy rằng Trưởng Tôn tướng quân cật lực điều binh, nhưng vẫn không tránh được bị Đông Việt chi phối.

Lão Vương gia ở trong lều mắng gần nửa ngày. Ông uống rượu vào cũng mắng thiên hạ, rồi mắng Dung Tầm là thằng nhãi ranh, gần đây còn mắng thêm Trưởng Tôn Yến.

Trong lòng Viên Tri Mạch cũng hiểu lão Vương gia lòng nóng như lửa đốt, cho nên nhẫn nại nghe mắng. Có thể mắng ra thì tốt hơn để ghen ở trong lòng.

Thật vất vả đem lão vương gia dỗ dành trở về nghỉ ngơi, Viên Tri Mạch đi ra khỏi lều đến doanh địa bên cạnh.

Chân trời đã biến thành màu xanh thẫm, dường như hòa hợp cùng thảo nguyên thành một khối, mang theo một vẻ thanh lãnh tịch liêu.

Dung Tầm người được huấn luyện mười một năm, mỗi ngày đều nhìn cảnh vật như vậy sao? Buồn bã nhạt nhẽo như vậy mà người chịu đựng được sao? Người thật mạnh khỏe? Nếu mạnh mẽ, vì sao còn chưa trở lại? Nếu đã chết thì nhất định phải phù hộ A Yến cùng thuộc hạ của người.

Phía sau có tiếng vó ngựa vang lên. Tiếng vó ngựa gấp rút phẳng phất giống như đòi mạng!

Viên Tri Mạch trong lòng nhảy dựng, vội vàng xoay người.

Một con ngựa màu đen hướng bên này xông tới, người ngồi trên ngựa lung lay sắp đổ. Còn cách quân doanh mấy chục trượng người kia liền ngã xuống. Viên Tri Mạch có thể thấy toàn thân hắc đều là máu.

Viên Tri Mạch thầm nghĩ không tốt, nhanh chóng gọi mấy binh lính vội vàng chạy đi xem. Quả nhiên thấy một người toàn thân tẩm máu, yếu ớt té ngã trên mặt đất. Máu tươi nhuộm đỏ những ngọn cỏ non vừa nhú lên, máu loang lổ thoạt nhìn thật ghê người!

Viên Tri Mạch chạy nhanh lại đỡ lấy nam nhân kia.

“Người làm sao vậy?”

Người đã gần như lâm vào hôn mê, nghe được giọng Viên Tri Mạch, tinh thần đột nhiên chấn động, ngẩng mặt, đôi mắt cũng mở to, không thể tin nhìn Viên Tri Mạch.

“Viên.... Viên Tam công tử..... ngài... ngài không.....”

Viên Tri Mạch sửng sốt nhìn kỹ lại. Lúc này mới nhận ra nam nhân này đúng là một trong hai người lúc trước Dung Tầm phái đi bảo hộ mình. Trái tim Viên Tri Mạch không tự chủ được nhảy dựng lên, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

“Là ta!”

“Mau... đi cứu... chủ tử!”

Dung Tầm đem miếng lương khô cuối cùng nhét vào trong miệng. Đống lửa bên cạnh đã tắt hoàn toàn. Chân trái lại đau đớn một trận như xuyên đến tim. Hắn cúi đầu nhìn cẳng chân chảy máu đầm đìa. Dung Tầm đã ở trong động này một ngày một đêm.

Lúc hắn đem toàn bộ quân truy binh thu hút về phía mình, hắn cũng đã chuẩn bị sẽ bỏ mạng. Nhưng ông trời vẫn cho hắn mặt mũi, thời điểm máu chốt cho hắn tìm được cái hang sói này.

Thảo nguyên có nhiều hang sói, có tiếng dễ thủ khó công. Hắn cũng đã lập uy giết không ít người Đông Việt, họ muốn vào hang bắt sống hắn hành hạ cho hả giận, nhưng chưa dám tiến vào. Hắn có một ít thời nghỉ ngơi chỉnh đốn, chỉ tiếc cho dù có thời gian nhưng cơ hội sống sót vẫn xa vời. Hắn đã ăn hết toàn bộ lương khô rồi, hơn nữa đã qua một ngày một đêm, nói không chừng liền có người từ cửa động tiến vào!

Quân viễn chinh cách nơi này quá xa, dù chạy ngày chạy đêm tới đây, chỉ sợ lúc đó hắn đã bị phanh thây không còn một mảnh.

Nếu nói A Khảm Mộc là vua ở Đông Việt, Cách Mộc chính là thần. Hắn là một người Đại Ung nhỏ bé tiện dám ở trước mặt bọn họ gây tổn thương vị thần vĩ đại. Ngũ mã phanh thây là nhẹ, chỉ sợ lột da rút xương đem nấu canh cho chó ăn họ mới hả dạ.

Kỳ thật cho chó ăn cũng không gây cho hắn cảm giác gì, dù sao hắn cũng đã chết. Chỉ là nghĩ đến người phụ vương thích mắng chửi của hắn, hắn phải chết một cách thoả đáng, có thể diện một chút.

Dung Tầm sờ sờ trong lòng ngực.

Chân trái đột nhiên nóng lên. Hắn cúi đầu đã thấy một con sói con liếm vết máu trên chân, răng nanh sói tham lam cắn vào da thịt, có vẻ là rất đói.

Trong hang này có bốn con sói con phổng chừng sinh ra chưa đến một tháng, đi đứng còn xiêu xiêu vẹo vẹo. Thời điểm hắn đến sói mẹ đã đi ra ngoài kiếm ăn, sói mẹ có thể trở lại bất cứ lúc nào. Ngoài cửa động có người trấn thủ, có thể sói mẹ trở về cũng không dám vào, bốn con sói nhỏ cũng bị hắn liên lụy mà chịu đói.

Hắn nắm con sói con lên không biết nên khóc hay cười, nhìn ngoài miệng nó còn dính máu.

“Ta còn chưa có chết đâu, chờ ta chết người ăn cũng không mộn. Yên tâm, đến lúc đó khẳng định cho người một cái chân.”

Đôi mắt sói con xoay chuyển, đầu lưỡi màu phấn hồng le ra, miệng mở rộng lộ ra răng nanh nhỏ nhỏ bén nhọn. Trong hõn nhiên ngáy thò lại có vài phần tà ác hung tàn.

“Sói con à, người thật ra có điểm giống ta, ăn thịt người không nhả xương. Ta làm mai cho người nha, nhà ta có một chú chó tên Tiểu Đường Đường, về sau người cùng nó sinh mấy chú chó săn đi.”

Sói con nghe rằng nhếch miệng, phát ra tiếng gầm gừ nhỏ.

“Ồ, vì sao không cần? Tiểu Đường Đường nhà ta rất ngoan, cũng thuần lương, nó cũng chưa ghét bỏ người là sói hoang.”

Dung Tầm hoàn toàn thất vọng.

“Ai da, thì ra người là con đực?”

Vuốt ve cảm đã sớm lổm chổm râu, ánh mắt đầy nhu tình.

“Kỳ thật đực cũng không phải không thể.”

Sói con hung tợn nghe rằng. Nó gơ chân, lưu loát tưới nước tiểu vào Dung Tầm.

Dung Tầm nhìn vạt áo dính một mảng ướt át, nhất thời không biết nên khóc hay cười. Mới định nói cái gì đó, cửa động đột nhiên truyền đến một trận huyền ảo!

Tới rồi!

Đường Đường à, vốn tưởng rằng sẽ dễ người chờ thật lâu. Xem ra ông trời vẫn sủng ái người, đợi thêm một thời gian nữa cũng không chịu.

Dung Tầm không chút để ý híp mắt, khoe môi lộ ra một nụ cười. Hắn đem sói con để vào trong một góc.

“Được rồi lùi lại đi, ta sẽ nhớ rõ chờ chút thịt cho người.”

Con sói con cũng nhận thấy được nguy hiểm, nhanh chóng lùi về trong một góc, mắt ánh nhìn nam nhân gầy yếu dựa vào tường kiểm chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ. Về mặt bình tĩnh nghiêm nghị đầy sát khí!

Cách đó ngàn dặm, cùng thời khắc đó, một vành trăng lạnh lẻ loi treo ở bầu trời đêm.

Hơn ba vạn quân Định Hi chạy suốt đêm, lấy tốc độ nhanh nhất hướng về phía đông. Ở trong đêm tối lạnh thấu xương, nhưng trừ tiếng vó ngựa, không có một âm thanh của binh lính nào phát ra, an tĩnh đến dọa người.

Một chiếc xe ngựa cũng phóng đi rất nhanh phía trước ba vạn quân Định Hi. Gió lạnh gào thét đánh vào tấm da trâu đặc chế phủ bên ngoài rung lên thành phách.

“Chúng ta vốn là chuẩn bị tìm quân viễn chinh, nhưng nghe nói có một Quận vương ở trong doanh địa, chủ tử tướng Mộ Dung công tử an bài.”

Cao Long bị thương rất nặng nằm trên giường đặc chế. Hắn vốn không nên đi theo đoàn quân, nhưng hắn nói nếu không cho hắn đi theo hắn liền lập tức chết. Huống hồ thảo nguyên rất lớn, nếu không có Cao Long chỉ đường sẽ chậm trễ thời gian tìm kiếm thêm mấy ngày.

“Lại không nghĩ rằng là Viên.... Tam công tử... Tam công tử, chúng ta đều cho rằng ngài.....”

Viên Tri Mạch lặng lẽ ngồi ở bên cạnh hắn. Từ khi biết Dung Tầm còn sống nhưng lại lâm vào trùng vây, trên mặt thanh tuấn đã sớm không còn một chút máu, cười khổ.

“Đây là hiểu lầm, người tiếp tục nói đi.”

“..... Chủ tử nói..... Đông Việt Vương A Khảm Mộc bản tính thô bạo nhưng lòng dạ không sâu. Thế lực có thể khuếch trương nhanh chóng tất cả đều là nhờ đường đệ Cách Mộc..... Cho nên, chủ tử quyết định giết chết Cách Mộc, làm trọng thương A Khảm Mộc. Vốn dĩ chúng ta đã sắp giết chết Cách Mộc, nhưng không nghĩ tới thời điểm mấu chốt thê tử của A Khảm Mộc tới tìm Cách Mộc yêu đương vụng trộm.... Cho nên chúng ta chỉ có thể bỏ chạy, nhưng mà.....”

Cao Long chưa từng rơi lệ, giờ hốc mắt ửng đỏ.

“Nhưng người Đông Việt tới quá nhanh. Chúng ta không có biện pháp trốn thoát. Chủ tử nói đây là thời cơ tốt nhất, cần phải động thủ với Cách Mộc cho nên, cho nên.....”

Giọng run rẩy vì kích động.

“Ta nên là người lưu lại! Ta không nên nghe chủ tử nói! Nhiều người như vậy.... quá nhiều người..... Vết thương trên người chủ tử còn chưa có hồi phục hoàn toàn! Ta nên là lưu lại.....”

Bả vai hắn bị người nhẹ nhàng nhấn một cái.

Là Viên Tri Mạch.

Viên Tri Mạch lặng lẽ nói.

“Dung Tầm biết hắn đang làm cái gì, dù người lưu lại cũng không có chỗ dùng.”

“Nhưng mà.....”

“Dung Tầm sẽ không có việc gì.”

Cao Long ngẩng đầu ngơ ngẩn nhìn Viên Tri Mạch kiên định, hốc mắt bỗng chốc nóng lên, gào khóc.

“Viên công tử, chủ tử thật sự cho rằng ngài đã chết! Chúng ta cho rằng ngài bị chôn ở dưới chân núi. Chúng ta ước chừng đào ba ngày, tay chủ tử đều chảy máu! Nhưng chúng ta cũng chưa đào được cái gì. Chủ tử bị thương, ban đêm nôn thật nhiều máu! Ngài ấy gạt ta, nhưng ta đều biết hết!”

Buồn cười giật nhẹ môi.

“Quần áo đều là ta giặt còn muốn gặt ta! Viên công tử ngài nói xen có phải ta theo một chủ tử ngốc không!”

Viên Tri Mạch dùng sức chống thành xe mới vững thân mình. Trước mắt Viên Tri Mạch bỗng chốc hiện lên hình ảnh Dung Tầm ở sườn núi phí công đào bới tìm cái gọi là thi thể của mình, còn có bộ dáng Dung Tầm nôn ra máu. Trong phút chốc đau lòng như đao cắt, trước mắt cũng biến thành màu đen, khí huyết cuộn cuộn dâng lên, Viên Tri Mạch dùng tay cổ che miệng, nhưng theo khe hở máu vẫn rỉ ra.

Các loại cảm xúc hiện lên, có phần nộ, tuyệt vọng, đau lòng, không tha, không gì đủ để miêu tả,... Trừ những thứ đó ra, trong lòng phần lớn nhất có thể đốt cháy tất cả chính là căm hận!

Đúng vậy, căm hận!

Căm hận những người đó!

Hận những người đó ở sau lưng chỉ đạo, luôn thích đem người khác ra đùa bỡn, rồi vỗ tay tỏ ra quyền quý!

Định Hi sai cái gì, lão vương gia sai cái gì, Dung Tầm sai cái gì!

Bọn họ tự cho là có thể thao túng cuộc sống của người khác, hay dùng cách nói hoa mỹ rằng là vì đại nghĩa! Rất vô sỉ! Rất ti tiện!

Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm. Thánh nhân bất nhân, coi trăm họ như chó rơm.

Thánh nhân như thế lưu làm gì!

Còn không bằng hủy diệt hoàn toàn đi!

38. Chương 38: Muốn Ở Bên Kia Cả Đời Sao?

Sau hai ngày đêm miệt mài chạy hết tốc lực, quân Định Hi sắp tới chỗ Cao Long cùng Dung Tầm tách ra.

Tướng quân Dung An đi lên hỏi ý kiến Viên Tri Mạch, xem đi thẳng diệt Đông Việt, hay là đi tìm Dung Tầm.

Dung An lo sợ bất an chờ mệnh lệnh Viên Tri Mạch. Tuy rằng hắn cảm thấy không yên tâm nhưng lão vương gia đã nói qua, quyền chỉ huy hành động lần này toàn bộ giao cho vị Viên công tử này.

Viên Tri Mạch trầm mặc một lát, đôi mắt trong veo nhưng chứa đựng rất nhiều ý phức tạp, đáy mắt đã không còn thuần túy, lại càng thêm kiên định.

“Dung tướng quân, nếu ba vạn quân đều giao cho ngài, ngài có nắm chắc hoàn toàn tiêu diệt Đông Việt hay không?”

Lòng Dung An trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Viên Tri Mạch.

“Hi vọng có thể.”

“Diệt hoàn toàn?”

Viên Tri Mạch lại hỏi một lần.

Dung An cắn răng nói.

“Nếu Đông Việt có quân số thật sự như Cao Long nói thì ta nắm chắc.”

“Nếu là những đội quân khác thì sao?”

Dung An sửng sốt, rồi khẳng định.

“Quân Định Hi chúng ta cùng mấy bộ tộc thảo nguyên có tiếp xúc, đối với bọn họ có chút quen thuộc. Nếu là những người khác chỉ sợ khó đánh.”

“Như vậy.....”

Đột nhiên Viên Tri Mạch gõ ngón tay lên mặt bàn một cái.

“Vậy tốt rồi, ta cho ngài hai vạn quân. Ngài mang đi tiêu diệt Đông Việt. Cần phải tiêu diệt hơn phân nửa thế lực Đông Việt, giết Đông Việt Vương A Khảm Mộc, nhưng có một người không thể động. Phải làm như vô ý cho Cách Mộc thoát khỏi vòng vây!”

Dung An giật mình khiếp sợ ngẩng đầu, không rõ nguyên do nhìn về phía Viên Tri Mạch.

“Chuyện này.....”

“Tiêu diệt Đông Việt đối với Định Hi có chỗ nào tốt?”

Viên Tri Mạch lạnh lùng cười nói.

“Được cá quên nơm, môi hở răng lạnh là đạo lý thiên cổ bất biến. Đông Việt kéo dài hơi tàn đối với Định Hi tuyệt đối lợi nhiều hơn hại!”

Ngắn ngủn một câu bên trong bao hàm ý tứ thực sự phong phú. Phong phú đến thần sắc Dung An đột biến, biểu tình hỗn loạn sợ hãi cùng hưng phấn.

Hắn chớp mắt mấy môi, giọng nói run lên.

“Đây là..... ý của lão vương gia sao?”

“Không phải thì như thế nào?”

Thấy sắc mặt Dung An lại thay đổi, Viên Tri Mạch cười, ngẩng đầu nhìn thảo nguyên, thần sắc kiên định mà nghiêm nghị.

“Nếu vương gia đem các người giao cho ta, thì cũng sẽ không can thiệp quyết định của ta!”

Dung An có chút bất an.

“Nhưng.....”

Lão vương gia tính tình ngay thẳng, đối với Đại Ung trước nay đều là trung thành và tận tâm. Nếu cho ông biết bọn họ bằng mặt không bằng lòng, chỉ sợ không đợi triều đình Đại Ung phán tội, lão vương gia đã dùng đại đao chém họ trước.

“Vậy ngài muốn cho lão Vương gia chết? Hay cho Định Hi bị người ta xẻ thịt? Hay là muốn cho Định Hi thần nhiên không bị người ngoài nhúng chàm!”

Dung An rùng mình ngẩng đầu, sống lưng bỗng chốc lạnh buốt, mắt trừng lớn nhìn chằm chằm Viên Tri Mạch.

“Viên công tử có ý gì?”

“Ta có ý gì Dung tướng quân trong lòng rõ ràng!”

“Nhưng Vương gia sẽ không đồng ý!”

“Vậy làm cho Vương gia không thể không đồng ý!”

“Công tử điên rồi!”

“Ta không điên! Ta làm người luôn do dự không quyết đoán luôn là sợ trước lo sau. Nhưng ta có ưu điểm, chỉ cần ta quyết định chuyện gì, dù phía trước là núi đao biển lửa ta cũng sẽ không từ bỏ!”

Đời trước Viên Tri Mạch lựa chọn đại nghĩa cho nên đối đầu Dung Tâm, dù tim bị đau như cắt cũng có thể ra tay tàn nhẫn. Hiện giờ Viên Tri Mạch lựa chọn đứng về phía Định Hi, dù sau này bị người đời phỉ nhổ châm chọc cũng không tiếc!

Dung An khiếp sợ nhìn Viên Tri Mạch. Trong khoảnh khắc gió lạnh quét toàn thân, hắn đột nhiên cảm trường kiếm bên hông, toàn thân cứng còng lạnh ngạnh. Mắt hồ hơi hơi sung huyết, trên mặt tất cả đều là do dự!

Hắn là tướng quân Định Hi, cũng là tướng lĩnh Đại Ung. Nếu là mệnh lệnh của lão vương gia hắn còn có thể phục tùng. Nhưng đây rõ ràng là ý nguyện của cá nhân Viên công tử. Hắn đáp ứng, nếu không người truy cứu còn có thể bình an không có việc gì, nếu chuyện bại sự lộ, hắn cùng nghìn người để tiếng xấu muôn đời. Nhưng nếu không đáp ứng.....

Viên Tri Mạch lẳng lặng nhìn Dung An trước mặt đang giãy giụa do dự cũng không có thúc giục.

Chuyện này quá mức trọng đại, Dung An giãy giụa do dự cũng là có lý. Viên Tri Mạch cho hắn thời gian suy xét, nhưng tuyệt đối không cho phép nửa đường đổi ý.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trời đã lạnh nhưng trán Dung An đã đổ mồ hôi. Sau một lúc lâu, hắn hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói.

“Viên công tử đừng quên, phụ thân mình chính là Viên thái phó. Đến lúc đó phát sinh chuyện gì, người đứng mũi chịu sào.....”

Ngực Viên Tri Mạch nhói đau, đáy mắt lướt qua một tia phức tạp, trầm giọng nói.

“Chuyện này ta tất nhiên rõ, ta tự sẽ có biện pháp giải quyết.”

“Được.”

Dung An lại hít một hơi thật sâu, thân thể bỗng chốc thẳng tắp, nói ra từng câu từng chữ.

“Ta hiểu rồi! Đợi lát nữa ta sẽ lĩnh hai vạn quân tiêu diệt Đông Việt, tất nhiên không phụ ủy thác!”

Trong lòng Viên Tri Mạch buông lỏng, thành tâm thành ý đứng dậy, khom người trước mặt vị tướng quân hơn bốn mươi tuổi.

“Dung tướng quân, đa tạ.”

Dung An bị dọa nhảy dựng, không ngừng thối lui, co quắp bất an, gãi gãi đầu.

“Viên công tử... ta là một người thô kệch, kém xa người có học thức nhiều. Công tử bái ta, ta nhận không nổi.”

Ánh mắt Dung An lập loè, có chút ngượng ngùng, đáy mắt ẩn ẩn có chút chờ mong.

“Dung Tầm gọi ta là An thúc.....”

Dung An chần chờ, hạ bả vai, ấp úng nói.

“Vẫn là thôi đi, Dung Tầm cũng không biết..... Công tử còn trẻ.....”

Lời còn chưa dứt, Viên Tri Mạch lưu loát kêu một tiếng.

“An thúc!”

Hơi hơi mỉm cười, ánh mắt kiên định mà thông dong, Viên Tri Mạch nhẹ giọng nói.

“An thúc, bất luận Dung Tầm thế nào, ta cùng Dung Tầm đời này không chia tay.”

Viên Tri Mạch làm bộ không có thấy ánh mắt Dung An chợt lóe lên vui mừng thoải mái. Trong lòng Viên Tri Mạch rất rõ ràng vị tướng quân này đang đòi hỏi hứa hẹn, không phải vì chính mình mà là vì Dung Tầm sinh tử chưa rõ.

Vị tướng quân này nghĩ dù Dung Tầm đã xảy ra chuyện, cũng muốn có người tương nhớ hắn.

Trong lòng có chút ảm áp, rồi cảm thấy chua xót.

Dung Tầm có nhiều người nhớ người, người nhất định phải cầm cự!

Ba vạn quân chia ra đường ai nấy đi. Dung An mang theo hai vạn quân thâm nhập thảo nguyên. Viên Tri Mạch dùng một vạn quân chia làm năm phương hướng đồng thời tìm Dung Tầm, cùng sử dụng khói thông báo liên lạc với nhau.

Viên Tri Mạch nhìn vàng thối dương ló dạng ở phía đông, đột nhiên vung roi quất ngựa, giục ngựa nhập vào bên trong thảo nguyên!

Viên Tri Mạch lại không biết, cùng lúc Đông Việt giăng co với đại quân viễn chinh Đại Ung, một vị khách quý đã tới đại doanh.

Khách quý thật sự là khách quý.

Tương lai là người kế thừa ngôi vị, đương kim Hoàng trưởng tôn, Dung Tuyền.

Trưởng Tôn Khải cùng Dung Khánh Uyên hai mặt nhìn nhau, lại không dám chậm trễ, vội vàng bỏ sự vụ đi nghênh đón Dung Tuyền.

Dung Tuyền thấy hai vị đại tướng ra nghênh đón, lập tức nghiêng người xuống ngựa. Trước khi họ hành lễ hần đã chạy nhanh đến nâng họ dậy.

“Định Hi Vương là trưởng bối, luận theo lễ ta còn phải hướng ngài thỉnh an mới đúng. Trưởng Tôn tướng quân chinh chiến vất vả, Dung Tuyền thẹn không dám nhận.”

Hai người dẫn Dung Tuyền vào doanh trại. Sau khi mấy người họ ngồi ổn định rồi, Dung Tuyền nhìn chung quanh.

“Không biết Duệ Quận Vương ở nơi nào?”

Đáy lòng Dung Khánh Uyên run lên nhìn sang Trưởng Tôn Khải thần sắc không đổi.

“Mấy ngày trước đây nhận được tin tức, nói có người phát hiện tung tích Đông Việt Vương A Khảm Mộc, Dung Tầm mang theo người đi tìm kiếm.”

Dung Tuyền lộ vẻ vui mừng.

“Thật sự sao?”

Hần dừng một chút, rồi mỉm cười.

“Nếu việc này thành, cũng có thể coi như niềm vui nhân đôi.”

“Hả?”

Dung Khánh Uyên trong lòng càng bồn chồn.

“Ở đâu ra niềm vui gấp đôi?”

Dung Tuyền cười cười.

“Nếu có thể bình phản loạn Đông Việt là một đại hỉ. Hoàng tổ phụ lần này để ta đến đây, không phải vì giám sát, mà là ban nhân duyên cho hoàng thúc. Nam Việt công chúa Tô Nhã Nhi là thiếu nữ xinh đẹp, tính tình đoan hậu. Nàng cùng hoàng thúc tính cách rất hợp. Không phải là một nhân duyên tốt sao?”

Trong thảo nguyên.

Viên Tri Mạch đột nhiên rùng mình một cái, kéo áo choàng trên người. Giáo úy bên cạnh khẩn trương thấp giọng hỏi.

“Viên công tử, ngài theo chúng ta tìm hơn nửa ngày. Hay ngài vào trong xe ngồi đi. Loại chuyện này để chúng ta làm được rồi. Nếu có tin tức, ta lập tức thông báo cho ngài là được.”

“Không sao, đi nhanh lên.”

Viên Tri Mạch dùng hết sức lực toàn thân miễn cưỡng cười cười với Giáo úy kia. Trời biết đáy lòng Viên Tri Mạch nôn nóng kìm nén không được. Đã qua hơn nửa ngày, đến bây giờ vẫn tìm không thấy tung tích Dung Tầm, cứ như vậy.....

Tuyệt vọng đã sớm lan tràn toàn thân, chỉ là còn mong đợi kéo dài hơi tàn. Tia lửa ít ỏi thấp sáng đêm tối lạnh giá.

Mới định vùng roi, phía sau đột nhiên có người hô lên.

“Bên kia có khói báo động! Ba đạo! Tìm được rồi! Tìm được rồi!”

Giáo úy kinh hãi, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ cảm thấy bên cạnh có một luồng gió xẹt qua. Viên Tri Mạch đã phóng ngựa chạy về phía kia, tốc độ cực nhanh, chỉ giây lát đã thành một bóng đen nho nhỏ!

Giáo úy ngẩn ngơ, không dám chậm trễ, lập tức chạy nhanh đuổi theo sau!

Viên Tri Mạch liều mạng đá vào bụng ngựa, mặc kệ con ngựa có ném mình xuống đất hay không. Gió gào thét thổi căng áo choàng bay phần phật. Tốc độ cực nhanh nhưng Viên Tri Mạch cũng không cảm giác được, trong lòng chỉ có một ý niệm!

Đi về phía trước!

Đi về phía trước!

Dung Tầm ở phía trước!

Chờ khi nhìn thấy cách đó không xa có nhóm người tụ tập, Viên Tri Mạch bắt chấp hô lớn. Đột nhiên vùng roi quất ngựa.

Con ngựa bị đau hí lên một tiếng, nhảy vọt lên. Giống như bị tiếng sấm làm giật mình, hai chân trước giơ lên cao, vung vẩy loạn xạ. Khoảnh khắc hạ xuống đất, chân trước của nó hoàn toàn mềm nhũn quỳ thật mạnh, thân thể không tự chủ được bị sụp đổ, con ngựa ngã xuống đất!

Viên Tri Mạch không kịp phòng ngừa, chỉ cảm thấy thân thể bị một lực mạnh mẽ nhấc lên, trong phút chốc không tự chủ được bay đi. Ở giữa không trung một thân thể màu xanh bay theo đường vòng cung hướng về phía trước!

Mọi người cùng kêu lên!

Khi Viên Tri Mạch ở giữa không trung, trước mắt xuất hiện những cảnh tượng biến ảo thành đủ loại kiểu dáng tình huống. Thân thể như chim nhỏ uyển chuyển nhẹ nhàng, đầu choáng váng, đôi mắt lại mờ ảo cái gì cũng thấy không rõ!

Các loại ý niệm lướt qua trong đầu, nhăm mắt lại trong lòng đột nhiên hình thành một ý niệm. Cứ như vậy chết đi có lẽ cũng coi như là trước sau vẹn toàn.

Tuy rằng vẫn luôn kiên định cho rằng Dung Tầm còn sống. Nhưng đã qua năm ngày chỉ sợ dù là thần tiên cũng sống không nổi.

Có lẽ đây là số mệnh. Số mệnh định sẵn hai người phải cùng chết ở một chỗ!

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng thở ra.

Bên tai là tiếng gió phấp phồng làm người ta choáng váng. Viên Tri Mạch từ bỏ giấy giụa, chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi đau đớn.

Đột nhiên bên tai có tiếng quát nhỏ. Trong tiếng ồn ào hỗn loạn lại có vẻ rõ ràng quen thuộc, theo bản năng Viên Tri Mạch mở mắt ra. Mí mắt còn chưa hoàn toàn mở, cả người liền đổ ập xuống, đâm vào trong lòng ngực của một người. Chấn động thật mạnh làm người nọ lui ra sau, hai người ngã thật mạnh trên mặt cỏ, thuận thế trượt đi một đoạn!

Mọi người không ngừng kinh hô.

Viên Tri Mạch mơ hồ từ trong lòng ngực người nọ ngẩng đầu.

Ông trời còn chưa muốn ta chết sao? Thật không hiểu là sủng ái hay là chọc ghẹo?

“A Yến, đa tạ.”

Trưởng Tôn Yến sắc mặt trắng bệch hung tợn trừng mắt nhìn Viên Tri Mạch. Đáy mắt như muốn phun ra lửa, như muốn cắn nuốt người. Viên Tri Mạch tự biết đuối lý, vội cười cười trấn an.

“Ta thật không phải cố ý, đừng nóng. Có việc gì hay không? Bị thương rồi sao?”

Trưởng Tôn Yến hé miệng phun ra ngụm máu tươi. Máu bắn đầy cổ Viên Tri Mạch. Trưởng Tôn Yến ngất đi.

“Người đâu! Người đâu!”

Viên Tri Mạch thất tha thất thểu đứng ở một bên. Một đồng người kinh hoảng thất thố đem đỡ Trưởng Tôn Yến lên. Họ phát hiện Trưởng Tôn Yến toàn thân đầy máu, trên vai máu chảy đầm đìa, nhìn thấy ghê người! Trong đám người có người hô nhỏ.

“Không xong, miệng vết thương lại chảy máu!”

“Mau, mau cầm máu!”

“Mau tìm cáng! Mau cầm máu!”

Tiếng người ồn ào ngập trời. Huyết Thái Dương của Viên Tri Mạch co rút đau đớn, chân tay luống cuống đứng bên ngoài, tâm tư đều đặt ở trên người Trưởng Tôn Yến đã hôn mê kia, khẩn trương cắn môi đến sắp chảy máu.

Cánh tay lại đột nhiên bị đẩy nhẹ nhàng, Viên Tri Mạch giận mà quay đầu lại.

“Lại làm gì vậy?”

Đã nhìn thấy Bách Uyên tội nghiệp.

“Viên công tử, tốt xấu gì cũng nên đi xem chủ tử.”

Viên Tri Mạch cứng đờ. Bỗng nhiên cảm thấy toàn thân như bị sét đánh trúng, không khống chế được rùng mình. Vừa rồi chỉ lo cho A Yến, trong lúc nhất thời đã quên Dung Tầm!

Dung Tầm..... Dung Tầm.....

“Hắn.....”

Bách Uyên liếc mắt một cái, nghiêng nửa thân mình.

Viên Tri Mạch ngẩng đầu. Cách đó không xa, một đôi mắt phượng quen thuộc đang nhìn lại đây!

Dung Tầm chật vật, gầy gò, tiều tụy kinh người, nhìn như người xa lạ. Trên người có thể thấy được áo khoác lam lũ rách nát. Chân trái bị băng bó, máu tươi thấm nước một mảng.

Hắn lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, khóe môi hơi hơi cong lên, mỗi một lại mỉm cười.

Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy sức lực toàn thân bị hút hết, thân thể không tự chủ được nhũn ra. May mà có Bách Uyên đứng lúc đỡ lấy mới không ngã lăn trên mặt đất.

Ngày đêm mong mỏi, gọi tên vô số lần. Hiện giờ, hắn ở trước mặt mỉm cười lại lo sợ nghi hoặc. Nếu không chạy nhanh đến, người này có phải lại sẽ biến mất hay không?!

Viên Tri Mạch thở hổn hển, dùng sức đẩy Bách Uyên ra, thất tha thất thểu đi qua chỗ Dung Tầm. Ngán ngẩm mấy trượng lại như là chân trời góc biển, đi lại đi sao đi không đến vậy!

Người trước mặt cười một tiếng còn kèm theo vài tiếng ho khan thật mạnh.

“Ta còn tưởng rằng ngươi muốn ở bên kia cả đời.”

39. Chương 39: Không Muốn Vũ Nhục Chính Mình

Viên Tri Mạch bình tĩnh, lúc này mới phát hiện mình đã chạy tới chỗ Dung Tầm. Hai chân mềm nhũn, quỳ thật mạnh xuống trước mặt Dung Tầm, Viên Tri Mạch nhìn chăm chăm gương mặt gầy gò, đã không còn chút nào phong lưu tuấn mỹ ngày trước. Miệng há to muốn nói chuyện lại đột nhiên không biết nên nói như thế nào, một giọt lệ nhẹ nhàng rơi xuống.

Dung Tầm đau lòng nhìn người cũng gầy yếu trước mắt, theo bản năng liền giơ tay định đỡ, nhưng lúc này hắn cũng đã không còn sức lực, chỉ cười khổ nói.

“Người ở bên kia khóc không được, phải đến bên này khóc, cố tình làm lòng ta....”

Lời nói còn chưa dứt, môi đã bị chặn. Động tác tùy ý mà quyết liệt, hơi thở quấn quanh ở bên nhau. Trái tim không khống chế đập nhanh hơn, rung động như xuyên qua thể xác và tinh thần!

Mắt Dung Tầm sáng lên!

Mỗi lần tai vạ đến, liền sẽ có triền miên, đây có tính là tưởng thưởng không?

Hắn vội vàng dùng mắt cho lui mấy ảnh vệ đứng phía sau xem kịch. Một đám cười hì hì, còn như đang rủ rê thêm người khác. Mấy chục đôi mắt nóng rát nhìn chăm chăm xem trò hay! Thậm chí còn có mấy tên gan lớn trộm ra dấu với hắn.

Dung Tầm thiếu chút nữa tức đến phun ra máu.

Muốn nhìn đồng cung sống à. Đi tìm chết!

Tuy rằng không muốn cho bọn vô lại này xem kịch vui, nhưng thật sự không bỏ người này ra được. Hắn đột nhiên giơ tay lên, dùng hết sức lực xốc áo khoác trên người đem hai người bao lại. Áo khoác to rộng, cho dù người bên ngoài đều biết bọn họ đang làm cái gì, cũng không có biện pháp xem rõ ràng.

Đám ảnh vệ đồng thời bóp cổ tay thở dài tiếc nuối.

Dung Tầm nghe những tiếng thở dài kia, lạnh lùng hừ một tiếng.

Bổn Quận vương không sợ các người xem, nhưng Tiểu Mạch Nhi da mặt mỏng, nếu bị các người làm chạy, các người tìm ai đền cho ta đây?

Tựa như đã nhận ra hắn phân tâm, người kia cắn môi hắn một cái.

Dung Tầm bật cười, chuyên tâm đáp lại Viên Tri Mạch ngây thơ vụng về cắn liếm. Gặm gặm, Viên Tri Mạch lại ngại chưa đủ, hôn dần xuống phía dưới. Dung Tầm vui thích than nhẹ, theo bản năng duỗi tay để trên vai Viên Tri Mạch. Xương bả vai trần trụi lạnh lẽo, xúc cảm không bình thường làm hắn đột nhiên rung mình. Đầu như bị một chậu nước lạnh tạt vào, cái gì cũng không hứng thú!

Hắn nhìn ra bên ngoài cất giọng rống to.

“Bách Uyên, lại đây!”

Vừa nói, hắn vừa đem áo trên người bị cởi phân nửa kéo lại chặt chẽ.

“Từ từ, dừng, dừng!”

Quần áo tán loạn, tóc hỗn độn, Viên Tri Mạch vẽ mặt mê man ngẩng đầu, giọng hơi khàn khàn.

“Làm sao vậy?”

Hốc mắt còn hơi đỏ, ánh mắt mông lung mang sắc đục. Nhiều ngày không gặp, sao tu luyện thành bộ dáng yêu tinh như thế này? Dung Tầm hít một hơi, toàn thân trên dưới lại bắt đầu nóng! Đáng tiếc, không phải thời điểm.

Hắn liếc mắt nhìn Viên Tri Mạch, nhanh chóng quyết định đem áo khoác khóa chặt chẽ lại, che khuất cảnh xuân. Hắn hôn chớp mũi Viên Tri Mạch một cái.

“Ở bên ngoài.”

Viên Tri Mạch ngốc ra nhìn hấn. Sau một lúc đại não mới hoạt động, trong phút chốc trên mặt nóng như lửa đốt!

Hít vào một hơi, Viên Tri Mạch cuống quýt bọc áo khoác đứng lên. Đứng lên Viên Tri Mạch mới phát hiện Dung Tầm cũng đã bị lột không kém mình. Lúc này mình rời đi, thân thể của Dung Tầm phải lộ ra trước mắt mọi người. Trong lúc nhất thời khó xử, Viên Tri Mạch cũng không biết mình nên đi hay đợi.

Vẫn là Bách Uyên nhanh nhẹn, chạy nhanh đi lấy quần áo sạch sẽ tới, nhỏ giọng nói.

“Viên công tử, chủ tử bên này có ta.”

Viên Tri Mạch nhìn thấy Bách Uyên, mặt đỏ lịm hơn, trừng mắt nhìn hồ ly Dung Tầm, chạy vội tới phía sau thay quần áo.

Bách Uyên đảo mắt, nhỏ giọng nói.

“Chủ tử, ngài thật không xấu xa.”

Hấn liếc mắt nhìn quần áo lam lũ trên người Dung Tầm.

“Ngài cố ý không chịu thay quần áo, chẳng lẽ chính là vì lúc này? Xé tiện hơn?”

Dung Tầm cười gian trá.

“Cái này là lo trước khỏi hoạ.”

“Chủ tử, ngài thật gian trá!”

Bách Uyên thành tâm thành ý bái phục, rồi tò mò nói.

“Ngài không sợ làm người ta giận bỏ đi?”

“Yên tâm, Tiểu Mạch Nhi vì ta mà mạo danh thay thế cũng làm, trong lòng hấn có ta, việc nhỏ này sẽ không để trong lòng.”

Dung Tầm rất là chắc chắn.

“Vậy vì cái ngài gì làm như vậy?”

Dung Tầm thở dài, ánh mắt thâm trầm nhìn nhìn. Hấn có thể nói kỳ thật là vì Trưởng Tôn Yến mà cố ý như thế sao. Hiện nay, Trưởng Tôn Yến còn chưa có thấy bọn họ tình nồng ý mật đã ngắt đi rồi, thật là đáng tiếc nha.

“Chủ tử, nếu không phải Trưởng Tôn Giáo úy đúng lúc tới, mạng của ngài đã có thể không xong. Vừa rồi nếu không phải Trưởng Tôn Giáo úy đúng lúc chạy ra, Viên công tử sợ là cũng khó tránh thương vong. Nói như thế nào hấn cũng là ân nhân cứu mạng của hai vị. Ngài qua cầu rút ván lấy oán trả ơn, thật không trường nghĩa.”

Dung Tầm hừ hừ.

“Hấn muốn đoạt người của ta, nếu ta trường nghĩa ta là đồ ngốc!”

“Nói vậy gì đó?”

Viên Tri Mạch mặt ửng đỏ mặt từ phía sau đi ra, trừng mắt nhìn Dung Tầm một cái, liền đi đến bên kia. Nhưng Viên Tri Mạch đi hai bước đã bị người kéo lại, Dung Tầm lộ vẻ tội nghiệp.

“Tiểu Mạch Nhi, ngươi không muốn thấy ta sao?”

Viên Tri Mạch đỏ khốc đỏ cười quay đầu lại nhìn hấn. Theo bản năng muốn mắng, nhưng nhìn sắc mặt hấn, biết tình trạng của hấn cũng không tốt, trong lòng Viên Tri Mạch mềm nhũn, giọng cũng mềm xuống.

“Lại nói vậy, ta đi xem A Yến.”

“A Yến, A Yến, kêu cũng thật thân mật. Ngươi muốn đi ta không ngăn cản ngươi, nhưng trước tiên đi xem thương tích trên vai ngươi. Có phải lần trước bị thương ở quán trà còn chưa có khỏi hoàn toàn không? Đừng có để trở bệnh.”

Viên Tri Mạch xoa xoa vai, lúc này mới phát hiện xương bả vai đau đớn, chân chờ rồi ngẩng đầu nhìn. Bên kia người còn chưa có tan đi, phỏng chừng mình đi cũng không có làm được gì, do dự một lúc Viên Tri Mạch ngồi xuống ở bên cạnh Dung Tầm. Một ảnh vệ đến xem vết thương cho Viên Tri Mạch, rồi nói nhỏ.

“Vết thương gặp phải ở quán trà kỳ thật đã tốt hơn phân nửa. Lần trước gặp tai nạn ở triền núi lại bị thương, vừa rồi phỏng chừng đụng phải, nhưng không có gì lớn, tĩnh dưỡng mấy ngày thì tốt rồi.”

Bên cạnh không lên tiếng, Viên Tri Mạch quay đầu lại, đã bắt gặp Dung Tầm neho mắt nhìn mình, vẻ mặt lãnh trầm như mưa gió sắp đến!

“Hừ”

Một tiếng hừ trầm trầm, sắc mặt Quận vương rất là khó coi.

“Tiếp tục nói đi.”

Viên Tri Mạch bị nghẹn. Nhìn bộ dạng Dung Tầm giận dữ như mưa gió sắp đến không khỏi rụt rụt bả vai, trong lòng có chút áy náy.

Dung Tầm lạnh giọng gầm nhẹ.

“Gan người bị phì có phải hay không? Không có võ, không giỏi cưỡi ngựa bắn cung, người dám đến quân doanh à? Người lên đến quân doanh còn gạt ta! Người xem mạng nhỏ của mình thật sự không đáng giá hay là ta sẽ không đau lòng! Người có biết chiến trường thay đổi trong nháy mắt, người còn dám giả mạo thân phận, bị tội khi quân có thể làm mất mạng không chỉ người.....”

“Câm miệng!”

Dung Tầm bị nghẹn, liếc mắt nhìn ảnh vệ cười trộm bốn phía. Hắn định mở miệng nói lý, vừa ngẩng đầu đã thấy Viên Tri Mạch giận dữ, nhất thời không dám lỗ mãng, nhỏ giọng nói.

“Người làm ta sợ muốn chết, ta thật cho rằng người.....”

Viên Tri Mạch biết Dung Tầm phát hỏa là bởi vì đau lòng. Liếc mắt nhìn một đồng người xung quanh, gương mặt thanh tú hơi ửng đỏ, một bàn tay phủ lên bàn tay lạnh như băng của Dung Tầm, Viên Tri Mạch áy náy thấp giọng nói.

“Ta thật sự không có việc gì, chỉ là khổ cho người.”

Tầm mắt Viên Tri Mạch ở trên thân thể chồng chất vết thương của Dung Tầm, miễn cưỡng cười cười.

“Người cũng làm ta sợ muốn chết, chúng ta xem như huề nhau, chuyện này đừng nói nữa.”

Mắt phượng bỗng chớp xẹt qua một tia ý vị thâm trường, rồi chợt bị đè ép xuống. Hắn nhượng mày, cúi người tiến đến trước mặt Viên Tri Mạch thấp giọng nói một câu.

Thân thể Viên Tri Mạch cứng đờ, không được tự nhiên gục đầu xuống, vành tai đỏ bừng giống như trái anh đào chín (trái cherry). Viên Tri Mạch nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đan vào nhau một hồi, ánh mắt hơi hơi lập loè, đề thấp giọng nói.

“Chờ người khỏe lại rồi nói.”

Ánh mắt Dung Tầm sáng lên, trong phút chốc tinh thần phấn chấn mặt mày hớn hởi, dù tay bị Viên Tri Mạch ném ra cũng không phản ứng. Hắn nhìn về phía bóng dáng Viên Tri Mạch vội vàng rời đi cười thoải mái.

“Chủ tử, ngài cũng đừng cười nữa.”

Bách Uyên sờ sờ da gà nổi lên trên người.

“Ngài cười thật đậm đang, làm người ta thật sự rất muốn đánh ngài.”

Dung Tầm nguy hiểm nhìn về phía đầu lĩnh ảnh vệ gan to nhà mình.

“Muốn thì người tới đánh thử xem?”

Ánh mắt Bách Uyên sáng rực, xoa tay hằm hè nóng lòng muốn thử. Hắn làm bộ giơ tay lên! Vừa nhấc đầu, tầm mắt quét thấy Viên Tri Mạch cách đó không xa.

Vừa đúng lúc Viên Tri Mạch cũng nghiêng đầu nhìn qua, tầm mắt dừng ở bàn tay giơ lên của Bách Uyên, ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh, thoát nhìn uy hiếp mười phần.....

Lòng Bách Uyên chợt lạnh, hoảng hồn không ngừng lui ra phía sau ba bước.

Chủ tử dễ chọc, chủ tử phu nhân tương lai không dễ chọc nha!

Mắt Dung Tầm híp lại cũng cong cong, cười như mùa xuân hoa nở.

Bách Uyên che mặt, bỏ chạy.

Bởi vì hai vạn quân chưa trở về, hơn nữa bên này cũng coi như gần biên giới, sẽ không có nguy cơ bị địch tấn công. Viên Tri Mạch dứt khoát để một bộ phận ảnh vệ mang theo tám ngàn quân đi chi viện, chỉ để lại hai ngàn quân tại chỗ hạ trại, vừa chờ đợi vừa để Trương Tôn Yến cùng Dung Tầm chữa thương.

Trương Tôn Yến bị thương khá nghiêm trọng. Lúc trước trên người hắn đã mang thương tích, ngoại thương nội thương hợp lại làm bệnh trạng tăng lên.

Tuy rằng Dung Tầm có nhiều vết thương chồng chất trên người, nhưng do tâm tình tốt, tình trạng khá hơn Trương Tôn Yến không ít. Hắn suốt ngày lôi kéo Viên Tri Mạch than vãn, thuận tiện có khả năng liền ăn đậu hủ, giò giò ăn vạ, luôn đem thương tích trên người ra viện có.

Một lần hai lần còn mỉm cười. Ba lần bốn lần là nhăn nheo. Năm lần sáu lần cật lực khắc chế. Đến lần thứ bảy rốt cuộc Viên Tri Mạch không thể chịu đựng được, giận dữ bỏ mặc người nào đó, đi đến chỗ Trương Tôn Yến không chịu lộ diện.

Duệ Quận Vương vừa xấu hổ vừa tức giận cầm lấy khăn tay cắn một góc, si ngốc ai oán nhìn lều đối diện. Hắn ngồi ở cửa lều thật lâu như hóa thành một hòn đá vọng thế.

Viên Tri Mạch nén giận không thèm để ý người nào đó làm trò, dù cách màn che cũng có thể cảm giác được tầm mắt nóng bỏng của hắn. Viên Tri Mạch cắn cắn môi, quay đầu lại đón nhận ánh mắt mỗi một của Trương Tôn Yến, áp úng ngồi xuống, duỗi tay thể dịch dịch chân.

“Thương tích thế nào?”

Trải qua mấy ngày chữa thương nên sốt cao đã lui, nhưng toàn thân Trương Tôn Yến vẫn mệt mỏi không dậy được. Gương mặt lạnh lùng như than chì đã biến thành thân sắc màu đen. Bả vai bị băng kín mít. Cả người nhìn chật vật tiêu tụy. Hắn nhìn chằm chằm Viên Tri Mạch, đáy lòng nổi lên chua xót.

Thật sự là đã thay đổi.

Thời gian trước Viên Tri Mạch tuy rằng cũng có tinh thần, nhưng ánh mắt lộ ra chút buồn rầu. Tất cả mọi người đều nhìn ra được tinh thần đó chỉ là dùng ý chí chống đỡ, làm người ta không thể không lo lắng. Hiện giờ Viên Tri Mạch tuy rằng vẫn mảnh khảnh như cũ, nhưng cả người như sống lại, linh động phần chần, còn biết giận, cũng lộ ra vài phần vui mừng.

Chuyển biến như vậy đều là bởi vì Dung Tầm sao?!

Hắn miễn cưỡng cười cười.

“Tốt hơn rồi.”

Viên Tri Mạch bình tĩnh nhìn Trương Tôn Yến, hơi hơi hé miệng, lại bị ai phát hiện, không biết khuyên như thế nào. Chân chữ một lát, cuối cùng Viên Tri Mạch chỉ nói.

“Đa tạ người cứu Dung Tầm. Nếu không phải nhờ người, chỉ sợ Dung Tầm đã chết.”

Trương Tôn Yến ngẩn ra, ánh mắt có lệ, gần từng chữ một.

“Kỳ thật ta không nghĩ cứu hắn.”

Viên Tri Mạch kinh ngạc ngẩng đầu, còn chưa kịp nói chuyện, Trương Tôn Yến lại nhàn nhạt bổ sung.

“Lúc ấy ta nhìn hấn bị vậy, kỳ thật có ý niệm như vậy. Nếu hấn chết, có thể có một ngày người tiếp nhận ta? So với Dung Tuyền, ta luôn có chút ưu thế hơn.”

Thấy Viên Tri Mạch khiếp sợ mở to mắt, Trương Tôn Yến nghiêng đầu.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta không phải con người toàn vẹn. Hơn nữa người cũng thấy rồi, ta đã cứu hấn. Tuy rằng ti tiện, nhưng ta rốt cuộc vẫn có thể cứu chữa.”

Viên Tri Mạch cười khẽ, chắc chắn nói.

“Người không ti tiện.”

Trương Tôn Yến cười.

“Thật không biết người sao nắm chắc. Ta không có rộng lượng như vậy. Ta còn tưởng rằng người sẽ nói không đáng, khuyên ta từ bỏ đi.”

“Tính tình của người cùng ta đâu kém nhau. Ta khuyên thì người sẽ buông tay sao?”

Viên Tri Mạch lắc đầu.

“Huống hồ câu này ta không thể nói. Ngẫm lại nếu nói ra không chỉ có vũ nhục chính mình, chẳng phải cũng vũ nhục người sao?”

Trương Tôn Yến ngẩn ra, cười ha ha.

“Nói rất đúng! Hay cho một từ vũ nhục!”

Cười một trận, tiếng cười đột nhiên im bật, hấn chợt ngẩng đầu, kiên định nói.

“Nếu người không muốn vũ nhục chính mình cũng không muốn vũ nhục ta, vì sao phải xa lạ như vậy? Trước lúc ta vào thảo nguyên, rõ ràng chúng ta vẫn là huynh đệ tốt, nếu người làm không được, người cần gì phải nói như vậy! Viên Tri Mạch, quân tử rất quang minh, ta thích người ta không thẹn với lương tâm, tuyệt đối không giấu giếm. Dù Dung Tầm ở bên này ta cũng dám lớn tiếng nói! Người cùng ta xa lạ là khinh thường ta!”

Viên Tri Mạch ngơ ngẩn nhìn thiếu niên trước mắt. Hấn chỉ mười tám tuổi, trải qua khoảng thời gian mài giũa trên chiến trường, như khối đá kim cương thô được mài dũa lộ ra vẻ đẹp, càng tỏa sáng càng thêm trầm ổn. Hiện giờ mới biết bản tính dữ dằn kia vẫn giấu ở trong xương cốt, ngẫu nhiên phát giận như kim cương dưới ánh mặt trời tỏa sáng chói lọi!

Trầm mặc một lúc lâu, Viên Tri Mạch nhẹ nhàng cười.

“Được rồi, vậy người đáp ứng ta đừng làm khổ chính mình.”

Trương Tôn Yến bình tĩnh trầm giọng nói.

“Yên tâm.”

40. Chương 40: Dung Sói Viên Thỏ

Ra khỏi lều Trương Tôn Yến, Viên Tri Mạch nhìn lều đối diện. Đi đến vén màn lên, Viên Tri Mạch đã thấy giường đặt ở ngay cửa. Người nọ thật cũng không chê phiền mà, mặc áo khoác nằm nghiêng trên giường, không nhúc nhích, hình như đã ngủ.

Viên Tri Mạch bật cười, cũng không đánh thức Dung Tầm, đi vào tìm cái ghế ngồi xuống, lấy một quyển sách ra xem.

Cũng không biết qua bao lâu, đã nghe một tiếng động nhỏ, Viên Tri Mạch quay đầu lại cười.

“Dậy rồi?”

Duyệt Quận Vương bị vút bỏ vẫn chưa nguôi giận, trừng mắt nhìn người nào đó, rồi trở mình không thèm nhìn tới. Do không chú ý mà vết thương ở cẳng chân đau nhói, hắt hắt một hơi.

“Giận?”

Viên Tri Mạch bật cười.

“Người rốt cuộc bao nhiêu tuổi, một chút độ lượng cũng không có.”

“Ta chính là nhỏ mọn như thế!?”

Viên Tri Mạch dở khóc dở cười, quả thực không có biện pháp với vị Quận vương này.

“Ta không phải đã trở lại sao, người rốt cuộc còn muốn thế nào?”

Dung Tầm cẩn thận xoay người. Hắn thuận thế leo lên, mắt phượng sáng kinh người, giọng đầy ái muội.

“Vậy người giúp ta.”

“Giúp người cái gì?”

Vẻ mặt Viên tỏ trắng ngây thơ mờ mịt, ngơ ngác hỏi.

Tầm mắt Dung sồi hơi hạ xuống, môi nở nụ cười xấu xa.

Viên Tri Mạch nhìn theo tầm mắt kia, trên mặt lập tức đỏ lên, sống lưng cứng đờ, không được tự nhiên trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Hiện tại thân thể như thế còn nghĩ mấy cái đó?”

“Chỗ kia không có bị thương, không cho chút ngon ngọt được sao?”

Thấy vành tai Viên Tri Mạch muốn chảy máu, Dung Tầm giống như tiếc hận.

“Thôi, biết người làm không được, gượng ép người.....”

Đột nhiên im bặt!

Dung Tầm khiếp sợ cúi đầu, không thể tin nhìn bàn tay có chút vụng về kéo vạt áo choàng, mở dây lưng của hắn.

Trời đất quay cuồng, quả thực kinh hãi làm mất một nửa hồn phách!

Tiểu Mạch Nhi vẫn hay thẹn thùng thủ lễ đây sao? Đây kỳ thật là yêu tinh đầu thai chuyển thế mà!

Viên Tri Mạch nhận thấy hắn khiếp sợ, lập tức hiểu được Dung Tầm vừa rồi kỳ thật là vui đùa, nhất thời lại có chút bức bối, theo bản năng liền rút tay lại.

Dung Tầm gian xảo nào chịu buông tha, nhanh chóng đè tay lại, cười lấy lòng.

“Cũng đã như vậy, còn rút tay làm cái gì, ngoan làm đi, ngoan làm đi ha.”

Trong miệng nói nhẹ nhàng dễ dàng, động tác trên tay lại mạnh mẽ túm tay Viên Tri Mạch hướng vào bên trong!

Vừa rồi tốt xấu gì cũng có lớp vải ngăn cách. Giờ bị hắn kéo như vậy bàn tay lạnh lẽo của Viên Tri Mạch lập tức cảm nhận được một thứ nóng hổi. Vật kia dán lên lòng bàn tay, lập tức cứng rắn còn thực linh hoạt động động!

Sắc mặt Viên Tri Mạch lập tức thay đổi. Dung Tầm còn cố tình hô ra tiếng.

“Ui, tay người lạnh..... Thoải mái..... Nhanh lên, nhanh lên!”

Đây là tình cảnh gì? Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy thân thể không tự chủ được nhũn ra.

Bị Dung Tầm cưỡng chế kéo tay xuống, thân thể Viên Tri Mạch bị ngã về phía trước. Lại sợ chạm đến vết thương trên người Dung Tầm, Viên Tri Mạch chỉ có thể dùng tay trái vịn ở trên người hắn. Vạt áo mở ra, lộ ra một phần xương quai xanh trắng như ngọc.

Dung Tầm dư lại một bàn tay, lập tức không khách khí đẩy vạt áo đã hé mở kia ra, cách áo lót màu trắng dùng tay xoa nắn. Gặp nơi nào đó hơi nhô cao, hấn ác ý véo một cái!

Viên Tri Mạch bị đau hô nhỏ một tiếng. Thân thể vốn đã mềm nhũn, lại thêm lực tác động, cả người không khống chế cúi xuống phía trước. Dung Tầm hớn hở, nhẹ nhàng gặm cắn xương quai xanh, hàm hồ thấp giọng nói.

“Thật ngon.”

Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy một dòng khí nóng từ lòng bàn tay truyền ra, truyền tới bụng, lại đi lên trên. Toàn thân dường như nóng lên làm Viên Tri Mạch không tự chủ được ưỡn ngực về phía trước. Mặt đỏ bừng, hốc mắt ướt át giống như sắp khóc.

“Dung Tầm.....”

Nghe giọng như van xin lại như mời gọi kia, ánh mắt Dung Tầm tối sầm, thân thể đột nhiên ngã về phía trước!

Phịch!

“A, Dung Tầm!”

Viên Tri Mạch kinh hãi hô lên, Dung Tầm đã bị ngã từ trên giường xuống. Lo sợ vết thương trên người Dung Tầm, Viên Tri Mạch trở tay ôm eo Dung Tầm. Hai người ngã thành một đống, Viên Tri Mạch thành đệm thịt của Dung Tầm.

Duệ Quận Vương da dày thịt thô căn bản không đem cú ngã này để ở trong lòng. Thừa dịp Viên Tri Mạch bị đè ở dưới thân, gấp gáp liền hôn xuống, còn muốn cố xé vạt áo. Viên Tri Mạch đầu đầy mồ hôi vẫn nghĩ đến thương tích của Dung Tầm, không làm gì chỉ có thể ái ngại cắn.

“Dung Tầm, người để ý một chút. A, Dung Tầm!”

Dung sói thật sự là đối lâu lắm rồi, khó có được cơ hội tốt trước mắt, hấn sao có thể buông tha. Hấn ỷ vào hai tay không có việc gì, nhanh nhẹn lột quần áo trên người Viên Tri Mạch. Động tác lạnh lẽo vô cùng, trong nháy mắt người dưới thân đã bị lột hơn phân nửa. Da thịt trắng như ngọc như ẩn như hiện, càng thêm dụ hoặc mê người, so với cởi hết còn làm huyết mạch sôi sục hơn!

Viên Tri Mạch sắc mặt ửng hồng, miệng hơi hé mở. Thân thể bị Dung Tầm thuần thực trêu đùa đã sớm mềm thành nước, miệng Viên Tri Mạch vô ý thức phát ra vài tiếng rên rờ rạc.

“Dung Tầm, người..... Trên người của người..... vết thương... băng vải.....”

“Vết thương có quân y lo.”

Dung Tầm hàm hồ nói, rồi há mồm cắn cái núm nhỏ trước ngực Viên Tri Mạch. Hai tay sờ soạng xuống....

Từ khi sống lại, Viên Tri Mạch chưa từng thể nghiệm cảm giác có vật lạ thâm nhập cơ thể, không tự chủ được khẽ nói.

“Đau.....”

“Thả lỏng chút, thả lỏng đi.”

Dung Tầm cũng thở dốc.

“Người muốn ta bị gãy xương có phải hay không?”

Viên Tri Mạch bị đau vẫn luôn hít hà.

“Người... người lấy ra đi!”

Dung Tầm dùng tay còn lại chặt chẽ chế trụ eo, ngăn cản người nào đó trốn chạy. Hấn cũng nhanh chóng hôn lên môi trần an Viên Tri Mạch. Sau đó thừa dịp Viên Tri Mạch phân tâm, ngón tay chậm rãi bắt đầu hoạt động.

Qua một hồi đã cảm nhận được chỗ mềm ẩm có hơi ướt át.

Không thể phủ nhận, Tiểu Mạch Nhi thật sự là trời sinh hiếm có. Tuy rằng là nam tử, nhưng thân thể mềm mại hơn nam tử, mịn màng trơn bóng không thua kém nữ tử.

Hắn dùng sức kéo quần Viên Tri Mạch xuống. Làn da lộ ra không khí làm Viên Tri Mạch bị lạnh mà giật mình, thần chí lập tức thanh tỉnh không ít. Theo bản năng đè lại tay Dung Tầm, ánh mắt Viên Tri Mạch mê man lắc đầu, trong giọng nói có chút nức nở.

“Dung Tầm, đau.....”

Dung Tầm nhẹ nhàng hôn khoe môi, kiên nhẫn dỗ dành.

“Không có việc gì, một hồi sẽ không đau, một hồi sẽ không đau.”

Hắn ôn nhu hôn khoe mắt đã có nước mắt chảy xuống, ôn nhu nói.

“Người thả lỏng đi, sớm muộn gì cũng có ngày này, trễ đau không bằng sớm đau, ngoan.”

“Nói cái gì lung tung rối loạn vậy.”

Viên Tri Mạch bị hắn chọc cười, đau đớn hình như giảm không ít. Bám vào vai Dung Tầm, Viên Tri Mạch thở dốc nói.

“Trở về... có được hay không? Qua hai ngày nữa, nói không chừng phải lên đường, người làm thì sao ta cười ngựa?”

“Cùng ta ngồi xe ngựa. Dù sao người cười ngựa ta cũng không yên tâm.”

“Nhiều người như vậy, tốt xấu gì cũng chừa cho ta chút mặt mũi đi.”

Viên Tri Mạch thở dốc liên tục, theo bản năng duỗi tay nắm tay Dung Tầm, nhưng ngón tay lại ướt một mảnh. Trong lòng đột nhiên chợt lạnh, mê man nháy mắt tiêu sạch sẽ, Viên Tri Mạch chống cánh tay ngồi dậy. Quả thực trên đồng quần áo hỗn độn của hai người đã dính máu, nhìn lại thân thể Dung Tầm cũng đầy máu tươi, nhìn rất dọa người.

“Người đâu!”

Bên ngoài có tiếng ảnh vệ cất lên.

“Viên công tử, lão vương gia gửi thư đến!”

Tự tiện mặc lại quần áo, Viên Tri Mạch gọi ảnh vệ vào chữa thương cho Dung Tầm.

Ảnh vệ Giang Văn thật vất vả lau chùi máu, băng bó lại vết thương cho Dung Tầm. Trên mặt đất bằng vải dính máu đã thành một ngọn núi nho nhỏ. Giang Văn liếc mắt nhìn Viên Tri Mạch đang ngồi bên bàn cau mày xem thư. Những ảnh vệ này khó có được người thành thật, nhưng hiện tại chưa nói chuyện cũng đã đổ mặt. Hắn dùng giọng nói nhẹ như gió đầy hàm súc nói.

“Chủ tử, chuyện này thật không thể nóng vội, ngày sau còn dài. Hiện tại tình trạng của ngài.....”

Dung Tầm đen mặt, thiếu chút nữa đánh ảnh vệ nhà mình, đè thấp giọng nói.

“Ai kêu người vào!”

Chút xú nữa thôi, chút xú nữa thôi đã ăn vào trong miệng. Thịt đến miệng lại bị lấy ra. Như vậy sao không khiến cho Dung sôi đốm phát điên!

Giang Văn bị mắng ủy khuất nói.

“Chủ tử... chính là Viên công tử kêu ta. Hơn nữa ta không vào chỉ sợ... ngài sẽ chảy khô máu mà chết.”

“Biết cái gì, đây mới là nam nhân!”

“Ta cái gì cũng đều không hiểu, thì không phải nam nhân sao?”

Giọng nói thanh đậm của người nào đó cất lên. Duệ Quận Vương vừa rồi còn huyên náo nhất thời cảm thấy da đầu tê dại, nhanh chóng cười gượng, ngậm miệng không nói. Hắn uất ức kéo chăn trùm lên người nguy trang mình vẫn là người bệnh suy yếu.

Giang Văn vô cùng bá phục, ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ nhìn Viên Tri Mạch.

Viên Tri Mạch đỡ khóc đỡ cười, đi qua chỉnh lại chăn cho “người bệnh”, rồi ngẩng đầu nhìn Giang Văn hỏi.

“Thương tích thế nào?”

Giang Văn vội nói.

“Không lộn xộn, an tâm tĩnh dưỡng sẽ mau khỏi.”

Viên Tri Mạch gật gật đầu, ý bảo Giang Văn đi ra ngoài nấu thuốc, quay đầu nhìn lại Dung Tầm vẫn không nhúc nhích, nhìn đáng vẻ như đã ngủ rồi. Viên Tri Mạch lắc đầu, dùng phong thư trên tay vỗ vào mặt Dung Tầm.

“Đừng làm bộ, vừa rồi như rồng bay hổ múa đột nhiên thành một mối vậy?”

Dung Tầm trợn mắt, dùng ánh mắt vô lại mà ủy khuất nhìn qua, giọng cực kỳ nhỏ, lẩm bẩm.

“Ta rõ ràng có thể...”

“Có thể... có thể... người thiếu chút nữa có thể mất mạng.”

Viên Tri Mạch quả thực không có cách nào với hắn, nhú nhú mày lại nói.

“Triều đình có hành động.”

Dung Tầm nghiêm mặt, nụ cười trên mặt lập tức thu lại.

“Thư phụ vương nói gì?”

“Người cảm thấy Tô Nhã Nhi thế nào?”

Thần sắc Dung Tầm bỗng chốc trở nên cổ quái, không được tự nhiên.

“Nàng cùng ta không có gì quan hệ, ta quan tâm nàng làm gì?”

Viên Tri Mạch đi đến bên ngọn đèn, đem phong thư để vào ngọn lửa, cũng không nhìn sắc mặt Dung Tầm. Nhìn ngọn lửa bốc lên, mày Viên Tri Mạch đã nhăn lại.

Sự việc lại trùng hợp với đời trước. Lại là tứ hôn!

Đời trước hôn sự của Dung Tầm cùng Tô Nhã Nhi cũng là Hoàng đế tứ hôn. Nếu không phải bởi vì Viên Tri Mạch đã sớm vào cửa, hơn nữa cũng coi như là con nhà thế gia, cũng được lão Vương gia bảo vệ, thì Tô Nhã Nhi đâu miễn cưỡng làm thê thiếp bình thường. Lần này Dung Tầm chưa có chính thất, thánh chỉ không thể trái, xem ra Tô Nhã Nhi thật sự sẽ là Quận vương phi.

Tuy rằng ngoài mặt không để ý vấn đề này, nhưng đáy lòng vẫn có chút để ý.

Tô Nhã Nhi là chính thất, tiếp theo lại là ai?

Nhớ tới tình cảnh đời trước đủ loại thiếp thất, đầu Viên Tri Mạch đau từng đợt, không khỏi khe khẽ thở dài.

Dung Tầm nghe được Viên Tri Mạch thở dài, đáy lòng sinh ra một dự cảm xấu.

“Làm sao vậy?”

“Dung Tuyên đã tới, hiện nay đang ở đại doanh.”

“Hả?”

Một Trương Tôn Yến còn chưa đủ, lại tới một Dung Tuyên, ngại hắn chưa đủ loạn? Kéo ra ngoài ngũ mã phanh thây!

“Hắn là tới tuyên đọc thánh chỉ...”

Viên Tri Mạch quay đầu lại, trên mặt tất cả đều là bất đắc dĩ.

“Bệ hạ tứ hôn... người cùng Tô Nhã Nhi. ”

Trong lều đột nhiên tĩnh.

Viên Tri Mạch vốn tưởng rằng Dung Tầm chắc chắn nói cái gì đó, nhưng ngoài hần dự kiến, Dung Tầm lại đột nhiên trầm mặc, bình tĩnh nhìn mình.

Ngọn đèn dầu hơi xao động, ánh sáng trong lều mờ lung mờ nhạt. Đôi mắt phượng có chút nói không rõ cảm xúc, nhìn không ra biểu tình gì, lại không khỏi làm người ta cảm thấy hoảng hốt.

“Làm sao vậy?”

Dung Tầm bình tĩnh nhìn Viên Tri Mạch. Trầm mặc một lúc lâu, không đáp, đáy mắt có chút chờ mong, hần hỏi lại.

“Người thấy thế nào?”

“Ta thấy thế nào? Cái gì ta thấy thế nào?”

Viên Tri Mạch có chút không thể hiểu được, đột nhiên cảm thấy đoạn đối thoại này thực quen thuộc. Còn chưa kịp nghĩ nhiều, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận ồn ào náo động, hình như có rất nhiều người ở bên ngoài làm ầm ĩ.

“Không biết có chuyện gì? Ta đi ra ngoài xem xét, người nghỉ ngơi trước đi.”

Dung Tầm kéo kéo môi, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Viên Tri Mạch đi ra ngoài.

Trong lều lại yên lặng kinh người.

Sau một hồi lâu một tiếng than nhẹ vang lên.

“Còn có thể thấy thế nào..... Lần trước người đem ta đẩy đi. Lần này, người chọn như thế nào? Lại đẩy ta một lần nữa sao?”

Hần biết rõ ràng Viên Tri Mạch yêu hắn. Nhưng yêu thì thế nào, có thể kháng thánh chỉ sao? Huống hồ đáy lòng hắn kỳ thật luôn có chút thấp thỏm.

Viên Tri Mạch yêu hắn, không thể nghi ngờ.

Hắn biết, Dung Tuyền có một vị trí đặc biệt trong lòng Viên Tri Mạch, không phải sao?

Dung Tầm lần thứ hai thở dài.

Hắn thật là thảm. Người tự cao tự đại cũng sẽ trần trọc thấp thỏm, còn phải cân nhắc làm việc.

Hắn thật sự xong rồi.

41. Chương 41: Người Ta Lo Lắng Chính Là Người

Viên Tri Mạch vội vàng chạy đến, đã thấy một người chặt vật ngã trên cỏ. Hắn bị dây thừng trói chặt, trong miệng còn mắng không thôi, cũng không biết đang mắng cái gì, chỉ cảm thấy âm thanh kia thực khó nghe.

Bách Uyên thấy Viên Tri Mạch đến, vội chạy lại bấm bấm.

“Vừa rồi ở biên giới bắt được người này. Cũng không biết là từ nơi nào chạy tới, đúng là người Đại Ung, nhưng hắn không chịu nói thân phận, cứ đòi xông qua biên giới, không có biện pháp chỉ có thể trói lại.”

Viên Tri Mạch gật đầu đi qua, đám người vây xem lập tức tự động tản ra nhường đường.

Nam nhân kia quỳ rạp trên mặt đất, trên mặt đầy vết máu bầm xanh xanh đỏ đỏ thắm không nở nhìn, bộ dáng cũng thấy không rõ, người đầy bụi đất, quần áo tả tơi, thoạt nhìn quá chặt vật.

Viên Tri Mạch nhíu nhíu mày, quay đầu lại nhìn Bách Uyên. Bách Uyên xấu hổ gãi gãi đầu.

“Người này tính tình không tốt, trừ mắng chửi cái gì cũng không chịu nói... Các huynh đệ cho là thích khách, ra tay hơi chút nặng.”

“Cũng không thể như vậy.”

Người nọ nghe được giọng Viên Tri Mạch đột nhiên ngừng đầu, giọng ghen ngào.

“Viên... Tri... Mạch!”

Viên Tri Mạch cũng ngơ ngẩn. Bách Uyên nhanh chóng lấy đèn lồng để sát lại, Viên Tri Mạch lúc này mới thấy rõ người nọ, nhất thời lắp bắp kinh hãi.

“Tưởng... Khâm!”

Tưởng Khâm là thư đồng của Dung Tuyền, là con Lễ bộ Thượng thư Khương Thượng, cũng coi như là bạn cùng nhau lớn lên. Hắn đối với Dung Tuyền trung thành và tận tâm, Dung Tuyền xem hắn như tâm phúc. Nghe nói hắn đã phụng mệnh chu du Đại Ung thu thập thông tin để biên soạn “Đại Ung phong cảnh chí”, đã hơn hai năm chưa gặp, cũng không biết hắn sao đến nơi đây.

“Là ta! Là ta! Ta muốn tìm Hoàng trưởng tôn! Ta có chuyện quan trọng muốn nói cho ngài ấy!”

Không đợi Viên Tri Mạch lên tiếng, Bách Uyên lập tức phân phó người mở trời cho Tưởng Khâm. Tưởng Khâm lão đảo bò dậy, vừa mới đứng lên liền ngã quỵ trên mặt đất!

Giang Văn chạy đỡ lấy hắn bắt mạch, mày đột nhiên nhăn lại.

“Hắn trúng độc.”

“Trúng độc?”

Viên Tri Mạch kinh ngạc hoảng sợ nhìn Tưởng Khâm đã hôn mê

“Nghiêm trọng không?”

Giang Văn lại trầm mặc một trận, cuối cùng vẫn thấp giọng nói.

“Nhìn không ra là độc gì, nhưng độc đã ngấm sâu. Thân thể hắn vốn suy yếu... hơn nữa vừa rồi... một trận quyền cước kia...”

Hắn trách cứ nhìn về phía huynh đệ nhà mình. Những tên đánh người lộ ra xấu hổ, vội né tránh. Giang Văn cũng không nói nhiều.

“Ta chỉ có thể tận lực cho hắn ba ngày.”

“Ba ngày?”

Viên Tri Mạch sợ hãi cả kinh, nhìn về phía Tưởng Khâm hôn mê, đáy lòng đau nhói. Tưởng Khâm năm nay mới mười tám, thân phận lại tôn quý, sai lại có kết cục này!

Hít một hơi thật sâu, Viên Tri Mạch cúi người trước Giang Văn. Giang Văn không ngừng xua tay, không dám nhận lễ.

“Giang Văn, mạng của hắn ta phó thác cho ngươi, xin ngươi tận lực trị liệu!”

“Thuộc hạ nhất định tận lực!”

Viên Tri Mạch nhờ vả Giang Văn giúp Tưởng Khâm xong, dứt khoát bước đi. Khi đi đến chỗ trước lầu Dung Tâm cùng Trưởng Tôn Yến, trên mặt Viên Tri Mạch lộ ra chút do dự, chần chờ một lát, quyết định đi vào lầu Trưởng Tôn Yến.

Không phải không tin Dung Tâm, nhưng chuyện này có liên quan Dung Tuyền, mà triều đình cùng Định Hi có quan hệ phức tạp, Viên Tri Mạch không muốn Dung Tâm bị kéo vào, đây cũng không phải chuyện tốt. Huống hồ có một số việc, Dung Tâm biết không tỉ mỉ kỹ càng bằng A Yến.

Trưởng Tôn Yến cũng chưa ngủ, vừa thấy Viên Tri Mạch tiến vào lập tức hỏi.

“Vừa rồi bên ngoài có chuyện gì?”

“Là Tướng Khâm.”

Viên Tri Mạch đơn giản đem chuyện vừa rồi nói một lần.

“A Yến, người tuy rằng cũng ở biên quan, nhưng tin tức của người từ trước đến nay so với ta tinh thông hơn. Người biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Trưởng Tôn Yến trầm tư một lúc lâu, lắc đầu.

“Ta cũng không biết. Kỳ thật khi đó ta cũng cảm thấy kỳ quái, Tướng Khâm tuổi tác không lớn, dù là Trạng Nguyên có tài, nhưng sao có khả năng đi ban biên soạn quyển sách đồ sộ như vậy.”

Hắn dừng một chút, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, mặt lộ vẻ chần chờ.

“Hiếu Đường.....”

“Có chuyện gì cứ nói.”

“Kỳ thật có chuyện ta vẫn luôn muốn nói cùng người. Người không cảm thấy, mấy năm trước sau khi Hoàng trưởng tôn từ Ngũ Đài Sơn trở về, tính cách liền có chút kỳ quái?”

Viên Tri Mạch ngẩn ra.

“Vậy không phải bởi vì hắn gặp nạn, cho nên tính cách thay đổi sao?”

“Một người dù bị rơi vào nguy hiểm tính cách sao hoàn toàn đổi khác? Người nhớ rõ không, cũng chính là năm ấy, thư đồng chúng ta đều bị cho về nhà, không giống trước kia cả ngày ở cùng Hoàng trưởng tôn. Lại nói tiếp, trước kia Hoàng trưởng tôn đặc biệt coi trọng người cùng Tướng Khâm, bọn ta luôn đứng phía sau.”

Trưởng Tôn Yến lại do dự, lo lắng nhìn Viên Tri Mạch.

“Nói câu người không thích nghe, trước kia Dung Tuyền hoàn toàn xem người là bằng hữu, là huynh đệ. Nhưng từ năm đó trở về sau quan hệ của Dung Tuyền cùng người tiến bộ vượt bậc. Nếu ta không đoán sai, người cùng hắn.....”

Sắc mặt Viên Tri Mạch biến đổi, vội vàng cắt lời Trưởng Tôn Yến.

“Người rốt cuộc muốn nói gì?”

Trưởng Tôn Yến hít một hơi thật sâu, lắc đầu.

“Ta cũng không biết ta muốn nói gì. Thôi, người cứ cho là ta chưa nói đi.”

Viên Tri Mạch ngơ ngác ngồi ở tại chỗ. Trong đầu tựa như có cái ý niệm chợt lóe qua, nhanh đến mức không bắt được, nhưng trái tim như bị xiết chặt, có thứ gì đè ở trong lòng, làm người ta có chút không thở nổi.

A Yến nói kỳ thật không sai, tính cách Dung Tuyền xác thật là có chuyển biến lớn qua một lần. Từ thanh lãnh tao nhã, hắn chuyển sang nội tâm lạnh lùng. Viên Tri Mạch cho là bởi vì hắn gặp nạn cho nên có bóng ma trong lòng, tuy rằng cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn không để ý.

Hơn nữa Viên Tri Mạch nhớ rõ rằng đời trước sau khi Dung Tuyền bước lên ngôi hoàng đế, tính cách cũng thay đổi. Nếu không phải Dung Tuyền dùng tính mạng già trẻ lớn bé Viên gia ép buộc Viên Tri Mạch, thì cũng không có khả năng Viên Tri Mạch lại làm ra quyết định như vậy.

Mà lấy tính tình hiện tại của Dung Tuyền tuyệt đối sẽ không làm ra loại sự tình đó. Dung Tuyền tuy rằng lạnh lùng, nhưng thực tế nội tâm mềm mại đa tình, hắn không có khả năng làm ra chuyện tổn thương Viên Tri Mạch.

Khi đó Viên Tri Mạch cũng chỉ tưởng Dung Tuyền cáu giận vì mình gả cho Dung Tâm, vì yêu sinh hận mà tính cách thay đổi. Hiện giờ bị A Yến nhắc nhở, suy nghĩ lại cảm thấy trong đó rõ ràng là có chút không thích hợp!

Rốt cuộc là vì sao mà thay đổi?

Hai người yên lặng một lát, trao đổi ánh mắt mang theo chút sợ hãi, rồi lại đồng thời nhìn nơi khác.

Viên Tri Mạch thở dài, đứng lên.

“Người nghỉ ngơi đi. Ta đi gặp Trưởng Khâm. Có lẽ hắn biết chút gì đó.”

“Ừ.”

Sắp đi ra khỏi cửa, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nghi hoặc.

“Người đối với hắn..... có những ý niệm đó sao?”

Viên Tri Mạch kinh ngạc quay đầu lại. Trên mặt Trưởng Tôn Yến lộ ra một chút xấu hổ.

“Nếu người không muốn nói, người coi như ta không hỏi.”

Viên Tri Mạch thấy lòng ấm áp, thận trọng gần từng chữ.

“Ta đối với Dung Tuyền, từ lâu chỉ là bằng hữu thân thiết.”

“VẬY..... Duệ Quận Vương cũng biết?”

Viên Tri Mạch sững sốt, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Làm sao vậy?”

“Tuy rằng ta không muốn hỏi như vậy.... Nhưng xét về phương diện nào đó mà nói, ta cùng Duệ Quận Vương kỳ thật xem như đồng bệnh tương lân. Người cùng hắn, dù sao cũng có nhiều năm tình cảm như vậy, ta nghĩ trong lòng Duệ Quận Vương cũng không yên tâm đâu.”

Viên Tri Mạch lập tức cảm kích Trưởng Tôn Yến, cười cười nói.

“Ta hiểu, đa tạ.”

Nhìn Viên Tri Mạch biến mất sau màn, Trưởng Tôn Yến lộ ra vẻ phiền muộn, nhin không được cười khổ.

“Ta giống như lại làm một chuyện ngu xuẩn.”

Vì người khác may áo cưới, thật là ngốc tối cực điểm.

“Đúng là ngu xuẩn.”

Một giọng lãnh đạm đột nhiên vang lên.

Trưởng Tôn Yến hoảng sợ quay đầu lại, nghẹn họng nhìn trân trối Sâm Cách không biết từ khi nào đứng sừng sững bên cạnh.

Người này đến đây lúc nào, hắn cũng không biết!

Sâm Cách nhìn chằm chằm Trưởng Tôn Yến.

“Người sao lại bị thương thế này?”

“Gặp người Đông Việt.”

So sánh với Tô Khắc Cáp mà nói, Trưởng Tôn Yến vẫn rất có thiện cảm với Sâm Cách. Huống hồ người này lúc trước cũng cứu hắn không chỉ một lần, cũng coi như là ân nhân cứu mạng.

“Không đáng kể, không chết được. Mà người ở chỗ này làm gì?”

Sâm Cách nhìn chằm chằm Trưởng Tôn Yến, sát khí mười phần.

“Người nào làm bị thương người, ta giết hắn!”

Trưởng Tôn Yến ngạc nhiên, ngay sau đó bật cười.

“Không cần người ra tay, ta tự mình báo thù rồi! Người còn chưa có trả lời ta. Người ở chỗ này làm cái gì?”

Sâm Cách cũng không đáp. Đi vòng quanh Trưởng Tôn Yến, xác nhận vết thương trên người Trưởng Tôn Yến không nguy hiểm cho tính mạng, sát khí mới giảm ít nhiều. Hắn cúi đầu nhìn mắt Trưởng Tôn Yến, lời ít mà ý nhiều.

“Ta tới đưa thư.”

“Thư gì?”

“Ta chỉ đưa thư.”

Ngụ ý, hắn cũng không biết nội dung.

“À, như vậy người đi tìm Hiểu Đường nói cho người cái lều, cũng không còn sớm, cũng nên nghỉ ngơi.”

Giọng Trưởng Tôn Yển đột nhiên im bặt, kinh ngạc nhìn Sâm Cách nằm xuống bên cạnh mình. Sâm Cách thoải mái tự do nằm, Trưởng Tôn Yển cảm thấy có chút không tự nhiên, ho khan.

“Sâm Cách... người muốn tìm chỗ nghỉ ngơi hay không? Hai người nằm chật chội, người không cảm thấy khó chịu sao?”

Đã nhắm lại ngủ, Sâm Cách chậm rãi mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Trưởng Tôn Yển gần trong gang tấc.

“Người chê ta?”

Trưởng Tôn Yển bị một câu này mà ghen hòng. Sâm Cách đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

“Tô Khắc Cáp là đầu lĩnh, là sói đầu đàn, đã thề sống chết nguyện trung thành.”

Trưởng Tôn Yển càng không hiểu ra sao, trong lúc nhất thời có chút ngớ ngẩn.

“Có ý tứ gì?”

Nhưng Sâm Cách đã một lần nữa nhắm lại mắt, chỉ chốc lát liền truyền đến tiếng thở đều đặn, hắn đã ngủ say. Trưởng Tôn Yển trừng mắt nhìn hắn một hồi lâu, lắc đầu, cũng không quá để ý, cũng nhắm mắt ngủ.

Viên Tri Mạch trở lại lều thì Dung Tầm đã ngủ rồi. Ngồi xuống lẳng lặng nhìn Dung Tầm, Viên Tri Mạch nhìn không được dùng ngón tay chạm vào mặt hắn.

Vì cái gì A Yển cũng cho rằng mình còn nhớ thương Dung Tuyền. Có một người hết lòng với mình như vậy, nếu không biết quý trọng, chẳng phải là quá ngốc sao.

Hơi mỉm cười, Viên Tri Mạch thấp giọng lẩm bẩm.

“Ta không biết ta có bao nhiêu yêu người, nhưng người sao có thể không biết?”

Sáng hôm sau, Viên Tri Mạch tỉnh dậy sắc trời đã sáng, Dung Tầm đã không thấy bóng dáng.

Trên người bị thương còn chưa khỏi, sáng sớm đi chỗ nào?

Viên Tri Mạch ngồi dậy, vừa mới đi ra lều, xa xa liền nghe được âm thanh gào thét, là giọng Tưởng Khâm. Viên Tri Mạch cả kinh, vội vàng chạy qua.

Còn chưa đi đến cửa lều, tiếng gào đột nhiên im bặt, màn nhấc lên, Dung Tầm được Bách Uyên dìu chậm rãi đi ra.

“Viên công tử.....”

Dung Tầm nhàn nhạt nhìn sang, mắt phượng bình tĩnh.

“Đừng đi vào, hắn đã chết.”

Viên Tri Mạch ngẩng ra.

“Có ý gì? Không phải nói ít nhất còn có ba ngày sao?”

“Độc tính mãnh liệt, Giang Văn khổng chế không được.”

Viên Tri Mạch nhìn chằm chằm Dung Tầm, đôi mắt trong trẻo sáng kinh người. Viên Tri Mạch không có ngu xuẩn đi hỏi Dung Tầm vì sao xuất hiện ở chỗ này, cho dù có hỏi Dung Tầm cũng không nói cho biết.

Hít một hơi thật sâu, Viên Tri Mạch quay mặt đi không nhìn Dung Tầm, cứng nhắc nói.

“Ta muốn vào xem hắn.”

Ánh mắt Dung Tầm lướt qua một vẻ sầu lo, cũng không có nhiều lời mà nhường đường. Viên Tri Mạch cũng không hề nhiều lời, bước nhanh vào lều.

Bách Uyên theo bản năng muốn cản, nhưng đã nhìn thấy ánh mắt Dung Tầm đảo qua, ánh mắt sắc bén. Bách Uyên dừng sốt, chỉ phải đứng lại, nhỏ giọng nói.

“Chủ tử, Viên công tử sẽ hiểu lắm.”

“Vậy thì sao, so với chuyện hắn bị cuốn vào vũng nước đục thì vẫn tốt hơn.”

“Ngài không sợ ngày sau công tử biết, sẽ ghi hận ngài?”

“Hắn sẽ biết?”

Bách Uyên rùng mình, ngậm miệng thủ thế.

Viên Tri Mạch vội vàng đi vào lều, vừa vào liền thấy Giang Văn đưa lưng về phía mình thu dọn cái gì đó. Giang Văn nghe được tiếng động quay đầu lại, vừa thấy là Viên Tri Mạch thần sắc lập tức thay đổi, có chút hoảng loạn che ở trước mặt Viên Tri Mạch.

“Viên công tử, ngài cũng đừng nhìn.”

“Tránh ra!”

Viên Tri Mạch quát khê một tiếng!

Giang Văn do dự sợ hãi rụt rè lui qua một bên.

Viên Tri Mạch bước nhanh đi đến giường nhìn chằm chằm Tưởng Khâm đã không có hơi thở, không tự chủ được rùng mình.

Tưởng Khâm kỳ thật không tính quen thuộc, tuy rằng đều là thư đồng của Dung Tuyền. Năm đó đều còn nhỏ lại đều là tuổi trẻ khí thịnh tâm cao khí ngạo, Viên Tri Mạch cũng không quen nhìn Tưởng Khâm đối với Dung Tuyền trung thành không hề có lý do. Tưởng Khâm không quen nhìn Viên Tri Mạch đối với Dung Tuyền tùy ý lười nhác. Nhưng bởi vì có Dung Tuyền mà qua nhiều năm cả hai cũng coi như là có vài phần tình nghĩa.

Một bằng hữu chết ở trước mặt mình, chết không minh bạch, thậm chí cũng chưa nhìn mặt phút cuối cùng.

Viên Tri Mạch lão đảo, theo bản năng tay chống đỡ bên cạnh giường. Bàn tay ướt át, Viên Tri Mạch hoảng hồn nhìn thi thể trên giường. Tưởng Khâm chỉ là trúng độc, sao chảy nhiều máu như vậy?

Trong lòng Viên Tri Mạch nhảy dựng, đột nhiên dùng sức xốc cái chăn trên người Tưởng Khâm lên. Giang Văn ngăn cản không kịp. Cái chăn dính đầy máu tươi phản phật một tiếng rơi trên mặt đất!

Viên Tri Mạch không thể tin tưởng nhìn chằm chằm bụng Tưởng Khâm lộ ở bên ngoài. Trên bụng có một vết rách máu từ đó chảy ra, thậm chí mơ hồ có thể thấy nội tạng!

Tưởng Khâm bị mổ bụng. Mổ bụng!

Giang Văn hoảng loạn giải thích.

“Chính là hắn tự mình làm! Ta chỉ là nghe hắn nói phải mổ ra.”

Lòng còn sợ hãi, hắn quét mắt nhìn thi thể, vẫn có chút sồn tóc gáy. Mổ bụng quả thực kinh hãi, người này lại dám tự xuống tay, phải có bao nhiêu dũng khí. Hắn thật sự có chút bội phục thiếu niên này.

Rõ ràng tuổi tác cũng không phải lớn, rốt cuộc là cái gì khiến hắn làm ra loại lựa chọn này!

Viên Tri Mạch nhìn chằm chằm Tưởng Khâm, tay còn nắm chặt con dao, móng tay đều đâm vào lòng bàn tay.

“Không phải nói còn có ba ngày sao? Sao đi nhanh như vậy?”

Giang Văn chần chờ, rồi thành thật nói.

“Hắn vốn trúng kịch độc, hắn kiên trì nhờ ta giúp hắn....”

Hắn dừng một chút, kính nể nhìn Tưởng Khâm.

“Hắn chịu đựng không nổi loại đau đớn kịch liệt này. Hắn đi thực mau, kỳ thật cũng không có nhiều thống khổ.”

“Vì cái gì?”

Giọng Viên Tri Mạch khàn khàn, ánh mắt chứa lửa.

“Hắn vì cái gì muốn làm như vậy?”

“Cái này.....”

Giang Văn lộ ra chút khó xử, không có chủ tử phân phó, hắn trăm triệu lần không dám lẩm miệng.

Màn lại xốc lên.

Giang Văn thấy người đi vào trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, lập tức thu dọn đồ vật đi theo Bách Uyên lui ra ngoài.

Giọng Viên Tri Mạch càng thêm khàn khàn.

“Vì cái gì?”

Dung Tầm ngồi xuống một cái ghế mềm. Hắn vốn dĩ còn chưa khỏe, lại không nghỉ ngơi tốt, sắc mặt càng có vẻ tiêu tụy. Hắn giương mắt nhìn thi thể Tưởng Khâm, đáy mắt lộ ra một chút thương xót. Hắn lại nhìn về phía Viên Tri Mạch, thần sắc đã là ngưng định.

“Chuyện này thật khó nói, vô ý một chút là chết không có chỗ chôn. Ta không muốn người bị trộn lẫn vào.”

Viên Tri Mạch bình tĩnh gằn từng chữ một.

“Chuyện này có liên quan Dung Tuyền?”

Dung Tầm không có thừa nhận cũng không có phủ nhận, mắt phượng sụp xuống, nhìn không ra ý vị, mơ hồ mang theo chút ngơ ngẩn.

“Người thực lo lắng cho hắn?”

Viên Tri Mạch sững sốt, kinh ngạc nhìn Dung Tầm. Người kiêu ngạo tự phụ như vậy cũng có lúc ngơ ngẩn, có chút yếu ớt.

Bỗng nhiên nhớ tới lời A Yến nhắc nhở, Viên Tri Mạch giật mình, lập tức nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta không lo lắng cho hắn.”

Dung Tầm giật mình, trên mặt tất cả đều là kinh ngạc.

Viên Tri Mạch đi qua ngồi xổm trước mặt Dung Tầm, kéo bàn tay lạnh lẽo của Dung Tầm, đem mặt mình dán lên lòng bàn tay lạnh lẽo đó. Bộ dáng vô hạn ỷ lại, nhắm mắt ngửi mùi hương quen thuộc, Viên Tri Mạch kiên định nói.

“Người ta lo lắng chính là người.”

“Người lo lắng cho ta?”

“Dung Tầm, ta có thể không biết Tưởng Khâm rốt cuộc đã nói cái gì. Nhưng trong lòng hai chúng ta đều rất rõ ràng, Định Hi vốn dĩ chính là cái gai trong mắt cái đình trong thị trấn đình. Mặc kệ người có suy nghĩ gì, người nghe Tưởng Khâm nói xong, người cũng đã bị trộn lẫn vào vũng nước đục kia. Hiện tại phong ba càng lúc càng lớn, ta thật sự có chút sợ. Nếu không phải không thể bỏ mặc lão Vương gia, bỏ qua Định Hi, ta thật sự muốn cùng người đi đến nơi không ai tìm thấy. Quan to lộc hậu sao so được với thuyền con khoái mã, một đời khoái ý.”

Dung Tầm cứng lại, ngơ ngẩn nhìn người trước mặt, giọng cũng có chút khàn khàn.

“Ta.... ta có khả năng làm không được như ngươi muốn.”

“Ta biết.”

Viên Tri Mạch bình tĩnh nói, rồi ngẩng đầu, chủ động nhẹ nhàng hôn lên cánh môi khô khốc của Dung. Động tác ôn nhu mà mang theo ý vị ấm áp ôn nhu, hàm hồ cười nhẹ.

“Nhưng ta yêu ngươi chính vì như vậy. Ta cũng không có biện pháp.”

“Vậy Dung Tuyền?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Dung Tầm hận không thể tát mình một cái. Hủ dấm chua này chính hấn cũng ngửi không nổi nữa.

Hiện giờ tảng đá lớn trong lòng đã ném đi, Duệ Quận Vương nghĩ nghĩ lại thấy hợp tình hợp lý. Dấm chua thì dấm chua, vì Viên Tri Mạch mà biến thành bình dấm chua không phải chuyện mất mặt.

Duệ Quận Vương không sợ mất mặt, vô lại cắn Viên Tri Mạch.

“Ngươi quá đào hoa, trái một Dung Tuyền, phải một A Yến, ta không yên tâm.”

“Ngươi đào hoa ít sao? Duệ Quận Vương phong lưu đa tình tên tuổi không nhỏ?”

Viên Tri Mạch liếc mắt nhìn Tưởng Khâm bên kia, có chút không được tự nhiên dùng sức đẩy hấn ra.

“Ngươi đừng quên ngươi còn có hôn sự, ngươi còn có vị hôn thê Tô Nhã Nhi.”

“Nàng thích ngươi, không phải ta.”

Dung Tầm lẩm bẩm.

“Ngươi chẳng lẽ thật sự đem ta đẩy cho nàng? Ngươi có lương tâm hay không?”

Viên Tri Mạch cười như không cười.

“Nếu không muốn cưới, có rất nhiều loại phương pháp kháng chỉ, cần ta nói cho ngươi sao.”

Tuy tứ hôn là chuyện trọng đại, nhưng thánh chỉ còn chưa ban xuống, cũng không có công bố thiên hạ, chỉ là Dung Tuyền tới truyền đạt miệng mà thôi. Việc này còn có thể thương lượng.....

Khoang đã có một ý niệm bỗng chốc lướt qua trong đầu.

“Không thích hợp, một cái khẩu dụ mà thôi, cần Dung Tuyền tự mình tới sao? Hấn tới nơi này làm cái gì?”

Viên Tri Mạch đột nhiên đứng dậy, động tác bất ngờ thiếu chút nữa làm Dung Tầm ngã lẩn, vội vàng đi ra ngoài.

“Bách Uyên!”

Dung Tầm che lại cái mũi bị đâm đau, nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt lưng tròng.

“Viên Tri Mạch, ngươi còn nói ngươi không quan tâm hấn!”

42. Chương 42: Tin Chiến Thắng

Phân phó Bách Uyên mau chóng đi thu thập tin tức ở kinh đô cùng đại doanh mang lại đây. Bởi vì gần đây tình huống khẩn cấp, tin tức không thông, đã rất lâu chưa thu được tin tức bên kia.

Bách Uyên vừa đi, tin tức của đội quân đi đánh Đông Việt cũng truyền trở về. Vốn dĩ cho rằng nắm chắc phần thắng, sự tình lại diễn biến không như trong tưởng tượng.

Chuyện không thuận lợi. Chủ yếu vẫn là do vị kia quân sư Cách Mộc kia. Cách Mộc vốn dĩ đã mang theo một nhóm người chạy thoát ra ngoài, nhưng không nghĩ tới vị quân sư này cũng là loại si tình. Hấn phát

hiện một sủng thiếp của A Khảm Mộc không có chạy ra, hấn mang theo người chạy trở về bày ra một bộ dạng anh hùng thấy chết không sờn. Quan trọng nhất chính là, Cách Mộc còn biết chút tà thuật. Hấn mang theo năm ngàn người chống được đội quân của Dung An.

Nếu Cách Mộc không chết, người chết sợ sẽ là Dung An cùng đội quân Định Hi. Nếu Cách Mộc chết, Đông Việt cũng xong rồi, chỉ sợ không tới ba năm cả thảo nguyên sẽ bị gồm thâu.

Cục diện thật sự là lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

Viên Tri Mạch cau mày đem sự tình nói cho Dung Tầm nghe, lại dò hỏi.

“Hiện tại làm sao đây?”

Dung Tầm nhướng mày nhìn qua, một bộ dạng “Ta còn giận, ta không muốn để ý người” bộ dáng thật biếng nhác, liền trở mình ngủ.

Viên Tri Mạch đỏ khốc đỏ cười, duỗi tay lay động bờ vai của hấn.

“Sao lại ngủ? Người lại làm sao vậy?”

Duyệt Quận Vương hừ hừ.

“Người không yêu ta.”

Viên Tri Mạch không thể nề hà lắc đầu, quả thực cảm thấy mình đã dành một đứa trẻ, dùng cả vai cõng cõng hấn, kiên nhẫn nói.

“Sao không yêu người... Không phải vừa rồi đột nhiên có việc gấp sao?”

“Việc gì gấp?”

Dung Tầm dứt khoát đem chặn bực mình lại, biến mình thành cái kén, rầu rĩ nói.

“Người không yêu ta.”

“Ai da”

Viên Tri Mạch nhìn con nhộng, đã hiểu ý hấn, trên mặt nhất thời hơi nóng lên. Người này là đang phát điên. Thời khắc này còn muốn cái kia.

“Hiện tại thân thể ra sao? Không phải không thể làm sao? Không sợ đổ máu à?”

Rồi nhỏ giọng nói thầm.

“Huống hồ... lần trước cho người, chính người không cần.”

“Ta hối hận.”

Duyệt Quận Vương đem chặn xóc lên một góc, đột nhiên vươn tay chế trụ eo Viên Tri Mạch. Hai thân thể dán ở bên nhau. Hấn tỏ ra đáng thương.

“Ta không động đây được.... chính người động được không?”

Mặt Viên Tri Mạch như bị nướng chín. Bỗng nhiên hơi mỉm cười.

“Thật muốn?”

Dung Tầm liên tục gật đầu, ý bảo mình thật sự muốn. Nhưng tiếp theo một chậu nước lạnh dội vào đầu hấn!

“Vây... người nói cho ta biết Tướng Khâm rốt cuộc nói gì.”

Dung Tầm vừa nghe lời này lập tức bị ai, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Ta biết người còn nhớ thương hấn!”

Viên Tri Mạch hơi mỉm cười, đáy lòng có chút giận, lập tức lưu loát bỏ tay ra, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Không nói rõ ràng việc này, những ý niệm đó tạm thời cũng đừng nói ra.”

Dứt lời muốn đi, vạt áo lại bị người nào đó túm lấy, Viên Tri Mạch nghiêng đầu nhú mày nhìn về phía vẻ mặt đáng thương, Dù muốn tức giận, nhưng nhìn khuôn mặt kia lại không giận được, chỉ phải khe khẽ thở dài.

“Dung Tầm, người hiểu ta mà. Chuyện này người nhất định phải gạt ta sao?”

“Ta không muốn người phiền lòng. Người vốn dĩ chính là người suy nghĩ nhiều. Chuyện này quan hệ trọng đại, người thế nào cũng sẽ nghĩ tới nghĩ lui, lỡ nghĩ đến cái gì không tốt, ta phải làm sao đây? Thân thể người vốn dĩ yếu ớt, nên ở nhà hưởng phúc, chuyện gì người cũng nhọc lòng, người chủ nhà như ta chẳng phải là quá mất mặt sao?”

“Chủ nhà?”

Viên Tri Mạch hơi ngạc nhiên cất cao giọng, cười như không cười nói.

“Người?”

Không biết đến đời này bọn họ còn có thể thế nào. Nhưng đời trước, trừ việc nạp thiếp cùng tạo phản mọi chuyện của Dung Tầm đều do Viên Tri Mạch làm chủ. Một từ chủ nhà nói ra cũng không ngượng mồm?

Dung Tầm ho khan, ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

“Ta là nam nhân.”

“Chẳng lẽ ta là nữ nhân?”

Dung Tầm lập tức ủ rũ, lôi kéo vạt áo Viên Tri Mạch không buông. Viên Tri Mạch đã bị hấn làm tức giận, lười để ý hấn, dùng sức túm vạt áo kéo lại, cũng không quay đầu đi ra khỏi lều.

Duyệt Quận Vương nhìn Bách Uyên, nhỏ nước miếng nói.

“Cậy sủng thành kiêu! Đúng là vô pháp quá!”

Bách Uyên nhìn chân nhìn tay, làm bộ không nghe thấy, trong lòng lại âm thầm nói.

Vốn dĩ chính là chủ tử sai, gạt người có gì tốt, không phải do ghen tuông gây ra sao?

Đương nhiên ý niệm chỉ ở trong lòng, ngoài mặt vẫn phối hợp, ra vẻ đầy cảm phẫn.

“Thật sự là quá không nên!”

Thấy sắc mặt chủ tử nhà mình không có dấu hiệu chuyển biến, Bách Uyên lập tức nịnh nọt.

“Cũng có lẽ vì Viên công tử thấy ngại khi có người ngoài. Dù sao Viên công tử cũng là một người biết tuân thủ lễ nghĩa. Sao chủ tử so đo cái này?”

Duyệt Quận Vương thấy thoải mái rất nhiều.

“A, người tiến vào khi nào?”

Trong lòng Bách Uyên kêu khổ không ngừng.

“Chủ tử, không phải Viên công tử vừa ra khỏi cửa ta liền tiến vào sao?”

Ta đợi ngoài cửa nửa ngày, cũng bức bối vì thái độ của ngài, trách không được Viên công tử không để ý ngài.

Duyệt Quận Vương tất nhiên không biết thống lĩnh ảnh vệ nhà mình trong lòng đang chửi thề. Hấn ho khan một tiếng, quay lại chính sự.

“Đồ vật kia lấy được chưa?”

Bách Uyên nghiêm sắc mặt, không dám vui đùa, đề thấp giọng nói.

“Đã ổn thỏa. Chủ tử, có thứ này, chúng ta có phải có thể...”

Dung Tầm ngẩng đầu, cao thâm khó đoán nhìn qua.

“Lấy ra đối với chúng ta có chỗ nào tốt? Nội bộ đấu đá với địch xâm lấn đáng sợ hơn. Người cho rằng với tính tình phụ vương ta có thể đứng ngoài cuộc? Định Hi sớm hay muộn sẽ bị kéo vào vũng nước đục.”

Hắn dừng một chút, lại nói.

“Huống hồ chuyện này bí mật. Năm đó bọn họ dám làm, hiện giờ không nhất định lại có cái lá gan như vậy. Liên lụy quá lớn, huống hồ tượng đất có ba phần tính, con rối sao có thể không tính tình?”

“Ý ngài nói, Tưởng Khâm là do người nọ....”

“Hết thấy đều không biết trước được, hiện tại ta cũng nhìn không rõ.”

Bách Uyên chần chờ.

“Vậy thứ này chính là khoai lang nóng phỏng tay. Nếu không dứt khoát huỷ đi?”

Dung Tầm lắc đầu, lạnh lùng cười.

“Giữ lại cũng không hại, người cất giữ cẩn thận. Tin tức Tưởng Khâm chết ở chỗ này không giấu được, nếu thật sự có quan hệ cùng người nọ... sợ là sẽ có người tìm tới cửa. Đồ vật huỷ đi rồi sao có thể cùng người ta nói điều kiện?”

Hắn như suy tư gì đó rồi cười nhẹ.

“Trách không được.... Lần này, ta muốn đánh cuộc xem.”

Bách Uyên nghe không hiểu ra sao, cũng không có hỏi nhiều.

Dung Tầm bình tĩnh nhìn hắn một cái, nói sang chuyện khác.

“Ta đã nói người theo dõi mấy người kia, có động tĩnh gì?”

Sắc mặt Bách Uyên đột biến, nhất thời có chút khó coi, thần sắc cũng mơ hồ bị phần hỗn loạn vài phần.

“Nghe theo lời ngài phân phó đã theo dõi chặt chẽ. Mấy người họ quả nhiên thỉnh thoảng cùng bên kia liên hệ, nhưng số lần rất ít, nếu không phải ngài nhắc nhở, chỉ sợ ta không phát hiện ra. Nếu không phải ngài không cho phép rút dây động rừng, ta đã làm thịt bọn họ! Một Cao Hồ còn chưa đủ, bên kia còn đưa thêm vài người, đúng là những ảnh vệ chúng ta coi trọng!”

“Cũng vì chủ mà thôi, cũng không cần phải như thế. Huống hồ bọn họ kỳ thật cũng chưa có làm sai cái gì. Phòng bị là chính, đừng cho bọn họ đừng tiếp xúc tin tức quan trọng là được.”

Hắn dừng một chút, cười khổ.

“Tốt xấu gì cũng là huynh đệ nhiều năm, nếu không phải không còn cách nào, ta cũng sẽ không động bọn họ.”

Bách Uyên sửng sốt, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra.

“Dạ.”

Tuy rằng trong miệng nói lời hung ác, nhưng nếu thật sự muốn hắn động thủ, chỉ sợ hắn cũng không hạ thủ được. Hắn chần chờ.

“Chủ tử, danh sách này ngài làm sao mà biết được?”

Hắn là thống lĩnh ảnh vệ, còn là quản lý thám báo không lý do gì chủ tử biết mà hắn một chút tin tức cũng thu không được.

Dung Tầm cười.

“Muốn biết?”

Bách Uyên mở to mắt.

“Đi gặp Diêm La Vương nói chuyện, rồi xin cho người sống lại một lần. Sau đó lại gặp cơ duyên hảo hợp có một giấc mộng, tự nhiên sẽ biết mọi chuyện.”

Bách Uyên trở mắt.

“Chủ tử ngài khi nào thất thần loạn trí?”

“Cút!”

Mười ngày sau.

Tin tức Dung An tiêu diệt Đông Việt truyền về. Năm ngàn quân Đông Việt toàn bộ chết trận. Cách Mộc cũng anh hùng chiến đấu đến binh lính cuối cùng, vạn tiễn xuyên tim mà chết.

Viên Tri Mạch đọc thư xong trầm mặc thật lâu. Đối với cái kết cục này bỗng Viên Tri Mạch có giác ngộ. Vốn muốn để Cách Mộc bình an để duy trì Đông Việt làm cục diện thảo nguyên ổn định, nhưng không ngờ, Cách Mộc thà chết chứ không chịu khuất phục.

Thở dài, Viên Tri Mạch có chút ảo não nhìn về phía người bên cạnh.

“Trách không được người lúc trước trực tiếp lựa chọn muốn mạng Cách Mộc. Có phải người đã sớm biết cách này là vô dụng hay không?”

“Cách Mộc mặc dù là người có tài mưu lược, nhưng tính cách không đủ uy thế để trị vì lãnh thổ. A Khảm Mộc uy bá có thừa lại không đủ mưu lược, do đó hắn mới có nơi dừng võ. A Khảm Mộc vừa chết, hắn như mất phương hướng, không thể làm nổi cái gì.”

Dung Tầm cười.

“Hơn nữa hắn cùng đường tẩu yêu đương vụng trộm. Người Đông Việt kiêng kỵ nhất loại chuyện này, dù hắn chạy được, chỉ sợ cũng không ai chịu đi theo hắn. So với việc rời khỏi mà bị người trong tộc thóa mạ, còn không bằng chết trên sa trường, cũng bảo tồn chút tôn nghiêm.”

Viên Tri Mạch mặt đỏ lên, ngượng ngùng cười.

“Ta có phải có ngu xuẩn hay không?”

Thủ lĩnh Đông Việt bị tiêu diệt, quân viễn chinh lập tức xuất binh hội hợp với hai vạn binh của Dung An.

Con A Khảm Mộc kế vị, nhưng hắn không có uy bá chi khí như phụ thân A Khảm Mộc, lại mất đi Cách Mộc mưu lược. Nên cho dù người Đông Việt kiêu dũng cũng không cầm cự nổi đại quân hùng hổ cùng quân Nam Việt giáp công, thực mau đã bị đánh bại.

Dung Tầm lấy cơ mình bị thương không thể bốn ba, đường hoàng mang theo Viên Tri Mạch và mấy ảnh vệ trở lại một huyện thành phồn vinh gần biên giới. Huyện lệnh vừa nghe là Duệ Quận Vương đến, lập tức nhường phủ của mình, mang theo người nhà vui tươi hơn hớn đến khách điểm.

Viên Tri Mạch không thích loại hành động hao tài tốn của không ổn này. Nhưng nhìn vẻ mặt bừng bừng hứng thú cùng bộ dáng tội nghiệp của Dung Tầm chỉ có thể nghe theo hắn.

Nhưng hắn đoạt nhà huyện lệnh còn chưa tính, sáng sớm còn lôi kéo đi ra ngoài làm cái gì?

Người này sao một ngày là có một chuyện xấu?

Thử nghiệm và quan sát dân tình?

“Biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Người lại chưa tiếp xúc cùng những người đó, không biết có gì kỳ quái.”

Dung Tầm chớp mắt, ánh mắt đột nhiên sáng lên

“A, tới rồi!”

Viên Tri Mạch ngăn người, ngẩng đầu vừa thấy, sắc mặt lập tức thay đổi, đáy lòng đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu.

“Người muốn làm cái gì?”

Dung Tầm quay đầu lại cười.

“Mua đồ ăn!”

“Mua đồ ăn? Mua đồ ăn gì? Mua món gì?”

“Hôm nay ta chuẩn bị nấu cơm cho người ăn.”

Vẻ mặt Duệ Quận Vương tỏ ra đương nhiên, túm người đi về phía trước. Viên Tri Mạch bị hấn túm thất tha thất thểu, bất đắc dĩ đi theo hấn!

Xưa nay quân tử xa nhà bếp, chỗ chợ mua bán thịt cá rau cải này Viên Tri Mạch chưa từng đến. Huyện tuy rằng nhỏ, nhưng cũng rất náo nhiệt, người bán hàng rong rất nhiều, có mấy lão bà, có cô nương, có thiếu phụ, đột nhiên hai đại nam nhân trà trộn vào, lại còn áo mũ chỉnh tề tất nhiên khiến đám đông kinh ngạc nhìn qua. Viên Tri Mạch da mặt hơi nóng lên, cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Không giống như là Dung Tầm tự do tùy ý đi dạo phố, Viên Tri Mạch núp ở sau lưng Dung Tầm.

“Ồ, trứng gà này nhìn không tồi. Chúng ta mua chút trứng gà đi?”

Duệ Quận Vương thật ra rất quyết đoán, túm tay Viên Tri Mạch đến chỗ sạp bán trứng gà bên đường. Nơi đây đang có nhiều nữ nhân mua trứng, họ thì thầm một tiếng rồi tứ tán đi ra, ánh mắt quái dị nhìn hai nam nhân đột nhiên xuất hiện.

Người bán nhăn mặt. Nếu không phải thấy quần áo Dung Tầm sang quý, chỉ sợ đã sớm chửi bới.

Viên Tri Mạch bị bắt ngồi xổm trên mặt đất, đã cảm thấy mình bị nhìn đến sắp bốc khói. Cẩn rằng dè thấp giọng nhìn Dung Tầm hết sức chuyên chú chọn trứng gà, Viên Tri Mạch nói.

“Người muốn mua trứng gà, muốn làm bếp, người không thể nhờ người đi mua?”

“Như vậy tương đối có thành ý hơn.”

Viên Tri Mạch ghen hờn nhìn trần trời.

“Thành ý cái gì?”

Dung Tầm quay đầu lại cười, nụ cười xinh đẹp vũ mị. Trong phút một đồng cô nương trong chợ bị mê choáng, một đám nữ tử tụ tập lại. Duệ Quận Vương cảm giác rất là tốt đẹp, rất là quân tử nhìn bốn phía gật gật đầu. Trong đám đông vang lên vài tiếng thét, có người hôn mê bất tỉnh!

Cái này gọi là nam nhân phong nhã!

Viên Tri Mạch nhìn bốn phía chung quanh, lại nhìn trứng gà trong tay, bất giác có chút quần bách, theo bản năng liền đứng dậy.

Đáng tiếc Viên Tri Mạch mới vừa lui một bước, đã bị Dung Tầm vừa vặn túm vạt áo. Duệ Quận Vương mở to mắt phượng vô tội nhìn qua.

“Giúp ta chọn trứng gà, trốn xa như vậy làm gì?”

Viên Tri Mạch cảm thấy tất cả mọi người đều nhìn mình. Công tử thế gia da mặt thực mỏng, cũng dễ ngượng ngùng, chỉ phải cẩn rằng đi qua.

“Buông tay ra đi!”

Nhanh chóng lấy mấy cái trứng gà, cũng không chọn lựa, trực tiếp nhét vào túi, trả tiền, lôi kéo Dung Tầm đi.

Họ đi vài bước, phía trước xuất hiện một bóng đen phóng nhanh như đạn pháo bay lại đây. Quá đột ngột không kịp phòng ngừa, còn chưa có kịp phản ứng, cả hai người đã bị đâm ngã.

Trứng gà rơi xuống đất vỡ nát, lòng đỏ trứng đầy đất!

Mọi người tập trung nhìn vào lòng đỏ trứng đầy trên mặt đất, lại nhìn hai đại nam nhân ngã đè lên nhau....

Ngã thì ngã, nhưng sao lại thân mật như vậy?

Mặt đất đầy hỗn độn, một người bị làm dìm lút ở dưới. Nam nhân này dùng đôi tay chặt chẽ ôm người kia trong lòng ngực. Mái tóc dài đen bóng rối tung trên vai, khóe môi hơi cong lên, cặp mắt phượng sáng rực, hần vẫn không nhúc nhích ôm chặt thiếu niên phía trên, ánh mắt ôn nhu như muốn chảy ra nước.

Mà thiếu niên áo xanh hình như bị dọa ngốc, hơi hơi nghiêng đầu, gương mặt thanh tú dưới ánh nắng trong sáng như ngọc thạch. Đôi mắt cũng trong suốt khác thường. Có lẽ do chấn kinh thiếu niên nắm chặt ống tay áo nam nhân mắt phượng, bộ dạng chính là chưa từng biết làm gì, toàn tâm toàn ý ỷ lại vào người kia. Một cảm giác ngoan ngoãn dịu ngoan.

Ánh mắt hai người lưu chuyển, chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi, lại làm người ta cho rằng đã là lâu lắm rồi.

43. Chương 43: Sung Sướng Lan Trần

Tuy rằng Đại Ung không thiếu nam nam thành thân, nhưng phần lớn không dám phô trương như thế này. Nhìn hai người này lại hết sức đẹp đôi, thật là đáng ngưỡng mộ, khiến cho đám đông mê choáng, nhìn không dời mắt.

Một cô nương tim đập thật nhanh, còn ai oán hô to.

”Sao ta không đầu thai thành nam nhân, tìm được một nam nhân anh tuấn như vậy!”

Một nam nhân vạm vỡ khác do dự nói.

“Thật là quá đẹp, nếu ta tìm được một nam nhân thanh tú như vậy, có mang đi ra ngoài cũng rất có thể diện nha!”

Lẫn ở trong đám đông Bách Uyên một tay nắm một đứa bé khoảng bảy tuổi vẻ mặt muốn khóc, một tay nắm Giang Văn chạy nhanh.

“Đi nhanh lên. Vẽ đi. Không có bức họa này, nói không chừng chủ tử có thể phạt đó. Lương tháng này của ta có nguy cơ bị giảm nữa rồi!!”

Giang Văn nhanh chóng múa bút vẽ mực ở sau lưng Cao Long. Cao Long đứng ở tại chỗ, muốn khóc.

“Vì sao muốn vẽ trên quần áo ta! Đợi lát nữa chẳng phải là muốn ta mang thứ này đi rêu rao khắp nơi! Mẹ nó, chủ tử đúng là phát điên, không làm gì mà muốn nấu cơm lấy lòng Viên công tử! Tên hỗn đản nào đưa ra chủ ý này?!”

Bách Uyên cười tủm tỉm quay đầu lại, ánh mắt lóe sáng, thẩm thía vỗ vỗ vai Cao Long.

“Vậy người liền cởi bỏ quần áo trở về đi, chúng ta không ngại.”

Mồ hôi lạnh chảy ròng toàn thân Cao Long.

Giang Văn dừng bút một chút, nhìn Bách Uyên xách theo đứa bé bảy tuổi chen vào đám người, đồng tình liếc mắt nhìn Cao Long.

“Bách thống lĩnh năm đó dựa vào chiêu này lừa ba mươi hai nam nhân cam tâm tình nguyện thay hần giặt quần áo đó. Chủ tử đang nhàn nhàn chán, cảm thấy cách này có thể tham khảo.”

Cao Long trừng mắt nhìn theo bóng dáng gầy nhưng săn chắc của Bách thống lĩnh, thầm nói một câu.

“Thật là khốn nạn.”

Bách Uyên quay đầu lại, quét mắt nhìn Cao Long đang đứng thẳng tắp, dáng người cao to có vẻ tuấn lãng hiên hậu, đáy mắt lại chợt lóe lên vẻ ác ý.

Trong đám người vây quanh nhìn, chỉ có người bán trứng gà là đầu óc tỉnh táo. Nhìn thứ hỗn độn đầy đất, một lúc lâu, cuối cùng người này phát ra giọng bi phẫn:

“Trứng của ta....!”

Một tiếng bi thiết giống tiếng than nhẹ, lại như hòn đá rơi vào mặt nước, tạo ra sóng nước lan trên mặt hồ. Trong phút chốc gợn sóng tạo thành một vòng tròn lớn!

Viên Tri Mạch đột nhiên bừng tỉnh, ảo não phát hiện mình bị Dung Tầm mê hoặc. Lập tức giãy giụa muốn lên, nhưng mới vừa động, phần eo Viên Tri Mạch đã bị người ôm. Cả người không tự chủ được ngã vào trong lòng ngực người ta, thân mình bị nhấc bổng lên không. Chờ Viên Tri Mạch nhận thức được thì đã bị ôm đi cực xa, chợ chỉ còn lại có mấy cái chấm nho nhỏ.

Lúc này Viên Tri Mạch mới phát hiện trong tay còn nắm cái trứng gà.

“Ai da, trứng gà của người ta!”

Tốc độ dưới chân Dung Tầm không giảm, tiếng gió gào thét bên tai mang theo tiếng cười ái muội.

“Người quan tâm làm cái gì, người muốn quan tâm, cũng nên quan tâm ta nè.”

Hắn cúi đầu, nhìn không được cấn vành tai non mịn của Viên Tri Mạch.

“Chuyện này không chờ được bao lâu, chúng ta phải nhanh giải quyết, chậm sẽ hỏng.”

Hắn đã ngu xuẩn nghe theo lời Bách Uyên nói. Cái gì lấy lòng với không lấy lòng. Ở trên giường lấy lòng là thiết thực nhất!

Khoảnh khắc này mặt Viên Tri Mạch đỏ tựa chảy máu, trong lòng bàn tay còn lòng đỏ trứng gà nhột nhột!

Người nào đó tinh trùng thượng não, dùng tốc độ cực đại, thay vì mất thời gian một nén nhang bị rút ngắn thành thời gian uống nửa chén trà nhỏ. Hắn dùng chân đá văng cửa phòng, trực tiếp đem người ném lên giường. Viên Tri Mạch ngã vào chăn bông thật dày, vừa ngẩng đầu đã thấy Dung Tầm cởi quần áo.

“Từ từ, ta tắm rửa một cái!”

Tuy rằng thẹn thùng, nhưng chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ phát sinh. Lần trước vì Dung Tầm chưa khỏe phải dưỡng thương, hiện giờ thương tích của hắn đã tốt, đã không có gì để bận tâm. Viên Tri Mạch biết Dung Tầm đem mình tới nơi này chính là có chủ ý gì.

Kỳ thật Viên Tri Mạch cũng không có để ý, chỉ là trên mình và tóc dính đầy trứng gà cũng không có thoải mái nên muốn tắm sạch sẽ.

Dung Tầm cởi một phác sạch bóng. Thấy Viên Tri Mạch đứng dậy muốn chạy trốn, hắn cười xấu xa, túm mắt cá chân Viên Tri Mạch kéo. Dù sao trên giường đệm chăn thực dày, cũng không sợ bị ngã đau.

Quả nhiên ai đó vừa mới bò dậy đã bị Dung Tầm chụp lấy từ phía sau lưng như hổ đói vồ mồi. Một bàn tay gấp gáp liền hướng vào trong quần áo thăm dò.

Tay Dung Tầm còn dính lòng trứng, chất lỏng thực mau thấm ướt quần áo. Vải ướt dính ở trên người gây cảm giác khó chịu, hơn nữa động tác Dung Tầm mạnh mẽ, Viên Tri Mạch không thoải mái giãy giụa, hốc mắt ướt át tức giận quay đầu nhìn Dung Tầm.

“Đừng dùng sức như vậy!”

Đáng tiếc giọng nói bởi vì không chịu nổi kích thích mà có vẻ nức nở. Hơn nữa khuôn mặt thanh tú đờ đẫn không những không có chút nào tức giận còn khiến cho người ta một loại cảm giác ủy khuất làm nũng. Nhút nhát, sợ sệt, ngượng ngùng, cứng nhắc, như là bông hoa nhỏ trong gió thu lạnh run, làm cho người ta nhìn không được muốn bạo ngược.

Ánh mắt Dung Tầm lập tức trầm xuống. Hắn bị nhút nhát sợ sệt kích thích, từ trong xương cốt phát ra ý định tàn sát bừa bãi. Biểu tình từ trước đến nay bình tĩnh cũng có chút hỗn loạn điên cuồng. Hắn vội vàng đè lên lưng Viên Tri Mạch, lại đem tay dính đầy trứng túm lấy quần áo kéo. Một tiếng xé rách giòn vang lên, vạt áo cùng quần lụa bị xé thẳng tắp từ trên xuống dưới. Làn da trắng như ngọc trong nháy mắt phơi bày. Ánh mắt Dung Tầm cũng càng thêm điên cuồng nhìn thân thể kia.

Viên Tri Mạch bị ánh mắt Dung Tầm dọa sợ, bắt chấp ngượng ngùng, nhanh kéo lấy ống tay áo, nói.

“Bình tĩnh một chút.... bình tĩnh một chút.... từ từ tới được không?... Á...!”

Viên Tri Mạch đột nhiên kêu thảm thiết, thân thể cứng đờ. Bởi vì quá mức đau đớn nên gục đầu xuống chán mềm, trên trán toát ra mồ hôi.

Dung Tầm cũng đổ mồ hôi.

Hắn cắn răng nhìn một ngón tay mới vừa vói vào..... Dưới thân lập tức như lửa nóng trướng đau. Nhưng nhìn bộ dáng đáng thương của người dưới thân, cũng không thể mạnh mẽ. Hắn nhanh chóng đem Viên Tri Mạch lật qua, ôn nhu hôn lên môi, hàm hồ nói.

“Không có việc gì, không có việc gì, ta chậm một chút có được hay không?”

Viên Tri Mạch ứa ra nước mắt, có chút ủy khuất trừng hắn.

“Từ đầu chậm một chút không phải được rồi sao?”

“Được rồi, được rồi, là ta sai, ta từ từ, ta từ từ tới.”

Dung Tầm không dám chậm trễ, nhanh chóng cởi quần áo thiếu niên ra. Hắn cẩn thận vuốt ve thân thể mềm mại mảnh khảnh, ý đồ một lần nữa đốt lên ngọn lửa. Hai thân thể cũng dính sát vào nhau, hai dương cụ gắt gò xát qua lại. Hắn lại ngại như vậy quá chậm, dùng bàn tay to nắm cả hai mạnh mẽ vuốt ve.

Viên Tri Mạch cảm giác có gió lạnh thổi qua não, trước mắt xoẹt qua một luồng sáng, sợ hãi kêu một tiếng, theo bản năng kéo tay Dung Tầm. Phảng phất như bản thân hóa tượng đá không thể nhúc nhích, hoàn toàn bị khống chế. Viên Tri Mạch chỉ có thể cảm giác tê dại từ chỗ kia lan truyền đến đại não, lại cảm thấy mình hóa thành một vũng nước, linh hồn cũng không biết đi nơi nào.

Trong mơ hồ nghe thấy giọng Dung Tầm nói.

“Có thể không?”

Miễn cưỡng mở mắt ra, Viên Tri Mạch mộng lung nhìn thấy Dung Tầm vì nhẫn nại mà mặt đỏ bừng, mồ hôi từng giọt chảy xuống cổ, thoát nhìn nhẫn nại quá sức.

Trong lòng mềm nhũn, nhẹ nhàng nâng mặt lên hôn khéo môi của hắn.

“Người thử xem.... Nhưng chậm một chút, ta có chút sợ.”

Mắt Dung Tầm chợt sáng ngời. Một ngón tay lập tức thử vói vào, bởi vì vừa rồi đã chen vào một chút, lúc này cũng không tính quá khó khăn.

Hắn cúi đầu nhìn người dưới thân. Mày Viên Tri Mạch nhú lại, nhưng cũng không có cự tuyệt. Hắn nhẹ nhàng thò ra, lập tức thật cẩn thận đẩy vào ngón thứ hai. Nhưng ngón tay thứ hai vừa mới gia nhập, Viên Tri Mạch lập tức đau đến hít một hơi, nước mắt chảy xuống hai má.

Dung Tầm không dừng lại, ngón tay chậm rãi cử động. Chuyển động vài lần, cả người Viên Tri Mạch run lên, đau đến sắc mặt trắng bệch!

Dung Tầm kinh hãi không dám động, vừa khó xử vừa đau lòng hôn lên khéo mắt Viên Tri Mạch.

“Đau như thế sao. Ta nhớ rõ lần trước cũng không đau thành như vậy?”

Viên Tri Mạch lúc này đau muốn ngất đi rồi, mơ mơ màng màng cũng nghe không rõ Dung Tầm đang nói cái gì. Thật vất vả áp xuống đau nhức, Viên Tri Mạch thở hổn hển nói.

“Nếu không... trực tiếp... Vào đi. Sớm hay muộn gì cũng phải đau một lần.”

Đời trước bởi vì bức mình mà uống nhiều rượu, khi Dung Tầm trở về phòng đã sớm say đến mơ hồ. Tuy rằng cũng đau nhưng có rượu cũng không có đau thảm như lần này, sớm biết vậy vừa rồi nên uống chút rượu...

Dung Tầm hôn khéo môi tái nhợt của Viên Tri Mạch, thở dài.

“Nói ngược gì vậy? Muốn đau chết sao mà đòi làm thế?”

“Vây..... Người không chuẩn bị gì sao?”

“A, sao lại quên?”

Dung Tầm như bừng tỉnh. Hắn bị phản ứng liên tiếp của Viên Tri Mạch dọa hồ đồ, cũng quên sạch sẽ. Hắn lập tức vội vàng vàng tìm trong tay áo.

Viên Tri Mạch vừa thấy hắn như vậy, lập tức tỉnh ngộ. Thì ra hắn luôn mang theo mấy thứ kia, quả thực vừa bực vừa quẫn, Viên Tri Mạch dứt khoát trở mình đưa lưng về phía hắn.

Đáng chết, mỗi ngày đều mang theo, hôm nay muốn xuống bếp, trong lúc nhất thời đã quên!

Dung Tầm ảo não nhìn chằm chằm lưng Viên Tri Mạch. Mất thấy đồ ăn tới tay, chỉ bởi vì cái này mà bỏ qua, chẳng phải hắn quá đáng thương sao?

Không cam lòng, thật sự không cam lòng!

Mắt phượng hơi hơi chuyển, phút chốc bỗng sáng ngời!

Viên Tri Mạch ghé vào trong chăn, chỉ cảm thấy phía sau đột nhiên lạnh lẽo dính dính, cảm giác làm người ta không thoải mái.

“Người dùng cái quái gì vậy?”

Dung Tầm không dám nói, nhanh chóng quyết định duỗi ngón tay đi vào. Có chất bôi trơn, sự tình liền trôi chảy rất nhiều. Nhưng dù như vậy, ba ngón tay cũng vẫn phải cố sức.

Viên Tri Mạch dùng sức bắt lấy chăn, đã sớm bị động tác ra ra vào vào làm toàn thân tê dại. Thân thể cũng kêu gào, cũng coi như là cảm xúc quen thuộc, Viên Tri Mạch không chịu nổi bắt lấy tay Dung Tầm.

“Nhanh lên!”

Vừa dứt lời, phần eo bị ai đó bóp chặt, thân thể liền bị một vật nóng thâm nhập!

Vừa rồi cũng xem như nhẹ nhàng, chỉ khi vật thẳng tắp nóng như lửa xâm nhập mới là thống khổ. Nó thâm nhập cực nhanh như gió lốc, kích thích to lớn, không hề lưu tình mở rộng huyết mạch ra đến cực đại, mà khi đi vào còn cố tình đi sâu tới cực điểm, còn không ôn tồn chà xát bên trong!

Viên Tri Mạch bị xé rách hô lên.

“Dung Tầm.... chậm..... chậm một chút.... đừng ở nơi đó..... A.....”

Viên Tri Mạch cảm thấy thân thể bị vật kia xuyên thủng, mấy ngón tay siết chặt chăn không chế để tránh mình quăng ngã ra ngoài.

Thân thể đột nhiên bị lật lại, hai người liền mặt đối mặt đối với nhau. Nhìn đối phương cũng mướt mồ hôi, không biết vì cái gì đáy lòng Viên Tri Mạch đột nhiên trào ra một trận thỏa mãn.

Đáy lòng thỏa mãn, cảm thấy so với vừa rồi càng kích thích, đồng thời cảm giác mãnh liệt truyền tới, trước mắt hoa lên, thân thể đột nhiên dâng trào!

Dung Tầm thấy rõ ràng, một tay đè lại.

“Đừng nóng vội, chờ ta cùng ra!”

“Dung Tầm.....”

Viên Tri Mạch khó chịu vặn vẹo thân thể.

Dung Tầm không hề nói lời vô nghĩa. Hắn đột nhiên dùng sức ra vào vài cái, thân thể phút chốc cứng đờ, đã thú gầm nhẹ một tiếng!

Một dòng chất lỏng nóng bỏng chảy tràn trong cơ thể, cùng lúc thân thể cũng tuôn trào. Cảm xúc dung hợp ở bên nhau làm sung sướng tràn lan toàn thân. Viên Tri Mạch rốt cuộc chịu không nổi kích thích, trước mắt tối sầm, nhanh chóng rơi vào hôn mê.

44. Chương 44: Tin Tưởng

Viên Tri Mạch tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Thật ra khi Dung Tầm giúp tắm rửa Viên Tri Mạch cũng tỉnh một lần. Nhưng Dung sói đói bị điên lại ăn sạch Viên thổ một lần nữa trong bồn tắm uyên ương. Lăn lộn nhiều như vậy người yếu ớt như Viên công tử đã hôn mê bất tỉnh.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

“Viên công tử, ngài dậy rồi sao? Tiểu nhân vào hầu hạ ngài rửa mặt.”

“Vào đi.”

Viên Tri Mạch muốn đứng dậy nhưng toàn thân vô lực làm không tự chủ được hút một ngụm khí. Chỗ đau trên thân thể càng làm Viên Tri Mạch không được tự nhiên đến đỏ mặt, may mắn quần áo trên người rất hoàn chỉnh cũng không sợ thất lễ.

Sau khi đứng lên, mới đi một bước, dưới chân cũng không biết dẫm lên cái gì, vang lên một tiếng giòn rụm!

Cúi đầu nhìn đã thấy vỏ trứng nằm trên mặt đất, trứng vẫn còn dính ở trên vỏ.

Đây là trứng mua từ chợ mang về, sao ném ở nơi này?

Viên Tri Mạch nhìn chăm chăm vỏ trứng kia một lúc lâu, bỗng dưng mặt đỏ bừng, nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi.

Dung Tầm đáng chết!

Cửa phòng đột nhiên bị nhẹ nhàng đẩy ra, một người hầu cúi đầu bưng chậu nước cùng đồ dùng rửa mặt đi vào. Viên Tri Mạch chịu đựng đau đi đến bên cạnh bàn. Người hầu ân cần đưa khăn ẩm sang.

“Viên công tử xin mời.”

Viên Tri Mạch không để ý, đưa tay tiếp nhận. Làn da đụng tới khăn ẩm sắc mặt hơi đỏ, tay cũng dừng lại.

Người hầu hơi ngẩng đầu, cung kính nói.

“Mời ngài.”

Ánh mắt Viên Tri Mạch khẽ động, cầm khăn đơn giản lau mặt, bình thản nói.

“Người đi ra ngoài trước.”

Người hầu cung kính rời khỏi.

Viên Tri Mạch lúc này mới mở khăn lấy tờ giấy ra. Nhanh chóng liếc mắt một cái, sắc mặt Viên Tri Mạch hơi đỏ, ánh mắt lộ ra do dự.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, không kịp nghĩ nhiều, Viên Tri Mạch nhanh chóng đem tờ giấy giấu vào túi trong tay áo. Vừa mới giấu xong, cửa phòng đã bị đẩy ra, Dung sói mặt mày hớn hở đi vào. Trên mặt hắn đều là thỏa thuê đắc ý cùng thỏa mãn.

“Sao lại đứng dậy? Mau nghỉ ngơi đi!”

Viên Tri Mạch tức giận mắt trợn trắng.

Nói thật dễ nghe, hôm qua sao không biết tiết chế?

Con sói đuôi to đỡ lấy người nào đó.

“Ta cũng ngủ quá lâu, không muốn ngủ tiếp, muốn đi ra ngoài một chút.”

“Đi chỗ nào? Đợi lát nữa đi dùng bữa, ngày mai hãy đi ra ngoài.”

Ánh mắt Dung Tầm lộ ra một vẻ kỳ dị, ngay sau đó liền dè ép xuống. Hắn cụp mi rũ mắt ôm người nào đó. Quét mắt thấy dấu hôn ngân trên cổ Viên Tri Mạch, hắn nhớ tới hôm qua, làm hắn thần hồn điên đảo, đầu óc phút chốc nóng lên, thân thể cũng nóng lên.

Hắn ái muội cắn vành tai Viên Tri Mạch.

“Hay... ta cùng người lại nghỉ ngơi một chút?”

“Thôi đừng, ta còn muốn giữ mạng nhỏ.”

Viên Tri Mạch hung hăng trừng mắt nhìn qua, đột nhiên hung ác túm vạt áo Dung Tầm.

“Ta hỏi người, hôm qua lần đầu tiên dùng cái gì?”

Dung Tầm cười gượng, mặt dày mảy dạn vòng tay ôm eo.

“Hỏi cái đó làm gì? Đó là chuyện đã qua. Nhìn người mệt, mắt cũng quầng thâm lòng ta đau.”

“Nói!”

“Khụ khụ khụ, dùng chút... Đồ vật đường phố thôi.”

Dung Tầm lấy lòng thò lại gần.

Sắc mặt Viên Tri Mạch chợt biến. Trong lòng suy đoán một chuyện, đã thật sự được chứng minh. Một cơn tức giận phút chốc dâng lên trong lòng. Viên Tri Mạch vỗ mạnh vào mặt Dung Tầm!

Dung Tầm kinh ngạc che mặt, nhưng tự biết đuối lý cũng không dám lẩm miệng. Làn da trắng hiện lên dấu đỏ.

“Tiểu Mạch Nhi.... không phải không có biện pháp sao.....”

“Người đứng yên cho ta!”

Viên Tri Mạch không thể nhịn được nữa, hung hăng dùng chân đá văng thuốc cao da chó dính trên người, sải bước liền đi ra ngoài. Quay đầu nhìn lại Dung Tầm nhắm mắt theo đuôi, Viên Tri Mạch cắn răng nói.

“Người ở chỗ này đợi cho ta. Hôm nay người dám ra khỏi cửa này, ta cùng người một đao chặt đứt!”

Dung Tầm bị ném ở phía sau kêu oai oái. Viên Tri Mạch một đường đi khỏi sân, tư thế hung hăng, thái độ lạnh lạnh, dọa mọi người trốn tránh không kịp.

Không bao lâu Viên Tri Mạch đã đi ra đứng trên đường cái. Thành này tuy nhỏ nhưng đông đúc, người đi trên đường cũng rất náo nhiệt.

Đứng ở cửa do dự một lúc, rồi Viên Tri Mạch bước nhanh đến một cái kiệu chui vào.

Trở lại trong phòng.

“Chủ tử, Viên công tử đi rồi. Tên hầu kia cũng đã bị khống chế, nhưng hắn một câu cũng không chịu nói.”

Bách Uyên mặt không biểu cảm, nhìn chủ tử nhà mình đang giả bộ ai oán che mặt, hỏi lại.

“Chủ tử, ngài thật sự không cần đi xem sao?”

Dung Tầm liếc mắt qua.

“Muốn cười thì cười đi. Nhìn người là biết đang vui sướng khi thấy người gặp họa mà.”

Xoa xoa mặt, hắn thầm nghĩ Viên Tri Mạch đánh cũng không mạnh. Rốt cuộc chỉ là một thư sinh, lực đạo cũng không đủ. Bộ dạng thương tâm này cũng không phải do mặt đau mà là đau lòng. Dù sao tâm của Duệ Quận Vương vô cùng yếu ớt, mong manh như pha lê.

Sao diễn ra cảnh như thế này? Ngày thứ hai sau đêm động phòng hoa chúc, không phải nên là tình cảm mặn nồng ân ái sao?

Đời trước lạnh như băng thì thôi, lần này còn dùng một quyền đánh vào mặt.

Còn đều là vì một người!

Bách Uyên mặt vẫn như cũ.

“Chúng ta thật sự không cần đi nhìn một chút? Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao?”

Muốn cười cũng nên đi trở về cười. Hiện tại mà cười, chủ tử sẽ ghi thù.

“Có thể xảy ra chuyện gì?”

Dung Tầm quét mắt liếc một cái, đáy mắt là uy hiếp bất tận.

Bách Uyên lập tức thông minh lắc đầu.

“Đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Người này có đám mây đen trên đỉnh đầu không dễ chọc, ngàn vạn lần không thể chọc!

“Bất quá.....”

Duệ Quận Vương bùm mặt, lo lắng sốt ruột nói.

“Nơi này trị an không tốt lắm, lở có sơn tặc, trộm cướp gì đó. Tiểu Mạch Nhi thân phận cao quý, nếu xảy ra chuyện gì thì không tốt.....”

Bách Uyên lập tức thức thời nói.

“Chúng ta âm thầm đi theo, tuyệt đối không để Viên công tử xảy ra chuyện. Đương nhiên, đây là chính chúng ta quyết định.”

Duệ Quận Vương vừa lòng gật đầu, vẫy vẫy tay, ý nói hẳn có thể cút.

Bách Uyên đến cửa lại lộn trở về.

“Ngài thật sự không đi?”

Dung Tầm hừ hừ.

“Không cho ra thì đi thế nào?”

“À, ngài thật là hiền phu.”

“.....”

Huyện thành tuy rằng không lớn, nhưng cũng náo nhiệt. Viên Tri Mạch ngồi ở bên trong kiệu nhìn người đi lại trên đường phố. Âm thanh ầm ĩ không ngừng truyền vào kiệu. Nghe như một giai điệu ca vũ trong vở thái bình thịnh thế.

Kiệu đi lòng vòng cũng không biết đến nơi nào. Cũng không biết qua bao lâu, lòng tràn đầy tức giận đã chậm rãi tan đi. Viên Tri Mạch xoa xoa huyệt Thái Dương, không thể không thở dài.

Từ trước đến nay Dung Tầm luôn tùy tiện, khi đó phỏng chừng là không có biện pháp. Cẩn thận nghĩ lại kỳ thật cũng không nên trách hắn.

Viên Tri Mạch thật sự là người khoan dung, tuy rằng giận tới cực điểm, chờ hết giận lại có thể vì đối phương tìm được nguyên do để thông cảm.

Hết giận, Viên Tri Mạch lại lấy ra tờ giấy nhỏ giấu ở trong tay áo ra xem. Nét bút thanh đậm tinh tế, lộ ra khí khái danh sĩ, chữ viết rất quen thuộc.

Cửu phương trời cao ôm tường vân. Rượu đục trà xanh khó gặp gỡ. Cổ nhân chờ quân đến.

Mây Viên Tri Mạch hơi nhíu, khe khẽ thở dài.

Dung Tuyền lúc này tìm ta là vì cái gì?

Là vì Dung Tầm, hay là vì Tướng Khâm, hoặc là vì chuyện khác?

Vốn dĩ mượn cơ hội đi ra ngoài tìm Dung Tuyền. Nhưng khi Viên Tri Mạch ngồi trên kiệu một hồi ý niệm lại thay đổi.

Nếu đã quyết định đứng bên cạnh Dung Tầm, mặc kệ là phương diện nào cũng phải chủ định cùng Dung Tuyền là người xa lạ, gặp càng xấu hổ, không gặp thì hơn.

Bên ngoài không còn âm ỉ, đã yên tĩnh, tựa như đến xứ sở khác, Viên Tri Mạch cất giọng nói.

“Đừng đi nữa, trở về đi.”

Kiệu đột nhiên dừng lại, giọng kiệu phu rầu rĩ.

“Công tử có thể xuống kiệu.”

Viên Tri Mạch sửng sốt, trong lòng đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu, vén rèm lên đã thấy cửa sau một khách điểm. Trên cửa treo một cờ nhỏ. Cờ khê lay động, trên có hai chữ “Cửu Phượng”.

Ánh mắt chợt lóe lên, Viên Tri Mạch thầm kêu một tiếng sợ hãi, lạnh lùng quét mắt nhìn mấy kiệu phu.

“Các người cũng là người của Dung Tuyền?”

“Công tử nhà ta nói ta phải luôn ở bên ngoài chờ công tử.”

Kiệu phu cung kính trả lời.

Viên Tri Mạch mày nhăn càng chặt, đáy lòng có chút không vui. Nhưng đã tới cửa rồi không vào cũng không phải phép. Tuy rằng hơi bức, Viên Tri Mạch vẫn theo kiệu phu đi vào.

Khách điểm này hẳn là đã bị Dung Tuyền bao trọn.

Kiệu phu dẫn đường, Viên Tri Mạch được đưa tới một sân nhỏ, nhưng hẳn ở ngoài cửa tròn khom người ý bảo Viên Tri Mạch tự mình đi vào.

Viên Tri Mạch nhìn chung quanh cái sân nhỏ. Trong sân cây cối đã đâm chồi non, có một cây hồng mai đang nở đỏ tươi, sum sê vô cùng, làm tinh thần người ta không tự chủ được rung lên.

Nhìn chằm chằm cây hồng mai một lát, Viên Tri Mạch không chút do dự trực tiếp đi tới cửa phòng. Chưa có vào phòng đã ngửi thấy mùi trà thơm ngát!

Một người trong y phục trắng ngồi ngay ngắn ở bên bàn kê bên cửa sổ. Trên người khoác áo lông chồn, hẳn hơi hơi cúi đầu, hết sức chuyên chú nhìn bàn cờ. Ngón tay trắng như ngọc vẽ quân cờ, có vẻ chuyện chú.

Kỳ thật dung mạo Dung Tuyền cùng Dung Tầm có vài phần tương tự. Dung Tầm từ nhỏ nuôi thả ở thảo nguyên nên tính cách phong lưu tùy ý. Dung Tuyền ở trong cung có cung quy ràng buộc. Hẳn lịch sự tao nhã, ngẫu nhiên cũng lộ vẻ phong lưu làm người hoa mắt.

Lúc trước Viên Tri Mạch ái mộ sự tao nhã này, thậm chí phát hiện mình còn có chút tình ý.

Chỉ tiếc cảnh còn người mất. Hiện giờ xem ra nhìn lại cũng tầm thường.

Chậm rãi đi vào...

Dung Tuyền ngẩng đầu, khóe môi cong lên, nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Người đã đến rồi?”

Viên Tri Mạch thở dài. Dù không yêu, nhưng đã bao năm làm bạn, tình nghĩa cũng khắc sâu ở trong xương cốt, một câu dứt bỏ nói thì dễ làm thì khó. Viên Tri Mạch ngồi xuống đối diện Dung Tuyền. Tuy rằng ghế có đệm thật dày, nhưng chỗ nào đó vẫn đau là làm Viên Tri Mạch có hơi chút mất tự nhiên, có chút không thoải mái xê dịch vị trí.

Dung Tuyền sẵn sóc hỏi.

“Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?”

Mặt Viên Tri Mạch nóng lên, hàm hồ nói.

“Lần trước.... bị thương còn chưa có khỏe hẳn.”

Dung Tuyền trầm mặc một trận.

“Hắn đáng giá như vậy sao? Người có biết, hắn phải cưới Tô Nhã Nhi! Hắn không có khả năng cùng người ở bên nhau!”

Viên Tri Mạch cong khóe môi, đáy mắt nổi lên chút gợn sóng.

“Hắn sẽ không làm như vậy.”

“Người tin hắn?”

Dung Tuyền lạnh giọng chất vấn.

“Ừ...”

Giọng nhẹ nhàng lại không chút do dự quả quyết.

Dung Tuyền cười cười, phút chốc trở nên chua xót, ngón tay vuốt ve quân cờ.

“Ta chỉ hối hận, ngày đó nếu ta không rời xa người. Có lẽ ta cùng người cũng sẽ không đi đến bước này.”

Viên Tri Mạch biết Dung Tuyền nói chuyện năm trước mình bị rơi xuống nước. Trầm mặc một lúc lâu, Viên Tri Mạch thở dài lắc đầu.

“Người sẽ phải buông bỏ ta thôi. Trưởng công chúa sẽ động thủ, những việc này nhìn như ngẫu nhiên kỳ thật là tất nhiên.”

Mặt Dung Tuyền lộ vẻ ngơ ngẩn.

“Trước kia ta cùng với Dung Tầm cũng cãi cọ qua, thật sự bị hắn nói trúng rồi.”

Dừng một chút, hắn đột nhiên ngồi ngay ngắn, ánh mắt sáng quắc, ẩn ẩn có chút cao ngạo không cam lòng.

“Nhưng ta còn chưa thể lý giải, chúng ta tình cảm nhiều năm như vậy lại thua một người bèo nước gặp nhau, chỉ ngắn ngủn mấy tháng mà....! Thanh Bình, người là người nặng tình sao có thể dễ dàng thay đổi, trở bàn tay đem ta ném ở sau đầu! Ta thật sự không cam lòng!”

Nói xong lời này đôi mắt Dung Tuyền đã ửng đỏ, khuôn mặt lộ ra thần sắc dữ tợn, phảng phất như đã thú bị thương!

Viên Tri Mạch há miệng thở dốc, đáy mắt hơi hơi lướt qua một chút ảm đạm.

Dung Tuyền nói đúng. Viên Tri Mạch là người nặng tình, lại do dự không quyết đoán, cho nên đời trước dù gả cho Dung Tầm, cũng si ngốc hoài niệm Dung Tuyền, làm ba người đều chịu không ít đau khổ. Nếu không phải Dung Tầm quyết định khởi binh tạo phản, Viên Tri Mạch cũng sẽ không phát hiện chính mình đã sớm yêu Dung Tầm, không thể lạy chuyển.

Quen biết cùng Dung Tuyền mười năm. Sống cùng Dung Tầm cũng ước chừng mười năm. Trước mười năm luôn ngây thơ mờ mịt, sau mười năm đã khắc cốt ghi tâm không thể quên. Cái nào nặng cái nào nhẹ tự nhiên xem sẽ rành mạch.

Chuyện đó lại không có biện pháp cùng Dung Tuyền giải thích.

Viên Tri Mạch ảm đạm nhìn ánh mắt hối hận của Dung Tuyền. Không thể nghi ngờ hắn đang hối hận cùng do dự, hắn vội vàng bắt lấy tay Viên Tri Mạch.

“Thanh Bình, người cùng ta về kinh đi. Lần này, ta nhất định đối xử tốt với người! Ta tình nguyện không làm Hoàng trưởng tôn. Ta trở về nói cùng Hoàng tổ phụ cưới người. Người cùng ta không bao giờ chia lìa!”

Giọng đã gần như khóc!

“Dung Tuyền!”

Viên Tri Mạch nhú mày nhìn cổ tay mình đã bị Dung Tuyền nắm ra tạo ra vết sưng đỏ.

“Nói lời này có ích lợi gì?! Nói ra cũng vậy mà thôi. Người cũng biết tính tình ta, khi đã quyết định chưa bao giờ sửa đổi!”

Thân thể Dung Tuyền run lên, đột nhiên kéo tay Viên Tri Mạch thật mạnh. Bàn cờ trước mặt bị đẩy đi, quân cờ rơi ào ào rải đầy đất.

“Nhưng người người yêu chính là ta!”

“Dung Tuyền!”

Giọng Viên Tri Mạch không khỏi cũng mang theo chút tức giận, đột nhiên rút tay bị Dung Tuyền cầm ra. Vì dùng sức quá mạnh, cho nên cả người không tự chủ được ngã một cái, bả vai đụng thật mạnh vào khung cửa. Khung cửa chấn động mạnh, làm giá gỗ bày trí cạnh cửa bị đổ, vài tiếng vỡ nát vang lên, nhất thời mặt đất đầy hỗn độn!

Viên Tri Mạch che lại bả vai của mình, đứng ở chỗ đầy hỗn độn. Vì đau mà trên mặt trắng bệch. Nhìn thấy Dung Tuyền muốn đi lại, Viên Tri Mạch khẽ quát một tiếng.

“Đừng tới đây!”

“Để ta... nhìn thương thể của người được không?”

“Dung Tầm sẽ giúp ta, không nhọc lòng Hoàng trưởng tôn.”

Viên Tri Mạch che lại bả vai, nhìn Dung Tuyền không chịu từ bỏ. Tuy rằng biết mình có chút tàn nhẫn, nhưng đau lâu dài không bằng đau một lần. Đời trước đã hại Dung Tuyền một lần, lần này không thể lại hồ đồ.

“Dung Tuyền, ta đã cùng người nói rõ ràng một lần. Người sao lại cứ chấp nhất như vậy! Người rõ ràng biết hiện tại ta thích ai. Người còn như vậy... Chúng ta cả bằng hữu cũng làm không được!”

Dung Tuyền chấn động, bỗng đứng đứng ở tại chỗ, đáy mắt toàn đau xót, giống như thân thể đầy thương tích!

“Chúng ta còn có thể làm bằng hữu sao? Chúng ta có khi nào là bằng hữu?”

Hắn bỗng đứng giữa đầu cười to. Tiếng cười thê lương đến nhức nhối, so với khóc còn làm người ta khó chịu hơn.

Viên Tri Mạch bị ai nhìn hắn, có chút đau xót, lại hận chính mình vì sao trọng sinh ở cái tuổi này. Nếu có thể sống lại khi tóc để chỏm thì gút mắt giày vò này có thể không phát sinh, cũng sẽ không làm Dung Tuyền bị tổn thương như vậy.

Là ta thiếu nợ Dung Tuyền.

Tiếng cười dần dần ngừng, Viên Tri Mạch vô lực dựa ở khung cửa.

“Nếu... không có chuyện gì khác, ta xin đi về trước.”

Chờ đợi một lát thấy Dung Tuyền không nói lời nào, Viên Tri Mạch lắc lắc đầu, che lại bả vai chậm rãi bước đi.

Huyệt Thái Dương lại đau.

Viên Tri Mạch còn chưa đi đến trong sân, Dung Tuyền đột nhiên quát một tiếng chói tai.

“Người đâu!”

Trong sân vốn không có một bóng người, đột nhiên nhảy ra mười mấy người, bao vây Viên Tri Mạch!

Viên Tri Mạch còn chưa kịp tỏ vẻ kinh ngạc, từ nóc nhà đột nhiên vọt ra vài người. Mấy người kia vọt ra nhanh như mũi tên, tốc độ còn nhanh hơn người của Dung Tuyền. Họ đã đem Viên Tri Mạch bảo hộ ở bên trong. Cao Long quay đầu lại cười nói.

“Viên công tử chớ sợ, có chúng ta ở đây, sẽ không tiểu nhân nào làm ngài bị thương.”

Viên Tri Mạch cảm kích nhìn Cao Long.

“Đa tạ.”

Ngẩng đầu nhìn Dung Tuyền sắc mặt tái nhợt cách đó không xa, thần sắc lại xa lạ nghiêm nghị, Viên Tri Mạch cười cười.

“Cho ta lý do.”

Dung Tuyền theo bản năng tránh đi ánh mắt của Viên Tri Mạch, ngay sau đó quay lại giọng lạnh lùng nói.

“Chỉ cần Dung Tầm đem đồ vật giao ra đây, ta sẽ không tổn thương người.”

“Đồ vật? Thứ gì?”

Viên Tri Mạch nhú nhú mày.

Dung Tuyền cười cười.

“Thanh Bình, đồ vật quan trọng cũng không chịu nói cho người. Người không thấy hắn có chuyện giấu giếm sao? Tưởng Khâm chết ở trước mặt người, vậy trong bụng hắn cất giấu đồ vật người cũng không biết. Người đó thật sự đáng giá tin sao?”

Viên Tri Mạch bỗng nhiên nhớ tới bụng Tưởng Khâm chảy ra máu. Còn Dung Tầm liệu chết không chịu nói. Trách không được Dung Tầm không chịu nói, việc này thật sự có liên quan Dung Tuyền!

Triều đình phân tranh, hoàng tộc tranh đoạt, thật sự là khó lường.

Trầm mặc một lát, Viên Tri Mạch chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhu hòa mà kiên định.

“Hắn luôn tốt với ta, chuyện này ta tin hắn.”

45. Chương 45: Trời Tối Mây Gió Ùn Ùn Kéo Đến

Trong nháy mắt, trên mặt Dung Tuyền tái nhợt, hắn siết chặt nắm tay nhìn chằm chằm Viên Tri Mạch. Ánh mắt dữ tợn hung ác, tàn nhẫn như muốn cắn nuốt Viên Tri Mạch.

Thanh Bình rõ ràng không tín nhiệm hắn. Hiện giờ hắn như bị một cái tát mạnh vào mặt, toàn thân trên dưới đều bắt đầu đau.

Hắn còn nhớ rõ Thanh Bình cũng từng rất tín nhiệm hắn, hiện giờ sự tín nhiệm này đã giao cho người khác?

Trong lòng đau như kim đâm. Hình ảnh thơ ngây mỗi ngày bên nhau hiện lên ở trước mắt, cảnh xuân tươi đẹp đã không còn, thật sự đã bị bỏ quên, rốt cuộc không trở lại.

Tầm mắt dừng ở cây mai, Thanh Bình đã từng nói rất thích loài hoa này. Hắn chỉ nghe qua một lần liền nhớ kỹ. Hắn không dám nhìn nữa, đột nhiên nhắm mắt lại. Sau một lúc lâu, mới nói.

“Người đi đi.”

“Chủ tử!”

“Ta nói để hắn đi, không nghe được à!”

Dung Tuyền đột nhiên cất cao giọng, hơi thở lạnh thấu xương làm mọi người không dám nhắc lại.

Từ đầu đến cuối chỉ có Viên Tri Mạch thần sắc như thường.

“Đa tạ.”

Nở nụ cười khổ, ắn ắn còn có chút thoải mái.

Dung Tuyền rốt cuộc vẫn là Dung Tuyền năm đó, lạnh lùng mà mềm yếu, đầu đá sóng gió trong triều đình vẫn không có đánh mất hết thiện lương. Tuy rằng chỉ là một chút cũng đủ rồi.

“Bảo trọng.”

Viên Tri Mạch bình tĩnh nhìn Dung Tuyền, rồi chậm rãi đi ra ngoài. Từ phía sau đột nhiên truyền đến giọng Dung Tuyền lạnh lùng.

“Người lựa chọn ở bên hắn thì nhất định phải bị cuốn vào gió tanh mưa máu, người cũng không hối hận?”

Viên Tri Mạch dừng bước chân, còn chưa kịp trả lời, Dung Tuyền lại nói.

“Nếu mà hắn đối địch triều đình, ta sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Viên Tri Mạch cong khóe môi, cười càng khở, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Dung Tuyền gần như tuyệt vọng nhìn bóng dáng quen thuộc biến mất trong tầm mắt. Hắn nhìn cây mai vô cùng tuyệt đẹp bên cạnh, hít một hơi thật sâu rồi nói.

“Chặt bỏ đi.”

Ra ngoài xong, Viên Tri Mạch đi phía trước vài bước, xúc động nhìn trời. Trời đã ngã về chiều, chân trời là những đám mây nhuộm đỏ đắm đẹp đến nao lòng.

Tình cảm thời niên thiếu thật đẹp, thời gian êm đềm trôi qua. Tình cảm trong sáng đó cũng theo mặt trời lặn này mà kết thúc.

Lần gặp mặt tiếp theo thật sự sẽ là người xa lạ.

Viên Tri Mạch tham lam nhìn một hồi, cho đến khi mặt trời lặn hoàn toàn Viên Tri Mạch mới lên kiệu về phủ, thật muốn nhìn thấy người kia.

Xa xa liền thấy đèn đuốc sáng trưng, Viên Tri Mạch bước nhanh đến cửa phòng. Người nọ đang ngồi bên ngọn đèn dầu, một đôi mắt hiện lên ý cười. Ánh mắt lấp lánh đẹp không gì sánh được.

Trong lòng bỗng nhiên có cảm xúc nói không nên lời là cái gì. Viên Tri Mạch muốn cười, nhưng không cười nổi, bước nhanh đến ôm chặt người nọ. Không biết vì sao hốc mắt hơi có chút nóng, thấp giọng lẩm bẩm.

“Ta đã trở về.”

Giọng Dung Tầm ôn nhu khác bình thường.

“Ừ.”

Ngày mười tháng tư.

Tân vương Nam Việt dâng thư xin hàng, nguyện sau này cùng Đại Ung vĩnh kết bang giao. Vì biểu hiện thành ý, Nam Việt đem công chúa Cách Sách Lệ đưa vào Đại Ung, nguyện ý cùng Hoàng trưởng tôn hòa thân.

Văn Cảnh Đế vui mừng quá đỗi, lệnh Dung Tầm đi Nam Việt nghênh đón công chúa.

Viên Tri Mạch nhận được tin tức này trầm tư thật lâu, sau đó nhíu mày nhìn về phía đối diện đình hóng gió. Nơi đó có một con chó con và một con sói con đang đùa giỡn.

Dung Tầm nhàn nhạt hỏi.

“Người thấy thế nào?”

Viên Tri Mạch cũng không biết vì sao, người này hai lần gặp nạn, không phải nhặt được chó thì chính là nhặt được sói. Hắn còn rất có hứng thú muốn đem chúng ghép thành một đôi. Duệ Quận Vương này đầu óc thật sự là có vấn đề.

Lại cúi đầu nhìn thánh chỉ trong tay nhíu mày.

Triều đình rõ ràng biết Dung Tầm cùng Nam Việt đã có thù sống chết. Người Nam Việt dân phong lại cực kỳ hung hãn. Hiện giờ Hoàng đế còn muốn Dung Tầm đi đón dâu, khó bảo đảm Nam Việt sẽ không mượn cơ hội động thủ.

“Không thể nào xem thường chuyến đi này. Khả năng thứ nhất, mạng nhỏ của ta sẽ mất trong tay người Nam Việt. Nhưng nếu Tân vương Nam Việt có đủ thông minh, tuyệt đối sẽ không ở địa bàn của hắc đặng đến ta, muốn động thủ cũng sẽ ra khỏi Nam Việt. Khả năng thứ hai là triều đình mượn đao giết người, giết ta rồi vu oan cho Nam Việt, thuận thế tiêu diệt Nam Việt. Còn khả năng thứ ba, ta an ổn đem vị công chúa ngênh an toàn về Đại Ung, sau đó ở lại kinh đô, tiếp tục làm người rảnh rỗi phú quý.”

Dung Tầm nheo mắt cười cười, cầm một khúc xương chơi đùa với Tiểu Đường Đường.

“Nhưng nói không chừng, trong đó còn có chuyện xấu hơn xảy ra. Nói tóm lại, chuyến này thật sự là lạnh ít dữ nhiều.”

“Hay là từ chối đi, lấy cớ thương tích chưa lành.”

“Nếu ta không đi, cũng là một người khác trong phủ Định Hi đi. Phụ vương khẳng định không thể đi. Những người khác đi, nếu trên đường có chút sai lầm thì có thể dễ trở thành chuyện lớn.... Ta không đi, triều đình sẽ không an tâm.”

Hắn dừng một chút lại nói.

“Ta mới vừa nhận được mật báo, vị Hoàng bá phụ kia gần đây mê luyện đan dược trường sinh. Có lẽ thân thể hư nhược nên uống đan dược. Mà đan dược càng uống nhiều càng nhanh suy nhược. Xem ra sợ là không được bao lâu....”

“Ý của ngươi là... bệ hạ muốn nhanh chóng ra tay với Định Hi?”

“Cũng khó nói, vị Hoàng bá phụ kia chính là nhân vật lợi hại. Tâm tư của ông ta, ta không rõ.”

Dung Tầm cười lạnh.

“Đối con cháu không lưu một chút tình cảm, suy nghĩ của quân vương không phải dân thường như chúng ta có thể lý giải.”

Viên Tri Mạch giật mình.

“Thế thì làm sao?”

“Ngươi muốn hỏi Dung Tuyền bị làm sao chứ gì?”

Dung Tầm bốc mùi dấm làm Viên Tri Mạch không biết nên khóc hay cười.

“Lại nói bậy bạ gì đó? Ta mà muốn biết Dung Tuyền bị làm sao, ngươi chịu nói cho ta à?”

Cũng hiếm có dịp như thế này, Viên Tri Mạch bám lấy Dung Tầm hỏi thứ mà Dung Tuyền đã nhắc đến chính là thứ gì. Người này không chịu nói, thử vài lần Viên Tri Mạch cũng liền từ bỏ.

Dung Tầm đảo mắt nói.

“Tiểu Đường Đường, A Tầm, tới lần mấy vòng cho ta xem.”

Viên Tri Mạch sửng sốt, còn chưa có kịp phản ứng, liền nhìn thấy chú chó con béo ú đã bò trên mặt đất. Sau đó nó vô cùng gian nan lăn một cái. Có lẽ là do quá béo, nó lăn đến một nửa đã dừng lại, chống bốn vó lên, phần bụng tròn vo hướng lên trời, thoạt nhìn hết sức đáng thương.

Con sói con ở một bên đang ngủ gà ngủ gật, lười biếng đứng dậy. Ánh mắt tràn ngập kiêu căng nhìn chú chó con béo ú đang cố lăn lộn bên cạnh. Nó nhắc chân đá một cái, chú chó béo ú lăn qua một vòng. Có đà chú chó béo ú lăn thêm một vòng. Đỉnh hóng gió bên cạnh hồ.

“Tắm”

Một tiếng động vang lên, chú chó con béo ú đã rơi xuống nước.

Dung Tầm mỉm cười.

“Người sao làm như vậy đối với tiểu thê tử? Dù trong lòng nó vẫn nghĩ về tiểu Hoa Hoa nhà bên cạnh, nhưng người cũng không thể không trọng nghĩa! Còn là nam nhân không?!”

Vừa nói, hắn cũng nhấc chân đá một cái. Chú sói con không kịp phòng ngừa đã bị đá trúng. Nó rên la một tiếng, rồi rơi xuống nước, cùng với chó béo làm một đôi uyên ương bì bõm lặn hụp.

“.....”

Khóe môi Viên Tri Mạch giật giật, cũng không quay đầu lại xoay người liền bỏ đi. Mới đi vài bước, Viên Tri Mạch đã bị người nào đó chặn ngang ôm lấy.

“Đừng nghĩ đến chuyện nhàm chán đó. Có thời gian, chúng ta làm chút việc khác không phải tốt hơn sao?”

Viên Tri Mạch đỏ mặt, nhận thấy được tay hắn bắt đầu sờ loạn, không khỏi phát hoảng dùng sức đẩy hắn.

“Phát điên cái gì vậy? Đây là ở bên ngoài!”

“Không có gì, không ai dám tiến vào đâu.”

Dung Tầm đem Viên Tri Mạch đè trên bàn, tay thuận thế liền tiến vào áo. Thời tiết đã ấm quần áo cũng mỏng và đơn giản, Dung Tầm kéo một cái liền kéo ra hết, da thịt nhanh chóng lộ ra hơn phân nửa. Trên làn da trắng mịn có hai điểm đỏ bừng, áo màu xanh bao bên ngoài thoát nhìn càng xinh đẹp.

“Thật xinh đẹp.”

Dung Tầm tán thưởng, đột nhiên cúi đầu, há mồm cắn một cái. Toàn thân Viên Tri Mạch cứng đờ, sau đó mềm nhũn, eo cũng mềm, may mắn tinh thần còn có một chút tỉnh táo.

“Trở về phòng, đừng ở chỗ này.”

“Nhưng ta nhịn không được.”

Dung Tầm ngẩng mặt, thần sắc thực vô tội. Thân thể lại đột nhiên nghiêng về phía trước, kề sát ma xát vài cái, chợt ái muội cười nhẹ.

“Người cũng cứng lên nha.”

“Nói lời vô nghĩa!”

Loại tình huống này nếu không phản ứng, thì chính là chết người. Trong cơ thể Viên Tri Mạch dâng lên cảm giác khô nóng khó nhịn. Đúng lúc này, Dung Tầm càng ác ý hướng nơi nào đó va chạm. Dù còn cách vài quần áo nhưng nơi nào đó đã thẳng tắp đâm vào nơi nào đó. Viên Tri Mạch khó nhịn rên nhỏ, theo bản năng ngưỡng cao cổ, đôi mắt đã mê mang ứa ra nước, lông mi khép hờ thoát nhìn yếu ớt kiều quý không thể tưởng tượng.

Dung Tầm cũng chấn động, đang định chuẩn bị bước tiếp theo, bỗng nhiên giọng Cao Long từ rất xa truyền lại.

“Chủ tử, Tô Nhã Nhi công chúa tới, chúng ta ngăn không được.”

Viên Tri Mạch bị sốc khi có âm thanh bất thành linh vang lên, lại bị tin tức kia làm kinh sợ, dùng sức đẩy Dung Tầm còn đè ở trên người mình ra. Dung Tầm không kịp phòng ngừa bị đẩy một cái, lảo đảo ngã vào trong nước.

Bọt nước bắn tung tóe!

Viên Tri Mạch sửa sang lại quần áo, dùng nước rửa khuôn mặt đỏ ửng.

Phía sau liền truyền đến tiếng leng ka leng keng giòn giã!

Hít một hơi thật sâu, Viên Tri Mạch quay đầu lại. Vừa thấy, sắc mặt đột biến!

Liền tại gần ra!

Tiếng leng keng leng keng còn ở giữa không trung, một cô nương đầu bù tóc rối chặt vật như là ăn mỳ, anh dừng bay tới đây!

Viên Tri Mạch sững sốt, theo bản năng duỗi tay tiếp nàng.

Duyệt Quận Vương mới từ trong nước ngoi lên, liền thấy Tiểu Mạch Nhi nhà mình bị một nữ nhân chặt chẽ ôm lấy. Hơn nữa Tiểu Mạch Nhi còn thực sẵn sóc ôm eo nữ nhân kia, tư thế ôn nhu mà lưu luyến, dù bình thường nhưng khá hòa hợp.

Trán Duyệt Quận Vương nổi gân xanh nhảy nhẩy. Một tay nắm lan can đột nhiên nhảy lên, bọt nước vẩy ra xung quanh như những hạt châu bao phủ toàn thân lấp lánh. Tư thế tiêu sái phong độ, Duyệt Quận Vương thả người xuống mặt đất.

Hắn còn chưa đi tới trước mặt hai người đang ôm nhau, cô nương đầu bù tóc rối đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt lướt qua một chút sợ hãi. Lúc sau thần sắc thay đổi, một tay giơ lên, một vật giống như sợi dây màu đỏ từ trong tay áo nàng bay ra, hướng thẳng đến Dung Tầm!

Dung Tầm xoay người một cái tránh được, quay người lại thuận tay chụp lấy thư Viên Tri Mạch vừa rồi để ở trên bàn, đồng thời ném ra một ám khí!

Máu tươi bắn tung tóe giữa không trung!

Một con rắn bằng ngón cái bị cắt thành hai đoạn, rơi xuống đất, run rẩy một lát, cũng không còn nhúc nhích.

Tô Nhã Nhi phát ra một tiếng thét chói tai.

“Á....!”

Chợt thân thể nàng mềm nhũn, ngã vào trong lòng Viên Tri Mạch, hôn mê bất tỉnh.

“Tô Nhã Nhi!”

Dung Tầm nghênh đón ánh mắt khiếp sợ lẫn nghi hoặc của Viên Tri Mạch, quét mắt nhìn con rắn bị cắt thành hai đoạn trên mặt đất, vô tội nhún nhún vai.

“Là nàng muốn nó cắn ta trước.”

Giang Văn được gọi đến xem mạch cho Tô Nhã Nhi. Xem mạch xong, hắn thu dọn đồ vật đứng lên, nhìn Viên Tri Mạch bên cạnh vẻ mặt lo lắng, lại nhìn Dung Tầm ngồi uống trà cách đó không xa, không nói gì chỉ nhúu mày.

Dung Tầm thấy Giang Văn như vậy, không kiên nhẫn thấp giọng nói.

“Có chuyện gì nói đi.”

“Công chúa điện hạ tinh thần không tốt, mạch đập cũng khác thường, rất hỗn loạn, tựa như chịu kích thích quá mãnh liệt, lại như bị trúng độc. Thuộc hạ tạm thời còn chưa tìm ra nguyên nhân, hơn nữa dường như đã nhiều ngày trường kỳ bồn ba, thân thể cũng suy yếu tới cực điểm rồi.”

Giang Văn dừng một chút, lại nhìn chủ tử nhà mình, trong ánh mắt hơi mang chút khiển trách.

Duyệt Quận Vương quả thực không thể hiểu được. Vì sao khiển trách hắn? Hắn có làm cái gì đâu?

Nhưng ngại có Viên Tri Mạch ở bên cạnh hắn không dám tùy tiện phản ứng. Giang Văn lại là một trong số ít thuộc hạ bình thường nhất trong đông thuộc hạ hỗn độn kia. Cho nên Duyệt Quận Vương ép buộc không vui xuống, nhẹ nhàng hừ một cái, giọng ục hiếp.

“Nói!”

Giang Văn cũng không sợ hắn, thái độ thông dong.

“Chủ tử chặt đứt con rắn dưỡng tâm cổ mà công chúa điện hạ nuôi. Cổ trùng kia từ trước đến nay dùng máu chủ nhân mà nuôi dưỡng thành, vật cùng chủ nhân tâm ý tương thông. Hiện giờ rắn bị cắt thành hai đoạn....”

Hắn lại liếc mắt khiển trách một cái.

“Nếu bình thường thì không tính cái gì. Hiện giờ công chúa điện hạ tâm suy yếu, lao lực quá độ, không thể nghi ngờ là dậu đổ bìm leo, cho nên liền biến thành dáng vẻ này.”

Viên Tri Mạch yên lặng nhìn mắt Dung Tầm.

Duyệt Quận Vương thiếu chút nữa bạo phát.

Một con rắn không biết từ đâu xông tới muốn cắn mình, lúc đó động tác của hắn thuần túy là phản xạ tự nhiên, có gì không ổn?

Nhìn thấy thần sắc lo lắng của Viên Tri Mạch, lại đảo mắt nhìn Tô Nhã Nhi hôn mê bất tỉnh trên giường, Duyệt Quận Vương cũng có áy náy một chút, vì thế rất có trách nhiệm nói.

“Ta.... hơi quá tay một chút.”

“Cũng không phải hoàn toàn do người, người cũng đừng quá để ý.”

Giọng Viên Tri Mạch đã bớt căng thẳng, Dung Tầm đột nhiên cảm thấy biết tiến lui cũng là chuyện không tồi. Hắn rộng lượng hạ mình thăm hỏi tình địch.

“Vậy nàng khi nào thì tỉnh?”

Giang Văn lại nhú mày.

“Cái này ta không biết.”

Viên Tri Mạch kinh ngạc nhìn Giang Văn. Người này y thuật không thua ngự y trong cung, cả hắn cũng không biết thì ai biết.

“Vậy là sao?”

“Mạch của công chúa điện hạ thật sự quá mức hỗn loạn. Ta chỉ có thể tận lực giúp nàng điều trị thân thể, lại không có biện pháp cam đoan nàng khi nào có thể tỉnh.”

Giang Văn thành thật nói.

Dung Tầm ngắt lời.

“Vậy còn thất thần làm gì, trị đi.”

Giang Văn gật đầu, lập tức đi xuống kê đơn nấu thuốc.

Viên Tri Mạch nhú mày nhìn Tô Nhã Nhi hôn mê bất tỉnh, phiền não quay đầu lại nhìn về phía Dung Tầm.

“Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Đứa trẻ này bị làm sao vậy?”

Dung Tầm kinh ngạc mở to mắt nhìn, cổ quái nói.

“Người năm nay bắt quá mới mười tám, sao nói chuyện như một người lão luyện thành thục. Nếu không biết còn tưởng rằng người đã ba mươi tuổi.”

Viên Tri Mạch yên lặng mỉm cười. Nếu tính tuổi đời trước cũng không phải là gần ba mươi sao.

46. Chương 46: Về Nhà

Tuy rằng Viên Tri Mạch đã nói với Mộ Dung Đan Thanh về lai lịch của mình, nhưng cũng từng dặn dò Mộ Dung Đan Thanh đừng nói cho người khác, đặc biệt là Dung Tầm. Hiện tại ngẫm lại lúc ấy bản thân có chút lo lắng nhiều.

Chẳng qua mỗi lần muốn thẳng thắn với Dung Tầm, lại không biết mở miệng như thế nào. Chẳng lẽ nói thẳng đời trước ta giúp đỡ Dung Tuyền hại chết người? Chần chờ cuối cùng đem lời đến miệng nuốt trở về.

“Người của người ở kinh thành không có báo tin tức? Nàng phải ở kinh thành chờ thành thân cùng người, sao đến nơi đây?”

“Chúng ta ra khỏi kinh xong, nàng đã bị đưa vào trong cung. Vị Hoàng bá phụ của ta xưa nay cẩn thận, người của ta không vào trong cung được, sao có thể biết tin tức.”

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, chân mày hắn cau lại, lẩm bẩm.

“Mà Yến Kỉ hình như đã lâu không có tin tức truyền ra.”

Viên Tri Mạch sửng sốt.

“Yến Kỉ?”

Thấy Viên Tri Mạch nghi hoặc, Dung Tầm lúc này mới nhớ tới việc này hắn cũng chưa từng nói qua.

“Yến Kỉ ở bên cạnh bộ hạ.”

“Cái gì?”

Viên Tri Mạch khiếp sợ mở to mắt. Trước mắt hiện lên hình ảnh thiếu niên ôn nhu thậm chí có chút thẹn thùng, lại nhớ đến Văn Cảnh Đế cả người đầy mùi dâm dục, đáy lòng không khỏi trào ra tức giận, hoảng sợ thấp nói.

“Người điên rồi! Người chẳng lẽ không biết trong cung là chỗ nào. Người sao đem hắn đến cái chỗ đó? Người không phải muốn huỷ hoại hắn chứ?”

Dung Tầm nhanh chóng giữ chặt người nào đó, hơi phát bực.

“Đừng lộn xộn, vết thương trên vai còn chưa tốt, muốn lưu lại tật sao?”

Hắn lôi kéo Viên Tri Mạch ngồi xuống, không biết nên khóc hay cười.

“Ta là người không từ mọi thủ đoạn sao? Hắn vào đó xác thật là ta hỗ trợ, nhưng hắn đi vào cũng không phải là vì ta. Hắn cùng ta bất quá là trao đổi mà thôi. Hắn giúp ta xem xét động tĩnh trong cung, mà ta giúp hắn đi vào cung.”

Tức giận tiêu đi đôi chút, Viên Tri Mạch vẫn cứ có chút không thể tin tưởng.

“Hắn vì sao phải đi vào cung?”

“Ta không rõ ràng lắm, nhưng sơ lược có quan hệ với Thái tử.”

“Thái Tử điện hạ?”

Nghe xưng hô xa lạ làm Viên Tri Mạch nhất thời có chút phản ứng không kịp. So sánh Văn Cảnh Đế sớm đã là chúa tể, Hoàng trưởng tôn khí phách hiên ngang, vị Thái Tử điện hạ nghe nói bệnh tật ốm yếu, trước nay đều ở thâm cung này ít khi xuất hiện, cũng không hỏi thế sự.

Đời trước Văn Cảnh Đế trước khi băng hà, đã trực tiếp đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Dung Tuyền. Mà Dung Tuyền cầm quyền không đến nửa năm, Thái Tử điện hạ cũng bởi vì thương tâm quá độ mà mất. Sau khi chết được gia phong danh hào Tuyên Đế.

Mặc kệ là đời trước hay là đời này, Viên Tri Mạch cũng chỉ gặp người nợ vài lần mà thôi. Chỉ mơ hồ nhớ rõ đó là người văn nhược ôn hòa, có lẽ do trường kỳ dưỡng bệnh nên nhìn trẻ hơn tuổi thực tế rất nhiều.

“Nhưng Yến Kỉ cùng Thái Tử điện hạ....”

Viên Tri Mạch vẫn có chút tiếp thu không nổi. Hai người kia rõ ràng không có khả năng có quan hệ!

“Đừng nghĩ nhiều.”

Dung Tầm vỗ vỗ đầu của Viên Tri Mạch, hất cằm chỉ Tô Nhã Nhi hôn mê bất tỉnh trên giường, trêu đùa nói.

“Hiện tại cần giải quyết chính là vị tiểu cô nương này.”

Hai người trao đổi ánh mắt. Trong mắt đều có chút sầu lo.

Ba ngày sau.

Dung Tầm khởi hành về Định Hi Vương phủ. Trước khi đi Đông Việt, bọn họ phải về Định Hi Vương phủ một chuyến. Lão vương gia tuy rằng không nói, nhưng trong lòng khẳng định là rất nhớ Dung Tầm. Huống hồ triều đình đã phái nhân mã cùng với quà ban thưởng đều đã đưa đến trong Vương phủ, vô luận vì công hay tư, cũng nên trở về.

Thân phận Tô Nhã Nhi không thể lộ, hơn nữa nàng vẫn còn hôn mê, bắt đắc dĩ họ chỉ có thể mang theo nàng cùng nhau về Vương phủ. Viên Tri Mạch chỉ hy vọng Tô Nhã Nhi sớm ngày tỉnh lại, chỉ cần Tô Nhã Nhi tỉnh, hết thấy sự tình đều có thể tra ra manh mối.

Xe ngựa chạy liên tục, không đến ba ngày đã đến Định Hi Vương phủ.

Viên Tri Mạch ngồi trên xe ngựa, chăm chú nhìn xa xa. Kia là Vương phủ quen thuộc, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Đời trước phụng chỉ về kinh, khi khởi hành Viên Tri Mạch từng quay đầu lại nhìn Vương phủ. Lúc đó đã là người đi nhà trống, trước cửa vắng vẻ hiu quạnh làm lòng không tự chủ được lạnh buốt.

Lúc ấy cho rằng mình không bao giờ trở lại nơi này. Nhưng tạo hóa chính là huyền diệu như vậy, không chỉ có đã trở lại, bên cạnh còn có Dung Tầm.

Theo bản năng Viên Tri Mạch nghiêng đầu nhìn Dung Tầm. Dung Tầm hình như có linh tính, cũng quay đầu lại cười, ý cười ôn nhu khó có được.

“Chúng ta về nhà.”

Viên Tri Mạch không tự chủ được hốc mắt có chút cay, cười gật đầu.

Người hầu trong Vương phủ đã chạy ra đứng ở cổng đợi. Một đám người nhón chân mong chờ, trên mặt đều là hoan hỉ. Thấy xe ngựa dừng lại bọn họ lập tức cùng kêu lên.

“Tham kiến Quận Vương, tham kiến Quận Vương phu!”

Mặt Viên Tri Mạch nóng lên, trừng mắt nhìn Dung Tầm. Dung Tầm cười ha ha.

“Không sớm thì muộn.”

Hắn vừa lòng nhìn về phía đám hạ nhân.

“Có thưởng!”

Đám hạ nhân đều cười tíu tít.

Tuy rằng chủ tử nhà mình cưới nam nhân, nhưng chỉ cần có thể cưới một người, trên dưới Định Hi đều vui mừng! Bọn họ lo lắng chủ tử nhà mình tuổi già sẽ cô đơn!

Đột nhiên mọi người đều yên lặng, Lão vương gia sải bước đi tới, quét mắt nhìn Dung Tầm cùng Viên Tri Mạch, uy nghiêm quát một tiếng chói tai.

“Còn đứng ở chỗ này làm cái gì, còn không đi dâng hương!”

Trong từ đường. Một nén hương được thắp lên.

Không đợi Dung Tầm mở miệng, Viên Tri Mạch cũng không có chút nào chần chờ, cung kính quỳ xuống trước bài vị của Định Hi Vương phi.

Ánh mắt Dung Tầm nhu hòa. Ngay cả lão Vương gia vẫn luôn đứng ở một bên, thần sắc lạnh lùng cũng hơi chút dịu đi. Ông ngẩng đầu nhìn linh bài, trong lòng khẽ thở dài một cái.

Viên Tri Mạch không để ý thần sắc phụ tử họ, cung kính dập đầu ba cái, biểu tình cũng nghiêm nghị cùng tôn trọng khác thường.

So với Dung Tầm cá tính kỳ dị không thể lý giải, Viên Tri Mạch thật sự bội phục hai vị đương gia chủ sự của Định Hi Vương phủ. Lão Vương gia dững mãnh trung tâm, không giận mà uy, làm người bội phục. Vương phi là đệ nhất mỹ nhân Đại Ung, năm đó nếu không phải bà khẳng khái gả cho lão Vương gia, thì hiện giờ có khả năng đã là Hoàng Hậu Đại Ung. Bà cam tâm tình nguyện theo lão vương gia đi đến Định

Hi trấn thủ biên cương. Khi phu quân ở bên ngoài chinh chiến, bà chăm lo Vương phủ chu toàn, hơn nữa cũng luôn có cử chỉ hành động an dân. Bà lao tâm lao lực lại chưa từng oán hận.

Đây cũng là một nữ nhân cứng cỏi tương tự mẫu thân Viên Tri Mạch.

Lễ bái Vương phi xong, Dung Khánh Uyên lại biến lạnh lùng nhìn Viên Tri Mạch.

“Nếu đã lạy nàng, thì là người Định Hi Vương phủ, có biết không?”

“Dạ, Hiếu Đường biết.”

“Được rồi, nếu đã như thế, ta cũng không khách khí.”

Ông làm lơ Dung Tầm. Lão Vương gia nhìn chung quanh bốn phía lạnh giọng khê quát một tiếng.

“Ra ngoài hết đi!”

Tầm mắt ông dừng lại trên người Viên Tri Mạch bổ sung một câu.

“Con ở lại.”

Dung Tầm nhú mày.

“Phụ vương.”

Dung Khánh Uyên cũng không thèm nhìn tới hấn, nói.

“Đi ra ngoài!”

Viên Tri Mạch cũng biết Dung Khánh Uyên tìm mình là vì cái gì, vì thế ngoan ngoãn đứng bất động. Nhưng Viên Tri Mạch vỗ vỗ tay Dung Tầm, ý bảo hấn đi ra ngoài trước.

Dung Tầm cũng rõ ràng biết phụ vương là vì cái gì mà tức giận, nên lắc đầu cự tuyệt.

“Thân thể người ốm yếu có thể chịu được mấy bạt tay? Đánh bị thương rồi chẳng phải là làm ta đau lòng chết sao?”

Hạ nhân đều đuổi ra hết, hấn đóng cửa lại, lúc này mới nhìn về phía Dung Khánh Uyên, trầm giọng nói.

“Phụ vương, mắng thì tùy ý mắng như thế nào cũng được, muốn đánh muốn phạt hướng về phía con là được.”

Lão vương gia phản ứng cũng thực mau, trực tiếp đá qua, không lưu tình chút nào. Dung Tầm cũng lão đảo, Viên Tri Mạch phải đỡ lấy hấn mới ổn định thân thể.

“Ngài quả thực càng già càng dẻo dai.”

Viên Tri Mạch có chút gấp, nhanh túm chặt Dung Tầm, quỳ xuống ở trước mặt lão Vương gia.

“Vương gia, lúc trước thả Cách Mộc đều là chủ ý của con, ngài có tức giận đều hướng về phía con. Con cũng là vì Định Hi mà suy xét. Triều đình diệt phiên là một chuyện phải làm, chúng ta cần phải sớm suy xét.”

Tức giận của Dung Khánh Uyên tích lũy không ít, nghe lời này càng bùng phát.

“Định Hi Vương phủ từ trên xuống dưới đều trung thành với Đại Ung. Không nghĩ tới hôm nay lại có một kẻ phản nghịch! Người không thấy có lỗi với bá tánh Đại Ung sao?”

Giận tới cực điểm, cũng không có khống chế, Dung Khánh Uyên vung tay hung hăng ném qua!

Dung Tầm cả kinh theo bản năng liền đi cản. Viên Tri Mạch rõ ràng là thư sinh văn nhược, lúc này động tác lại nhanh hơn so với hấn, vừa đúng lúc đứng ở phía trước Dung Tầm.

“Bốp”

Viên Tri Mạch bị đánh vào đầu một cái. Đầu choáng váng muốn hôn mê, dưới chân cũng không tự chủ được lão đảo. Trên khuôn mặt trắng nõn thanh tuấn liền sưng đỏ một mảnh, khóe môi có vết máu đỏ tươi.

Dung Khánh Uyên không nghĩ tới Viên Tri Mạch thật sự đi nhận một cái tát, nhất thời sững sờ ở tại chỗ.

Dung Tầm biến sắc, vội vàng đi xem xét thương thế của Viên Tri Mạch, vừa đau lòng vừa tức giận.

“Làm cái gì ngu ngốc vậy! Người cho rằng bị đánh một cái phụ vương sẽ nguôi giận sao?”

Hắn ôm Viên Tri Mạch vào trong ngực, nhìn về phía Dung Khánh Uyên. Ánh mắt của Dung Tầm giống hệt Vương phi đã mất của Dung Khánh Uyên, mắt phượng lạnh lẽo làm người ta khiếp sợ.

“Vậy ngài ngồi chờ đến một ngày người ta đến phá nhà giết người sao? Ngài một thân trung tâm, cam nguyện vứt bỏ cơ nghiệp thì thôi, nhưng có đồng ý sau khi chết danh tiết cũng bị hủy, người đời sau thóa mạ....”

Sắc mặt Viên Tri Mạch bỗng chốc biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Dung Tầm đều là khiếp sợ.

“Ngài đồng ý để bài vị mẫu phi bị đập thành mảnh nhỏ ném xuống sông. Ngài đồng ý trên dưới Định Hi Vương phủ đều chết, hàng ngàn hàng vạn binh sĩ Định Hi vô tội chết bởi quân triều đình! Chỉ vì một ý niệm trung quân ái quốc mà liên lụy hàng ngàn hàng vạn sinh mạng tội sao?”

Mặt Viên Tri Mạch không còn chút máu. Nếu không phải Dung Tầm chống đỡ, có khả năng Viên Tri Mạch đã té ngã trên đất. Ánh mắt nhìn về phía Dung Tầm càng thêm ngơ ngẩn khiếp sợ, còn có vài phần thấp thỏm lo âu.

Mặt Dung Khánh Uyên trắng bệch.

“Người là đồ nghiệt tử, người nói hươu nói vượn!”

Dung Tầm hừ lạnh một tiếng.

“Trong lòng ngài rất rõ ràng! Định Hi sớm hay muộn gì cũng bị triều đình thu hồi, không phải ở trên tay ngài chính là ở trên tay con!”

Hắn dừng một chút, giọng càng lạnh.

“Mẫu phi đã bị ngài hại chết. Chẳng lẽ còn muốn hại chết con cùng A Duyệt, hại chết hàng ngàn hàng vạn người vô tội?”

Dung Khánh Uyên bị trường tử đả kích lớn, che ngực lão đảo té ngã ngồi trên ghế. Người xưa nay chính trực uy nghiêm, trên mặt cũng hơi có chút thất thố, môi mấp máy lại nói không nên lời.

Ông giật mình nhìn trường tử, mơ hồ như thấy được thê tử đã mất, lại nhìn về phía bài vị. Trong giây lát, đáy lòng lão tưởng trào ra một chút mỗi một, tóc như bạc thêm, như già hơn vài tuổi.

Dung Tầm nhìn bộ dáng của ông cũng có chút bất an, đột nhiên ống tay áo bị người kéo kéo. Hắn cúi đầu đã thấy sắc mặt Viên Tri Mạch trắng khác thường, có lẽ bị lời nói mới rồi của hắn làm kinh sợ. Hắn nhẹ nhàng trấn an.

“Buông ta ra.”

Viên Tri Mạch thần sắc phức tạp nhìn mắt Dung Tầm, túm Dung Tầm quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn lão Vương gia, giọng chậm rãi.

“Vương gia, nếu con đã quyết định theo Dung Tầm, tất nhiên sẽ đồng sinh cộng tử. Con chưa bao giờ sợ chết, con cũng chưa bao giờ muốn làm loạn thần tặc tử. Chẳng qua chết cũng phải chết có ý nghĩa. Nếu triều đình không tồn tại ý niệm động đến Định Hi, tất nhiên Định Hi sẽ ở tại chỗ. Nhưng nếu triều đình tồn tại tâm tư, chúng ta cũng không thể cái gì cũng không chuẩn bị, nước đến chân mới nhảy, không bằng phòng ngừa chu đáo.”

Dừng một chút, lại khẩn thiết nói.

“Vương phi, cũng hy vọng ngài sống tốt.”

Dung Khánh Uyên giật mình, bình tĩnh nhìn thiếu niên trước mắt, phất phất tay, giọng mỗi một.

“Các người đi xuống đi, ta ngồi ở đây với Vương phi một chút.”

Dung Tầm ôm Viên Tri Mạch đi ra. Trước khi đi ra khỏi cửa hắn quay đầu lại nhìn. Trong khói hương lượn lờ, phụ vương của hắn ngồi ngay ngắn trên ghế, lưng vẫn cực thẳng, lại hiện ra vẻ già nua.

Dung Tầm khẽ thở dài.

47. Chương 47: Mỹ Nam Kế Càng Hữu Dụng

Viên Tri Mạch Vốn dĩ cho rằng Mộ Dung Đan Thanh ở trong phủ thì nhất định sẽ có biện pháp với chuyện của Tô Nhã Nhi, nhưng không ngờ hai người kia đã sớm trở về núi. Xem ra chỉ có thể dựa vào Giang Văn chậm rãi điều trị. May mắn y thuật của Giang Văn rất tốt, dù còn hôn mê bất tỉnh nhưng mạch của Tô Nhã Nhi cũng vững vàng không ít.

Từ chỗ Tô Nhã Nhi về, mới vừa vào cửa, Viên Tri Mạch liền nghe thấy Dung Tầm thở dài.

“Sao còn chưa ngủ? Than thở cái gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy phụ vương của ta già rất nhiều. Nếu mẫu phi còn trên đời, thấy ta ngộ nghĩnh như hôm nay nhất định sẽ nói ta bất hiếu.”

“Vương phi sẽ hiểu cho ngươi.”

“Thôi, không đề cập tới chuyện này nữa.”

Dung Tầm lười biếng nói.

“Ngươi đi chơi ở đâu, giờ mới chịu trở lại?”

“Ta chỉ đi xem Tô Nhã Nhi, nàng vẫn hôn mê.”

Viên Tri Mạch miễn cưỡng cười cười.

Trong lòng Viên Tri Mạch kỳ thật là bị những lời Dung Tầm nói ở từ đường làm kinh hãi. Chuyện hắn nói rõ ràng là kết cục của Định Hi Vương phủ đời trước. Tuy rằng biết đây là trùng hợp, đáy lòng Viên Tri Mạch lại không tự chủ mà thấy bất an.

Lúc ấy Dung Tầm lãnh lệ khác thường, làm Viên Tri Mạch không tự chủ được cảm thấy Dung Tầm cũng đã trải qua mưa máu gió tanh đời trước. Viên Tri Mạch cảm thấy không biết có nên nói ra chuyện đời trước hay không.

Nếu lộ ra những âm mưu xấu xa của đời trước, Dung Tầm nghe xong có lập tức xoay người đi không quay đầu lại hay không?

Đối mặt với Dung Tầm, kỳ thật Viên Tri Mạch luôn chột dạ. Nếu không phải lúc này mà phân phòng ngủ sẽ có chút vẽ thêm chân cho rắn, thật sự Viên Tri Mạch không nghĩ ở phòng này.

Tùy tiện rửa mặt, rồi ngồi vào bên cạnh bàn định tháo tóc ra. Tay còn chưa có đụng tới búi tóc, búi tóc đã bị người giành trước.

“Ta giúp ngươi.”

Dung Tầm vòng một tay ôm lấy eo, một tay tháo bỏ vắn tóc. Mái tóc dài đen bóng bị kéo xuống, rơi tung ở phía sau lưng Viên Tri Mạch. Dung Tầm nhẹ nhàng ngửi ngửi, cười nói.

“Thơm quá. Ta còn tưởng rằng ngươi không cần ta chứ.”

“Nói bậy gì đó.”

Viên Tri Mạch miễn cưỡng cười, tay cũng đưa ra sau tháo vắn tóc của Dung Tầm. Nhìn tóc hai người lẫn vào nhau, Viên Tri Mạch thở dài vùi vào vai hắn.

“Đời này đã định ta là của ngươi, nhưng thật ra...”

“Nhưng thật ra cái gì?”

“Không có gì.”

Nhưng thật ra ta sợ người biết hành động của ta, sẽ sinh chán ghét xa lánh ta.

Đem lời trong đáy lòng đè ép xuống, Viên Tri Mạch cười cười, đem bàn tay tiến vào áo Dung Tầm. Bàn tay lạnh tiếp xúc làn da ấm áp, Dung Tầm nhướn mày.

“Người hôm nay không muốn ngủ?”

Viên Tri Mạch cười cười ngắc đầu. Gương mặt thanh tú, thần thái dịu ngoan mà yên lặng, mắt hơi nheo lại, cố tình cất giấu vài phần câu nhân. Dung Tầm trong phút chốc cảm thấy toàn thân đều nóng, cười nói.

“Đây chính là người tự tìm.”

Viên Tri Mạch ngắc đầu hôn má Dung Tầm, chủ động tháo đai lưng của Dung Tầm, ánh mắt nổi lên vẻ kiêu diễm, xuân ý dạt dào.

Dung Tầm một tay đỡ sau đầu Viên Tri Mạch tay kia thì ôm chặt người vào lòng. Vốn chỉ là một nụ hôn nhưng vì Viên Tri Mạch đáp lại Dung Tầm đã bắt đầu có chút mất khống chế.

Cởi bỏ áo của Viên Tri Mạch, Dung Tầm lúc nhanh lúc chậm vuốt ve cơ thể Viên Tri Mạch, làm Viên Tri Mạch run rẩy một trận.

Dung Tầm sưng sốt, lập tức hiểu rõ, xoay người đặt Viên Tri Mạch nằm xuống giường, bàn tay trượt theo cơ thể tiến tới giữa hai chân, như dự đoán của Dung Tầm nơi đó chậm rãi bắt đầu phản ứng.

Viên Tri Mạch có chút nôn nóng, cơ thể cũng khó nhịn mà vặn vẹo. Theo sự vuốt ve của Dung Tầm, Viên Tri Mạch đã không thể khống chế, cơ thể giống như lần trước, trở nên nóng bừng, làm Viên Tri Mạch có chút khẩn trương.

“Không có việc gì.”

Dung Tầm hôn lên môi Viên Tri Mạch trấn an.

“Ừ...”

Viên Tri Mạch động tình thở dốc.

Theo tiếng thở dốc Viên Tri Mạch lắc đầu, tóc đen xỏa toán loạn tung như một đóa hoa đang nở rộ.

Dung Tầm giống như thở phào, thấp giọng gọi Đường Đường. Hắn cũng cởi quần áo chỉnh mình, áp cơ thể mình dán vào Viên Tri Mạch thật gắt gao.

Hai người chìm trong nụ hôn sâu.

Hai tay Viên Tri Mạch ôm cổ Dung Tầm, Dung Tầm nắm phần thân của hai người trong tay, nhẹ nhàng không ngừng xoa nắn.

Khi đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn tiến vào cơ thể Viên Tri Mạch. Ban đầu cũng chậm rãi, nhưng luật động tăng dần, cũng thực kịch liệt....

Khi Viên Tri Mạch mơ mơ màng màng mở mắt ra, bên ngoài mặt trời đã lên. Theo bản năng Viên Tri Mạch giật giật, nơi nào đó trên thân thể bỗng chốc căng thẳng, sắc mặt nhất thời hồng trắng đan xen, nóng rất lên.

Hôm qua lại lẩn lộn rồi ngủ đi, cũng không biết người này bị làm sao, không nghĩ tới hắn không biết xấu hổ, cứ giữ nguyên tư thế mà ngủ.

Viên Tri Mạch muốn ngồi dậy, nhưng không nghĩ tới mới vừa động, vật còn khảm trong thân thể cũng động. Trong nháy mắt nó nóng lên, nóng rực làm Viên Tri Mạch cứng đờ rồi mềm nhũn, miệng không tự chủ được phát ra một tiếng thở dốc.

“Sao đây sớm như vậy?”

Tiếng cười vang lên ở sau lưng, Dung Tầm dùng một tay vòng lấy eo trần trụi mảnh khảnh của người phía trước, một tay khác lại không biết xấu hổ mò xuống tìm tòi.

“Có tinh thần, thật đúng là không tồi.”

Viên Tri Mạch thâm mẫn hẳn. Thân là nam nhân sáng sớm tỉnh lại tự nhiên sẽ là cái dạng này. Huống hồ tư thế như vậy nếu không tinh thần sợ là có bị bệnh. Viên Tri Mạch dùng khuỷu tay đẩy đẩy người phía sau, trên mặt đỏ bừng.

“Sáng sớm... còn không buông tay.”

“Cũng không biết hôm qua là ai khóc la nói ta đừng buông tay?”

Dung Tầm lười biếng vui đùa vô lại, vừa cắn vành tai đỏ bừng của Viên Tri Mạch, vừa chậm rãi thực hiện lại động tác. Bàn tay chậm rãi, động tác eo thông thả lại so với dấu đá lung tung càng thêm bức người. Chỉ chốc lát hần liền cảm giác thân thể của người trong lòng ngực run nhẹ nhẹ, nắng sớm nhàn nhạt chiếu lên làn da như ngọc đã phỉếm hồng, xinh đẹp khiến người ta sắp đui mù, hần thở dài.

“Thật đẹp.”

Viên Tri Mạch lại không có hứng thú chơi, không khỏi đã phát bực.

“Người nhanh lên có được hay không?”

Dung Tầm vô tội nói.

“Chính là người muốn ta nhanh nha.”

Người này quả thực là chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ. Viên Tri Mạch bực muốn đứng dậy, Dung Tầm khẽ cười, không dám lại vui đùa, nhanh bóp eo đột nhiên ra vào nhanh hơn. Viên Tri Mạch đã nửa ngồi dậy, toàn thân trên dưới mềm nhũn, hô nhỏ, không khống chế được bị cuốn vào ngọn lửa đam mê.

Thật vất vả xong chuyện, hai người rời giường khi mặt trời đã lên cao. Viên Tri Mạch mặt đỏ tai hồng nhìn trên giường lung tung rối loạn, còn có dấu vết dơ bẩn. Cái dạng này dù là ai nhìn vào cũng biết đã xảy ra cái gì.

Dung Tầm không lăm để ý, thăm dò nhìn nhìn, ôm người ra cửa.

“Đừng nhìn, đợi lát nữa tìm người thu dọn là được.”

Thế gia công tử da mặt luôn là mỏng, Viên Tri Mạch sao không biết xấu hổ để đồ vật như vậy cho người khác thu dọn. Viên Tri Mạch không chịu để Dung Tầm ôm đi ra ngoài, cố tự mình đi kéo khăn trải giường. Đầu ngón tay vừa lơ đãng đụng tới chỗ bị dính chất lỏng chưa khô, trên mặt nhất thời nóng rất lên, cổ cũng hồng, động tác trên tay càng chậm.

Dung Tầm ở bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, đi qua đem đệm chăn trên giường nhẹ nhàng cuốn thành một đồng, về mặt bốn cột cười xấu xa.

“Để người hầu thu dọn, hay là ném, hoặc là tự giặt sạch? Nếu tự giặt thì Tam thiếu gia ngài chưa từng động mười ngón tay sẽ làm việc này ra sao? Nếu ném đi, thì sau này mỗi ngày đều ném một đồng ra ngoài, phụ vương sẽ mắng chúng ta là phá của thì làm sao đây?”

Duệ Quân Vương da mặt trước nay đều dày, chỉ nói mấy đã làm Viên Tri Mạch ghen không nói được, nhất thời ngơ ngác đứng ở tại chỗ.

Ánh nắng ấm áp từ cửa sổ chiếu vào, bên ngoài cửa sổ những khóm hoa nở rộ, màu vàng của những bông hoa xen lẫn màu xanh biếc của lá, cảnh vật càng thêm tươi mát tao nhã.

Dung Tầm đứng dưới ánh mặt trời nghiêng đầu nhìn qua. Khuôn mặt tinh xảo không hề có tí vết lại lộ ra nụ cười bốn cột xấu xa, như là hồ ly trộm trứng, vừa xinh đẹp động lòng nhưng cũng làm người ta hoa mắt.

Viên Tri Mạch ngơ ngẩn nhìn, hình như khúc mắc ở đáy lòng trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Ta thật là hồ đồ, dù không tin Dung Tầm, cũng nên tin chính mình. Người mình chọn sao có thể sẽ vì chút chuyện quá khứ mà tính toán chi li?

Có cơ hội sẽ nói với hân.

Trong lòng buồn lổn, bất tri bất giác lại thấy buồn cười, Viên Tri Mạch đi lên đem đồng đồ vật trên giường nhét toàn bộ vào trong tay Dung Tầm, nổi lên hứng thú khiêu khích cười nói.

“Ta sẽ không giặt, người giặt...”

Dung Tầm nhìn Viên Tri Mạch tươi cười, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Hân đã thấy Viên Tri Mạch không thích hợp từ lúc ở từ đường đi ra, hân biết trong lòng Viên Tri Mạch khẳng định còn có khúc mắc gì đó không nói ra, hiện giờ thấy vẻ mặt này hiển nhiên là khúc mắc đã tiêu.

Nếu khúc mắc tiêu, sẽ không trở lại.

Tính tình Tiểu Mạch Nhi hay lo lắng do dự, nhưng chỉ cần quyết định sẽ không thay đổi, hiện tại xem ra hân là không có việc gì.

Duệ Quận Vương làm bộ tức giận.

“Ta tốt xấu gì cũng đường đường là một Quận Vương. Người cũng không biết xấu hổ mà sai bảo ta giặt khăn trải giường sao?”

Viên Tri Mạch ôn hòa dịu dàng tiến lên cuốn tay áo, nhu thuận ngoan hiền quay đầu lại tươi cười.

“Dù người là hoàng đế, ta cũng sai bảo.”

Nụ cười kia quả thực loá mắt, khi Dung Tầm nhận ra sự việc thì đã ngồi bên cạnh giếng nước. Người hầu hạ sau khi đổ đầy mấy bồn nước đã bị đuổi hết ra ngoài. Tay áo của Dung Tầm đã bị cuốn lên cao, trước người đặt một cái chậu gỗ lớn, trong chậu là khăn trải giường. Viên Tri Mạch dùng gáo gỗ múc nước từ bồn ra đổ vào chậu, từ trên cao nhìn xuống cười.

“Còn ngồi ngốc làm gì, giặt đi.”

Mỹ nhân kẻ rất hữu dụng, mỹ nam kẻ càng hữu dụng.

Bị mê hoặc Duệ Quận Vương thật sự an phận ngồi xuống vò vò khăn trải giường. Sự thật chứng minh người nuôi thả như Duệ Quận Vương vẫn có thể giặt quần áo, động tác thành thạo tự nhiên.

Viên Tri Mạch ngồi ở một bên, nhìn Dung Tầm, chần chờ.

“Dung Tầm, ta muốn cùng người nói một chuyện được không?”

“Nói đi.”

Dung Tầm không chút để ý chà chà cái khăn lên miến ván giặt. Khi đầu ngón tay đụng chạm đến vết bẩn dính trên khăn trải giường đã quét mắt nhìn người bên cạnh, ý xấu lại nổi lên.

“Ta kỳ thật là....”

Lời còn chưa dứt, tay Viên Tri Mạch đã bị túm, mạnh mẽ kéo vào trong nước. Đầu ngón tay đụng chạm đến chỗ nhóp nhép, mặt Viên Tri Mạch nóng lên, theo bản năng liền muốn rút tay, lại bị Dung Tầm túm chặt không bỏ. Vẻ mặt hân chính nghĩa lăm lăm, nói hợp tình hợp lý.

“Đây không phải công lao một mình ta. Người cũng không biết xấu hổ muốn trốn tránh sao?”

“Ta không biết.”

“Không sao, ta dạy cho người.”

Dung Tầm nghiêm trang, thật sự cực kỳ giống truyền dạy. Đôi tay hân bao chặt chẽ tay Viên Tri Mạch, tỉ mỉ vò vò. Nước trong suốt, tay hai người ở bên nhau, còn có mấy dấu vết màu trắng đục bám trên vải gấm. Động tác vô cùng đơn giản lại có chút dâm mỹ.

Dung Tầm vui vẻ, còn mặt dày vô sỉ hạ lưu nói.

“Dấu này của ta, còn đó là của người phải không?”

“.....”

“Đây có tính là trong người có ta, trong ta có người không?”

“.....”

“Ta lại muốn, làm sao bây giờ?”

Viên Tri Mạch không thể nhịn được nữa, đột nhiên đứng lên, lực có hơi chút lớn, vướng chân trượt ngã. Dung Tầm nhanh chóng duỗi tay ra, cũng không biết là hấn có cố ý hay không, hấn cũng bị Viên Tri Mạch kéo ngã theo.

Hai người ngã lẫn đè lên nhau. Cũng không biết là ai đá trúng cái chấu, nước văng khắp nơi cả hai người đều bị xối ướt, nhìn giống hai con gà rớt vào nồi nước. Cả hai nhìn nhau đồng thời cười.

“Người muốn giặt cái này, là người tự tìm.”

Dung Tầm buồn cười, cúi đầu hôn lên cổ Viên Tri Mạch, một bàn tay không an phận chen vào áo Viên Tri Mạch.

“Hiện tại thật sự muốn làm nơi màn trời chiếu đất này.”

Viên Tri Mạch kinh hãi nhanh đề tay hấn lại.

“Đừng....”

Viên Tri Mạch luống cuống đề lại một tay khác đang sờ soạng xuống dưới.

“Người đừng làm vậy.... ta muốn cùng người nói chuyện đứng đắn.”

“Có chuyện gì quan trọng hơn so với chuyện này?”

Viên Tri Mạch dùng hết sức lực đẩy người nam nhân đề mình sang một bên, vội vàng khóa ngồi trên người hấn, vội vàng nói.

“Người đối với chuyện hoàn hồn trọng sinh thấy thế nào?”

Dung Tầm sững sốt, sắc mặt bỗng chốc cổ quái.

Chuyện này cho tới bây giờ hấn chưa cùng ai nói qua. Hấn tuy rằng không ngại, nhưng tâm tư Tiểu Mạch Nhi khó bảo đảm sẽ không suy nghĩ miên man. Huống hồ đối với Dung Tầm mà nói, đó cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi. Nếu tỉnh mộng tội gì phải câu nệ không chịu buông tha. Sự thành do người, chuyện đã qua thì cho qua, chuyện trước mắt mới là quan trọng.

Dung Tầm có chút cứng lưỡi, còn chưa có nghĩ được nên nói thẳng hay là giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo. Đột nhiên truyền đến tiếng chân vội vàng, một thiếu niên làn da ngăm đen cao ráo trẻ tuổi chạy vào.

“Đại ca, phụ vương tìm huynh.....!”

Đột nhiên im bặt!

Người này là Dung Khang, con thứ của Dung Khánh Uyên. Dung Khang ghen hòng trôn trối nhìn một màn trước mắt. Huynh trưởng nằm trên mặt đất, mà vị ‘đại tẩu’ tương lai chính là khóa ngồi ở trên người huynh trưởng, quần áo hai người đều tán loạn, vừa thấy đã biết đang làm chuyện tốt.

Dung Khang hoảng sợ chính là vì huynh trưởng phong lưu thành tánh sao lại nằm ở dưới cái vậy?

Trong phút chốc Dung Khang chỉ cảm thấy mình đến không được đúng lúc, quần bách cuống quít quay đầu.

“Đại ca... người của triều đình tới! Phụ vương nói huynh nhanh chóng đi tiếp chỉ.”

Dung Tầm buông lỏng, chống tay mang theo Viên Tri Mạch đứng lên. Hấn sửa sửa quần áo trên người.

“Ta đi xem sao, người về phòng chờ ta.”

Viên Tri Mạch biết việc này quan trọng, gật gật đầu. Dung Tầm cười một tiếng, quay sang đạp Dung Khang còn đang sững sờ một cái.

“Còn không đi?”

Dung Khang đỏ mặt đứng ở tại chỗ gập đầu chào Viên Tri Mạch, ánh mắt cổ quái còn mang theo sùng kính. Viên Tri Mạch quả thực không hiểu vì sao, không rõ Dung Khang đang nghĩ cái gì.

Chỉ là nhìn bóng dáng Dung Tầm, không biết vì sao ngực đột nhiên nhói lên, cảm thấy có chút bất an.

Một mình miễn cưỡng đem khăn trải giường giặt sạch sẽ, sau đó Viên Tri Mạch đỡ lấy eo đau lưng như trở lại phòng chờ Dung Tầm trở lại.

48. Chương 48: Thăng Thấn

Ngồi ở phía trước cửa sổ đọc sách, lật vài tờ Viên Tri Mạch cũng chưa xem được một chữ. Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Viên Tri Mạch kinh ngạc ngẩng đầu, xa xa liền thấy Dung Tầm cùng một người đi tới. Viên Tri Mạch tập trung nhìn, tay run lên, quyển sách trên tay thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất.

Người đi cùng Dung Tầm không phải ai khác, mà là Viên tứ công tử, Viên Hiểu Phong.

Gần nửa năm không gặp, Viên Hiểu Phong càng ngày càng khỏe mạnh, vóc dáng cũng cao không ít. Hắn vốn giống Viên Tri Mạch bảy tám phần, hiện giờ cũng chỉ còn lại năm phần mà thôi. Thần sắc cũng giảm đi vẻ trẻ con, có chút phong sương, so với ngày xưa có vẻ ổn trọng hơn.

Huynh đệ họ không hòa hợp giống huynh đệ bình thường. Mẫu thân hai người tuy rằng là tỷ muội, nhưng cũng có thể do mẫu thân, bọn họ cũng không tính hòa hợp. Bình thường ở trong phủ cũng là nước giếng không phạm nước sông, cho nên dù gặp nhau ở Định Hi, hai người cũng không biết nói cái gì.

Cuối cùng vẫn là Viên Tri Mạch lên tiếng trước.

“Trong nhà thế nào?”

“Cũng khỏe, Hiểu Nhã đã nhận lễ của trưởng tử một phủ doãn ở kinh đô. Tuy rằng gia thế không quá hiển hách, nhưng cũng là thế gia.”

Viên Tri Mạch sững sốt, ngay sau đó nhẹ nhàng tiếng thở dài.

“Thật tốt.”

Tầm mắt Viên Hiểu Phong rơi xuống ở trên người Dung Tầm một bên không chịu đi, khẽ cau mày. Viên Tri Mạch nhận thấy được tầm mắt hắn, ngẩng đầu nhìn Dung Tầm, ý bảo hắn đi ra ngoài trước.

Dung Tầm nhướng mày.

Thật sự muốn ta đi?

Viên Tri Mạch trợn mắt, thủ thế đuổi người.

Viên Hiểu Phong nhìn hai người trước mặt, nói không nên lời, thần sắc cũng lạnh.

“Duệ Quận Vương không cần đi ra ngoài, việc này không đối gặt ngài.”

Hắn bình tĩnh nhìn về phía Viên Tri Mạch.

“Ta năm sau vào Lễ Bộ, lần này theo Vương đại nhân đến đây đưa sính lễ nghênh đón công chúa Đông Việt, đồng thời theo lệnh phụ thân mang ca trở về..... Phụ thân nói nếu ca không chịu, thì coi như không có đứa con trai này.”

Dung Tầm trầm xuống. Hắn đã biết Viên Hiểu Phong xuất hiện ở chỗ này không có chuyện gì tốt, quả nhiên như thế. Hắn lập tức quay đầu nhìn Viên Tri Mạch.

Sắc mặt Viên Tri Mạch cũng không có bao nhiêu biến hóa, chỉ là mí mắt run rẩy. Tầm mắt nhìn về phía tay trái đang nắm chặt trong tay áo.

Trong lòng thở dài, Dung Tầm bình tĩnh nhìn về phía Viên Hiểu Phong.

“Qua một thời gian, ta tự sẽ mang Hiểu Đường về kinh, Viên thái phó hà tất gấp gáp?”

Tay trái Dung Tầm vòng qua thân thể Viên Tri Mạch, chặt chẽ cầm tay, nhẹ nhàng lại kiên định bẻ mấy ngón tay đang nắm chặt ra, phòng ngừa móng tay đâm bị thương lòng bàn tay.

“Hiểu Đường là con chính thê của Viên thái phó. Họ còn có chung huyết thống sao có thể nói cắt đứt liên cắt đứt? Phụ vương của ta cũng thích Hiểu Đường, ở chỗ này thêm mấy ngày có gì không được?”

“Viên Tri Mạch không phải người vương phủ, dù muốn lưu cũng phải xem ý Viên Tri Mạch.”

Dung Tầm cười nhạo.

“Vậy thì thế nào? Ta ăn chơi trác táng, dù phụ vương không lưu ta, dù hấn phải đi, cũng phải xem ta chuẩn cho hấn đi hay không. Ta tốt xấu cũng là Quận Vương, chẳng lẽ lưu một người không được?”

Viên Tri Mạch cúi đầu nhìn tay mình bị người nào đó cầm, ngực lạnh lẽo chậm rãi sinh ra một chút ấm, lại ngẩng đầu nhìn Dung Tầm nói hươu nói vượn.

Rõ ràng biết Viên Hiểu Phong có ý gì, Dung Tầm lại đem sai lầm kéo tới trên người hấn, làm người ta muốn chạy cũng đi không được.

Có một người như vậy ở bên cạnh chống đỡ che chở, còn cầu gì nữa?

“Không cần phải nói nữa. Nếu phụ thân khăng khăng như thế, ta cũng không thể nói gì hơn.”

Viên Tri Mạch mở miệng.

Dung Tầm cùng Viên Hiểu Phong đồng thời khiếp sợ quay đầu lại. Nhưng một người khiếp sợ hỗn loạn có chút vui sướng. Người còn lại là hoàn toàn phần nộ!

“Viên Tri Mạch, ngươi có biết mình đang nói cái gì không?!”

Viên Tri Mạch ngẩng đầu nhìn Dung Tầm, ánh mắt Dung Tầm lộ ra vui mừng.

Tay Dung Tầm cũng có chút lạnh, kỳ thật hấn cũng có chút sợ hãi, hấn sợ Viên Tri Mạch chọn người nhà mà bỏ hấn.

Trở tay cầm tay Dung Tầm, Viên Tri Mạch đan năm ngón tay mình vào năm ngón tay của Dung Tầm. Hai bàn tay cùng lạnh như băng, rồi thực mau liền ấm lên. Có lực chống đỡ Viên Tri Mạch chậm rãi hít một hơi thật sâu, thần sắc cũng dần dần kiên định, bình tĩnh nói.

“Viên Tri Mạch bản tính không tốt, trước nay đều không có ý niệm trung quân ái quốc, vô dụng với quốc gia, vô công với xã tắc, tầm thường vô năng, chỉ muốn sống bình yên thoải mái qua ngày. Nếu phụ thân không cho phép ta ở cùng Dung Tầm, ta chỉ có thể tại đây lạy tạ ân sinh dưỡng, ta chỉ có thể bất hiếu.”

“Ngươi!... Ngươi thật sự quyết định như vậy?”

“Ta đã quyết định.”

“Được lắm, hay cho câu không có ý niệm trung quân ái quốc của Viên Tam công tử!”

Thân thể Viên Hiểu Phong khẽ run, phần nộ quét mắt nhìn Dung Tầm, phát tay áo bỏ đi.

“Từ đây trên dưới Viên phủ cùng người ân đoạn nghĩa tuyệt không cần lui tới!”

Ngực Viên Tri Mạch đau nhói.

“Chờ đã!”

Viên Hiểu Phong đã chạy ra, bước chân đột nhiên dừng, lập tức quay đầu lại, ánh mắt mang theo một chút chờ mong.

“Hiểu Phong, đại ca đã không trông cậy được, phụ thân tuổi già, tiểu muội còn nhỏ. Hiện giờ xem như Viên gia chỉ có thể nhờ đệ chống đỡ... Từ nay về sau, già trẻ trong nhà phải nhờ đệ...”

Viên Tri Mạch khấn thiết thập nói.

Câu này đánh tan kỳ vọng cuối cùng của Viên Hiếu Phong thành mây khói. Sắc mặt càng thêm xanh mét, hần ném ra một câu ‘không liên quan người’ liền xoay người đi ra.

Viên Hiếu Phong vừa đi khỏi, Viên Tri Mạch vẫn luôn đứng thẳng đột nhiên khuyu xuống. Dung Tầm nhanh duỗi tay ôm, lo lắng vỗ về trấn an.

“Không có việc gì đâu, Viên thái phó chỉ tức giận nói như vậy. Người cũng đừng quá để ý, ít hôm nữa chúng ta trở về nhận lỗi, nhất định ông có thể thông cảm. Phụ tử cùng chung huyết thống ăn sâu bén rễ, sao nói cắt đứt là có thể cắt đứt?”

Viên Tri Mạch dựa cả người vào Dung Tầm nói không nên lời, sắc mặt trắng bệch nắm tay để trên ngực. Ngực đau như bị đâm xuyên tim.

Ân đoạn nghĩa tuyệt.

Từ đây không còn là người Viên gia. Từ đây về sau không người thân. Từ đây về sau cô độc trong trời đất rộng lớn...

Trước mắt mờ lung, nghe thấy Dung Tầm có chút nôn nóng dỗ dành, Viên Tri Mạch sờ sờ gương mặt, hoảng sợ phát hiện mình đã là rơi lệ đầy mặt.

Dung Tầm thở dài, đem người bất động ôm vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng.

“Muốn khóc thì khóc đi, chờ khóc xong rồi chúng ta liền đi chọn lễ vật. Ta không tin, Viên thái phó còn có thể đem người đánh đuổi ra thế nào?”

Người trong lòng ngực khóc không thể khống chế, hần thậm chí có thể cảm nhận được ngực áo đã ướt. Hần chỉ có thể ôm càng chặt một chút, dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe lắm lắm.

“Đường Đường, tuy rằng không nên, nhưng ta muốn nói ta thật sự vui mừng.”

Viên Tri Mạch đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt đều là nước mắt, hốc mắt sưng đỏ, đôi mắt mờ lung, nhưng ánh mắt lại kiên định giống như sắt đã qua rèn luyện.

“Dung Tầm, đời trước ta vì quốc gia thiên hạ hại chết người. Đời này, ta chỉ cần có người, không cần quốc gia thiên hạ, trung quân ái quốc gì đó!”

Viên Tri Mạch nhìn nam nhân trước mặt biến sắc, có lẽ vì khiếp sợ. Hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi nói.

“Người đã hỏi ta vì sao biết nhiều sự tình của người như vậy. Vì sao cảm thấy ta đối với người như đã từng quen biết. Ta nói cho người biết, những chuyện này đều là bởi vì đời trước ta cùng người đã ở chung mười năm, cho nên ta có thể biết trước. Ta biết trong ảnh vệ của người có gian tể, biết Trưởng công chúa cùng Dung Tuyền muốn hại người!”

Cẩn cẩn môi, không quan tâm nói tiếp.

“Đời trước lão Vương gia bị vu oan, bị người hại chết. Người phản nộ dẫn quân đi mưu phản, là ta đem lộ trình của các người giao cho Dung Tuyền. Bọn họ mai phục dọc đường, hàng ngàn quân Định Hi thiệt mạng, Dung Duyệt chết trận, người trọng thương. Cuối cùng người lại bị gian tể ra tay giết chết ở Định Hi. Là ta thay thế người dâng thư xin hàng, thành toàn cho Dung Tuyền!... Đời trước là ta làm hại người sắp thành lại bại, chết nơi sa trường. Ta chính là người ti tiện vô sỉ, thân là người bên gối người lại làm hại người bị hủy diệt!... Ta là người như vậy, người có vui mừng không?”

Gào rống muốn rách nát cổ họng, giọng hỗn loạn nghẹn ngào.

Từ khi trọng sinh tới nay, chuyện đời trước cứ như cái gai trong ngực thường xuyên đâm chảy máu. Là công tử thế gia đứng đắn nuôi dưỡng theo quy tắc, tuy rằng cũng có ngộ nghịch, có tật xấu, nhưng Viên Tri Mạch làm người xử thế luôn công bằng chính trực. Cho dù đời trước làm những chuyện như vậy chỉ do bất đắc dĩ, nhưng ở sâu trong nội tâm Viên Tri Mạch trước nay đều cho rằng mình là ác nhân tội ác tày trời, đặc biệt cho rằng người bị hại là Dung Tầm.

Cho nên sau khi trọng sinh, Viên Tri Mạch liều mạng thoát khỏi ràng buộc của hai người. Nhưng ý trời đã định, vòng đi vòng lại vẫn đem hai người buộc lại cùng nhau. Cho dù hai người tình cảm sâu sắc, cho dù rõ ràng biết Dung Tầm sẽ không để ý chuyện dĩ vãng, nhưng..... nói không nên lời.

Hiện giờ, cuối cùng đã nói ra.

Nói ra xong tảng đá lớn treo trong lòng như rơi xuống, cả người nhẹ tênh đứng không vững. Viên Tri Mạch một tay che mặt, nhưng ngăn không được nước mắt từ khe hở ngón tay chảy ra. Chấn động trong suốt sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời làm người ta kinh tâm động phách.

Sức lực toàn thân chỉ còn phân nửa, hai mắt nhắm, Viên Tri Mạch nói ra từng câu từng chữ, giọng mang theo nức nở, ngắt quãng, khàn khàn.

“Ta có tội ác tày trời... không rõ ông trời vì cái gì cho ta sống thêm một lần nữa. Người có biết lần đầu tiên thấy người, ta sợ hãi biết bao nhiêu. Ta thật sự muốn chạy trốn thật xa..... Nhưng người một hai phải quán lấy..... Ta thật sự sợ mình sẽ lại hại người.. Một lần là đủ rồi..... Thật sự đủ rồi.....”

Lời cuối cùng có chút không rõ chính mình rốt cuộc đang nói cái gì, tựa như không có ý nghĩa, lại cảm thấy có rất nhiều ý muốn nói.

Cho đến khi bị ôm vào trong lòng ngực quen thuộc, Viên Tri Mạch mới ngừng nói.

Vành tai bên đột nhiên chợt ướt, ngay sau đó có gì lạnh lẽo theo vành tai chảy xuống, chất lỏng chảy xuống ở trên cổ. Viên Tri Mạch theo bản năng ngẩng đầu, lại thấy một đôi mắt phượng ửng đỏ. Dung Tầm miễn cưỡng cười cười, hốc mắt lại đỏ.

“Đồ ngốc.....”

Hắn lẩm bẩm.

“Xin lỗi rõ ràng phải là ta. Người cho rằng người có thể dễ dàng trộm được sơ đồ hành quân sao? Rõ ràng là ta mắt nhắm mắt mở để người lấy. Người của người đi đến ngã ba đường, vẫn là người của ta giúp hắn đi đúng hướng.”

Viên Tri Mạch ngơ ngẩn nhìn người trước mặt, máu toàn thân đã đông lại.

“Người nói cái gì?”

“Người cũng biết tình hình của ta lúc trước, ta bị thương trầm trọng, không thể sống tiếp. Ta gạt người trở về sư môn lên học bí kíp của Dung Duyệt, học đến tẩu hỏa nhập ma, người không giống người quỷ không giống quỷ. Khi đó người nói cái gì ta cũng nghe không vào.”

Dung Tầm cười chua xót.

“Chờ khi ta tỉnh táo lại, ta đã mang theo quân Định Hi đi tạo phản, ngu xuẩn đi tìm chết. Khi đó, ta đã cười lên lưng cộp khó leo xuống, ta lại chỉ còn sống nửa năm. Hai mươi vạn đại quân đều nhắm vào ta. Từ trước đến nay nghị hòa chú ý hai bên ngang nhau, năm đó quân Định Hi khí phách cao nhưng không thắng nổi quân Đại Ung. Ta mà tiếp thu chiêu an của triều đình, bọn họ sẽ chết nhanh hơn. Cho nên ta không thể lui, ta lại không thể để cho bọn họ chết cùng ta, cho nên ta phải tìm người thay ta đầu hàng.”

Viên Tri Mạch đã bị lời Dung Tầm nói làm kinh sợ, chỉ có thể theo bản năng giật mình nói.

“Cho nên người lựa chọn ta?”

Dung Tầm nhắm mắt, không có phủ nhận.

“Người là người Định Hi, nhưng tất cả mọi người biết người phản đối ta tạo phản. Thân phận của người không thể phủ nhận, chỉ cần ta chết, người có thể lên làm đương gia Định Hi phủ, người có thể mang bọn họ đi đầu hàng. Hơn nữa trong lòng Dung Tuyền có người, người hoàn toàn có năng lực bảo vệ quân Định Hi. Khi đó ta luôn hồ đồ, luôn cảm thấy trong lòng người không có ta. Nếu để người làm chuyện đó người sẽ không thương tâm quá độ, cũng bởi vì người tính tình chính trực sẽ nhớ kỹ ta cả đời. Lúc ấy ta cũng phát ngốc, luôn cân nhắc, tuy rằng thời điểm sống không chiếm được người, tốt xấu chờ ta chết trong lòng người có thể ngẫu nhiên nhớ tới ta. Ta cũng có thể giúp người đến cùng Dung Tuyền.”

Ngừng một chút lại nói.

“Cho nên ta làm bộ không biết Dung Tuyền tới tìm ngươi, cũng để ngươi biết Viên gia bởi vì chuyện này mà bị liên lụy. Ta buộc ngươi phản ta, còn giúp đỡ ngươi phản... Nhưng ta thật sự không biết ta gây cho ngươi đau khổ lớn như vậy. Ta cho rằng... ta thật sự cho rằng ngươi chỉ thương nhớ ta một thời gian ngắn.”

Dung Tầm lau mặt, cầu xin thương xót nhìn người trước mặt đang ngây ra.

“Đường Đường, ta... xin lỗi... Không liên quan ngươi...”

Sự tình phát triển quá nhanh, rất nhiều thứ đều vượt qua tưởng tượng. Viên Tri Mạch luôn tâm niệm mình là người có tội lỗi, sự thật lại là người bị hại. Chuyện này giống như dùng một quyền đánh vào bông, bông đột nhiên nổi lên nắm tay mình.

Cảm giác tội lỗi như một chuyện buồn cười.

Ngơ ngác nhìn người trước mắt, Viên Tri Mạch lẩm bẩm.

“...Nếu ngươi cũng đã trở lại, vì sao không nói cho ta biết? Ta nhìn không ra là ngươi đã trở lại... Ngươi che giấu cũng thật giỏi.”

Dung Tầm cuống quýt bắt lấy tay Viên Tri Mạch.

“Ta có thể thề... ngay từ đầu thật sự không biết. Mấy năm trước bị thương bất tỉnh, sau khi tỉnh lại đã không nhớ gì cả. Ngươi tin ta đi, lần trước lúc sắp chết mới nhớ lại toàn bộ. Lúc trước có lẽ vận mệnh chủ định có chút ý thức, nhưng thật sự cái gì cũng không rõ. Ta chỉ biết vừa nhìn thấy ngươi, ta liền muốn có ngươi, ta rất vui mừng khi ngươi bên cạnh ta.”

“Vậy sau khi đã biết, vì cái gì chưa nói?”

Viên Tri Mạch lẩm bẩm, lại không đợi Dung Tầm trả lời, tự mình đáp.

“Cũng phải, chuyện đời trước ngươi khẳng định cảm thấy không quan trọng. Từ trước nay ngươi đều sống phóng khoáng.”

Dung Tầm thấy bất an, muốn mở miệng giải thích, lại không thể nào giải thích được. Hắn xác thật đã cảm thấy đời trước chỉ là giấc mộng, không đáng nhắc đến, cũng không cần phải nói ra để thêm ngọt ngào.

Rõ ràng là ông trời chơi bọn họ một vở, không chỉ hắn đã trở lại, cả Đường Đường cũng sống lại. Hắn càng không biết năm đó vì ích kỷ của mình làm cho người mình yêu nhất chịu nhiều đau khổ như vậy. Hắn vừa nhớ tới sau khi mình chết, Viên Tri Mạch ngày ngày bị dày vò, ngực liền đau như cắt. Lúc này mới biết cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống.

“Đều là ta sai, ta là hỗn đản, là ta tự cho mình đúng. Chúng ta... ngươi tha thứ cho ta được không?”

Viên Tri Mạch ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn người nào đó rõ ràng đang lo sợ bất an.

Hắn luôn kiêu ngạo tự tin, mà cũng có lúc thấp thỏm lo âu. Đối với hắn hết thấy đời trước cái gì cũng chưa phát sinh qua. Rốt cuộc bất quá chỉ là chuyện đời trước, chỉ có mình so đo để tâm vào chuyện vụn vặt.

Nhưng..... trước nay Viên Tri Mạch cũng không phải người tính tình dễ chịu nha.

Nhắm mắt, cảm giác ngực lạnh từng đợt, có chút mỗi một Viên Tri Mạch thông dong rời khỏi lòng ngực Dung Tầm.

“Ngươi để ta bình tĩnh một chút, ta phải suy nghĩ một chút.”

Dung Tầm mấp má.

“Vậy.... ngươi muốn bao lâu?”

Viên Tri Mạch cười khổ, có chút mờ mịt nhìn trời.

“Ta cũng không biết.”

49. Chương 49: Bỏ Nhà Đi

Quận Vương cùng Quận Vương phu cãi nhau, trên dưới Định Hi Vương phủ từ lão Vương gia cho tới đứa bé hai tuổi cũng đều biết chuyện này.

Nhưng đương sự thứ nhất là Viên Tam công tử lại cố tình làm như không có việc gì, tiếp tục ở trong phòng đọc sách viết chữ. Mà đương sự thứ hai là Duệ Quận Vương lại đi lôi kéo người khác uống rượu. Uống rượu thì thôi, mấu chốt là hắn buộc người khác uống chính mình lại không uống. Toàn thân hắn toát ra khí thể lạnh thấu xương, đôi mắt phượng lóe sáng nhìn người ta không rét mà run.

Thái độ này rõ ràng chính là tín hiệu Quận Vương phu muốn vứt bỏ Quận Vương nhà mình.

Vì thế, trên dưới già trẻ Định Hi Vương phủ đều lâm vào cảm xúc thấp thỏm lo âu. Tuy rằng không rõ ràng rốt cuộc là chuyện như thế nào, nhưng tuyệt đối cảm thấy Quận Vương nhà mình tiền đồ không xong.

Ngày hôm sau, có chút tin tức truyền ra, nguyên do cãi nhau được quy kết cho Viên Hiểu Phong. Nhất thời, một truyền mười mười truyền trăm. Không những Viên Hiểu Phong còn ở Định Hi Vương phủ sống không được tốt, mà cả quan viên Lễ Bộ Đại Ung lần này đến hỗ trợ Dung Tầm đi Đông Việt đón dâu cũng trở nên gian nan. Họ không thể hiểu được vì sao phải chịu khổ.

Tối ngày thứ ba, lão Vương gia tự mình mang theo người đi bắt một đồng ma men hỏi trước hỏi sau cũng không nhớ ra tên tuổi. Người duy nhất tỉnh táo là Duệ Quận Vương. Lão vương gia tức giận ra lệnh trối gô Duệ Quận Vương ném vào từ đường.

Chờ khi Viên Tri Mạch nhận được tin chạy tới, đã nhìn thấy Dung Tầm bị trối gô quỳ gối ở từ đường. Toàn thân hắn đầy mùi rượu, cả người cũng tiêu tụy, biểu tình lại bình tĩnh, đôi mắt sáng kinh người. Hắn giống như là con sói bị buộc bắt động đậy con mồi, khi bắt được liền có thể đem con mồi xé nát.

Giọng Dung Tầm hơi nghẹn ngào.

“Người nghĩ kỹ rồi à?”

“Ta.....”

Trên mặt lộ vẻ do dự.

Dung Tầm nhìn thấy bộ dáng này cũng biết Viên Tri Mạch còn chưa có nghĩ thông suốt.

“Người đừng ở đây, người trở về tiếp tục nghĩ đi.”

Lời vừa dứt, đã có người quỳ xuống bên cạnh hắn, giọng nhu hòa.

“Ta ở chỗ này cùng người.”

Ngẩng đầu nhìn bài vị Vương phi, nhìn khói hương lượn lờ, Viên Tri Mạch vẫn luôn trái lo phải nghĩ, đột nhiên an tâm, mở miệng.

“Kỳ thật đời trước, khi người cưới Tô Nhã Nhi, ta muốn ngăn cản.”

Viên Tri Mạch lẳng lặng thở dài.

“Nhưng mỗi lần lời nói đến miệng, lại nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của người cùng Tô Nhã Nhi... ta cảm thấy người thật sự chán ghét ta lạnh nhạt, thật sự hạnh phúc bên Tô Nhã Nhi. Khi đó..... kỳ thật ta rất khó chịu, thật sự đó.”

“Ta không có, ta đối với nàng chỉ là.....”

Dung Tầm muốn giải thích mới phát hiện mình căn không có lời nào để nói. Lúc ấy xác thật ý tưởng của hắn là lấy Tô Nhã Nhi chọc tức Viên Tri Mạch, mặt khác xác thật cũng có chút ý ngạo lạnh. Hắn có chút giận dữ. Người không chịu vui cười với ta, tự nhiên có khác người khác cười với ta.

Dung Tầm cầm nín bắt đầu muốn bực bội, nhưng từ đầu đến chân đều bị trói chặt. Đừng nói là gãi đầu, muốn duỗi tay cũng không biện pháp, vì thế hấn càng thêm bực bội.

“Kỳ thật tính tình của ta hơi xấu một chút.”

Viên Tri Mạch nghiêng đầu nhìn qua.

“Người không phải quá gian trá sao. Lúc ấy rõ ràng biết ta thích Dung Tuyền, người thừa dịp phụ thân ta cùng Dung Tuyền không ở kinh thành đi xin bệ hạ ban hôn, khiến ta không gả cho người cũng không được. Gả cho người xong, không một ngày nào người không lấn lộn ta? Tại người không biết, ngay từ đầu nhìn thấy người, ta liền sợ. Nếu ta không cố gắng tỏ ra lạnh lùng để chống đỡ, có khả năng ta đã chết sớm.”

Dung Tầm nhớ tới những ngày đó khó tránh then then, hận không thể đào hố chôn đầu mình.

Khi đó tuy rằng có được Viên Tri Mạch, nhưng hấn vẫn cảm thấy không yên tâm, hận không thể đem người nuốt vào trong bụng mới cam tâm.

Viên Tri Mạch tiếp tục nói.

“Sau đó thật vất vả làm người phai nhạt chuyện giường chiếu một chút. Khi ta mới có chút tình ý, người lại bắt đầu tìm nữ nhân kích thích ta. Trong một năm ta phải cưới cho người sáu người thiếp. Cả ngày bị những người đó làm lung tung rối loạn, ta muốn thở cũng thở không nổi, muốn đánh lại đánh không được. Ta là nam nhân, lại không phải nữ nhân, người nói người đã làm chuyện gì?”

Duyệt Quận Vương bắt đầu tìm khe hở trên sàn nhà. Hấn muốn đem chính mình toàn bộ nhét vào. Hấn ngập ngừng nói một câu.

“Ta.... Ta cũng không có chạm vào họ....”

“Ta biết. Người cưới những người đó thuần túy là muốn lợi dụng họ làm mất thời gian của ta, để ta không có một chút cơ hội nghĩ về Dung Tuyền. Ta sau đó đã hiểu được. Nhưng người làm mà không biết nghĩ. Lúc ấy ở Định Hi Vương phủ thu không đủ chi, ta còn phải ứng phó lo liệu cho mấy vị rảnh rỗi. Người thấy ta là ba đầu sáu tay sao?”

“..... Ta thấy.... người lúc ấy rất thanh thoi. Mỗi ngày người còn luyện chữ, đọc sách. Cách viết chữ, sách đọc giống Dung Tuyền bảy tám phần....”

Nói tóm lại, Duyệt Quận Vương không yên tâm.

Viên Tri Mạch quả thực dở khóc dở cười. Tuy rằng cực lực khắc chế, vẫn nhịn không được bực bội.

“Sách trong phủ không phải đều là người mua về sao? Những sách đó đều là người mua! Ta cùng Dung Tuyền từ nhỏ ở bên nhau, cách viết chữ hay loại sách đọc tương tự là bình thường.”

Duyệt Quận Vương một câu cũng không nói, ngó ngó Viên Tri Mạch đang tức giận bên cạnh, lén lén lút lút dịch chuyển. Viên Tri Mạch không nhìn thấy, tiếp tục nói.

“Chúng ta sống cùng nhau cũng không đến mười năm, người rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện xấu. Cũng có chuyện tốt là cưới được quý thiếp Tô Nhã Nhi. Khi lão Vương gia xảy ra chuyện, người điên lên đi thông đồng Tô Khắc Cáp làm loạn thần tặc tử, mà không hề chuẩn bị gì. Là ngại chính mình chết không đủ sao?”

“Ta... lúc ấy ta bị trúng gió độc, còn bị tẩu hỏa nhập ma.”

Dung Tầm tỏ ra thành thật thẳng thắn, bàn tay lộ ra, cố sức bắt lấy tay Viên Tri Mạch. Viên Tri Mạch cúi đầu nhìn tay bị hấn nắm giật giật cũng không rút, do dự một chút rồi cũng nhậm hấn nắm tay.

Đôi mắt Dung Tầm sáng ngời, mặt dày mày dạn túm lấy người không chịu buông, cả người biến thành không xương cốt áp lên người Viên Tri Mạch. Viên Tri Mạch dùng tay chống mới miễn cưỡng ổn định thân hình, cắn răng nói.

“Người bị trúng gió độc hay tự tìm chết thì mặc kệ người, còn muốn kéo ta làm đệm lưng! Người chết đi thật ra được an nhàn. Người có biết năm đó ta vì thu thập cục diện rồi rắc rối nhiều tâm lực hay không?”

Ngực Dung Tầm nhói đau. Tiểu Mạch Nhi nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng dù hần không rõ, cũng có thể tưởng tượng ra là như thế nào.

Quân Định Hi Vương ước chừng hai mươi vạn, mất đi chủ soái nhất định xao động quân tâm, lại phải làm cho triều đình từ bỏ truy cứu tội binh sĩ. Hơn nữa thế lực bên ngoài luôn dòm ngó biên giới cũng cần dè chừng. Là người cứng cỏi như sắt đá cũng khó chịu đựng nổi.

Hần cũng không mặt mũi nào tiếp tục làm thuốc cao da chó dựa ở trên người Viên Tri Mạch, thành thật quỳ thẳng người lên, nhưng vẫn nắm tay không buông.

“VẬY CUỐI CÙNG.....”

Viên Tri Mạch liếc xéo mắt.

“Muốn biết?”

Dung Tầm ngoan ngoãn gật gù đầu. Viên Tri Mạch ngược mặt lên nhìn trần nhà, rồi nở nụ cười có chút cổ quái nói.

“VÌ THU THẬP CỤC DIỆN RỒI RẮM NGƯỜI BỎ LẠI... TA NGỦ CÙNG DUNG TUYỂN MỘT ĐÊM. Sau đó cùng hần thành thân, sống hạnh phúc an khang năm mươi năm đến khi chết già. Cũng nhờ người đi trả thù mà thúc đẩy nhân duyên của ta cùng Dung Tuyển. Dung Tuyển cũng nói người chết rất tốt.”

Dung Tầm hoảng sợ ngẩng đầu.

Nhìn mắt sắc mặt biến đổi của Dung Tầm, tức giận đè nặng trong lòng Viên Tri Mạch đột nhiên tiêu đi không ít. Không nhanh không chậm bò dậy, Viên Tri Mạch xoay người muốn đi. Đi hai bước vạt áo bị người túm chặt, Viên Tri Mạch cúi đầu nhìn về phía Duệ Quận Vương túm vạt áo không chịu buông tay, trên mặt lộ ra một chút ác ý.

“CẢM Ạ NGÀI ĐÃ BAN TẶNG. Ta đã là hoa tàn liễu úa, ngài còn không biết xấu hổ lôi kéo ta không chịu buông sao?”

Dung Tầm mặt đen thui, còn chưa kịp nói chuyện, đã cảm thấy ngực đau đớn. Viên Tri Mạch hung tợn dùng một chân đá vào ngực hần!

Cửa từ đường bị đóng lại, giọng Viên Tri Mạch thanh lãnh bình thản vang lên ở bên ngoài.

“QUẬN VƯƠNG MUỐN SÁM HỎI BA NGÀY, TRONG VÒNG BA NGÀY KHÔNG CHO BẤT CỨ AI QUấy RẦY.”

Duệ Quận Vương thở thoi thóp bị ngã ở góc tường.

Quả thực không thể tưởng tượng Tiểu Mạch Nhi nhà hần khi nào có sức lực lớn như vậy? Muốn mưu sát phu quân?

Viên Tri Mạch đi về phòng ngủ một giấc. Hai ngày trước buồn bực, tâm tình không tốt. Có lẽ chuyện ghen trong lòng đều đã nói ra, cũng có lẽ là đá Dung Tầm một cái, hiện tại cảm thấy thật thanh nhàn tự tại, Viên Tri Mạch ngủ rất ngon.

Khi tỉnh dậy tinh thần Viên Tri Mạch rất tốt. Chỉ đơn thuần nhìn ánh sáng thấu qua giấy dán cửa sổ cũng cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái, rất có hứng thú đi mở cửa.

Cửa phòng mở ra, đột nhiên có một người lặn vào. Một người té ngã trên mặt đất. Hần có chút cố sức từ dưới đất đứng lên.

“Chào buổi sáng.”

Viên Tri Mạch nhíu mày nhìn Trương Tôn Yến trước mắt một thân chật vật tiều tụy, còn ngửi thấy mùi rượu.

“NGƯỜI LÀM SAO VẬY? ĐẾN ĐÂY LÚC NÀO?”

“À, ĐÊM HÔM QUUA ĐÃ TỚI RỒI.”

Sắc mặt Trương Tôn Yến có chút cổ quái, mày nhăn lại, bởi vì ở bên ngoài một đêm, sắc mặt lộ ra xanh xao.

“Vốn dĩ muốn tìm người uống rượu. Nhưng người đã ngủ, ta uống một mình.”

Viên Tri Mạch nhìn ra ngoài, quả nhiên ở cửa có mấy cái bầu rượu, lại nhìn người trước mặt.

“Người còn muốn tiếp tục uống sao?”

Trương Tôn Yến gãi gãi đầu.

“Muốn uống, nhưng không còn rượu.”

“Ta đây uống cùng người. Ta biết có một chỗ, nơi đó rượu đủ cho người uống chết luôn.”

Viên Tri Mạch kéo tay Trương Tôn Yến đi ra ngoài. Trương Tôn Yến cũng đã uống không ít, đi đường thất tha thất thểu, đi hai bước lui một bước. Viên Tri Mạch chỉ có thể nửa kéo nửa lôi hắn.

Người hầu Định Hi Vương phủ lén lút nhìn hai vị công tử nắm tay thân mật từ trong phòng đi ra, nhất thời đều kinh hãi đổ mồ hôi.

Người này là ai?

Quận Vương phu là muốn bỏ nhà đi?

Đặc biệt mọi người nhìn thấy Trương Tôn Yến theo bản năng khoác tay lên vai Viên Tri Mạch. Viên Tri Mạch vì dễ thuận tiện ôm eo Trương Tôn Yến. Tư thế kẻ vai sát cánh thật ái muội.

Viên Tri Mạch nhận thấy được bốn phía có ánh mắt quỷ dị, đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, nhàn nhạt nói.

“Quận Vương còn ở từ đường sám hối, đừng quấy rầy hắn.”

Ngụ ý sáng rõ ràng, không cho đi mật báo.

Tuy rằng Viên Tri Mạch ở Vương phủ không mấy ngày, nhưng địa vị tuyệt đối không thấp. Mọi người lập tức cùng gật đầu.

Viên Tri Mạch vừa lòng gật đầu, cất cao giọng, cũng không biết đang nói chuyện với ai.

“Nếu ai đi theo ta, ta sẽ khiến cho Dung Tầm bế quan mười ngày mười đêm, các người biết thủ của ta rồi đó.”

Bốn phía một lúc lâu không động tĩnh, một hồi mới có một tiếng giẫm đạp lên mái ngói.

Viên Tri Mạch dùng sức ôm Trương Tôn Yến sắp trượt xuống, công khai đi ra cửa.

Đi ra đến đường lớn, đột nhiên có người đi qua cau mày nhìn bọn họ.

“Sáng sớm các người muốn đi chỗ nào?”

Trương Tôn Yến miễn cưỡng mở mắt ra, vẻ mặt mơ hồ.

“Viên Hiểu Phong? Người sao ở chỗ này?”

“Ta là quan viên Lễ Bộ. Ta không ở nơi này có thể ở chỗ nào?”

Viên Hiểu Phong tức giận hừ một tiếng, không vui quét mắt nhìn Viên Tri Mạch. Mấy ngày trước nhờ Viên Tri Mạch ban tặng, hắn ở Định Hi Vương phủ có thể nói là sống trong nước sôi lửa bỏng. Người hầu Định Hi Vương phủ đều bị động kinh, hòa nhau đối phó với khách như hắn. Nào là thiết lập bầy rập ngáng chân, cháo bỏ nhiều muối, đồ ăn thêm nguyên liệu loạn xạ, trong nhà xí không dội rửa, nửa đêm giả quỷ gào thét không ngủ được. Hắn bị buộc bắt đả dìm ra bên ngoài tìm khách điểm ở. Tuy rằng mỗi ngày đi qua đi lại phí công sức nhưng an tâm.

Viên Tri Mạch bị hắn trừng mắt cũng không thể hiểu được, ôn tồn nói.

“Chúng ta muốn đi uống rượu.”

“Sáng sớm mà muốn đi uống rượu! Người đã quên gia quy rồi sao?! Phụ thân mà biết sẽ đánh chết người.”

Viên Tri Mạch vốn đang sung sướng đột nhiên trầm xuống, nhất thời trầm mặc.

Viên Hiểu Phong lúc này mới nhớ tới Viên Tri Mạch đã cự tuyệt về kinh, cũng đã không còn là người Viên gia.

Viên Tri Mạch trầm mặc một chút, miễn cưỡng cười cười.

“Chúng ta đi trước đây.”

Viên Hiểu Phong nhìn bóng dáng hai người, sải bước đi hướng tương ngược lại. Đi vài bước nhin không được quay đầu lại nhìn, vừa lúc thấy một bóng người lén lút đi theo phía sau Viên Tri Mạch, động tác quỷ dị khó dò.

Hắn nhú nhú mày.

50. Chương 50: Say Rượu

Đi uống rượu, đặc biệt là khi cỗi lòng u sầu, từ trước đến nay thường chọn nơi an tĩnh cùng thoải khoái. Cho nên Trương Tôn Yến mơ mơ màng màng say lơ đãng nhìn bốn phía thấy đều là rượu, đôi mắt cũng sáng lên.

“Nơi này là chỗ nào?”

“Hầm rượu của quân Định Hi ở ngoài thành.”

Viên Tri Mạch từ trên giá lấy xuống hai bầu rượu, mở niêm phong, rót cho Trương Tôn Yến một chén.

“Rượu này là rượu mạnh, đủ cho người say.”

Trương Tôn Yến nhìn không chớp mắt chén rượu đã rót đầy, lại càng ngần người. Viên Tri Mạch cũng không nói gì nữa, tự mình uống rượu. Viên Tri Mạch thích uống rượu, nhưng không thích mượn rượu tiêu sầu, vì cho rằng mượn rượu tiêu sầu là phí rượu cũng làm hư chính mình.

Viên Tri Mạch quá dũng cảm, rượu đổ ào ào vào miệng, nhưng thật ra có một nửa rót vào quần áo. Viên Tri Mạch thoáng nhe răng cười.

“Người cứ uống thoải mái. Người uống đến bao nhiêu mới có thể say?”

Trương Tôn Yến trừng mắt.

“Người quản lão tử!”

Viên Tri Mạch nhún nhún vai, uống rượu của mình.

Dung Khánh Uyên giỏi dùng binh, cũng thích uống rượu, tất nhiên sẽ không bạc đãi thủ hạ của mình. Cho nên hầm rượu này cũng không phải hàng bình thường. Tuy rằng kém rượu kinh đô, nhưng đều là rượu mạnh tốt nhất.

Ngẫu nhiên uống một lần cũng không tồi.

Khuôn mặt Trương Tôn Yến ửng đỏ, ôm một bình rượu ngồi xếp bằng trên mặt đất. Hắn vốn là người luyện võ, ngồi như vậy không những không thô lỗ mà có vẻ phóng khoáng.

“Người không hỏi xem ta vì cái gì muốn uống rượu?”

“Ta cũng muốn hỏi.”

Viên Tri Mạch nhẹ nhàng bâng quơ ngẩng đầu.

“Người sẽ trả lời sao?”

Trưởng Tôn Yến nói không nên lời một hồi lâu, rót rượu vào mồm cho hả giận, nuốt xuống.

“Tính tình người thật không tốt!”

Dừng một chút, lại ngửa mặt rót rượu vào miệng.

“Ta không nghĩ ra vì sao lúc trước lại thích người! Quả thực không thể hiểu được. Thật buồn cười!”

“Bởi vì người lúc trước mắt bị mù.”

Trưởng Tôn Yến bị sắc một ngụm rượu vừa đổ vào miệng. Hắn liên ho khan vài tiếng, mặt đỏ lên. Viên Tri Mạch tỏ vẻ vô tội nhìn hắn.

Hai người mặt đối mặt, không thể nhịn cười.

Uống rượu cùng nhau, chén không chạm, từng người tự uống.

Có những thời điểm, không cần hỏi nhiều, thật sự chỉ cần cùng nhau uống rượu là tốt rồi.

Một người say chúi choáng hồ đồ cùng một thư sinh yếu đuối tay trái gà không chặt uống rượu như điên, cũng tỏ ra vui vẻ. Trong lúc nhất thời họ cũng không phát hiện ngoài cửa có người.

Ngoài cửa thật sự có người.

Viên Hiểu Phong cau mày, nhìn hai người vui vẻ uống rượu, lại bực chính mình. Hắn đã bị điên nên mới đi theo đến đây. Hắn cùng Viên Tri Mạch đã cắt đứt quan hệ, Viên Tri Mạch đã bị đuổi ra khỏi gia môn. Nếu không phải mẫu thân luôn dặn dò hắn chiếu cố Viên Tri Mạch, hắn cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn này.

Hắn bực mình hừ một tiếng, xoay người bỏ đi.

Trong nháy mắt, cổ hắn bỗng chốc chợt lạnh. Hắn ngơ ngẩn nhìn cổ của mình có máu bắn ra. Máu từ lưỡi đao nhỏ xuống, giống như những bông hồng mai nở rộ.

Hắn cố sức quay đầu, ánh mắt dừng ở cánh cửa, há miệng nhưng âm thanh rất nhỏ không thoát ra khỏi cổ họng, chỉ ứ ứ.

“Ngu xuẩn! Tìm chết!”

Một giọng nói lạnh lẽo không hề có tình cảm vang lên.

Viên Hiểu Phong ngã xuống đất. Giây phút cuối cùng có ý thức, hắn thấy một đôi giày màu đen, bên trên dùng chỉ vàng thêu hình rồng rất là bắt mắt.

Viên Tri Mạch đột nhiên để chén rượu trong tay xuống, nhíu mày nhìn về phía cửa.

“Sao vậy?”

“Hình như có người kêu ta.”

Viên Tri Mạch bỏ chén rượu. Vừa rồi ngực nhói lên một trận, lòng cũng hốt hoảng, nghĩ nghĩ, Viên Tri Mạch lần mò đi ra. Đẩy cửa ra, bên ngoài là ánh nắng sáng ngời ấm áp, hành lang có lá cây rụng đầy, chim kêu líu lo. Một khung cảnh bình thường sáng sủa.

Ở cửa một người cũng không có.

Trưởng Tôn Yến lão đảo lắc lư đi theo, mở to mắt nhìn ra bên ngoài.

“Làm sao vậy?”

Không đợi Viên Tri Mạch trả lời, người đang say mê man trong nháy mắt thanh tỉnh.

“Ta hình như ngửi thấy mùi máu?”

Viên Tri Mạch nhảy dựng.

“Cái gì?”

Trưởng Tôn Yến xoa xoa cái mũi, lúc này lại ngủ không ra, hoang mang gãi gãi đầu.

“Có thể là do uống rượu nhiều quá. Ta là người, đầu giống tên kia, cái mũi sao có thể nhạy bén như vậy.”

Hắn lại túm Viên Tri Mạch, lớn tiếng nói.

“Đi thôi, người không phải nói muốn cùng ta uống rượu sao? Chúng ta tiếp tục uống rượu... tiếp tục uống rượu!”

“Hôm nay đến đây thôi, chúng ta về đi.”

Không biết vì cái gì, Viên Tri Mạch lại cảm thấy có chút bất an.

“Không được! Ta hôm nay muốn uống say! Không uống say không trở về!”

Viên Tri Mạch sao địch nổi một con ma men sung sức, nên đã bị Trưởng Tôn Yến kéo trở lại uống rượu. Trưởng Tôn Yến uống thêm hai chén, cũng không biết do uống nhiều hay vì nguyên nhân gì khác, hắn lần ra bất tỉnh nhân sự, nằm trên mặt đất hoàn toàn thành một bãi bùn lầy.

Viên Tri Mạch đá đá hắn. Trưởng Tôn Yến không nhúc nhích, ôm bình rượu ngủ, trong miệng còn lẩm bẩm thứ gì, mơ hồ nghe không rõ.

Viên Tri Mạch dở khóc dở cười, chống vào bàn đứng lên. Đột nhiên phát hiện mình choáng váng, mặt rất nóng, bước đi cũng không tự chủ được mà lắc đảo.

Sao say rượu dữ như vậy? Vừa rồi cũng không uống nhiều mà.

Thật vất vả ổn định thân mình, ý thức mờ mịt, Viên Tri Mạch bắt được một vật thật ấm nóng.

Mơ mơ màng màng, Viên Tri Mạch ngẩng đầu, vừa lúc đón nhận một đôi mắt trong trẻo lạnh nhạt, một gương quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Người áo đen khe khẽ môi, ánh mắt thần sắc lại ôn thuận như ngọc.

“Dung..... Dung Tuyền?”

Viên Tri Mạch có chút chần chờ, chân mày cau lại, người trước mắt rõ ràng là Dung Tuyền. Nhưng không biết vì sao, Viên Tri Mạch cảm thấy người này có chút xa lạ.

Hắn hơi mỉm cười, nụ cười thanh lãnh mà nhu hòa.

” Là ta.”

Không đúng! Dung Tuyền sẽ không cười như vậy!

Ngực Viên Tri Mạch nhói lên, cũng không biết từ nơi nào có sức lực, đột nhiên đẩy người nọ ra, lui ra sau.

“Người rốt cuộc là ai? Người không phải Dung Tuyền!”

“Thật ra có rất ít người có thể phân biệt ta và hắn. Viên Tri Mạch, người quả là không tồi.”

Viên Tri Mạch lắc lắc đầu. Trước mắt hiện lên bóng dáng một thiếu niên áo xanh đứng ở phía sau người giống Dung Tuyền. Thiếu niên áo xanh thần sắc hồ hững mà bình tĩnh, sắc mặt như bạch ngọc, giống Viên Tri Mạch như đúc!

Một cảm giác sợ hãi bỗng chốc bao phủ toàn thân, Viên Tri Mạch giật mình một cái. Viên Tri Mạch không nhiều lời, theo bản năng lui về phía sau.

“A Yến...!”

Đáng tiếc còn chưa có nói hết, Viên Tri Mạch đã cảm thấy một trận đau nhức. Quay đầu nhìn lại, vừa lúc thấy một gương mặt ngăm đen, Viên Tri Mạch không thể tin, lẩm bẩm.

“Tướng Kim?”

Tướng Kim mơ hồ lộ ra một chút áy náy, nhưng cảm xúc kia đã bị đè ép xuống. Dao vung lên, Viên Tri Mạch kêu lên một tiếng, cả người không tự chủ được mềm nhũn, ý thức rơi vào bóng tối!

Tướng Kim trầm mặc nâng Viên Tri Mạch đã hôn mê lên đứng ở một bên. Thiếu niên áo xanh kia nhanh chóng ngửa đầu uống mấy ngụm rượu, lại làm cho đầu tóc hỗn độn một chút. Nếu không phải trong tay hắn là người thật, thề có Thánh thần, Tướng Kim cũng sẽ cho rằng thiếu niên áo xanh trước mắt thật sự là Viên Tri Mạch.

Người có khuôn mặt Dung Tuyền quét mắt từ trên xuống Viên Tri Mạch giả.

“Bộ dáng rất giống, không nhìn kỹ xác thật không dễ dàng nhận ra. Cơ hội lần này nếu có sai lầm sẽ không còn lần nữa. Người có biết người phải làm gì không?”

Viên Tri Mạch giả cung kính, giọng của hắn giống Viên Tri Mạch như đúc.

“Thuộc hạ đã rõ, giết Tô Nhã Nhi, đoạt Trấn Quốc ngọc tỷ. Kích động Nam Việt phản, ép Định Hi phản.”

“Thực tốt. Ta mặc kệ người dùng cách gì, nếu người có thể thành công thì sau này người chính là tâm phúc. Nếu thất bại, người biết nên làm như thế nào rồi đó.”

“Thuộc hạ nguyện vì chủ tử cúc cung tận tụy da ngựa bọc thây.”

“Tốt. Dung Tầm rất xảo xảo trá, ứng phó phải cẩn thận một chút.”

“Dạ rõ.”

Viên Tri Mạch giả nhanh chóng nằm vào bên cạnh Trưởng Tôn Yến. Tiếp theo hắn uống vào một viên thuốc, nháy mắt, vừa rồi còn trả lời trôi chảy, thiếu niên nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tướng Kim thần sắc phức tạp nhìn người hôn mê trên mặt đất, lại nhìn người hôn mê trong lòng ngực. Hai người biểu tình giống nhau như đúc, cũng không biết nói như thế nào, nhìn hàng giả kia lại cảm thấy có chút khó hiểu.

Người bên cạnh đột nhiên nói.

“Người cảm thấy như vậy không tốt?”

Tướng Kim sợ hãi cả kinh. Hắn là sát thủ đứng đầu, vẫn thường che giấu cảm xúc trong lòng, lại không nghĩ tới dễ dàng bị nhìn thấu. Hắn cuống quýt ngẩng đầu nhìn người áo đen. Người xưa nay lạnh nhạt không hề che giấu cung kính, còn có một chút sợ hãi.

“Tướng Kim không dám.”

“Người là người của hoàng cô, ở trước mặt ta cũng không cần phải hèn mọn như vậy. Tuy rằng lần trước người không thể giết chết Dung Tầm, nhưng là do vận khí hắn quá tốt, vận khí của người không tốt mà thôi. Không cần đem trách nhiệm gánh ở trên người mình.”

Thân thể Tướng Kim run lên. Lần trước hắn tùy tiện động thủ làm hỏng toàn bộ kế hoạch, nếu không phải nhờ trốn vào phủ đệ vị này, chỉ sợ hắn cũng chạy không thoát những ảnh vệ đó. Nhưng người trước mắt, có vẻ mặt ôn hòa nhu thuận này, lại làm một sát thủ lẫn lộn nhiều năm như hắn sợ hãi. Bởi vì sợ hãi cho nên thần phục, bởi vì thần phục nên tiếp xúc những chuyện nghe rợn cả người. Biết được chân tướng lại càng thêm sợ hãi.

Biết quá nhiều, bản thân càng thấy sai lầm.

Hắn biết mình sớm hay muộn có một ngày sẽ chết. Điều hắn muốn cũng không nhiều lắm, chỉ nguyện đem ngày đó kéo dài hơn một ít.

Người áo đen nhàn nhạt nhìn qua, vừa lòng nhìn vẻ mặt sợ hãi cùng cầu sinh của Tướng Kim. Hắn thích dùng người như vậy, sợ chết, cầu sinh.

Phàm là người có điều sợ hãi sẽ dễ lợi dụng.

Tâm tình tốt hẳn hoi.

“Người còn chưa có trả lời ta. Người vì cái gì cảm thấy không tốt như vậy?”

Hắn lẳng lặng nhìn người trong lòng ngực Tưởng Kim. Rất nhiều năm không gặp, ngẫu nhiên gặp cũng là ở khoảng cách rất xa. Hiện giờ nhìn kỹ, mới phát hiện đứa bé năm đó hay đi theo phía sau hắn như cái đuôi, giờ đã lớn, còn cùng Dung Tuyền kia có chút dây dưa thị phi. Thật sự là người định không bằng trời định.

Tưởng Kim càng sợ hãi, nhưng cũng biết điều người này muốn biết nếu không nói rõ ràng, hậu quả tuyệt đối không thể lường trước sẽ điên cuồng thế nào. Vị này thoát nhìn là chủ tử ôn hòa, nhưng thủ đoạn tuyệt đối tàn nhẫn gấp trăm lần so với Đại công chúa. Hắn không dám nghĩ nhiều, vội cung kính nói.

“Không phải, Tưởng Kim chỉ cảm thấy ngài thân phận tôn quý, không cần tự mình làm những việc nhỏ không tốt.”

Người áo đen nghe được thấy buồn cười.

“Ta thân phận tôn quý sao? Ta sao không biết? Ta bị giấu ở trong bóng đêm, thân phận tôn quý chính là Dung Tuyền kia. Ta không có nửa phần quan hệ.”

Nếu không phải hoàng cô đem sự tình làm cho rối rắm. Tô Nhã Nhi lại trốn ra khỏi hoàng cung. Dung Tuyền cũng bắt đầu hoài nghi thân phận của hắn, bắt đầu âm thầm phái người điều tra. Kỳ thật hắn rất cam nguyện ở trong bóng đêm.

Tưởng Kim run lên, không dám nhiều lời, chỉ là tầm mắt rơi xuống người trong lòng ngực, chần chờ nói.

“Vậy hắn... cũng giải quyết?”

“Ta nghe nói hắn đã cứu người một lần, quan hệ hắn là không tồi. Cho nên người không đành lòng?”

Ngón tay Tưởng Kim khẽ run, một thanh chủ thủ sắc bén đã để ở đầu ngón tay. Ngón tay khẽ động, đã đặt ở trên cổ trắng nõn của Viên Tri Mạch.

Người áo đen khoanh tay, thần sắc hờ hững.

Ngón tay run lên, Tưởng Kim cắn chặt răng, thủ thế vừa nhẹ nhàng lướt qua.

“Từ từ!”

Chủ thủ mỏng gần như trong suốt, đã dính máu tươi hơn một nửa. Người hôn mê rũ đầu, cổ bị cắt qua, miệng vết chảy ra một giọt máu, nhỏ xuống cổ áo màu xanh, nhìn giống như một đóa hồng mai.

Tưởng Kim ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Chủ tử?”

Người áo đen hờ hững nhìn Viên Tri Mạch, thần sắc trong mắt biến ảo. Cũng không biết hắn nhớ tới cái gì, dừng một chút, mới có chút hứng thú vẩy vẩy tay.

“Thôi, lưu hắn một mạng đi. Cũng coi như lưu cho Viên thái phó người hương khói đi. Trông giữ cẩn thận, sự tình chưa giải quyết, ta không muốn nhìn thấy hắn.”

“Dạ.”

Gần như là đồng thời, hai người vừa đi ra cửa lại có hai người vội vàng đẩy cửa đi vào.

Một nam nhân nhẹ nhàng tiến vào, mắt phượng hơi lóe sáng. Bước chân vội vã đột nhiên dừng lại, hồ nghi nhìn chung quanh bốn phía, tầm mắt cuối cùng rơi trên đám cỏ.

Bách Uyên theo sát sau lưng, thấy vậy không khỏi sửng sốt, nhìn theo tầm mắt Dung Tầm.

Chỗ cỏ tán loạn, tựa như vừa rồi có người té ngã, sau đó lại bị người mạnh mẽ kéo đi. Dấu vết bình thường tựa như không có bất cứ cái gì đáng nghi hoặc.

Nhưng Bách Uyên biết chủ tử nhà mình trời sinh có giác quan nhạy bén như sói. Loại trực giác nhạy bén này trợ giúp bọn họ rất nhiều, có thể chuyển hiểm thành an. Cho nên hắn không chút do dự, lập tức ngồi xổm xuống, thật cẩn thận đẩy những ngọn cỏ ra, lại không có gì quái dị.

Bách Uyên nhíu nhíu mày, chưa từ bỏ ý định, tiếp tục xem xét, đầu ngón tay đụng chạm đến bùn đất phía dưới.

Đầu ngón tay hơi ướt.

Sắc mặt Bách Uyên biến đổi, lập tức lấy khăn ra. Loại khăn này dùng hấp thu cực tốt. Nhẹ nhàng chạm vào đất, màu trắng của khăn lập tức nhuộm đỏ một mảnh.

Máu!

Bách Uyên kinh ngạc ngẩng đầu, bóng người thoáng qua, Dung Tầm đã xuống tầng hầm.

Bách Uyên cuống quýt thủ thế nhìn bốn phía. Hắn nhanh chóng xem xét mọi nơi, vội vàng đi theo vào trong. Hắn thấy chủ tử nhà mình thật cẩn thận bế người áo xanh đã xụi lơ dưới đất lên. Thiếu niên mặt mày thanh nhã, hai mắt nhắm chặt, người đầy mùi rượu, đang ngủ say.

Bách Uyên nhẹ nhàng thở ra. May mắn không có việc gì.

51. Chương 51: Tương Kế Tự Kế

Viên Tri Mạch cố sức mở mí mắt nặng nề, tầm mắt có chút mơ hồ, mông lung thấy không rõ lắm. Một hồi lâu, tầm mắt mới dần dần sáng, đập vào mắt chính là màu xanh lá của màn. Ánh sáng từ ngoài thấu vào làm nổi bật hoa văn đa dạng, mờ ảo tạo cảm giác xa hoa.

Muốn đứng dậy, nhưng toàn thân Viên Tri Mạch lại không một chút sức lực. Đừng nói là đứng dậy, cả ngẩng đầu cũng không được, Viên Tri Mạch hơi hé miệng cổ họng đau từng đợt, âm thanh phát ra cũng không thể nghe. Bản thân biết không ổn, Viên Tri Mạch lập tức ngậm miệng, quét mắt thấy cổ mình bị băng vải bao kín mít. Bởi vì vừa rồi kêu một tiếng đã làm máu chảy ra, trách không được sao lại đau như vậy.

Thật là xui xẻo, từng bị mù một thời gian, giờ này thành ra người câm.

Ngậm miệng lại vì không muốn tự mình chuốc lấy cực khổ, không muốn lộn xộn nữa, Viên Tri Mạch đưa tay sờ sờ giường. Sờ đến đệm lót giường trong lòng Viên Tri Mạch hơi chút an tâm.

Loại đệm lót đặc trưng của Định Hi, đông ấm hạ mát hơn nữa chắc chắn lại dùng bền. Người Định Hi đều thích dùng loại đệm lót này. Bởi vì loại nguyên liệu làm đệm này chỉ có ở Định Hi, cho nên cũng chỉ có người ở Định Hi dùng.

Xem ra, ít nhất mình còn ở Định Hi.

Trong lòng thả lỏng, đại não bắt đầu chuyển động. Nếu đôi mắt không có vấn đề, thì xác thật Viên Tri Mạch tin là mình đã thấy được một người giống Dung Tuyền như đúc, thậm chí còn có một người quen đã biến mất từ lâu, Trương Kim.

Mấy chuyện hợp lại cùng nhau, nếu nói là không có âm mưu tuyệt đối không có khả năng. Chẳng qua không biết họ nhằm vào ai?

Cũng không lo lắng Trương Tôn Yến gặp nguy. Nếu người này có ý định giết người sẽ không chờ đến Trương Tôn Yến say rượu ngủ say mới động thủ. Bọn họ muốn chính là Trương Tôn Yến còn sống.

Những người này cũng nhanh nhẹn linh hoạt, biết Viên Tri Mạch và Trương Tôn Yến cùng ra phủ, hơn nữa thân phận Trương Tôn Yến đặc thù, nếu mất tích tuyệt đối sẽ không có khả năng không làm cho người khác chú ý. Một khi khiến cho người khác chú ý, kế hoạch thay mặt đổi đào càng nguy hiểm, thất bại càng thêm lớn.

Kế hoạch thay mặt đổi đào là nhằm vào ai?

Viên Tri Mạch nghĩ mình ở kinh đô có chút tài danh, nhưng tài danh kia bất quá là hoa trong gương, trăng trong nước căn bản không đáng nhắc tới. Xác thật không có gì để người ta chú ý. Mục đích của kế hoạch thay mặt đổi đào là nhằm vào những người có quan hệ mật thiết xung quanh.

Đầu tiên là Dung Tầm. Quan hệ cùng Dung Tầm tuy rằng còn chưa có hoàn toàn công khai, nhưng người có tâm khẳng định biết rõ ràng. Hơn nữa nơi này là Định Hi, nhằm vào Dung Tầm có khả năng lớn nhất. Chẳng qua Dung Tầm gần đây cũng coi như an phận thủ thường. Tuy rằng trong lòng đã sớm có ý niệm phản loạn, nhưng nhìn mặt ngoài vẫn là trung thần ngoan ngoãn. Nhằm vào Dung Tầm được cái gì?

Tiếp theo là Dung Tuyền. Người này và Dung Tuyền giống nhau như đúc. Dung Tuyền lúc này hẳn là còn ở kinh đô, không có khả năng đến nơi đây. Dung Tuyền là Hoàng trưởng tôn, nếu không có sai lầm gì thì chính là người kế thừa vị ngôi. Nếu một ngày nào đó Dung Tuyền cũng bị thay mặt đổi đào, họa có thể không phải Định Hi, mà là toàn bộ Đại Ung.

Cuối cùng chính là Viên phủ. Nhưng Viên thái phó chưa bao giờ can thiệp chính sự, cho nên điểm này có thể xem nhẹ.

Các loại ý niệm hết cái này đến cái khác nổi lên, như sóng ngầm cuộn cuộn.

Lúc này cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Có tỷ nữ xốc màn lên, người có tướng mạo giống Dung Tuyền ngồi ngay ngắn ở bên cửa sổ. Hắn nhìn Viên Tri Mạch ôn nhu cười.

“Người cũng nên dậy, nếu có hứng thú cùng ta chơi một ván cờ?”

Bên ngoài trời đã sáng, nắng sớm chiếu vào.

Tướng Kim lo sợ đứng ở một bên, thần sắc cổ quái nhìn hai người ngồi ở bên cửa sổ. Đặc biệt là nhìn bên trái cổ Viên Tri Mạch còn quấn băng vải, thần sắc hắn càng cổ quái tới cực điểm.

Hắn rõ ràng biết tình cảnh hiện tại, hai người này là kẻ địch. Viên Tri Mạch không nao loạn thì thôi, còn có nhàn nhã cùng chủ tử chơi cờ. Hơn nữa thần sắc thản nhiên như tri kỷ cùng đánh cờ. Nếu không phải trên cổ Viên Tri Mạch còn băng vải, hẳn thật sự đã nghĩ mình mơ.

Những quân cờ trắng đen đan xen trên bàn cờ, thế cục thật sự giằng co.

Sau một lúc quân đen hạ xuống, vốn quân màu trắng chiếm đa số, lập tức bị bao quanh. Vừa rồi quân đen còn tán loạn lập tức tào thành liên kết. Thế giằng co nháy mắt đổi mới, quân đen thắng như chẻ tre. Qua mười mấy lượt đi, Viên Tri Mạch giờ tay lên nhận thua.

Viên Tri Mạch ngẩng đầu nhìn người đối diện, lấy giấy bút đã được chuẩn bị sẵn, ghi dòng chữ.

“Các hạ quả là cao cờ.”

“Cũng không phải, thiên cư một góc chỉ có thể tìm vài thứ giải khuây. Cờ này là thứ tốt nhất giết thời gian.”

Lúc này Viên Tri Mạch mới nhìn kỹ. Lúc ấy ở chỗ tối tăm, nhìn xác thật cảm thấy họ giống nhau như đúc, nhưng nhìn kỹ kỳ thật người này cùng Dung Tuyền vẫn có chút khác nhau. Ngũ quan so với Dung Tuyền còn càng thanh tú hơn một chút, khí chất cũng hoàn toàn khác. Một lạnh lùng, một ôn hòa, thực dễ dàng phân biệt.

Hơn nữa người này tựa như không có cố ý ngụy trang thành Dung Tuyền nên càng dễ dàng phân biệt.

Cầm bút ghi.

“Xưng hô như thế nào?”

“Ta là trưởng tử trong nhà, người gọi ta Tần Sơ đi.”

Thấy Viên Tri Mạch chỉ chỉ cổ mình, Tần Sơ ôn hòa nói.

“Là ta nhất thời suy xét không chu toàn, gây ngộ thương cho người. Người yên tâm, chỉ cần nhẫn nại bó thuốc mấy ngày là có thể khỏi.”

Viên Tri Mạch nghiêng đầu nhìn về phía Tướng Kim. Tướng Kim lộ ra một vẻ xấu hổ, quay mặt đi không dám nhìn thẳng. Viên Tri Mạch khe khẽ thở dài. Tuy rằng biết rõ Tướng Kim lúc trước thiếu chút nữa giết Dung Tầm, nhưng Tướng Kim trong ấn tượng Viên Tri Mạch vẫn là người sang sảng hàm hậu. Thế sự biến hóa thật là mau, khi gặp lại nhau đã thành địch, còn thiếu chút mất mạng nhỏ.

Viên Tri Mạch tiếp tục viết.

“Người cùng Dung Tuyền có quan hệ gì? Cùng Trưởng công chúa có quan hệ gì? Người muốn đối phó Dung Tầm hay là Dung Tuyền? Người muốn cái gì?”

Tần Sơ rất có hứng thú nhìn một loạt câu hỏi, khóe môi nhẹ nhàng cong lên.

“Câu hỏi của người thật là nhiều. Ta cho rằng người là người thông minh không thích hỏi nhiều.”

Hắn dừng một chút, nghiêng ngẫm thấp nói.

“Người đối với Trưởng Tôn Yến không phải không có hỏi nhiều sao? Người cùng hắn uống rượu, lại không thể an tĩnh cùng ta chơi cờ sao?”

Viên Tri Mạch lại viết.

“A Yến là bằng hữu, huống hồ không cần hỏi hắn, ta mơ hồ cũng có thể đoán được hắn phiền não cái gì? Với người, ta thật sự hồ đồ.”

“Người cũng có thể đoán một chút.”

Viên Tri Mạch chỉ chỉ cổ mình, lại ghi.

“Cổ ta rất đau, không có tâm tình.”

Tần Sơ tươi cười.

“Người thật sự ở bên Dung Tầm một thời gian lâu rồi, tính xấu cũng học không ít. Như vậy đi, mỗi ngày cho người một cơ hội, nếu người đoán trúng, ta tuyệt đối sẽ không phủ nhận.”

Viên Tri Mạch giơ tay lên, đem chữ sớm đã viết đặt lên bàn.

“Người nhắm vào Dung Tầm?”

“Không sai.”

“Trong tay hắn có đồ vật người muốn?”

Tần Sơ cười cười, duỗi tay lấy giấy bút trong tay Viên Tri Mạch.

“Một cơ hội đã dùng xong rồi. Người nếu muốn hỏi, ngày mai lại hỏi.”

Viên Tri Mạch quét mắt nhìn giấy bút bị lấy đi, cũng không giận, nhặt một quân cờ ý bảo tiếp tục chơi. Tần Sơ lộ ra một chút kinh ngạc. Hắn vốn dĩ cho rằng Viên Tri Mạch sẽ có chút phản ứng, không nghĩ tới lại bình tĩnh như thế.

Từ lúc sinh ra, Tần Sơ đã trải qua bao đau khổ hoạn nạn. Bởi vì nguyên do nào đó xưa nay không thể gặp người, quanh năm suốt tháng gặp chỉ vài người, tới tới lui lui cũng nhạt nhẽo. Hắn nhìn Viên Tri Mạch cũng có chút mới lạ.

Hai người thật sự tiếp tục chơi cờ.

Đến khi mặt trời lên cao, Viên Tri Mạch thua hoàn toàn, gất gao nhìn chăm chăm bàn cờ, mày hơi nhíu lại, mấy ngón tay trong ống tay áo đã nắm thành quyền, đầu ngón tay hơi lạnh.

Tần Sơ cười như không cười quét mắt nhìn bàn cờ, không khỏi nổi lên hứng thú.

“Người chơi cờ cũng tầm thường. Ta nhớ rõ Viên thái phó rất giỏi môn này.”

Dùng một chút lại nói.

“Chẳng qua cũng không lạ, trong lòng người phải cân nhắc thân phận ta, lại lo lắng ta vì sao đối phó Dung Tầm. Trái lo phải nghĩ không thể không phân tâm.”

Viên Tri Mạch không ngẩng mặt lên chỉ nâng mí mắt cổ quái nhìn người đối diện. Đáy mắt ít nhiều có chút ý tứ sâu xa người khác không phát hiện được. Viên Tri Mạch hạ một quân cờ, chấp tay mời Tần Sơ, tay vờ một quân cờ chờ đợi. Nhưng Tần Sơ đặt một quân cờ kết thúc ván đấu.

“Thôi, hôm nay còn có chút việc, ngày mai lại đến tìm người chơi cờ.”

Liếc mắt nhìn trên bàn, quân cờ lung tung rối loạn, không khỏi lắc đầu thở dài.

“Chơi cờ như người thật sự không xong. Đợi lát nữa ta nói người mang cho người một ít sách, cũng coi như là giết thời gian.”

Viên Tri Mạch gật đầu, tiếp tục nhìn ván cờ. Bốn bề vắng lặng, mây đã gắt gao nhả lại, trên mặt không còn một chút máu.

Trừ ván thứ nhất ra, các ván sau đều là Viên Tri Mạch thua kém. Tuy rằng chỉ là ba ván, cũng đủ kinh hãi.

Trong cờ vậy một mỗi người có cách thức đặt quân cờ khác nhau, hình thái cũng là độc nhất vô nhị. Cho dù cố tình che giấu, cũng thực dễ dàng phân biệt ra, huống chi Tần Sơ cũng không có chút tính toán che dấu. Thắng một ván có lẽ là may mắn, nhưng liên tiếp bốn ván đều như thế, thì tuyệt đối không phải đơn giản dùng từ “may mắn” để giải thích.

Sao có thể như thế?

Đỉnh đầu đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ, Viên Tri Mạch kinh ngạc ngẩng đầu. Trên xà nhà có một khuôn mặt treo ngược xuống dưới. Khuôn mặt thanh tú gầy gò, một đôi mắt lạnh nhạt không hề có cảm xúc.

Sâm Cách?

Hắn sao ở chỗ này?

Viên Tri Mạch bị vị khách không mời mà đến làm kinh hãi, theo bản năng cảnh giác nhìn ra bên ngoài. Sâm Cách đã nhẹ nhàng nhảy xuống, tầm mắt dừng ở cổ Viên Tri Mạch, cũng không định giải thích vì sao mình xuất hiện ở chỗ này, chỉ là nhàn nhạt nói.

“Bên ngoài đang ở thay phiên gác, bọn họ không phát hiện ta. Đi thôi.”

Viên Tri Mạch gật đầu. Mặc kệ có cái gì, việc cấp bách là phải rời khỏi nơi này trước.

Hai người còn chưa kịp hành động, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, đồng thời có tiếng gõ cửa.

Sắc mặt Viên Tri Mạch khê biến, bất chấp đẩy đẩy Sâm Cách, ra dấu.

“Mau tránh đi!”

Sâm Cách nhanh chóng nhảy lên xà nhà. Viên Tri Mạch xác nhận Sâm Cách đã trốn kỹ, hít một hơi thật sâu chậm rãi đi mở cửa.

Ngoài cửa là Tưởng Kim.

Tưởng Kim không thấy Sâm Cách, tầm mắt lại trực tiếp dừng ở trên xà nhà. Ánh mắt chuyên chú làm trái tim Viên Tri Mạch không tự chủ được kinh hoàng, nghiêng người chắn tầm mắt Tưởng Kim. Tưởng Kim thu hồi tầm mắt từ xà nhà nhìn về hai hạ nhân phía sau.

“Ta tới thay thuốc cho Viên công tử được rồi, các người lui xuống đi.”

“Nhưng mà.....”

“Như thế nào, là hoài nghi ta không làm được, hay là hoài nghi ta sẽ thả người?”

Tưởng Kim lạnh lùng nói. Hai hạ nhân nhìn nhau, họ biết Tưởng Kim hiện giờ cũng coi như là tâm phúc chủ tử nhà mình, cũng không dám làm trái, liền lui xuống.

Tưởng Kim bưng khay đồ vật, bình tĩnh nhìn Viên Tri Mạch, trầm giọng nói.

“Còn không cho ta vào, hay là muốn cho tất cả mọi người vào?”

Viên Tri Mạch ngẩn ra, theo bản năng lui một bước để Tưởng Kim tiến vào. Tưởng Kim dùng gót đá một cái, cửa phòng liền đóng lại.

“Người yên tâm, chủ tử đã nói đừng động vào người, ta sẽ không hại người. Dù như thế nào ta cũng thiếu người một mạng.”

Tướng Kim đã nói như vậy, nếu còn từ chối từ thì như làm ra vẻ, nhưng thấy Tướng Kim sải bước vào phòng, Viên Tri Mạch lại kinh hãi đổ mồ hôi. Còn chưa kịp ngăn cản, Tướng Kim đã đứng bên cạnh bàn, trầm mặc đem thuốc và băng vải bày lên trên bàn.

“Đến đây thay thuốc.”

Viên Tri Mạch giật mình nhìn người đang bình tĩnh đứng bên cạnh bàn sửa sang lại mấy thứ. Viên Tri Mạch chậm rãi đi đến bên cạnh Tướng Kim, ngồi xuống.

Đông tác của Tướng Kim lưu loát dứt khoát tháo băng vải ra. Trên cổ trắng nõn có một vết thương đã khép miệng không còn chảy máu, nhưng nhìn có vẻ ghê người.

“Chủ tử chuẩn bị không ít thuốc, chỉ cần bó thuốc đúng hạn, sẽ không để sẹo.”

Viên Tri Mạch đỏ khốc đỏ cười. Ta là nam nhân, có sẹo thì đáng kể gì, không cần để ý.

“Nơi này tuy rằng hẻo lánh, nhưng thủ vệ cũng không thiếu, hơn nữa mỗi người đều là cao thủ đứng đầu, đừng làm chuyện ngu xuẩn.”

Viên Tri Mạch đột nhiên ngẩng đầu.

Tướng Kim lại như không phát hiện vẻ mặt kinh ngạc của Viên Tri Mạch, nhanh chóng đem băng đổi. Xong việc hẩn thu dọn liền đi ra ngoài. Nhưng đi tới cửa, bước chân lại dừng một chút.

“Có lẽ ta nên nói cho người một tiếng, Dung Tầm đã đem người giả kia ôm về phủ, xem ra đã nhận sai. Cả người mình yêu thương cũng nhận không ra, người còn muốn hẩn sao?”

Viên Tri Mạch nhú nhú mày, đáy mắt lướt qua một suy nghĩ sâu xa. Dung Tầm lại muốn làm cái gì? Dung Tầm sao lại nhận không ra. Nếu hẩn nhận không ra, thật sự cứ để hẩn đi tìm chết.

Tương kế tựu kế sao?

Viên Tri Mạch đang chìm trong suy tư, Sâm Cách nhẹ nhàng nói.

“Hẩn biết ta ở chỗ này.”

Không phải câu nghi vấn, mà là khẳng định. Viên Tri Mạch gật đầu. Nhìn trái nhìn phải, thật vất vả tìm được giấy bút, Viên Tri Mạch viết chữ trò chuyện.

“Người chắc chắn có thể đem ta mang ra ngoài?”

“Ta sẽ tận lực.”

Tận lực là không nhất định nắm chắc. Viên Tri Mạch lập tức hiểu rõ, vội vội vàng vàng viết một lá thư ngắn đưa cho Sâm Cách, rồi ghi vài chữ.

“Giúp ta đem cái này giao cho Dung Tầm, ta ở chỗ này chờ các người.”

Sâm Cách nhú nhú mày.

“Nguy hiểm.”

Viên Tri Mạch nhanh chóng viết.

“Nếu muốn giết ta đã sớm động thủ, tạm thời sẽ không có nguy hiểm. Chỉ cần người quay lại đúng lúc, ta sẽ không có việc gì. Nhưng mà người cũng đã nghe rồi, nơi này cao thủ rất nhiều, người mang theo ta khó có thể đi ra ngoài.”

Sâm Cách thoáng suy nghĩ, quyết định cầm thư nhét vào trong lòng ngực.

“Người bảo trọng. Người chết, hẩn sẽ thương tâm.”

Viên Tri Mạch biết Sâm Cách nói ai, ghi cho hẩn một câu.

“Nếu ta chết, hắn còn có người.”

Sâm Cách gật đầu, giống như khi hắn tới, lúc rời đi cũng quý dị khó dò, cũng không biết hắn là từ đâu đi ra ngoài.

Viên Tri Mạch nhìn một lát, che lại cổ họng đi đến bên cạnh bàn cờ tiếp tục nghiên cứu ván cờ, với ý muốn nhìn ra một cái gì. Nhìn lâu đôi mắt bị hoa lên, căn bản không thấy được gì, đầu lại đau muốn nứt ra. Viên Tri Mạch chuyển tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh xuân tươi đẹp, Viên Tri Mạch khe khẽ thở dài.

Nếu mình chết, cũng không biết Dung Tầm sẽ làm ra cái gì. Mạng này thật đáng quý, thật đúng là không dám chết.

Cũng không biết Dung Tầm đang làm cái gì?

52. Chương 52: Ngọc Tỷ Trấn Quốc

“Người... người không thể đối với ta như vậy..... Dung Tầm, người làm gì?”

Một giọng nói kinh hoảng như thét lên trong yên tĩnh.

“Ta là Viên Tri Mạch! Người sao có thể đối với ta như vậy?!”

Một thiếu niên áo xanh bị trói vào cột, trên khuôn mặt thanh tú tất cả đều là sợ hãi. Đặc biệt là khi đối diện gương mặt không biểu tình, thân thể bởi vì sợ hãi mà không khống chế được run lên nhè nhẹ.

“Người không phải vui mừng vì gặp ta sao? Người vì cái gì muốn làm như vậy?”

Hắn đã nghĩ không lừa được Duệ Quận Vương lâu, nhưng hắn phỏng chừng cũng có một chút thời gian. Mặc kệ nhiệm vụ không thành, ít nhất kịp giết chết Tô Nhã Nhi. Nhưng hắn căn bản không nghĩ tới, vừa tỉnh đã bị trói gô, hơn nữa đối diện là Duệ Quận Vương!

Rốt cuộc sai ở chỗ nào?

Dung Tầm lãnh khốc khẽ nhếch môi, ánh mắt khinh miệt cùng lười biếng nhìn người bị trói.

“Chủ tử của người là Dung Tuyển, hay là Dung Sơ?”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì? Ta là Viên Tri Mạch. Sao lại có thể nhận không ra?”

“Viên công tử.....”

Một tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, một nam nhân nhảy ra, chán ghét vỗ vỗ mặt hắn.

“Người biết dùng dịch dung, phỏng chừng còn chưa lâu. Người xem trên mặt đều là sơ hở. Cả ta cũng lừa không được, sao giấu được chủ tử anh minh thần võ nhà ta? Chủ tử hạ mình ôm người một cái, nhưng đều là để cho bọn trốn ở chỗ tối xem. Người chỉ là một con rối phải không?”

Sắc mặt hắn cứng đờ, hoảng sợ nhìn Bách Uyên. Thân phận hắn rất bí mật, không nghĩ tới sao dễ bị lộ nhanh như vậy? Hắn cần môi, muốn giải thích, trên mặt đột nhiên đau xót, nóng rát. Đau khiến hắn hít hà một hơi, thắm gào ra tiếng giống heo bị giết!

Dung Tầm không chút để ý, quét mắt nhìn gương mặt bị đánh đến máu chảy đầm đìa, sắc mặt cuối cùng đẹp một chút.

“Cuối cùng có thể nhìn rồi. Nhớ rõ lần sau nên cải trang người khác. Ta còn nhìn thấy người mang gương mặt Tiểu Mạch Nhi sẽ rất bực bội, sẽ khống chế không được chính mình.”

Người ở bên cạnh bĩu môi.

Ngài dùng roi hủy dung, cái này mà kêu có khống chế sao?

“Được rồi người nói đi.”

Dung Tầm thực khách khí.

Thiếu niên đau tới cực điểm, rên ra tiếng.

“Người giết ta đi! Ta sẽ không phản bội chủ tử!”

Dung Tầm rũ rũ mắt, tựa như không nghe thấy thiếu niên hét to.

“Người xác định người sẽ không nói?”

“Đánh rắm! Người giết ta đi!”

“Đánh rắm kỳ thật cũng là một việc thực sảng khoái. Xem ra người không cần cơ hội như vậy.”

Dung Tầm nhìn về phía Bách Uyên.

“Ta nhớ rõ lần trước người nói đang viết mấy khảo sát gì đó. Người cần biết trên cơ thể chỗ đau nào nhất. Đau đến chết là bộ vị phải không?”

Bách Uyên cười tủm tỉm, chân chó ngoe nguẩy cái đuôi.

“Chủ tử, đúng là yêu cầu bức thiết, cần một người tới nghiệm chứng tính chính xác.”

“Vậy được rồi, thưởng cho người. Ta đi đây.”

Duyệt Quận Vương rất hào phóng, nói đi là đi, xoay người liền ra khỏi phòng. Thiếu niên ngạc nhiên nhìn Dung Tầm đi mà không quay đầu. Hắn vốn đang cho rằng sẽ bị nghiêm hình bức cung một phen, ai ngờ đi rồi?

Nhìn Dung Tầm biến mất sau cánh cửa, một cảm giác sợ hãi đột nhiên trào ra trong lòng, thiếu niên nghẹn họng nhìn trân trối. Hơn nữa vừa sợ hãi, máu chảy đầm đìa trên mặt nhìn hắn có vẻ rất vặn vẹo.

Bách Uyên xoa xoa tay, bước lại gần, cười tủm tỉm vỗ vỗ bả vai thiếu niên.

“Không cần suy nghĩ nhiều, chủ tử nhà ta làm việc từ trước đến nay đơn giản thô bạo. Ngài chờ người tỉnh lại kỳ thật chỉ là để đánh người một roi mà thôi.”

Lắc lắc bả vai thiếu niên.

“Được rồi, công tử của ta, người chịu nói hay không?”

Dung Tầm đi ra ngoài, bên trong vang lên tiếng gào thảm thiết đến kinh người, ban ngày ban mặt lại làm người ta nổi lên một thân da gà.

Giang Văn tới tìm hiểu tin tức, toàn thân cũng nổi da gà, thật cẩn thận nói.

“Chủ tử, như thế không được tốt cho lắm thì phải?”

Dung Tầm quét mắt qua, ánh mắt âm trầm.

“Hắn dám bắt nam nhân của ta, ta còn cần đối với hắn tốt sao?”

Hắn bị bắt sám hồi ba ngày, người khác nhìn vào thấy vất vả, nhưng đối với Dung Tầm hoàn toàn coi như tình thú. Huống hồ ba ngày ba đêm không ăn không uống đối với hắn mà nói không đáng kể chút nào. Tiểu Mạch Nhi trong lòng cũng rất rõ như vậy. Cho nên Duyệt Quận Vương kiên định cho rằng đây là Viên Tri Mạch cho hắn cái thang. Vì nam nhân nhà mình thể diện rất cao, Duyệt Quận Vương rất vui lòng phối hợp. Duyệt Quận Vương ngoan ngoãn chịu bị nhốt ba ngày, lòng tràn đầy chờ đợi ba ngày sau đẩy cửa bước ra mây mù sẽ tan mặt trời lại mọc. Nhưng ngoài dự đoán, hắn thần thanh khí sảng xuất quan đã nghe được tin nam nhân nhà mình cùng Trương Tôn Yến vui vẻ phấn chấn ra cửa, còn không cho người khác đi theo.

Đây là nhàn rồi không có việc gì muốn đi cạy góc tường sao?

Duyệt Quận Vương lập tức trấn tĩnh, sai người tìm ra nơi nguy cơ góc tường bị đào, lại bình tĩnh chạy như bay đi. Chạy như bay trên đường, Duyệt Quận Vương thậm chí đã nghĩ nhiều câu nói, nghĩ tới ảo não cùng phần nộ. Hắn muốn tìm phương pháp truyền đạt hiệu quả cao nhất khiến cho Viên Tri Mạch bỏ qua quá

khứ, còn có thể làm Viên Tri Mạch quên đi sai lầm, từ nay về sau toàn tâm toàn ý đối với chỉ một mình phu quân này.....

Nhưng mà hắn không chỉ không gặp người, vừa vào cửa liền thấy một hàng giả ra vẻ rụt rè chờ hắn ôm! Ôm thì ôm, mấu chốt nhất chính là người thật đâu?

Duệ Quận Vương thực bình tĩnh cùng táo bạo. Kết quả là Duệ Quận Vương liền diễn kịch. Bây giờ tâm tình tốt đều biến mất sạch sẽ, trực tiếp ban ra mười đại khổ hình tiếp đón.

Ta hôm nay không vui, có bản lĩnh chịu chết đi!

Giang Văn thực thức thời không dám tỏ vẻ thương hại người trong phòng nữa.

“Chủ tử, Trưởng Tôn giáo úy tỉnh.”

“Tỉnh rồi?”

Duệ Quận Vương hừ hừ, như là bị dẫm cái đuôi muốn cắn người.

“Có bản lĩnh dẫn người đi ra ngoài mà bảo vệ cũng không được. Sao hắn không say chết luôn đi!”

Sự thật chứng minh, Trưởng Tôn giáo úy vẫn thực đáng tin cậy, vừa nghe nói Viên Tri Mạch mất tích, lập tức tỉnh rượu, vội vàng đi tìm người. Hắn lão đảo còn chưa đứng dậy được đã bị người xông tới dẫm một cái lão đảo té ngã trên mặt đất.

Dung Tầm thờ ơ lạnh nhạt, không để ý hừ một tiếng.

Trưởng Tôn Yến ngẩng đầu trực tiếp nhìn về phía người tới.

“Người chết là ai?”

“Viên Hiểu Phong.”

Cao Long vội vàng nói.

“Ở ngoài thành ba dặm, bên cạnh bờ sông, binh sĩ bảo vệ thành phát hiện thi thể, một kiếm cắt yết hầu, xuống tay độc ác tàn nhẫn, hẳn là sát thủ.”

Sắc mặt Trưởng Tôn Yến đột biến, hoảng sợ ngẩng đầu.

“Viên Hiểu Phong? Sao có thể?”

“Giết người diệt khẩu.”

Dung Tầm sắc mặt hơi khó coi. Hắn tuy rằng không để bụng mạng sống của Viên Hiểu Phong, nhưng không thể không suy xét cho Viên Tri Mạch. Viên Tri Mạch coi trọng người thân, đời trước luôn bị Viên Hiểu Phong cùng Viên Hiểu Bình ức hiếp cũng có thể nhịn xuống. Hiện giờ nếu Viên Hiểu Phong vì mình mà chết thì Viên Tri Mạch sẽ áy náy đến nông nỗi nào.

Hắn lại nhìn về phía Trưởng Tôn Yến rõ ràng là không hiểu ra sao, trầm giọng nói.

“Trưởng Tôn Yến, ta biết ngươi cùng Dung Tuyền có quan hệ không tồi. Ta chỉ muốn biết chuyện này có phải Dung Tuyền làm hay không?”

Trưởng Tôn Yến ngẩn ra, cảnh giác ngẩng đầu.

“Dung Tuyền? Có ý gì? Dung Tuyền vì sao phải làm loại chuyện này? Hơn nữa hắn ở kinh đô, sao có thể xuất hiện ở chỗ này?”

Liên tiếp nghi hoặc buột miệng thốt ra, hắn lộ vẻ nghi ngờ.

“Các ngươi rốt cuộc biết cái gì? Vì sao hoài nghi Dung Tuyền, lý do là gì?”

“Chúng ta biết cái gì cùng ngươi không quan hệ. Hiện tại ta chỉ nghĩ xác nhận chuyện này có phải Dung Tuyền làm hay không.”

Dung Tầm vẫy vẫy tay, không kiên nhẫn nói.

“Ta vừa nói rồi, người so với ta càng hiểu rõ về Dung Tuyền hơn. Ta chỉ cần người giúp ta phán đoán xem rốt cuộc có phải Dung Tuyền làm hay không.”

Đôi mắt đen nhánh của Trương Tôn Yến như phát sáng, lại như suy tư gì, nhìn về phía Dung Tầm.

Dung Tầm thần sắc như thường, bình tĩnh chờ hắn trả lời.

Trương Tôn Yến nhìn chằm chằm Dung Tầm, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý niệm. Cái ý niệm kỳ thật ở đáy lòng hắn đã lâu, chỉ là hắn vẫn luôn giấu kín, không dám lộ trước mặt người khác. Nhưng cái ý niệm đó thật sự là quá mức kinh thiên động địa, quan trọng nhất chính là, hắn cũng không tin nhiệm Dung Tầm. Trương Tôn Yến trầm mặc trong chốc lát rồi nói.

“Ta cảm thấy không phải Dung Tuyền. Hắn tuy rằng bản tính lạnh nhạt, ngoài lạnh trong nóng, dễ dàng đả thương người khác. Nhưng hắn biết Viên Hiểu Phong là đệ đệ Hiểu Đường, là con Viên Thái phó, hắn sẽ không giết Viên Hiểu Phong.”

Mày Dung Tầm nhẹ nhặn, quả nhiên giống hắn lường trước...

Chẳng qua người nọ vẫn luôn ở chỗ tối, lần này sao đột nhiên ra tay? Không sợ thân phận bại lộ? Rốt cuộc là vì lý do gì khiến hắn bất đắc dĩ đi lên đài?

Hắn đứng lên cũng không quay đầu lại liền đi ra. Trương Tôn Yến thấy hắn phải đi, vội vội vàng vàng hỏi.

“Người vì cái gì hoài nghi Dung Tuyền?”

Dung Tầm dừng bước chân một chút, quay đầu lại nhìn về phía sau. Tuy rằng đời trước là hắn cố ý bị thua, nhưng vị Trương Tôn giáo úy này cũng không có chút nào lưu tình. Năm đó người mang binh đi bình định Định Hi là người này, nên có thể nói hắn cũng coi như là trực tiếp chết ở trên tay Trương Tôn Yến.

“Trương Tôn Yến, người nguyện trung thành rốt cuộc là ai?”

Trương Tôn Yến sững sốt.

“Cái gì?”

“Người nguyện trung thành chính là vị trí Hoàng đế Đại Ung, hay là người ở trong thiên hạ?”

Không đợi người phía sau trả lời, Dung Tầm đã đi ra, lưu lại một mình Trương Tôn Yến đứng ở tại chỗ kinh ngạc. Hắn ngơ ngẩn tại chỗ một hồi lâu, mới đột nhiên tỉnh ngộ, nhanh chóng đi ra khỏi phòng. Mặc kệ như thế nào, hiện tại việc cấp bách chính là tìm được Hiểu Đường.

Trương Tôn Yến ra khỏi Vương phủ có chút mờ mịt nhìn chung quanh bốn phía. Hắn lần này tới Định Hi vốn dĩ chính là tự phát, căn bản không có mang theo bất cứ kẻ nào. Hơn nữa hắn thích độc lai độc vãng, cũng không thích có người theo phía sau. Nhớ tới những cận vệ mà thúc thúc phái theo đã sớm bị hắn thoát khỏi.

Định Hi nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng chỉ mình hắn sao có thể tìm ra Viên Tri Mạch nơi nào?

Mờ mịt đứng ngốc một lát, hắn cắn chặt răng tiếp tục chạy về phía ngôi nhà hắn đã ở mấy ngày trước đây. Hắn không biết làm như thế nào tìm người ở trong một đám người, nhưng người kia nhất định là có thể!

Vốn phải mất một canh giờ bị rút ngắn lại thành nửa canh giờ, xa xa liền nhìn thấy ngôi nhà gỗ nho nhỏ. Hắn bắt chập ấy nấy lần trước vẫn luôn đề ở đáy lòng, dùng sức đá vắng cửa.

“Sâm Cách!”

Trong phòng có người, lại không chỉ là một người, mà rất nhiều. Trương Tôn Yến không nghĩ tới ở chỗ này thấy Tô Khắc Cáp. Hắn còn chưa có phản ứng liền nghe được Tô Khắc Cáp ra lệnh.

“Bắt lấy hắn cho ta!”

Trương Tôn Yến giật mình, theo bản năng xoay người đá bay hai người xông tới.

“Người muốn làm gì?”

Tô Khắc Cáp đột nhiên vùng tay lên.

“Giết chết!”

Vốn còn dùng quyền cước, những lưỡi dao sáng loáng vùng lên. Những thanh đao đều nhắm chỗ trí mạng. Trường Tôn Yến nỗ lực đá mấy tên, nhưng cũng không có biện pháp địch nổi địch cuồn cuộn không dứt. Huống chi hắn kỳ thật say rượu mới vừa tỉnh, thân thể cũng yếu hơn bình thường ngăn không nổi mấy tên cuồng sát. Trên người bị nhiều vết thương!

Một thanh đao bổ thẳng vào đầu!

Ở thư phòng Định Hi Vương phủ.

Dung Khánh Uyên gắt gao nhìn chăm chăm vật trên bàn. Lão tướng trước nay đều trấn định, sắc mặt không tự chủ được trắng bệch.

Trên bàn là một khối ngọc màu đỏ. Một khối ngọc đỏ bóng loáng, chất ngọc là loại tốt nhất. Khối ngọc được điêu khắc thành hình rồng sống động như thật, vừa tôn quý mà có một vẻ dữ tợn giết chóc làm người ta không rét mà run. Đồ án ở đáy cũng là hình rồng. Hình rồng tiêu sái lại tinh tế, chỉ cảm thấy tao nhã cùng an bình, thật là trái ngược.

Người hầu trong phòng sớm đã cho lui, chỉ để lại phụ tử hai người.

Ước chừng trầm mặc trong thời gian uống một chén trà nhỏ, Dung Khánh Uyên mới ngẩng đầu nhìn thần sắc trưởng tử ở đối diện. Giọng ông hơi hơi nghẹn ngào.

“Thứ này là từ đâu tìm ra?”

“Đây là từ trong bụng một quan văn tên Tưởng Khâm lấy ra. Hắn là người của Hoàng trưởng tôn Dung Tuyền. Một năm rưỡi trước đi ra biên cương, có lẽ là vì tìm kiếm thứ này.”

“Viên Tri Mạch mất tích chính là bởi vì cái này?”

“Con cho rằng như thế.”

Dung Tầm nhàn nhạt nói, tầm mắt dừng ở khối ngọc.

“Trước kia khi mẫu phi còn trên đời, bà đã từng kể cho con nghe một chuyện xưa. Chuyện từ khi Đại Ung lập quốc, khai quốc hoàng đế đã thỉnh cao nhân bói toán xem vận mệnh Đại Ung. Quốc gia hưng thịnh an ổn, nhưng khi song sinh hoàng tử ra đời, sẽ bắt đầu rung chuyển. Thiên hạ sẽ đại loạn, dị tộc xâm lấn, dân chúng lầm than, Đại Ung cũng chia năm xẻ bảy. Cao nhân kia thậm chí còn để lại một khối ngọc màu đỏ như máu chế tác thành ngọc tỷ trấn quốc nhằm bảo vệ an ổn cho Đại Ung. Nhưng cũng không biết vì sao, khi đương kim bệ hạ đăng cơ, ngọc tỷ trấn quốc trong truyền thuyết không cánh mà bay. Cũng không biết là còn ở trong thâm cung hay là đã đến đâu. Năm đó cũng có người phỏng đoán bị mất khi hoàng đế khai quốc chinh chiến ở Định Hi quan. Nhưng bởi vì sự tồn tại của ngọc tỷ trấn quốc ít có người biết, cho nên chuyện này cũng dần dần thành lời đồn đãi.”

Dung Khánh Uyên lộ ra một nụ cười khổ.

“Ta thật không nghĩ tới mẫu phi của con lại nói cho con chuyện này.”

Dung Tầm khe khẽ thở dài.

“Bởi vì mẫu phi thực cô đơn ở Định Hi. Những lời này không có biện pháp nói cùng người khác, đặc biệt không thể cùng người bên gối nói, chỉ có thể nói cùng đứa con ba tuổi. Có lẽ bà cũng không nghĩ tới con có thể nhớ kỹ.”

Hắn trầm mặc trong chớp mắt.

“Bất quá hiện tại ngẫm lại, mẫu phi có lẽ cũng muốn con nhớ kỹ, nhớ kỹ bà gả đến Định Hi chính là vì nhiệm vụ, chính là để tìm được ngọc tỷ này.”

Dung Khánh Uyên lại không có nói chuyện.

53. Chương 53: Sự Thật

Trong đại sảnh yên tĩnh làm người ta hít thở không thông.

“Con còn biết cái gì?”

Dung Khánh Uyên ngồi ngay ngắn, ánh mắt gắt gao nhìn trưởng tử. Ánh mắt sắc bén như đao, mang theo cả lạnh lùng.

Tuy rằng thời điểm có chút không đúng, Dung Tầm vẫn rất có hứng thú thưởng thức biểu tình vị phụ vương nhà mình. Người mới vừa rồi còn cười như không cười quét mắt qua đã thành tâm thành ý nói.

“Kỳ thật con biết rất ít, thật sự rất thiếu. Phụ vương đừng nhìn con như vậy. Chuyện của mẫu phi vốn dĩ con không muốn quản, huống hồ mẫu phi đã đi nhiều năm rồi, nếu không phải cần thiết, con cũng không muốn đào bới chuyện xưa để trong nhà không an ổn.”

Hắn dừng một chút rồi nói.

“Mẫu phi xuất thân quý tộc, lại là đệ nhất mỹ nhân Đại Ung. Tuy rằng ngài cũng là hoàng tử, nhưng năm đó Hoàng tổ phụ không chỉ có mình ngài là hoàng tử. Hơn nữa Hoàng tổ mẫu chỉ là tỷ nữ bên cạnh Hoàng tổ phụ. Xét về gia thế ngài kém xa Hoàng bá phụ do Tĩnh Hiền Hoàng Hậu sinh. Luận về tướng mạo học thức thì không cần nói đến, Hoàng bá phụ khí phách để vương được những người giỏi nhất kinh đô chỉ dạy. Mẫu phi khi còn nhỏ là thanh mai trúc mã với Thái Tử, so ra ngài kém quá xa. Nói câu đại nghịch bất đạo, mẫu phi đúng là đệ nhất mỹ nhân, nhưng chúng ta đều rất rõ bà cũng không phải như bên ngoài đồn đại là người tính tình thiện lương rộng lượng vô tư. Có thể khiến bà cam tâm tình nguyện gả cho ngài, trừ phi có lý do, đương nhiên lý do này tuyệt đối không phải vì yêu ngài. Ngài được mẫu phi chọn đúng là như được một món hời.”

“Đừng nói nhảm nữa!”

Khuôn mặt Dung Khánh Uyên lạnh lùng, quả thực đang cố nén khi bị chọc cười.

“Người đang cố đào bới chuyện xưa để làm xấu mặt lão tử ta sao?”

“Con không có.”

Lần thứ hai Dung Tầm thành tâm thành ý chớp mắt mắt.

“Con chỉ đơn giản phân tích lý do năm đó vì sao mẫu phi muốn gả cho phụ vương. Nếu con đoán không sai, năm đó Hoàng tổ phụ đã giao trấn quốc ngọc tỷ cho ngài. Ông muốn ngài tiếp quản ngôi vị Hoàng đế, nhưng ngài không muốn làm, liền đem ngọc tỷ giấu đi, làm bộ không biết chuyện này. Đáng tiếc ngài không giấu giếm được, đã bị Hoàng bá phụ biết, cho nên mẫu phi đã được gả đến đây. Đương nhiên mẫu phi dễ dàng tìm được trấn quốc ngọc tỷ.”

Dung Tầm không chút để ý cười cười.

“Nhưng cơ duyên hảo hợp, bà không có đem trấn quốc ngọc tỷ giao cho Hoàng bá phụ, mà là cho Thái Tử điện hạ. Vốn dĩ Thái Tử điện hạ chính là người kế vị, giao cho hắn cũng không sao. Nhưng đột nhiên xảy ra chuyện, Thái tử phi sinh hạ một cặp song sinh.”

Dung Khánh Uyên bỗng nhiên ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn con mình.

“Người..... Người.....”

Dung Tầm vô tội cười cười.

“Phụ vương, chuyện này đương nhiên đều là con tra ra.”

“Đánh rắm!”

Dung Khánh Uyên nhin không được thô tục.

“Sao ta không biết người lệnh những người đó làm việc này! Ta không biết bọn họ tra mấy thứ này khi nào!”

..... Phụ vương đương nhiên không biết rồi. Đây đều là chuyện con tra ở đời trước. Nhưng ở đời trước chỉ coi như một chuyện không liên quan mình, chỉ vui đùa mà thôi. Huống hồ chuyện này liên lụy đến phụ mẫu, chỉ có thể đề ở trong lòng.

Dung Tầm có chút vô tội buông tay.

“VẬY NGÀI COI NHƯ CON CÓ GIẤC MỘNG NAM KHA, MẪU PHI BÁO MỘNG CHO CON.”

“Đánh rắm!”

“VẬY NGÀI COI NHƯ CON ĐÁNH RẮM QUÁ GIỎI.”

Dung Tầm bao dung cho sự thô lỗ của phụ vương mình.

“Bởi vì không biết cao nhân hỗn trưởng từ nơi nào tới nói hồ ngôn loạn ngữ, Thái Tử điện hạ quyết định chỉ để lại một hoàng tử trong cung. Một hoàng tử khác cùng trấn quốc ngọc tỷ ra khỏi cung. Hiện giờ ngọc tỷ xuất hiện ở Định Hi, xem ra một hoàng tử khác không chỉ còn sống, hơn nữa đã từng ở Định Hi.”

Hắn chậm rãi xoa xoa khối ngọc màu đỏ trên bàn, ngón trở hơi sử dụng lực. Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, đồ án dưới đáy dịch chuyển, lộ ra một khe hở rộng cỡ ngón cái, mờ ảo hiện ra một chữ nhỏ.

“Sơ”

Dung Khánh Uyên trợn mắt há hốc mồm nhìn cái chữ kia.

Dung Tầm quét mắt nhìn Dung Khánh Uyên xanh mặt.

“Phụ vương, đứa bé kia hẳn trong tên có một chữ Sơ, chỉ không biết họ Dung hay là họ khác?”

Sắc mặt Dung Khánh Uyên khó coi, một câu cũng không nói.

Dung Tầm khẽ thở dài.

“Phụ vương, lúc lấy được ngọc tỷ này con liền phát hiện có cơ quan. Mà nhớ lại khi còn sống mẫu phi hay nói chuyện xưa với con, kỳ thật cũng là vì chuẩn bị cho tương lai. Không vì cái gì khác, chỉ là muốn tìm đường lui cho chúng ta. Ít nhất vào một ngày có người hãm hại, chúng ta cũng có thể có vật cứu mạng trên tay.”

Thấy phụ vương vẫn im lặng, Dung Tầm kêu lên.

“Phụ vương!”

Dung Khánh Uyên bực bội chửi ầm lên.

“Kêu cái gì mà kêu, lão tử còn chưa có chết đâu!”

Dung Khánh Uyên ngẩng đầu lại thấy con trai quỳ xuống trước mặt mình, người ngày thường vui cười đùa cợt, lại thận trọng bình tĩnh.

“Phụ vương, con không quản ngại cùng Thái Tử điện hạ rút cuộc có liên hệ gì, cũng không muốn thứ này xuất hiện để tránh gây ra mưa máu gió tanh, cho nên con vẫn luôn cất giấu. Nhưng hiện tại người kia chủ động ra tay bắt Đường Đường, con không thể không ra tay!”

Dung Khánh Uyên ngẩn ra, ngã ngồi ở trên ghế. Sau một lúc lâu, ông mới chậm rãi nói.

“Con muốn ngồi vào vị trí kia?”

“Con không muốn.”

Dung Tầm đón nhận ánh mắt có chút hoài nghi của phụ vương, khéo môi cong lên.

“Cái vị trí đó quá cao quá cô đơn lạnh lẽo, nhìn như uy phong凛冽, nhưng thực tế là người cô đơn. Lúc trước ngài không muốn làm, con tất nhiên cũng không muốn làm.”

“.....VẬY CON MUỐN LÀM CÁI GÌ?”

Dung Tầm thẳng thắn lắc đầu.

“Con không biết. Người không phạm ta, ta không phạm người. Hấn khinh miệt con, nếu con không làm chút gì, hình như quá hèn nhất đi.”

Dung Khánh Uyên không nói gì, ánh mắt gắt gao nhìn ngọc tỷ màu đỏ trên bàn. Sau một lúc lâu ông khẽ thở dài, lại nói.

“Lúc trước mẫu phi con vì nhiệm vụ mà đến đây. Sau đó Dung Cẩn cũng âm thầm cầu xin Hoàng bá phụ con..... Chúng ta không biết hấn trả giá cái gì. Nhưng ta cùng mẫu phi con thiếu Dung Cẩn một ân tình, cho nên hấn cầu xin chúng ta, chúng ta cũng liền đáp ứng. Đứa bé kia..... Đứa bé kia đúng là ở Định Hi hai năm. Nhưng sau đó Dung Cẩn phái người đón trở về. Nếu không phải hôm nay con nhắc tới, ta cũng quên mất.”

Dung Tầm lặng lẽ nghe, trầm mặc trong chớp mắt, đột nhiên nói.

“Phụ vương, ngài cảm thấy Hoàng bá phụ vì sao phải gọi con đến kinh đô? Con vẫn luôn cho rằng ông ta muốn giữ con ở lại kinh thành để làm dã mài dao.”

Ánh mắt rơi xuống ngọc tỷ, ánh mắt hơi lạnh lùng.

“Chẳng lẽ thật sự có ý truyền ngôi?”

Dung Khánh Uyên nhíu nhíu mày.

“Nói bậy bạ gì đó?”

Dung Tầm cũng đã đứng lên, thông thả bước đi, sắc mặt ngưng trọng, như là cùng Dung Khánh Uyên nói chuyện, rồi lại như là lăm lăm lâu bầu.

“Con vẫn luôn coi mình như một tảng đá mài dao, nhưng kỳ thật con là một cây đao. Ông ta cũng có ý tưởng mài cây đao này. Vậy là vì cái gì chứ? Ông ta có con có cháu, cũng sẽ không thể nghĩ đến con.”

Bước chân dừng lại.

“Trừ phi ông ta cảm thấy con cháu mình không đáng tin cậy? Nhưng vì sao.....”

Hắn đột nhiên dừng bước chân, đón nhận ánh mắt cùng biểu tình có chút thay đổi của phụ vương. Hai người đều nhìn ra thứ làm cho bọn họ sồn tóc gáy, hai người cùng thốt lên.

“Người đâu!”

Gần như đồng thời, cửa phòng bị người đẩy thật mạnh ra. Giang Văn kinh hoảng thất thố chạy vào.

“Chủ tử, Tô Nhã Nhi công chúa tỉnh!”

Ở một nơi khác.

Viên Tri Mạch đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh. Vừa rồi Viên Tri Mạch đã ngủ gục trên bàn. Bên ngoài trời đã tối, xa xa có ngọn đèn lung linh nhìn hết sức ấm áp.

Trong phòng không biết đốt đèn khi nào, nhưng im ắng không có một bóng người.

Trên bàn có mấy quyển kì phổ đã ố vàng. Sách này đều có giá trị liên thành độc nhất vô nhị, chỉ có một bản. Những sách này là lúc chàng vạng Tần Sơ sai người đưa lại đây.

Viên Tri Mạch không để ý quét mắt nhìn qua. Mấy quyển sách đã làm nghi ngờ hoàn toàn biến mất.

Chuyện này nghe thấy thật sự làm rộn cả người, nhưng cẩn thận nghĩ lại có quan hệ gì với mình?

Ngôi cửu ngũ luôn có người tới ngôi, dù là ai ngôi cũng không thể là Dung Tầm kia. Nếu Dung Tầm ngôi không được cần gì phải nhọc lòng chứ.

Hiện tại vấn đề là Tần Sơ muốn làm gì Định Hi Vương phủ?

Dung Tuyền biết không?

Nếu đời trước thay mệnh đổi đào, vị trí hoàng đế thay đổi người ngồi. Vậy Dung Tuyền ở phương nào?

Nhíu nhíu mày, Viên Tri Mạch có chút bức bối đứng lên. Tuy rằng cùng Dung Tuyền ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng rốt cuộc vẫn không có biện pháp mặc kệ hần.

Đứng dậy đi vài bước, ngoài cửa đột nhiên âm ỉ một trận, bỗng chốc ồn ào tựa như xảy ra chuyện lớn. Viên Tri Mạch không phải người thích xem náo nhiệt, hướng hồ bản thân chính là con tin, dù quan tâm chỉ sợ người bên ngoài cũng lười để ý.

Tùy ý lấy một quyển kì phổ ra xem, còn chưa có lật sang trang cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra thật mạnh. Tưởng Khâm đỡ Tần Sơ vội vàng vàng đi đến. Tần Sơ sắc mặt tái nhợt không có chút máu, dựa vào người Tưởng Khâm mới chống đỡ nổi. Vừa vào cửa hần liền ngã ngồi ở trên ghế, cả người yếu ớt.

“Người đợi lát nữa cùng ta đi, hay là ở lại?”

Viên Tri Mạch sững sốt.

Bên kia Tưởng Khâm đã dọn cái bàn chặn cửa phòng. Thần sắc phức tạp nhìn Viên Tri Mạch. Hần cũng không kịp nói chuyện, vội vàng nhảy lên giường nhấn vào chỗ nào đó một cái. Giường đột nhiên trượt sang một bên, lộ ra một đường hầm nhỏ!

Viên Tri Mạch là thật sự kinh ngạc, trong phòng này lại có mật đạo. Đã ở nhiều ngày lại không biết.....

Tưởng Khâm đỡ Tần Sơ lão đảo hướng đến cửa mật thất. Viên Tri Mạch đứng bên cạnh. Khi bước chân Tần Sơ tựa như trượt ngã, Viên Tri Mạch theo bản năng đuổi tay đỡ lấy.

Ánh mắt Tần Sơ hơi phức tạp, tay hần đột nhiên xoay chuyển cầm lấy tay Viên Tri Mạch.

Lách cách!

Viên Tri Mạch chỉ cảm thấy tay mình chợt lạnh, cúi đầu nhìn đã thấy cổ tay bị một vòng bạc tròng vào. Một cái khác trên tay Tần Sơ. Hai cái vòng tay nối nhau bằng một sợi dây bạc to cỡ ngón út.

“Ta cảm thấy, người nên đi cùng ta.”

Đường hầm thực hẹp, tuy rằng không quá sáng nhưng cũng thấy đường đi dễ dàng. Trong yên tĩnh đột nhiên có người khẽ cười, giọng cười mang theo chút mỉa mai.

“Người sao không phản kháng?”

Viên Tri Mạch kinh ngạc nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh, không biết nên khóc hay cười gờ cổ lên, ý bảo bị người trói lại ta sao phản kháng?

“Thật là vô dụng y như khi còn nhỏ.”

Viên Tri Mạch ngẩng người, ánh mắt trong trẻo hiện ra cảm xúc khó diễn tả.

Tần Sơ lão đảo chống tay vào vách tường.

Viên Tri Mạch sững sốt, theo bản năng đỡ Tần Sơ sắp té ngã đúng lúc.

Tần Sơ ngẩng đầu nhìn một cái, không cho phép Viên Tri Mạch thối lui, hần đem toàn bộ thân thể dựa vào Viên Tri Mạch, nhẹ nhàng cười cười, lẩm bẩm nói.

“Đứa bé năm đó hay quẩn lấy ta khóc lóc, trong nháy mắt cũng đã lớn như vậy.”

Viên Tri Mạch kinh ngạc. Hần nhẹ nhàng dời đề tài.

“Tuy rằng đường ngầm này không có bao nhiêu người biết, nhưng hành tung của ta đã bị tiết lộ, hiện tại cũng không còn bí mật, có lẽ phía trước có một đồng người đang chờ lấy mạng ta.”

Hần ho khan, rồi ấy nãy nói.

“Thật là xin lỗi. Ta vốn dĩ nghĩ trước khi chết giúp Dung Tuyền diệt trừ cái gai Định Hi này, lại không nghĩ tới liên lụy người vào. Ta vẫn luôn nói cô cô nóng vội, hiện giờ xem ra ta cũng nóng vội. Nhưng ta cũng thật sự không có biện pháp.”

Viên Tri Mạch ngơ ngẩn nhìn Tần Sơ, trong lòng vốn có chút sáng tỏ, lúc này thành có chút không xác định. Mặc kệ là ngày hôm trước là Tần Sơ cùng mình chơi cờ, hay là Tần Sơ cho kỳ phổ, rõ ràng là bóng dáng người đời trước ngồi ở điện kim loan. Nhưng lúc này Tần Sơ lộ ra quen thuộc, lại làm người ta mơ hồ.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Tưởng Kim vội vàng nói.

“Chủ tử đi mau!”

Trên tay hắn là cây đuốc, nét mặt lạnh nhạt không có biểu tình gì, thế nhưng có vài phần sát ý.

“Chủ tử, đi nhanh đi.”

Khi nói chuyện hắn quét mắt nhìn Viên Tri Mạch. Hắn duỗi tay ra đưa về phía Tần Sơ đã dựa hoàn toàn vào Viên Tri Mạch. Viên Tri Mạch đột nhiên có một dự cảm xấu, theo bản năng đưa tay cản lại.

Viên Tri Mạch còn chưa có vươn tay ra, đã bị Tần Sơ lạnh lùng nhấn một cái. Ngực Viên Tri Mạch nhảy lên, trong khoảnh khắc cả thân thể Tần Sơ nằm ở trên người Tưởng Kim. Tưởng Kim run lên đánh ra một chưởng. Thân thể Tần Sơ giống như điều đứt dây bay ra ngã thật mạnh xuống cách xa hơn một trượng. Bởi vì hắn cùng Viên Tri Mạch bị khóa tay lại với nhau, nên Viên Tri Mạch cũng bị kéo đi một đoạn!

Bị quăng ngã xuống đất Tần Sơ lại cố bò dậy, tay trái liều mạng túm cánh tay Viên Tri Mạch lôi kéo, tay phải đập mạnh ở trên vách tường một cái. Một tiếng động vang lên, những cái song sắt rơi xuống cắm thật sâu vào đất, sát với gót chân Viên Tri Mạch, làm bắn ra bụi bặm!

Những việc này nói ra phức tạp, nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong chớp mắt. Chờ Viên Tri Mạch nhận ra, mọi chuyện đã kết thúc. Chật vật đứng lên, Viên Tri Mạch kinh hồn phát hiện sau lớp song sắt là Tưởng Kim bị đâm thủng ngực, máu không ngừng chảy ra, cũng không biết là chết hay sống, ngồi ở bên kia không nhúc nhích.

Viên Tri Mạch lạnh cả người.

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao trong nháy mắt liền thành cái dạng này?

Phía sau vang lên một tiếng động lớn, quay đầu nhìn lại, Viên Tri Mạch hoảng sợ phát hiện người vừa mở cơ quan giết người làm một loạt động tác vui sướng vô cùng. Tần Sơ cũng ôm ngực ngã ngồi trên mặt đất, khóe miệng có máu không ngừng tràn ra. Dưới ánh sáng mờ nhạt nhìn thấy thật ghê người.

“Lại đây, ta giúp ngươi mở khóa.”

Vừa nói khóe môi tràn ra máu càng nhiều, làm người ta kinh ngạc!

Viên Tri Mạch theo bản năng lui lại.

Tần Sơ cười khổ nói.

“Ta nhớ rõ ngươi khi còn nhỏ rất thích quần lấy ta. Sao qua nhiều năm không gặp, ngươi lại sợ ta rồi?”

Viên Tri Mạch mím môi, không nói lời nào, chỉ trầm tĩnh nhìn người hấp hối trước mặt.

“Ngươi một chút kỳ quái cũng không có cảm thấy sao?”

Tần Sơ duỗi tay từ trong lòng ngực lấy ra một cái chìa khóa ném về phía Viên Tri Mạch.

“Xem ra ngươi hẳn là biết thân phận của ta? Quá kỳ quái, vì sao ngươi có thể nhận ra chứ? Rõ ràng..... Hoàng tổ phụ anh minh thần võ cũng nhận không ra..... Ờ!”

Hắn há miệng phun máu trên mặt đất.

Viên Tri Mạch chần chờ rồi ngồi xuống nhặt chìa khóa lên.

Một âm thanh nhỏ vang lên, vòng tay liền mở ra. Lạch cạch một tiếng dưới đất xuất hiện một cái hố nhỏ. Nhìn chăm chăm vòng tay còn có cái khóa, Viên Tri Mạch như nhận ra điều gì.

Tần Sơ vừa rồi khóa mình lại, kỳ thật chỉ vì thời điểm này.

Quay đầu lại nhìn Tưởng Kim vẫn không nhúc nhích, Viên Tri Mạch chậm rãi mở miệng, không có phát ra tiếng chỉ là khẩu hình.

“Người biết hần muốn giết người?”

Tần Sơ híp híp mắt.

“Ta không biết. Nhưng nếu hần theo ta, mặc kệ kết quả như thế nào, hần đều phải chết.”

Viên Tri Mạch nhìn về phía Tưởng Kim ngực đầy máu, cả người như bị tắm máu. Hần vẫn không nhúc nhích nằm đó, tựa như thật sự đã chết.

Trong lòng phút chốc nói không nên lời đó là tư vị gì. Người này thiếu chút nữa giết Dung Tầm, rồi lại giúp Viên Tri Mạch một lần. Nếu nói hận cũng không có ít, nhưng hiện giờ hần thật sự đã chết, đáy lòng Viên Tri Mạch chỉ là nhàn nhạt tiếc nuối.

Mạng người thật sự là mong manh đáng thương.

“Vì sao?”

“Hành thích vua tội lớn, chẳng lẽ không chết sao?”

Viên Tri Mạch khiếp sợ, không thể tin nhìn người trước mắt.

Hành thích vua?

Có ý gì?

“Bằng không vì sao ta muốn tìm người thay thế người ở Định Hi Vương phủ,”

Tần Sơ nhẹ nhàng cười cười.

“Ta cùng Yến Kỉ không nghĩ đến lúc ấy Tô Nhã Nhi cũng ở trong cung, khi chúng ta phát hiện nàng đã ra khỏi cung. Ta thật sự không nghĩ tới, Tô Nhã Nhi sẽ đi tìm người, xem ra nàng thật rất tín nhiệm người.”

Hần tỏ ra tiếc hận nói.

“Đáng tiếc nàng đã hôn mê, khiến cho các người mất thời cơ biết chuyện này. Cũng đáng tiếc, người của ta cũng thất thủ. Những sát thủ của ta đều không có tin tức, xem ra Dung Tầm đã tiêu diệt hết. Dung Tầm có lẽ cũng đã biết thân phận ta. Năm đó nếu không có lão Vương gia hỗ trợ, chỉ sợ ta đã sớm chết.”

Giọng Tần Sơ hơi run, trên mặt lộ ra một chút ngơ ngẩn, như là đang cùng Viên Tri Mạch nói chuyện, lại như là lầm bầm lầu bầu một mình.

“À, không đúng, nếu không có lão Vương gia hỗ trợ, năm đó người chết hần là Dung Tuyền.....”

Giọng Tần Sơ rất bình tĩnh làm Viên Tri Mạch thấy lạnh lẽo, có chút đứng không vững được.

Tuy rằng bản thân cũng coi như sống lại một lần, cũng sơ lược đoán được nhân quả, nhưng khi sự thật phơi bày hoàn chỉnh ở trước mặt vẫn cảm thấy sợ hãi.

54. Chương 54: Tạm Chia Tay

Hai hoàng tử song sinh sẽ gây đại họa. Cho nên một người là Hoàng trưởng tôn cao quý, một người thành cô nhi thường dân. Vốn tưởng rằng lúc sinh ra danh phận đã định, nhưng ai biết hơn mười năm sau lại có chuyển biến. Hoàng trưởng tôn cao quý đột nhiên có bệnh tật, vì Đại Ung trưởng tôn lâu dài, cô nhi kia trở về thành Hoàng trưởng tôn cao quý, người cao quý lại bị bỏ đi, vĩnh viễn chôn vùi ở trong biển người tầm thường.

Tần Sơ hiện tại chính Dung Tuyền năm xưa. Dung Tuyền bây giờ là Tần Sơ năm đó.

Nếu nói đời trước Tần Sơ oán vị, hiện giờ xem ra hẳn trở về đúng lúc, danh chính ngôn thuận kế thừa.

Viên Tri Mạch nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, dựa vào những đau đớn đó mới miễn cưỡng ổn định thần trí.

Nhìn chằm chằm người sống không được bao lâu, trong lòng Viên Tri Mạch quả thực loạn. Trưởng Tôn Yến từng nói có gì đó kỳ quái.

Tính tình biến đổi khác thường, Dung Tuyền vẫn luôn nhàn nhạt đột nhiên tiếp nhận mình, thì ra hết thấy bởi vì thay đổi người. Vậy mà bản thân còn mờ mịt vô tri.

Trong đầu bỗng chốc hiện lên hình ảnh Dung Tuyền khi còn nhỏ, Viên Tri Mạch hơi hoảng hốt. Trách không được Dung Tuyền luôn cau mày, mọi việc đều làm theo khuôn phép, làm cái gì cũng cường chế chính mình không thể tùy hứng mà làm..... Hẳn lúc ấy cũng là một đứa trẻ mới hơn mười tuổi mà thôi, kỳ thật cũng rất sợ hãi.

Trong lòng đau một trận, lại không biết đau lòng vì Tần Sơ hay là thương Dung Tuyền. Lòng nặng nề như đá đè nặng.

Sau một lúc lâu, Viên Tri Mạch chậm rãi đi đến trước mặt Tần Sơ ngồi xổm xuống, cúi đầu cẩn thận mở cái vòng bạc trên tay.

“Người có phải thực buồn bực cho rằng ta vì sao nói cho người nghe chuyện này hay không?”

Tần Sơ muốn đưa tay vỗ đầu người trước mắt. Nhưng tay hơi nâng lên một chút rồi lại vô lực rơi xuống. Một chương vừa rồi của Tưởng Kim hoàn toàn vỡ nát tim phổi vốn dĩ không khỏe mạnh của hắn, dù là Hoa Đà tái thể cũng khó cứu.

Viên Tri Mạch ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh trong trẻo giống như lúc nhỏ, thoát nhìn thực ôn nhuận. Tần Sơ cười.

“Ta chỉ muốn cho người nhớ rõ ta. Phòng chừng hoàng cô cũng sẽ chết, Dung Tuyền sẽ hận ta. Hẳn vẫn luôn cho rằng ta trở về sẽ đoạt lại vị trí đó, cho nên hẳn phái Tưởng Khâm tìm ta, còn trộm đi trấn quốc ngọc tỷ. Nhưng hẳn không biết, ta chỉ có một đệ đệ, ta sao hại hắn chứ?”

Tầm mắt dần dần có chút mờ lung, biểu tình vào lúc này hiện ra vài phần nhu hòa, nhu hòa mà phức tạp, mang theo nhàn nhạt tiếc hận nói không nên lời.

“Hoàng cô luôn mềm nói quan tâm ta, nhưng trong lòng càng sùng Dung Tuyền, cho nên chọn hắn, chưa từng cho ta gặp trực tiếp hắn. Chỉ có người không thay đổi. Đứa bé trước kia yếu đuối ai mắng cũng sẽ khóc, hiện tại tuy rằng lớn lên cũng bình tĩnh một chút, xương cốt vẫn mềm yếu như đứa trẻ. Một người đối tốt với người, người liền chịu không nổi, cho nên ta muốn người nhớ kỹ ta, người nhất định phải nhớ kỹ ta.”

Viên Tri Mạch thoáng nhắm mắt, miễn cưỡng nở nụ cười, nhẹ nhàng mấp máy môi.

“Người luôn thích chọc ghẹo ta.”

“Người không biết thôi, bộ dạng người đi theo sau ta lúc đó mấy năm nay ta vẫn luôn nhớ kỹ. Giống đứa ngốc.”

Lúc đó kỳ thực hẳn đứng ở xa xa trong lòng cười trộm, trên mặt lại là bộ dạng lạnh nhạt, cũng giống đứa ngốc.

Đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Tần Sơ ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân đầu tiên vọt vào. Trong tối tăm cặp mắt phượng rực rỡ lấp lánh. Hắn hoảng hốt nhớ lại, đã từng thấy đôi mắt như thế này khi còn nhỏ. Không thể nào ngờ Dung Tầm thật giống Định Hi Vương phi như đúc.

Một tháng sau.

Viên Tri Mạch ngồi xổm bên phần mộ, hết sức chuyên chú nhổ mấy ngọn cỏ vừa mới mọc ra. Bất quá chỉ một tháng, mộ phần đã có cỏ xanh, thoát nhìn cũng có vài phần sinh động.

Tần Sơ đi rất thống khoái, còn mang theo nụ cười.

Tuy rằng Viên Tri Mạch bị thương ở cổ thiếu chút nữa mất mạng nhỏ, nhưng cẩn thận chữa trị nghỉ ngơi mấy ngày cũng đã bình phục, có thể nói không còn dấu vết gì.

Giống vận mệnh đã định để Viên Tri Mạch gặp Tần Sơ, như một đoạn đường phải đi qua trong chuyến hành trình của đời vậy.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Viên Tri Mạch cũng không quay đầu lại, để người nọ đến bên cạnh lấy lòng.

“Ta ngày mai phải đi Đông Việt đón dâu theo lệnh của bộ hạ, người muốn cùng ta đi hay không?”

Trong đáy mắt là trời rộng mây cao, có những cánh nhận bay qua phía chân trời làm tâm tình thoải mái.

Viên Tri Mạch không chút khách khí đem cái đầu to cọ ở cổ đẩy sang một bên, với tay thu gom những thứ vật dụng trên mặt đất bỏ vào giỏ tre. Viên Tri Mạch đảo mắt qua đã thấy người nọ lấy bó hương chạy vội tới trước ngôi mộ dâng hương, trong miệng lầm bầm, lại cũng không biết đang nói cái gì.

Viên Tri Mạch mỉm cười, cúi đầu tiếp tục thu dọn.

Chỉ một tháng đã có nhiều thay đổi bất ngờ. Văn Cảnh Đế bất ngờ băng hà, Thái Tử điện hạ kế vị, nhưng chỉ nửa tháng liền đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho Hoàng trưởng tôn. Dung Tuyền bảy ngày trước đã đăng cơ, niên hiệu Khang Càn.

Khang Càn thịnh thế bắt đầu từ đây.

Định Hi Vương là người đầu tiên thượng tấu tự thỉnh bỏ tước vị. Khang Càn Đế trầm tư thật lâu, cuối cùng quyết định vẫn giữ tước vị phong hào Định Hi Vương, nhưng không cho con cháu kế tước, vẫn hưởng bổng lộc thân vương. Quân Định Hi về dưới trướng quân Đại Ung. Đại tướng quân Trương Tôn Khải đến trấn thủ và chỉ huy quân Định Hi.

Nam Việt Vương Tô Khắc Cáp thượng thư thần phục xưng thần với Đại Ung. Đông Việt Vương tự thỉnh hòa thân, thuận theo Đại Ung. Ngày đại thống cũng sắp tới.

Viên Hiểu Phong chết oan, Khang Càn Đế ban thụy hào quan văn, Viên Thái phó quỳ trước điện khấn cầu thu hồi thánh chỉ. Khang Càn Đế chuẩn, rồi lại chuyển phong phu nhân của Viên Hiểu Phong là Cáo mệnh phu nhân, hưởng bổng lộc triều đình suốt đời.

Hết thấy đều đầu vào đấy. So sánh với đời trước mưa máu gió tanh, đời này bình đạm đến gần như nhạt nhẽo, lại cũng là kết cục tốt nhất.

Viên Tri Mạch hí hí mắt, ngẩng đầu nhìn thảo nguyên phương xa mênh mông cuộn cuộn, nhìn không đến cuối.

Như vậy cũng khá tốt.

Cũng đến lúc rời đi rồi.

Viên Tri Mạch liếc mắt nhìn Dung Tầm còn ở trước mộ lải nhải nói không ngừng, đôi mắt có chút phức tạp rũ xuống. Bản thân cũng muốn ở lại chỗ này, nhưng thật sự không thể.

Miễn cưỡng để giỏ tre xuống đi qua, khi Viên Tri Mạch nghe được Dung Tầm nói cái gì, trên mặt hơi nóng lên.

Hắn dám ở trước mặt Tần Sơ nói mấy thứ bậy bạ!

Trong lòng bực bội, Viên Tri Mạch nhấc chân đá một cái.

“Người nói bậy bạ gì đó?”

Duyệt Quận Vương ngẩng đầu, biểu tình trên mặt thật là vô tội.

“Người nói xem hai huynh đệ bọn họ khi không đem chúng ta kéo vào chuyện bản thủ, rồi lại xem chúng ta như kẻ thí mạng. Người nói đi, chẳng lẽ ta không được trút oán giận cùng hắn sao?”

Viên Tri Mạch không biết nên khóc hay cười.

“Chính vì vậy người oán giận sao?”

“Không thể sao?”

Duyệt Quận Vương bĩu môi, thuận thế túm chặt chân Viên Tri Mạch lại muốn đá mình. Một bàn tay theo cẳng chân nhanh chóng hướng lên trên.

“Ta hiện tại oán niệm chính là cái này.”

Ngày mùa hè quần áo vốn dĩ mỏng, Viên Tri Mạch bị Dung Tầm túm chặt chân không thể động đậy. Tay Dung Tầm lại dính sát vào háng, có thể cảm giác được kia chỗ kia nóng bỏng. Trên mặt Viên Tri Mạch nóng lên, quét mắt nhìn mộ bia bên cạnh, giận dữ hét lên.

“Buông tay!”

“Không buông.”

Dung Tầm ý vào mình có ưu thế sức mạnh, dùng chân kẹp lấy cẳng chân Viên Tri Mạch, dùng một tay đem tay Viên Tri Mạch muốn đánh người ra ở sau lưng. Bàn tay vốn đã dán ở háng trượt một cái, cách lớp vải cầm lấy vật còn ử rử, ngón tay ác ý khều khều.

“Cũng hơn một tháng rồi, ta nhớ người.”

Vật kia bị người túm ở trong tay, cảm giác vốn dĩ kích thích đã lên tới cực điểm. Viên Tri Mạch căng thẳng hô lên.

“Dung Tầm!”

“Người cũng nhớ có phải hay không, xem người cũng cứng rắn.”

“Vô nghĩa, người cợt xát như vậy, ai không..... Ôi!”

Viên Tri Mạch kêu rên, thân thể cứng đờ lại mềm nhũn, thân thể vô lực nằm ở trên người Dung Tầm, cắn răng nhỏ giọng nói.

“Trở về, đừng ở nơi này.”

Mắt Dung Tầm sáng lên, không nghĩ tới Viên Tri Mạch lần này dễ dàng chấp nhận như vậy. Đầu hủ tới miệng không ăn là ngốc.

Hai người vội vàng về chỗ Viên Tri Mạch đang ở. Cửa phòng còn chưa có kịp đóng lại, quần áo trên người Viên Tri Mạch đã bị lột rơi rớt tan tác. Thở hổn hển tránh đi nụ hôn của Dung Tầm, Viên Tri Mạch vội vàng chỉ cửa phòng.

“Cửa còn mở kia!”

“Không ai dám tiến vào đâu.”

Dung Tầm đối lăm, một bàn tay thành thạo liền đem quần áo trên người lột xuống, một ý chí chiến đấu dâng trào tràn ngập. Viên Tri Mạch chạy nhanh đi đóng cửa lại. Cửa phòng vừa mới đóng lại, Viên Tri Mạch đã bị Dung Tầm ôm từ phía sau. Trên đùi chột lạnh, chiếc quần của Viên Tri Mạch bị kéo đến đầu gối.

Viên Tri Mạch liền dùng khuỷu tay đẩy Dung Tầm, hơi thở gấp gáp.

“Đến giường đi.....”

Dung Tầm si mê nhìn người quần áo không chỉnh tề trước mắt. Nửa người dưới quần cũng không cởi hoàn toàn chỉ là bị cởi đến đầu gối. Nửa người trên chỉ còn lại có áo lót mở rộng, loáng thoáng lộ ra làn da trắng nõn. Quần áo hỗn độn nửa lộ nửa che thế này so với cởi toàn bộ còn mị hoặc hơn.

Dung Tầm cảm thấy toàn thân nóng hổi, không để ý tới Viên Tri Mạch giãy giụa, một bàn tay hướng lên trên trêu đùa hai điểm đỏ thắm. Một bàn tay lại tùy ý xoa vệt đã nửa nhếch lên. Trong chốc lát liền có thể cảm nhận được ở đỉnh có chất lỏng chậm rãi chảy ra dính nhớp nháp. Hắn hừ hừ cười, cắn một cái trên vành tai Viên Tri Mạch.

“Cứ như vậy đi, khá tốt.”

Với kinh nghiệm hai đời của hắn hoàn toàn có thể nắm giữ Viên Tri Mạch. Người trong lòng ngực dường như rung mình một trận, cổ họng không khống chế phát ra một tiếng rên như mèo kêu lại dường như kinh hô.

“A!”

Sau một tiếng kêu nhỏ, trên cửa gỗ đã có một vết màu trắng đục. Viên Tri Mạch liếc mắt một cái, quả thực hồ thẹn muốn chết. Dung Tầm còn cố tình cắn vành tai Viên Tri Mạch, mặt dày vô sỉ nói.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp người lau sạch cửa.”

“Cút!”

Môi Viên Tri Mạch đã bị Dung Tầm hung hăng chiếm lấy, lửa nóng làm người ta hít thở không thông. Nụ hôn đem cơn tức giận đè ép trở về, ý thức cũng bị làm mê man mơ hồ. Cho đến khi nhận thức được thì phía sau đã bị dị vật xâm chiếm. Viên Tri Mạch cả kinh, thân thể hơi cứng đờ, theo bản năng co chặt một trận.

Ngón tay Dung Tầm đột nhiên bị kẹp chặt. Cảm giác ấm áp từ ngón tay chạy đến cánh tay, lại từ cánh tay lan tỏa toàn thân. Cảm xúc mãnh liệt dồn dập, hắn căng thẳng, thiếu chút nữa quăng mũ cởi giáp.

Hít sâu một hơi, nếu bây giờ quăng mũ cởi giáp, hắn rất mất mặt. Vừa xúc động phần nộ vừa tức giận, hắn có chút thô lỗ tát một cái vào mông Viên Tri Mạch.

“Thả lỏng đi!”

Viên Tri Mạch có chút ủy khuất quay đầu lại, đôi mắt trong trẻo đen nhánh đều là nước, hốc mắt cũng có chút đỏ. Dung Tầm đau lòng ân hận, rất muốn tát cho mình mấy bạt tay, nhanh chóng dụ dỗ, hôn hôn, rồi hàm hồ nói.

“Đừng tức giận... đừng tức giận. Ta không đúng..... Người thả lỏng đi..... Để ta đi vào.....”

“Có chút đau.....”

Viên Tri Mạch ủy khuất nhú mày.

“Đợi lát nữa sẽ không đau, ngoan nha.”

Dung Tầm vừa hôn, vừa móc ra cao bôi trơn đã sớm chuẩn bị. Hắn cẩn thận ra vào khếch trương cho Viên Tri Mạch. Khi hai ngón tay ra vào dễ dàng cũng không dám hành động, chỉ cúi đầu nhìn Viên Tri Mạch.

“Đau không?”

Viên Tri Mạch cắn môi, nhăn nhăn mày, sau một lúc lâu mới chậm rãi lắc đầu.

“Còn có chút không thoải mái.....”

Nghiêng đầu nhìn Dung Tầm vì nhăn nheo mà mặt đỏ lên, trong lòng Viên Tri Mạch bỗng nhiên mềm nhũn.

Trên đời này cũng chỉ có người này ở ngay lúc này còn bận tâm mình.

“Người tránh ra chút để xoay chuyển thân.”

Nương theo khoảng trống Dung Tầm chừa ra, Viên Tri Mạch cố sức đem chính mình xoay lại, cùng Dung Tầm đối với mặt. Chủ động vòng lấy cổ Dung Tầm, Viên Tri Mạch hôn lên cổ đã mướt mồ hôi của hắn.

“Người làm đi, ta chịu đựng được.”

Dung Tầm như được đại xá, ngón tay thông thả vận động. Từ hai ngón tay biến thành ba ngón, thật vất vả xác định sẽ không làm bị thương Viên Tri Mạch. Hắn cũng lấy một ít cao bôi lên tiểu huynh đệ đã cứng rắn, vuốt vuốt hai cái, rồi mới chế trụ eo Viên Tri Mạch hướng lên trên chậm rãi đưa vào.

Tuy rằng đã chuẩn bị cẩn thận, nhưng khi vật nóng rục thật sự thâm nhập, Viên Tri Mạch vẫn không tự chủ được hô nhỏ, theo bản năng gắt gao bầu vú Dung Tầm.

“Ta động.”

“..... Ừ, người chậm một chút.”

Giọng nói mềm mại mà ôn hòa, trong yên tĩnh lại có tác dụng thúc giục, còn mạnh hơn cả tình dục. Dung Tầm nhất thời nhiệt huyết dâng lên, rốt cuộc bắt chấp, hung mãnh hành động. Viên Tri Mạch chịu không nổi nâng eo hướng lên trên, nếu không có Dung Tầm giữ có khả năng đã sớm té ngã trên đất.

Dần dần đau đớn biến thành tê dại, lại chậm rãi truyền khắp toàn thân. Vừa rồi thân thể còn có chút cứng đờ, dần dần đã mềm nhũn hóa thành nước. Ý thức cũng tan rã, chỉ có thể theo nhịp điệu của Dung Tầm.

Âm thanh theo va chạm vang lên cùng tiếng thở dốc của hai người trong ở yên tĩnh nghe rất rõ ràng.

Viên Tri Mạch gắt gao ôm Dung Tầm, ngẩng đầu nhìn người nam nhân trước mắt, nhẹ nhàng nâng đầu hôn lên khóe môi của hắn.

Thật sự hạnh phúc. Nhưng ta còn có việc phải làm.....

Khi Dung Tầm mở mắt ra, bên ngoài trời đã tối đen.

Trong không khí còn tràn ngập mùi hoan ái nồng đậm. Bọn họ đã quần quít suốt nửa ngày. Viên Tri Mạch nhiệt tình khác thường, như là muốn đem hắn giày vò đến kiệt sức. Khi kết thúc hai người ôm nhau ngủ.

Hắn theo bản năng duỗi tay sờ sờ. Bên cạnh quả nhiên trống không, chỉ còn lại chút hơi ấm, hiển nhiên người kia vừa đi không bao lâu.

Ngoài cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ.

“Chủ tử, Viên công tử đã ra khỏi Vương phủ, ngài xác định không cần đuổi theo?”

Dung Tầm chán muốn chết trở mình, ôm lấy cái chăn còn có chút mùi hương.

“Hắn quyết định trở về tấn hiếu. Ta ngăn cản không phải có vẻ không độ lượng.”

..... Chủ tử, ngài khi nào rộng lượng quá vậy?

Bách Uyên sờ sờ cái mũi.

“Vậy hiện tại.....”

“Cho hắn thời gian một năm đi.”

Dung Tầm nhắm mắt một chút, khi đôi mắt mở ra đã sáng rực.

“Người phái một tổ đi cùng, đừng để cho hắn bị khi dễ.”

“Dạ.”

Ngoài cửa tiếng bước chân biến mất cực nhanh.

Dung Tầm lại trở mình, tầm mắt nhìn bóng đêm đen nhánh bên ngoài, bỗng nhiên như suy tư lẩm bẩm.

”Còn có sức lực trốn đi, muốn ta mất mặt sao?

—— KẾT THÚC CHÍNH VĂN ——

55. Chương 55: Pn1: Tần Sơ

Dưới ánh trăng lạnh lẽo.

Bức màn màu vàng thêu rồng trưng cho cao quý tôn nghiêm rũ trên mặt đất, không có gió mà lay động phát phơ. Dưới ánh sáng mờ nhạt có thể thấy hai bóng người dây dưa cùng nhau. Một giọng áp lực gầm nhẹ cùng tiếng khóc thút thít rên rỉ. Hơi thở đầy vẻ ái muội đem chốn cung điện vốn nên trang nghiêm biến thành bầu không khí dâm loạn điên đảo.

Tần Sơ đẩy cửa ra, nhìn vào đã thấy một màn như vậy.

Đôi mắt vốn thanh lãnh sạch sẽ, giống như sau cơn mưa bị rửa trôi sạch sẽ, trở nên thờ ơ nhìn về màn lụa. Hắn lặng lẽ đóng cửa, nhân tiện che khuất đi những thi thể rơi rớt tan tác ngoài cửa.

Đêm lạnh giết chóc, yên tĩnh không tiếng động.

Âm thanh đóng cửa tuy rằng nhỏ nhưng cũng kinh động người trên giường. Giọng nói già nua lạnh lùng từ bên trong truyền ra. Tuy rằng có chút mệt mỏi, lại có vẻ uy nghiêm.

“Ai ở nơi đó!”

“Là con.”

Trầm mặc một lúc tựa như tự hỏi. Sao lúc này đứa cháu của mình lại xuất hiện ở đây. Hơn nữa lại không có người đến thông báo. Sau một lúc lâu, người sau màn nhàn nhạt mở miệng, không có hạ lệnh trực xuất, ngược lại là nói.

“Nếu là con, thì tới đây.”

Tần Sơ cong khoe môi, bước tới. Không giống như đi trong tấm cung của bậc cử ngũ chí tôn, mà như đi trong nhà mình, bước đi tùy ý thông dong.

Khi hắn đi qua ba lớp màn che, người kia đã xoay người ngồi ngay ngắn trên giường, trên người mặc chỉnh tề long bào, cả tóc cũng không loạn. Nếu không phải dưới chân có một thiếu niên dụ ngoạn cuộn tròn chỉ mặc một chiếc áo đơn, thì người ta sẽ cho rằng những gì đã nghe vừa rồi trên thực tế chỉ là ảo giác mà thôi.

Tần Sơ nhàn nhạt nhìn Văn Cảnh Đế, không có hành lễ, trên mặt thậm chí không có thần sắc dư thừa.

“Bệ hạ.”

Văn Cảnh Đế già nua nhưng ánh mắt sắc bén, nhìn thẳng về phía người đứng ở trước mặt. Trong một khắc, ông ta như thấy được hình ảnh của mình rất nhiều năm trước khi vẫn còn trẻ trung khỏe mạnh, mà không phải vị đế vương trầm mê hoang dâm với nam sắc.

“Con tới nơi này làm cái gì? Trẫm không nhớ mình có truyền triệu con tiến cung.”

“Con muốn vào...”

Dừng một chút, hắn bình tĩnh ngẩng đầu.

“Mặc kệ như thế nào, con luôn muốn đưa ngài đoạn đường.”

“Đưa ta một đoạn đường?”

Văn Cảnh Đế như nghe thấy một chuyện cực buồn cười. Ông ta cười ha ha. Đột nhiên nhấc chân đá người vẫn luôn dụ ngoạn nằm co ở dưới chân mình.

Yến Kỉ không kịp phòng ngừa, kêu rên một tiếng, lăn ra xa khoảng một trượng có hơn. Hắn che ngực thật lâu không dậy được, trên mặt tái nhợt lộ ra lo sợ không yên, run nói.

“Bệ hạ.....”

“Dựa vào món đồ chơi này mà muốn giết trẫm?”

Văn Cảnh Đế trào phúng quét mắt nhìn.

“Yến Kỉ là cháu Trình Chi Yến, Tuần phủ Ương Châu mười lăm năm trước bị kết tội tham ô. Hắn vốn bị tội chết, bởi vì Thái tử cầu tình mà sửa thành lưu đầy. Cơ duyên hảo hợp người gặp Dung Tầm. Dung Tầm muốn cho người làm gian tế bên cạnh trẫm, tìm thời cơ giết trẫm.”

Văn Cảnh Đế khẽ cười.

“Năm đó Trình Chi Yến cũng coi như là văn thần tài ba. Không nghĩ tới sinh ra con cháu lại là món đồ chơi để người ta cười. Nếu Trình Chi Yến còn trên đời, chỉ sợ cũng bị tức chết đi!”

Sắc mặt Yến Kỉ biến đổi, căn bản không nghĩ tới Văn Cảnh Đế biết lai lịch mình.

“Thì ra người đều biết.....”

Thiếu niên gầy yếu lão đảo đứng lên. Về nhu thuận ngày xưa biến thành vụn vụn dữ tợn, ánh mắt đầy sát ý.

“Người không tư cách nói về gia gia! Tất cả những gì ta có cho tới hôm nay đều là người ban cho!”

“Trình Chi Yến không nên chết sao? Hắn tuy rằng không ăn hối lộ lại trái pháp luật. Hắn đã lấy mạng hàng trăm người, không khác gì một ác quan!”

Văn Cảnh Đế cũng không thèm nhìn tới hắn, ngẩng đầu nhìn Tần Sơ.

“Dung Tuyền, con nói xem, con cảm thấy Trình Chi Yến có nên chết hay không? Phụ thân con luôn là lòng dạ đàn bà. Trị quốc cần dứt khoát, nếu mềm yếu thiên hạ sớm sẽ rối loạn!”

Tần Sơ thoáng trầm mặc một lát.

“Trình Chi Yến đương nhiên đáng chết. Chẳng lẽ ngài không nên chết?”

Văn Cảnh Đế lạnh lùng cười, cũng không sợ chút nào.

“Trẫm dù đáng chết, thì con cũng không tư cách lấy mạng trẫm. Trẫm tận tâm bồi dưỡng con, đem giang sơn Đại Ung giao cho con. Trẫm đối với con tận tình tận nghĩa. Trẫm có thể thẹn với người trong thiên hạ, cũng không hổ thẹn đối với con!”

Tần Sơ bình tĩnh nhìn người già nua trước mắt, bỗng nhiên khẽ nhếch môi, nở nụ cười cổ quái thần bí.

“Bởi vì ngài chưa đuổi tay chạm vào người ta?”

Sắc mặt Văn Cảnh Đế khẽ biến.

“Có ý gì?”

Tần Sơ chậm rãi đi qua.

“Có ý gì, trong lòng ngài rõ ràng.”

Nụ cười lạnh nhạt càng thêm trào phúng.

“Người đó có tài tuyệt thế lại bị nhốt ở một góc, căn bản không là một Thái Tử điện hạ. À, đúng rồi, còn phải làm đồ vật cho người ta chơi. Văn Cảnh Đế, chơi nam nhân thì chơi đi, chơi cả con mình, thật sự là khó lường.”

Tần Sơ chậm rãi tới gần.

“Dù ngài ấy không phải con ruột, nhưng cũng là con người. Dù Đại Ung nam phong thịnh hành, ngài có từng suy xét lòng tự tôn của ngài ấy không? Ngài đem toàn bộ phần nô Hoàng tổ mẫu hồng hạnh xuất tường quy kết trên đầu của ngài ấy. Ngài ấy không bị oan uổng sao?”

Văn Cảnh Đế không thể tin nhìn Tần Sơ, thần sắc mơ hồ có chút hoảng sợ.

Chuyện này cực kỳ bí mật, cả nội thị bên cạnh ông ta cũng không rõ, Dung Tuyền làm sao biết?

“Vì mất đi mẫu thân cùng thê tử, vì sự bình an của con mình, ngài ấy chịu khuất phục dưới thân ngài. Ngài ấy phải kéo dài hơi tàn để tồn tại, cuộc sống không bằng heo chó, sự tôn nghiêm cũng không để ý. Hiện giờ, ngài thậm chí đã động ý niệm để Dung Tầm kế vị, ngài ấy ẩn nhẫn nhiều năm như vậy hoàn toàn vô giá trị rồi.”

Tần Sơ đã đến trước mặt Văn Cảnh Đế, vẻ mặt lạnh nhạt tất cả đều là châm chọc.

“Ngài nói đi, ngài ấy có thể muốn mạng ngài hay không?”

Văn Cảnh Đế nhìn cặp mắt đen nhánh kia với vẻ khiếp sợ, hình như đã từng nhìn thấy đôi mắt như vậy. Sát ý trong đôi mắt làm ông ta rùng mình. Mơ hồ nhớ lại năm đó đứa bé đang khóc thút thít, đôi mắt kia có phải cũng có vài phần sát ý hay không?

Trong phút chốc, nội tâm ấy nảy cùng bất an đan xen hình thành sợ hãi. Ông ta vốn tưởng rằng tuyệt đối không có khả năng lại buột miệng thốt lên.

“Cứu mạng!”

Gần như đồng thời Yến Kỉ đã liều mạng tiến lên, dùng sức bóp chặt cổ Văn Cảnh Đế.

Tiến vào hậu cung để hầu hạ phải qua nhiều lần kiểm tra nghiêm ngặt. Đùng nói là lưỡi dao, ngay cả vật hơi chút bén nhọn cũng không thể mang vào. Nhưng ngoài những lưỡi dao sắc bén, thân thể vốn dĩ chính là vũ khí mạnh nhất.

Vì ngày này, Yến Kỉ đã chuẩn bị mười lăm năm!

Văn Cảnh Đế dù mạnh mẽ đến đâu, hiện giờ cũng đã già, hơn nữa vừa rồi hoan ái cũng lãng phí sức lực. Người tuổi trẻ sức khỏe cường tráng. Văn Cảnh Đế giãy giụa, trong cổ họng phát ra âm thanh quái dị. Gương mặt già nua tím tái, đôi mắt nhìn chằm chằm Tần Sơ.

“Người..... Người khi quân diệt tổ..... ngôi vị hoàng đế.....”

Tần Sơ đạm mạc đứng ở một bên, đón nhận ánh mắt kia.

“Đã quên nói, ta không phải Dung Tuyền.”

“Năm đó phụ thân sợ huynh đệ chúng ta cũng trở thành đồ chơi của người, cho nên hao hết tâm tư đưa chúng ta đi. Hiện giờ ta đã trở về, Dung Tuyền không thể làm ta thay hử làm.”

Văn Cảnh Đế bỗng chốc trợn mắt, cũng không biết là bị tin tức này chấn kinh hay bởi vì Yến Kỉ siết chặt tay.

“Lời đồn đãi song sinh hoàng tử diệt Đại Ung đã được chứng thực. Ta là Tần Sơ, nếu người có linh thì tới tìm ta.”

Tần Sơ không hề nhìn về phía đế vương gần chết, xoay người chậm rãi đi ra cửa. Hắn lại không biết có người vẫn trốn ở chỗ tối hoảng sợ che miệng lại, sợ mình phát ra âm thanh.

Cửa đại điện nhẹ nhàng đẩy ra, khi Tần Sơ ra cửa đã quay đầu lại, vừa lúc thấy Yến Kỉ đã lung lay đứng lên, ngơ ngẩn cúi đầu nhìn cái gì. Sau đó như nhận thấy được ánh mắt hắn, Yến Kỉ có chút vụng về quay đầu.

Hai người cách nhau tấm màn che. Tuy rằng nhìn không rõ lắm, Tần Sơ lại có thể thấy được đôi mắt kiên quyết kia.

Sau đó thiếu niên đột nhiên xoay người, lấy hết sức lực chạy thật nhanh đâm đầu vào cây cột. Trong yên tĩnh một tiếng vang trầm!

Thân thể thiếu niên ngã trên mặt đất.

Tần Sơ cũng cứng đờ, có chút mỗi một nhắm mắt lại. Trên tay hắn lại nhiều thêm một mạng người, người này là hắn cố ý trợn lẩn vào, lại không thể không chết.

Yến Kỉ là người năm đó Tần Sơ gặp khi bị đuổi ra khỏi cung.

Khi đó hắn vô tình phát hiện bí mật của Hoàng tử phụ cùng phụ thân. Từ đó hắn mới biết được phụ thân cùng hoàng cô căn bản không phải do tổ phụ sinh. Phụ thân cùng hoàng cô sợ hắn còn nhỏ không thể che giấu nên vội vàng cho hắn trốn đi. Hắn giống như chó nhà có tang chạy vội, sợ hãi cùng phần nộ gần chết. Hắn gặp phải một đứa bé ăn mày bị chôn trong tuyết. Đứa bé không thể nhúc nhích, thân thể nhỏ xíu yếu ớt, người ta có thể dùng một chân nghiền chết, nhưng ánh mắt lại đủ để đốt cháy hết tất cả.

Đứa bé trong tuyết cảnh như vậy còn muốn sống thì hắn bắt quá chỉ mất đi cái tên, mất đi thân phận, trên lưng mang cừu hận thấu xương, sao lại có thể không sống sót?

Ở chung bất quá một canh giờ, bất quá cho một viên trân châu, cho một chỗ ở, hắn không nghĩ tới hành động ngẫu nhiên của mình sẽ làm Yến Kỉ tình nguyện trả giá hết thấy.

Hắn thật sự thiếu Yến Kỉ phần tình cảm này.

Dọc theo hành lang dài chậm rãi đi phía trước, đi đến chỗ ngoặt, một người vội vàng đi tới. Bất quá chỉ ba mươi mấy tuổi, tóc đã bạc, cả người tiêu tụy giống như 50 -60 tuổi. Cho dù đầy bụng kinh thư, đã sớm bị yếu đuối đê bệp.

Hắn kỳ thật nên hận người này, hận người này yếu đuối.

Người này vừa thấy hắn, bước chân đột nhiên dừng lại, ánh mắt phức tạp. Sau một lúc lâu người này mới hơi hơi hé miệng, chưa xốt kêu một tiếng.

“Tuyển nhi.....”

Tần Sơ mỉm cười lắc đầu. Hắn là Tần Sơ, thế gian mọi việc sớm đã định.

Vào một buổi sớm ở kinh thành.

Thiếu niên Tần Sơ ở cực xa, ngơ ngẩn nhìn bóng dáng người giống mình như đúc được mọi người đỡ lên xe. Cách quá xa, hắn căn bản thấy không rõ diện mạo người kia, càng không biết thật sự mình cùng người đó có giống nhau như đúc hay không.

Nhìn nhìn, trong lòng đột hiện ra một câu “Tuy không thỏa đáng, lại hợp với tình thế.”

Từ đây về sau, người đó là sẽ có thân phận của mình trước mọi người trong khắp thiên. Còn mình vĩnh viễn trốn trong bóng tối, vĩnh viễn không thể để ai nhận ra.

Bên cạnh có người nhẹ nhàng lên tiếng, trong giọng nói giấu không được thương tiếc.

“Tuyển nhi, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Hắn yên lặng ngẩng đầu nhìn về phía người bên cạnh, bình tĩnh nói.

“Cô cô, từ hôm nay con là Tần Sơ, người đừng quên.”

Trưởng công chúa cứng lại, hốc mắt hơi hơi phấp hờng, theo bản năng nghiêng đầu, không đành lòng rơi nước mắt trước mặt cháu mình, đáy lòng tất cả đều là chua xót.

Đứa nhỏ này có tội tình gì, bất quá là sinh lầm gia đình, thấy được một số chuyện không nên thấy. Vì sao không thể không lưu lạc thiên nhai, vĩnh viễn không thể gặp người như cô hồn dã quỷ.

Tần Sơ lại giống như không thấy, ngơ ngẩn nhìn xe ngựa vốn nên thuộc về hắn biến mất trong tầm mắt. Hắn chậm rãi thu hồi tầm mắt, đột nhiên nhớ tới một chuyện, theo bản năng cúi đầu tìm trong tay áo, lại không có tìm thấy vật kia.

“Làm sao vậy? Mất thứ gì sao?”

“Cô cô, con có đồ vật còn ở trong cung. Cô có thể cầm tới giúp con hay không?”

“Thứ gì?”

Vì lần này treo đầu dê bán thịt chó, bọn họ không để lại chút dấu vết nào. Vốn tưởng rằng đã dọn sạch sẽ, thì ra vẫn có sai sót sao?

Ánh mắt thiếu niên vô cùng yếu ớt khiến Trưởng công chúa thương tiếc. Mím môi nhanh chóng đem hoảng loạn đè xuống, Trưởng công chúa chậm rãi nói.

“Thứ gì? Ta giúp con cầm tới là được.”

Tần Sơ chớp mắt, miễn cưỡng cười cười.

“Không có gì, chỉ là một khối đá nhỏ, có hay không cũng không quan trọng.”

Khi nói chuyện, trong đầu Tần Sơ lại nhớ tới chuyện mấy ngày trước đây. Người nọ da mặt thật dày đeo bám hắn, nói.

“Trưởng tôn điện hạ, lần này ta lại đứng nhất, có phải nên lấy cái gì tới thưởng ta hay không. Ta không cần cái khác, chỉ nghe phụ thân nói tẩm cung Thái Tử điện hạ có đá khổng tước rất đẹp, ngài cho ta một khối được không?”

Lúc ấy hần hờ hững không nói, nhưng sau đó vài ngày ma xui quỷ khiến gì đã thật sự đi Đông Cung trộm đồ. Khi hần vui mừng nhặt được đá khổng tước, lại phát hiện một việc.....

Hứng thú đi xem lại hoàn toàn thay đổi cuộc đời hai người.

Lúc trước, hần thậm chí cũng không biết chính mình có huynh đệ.

Thời là vậy, mệnh là vậy, thật sự oán trách không được ai.

Chẳng qua muốn không oán không hận cũng làm không được.

Hần có ngày hôm nay, tất cả đều do người ngồi trên vị trí cửu ngũ chí tôn kia ban tặng!

Ánh mắt của đứa trẻ vốn trong sáng đã trầm như mực. Hận ý đã mọc rễ nảy mầm, chỉ đợi đến thời cơ thích hợp là có thể chui ra khỏi đất, vọt thẳng lên cao.

Trưởng công chúa nghe nói là một khối đá nhỏ, trong lòng buông lỏng, không dám lại trì hoãn.

“Nếu không quan trọng thì thôi, chúng ta đi thôi.”

“Dạ.”

Thời gian thấm thoát qua tám năm.

Kinh thành tựa hồ không có biến hóa gì, vẫn âm ỉ phồn hoa như cũ. Không biết có bao nhiêu người đến và đi khỏi, chỉ có một người cũng không biết hần là khách qua đường hay là vĩnh viễn dừng lại.

Một người ngồi dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài ồn ào, cũng bị phân tâm vì người đối diện lải nhải. Đáy mắt thoáng lướt qua một chút phiến chán, nhưng thần sắc không biến đổi. Tám năm thời gian đã đem người vốn yếu ớt có cừu hận học được cách che giấu cảm xúc một cách hoàn mỹ. Cho dù một người giáo hoạt nhất cũng không có biện pháp nhìn ra ý tưởng của hần.

“..... Mẫu thân nói ngài đợi lát nữa trực tiếp vào Đông Cung. Chúng ta đã an bài tốt, sẽ không có chuyện gì.”

Mạnh Thiếp đồng dài một hồi cuối cùng cũng ngừng lại.

“Vất vả cho người.”

Tần Sơ thực khách khí đáp.

Người đối diện có chút không được tự nhiên quay mặt đi, trên mặt còn hơi hơi phấp hồng, thoạt nhìn có phần ngượng ngùng.

“Người trong nhà nói khách khí cái gì, nên như vậy.”

Tần Sơ cười. Mạnh Thiếp là con hoàng cô, cũng coi như một trong số ít người biết hần. Mấy ngày này cũng đều là Mạnh Thiếp phụ trách chiếu cố hần. Mạnh Thiếp lớn hơn hần bốn tuổi, nghe nói cũng là tay phong lưu, hiện tại nhìn thấy cũng là nói quá sự thật.

Tám năm qua không thay đổi chỉ có mài giũa hần, nụ cười của hần cũng là mài giũa hết.

“Không nên nói như vậy. Nếu không phải ta làm mất trấn quốc ngọc tỷ, cũng sẽ không một cô cô cùng người lao tâm lao lực, đều là ta không phải.”

“Cũng không phải do ngài. Ai biết Dung Tuyền sẽ phái người đi tìm ngài chứ, cũng không biết là nơi nào tiết lộ tin tức. Nếu cho ta điều tra ra, ta phải phanh thây hần!”

Mạnh Thiếp trịnh trọng là chuyện hiếm lạ. Hần ngẩng đầu nhìn người trước mắt. Rõ ràng cùng một khuôn mặt, diện mạo giống nhau như đúc, nhưng không biết vì sao, hần cảm thấy người trước mắt so với Dung Tuyền lại nho nhã tôn quý hơn gấp trăm ngàn lần.

Hần giật mình, buột miệng thốt ra.

“Hơn nữa nơi này là nhà của ngài, ngài nên sớm trở về!”

Ngón tay Tần Sơ khẽ run lên.

Mạnh Thiếp buột miệng thốt ra liền biết chính mình nói không đúng rồi. Hắn lắp bắp muốn nói cái gì đó, nhưng nghĩ lại cũng không biết nên nói cái gì, hận mình không thể tự đánh mình hai bạt tay.

Bên trong kiệu không khí lạnh xuống.

Bên ngoài đột nhiên ồn ào.

Mạnh Thiếp như là tìm được cọng rơm cứu mạng, vội vàng xốc màn hình nhìn ra bên ngoài. Lại thấy có người cưỡi ngựa đến, ngựa là màu trắng, không có một chút tạp sắc. Người lại là áo tím, áo tím toát lên vẻ phong lưu tùy ý nói không nên lời. Người nọ không những thân thể phong lưu, kim quan vấn tóc, khuôn mặt cũng như ngọc phát sáng dưới ánh trăng. Một đôi mắt phượng rực rỡ lấp lánh, thần thái sáng láng làm người ta đui mù!

“Thì ra là hắn.”

Tần Sơ cách màn hình nhìn không rõ.

“Đó là ai?”

Nếu hắn nhớ không lầm, kinh đô không cho phép tùy ý phóng ngựa trên đường. Người này cũng thật kỳ quái.

Mạnh Thiếp bĩu môi.

“Trưởng tử Định Hi Vương, Duệ Quận Vương. Cách đây không lâu cũng được gọi vào kinh. Người sáng suốt đều biết thân phận con tin của hắn. Nhưng vị này nổi tiếng chơi bời, ăn chơi trác táng.”

Tần Sơ nhìn thoáng qua Duệ Quận Vương.

“À, thì ra là hắn.”

“Sao ngài biết hắn à?”

“Nghe đồn đã lâu, chưa từng thấy mặt.”

Tần Sơ cười, nụ cười có ẩn ý.

“Giúp ta nói cùng cô cô một tiếng, cần thiết đề phòng người này.”

Mạc Thiếp nhíu nhíu mày, đáp ứng, thần sắc thật sự là chú tâm ghi nhớ.

Đông Cung tuy rằng vắng vẻ, nhưng xe ngựa cũng vào không được. Họ phải chuyển sang kiệu nhỏ, đi bảy tám vòng, rẽ trái quẹo phải mấy lần.

Tần Sơ từ trong kiệu bước ra. Cho dù hắn đã tự trấn tĩnh cảm xúc, nhưng khi nhìn thấy đình đài lầu các tráng lệ thể hiện hoàng gia tôn quý, vẫn không tự chủ được một trận hoảng hốt. Thật không nghĩ tới hắn còn có thể trở lại nơi này.

Trăm phương ngàn kế lâu như vậy, cố ý tiết lộ tin tức để Dung Tuyền biết hắn còn sống. Lại cố ý mặc kệ Tướng Khâm trộm đi ngọc tỷ. Từng bước một trù tính, cuối cùng cũng đứng được ở nơi này.

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Trong lòng hắn rất rõ nếu Dung Tuyền thật sự nhận thấy hắn tồn tại, chỗ an toàn nhất không đâu khác hơn Đông Cung.

Hắn không nghi ngờ hoàng cô rất thông minh, một nữ lưu lại có thể đứng vững trong triều cực hỗn loạn, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào thân phận Trưởng công chúa. Cho nên hắn thanh thần ổn định chờ cửa Đông Cung rộng mở.

Đứng được ở nơi này, hắn cũng coi như là thành công một bước.

Nội thị vừa nhìn thấy hắn lập tức đến đón. Nội thị này cũng là người quan tâm hắn nhất. Đôi mắt già nua gần lệ run rẩy nói.

“Điện hạ.....”

Tần Sơ lại là thần sắc bất động.

Đi theo nội thị trên con đường nhỏ quanh co, chung quanh không có người. Nội thị lải nhải nói một ít chuyện về Thái Tử điện hạ. Tần Sơ không tỏ ý kiến. Hắn đổi vị phụ thân kia ấn tượng đã rất mơ hồ.

Hắn tùy ý nói hai câu, vừa ngừng đầu, bước chân đột nhiên dừng lại.

Xa xa là hồ Cảnh Dương, trong đình hóng gió đối diện có một người đứng. Một thân áo xanh rộng thùng thình. Rõ ràng thấy không rõ bộ dáng, hắn lại gần như nhìn thấy khóe môi người nọ hơi cong lên nở nụ cười. Ba phần kiêu ngạo, năm phần thanh lãnh, còn có hai phần tựa như giận dỗi.

Người nọ làm như một mối, lười biếng xoay người, ngay sau đó liền ngồi dựa vào cột đình, nhìn rất giống con mèo phơi nắng.

Nội thị ở bên cạnh thấp giọng nói.

“À, đó là Viên tam công tử. Lão nô nhớ rõ năm đó hắn cùng điện hạ quan hệ thật sự tốt.”

Thật sự là cực tốt.

56. Chương 56: Pn2: Dung Tuyền

Dung Tuyền buông tay. Trang giấy nhẹ nhàng trôi xuống mặt bàn. Mặt trên số chữ viết rất ít.

Chỗ trang giấy rơi xuống trùng hợp có một con dấu màu đỏ thắm giống như máu.

Hắn bình tĩnh trên mặt không chút gợn sóng, cũng nhìn không ra vui buồn hay giận. Hắn chỉ là nhìn chăm chăm tờ giấy cùng con dấu.

Bên ngoài bước chân dồn dập, một nữ nhân thất sắc xông thẳng vào. Vì hấp tấp mà trang sức trên đầu lung lay sắp rơi, chứng tỏ chủ nhân cấp bách bất an.

“Sơ nhi thật sự..... Thật sự.....”

Lời nói đến bên miệng lại không thốt ra được nữa, chờ đợi, nhìn cháu trai ngồi ở trên ghế, hy vọng hắn nói ra chút tin tức làm mình an tâm.

Dung Tuyền chậm rãi nâng mí mắt, ngữ khí đậm đặc.

“Hắn đã chết.”

Trưởng công chúa run lên, lão đảo lui về phía sau vài bước, gần như té ngã trên mặt đất.

“Không có khả năng!”

“Vì sao không có khả năng?”

Dung Tuyền lạnh lùng cười, mĩa mai nhìn về phía hoàng cô của mình.

“Các người không phải nói hắn chín năm trước đã chết rồi sao? Sớm chết hay chết trễ có gì khác nhau?”

Trưởng công chúa như đông cứng lại, nhớ tới lúc trước khi đón Dung Tuyền tiến cung bọn họ dùng lý do thoái thác là Tần Sơ đã chết. Mặt tái nhợt, môi hấp hấp, Trưởng công chúa đã rơi lệ đầy mặt.

“Nó còn sống..... nó còn sống..... nó còn sống, không phải con đã sớm biết rồi sao! Con rõ ràng biết lúc trước chúng ta không có biện pháp..... hà tất nói những lời này!”

“Hắn còn sống hay đã chết có cái gì khác nhau? Không được thấy mặt trời còn chưa đủ sao!? Ta giúp hắn giải quyết thống khổ không tốt sao!? Hắn sống thống khổ, vậy để hắn chết sẽ thống khoái hơn!”

Trưởng công chúa không thể tin, mở to mắt, thân thể phát run lợi hại hơn. Tầm mắt rơi xuống tờ giấy trên bàn với mấy chữ ít ỏi. Rõ ràng đơn giản chỉ một câu, mà phải mất một lúc lâu mới đưa tiếp thu vào đáy mắt. Một chữ một chữ liền thành một câu, hiện thực thấm thiết tiến vào trong óc!

Thật sự đã chết!

Là thật sự đã chết!

Trong cổ họng phát ra một tiếng nghẹn ngào lại như gào rách cổ họng. Tầm nhìn mông lung, Trưởng công chúa thấy không rõ đứa cháu trước mặt! Ngực đau từng đợt như xuyên tim, đau đến nhin không được phải dùng tay đè ngực.

“Nó là huynh đệ của ngươi!”

“Vì sao không thể? Con cùng hần vốn dĩ chỉ có một được sống dưới ánh mặt trời không phải sao?”

Dung Tuyền nói thông thả, lại làm Trưởng công chúa không rét mà run, muốn ngã xuống đất.

“Nếu hần không chết, con phải làm cái bóng, không phải sao? Mấy năm nay trả giá cùng nỗ lực đều đáng buồn cười. Mặc kệ tu hú chiếm tổ hay là chim tước chiếm tổ, con đều phải nhượng nhịn.”

Thần sắc Dung Tuyền không đổi, lại cười, nụ cười có chút tàn nhẫn.

“Nhưng con không muốn làm vậy nữa, càng không muốn trở thành người bị vứt bỏ. Con đây không phải chỉ có cách giết hần thôi sao?”

Trưởng công chúa hoảng sợ nhìn người trước mặt, như có chút không quen biết đứa nhỏ mình dạy dỗ từ nhỏ. Trưởng công chúa há mồm muốn phản bác, rồi lại phát hiện căn bản không biết mình đang nói cái gì, chỉ có thể lẩm bẩm lặp lại.

“Hần là huynh đệ của ngươi..... huynh đệ của ngươi.....”

“Huynh đệ thì sao!”

Dung Tuyền bỗng chốc đứng lên, vẻ mặt có chút dữ tợn hung ác.

“Vì thành nghiệp lớn tư tình không phải đều phải vứt bỏ sao?! Đây là hoàng cô dạy con! Hoàng cô chẳng lẽ đã quên sao!? Con vì vị trí này bỏ hết thấy, buông bỏ tự do, buông bỏ lương tri, buông bỏ tình cảm, buông bỏ Thanh Bình! Con buông bỏ nhiều thứ như vậy, chẳng lẽ cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết cục cô đơn!”

“Không!”

Trưởng công chúa hốt hoảng thét chói tai. Tiếng thét như là bị người bóp lấy cổ.

“Nó không có nghĩ như vậy! Nó chưa bao giờ muốn đoạt vị trí của con! Đứa bé kia không có nghĩ như vậy!”

“Hần không nghĩ, nhưng các người nghĩ!”

Dung Tuyền phần nộ rít gào!

Trưởng công chúa trượt chân, chật vật ngã ngồi trên mặt đất, ngơ ngẩn nhìn đứa cháu trước mặt, hoảng sợ ngắc đầu.

“Là hần nói cho ngươi! Hần vì sao muốn nói cho ngươi câu đó!”

Dung Tuyền ngẩn ra.

“Cái gì?”

“Ta thừa nhận ta có ý niệm này..... Nhưng ta chỉ nói cùng Sơ nhi lời đó. Hần đã phản bác ý của ta! Người khác không biết!”

Trong đại điện đột nhiên yên tĩnh.

Dung Tuyền hơi lão đảo, trước mắt hoa lên. Sau một lúc lâu hần mới tìm lại giọng nói.

“Vậy sao Trương nội thị biết..... Hần rõ ràng nói.... rõ ràng hoàng cô cùng phụ thân đều muốn như vậy. Đợi tìm được trấn quốc ngọc tỷ, hần sẽ động thủ.....”

Chính là vì vậy, hần mới quyết định động thủ trước, mua chuộc Tưởng Kim cho Tần Sơ một chương trí mạng.

Đột nhiên im bất.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, không hề nhìn người trước mắt lệ đã rơi đầy mặt, gần như ngất đi.

Đại diện trống trải có gió thổi đến, làm người ta không tự chủ được cảm thấy lạnh.

Dung Tuyền hít thật sâu một hơi, chỉ cảm thấy gió kia lạnh thấu xương. Hắn rung mình, lại mở mắt ra, giờ cảm thấy trước mắt thê lương.

Giọng lạnh lẽo không chứa tình cảm, chậm rãi vang lên, ý mỉa mai càng đậm.

“Vì cái gì, rốt cuộc vì cái gì.....”

Hắn chậm rãi cầm ngọc tỷ màu đỏ trên bàn.

“Bởi vì..... hắn muốn làm thánh nhân, mà ta chỉ có thể làm tội nhân. Người hay lắm Tần Sơ! Người độc ác lắm!!”

Hắn đột nhiên buông tay!

Ngọc tỷ giá trị liên thành rơi xuống, vỡ ra. Mặt đất đầy mảnh vụn đỏ như máu!

Một tháng sau.

Hoàng trưởng tôn kế vị, sửa niên hiệu là Khang Càn.

Ba tháng sau.

Hậu cung nghênh đón nữ chủ nhân đầu tiên, công chúa Đông Việt, phong hào Càng Phi. Đồng thời sắc phong thứ nữ của Trưởng Tôn tướng quân là Chiêu Nghi.

Tuy rằng không có Hoàng Hậu nhập hậu cung, nhưng vẫn là đại hôn của Hoàng. Cung điện từ trên xuống dưới giăng đèn kết hoa, nơi nơi đều lộ ra không khí vui mừng.

Lại không ai biết, người vốn dĩ nên hưởng thụ cảm sắc hài hòa đã từ trên long sàng đứng dậy. Không màng công chúa Đông Việt thiên kiều bá mị vội vàng bỏ lại một câu ‘nàng nghỉ ngơi’ rồi nhanh chóng rời đi.

Công chúa Đông Việt hiểu lầm Hoàng đế đi tìm Chiêu Nghi, gương mặt xinh đẹp xanh mét, trong mắt tất cả đều là phẫn nộ.

Hậu cung tranh chấp bởi vậy mà bắt đầu. Cho dù hậu cung chỉ có hai người chiến tranh cũng hùng hực khí thế, khắp nơi gà chó đều không yên.

Nến đỏ heo hút, trăng lạnh. Vị Hoàng đế trẻ tuổi lẳng lặng ngồi một mình trong điện Hoàng trưởng tôn. Hắn uống rượu ngắm trăng.

Rượu rót vào chung tạo thành một sợi nước trắng thật dài, ở dưới ánh nến mờ nhạt lóng lánh làm người ta loá mắt.

Chỉ có một mình thưởng thức.

Đêm tân hôn, hắn lại nguyện ý ngồi một mình ở nơi này. Hậu cung như thế nào, hắn vốn dĩ không nghĩ tới.

Ngôi cửu ngũ chí tôn là vị trí tối cao, cũng là vị trí cô độc đến tịch liêu, quả thực làm người ta không thể chịu đựng được. Hắn còn phải chịu đựng bao lâu?

Đây là cuộc sống hắn muốn sao? Trước điện cùng văn võ bá quan là tranh đấu, hậu cung cùng nữ nhân của mình đối địch. Thiên hạ to lớn, mà hắn chỉ đi có một mình.

Tần Sơ, người thật sự tàn nhẫn. Có phải người biết cái vị trí này thống khổ, nên mới nhẹ nhàng bỏ qua, để trăm giúp người được giải thoát khỏi liên hệ với huyết thống này?

Hắn cũng không biết mình uống bao lâu, trong đầu bỗng nhiên hiện lên cái ý niệm như vậy. Hắn đột nhiên đứng lên, đem chung rượu quăng ra ngoài. Chung rượu lăn vòng trên mặt đất, phát ra tiếng leng keng giòn tan.

Lập tức có nội thị sợ hãi tiến vào, kinh sợ nhìn hần, cả người phát run, trong miệng hô bệ hạ bốt giận! Bệ hạ bốt giận! Bệ hạ bốt giận!

Những người này trong miệng chẳng lẽ chỉ có câu đó thôi sao?

Trước mặt hô vạn tuế, hô bệ hạ, sau lưng lại là bằng mặt không bằng lòng!

Cái vị trí này rốt có gì tốt để mà tranh giành!

Hần dùng một chân đá văng nội thị đang quỳ gối đằng trước.

“Cút!”

Nội thị bị đá một cái lão đảo, lại không dám can, vừa ngẩng đầu mới phát hiện Hoàng đế đã sải bước đi ra. Bọn họ quả thực sợ phát run.

“Bệ hạ!”

Hoàng đế bước đi khỏi nơi làm hần hít thở không thông. Chờ hơi chút thanh tỉnh, hần mới phát hiện mình đã ở phía ngoài hoàng cung. Phía sau xa xa có mấy thị vệ tận trung đi theo.

Hần quay đầu nhìn cung điện cao ngất phía sau, lại nhịn không được rùng mình.

Hần đỡ vách tường chậm rãi đi về phía trước. Con đường này hần cảm thấy quen thuộc lạ thường, bước đi thông thả, cái bóng cũng có vẻ cô đơn.

Đã không còn người kia sánh vai.

Hần gần như mỗi một gõ cửa. Âm thanh phát ra cộc cộc. Qua hồi lâu không thấy ai tới mở cửa. Hần hoảng hốt nhớ tới năm đó, thời điểm vừa mới vào cung cũng không quen sự lạnh lẽo trong cung. Hần luôn nghĩ biện pháp trốn ra ngoài, sau đó lén đi gõ cánh cửa này.

Khi tiếng cộc cộc vang lên, thì có giọng một đứa bé bướng bỉnh đáng yêu đáp lại. Ngay sau đó liền có tiếng bước chân. Thanh Bình thật cẩn thận mở cửa, thật cẩn thận đem hần vào, còn ra dấu bảo hần im lặng.

“Phụ thân ta còn ở thư phòng đọc sách, nhỏ tiếng một chút.”

Nhỏ tiếng một chút, thật là cẩn thận nhẹ nhàng. Nhưng ngẫu nhiên vẫn có tiếng cười nói, trẻ con không thể không ồn ào ra tiếng. Nhũ mẫu của Thanh Bình ở phòng bên cạnh lại chạy sang nói.

“Thời điểm không còn sớm, thiếu gia nghỉ ngơi đi.”

Thanh Bình ra vẻ trấn định, nghiêm trang đáp ứng, lại nhìn sang hần giả cái mặt quỷ. Hai người đồng thời cười, lại có một trận ồn ào.

Có đôi khi Trưởng Tôn Yến cũng sẽ trộm bầu rượu tìm tới, xú tiểu tử cũng không để ý tới hần. Hần biết Trưởng Tôn Yến chán ghét hần, hần cũng chán ghét Trưởng Tôn Yến. Nhưng không có biện pháp, Thanh Bình thích chơi với hần, cũng xem Trưởng Tôn Yến là huynh đệ. Cho nên dù bọn họ nhìn không thuận mắt đối phương, cũng phải cho đối phương một ít mặt mũi.

Vì thế ba người họ đem rượu quý của phủ Trưởng Tôn tương quân uống không còn một giọt, sau đó say lão đảo, dọa Viên Thái phở xanh cả mặt. Thanh Bình bị phạt chép sách. Trưởng Tôn Yến bị phạt quỳ. Cũng chỉ có hần, Hoàng trưởng tôn cao quý là bị cung cung kính kính tiến về trong cung, không ai trách cứ một tiếng.

Cả phụ thân Thái tử xa lạ kia cũng không đến nhìn một cái.

Hần không cam lòng, sau đó lại tiếp tục đi chơi. Vì hần biết bất quá cũng chỉ bị trách nhẹ nhàng, nhiều nhất là hoàng cô sẽ than một tiếng.

Hoàng đế gõ thật lâu cũng không ai tới mở cửa. Hần dứt khoát ngồi dựa cửa, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn ánh trăng, có chút hoảng hốt.

Không ai mở cửa cho hần.

Cả cái tên hay trộm rượu cũng không thấy bóng dáng.

Hắn thật là người cô đơn.

Trước kia còn có người dám trách hắn, hiện tại cả hoàng cô cũng không có thở dài trước mặt hắn. Bởi vì hắn là Hoàng đế.

Ngơ ngác ngồi một hồi lâu, hắn mờ mịt đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, lung lay đi trở về theo đường cũ.

Hắn lại không biết, chờ hắn đi một lúc, cánh cửa kia đột nhiên bị mở ra. Một người mặc áo xanh vẻ mặt nghi hoặc.

“Ta hình như nghe được tiếng gõ cửa.”

Bách Uyên cười đáng khinh.

“Viên công tử, chủ tử nhà ta cũng không bao giờ gõ cửa. Nếu muốn đến sẽ trực tiếp xuất hiện ở trên giường.”

Viên Tri Mạch nhìn nhìn, rồi dùng sức đóng cửa lại.

Ba tháng sau, Càng Phi cùng Chiêu Nghi đồng thời có thai.

Mười tháng sau, Càng Phi sinh hạ công chúa. Chiêu Nghi sinh hạ hoàng tử. Đó cũng là hoàng tử duy nhất của Khang Càn Đế. Trưởng Tôn Chiêu Nghi được sắc phong Đức Phi. Hoàng tử trong tử bào liền được sắc phong Thái tử. Càng Phi ghen ghét mưu hại Thái tử bị biếm lãnh cung. Công chúa do Càng Phi sinh được Đức Phi nhận nuôi dưỡng.

Từ đó hậu cung chỉ còn duy nhất một nữ chủ nhân. Sách sử ghi lại Khang Càn Đế rất chung tình, lại không biết trên án thư vĩnh viễn để một khối đá khổng tước.

Khang Càn Đế lúc nào cũng nhìn nó nhớ về thời thơ ấu. Khi đó có người đã rất vui vẻ nhặt khối đá này, khi hắn vô tình làm rơi ra từ trong tay áo.

“Đây là tặng cho ta?”

Rõ ràng khối đá khổng tước đã giấu ở trong tay áo từ trước, lại không phải đồ vật của hắn.

Ngắn ngủn mấy năm quan trường Đại Ung xoay chuyển thay đổi. Từ đấu đá chuyển thành quan tâm dân sinh coi trọng phát triển, đồng thời lại không tiếc trang bị quân đội. Đại Ung nháy mắt đã đổi mới, giống như hùng sư một lần nữa hung mãnh tỏa sáng, đầy sinh khí. Khí thế mạnh mẽ làm các nước xung quanh không dám khinh thường.

Đại Ung Khang Càn thịnh thế bắt đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-tam-cong-tu-trong-sinh>